

IANU

NR. 1

REVISTA PĂDURILOR

ORGANUL SOCIETĂȚII
"PROGRESUL SILVIC"

DEPARTAMENTUL ADMINISTRATIV

S U M A R U L :

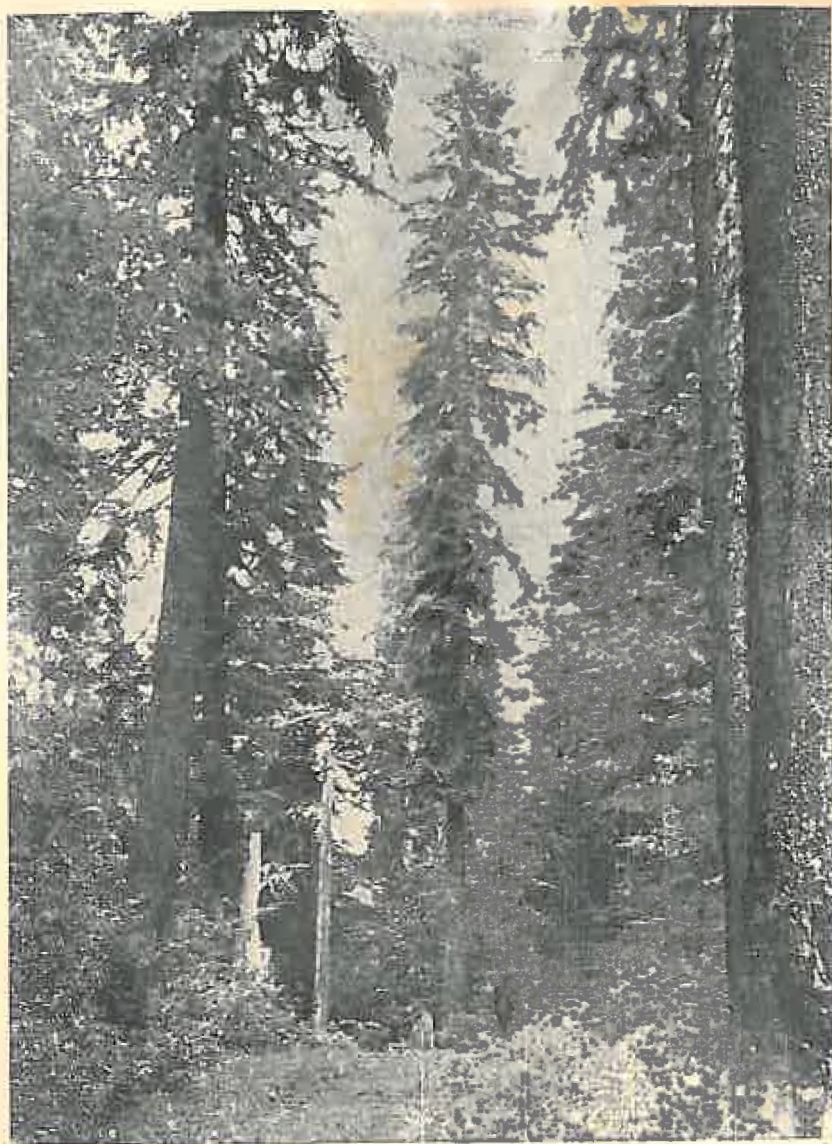
<i>Studii</i>	
Considerațiuni asupra plinului liber pe râul Sebeș	D. A. Șburian
Opusul Oașa	D. Roșu
<i>Referate — Comentarii</i>	
Anul forestier 1936	Ilie C. Demetrescu
Uscarea lanțului	Anton V. Rădulescu
Pădurea de protecție din legislația română în lumina părerilor autorizate	Dr. V. Sabău
<i>Problemele zilei:</i>	
Vânătoarea și pescuitul în apele de munte	
Framântări vânătoarești	C. P. Georgescu
Vânătoarea în sprijinul ideii forestiere	D. Crozesu
Vânătoarea, ramură integrantă a economiei forestiere	V. V. Dnu
A. V. I. S. — program și realizări	Th. Teodorescu
Considerațiuni asupra vânătoarei	Otto Witting
Ingineria silvică și vânătoarea	I. Rătan
Vânătoarea în serviciul relațiilor pădurilor degradate	Al. Ștefănescu
Vânătoarea în vederea aplicării legii privitoare la pescuitul în apele de munte	M. Petcu
Observațiuni asupra legii pescuitului în apele de munte	Al. Haralamb
Caleidoscopul presei forestiere pe 1936	V. Magdaș
	Cezar Cristea
<i>Insemnări:</i>	
Giârnița pe valea Nișcovului	S. Pașcovschi
Arbori de dimensiuni excepționale	F. Pall
<i>Cronici:</i>	
Majorat sau minorat agricol	Al. Haralamb
Pentru și contra	"
Examenul de subinspector	"
„Ocolul Silvic”	"
Reviste, ziare	"
Contribuții bibliografice	Cezar Cristea
<i>Mercuriale:</i>	
Anul economic internațional 1936	Vasile C. Filip
Piața internațională a lemnului în 1936	Gr. Vasilescu
<i>Recenzii — Revista revistelor — Soc. «Progresul Silvic» — Informațiuni — Necrolog.</i>	

S O M M A I R E :

<i>Etudes:</i>	
Une grande installation hydraulique dans la vallée de Sebeș	D. Roșu
<i>Rapports — Commentaires:</i>	
L'année forestière 1936	I. C. Demetrescu
La maladie du mélèze	A. V. Rădulescu
La forêt de protection dans la législation roumaine	V. Sabău
<i>Problèmes à l'ordre du jour:</i>	
La chasse et la pêche dans les eaux de montagnes.	
<i>Notices — Chroniques — Mercuriales — Révisions — Revue des revues — Soc. «Progresul Silvic» — Informations — Necrolog.</i>	

I N H A L T :

<i>Abhandlungen:</i>	
Holzklause Oașa	D. Roșu
<i>Mitteilungen:</i>	
Das Forstjahr 1936	I. C. Demetrescu
Lärchensterben	A. V. Rădulescu
Der Schutzwald in der rumänischen forstlichen Gesetzgebung	V. Sabău
<i>Tagesfragen:</i>	
Die Frage des forstlichen Genossenschaftswesen	
<i>Notizen — Chronik — Rezensionen — Zeitschriften — Verein «Progresul Silvic» — Nachrichten — Nekrolog.</i>	

Cliseu Al. Haralamb

Molid in Bucovina.
Epicéa dans les forêts de Bucovina.
Fichte in einem Bukowinaer Wald.

scu
scu

fts-

Die

O pierdere tot așa de însemnată este datorită faptului, că prin plutit nu se pot scoate toate sortimentele de lemne și materialele ce rezultă în mod normal din exploatarea pădurilor: lemne de foc, prăjini, crengi, cioate, mangal. Trunchii de arbori foioși nu pot fi transportați pe apă, fiindcă se cufundă, iar lemnele de foc de specii tari, trebuiesc sparte și uscate timp îndelungat înainte de plutire.

Desavantajul cel mai de seamă al plutitului constă însă în deprecierea calitativă a lemnului. În adevăr, calitatea cherestei obținute din bușteni transportați pe apă este întotdeauna inferioară celei rezultate din bușteni aduși pe osii, iar pierderile respective se cifrează în mediu la 10% din valoarea cherestei produse.

Cauza deprecierei constă în modul cum se face transportul pe apă. Acesta e strâns legat de anotimpuri. De regulă, la munte, doborâitul arborilor începe primăvara și se termină la mijlocul verii. Buștenii fasonați (curățați de crengi, cojiți, olăriți), rămân în parchete până toamna, când are loc corhănirea și scoaterea pe jilipuri sau canale, până în fundul văilor secundare. În timpul iernii următoare se face târîrea lor pe sănii sau tînjala (cioflingul) până la malul râului plutibil.

Dela doborîrea arborilor și până la sosirea buștenilor la fabrică, trece în acest caz cel puțin un an, adesea $1\frac{1}{2}$ și chiar 2 ani.

Chiar dacă am căuta să scurtăm durata manipulării buștenilor până la malul apei plutibile, tot nu vom reuși să transportăm în vara și toamna primului an, întreaga cantitate de material rezultat din exploatare, deoarece râul nu are debit suficient, în mod permanent, iar durata plutitului e prea scurtă (câteva ore pe zi, timp de 2—3 luni, până când râul îngheață). Restul buștenilor trebuie să aștepte la gura jilipurilor sau pe malul râului, până la redeschiderea sezonului de plutit, în primăvara anului următor.

Dacă distanța pe care se plutesc buștenii e mare, exploatarea se complică prin îngrămădirile de bușteni din chei (plăghii, zahate), prin opririle la poduri și greble, etc. În asemenea cazuri plutitul nu se face decât cu o viteză de abia 2—3 km pe zi, lemnele rămân multă vreme în apă și încearcă mari pierderi în calitate.

Râul Sebeș este cursul de apă cel mai important, din punct de vedere al transportului lemnului prin plutit liber. El isvorăște din culmea Cîndrelului (Piatra Albă), străbate de la Sud către Nord,

pe o lungime de aproape 100 Km un ținut muntos bine împădurit și se varsă în Mureș lângă orașul Sebeș.

Râul Sebeș are un regim de apă bine egalizat, ceea ce se datorește împăduririi dese a basinului său superior. Diferența de cotă între obârșie și vărsarea sa în Mureș este de peste 1200 metri. Precipitațiile anuale, măsurate în 1925/26 de Soc. „Electrică”¹⁾, au fost: la Oașa (1264 m altitudine) de 1071 mm; la Tău (760 m) de 1082 mm; la Șugag (460 m) de 764 mm și la Sebeș (250 m) de 724 mm.

Grație debitului său constant și căderii mijlocii considerabile, energia hidrolică a râului Sebeș este foarte mare și ușor de amenajat.

Soc. „Electrică” a studiat înființarea a 3 mari uzine hidrolice pe acest râu și anume: La Oașa, unde se proiectează un baraj, cu o capacitate de 55 mil. m³ apă, a cărui uzină va furniza 36.500 HP.; un alt baraj la Tău, de 3 mil. m³ apă, capabil a furniza 38.000 HP și un al treilea la Șugag, de 225.000 m³ apă și 20.000 HP.

Aceste 3 uzine ar necesita însă o investiție de aprox. 1 miliard lei, iar energia furnizată de ele nu și-ar putea găsi deocamdată piașament în regiunea învecinată.

Oricare ar fi împrejurările actuale, pe viitor apa râului Sebeș nu va mai putea fi folosită exclusiv pentru transportul lemnului și va trebui să se recurgă în acest scop la o altă instalație, de preferință o c. f. îngustă.

Dintr'un studiu al Direcției regionale silvice Sebeș²⁾ rezultă că primele exploatări de păduri pe Valea Sebeșului au început deja pe la 1851, sub forma unor extracțiuni de arbori, cu diametrul mai mare de 40 cm la înălțimea pieptului. Aceste exploatări neregulate și fără amenajament s'au continuat până la 1886, cauzând pagube importante pădurilor de molift, deschise și expuse doborâturilor de vânt. De aceea, pădurile mai ușor accesibile din Valea Sebeșului prezintă și azi un aspect variat, iar în amenajamentele întocmite ulterior a trebuit să se accepte însemnate sacrificii de exploatabilitate.

1) Dr. *Dorin Pavel*: «Râul Sebeș din punct de vedere al amenajării energiei hidrolice», IRE. No. 4, 1927.

2) «Mijloace de transport în raza Direcției VIII regionale silvice Sebeș-Alba», 1936.

Cursul văii Sebeşului a fost amenajat și curățit de stânci, în vederea plutitului, de către Stat, între 1870 și 1877. Lucrările de amenajare au costat aproape 650.000 florini-aur. La 1888 s'a făcut și primul amenajament al pădurilor, ce gravitau în această vale, alegându-se regimul codrului cu tăieri rase și cu o revoluție normală de 120 ani.

Debitul normal al apei Sebeşului nefiind suficient pentru plutirea liberă sau legată, în timpul secetelor de vară, a fost nevoie să se construiască patru opusturi, la Praja, Oaşa, Ciban și Dobra. Apa înmagazinată de acestea asigură o perioadă de plutire de 2—3 ore pe zi.

Primul transport de lemne pe apa acestui râu s'a făcut la 1871 și anume cu plute uriașe (circa 30 plute legate una de alta), procedeu utilizat pe atunci în toată Europa centrală, iar în Ardeal, pe râul Gurghiu, în Maramureș, etc. Intr'o plută simplă se legau 18 trunchi de molid, de 20—22 m lungime și de 40 cm diametru; după aceea se legau plutele unele de altele și li se dădea drumul la vale, cu puhoiul de apă venit din opusturi. Pe fiecare plută se găseau 3 oameni, doi lucrând la capătul dinainte și unul dinapoi.

Lucrătorii aceștia erau aduși din Baden și erau plătiți cu 1,5—3 florini pe zi, plus mâncarea și un pahar de vin. Se pare că acest sistem de exploatare în regie nu a dat rezultate prea bune, Direcția silvică văzându-se nevoită să concedieze lucrătorii din Baden și să angajeze muncitori români din satele de pe Valea Sebeşului.

Sistemul de transport prin plute uriașe fiind prea costisitor, a fost părăsit la 1897, când s'a trecut la transportul prin plutire liberă, care se practică și azi.

Opustul dela Ciban se află încă în bună stare de funcționare; cel de la Dobra a trebuit să fie reconstruit în 1934; cel dela Praja în 1935 iar cel mai mare dintre toate, opustul Oaşa de pe Valea Sebeşului a fost reconstruit în 1936.

Această lucrare este cea mai importantă în acest gen, executată după război, în țara noastră. Ea permite sporirea perioadei de plutire pe Sebeș, de la 2 ore la 5¼ ore. Noul opust dela Oaşa are o înălțime utilă de 5,70 m și o capacitate de retenție de peste 170.000 m³ apă. Lacul din spatele său se întinde pe o suprafață de circa 5 hectare, iar timpul necesar pentru a se umple este de aproape 15 ore.

Prin dimensiunile sale, prin modul de construcție și prin rolul

pe care îl va îndeplini, această instalație este deosebit de importantă și dintr-putinele rămase în funcțiune în țară. De aceea nu ne îndoim, că studiul ce urmează, datorit D-lui Ing. Insp. silvic D. Roșu va interesa pe toți cei ce activează în domeniul construcției și exploataării instalațiilor de transport forestiere, ajutându-le să-și întregască unele cunoștințe și să-și fixeze anumite idei.

O MARE INSTALAȚIE HIDRAULICĂ PE VALEA SEBEȘULUI

OPUSTUL O AȘA

de Ing. inspector silvic D. ROȘU

Statul posedă pe Valea Sebeșului, în Județul Alba, un complex păduros cu o suprafață totală de 27.230 Ha. Această pădure, compusă din 98% molid și 2% diverse esențe, se administrează de către ocolul silvic Valea Sebeșului și de Direcția VIII-a Regională silvică din Sebeș. Pădurea este amenajată, iar regimul ce i se aplică este acela al codrului, cu modalitatea de tratament a tăerilor rase.

Posibilitatea anuală variază între 70.000—80.000 m³ bușteni de molid, din care 5% sunt bușteni de cherestea, 35% lemn de mină și 15% lemn de celuloză.

Această importantă cantitate de lemne se scoate din parchete până la principalul mijloc de transport, care este râul Sebeș prin plânci, jilipuri uscate și jilipuri de apă.

Râul Sebeș, care izvorește din lanțul Munților Carpați, de la punctul Pietra Albă la o distanță de 96 Km de Orașul Sebeș, este deocamdată singurul mijloc de transport pentru produsele lemnoase provenite din această pădure. Transportul lemnului pe Valea Sebeșului se face prin plutire liberă, pe o lungime de 76 Km., începând dela punctul „Praja” până la Fabrica de cherestea a Statului din Sebeș, contruită pe malul stâng al Văii Sebeșului. Pe toată lungimea lui, râul Sebeș nu prezintă cascade, panta lui fiind aproape uniformă; astfel, plutirea lemnului se poate executa în condițiuni destul de bune. Acest râu are un regim de apă aproape egalizat în mod natural, ceea ce se datorește în bună parte suprafețelor împădurite, ce formează basinul superior de recepție, ce-l alimentează.

Afluenții principali, cari alimentează râul Sebeș, sunt: Fru-

moasa, Curpătul, Cibanul, Valea-Bistrei, Tărtărăuţ, Salane, Prigoana şi Valea Miraşului. Cum acest râu, care străbate prin mijloc masivul păduros de pe Valea Sebeşului, proprietatea Statului, n'are un debit suficient pentru executarea unei plutiri libere, acest neajuns a trebuit corectat prin construirea mai multor rezervoare sau opusturi, cari să servească la captarea apei necesare pentru alimentarea văii pe tot timpul perioadei de plutire şi mai ales în epoca secetelor.

Asemenea rezervoare existau în punctele: Praja, Oaşa şi Ciban. cu o capacitate de 38.000, resp. 30.000, resp. 34.000 sau în total 102.000 m³ apă.

Cum aceste opusturi nu au fost construite, la timpul lor, după calcule hidraulice judicioase, se înţelege, că ele nu puteau deservi perfect plutirea lemnelor pe Valea Sebeşului.

Dintre cele trei opusturi menţionate, acela dela punctul Oaşa, construit în anul 1879, fiind complet putred, a trebuit să fie reconstruit în 1936, după normele şi calculele arătate mai jos.

Lucrările pentru construcţia acestui opust au fost următoarele :

I. — LUCRĂRI PREMERGĂTOARE.

a) Alegerea locului opustului.

Opustul s'a construit, pe cât posibil, aproape de obârşia râului, pentru ca efectul lui să se resimtă pe o porţiune mai lungă a văii pe care se pluteşte. Totuşi, pentru ca basinul de recepţie al opustului să nu se reducă prea mult, prin aşezarea acestuia prea aproape de izvor, locul opustului a fost ales şi în funcţie de poziţia pădurii de exploatat şi de basinul ce alimentează.

Pentru reducerea cheltuelilor de construcţie, locul pentru opust se alege de obicei în chei înguste, ţinându-se seama de stratificaţia rocilor. În acest punct trebuie să avem în amonte o curte de-o capacitate cât mai mare, cu o pantă cât se poate de dulce, spre a putea bara o cât mai mare cantitate de apă, chiar cu ajutorul unui opust de înălţime redusă.

O condiţie principala este ca aşa numiţii *umeri* ai opustului să fie aşezaţi în stâncă solidă, spre a se evita deteriorarea construc-

ției, prin spălarea apei, la punctele unde construcția atinge ambele maluri.

b) *Terenul de fundație.*

Pentru ca construcția opustului să fie cât mai rezistentă și durabilă, ea trebuie să se realizeze, pe cât posibil, pe o rocă compactă, fapt care impune cercetarea solului prin sondaje. Lucrările de sondaj se fac sau prin săpături, sau cu ajutorul unor sfredele speciale.

Se înțelege, că cu cât roca compactă se află mai aproape de suprafața terenului, cu atât lucrările de fundație vor costa mai puțin. Totuși dacă roca se află la o adâncime prea mare, atunci fundația trebuie să pătrundă cel puțin până la solul compact, argilă roșie sau vânăță, iar dacă și aceasta se găsește la o prea mare adâncime, atunci construcția se așează pe piloți de gorun, scurgerea apei pe sub trupul opustului evitându-se prin operațiuni speciale de impermeabilizare.

În cazul că am dat de rocă, fundația opustului va pătrunde în stâncă, cu cel puțin pe 0,50—0,70 m adâncime.

c) *Determinarea capacității de reținere a opustului.*

Capacitatea opustului, adică volumul în m^3 de apă a curții opustului, se determină în funcție de perioada de plutire, adică de timpul cât debitul normal al râului este sporit la cantitatea necesară pentru plutire liberă.

Pornind dela o durată zilnică de plutire de 7 ore, volumul total al rezervoarelor de pe Valea Sebeșului se poate determina cu ajutorul formulei de mai jos :

$$V = v \cdot l \cdot i \cdot p \cdot 60 \cdot 60 = 3600 v \cdot l \cdot i \cdot p$$

în care :

V = capacitatea în m^3 de apă a barajelor de pe Valea Sebeșului;

v = viteza medie a apei barate în $m/sec.$; care în cazul de față este de 2,54 $m/sec.$, (după măsurătorile făcute de către D-l Dr. Ing. D. Pavel¹⁾;

l = lățimea medie a oglinzii apei normale, (în cazul văii Sebeșului, $l = 9,50$ m);

1) Dr. Dorin Pavel: «R. Sebeș din punct de vedere al amenajării energiei hidrolice», IRE, No. 4, 1927.

i = înălțimea stratului de apă cu care trebuie sporit debitul normal în vederea plutirii, $i = 0,40$ m ;

p = durata zilnică a plutirii, 7 ore.

Inlocuind aceste valori în formula de mai sus obținem :

$$V = 3600 \times 2,54 \times 9,5 \times 0,4 \times 7 = 243.230 \text{ m}^3$$

Cum opusturile dela punctele Praja și Cibán au o capacitate de $38.000 + 34.000 = 72.000 \text{ m}^3$ urmează ca opustul Oașa să fie dimensionat pentru captarea restului de $243.230 - 72.000 = 171.230 \text{ m}^3$ apă.

d) *Fixarea înălțimei opustului.*

După ce ne-am fixat asupra locului unde trebuie construit opustul, a urmat culegerea datelor necesare pentru întocmirea secțiunilor longitudinale și transversale, în vederea cubării curții opustului, precum și pentru fixarea înălțimei acestuia.

Datele pentru profilul longitudinal s'au cules în amonte de locul destinat pentru construirea opustului, pe o distanță de 500 m, iar în aval de opust, pe o distanță de 100 metri. Profile transversale s'au ridicat din 50 în 50 m. pe distanțele menționate, din sus și din jos de opust.

După raportarea datelor a urmat cubarea curții, din care s'a dedus înălțimea utilă a opustului, care în cazul nostru este de 5,70 m.

e) *Timpul necesar pentru umplerea opustului.*

Intervalul de timp necesar, pentru umplerea opustului, se stabilește cu ajutorul debitului mediu de apă al Văii Sebeșului, în punctul considerat.

Această durată de timp se poate calcula:

1. în funcție de debitul văii q care se poate stabili cu ajutorul vitezei medii v_m a apei normale, ce se scurge pe vale, în amonte de opust și a suprafeței udete S_u , sau

2. ținând seama de precipitațiile medii anuale care cad pe suprafața bazinului de recepție al opustului.

Comparând aceste două metode, vom obține :

1. Calculul în funcție de viteza medie:

$$p = \frac{V_c}{q \cdot 60 \times 60} = \frac{V_c}{3.600 q}$$

în care:

V_c = volumul curții opustului;

p = perioada de umplere;

q = debitul apei normale.

Capacitatea curții opustului dela Casa este de 171,230 m³.

Debitul apei se determină din considerarea vitesei normale la suprafața apei în amonte de opust. Aceasta este egală cu raportul dintre drumul parcurs de apă și timpul necesar pentru a-l parcurge:

$$v = \frac{D}{t}$$

Această vitesă se poate măsura, fie cu diverse aparate (tubul Pitot), fie cu ajutorul unui flotor pe o distanță determinată anterior, de ex. pe 100 m, lucru care trebuie repetat de cel puțin 3 ori.

Se ia media rezultatelor obținute pentru timpul necesar ca flotorul să parcurgă drumul respectiv.

Inlocuind valorile obținute în formule de mai sus, vom avea:

$$v = \frac{D}{\frac{1}{3}(t_1 + t_2 + t_3)}$$

$$v = \frac{100}{\frac{1}{3}(1'13'' + 1'14'' + 1'15'')} = \frac{100}{74''} = 1,35 \text{ m/sec.}$$

Vitesa medie se obține cu ajutorul formulei lui *Baumgarten*:

$$v_m = \frac{v + 2,354}{v + 3,129} \times 0,80 v = 0,89 \text{ m/sec.}$$

Debitul normal al apei va fi:

$$q = v_m \times S_u \quad , \text{ în care:}$$

$$v_m = 0,89 \text{ m/sec.}$$

S_u = suprafața udată s'a determinat prin măsurarea grosimei stratului de apă în două sau trei secțiuni transversale, cu ajutorul unei mire gradate în cm.

Cu ajutorul acestor date am construit secțiunea transversală, a cărei arie este însăși suprafața udată S_u . În cazul nostru această suprafață $S = 3.50 \text{ m}^2$.

Introducând aceste date în formulă găsim :

$$q = 3,50 \times 0,89 = 3,12 \text{ m}^3/\text{sec.}$$

Inlocuind în sfârșit valoarea debitului, $q = 3,12 \text{ m}^3/\text{sec.}$ în formula perioadei de umplere, aflăm :

$$P = \frac{1/1.230}{3,12 (60 \times 60)} = 15^h 15'$$

2. Calculul în funcție de precipitațiile medii anuale :

Suprafața totală a basinului de recepție a opustului Oașa este, conform schiței alăturate, de $139,50 \text{ km}^2$, iar suprafața basinului de recepție a opustului de ordinul II Praja este de $49,50 \text{ km}^2$, deci totalul basinului ce alimentează opustul Oașa este de :
 $139,50 + 49,50 = 189 \text{ km}^2$.

Totalul precipitației anuale medie pe basinul de mai sus este, conform datelor pluviometrice culese la cantoanele Oașa-Oașa mică și Tărtărău de 1071 mm. apă , deci volumul precipitațiilor anuale pe suprafața de 189 km^2 pe secundă va fi :

$$\frac{189.000.000 \times \frac{1.071}{1.000}}{360 \times 24 \times 60 \times 60} = 6,41 \text{ m}^3/\text{sec.}$$

Coefficientul de scurgere corespunzător unui basin de recepție împădurit, dar și cu oarecari suprafețe exploatare, variază între $45\text{—}55\%$ sau în mediu 50% . Vom avea deci un debit mediu anual, în aval de opustul Oașa :

$$q = \frac{6,41 \times 50}{100} = 3,20 \text{ m}^3/\text{sec.}$$

Între debitul obținut prin viteza medie și cel din precipitațiile anuale este deci o diferență: $3,20 - 3,12 = 0,08 \text{ m}^3/\text{sec.}$

Inlocuind acest de al doilea debit în formula perioadei de umplere a opustului vom obține :

$$P = \frac{1/1.230}{3,20 (60 \times 60)} = 14^h 52'$$

În mediu opustul va trebui ținut închis, pentru a se umple :

$$\frac{15^h 15' + 14^h 52'}{2} = 15^h 3'$$

Se înțelege, acest interval de timp variază în raport cu sporirea sau scăderea debitului normal al văii.

f) Capacitatea de alimentare a văii prin opust.

Capacitatea de alimentare a opustului se măsoară prin perioada de alimentare a văii cu apa barată.

După cum rezultă din cele arătate mai sus, înainte de a începe lucrările de construcție a unui opust, trebuie să cunoaștem lungimea perioadei de plutire. Aceasta se fixează în funcție de necesități și după situația râului, din punct de vedere al sporirii debitului normal.

Cunoscând volumul curții opustului, (în cazul nostru 171230 m³), și constatând pe teren, că debitul normal al râului, pentru alimentarea văii în vederea plutirii, trebuie sporit în înălțime cu 0,40 m. având în vedere că suprafața medie udată a stratului de apă sporită este de :

$$9 \times 0,40 = 3,60 \text{ m}^2$$

în sfârșit, cunoscând că viteza medie a apei barate este de 2,54 m/sec, cantitatea de apă, cu care se sporește debitul normal pe secundă este :

$$3,60 \times 2,54 = 9,14 \text{ m}^3/\text{sec.}$$

iar pe oră este de :

$$9,14 \times 60 \times 60 = 32.904 \text{ m}^3.$$

Presupunând că la cantitatea de apă adunată în curtea opustului nu s'ar mai adăoga și debitul normal al râului chiar în timpul funcționării opustului, perioada de plutire a opustului Oașa ar fi de :

$$\frac{171.230}{32.904} = 5^h 12'$$

Cum în calculul de mai sus, debitul normal al râului, de 3,12 m³/sec s'a considerat stabil, el urmând a fi sporit cu un strat de apă de 0,40 m. grosime, la fixarea suprafeței transversale a canalelor de alimentare se va lua de bază cantitatea totală de apă ce trebuie să treacă prin trupul opustului adică 3,12 m³/sec. (debitul normal) plus sporul de 9,14 m³/sec. = 12,26 m³/sec. Prin aceasta nu se schimbă întru nimic capacitatea de alimentare a opustului, (5^h 12') deoarece surplusul de 3,12 m³ trecut prin porți, se adaogă prin alimentarea permanentă din amonte a curții, cu aceeași cantitate de apă (3,12 m³ = debitul normal).

g) *Materialul din care s'a construit opustul.*

Având în vedere că opustul s'a proiectat a se construi la o distanță de 64 Km. de orașul Sebeș, într'o regiune unde există în apropiere lemn de molid și piatră, și unde aducerea altor materiale de construcție (ciment, fier) ar fi foarte costisitoare, în vederea reducerii cheltuelilor, opustul de care ne ocupăm s'a construit din căsoaie de lemn umplute cu piatră. Aceste baraje au și avantajul că rezistă mai bine la izbiturile, la care le supun buștenii și nu necesită fundații prea scumpe.

Pentru prelungirea durabilității construcției s'a prevăzut acoperirea ei cu șindrilă.

II. DETERMINAREA DIMENSIUNILOR OPUSTULUI.

a. *Grosimea coroanei.*

Grosimea coroanei se calculează (v. fig. 1) în funcție de înălțimea utilă a opustului (I), de coeficientul de siguranță μ și de coeficientul de frecare α , de greutatea specifică a apei γ și greutatea specifică γ_1 a unui m^3 din trupul opustului.

În practică se utilizează următoarea formulă :

$$b = \frac{I}{2} \cdot \frac{\mu}{\alpha} \cdot \frac{\gamma}{\gamma_1}$$

$$b = \frac{5,70}{2} \times \frac{1,60}{0,60} \times \frac{1,000}{1,800} = 4,25 \text{ m.}$$

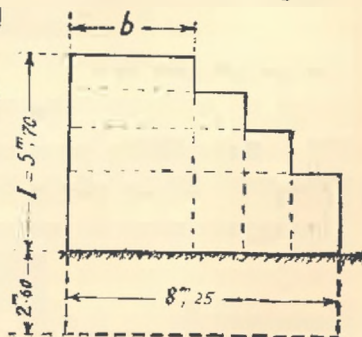

Fig. 1.

Îngroșarea la bază a corpului opustului până la 8,25 m s'a făcut pentru a spori rezistența construcției la răsfurnare.

b. *Dimensiunile deversorului.*

Deversorul are rostul de a permite trecerea apei peste corpul opustului în caz de viituri mari; el trebuie deci dimensionat în funcție de debitul maxim, ce s'a constatat până în prezent pe Valea Sebeșului.

Acest debit este de circa 100 $m^3/sec.$

Luând arbitrar înălțimea deversorului (h) egală cu 2,20 m., lățimea lui s'a calculat după procedeul de mai jos :

$$Q = \frac{2}{3} k \cdot b \cdot \sqrt{2gh^3}, \text{ în care:}$$

Q = cantitatea maximă de apă în m^3/sec . în caz de viitură :

k = coeficientul de scurgere la pârți verticale = 0,64 ;

b = lățimea deversorului în m ;

g = accelerația datorită gravitației = 9,81 în m^2/sec .

Inlocuind aceste valori în formulă obținem :

$$100 = \frac{2}{3} \times 0,65 \times b \times \sqrt{2 \times 9,81 \times 2,20^3}, \text{ de unde}$$

$$b = \frac{3 \times 100}{2 \times 0,65 \sqrt{2 \times 9,81 \times 2,20^3}} = 15,85 \text{ m sau rotund } 16 \text{ m.}$$

Suprafața secțiunii perpendiculare a deversorului ar fi deci :

$$S = 16 \times 2,2 = 35,20 \text{ m}^2.$$

În corpul opustului mai există însă un canal de fund cu o suprafață de 4,18 m^2 , un canal de alimentare de 4,18 m^2 și un canal de plutire de 15 m^2 , în total 4,18 + 4,18 + 15,00 = 23,36 m^2 , care în caz de viitură vor servi cu toatele la descărcarea rezervorului. Scăzând această suprafață din 35,20 m^2 obținem adevărata suprafață, ce trebuie să aibă deversorul, adică 35,20 — 23,36 = 11,84 m^2 , pe care împărțind-o prin înălțimea luată pentru deversor, vom obține pentru lățimea acestuia :

$$\frac{11,84}{2,20} = 5,38 \text{ m sau rotund } 5,40 \text{ m.}$$

c. Dimensiunile canalului de alimentare.

Pentru stabilirea dimensiunilor acestui canal, trebuie să avem în vedere cantitatea de apă, ce trebuie să ajungă pe secundă în aval de opust și care este, după cum am văzut :

$$3,12 \text{ (debitul normal)} + 9,14 \text{ (sporul plutirei)} = 12,26 \text{ m}^3/\text{sec.}$$

Înălțimea acestui canal s'a luat arbitrar, $h = 1,90$ m.; Lățimea sa B se află din formula de mai jos :

$$B = 0,6755 \sqrt[3]{\left(\frac{q}{h}\right)^2}$$

Înlocuind $q = 12,26 \text{ m}^3/\text{sec}$. și $h = 1,90 \text{ m}$., obținem :

$$B = 0,6755 \sqrt[3]{\left(\frac{12,26}{1,90}\right)} = 2,30 \text{ m.}$$

Având însă în vedere, că pentru închiderea și deschiderea canalului de alimentare s'a adoptat poarta dublă numită Abrudbányai (Planșa III) am luat ca lățime a porții principale 2,20 m, diferența de suprafață de $0,13 \text{ m}^2$ asigurându-se prin porțița cea mică, ale cărei dimensiuni sunt: $0,40 \times 0,50 = 0,20 \text{ m}^2$.

d. Dimensiunile porții de fund.

Pentru scurgerea apei normale prin corpul opustului, în vederea curățirii curții de nămol și alte materiale depuse de apă în curtea opustului, am fixat dimensiunile porții de fund de :

$$1,90 \text{ m.}/2,20 \text{ m.} = 4,18 \text{ m}^2.$$

e. Canalul de plutire.

Ținând seama că și din sus de opustul „Oașa”, există păduri de molid în exploatare, s'a construit în trupul opustului un canal de plutire, cu dimensiunile de $2,50/6,00 \text{ m.} = 15 \text{ m}^2$. Prin acest canal vor trece, prin plutire liberă, buștenii de molid ajunși în curtea opustului, în intervalul de timp, până când nivelul apei barate în curtea opustului nu scade mai jos de pragul canalului.

Pentru prelungirea acestei perioade, sistemul de închidere a canalului de plutire la mijlocul lui și perpendicular pe peretele de apă s'a prevăzut un stâlp, care desparte canalul în două părți, adică în 3 și 3 m. Poarta de închidere este înlocuită cu bârne cioplite așezate una deasupra celeilalte, iar rostul între ele este înfundat cu mușchi.

III. REZISTENȚA ȘI IMPERMEABILITATEA CONSTRUCȚIEI.

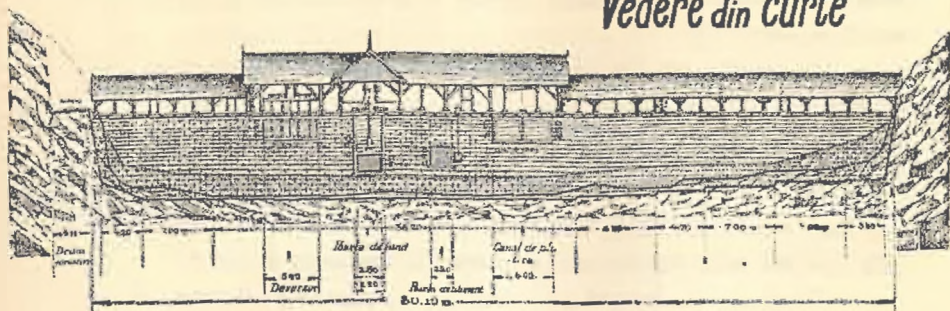
Rezistența și impermeabilitatea unui opust sunt cele mai importante condițiuni, de care trebuie să ținem seama, atât la întocmirea proiectelor, cât și la executarea lucrării.

A. Rezistența opustului.

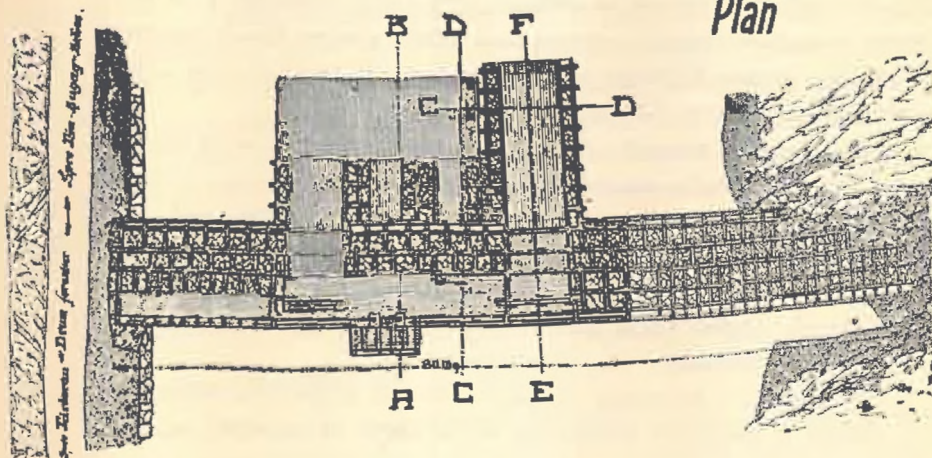
La fixarea dimensiunilor opustului, în vederea rezistenței ce el trebuie să opună presiunii apei, de obicei ne mulțumim cu un

coeficient de siguranță dublu, față de acela rezultat din calcule. Acest coeficient se aplică la opusturile, care trebuie să reziste presiunii apei, numai pe baza greutateii lor.

Vedere din curte

Plan

Planșa I.

La opusturile construite cu o fundație ce pătrunde până la rocă, ba chiar și în rocă, coeficientul de siguranță γ se poate reduce sub valoarea $\gamma = 2$. (În cazul nostru am luat $\gamma = 1,60$).

La opustul construit la Oașa, fundația a fost introdusă chiar în rocă, în formă de trepte, pe o adâncime de 0,50—0,70 m.

Tot pentru sporirea rezistenței opustului, am dat corpului lui, forma arătată în secțiunile transversale, îngroșându-l către bază

peste dimensiunea coroanei. Se înțelege, că rezistența opustului este influențată foarte mult și de felul cum se construiesc căsoaiele lui.

În acest scop am căutat a construi atât peretele frontal cât și pe cei longitudinali și transversali, din bârne bine ecarisate și de lungimea maximă, ce se poate realiza în pădurile din apropierea locului de construcție.

În sfârșit, tot în vederea sporirii rezistenței am mai luat următoarele măsuri :

a. *Îmbinarea pieselor.*

Bârnela ce alcătuiesc peretele frontal și cei longitudinali au fost legate unele de altele, adică rândul deasupra de rândul de desubt, prin cuie de lemn bătute la o distanță de 2 m unul de altul.

Cuiele de lemn au fost fasonate din arbori groși de 6—8 cm diametru și crescuți în stare dominată. Cuiele de lemn pătrund complet prin câte 2 grinzi, iar în grinda a treia intră deabia pe 5—8 cm. Pentru executarea acestei operații, mai întâi trebuie să facem găurile, cu sfredele anume fabricate în acest scop, găuri cari vor avea o dimensiune mai mică cu 2—3 mm. decât diametrul cuiului.

De mare importanță este apoi îmbinarea grinzilor ce alcătuiesc căsoaiele. Grinzile din peretele frontal se așează cap la cap, în felul arătat în planșa III. Pereții longitudinali se leagă de cel frontal prin legături transversale (chingi) cu îmbinări în coadă de rândunică. Îmbinarea lungoanelor cu chingile transversale reclamă o mare precizie, căci dacă un lungon nu se îmbucă în mod perfect într'o chingă, nu mai putem da căsoaiei o formă nedeformabilă.

Înainte de a se începe cioplitul bârnelor, în vederea îmbinării lor, trebuie să fixăm pe fiecare din ele, semnele ce trebuiesc respectate la cioplit.

Operația se face în felul următor :

Bârnela având o formă mai mult sau mai puțin tronc-conică, pentru eliminarea acestui fapt trebuie să repartizăm exact diferența de deschidere ab și ed, arătată în pl. IV, spre a determina dimensiunile chingilor.

Această diferență fiind de $0,20 - 0,12 \text{ cm} = 0,08 \text{ cm}$, repartizarea ei se face astfel, că măsura rezultată pentru fiecare chingă în parte, în felul arătat în pl. IV va determina lungimea firului plumbului dela instrumentul numit de muncitorii din Maramureș „Se-

modl", cu ajutorul căruia se proiectează punctele principale ale periferiei fiecărui cioplaj, ce trebuie făcut în ambele bârne. Intrebuințarea instrumentului cu plumb („Semodl") din planșa IV, este justificată prin faptul că proiectarea punctelor de care am vorbit, nu se poate executa în mod perfect numai cu ajutorul bețișoarelor care reprezintă dimensiunile de îmbinare (pl. IV) pentru fiecare chingă în parte.

După ce s'au fixat semnele periferiei ciopliturii, urmează cioplirea lemnului în limitele figurii fixate (pl. IV). După executarea acestei lucrări și așezând lungonul deasupra peste cel de jos, poziția punctelor c , a , b , d se schimbă în c_1 , a_1 , b_1 și d_1 .

Pentru a nu slăbi bârnela, deschizătura ab din figură, se repartizează în părți egale între lungon și chingă.

b. Podini executate în trupul opustului.

Pentru repartizarea uniformă a greutateii opustului, construit din lemn și piatră în formă de căsoaie, se impune aplicarea așa numitelor podini de greutate (Schwerboden) la fiecare 2 m. din înălțimea opustului. Cu alte cuvinte, după ce am umplut căsoaia de lemn cu piatră până la 2 m. înălțime, măsurată dela prima podină așezată pe primul rând orizontal al chingilor transversale, urmează o nouă podeală și așa mai departe.

Podina se face din bârne subțiri de 8—12 cm, provenite din arbori de molid crescuți în mod dominat. În nici un caz ea nu trebuie făcută din bârne mai groase, crăpate în două.

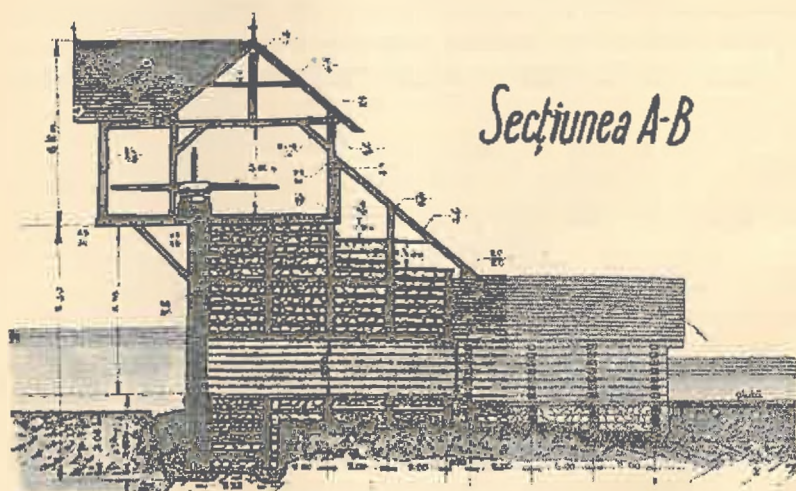
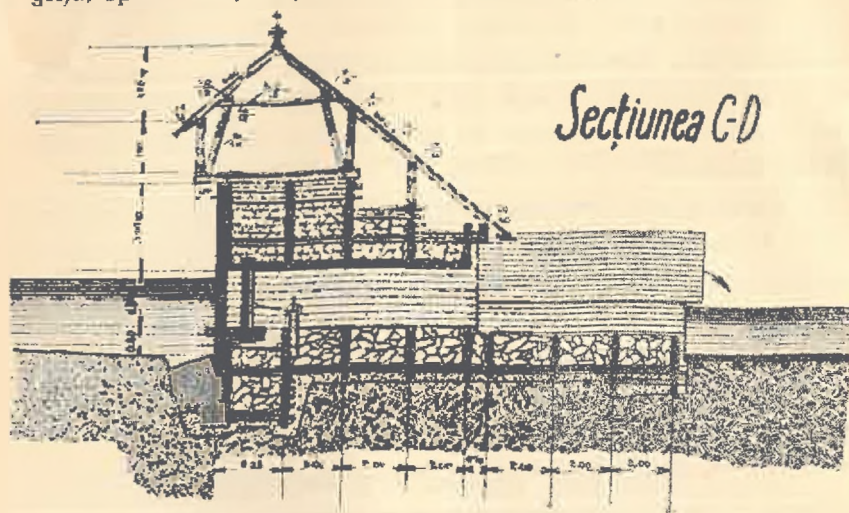
c. Umplutul căsoaiei cu piatră.

După ce se așează prima podină în opust, care trebuie să se rezeme pe primele chingi, se continuă construcția lemnăriei până la o înălțime de 2 m, după care urmează umplutul cu piatră a căsoaiei.

Cea mai bună piatră este aceea provenită din stâncă spartă. Lucru principal la această operație, este să nu se bage în corpul opustului nisip curat sau amestecat cu piatră (pietriș), fapt care-i reduce greutatea și deci rezistența. De asemenea trebuie scoase din căsoaie toate așchile și capetele de lemn ajunse înăuntru.

Piatra, adusă la fața locului cu roabele sau cu targa, este introdusă în corpul opustului, trebuind să fie bine așezată, aproape bucată cu bucată, spre a nu cauza deteriorarea podinei de greutate

prin aruncare. La umplerea căsoaielor cu piatră se va lucra cu mare grijă, spre a cruța legăturile transversale de alterare.

Plasa II.

d. *Curbură opustului.*

Tot pentru sporirea rezistenței opustului, pe lângă dimensionarea lui, conform calculelor arătate mai sus, la opusturile cu lungimi mai mari se recomandă a se da întregii construcții o curbă

în spre amonte, a cărei săgeată variază între 1—2 m. În cazul nostru săgeata este de 1.60 m. ceea ce reprezintă 2% din lungimea totală a opustului.

e. *Plute apărătoare.*

Pentru a evita formarea „zăncagelor” (ochiurilor) adânci, la capetele de descărcare a canalelor de fund și a celui de alimentație etc., se construiesc în punctele unde cade apa, plute apărătoare, alcătuite din lemne rotunde de 14—18 cm. diametru și 4 m. lungime.

E. *Impermeabilitatea opustului.*

A doua condiție esențială, ce trebuie avută în vedere la construirea unui opust este impermeabilitatea lui. Ori cât de solid se va construi opustul, el nu poate servi scopului, dacă nu îndeplinește și condiția impermeabilității.

Apa captată se poate strecura fie prin fundație, fie prin corpul opustului sau pe la umerii lui.

După cum am spus mai sus, fundația opustului a fost introdusă în stânca compactă pe o adâncime de 0,50—0,70 m. Primul rând de bârne de jos precum și încă unul sau două rânduri următoare din peretele frontal, sunt jur împrejur bătute cu argilă vânăță, care are o înălțime de cca 1 m. și o grosime de 0,60—1,00 m. Peste aceasta se bate în continuare și imediat lângă peretele frontal, lut galben pe o înălțime de 1,20—1,50 m. și 1,00—1,50 m. lățime. Atât argila vânăță cât și lutul galben se bat cu maiuri de mână, în straturi de 10—15 cm. La opustul Oașa s'au întrebuițat în total 78 m³ argilă vânăță și 220 m³ lut galben.

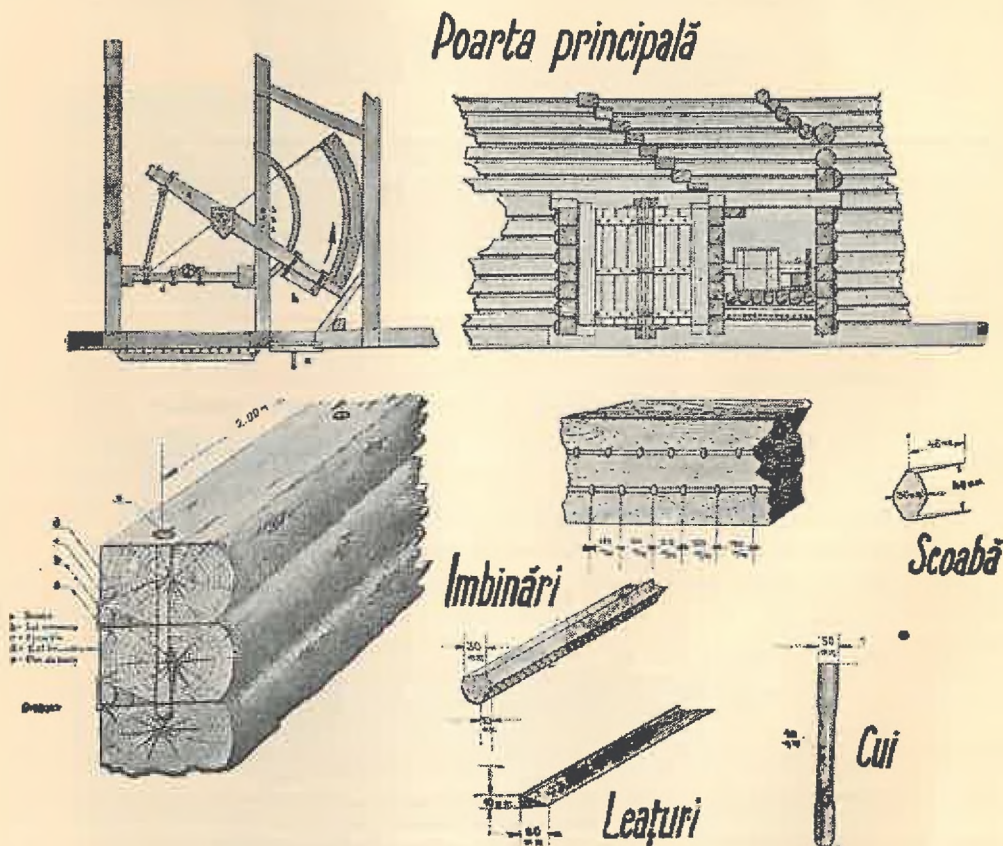
Grinzile din peretele frontal, așa numitele „craînere”, se cioplesc la bardă și se strâng un rând de altul prin cuie de lemn. Pătrunderea apei prin rosturile grinzilor din peretele frontal se împiedică prin „lada de mușchiu”, a cărei execuție este arătată în pl. III.

După cum arătat mai sus, grinzile din peretele frontal se așează cap în cap. Pentru evitarea trecerii apei prin aceste puncte, se aplică acolo, cu ajutorul unui sfredel, un cuiu cu secțiunea patrată.

În fine, pentru evitarea infiltrării apei pe la umerii opustului, s'a bătut în jurul lor lut galben, cu maiuri de mână, în forma unei culeie.

IV. FUNCȚIONAREA OPUSTULUI.

Având în vedere că Statul are păduri de molid în exploatare și din sus de opustul Cașa, pentru trecerea buștenilor din curtea opustului peste corpul lui, a fost nevoie să se construiască un canal de plutire.

Plasa III.

În cazul când opustul se pune în funcțiune numai cu scopul de a alimenta valea cu apa necesară în vederea plutirii, ce se face la vale de opust, atunci funcționarea lui are loc în modul următor :

Pentru ca să nu expunem buștenii înșirați pe vale la rupere, la începutul punerii în funcțiune a opustului, timp de cca. 30 minute nu vom alimenta valea cu întreaga cantitate de apă de 12,26 m³/sec, ci vom slobozi o cantitate de apă mai redusă, cca. 20% din total, cu scopul ca această apă să pregătească buștenii de pe vale pentru apa mare. Această apă (cca. 20% din cei 12,26 m³/sec.) se numește în limbajul plutitorilor „prima undă” sau „Vorwasser” și corespunde la o sporire a debitului normal cu o înălțime de cca. 10—15 cm. Cantitatea de apă necesară de cca. $(9,50 \times 0,10) \times 2,54 = 2,41$ m³/sec. este trecută prin corpul opustului cu ajutorul deversorului, ridicând prin roți cu cramaliere o ușă, (care are lățimea de 2,50 m.) la $2,60 - 2,54 = 1,02$ m. înălțime.

După expirarea celor 30 minute se va închide poarta deversorului și se va pune în funcție canalul principal de alimentare, care permite trecerea a 12,26 m³/sec. Acest canal este obturat de o poartă sistem „Abrudbányai” care se pune în funcțiune în felul următor :

Cu ajutorul pârgheii construite pe coroana opustului, se face deschiderea ușitei de tablă a (planșa III), care are o suprafață de $0,50 \times 0,40 = 0,20$ m². Apa pătrunde imediat în canalul interior al opustului și lovind cupa b mișcă brațul c în direcția săgeții, fapt prin care se deschide poarta principală d. Astfel canalul de alimentare intră în complectă funcțiune.

Inchiderea porții se face în felul următor :

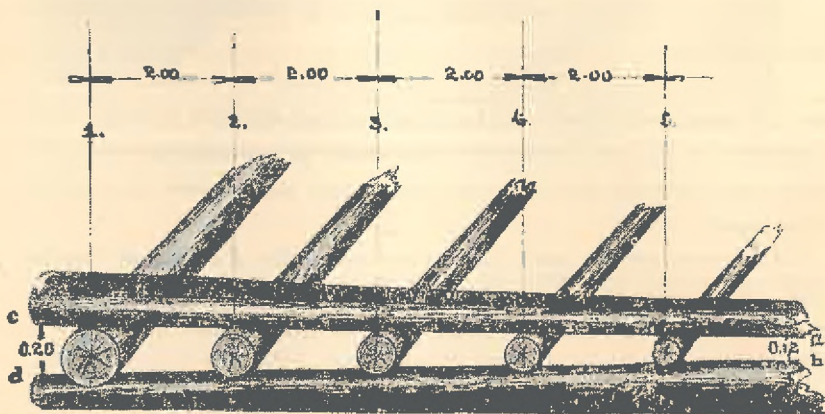
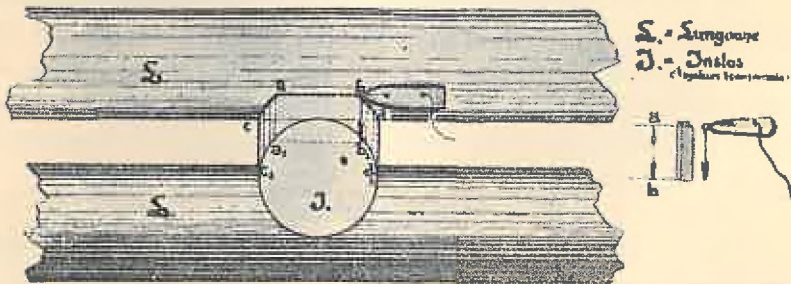
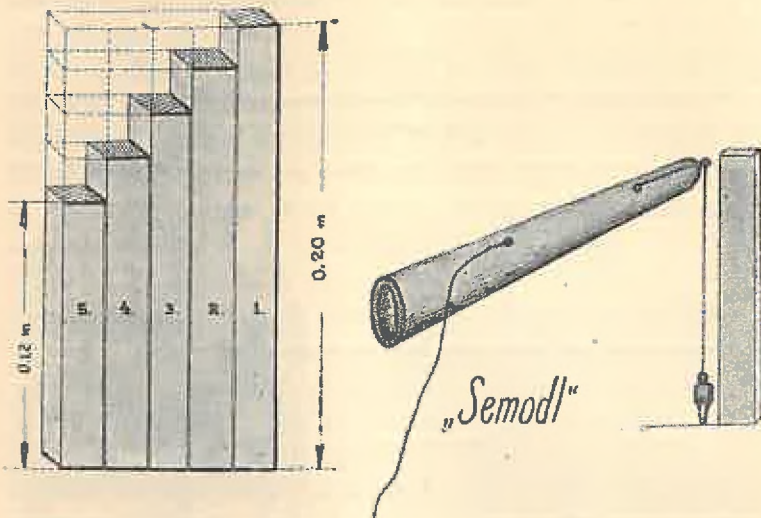
Tot cu ajutorul pârgheii de pe coroana opustului închidem poarta mică, iar poarta mare se închide dela sine, ca urmare a presiunii apei pe aripa stângă a acestei porți.

Această închidere automată a porții se bazează pe următorul sistem patentat :

Inchizând porțița mică, a cărei suprafață este egală cu diferența de suprafață dintre aripa stângă și cea dreaptă a porții mari d. pârghia c, ne mai fiind contrabalansată prin presiunea apei pătrunse prin porțița mică, revine în poziția de plecare și închide poarta mare.

După ce nivelul apei din curtea opustului a ajuns la pragul porții de alimentare, se deschide poarta de fund, cu scopul de a permite trecerea debitului normal al apei prin trupul opustului și pentru curățirea nămolului adunat în curte.

Pentru cazul, când în același timp trebuie să permitem trecerea

Planșa IV.

buștenilor adunați în curtea opustului, funcționarea acestuia va fi următoarea :

Trecerea „primei unde” prin corpul opustului se face prin canalul de plutire, ridicând două bârne dela ușa acestuia. După expirarea timpului necesar pentru scurgerea primei unde (30 minute), deschidem poarta de alimentare, însă numai în așa măsură, ca să permită trecerea a $10,28 \text{ m}^3/\text{sec}$. Reglajul acestei deschideri se face cu ajutorul cuielor, ce se înfig într'una din găurile 1, 2, 3, etc.

Această funcționare a opustului se justifică în felul următor :

Ridicând două bârne de câte 0,15 cm. înălțime dela poarta canalului principal, căreia trebuie să-i dăm o deschidere de $4,18 \text{ m}^2$.
 $(2,50 \times 0,30) \times 2,54 = 1,98 \text{ m}^3/\text{sec}$. apă.

Restul de : $12,26 - 1,98 = 10,28 \text{ m}^3$ apă va trece prin poarta canalului principal, căreia trebuie să-i dăm o deschidere de $4,18 \text{ m}^2$. După ce nivelul apei barate va scădea până la pragul porții canalului de plutire, deschidem complet poarta dela canalul principal de alimentare, care va permite trecerea prin corpul opustului a $12,26 \text{ m}^3$ apă.

La sfârșit deschidem și poarta de fund, pentru curățirea curții de nămol și de alte materiale, ce s'au adunat în curtea opustului.

Atât pentru deschiderea cât și pentru închiderea opustului avem neapărată nevoie de doi muncitori, cari vor lucra pe opust în tot timpul cât durează plutirea.

După ce s'a scurs toată apa barată din curtea opustului, ambii muncitori vor intra în curtea opustului, cu sape în mână, pentru mișcarea nămolului, ce urmează a fi dus de apa normală, care trece prin poarta din fund. După terminarea completă a plutirii, rămâne la opust numai unul dintre muncitorii angajați, adică îngrijitorul acestuia, care fiind priceput și în dulgherie va executa micile reparații necesare opustului. Ingrijitorul trebuie să aibă grija, să deschidă toate porțile opustului, în caz de viituri mari.

Pentru îngrijitorul opustului s'a construit o casă de locuit în apropierea acestuia, locuință ca s'a legat cu rețeaua telefonică de pe Valea Sebeșului, a cărei stație finală este cantonul Oașa, situat la o distanță de 150 m. de opust.

V. DEVIZUL DE COST.

Devizul de cost al acest opust cuprinde următoarele capitole mai importante :

1. Demontarea opustului vechiu și construirea a două barăci	lei	126.000
2. Tăiatul, fasonatul și transportul a 2.167 m ³ bușteni de molift, necesari pentru construirea căsoaielor opustului și a prăjinilor de podină, șitelor pentru acoperiș, etc.	lei	315.045
3. Abaterea apei din albia râului	lei	29.112
4. Săpatul fundației (1410 m ³ pietriș și stâncă), scoaterea apei cu pompa mecanică, etc.	lei	232.304
5. Cioplitul grindăriei pereților și pregătirea lutului, lei		107.202
6. Construcția pereților frontal, logitudinali și transversali	lei	297.730
7. Construcția canalelor de fund, de alimentare, de plutire și dela deversor	lei	56.260
8. Construcția acoperișului (807 m ²)	lei	78.795
9. Umplerea cu piatră a căsoaielor opustului (2800 m ³ piatră)	lei	217.200
10. Repararea și montarea porții „Abrudbányai“ adusă dela Vișeu) și construirea celorlalte porți . . lei		25.400
11. Diverse alte materiale, lucrări și taxe	lei	340.358
12. Costul (valoarea de rentă) a materialului lemnos utilizat (2167 m ³)	lei	173.360
	Total general lei	<u>2.057.866</u>

VI. RENTABILITATEA CONSTRUCȚIEI.

Construcția opustului „Oașa“ a costat în total suma de lei 2.057.866.

Având în vedere că acest opust va servi la plutirea anuală a circa 70.000 m³ bușteni de molift și că prin acoperire durata lui va fi de 30 ani, în acest timp se vor exploata și transporta: 70.000 × 30 = 2.100.000 m³ lemne; anuitatea de amortizare va fi, aplicând un procent de 6%,

$$a = C \times \frac{0,0 p \times 1,0 p^n}{1,0 p^n - 1}$$

în care,

$$C = 2.057.866$$

$$n = 30$$

Inlocuind, avem :

$$a = 2.057.866 \times 0.0726 = 149.401 \text{ lei.}$$

La fiecare m³ de lemn plutit va reveni, deci, anual :

$$\frac{149.401}{21.000.000 : 3} = 2,13 \text{ lei}$$

Prin construirea opustului „Oașa” în dimensiunile arătate mai sus, Statul mai beneficiază și de următorul câștig :

Perioada de plutire cu apa barată prin opustul „Oașa” mărin-du-se peste 7 ore, cheltuelile de plutire, cari în ultimii ani s'au urcat la 17 lei de m³, vor scădea cu cel puțin 50%. În acest fel, transportul unui m³ prin plutire liberă pe Valea Sebeșului se va reduce prin funcționarea opustului „Oașa” la 8.50 lei de fiecare m³. Scăzând din suma aceasta cheltuelile de amortizare de 2,13 lei rămân 6,37 lei sau rotund 6 lei de fiecare m³, excedent care aplicat la posibilitatea de 70.00 m³ dă un beneficiu de

$$70.000 \times 6 = 420.000 \text{ lei}$$

Acesta este beneficiul, ce se realizează anual de către Stat, prin punerea în funcțiune a construcției de care ne ocupăm.

Pe de altă parte, opustul Oașa va contribui la o mai bună funcționare a turbinei Uzinelor Electrice proprietatea orașului Sebeș și anume în timp de iarnă. În acest anotimp, debitul râului Sebeș este așa de mic, încât nu poate mîna turbina în cauză, mai ales seara, de la orele 17 la 23 când rețeaua electrică a orașului este foarte încărcată.

În intervalul acesta, turbina Uzinei va fi pe viitor alimentată cu apa barată de opustul Oașa. Se înțelege, că primăria orașului Sebeș va trebui să acorde un venit Statului, pentru acest serviciu. Sunt în curs de tratative pentru stabilirea modului de folosire a opustului și a sumelor de plătit.

Ein grosses Wasserbauwerk in Sebeştal.
Holzklause Oaşa.

Une grande installation hydraulique dans la vallée de Sebeş.

On fait l'étude d'un barrage en bois pour faciliter le transport à bûches perdues sur la rivière de Sebeş (précédée de quelques considerations sur le flottage des bois, par Mr. D. A. Sburlan).

Le travail en question, exécuté en 1936 par l'Administration des forêts de l'Etat, selon le projet de Mr. D. Roşu, est caractérisé par les chiffres suivantes : capacité de retention : 171.230 m³ ; temps nécessaire pour le remplissage : 15 heures ; hauteur utile du barrage : 5,70 m ; largeur à la couronne : 4,25 m ; largeur à la base : 8,25 m.

Pour la construction des caissons en bois on a utilisé une quantité de : 2167 m³ bois et 2800 m³ pierre.

Le corps du barrage est percé par un déversoir de 2,20 (hauteur) × 16 m (largeur), par un canal principal de flottage de 1,90 m × 2,33 m. et par un canal de lavage de 1,90 m × 2,20 m. L'écoulement des eaux, par le canal principal, est réglé par une porte à l'axe verticale aux ailes inégales.

La construction, qui a coûté 2.057.866 lei, assure le flottage des bois, en bonnes conditions, pendant 7 heures.

REFERATE - COMENTARII

ANUL FORESTIER 1936

de ILIE C. DEMETRESCU

La mulți ani !

Cu acest strigăt pe care tradiția și firea ni-l impun, pășim pragul unui nou an. Bucuria începutului de lucru ne descrețește pentru o clipă frunțile, ne eliberează pentru moment de grijile cele de toate zilele. Plini de speranțe ne avântăm în făurirea de noi planuri. Poate că împrejurările ne vor fi mai favorabile în acest an, oamenii mai binevoitori, soarta mai norocoasă. Idealul și speranța! Ce minunate mijloace ne-a pus providența la îndemână pentru îndulcirea amărăciunilor vieții !

Dar, ca în toate lucrurile omenești, și în acest caz, *chaque medaille a son revers*. Cu cât planurile noastre vor fi croite mai în afara realităților și posibilităților, cu atât mai mari desamăgiri ne pot aștepta. Satisfacția nu poate veni decât din acțiuni echilibrate, bine chibzuite.

Să aruncăm deci, priviri cuprinzătoare asupra celor petrecute în decursul anului încheiat ; să comparăm împlinirile cu speranțele nutrite ; să ne creiem o bază cât mai reală pentru lucrarea din 1937 și pentru viitorul mai îndepărtat.

Acest bun obicei retrospectiv a fost adoptat, devenind regulă, și de către revista noastră, propriu zis, în urma războiului. Cel mai activ cronicar a fost regretatul Turneanu, care ne-a scris „anul forestier” pe 1921, 1922, 1925, 1926 și 1927. Au urmat : Aur. Eliescu pentru 1923, domnii Drăcea și Stinghe pentru 1928 și 1929, domnul Prof. Stinghe pentru 1930 și 1932, colegul Gh. Ionescu pentru ultimii trei ani (1933—1935). Din perioada anterioară războiului, abia dacă se pot cita cazuri accidentale : M. Tănăsescu pentru 1900, Nădejde pentru 1906 și P. Antonescu pentru 1913.

În afara idealurilor, puterilor și eforturilor noastre, cele petrecute în câmpul forestier sunt în funcție și de ambianța economică și politică a Țării. Se cuvine, credem, să-i închinăm câteva rânduri introductive.

Sub raportul conomic, anul 1936 se soldează cu o oarecare ameliorare a situației față de cel precedent. Recolta agricolă, care rămâne încă baza decisivă a economiei noastre naționale, a fost excelentă. Prețurile materiilor prime în continuă creștere pe piețele internaționale, au avut o repercusiune favorabilă asupra economiei românești, avizată așa de mult la exportul de asemenea produse. Regimul de contingentare și plăți, și în general de restricțiune a schimburilor internaționale, a ajutat continua dezvoltare și consolidare a unei industrii naționale. Aceste împrejurări au îndemnat pe unii economiști să vorbească de un oarecare proces de convalescență, după criza fără precedent în care se sbate întreaga economie mondială din 1929 încoace. Ne temem că un asemenea optimism este prematur. Activitatea febrilă din câmpul industrial, cumpărăturile masive de materii prime, cu consecința lor de creștere a prețurilor, sunt prevestitoare de vremuri poate și mai grele decât cele pe cari le socotim învinse. Lumea se pregătește cu înfrigurare de războiu. Se fac depozite de materiale esențiale pentru susținerea lui (bezină, cereale și alte materii pentru alimentație, etc.) ; se dirijează economiile naționale către forme autarchice ; se militarizează și se pregătesc sufletește națiunile. Chiar dacă înțelepciunea din ceasul al unsprezecelea a conducătorilor de popoare va găsi mijlocul să evite catastrofa, economiile naționale vor fi supuse la sguiduri serioase de prefacere și adaptare pentru încă multă vreme.

În fața acestei situațiuni , se pare că guvernării sunt depășiți de greutatea într'adevăr excepționale ale timpului. Politica Statului este lipsită de unitate, nu numai dela guvern la guvern, dar chiar între diversele departamente ale unuia și aceluiași regim. Intervenționismul prea adânc și disparat al Statului în multe compartimente altădată rezervate cu totul inițiativei particulare, cu efectul său de fiscalitate excesivă ; neputința puterilor de Stat de a-și delimita în mod precis câmpul de acțiune ; lipsa de disciplinare în administrațiile publice în ceea ce privește păzirea unor trepte de competență și mai ales ingerința organelor superioare asupra atribuțiunilor celor subalterne, sunt câteva din viciile cari subminează prestigiul Statului. Dacă

la acestea mai adăugăm „intervenționismul creiator de privilegii” și morala atât de scăzută a timpului, vom înțelege cât de grave sunt piedicile ce au stat și în 1936, în calea străduințelor către o mai bună stare materială a națiunii.

După această scurtă evadare, să revenim la... berbecii noștri. Faptele ce caracterizează din punct de vedere forestier anul 1936, sunt numeroase. Vom încerca să relevăm în cele ce urmează pe cele mai reprezentative, strângându-le în câteva grupe principale.

Economia forestieră românească și politica sa în 1936.

Condițiunile favorabile ale întregii economii naționale s'au resimțit în bine și în câmpul mai restrâns al celei forestiere. Puterea de cumpărare crescută a populațiunii indigene, achizițiunile masive de materii prime — între cari lemnul ocupă un loc de frunte — din partea statelor europene, au făcut ca să putem înregistra o serioasă ridicare a prețului lemnului. Chereșteaua obișnuită, de pildă, s'a scumpit cam cu 15—20%. Această conjunctură favorabilă a atras după sine o înviorare a activității de exploatare și a încheierii de tranzacțiuni comerciale. Exportul nostru de lemnărie s'a reactivat în mod serios. Spre deosebire de multe state exportatoare de lemnărie, România se poate lăuda cu o creștere a volumului trimis peste granițe, de cca. 100% față de 1935.

Economiștii se vor bucura. Noi, cei ce trăim în mai strâns contact cu realitățile noastre pădurărești, n'avem absolut nici un motiv de a ne risipi îngrijorarea. Credem că cea ce se petrece în comerțul românesc de lemnărie, reprezintă mai curând un fel de cântec al lebedii. Capacitatea de producțiune a pădurilor noastre este mult mai scăzută decât vrem noi să arătăm lumii. Capitalul lor lemnos chiar, este în mare parte lichidat sau excesiv de redus. Lucrul apare atât de clar dintr'o simplă comparație vizuală a stării de astăzi și de acum 10—15 ani a diverselor ținuturi forestiere, încât recurgerea la cifre statistice apare inutilă.

În ciuda unei situațiuni cu totul îngrijorătoare, guvernauții practică o politică forestieră plină de contradicții. Restricțiunile

impuse fără încetare an de an exercitării dreptului de proprietate au devenit aproape paralizante pentru proprietarul de păduri.

Acest an poate fi socotit drept primul an de aplicare al legilor din 1935 pentru protecția pădurilor. În mai multe părți ale Țării s'au determinat păduri de protecție în sensul acelor legi. O măsură recentă a Consiliului de Miniștri instituie un sever control și un drept de rechiziție în favoarea Subsecretariatului aerului asupra depozitelor și posibilităților de lemn de rezonanță, oricui ar aparține. Prejurile se stabilesc unilateral de organele administrative.

Acțiunea de sprijinire a pădurăriei prin acordarea de puieți și semințe forestiere în mod gratuit sau cu reducere, apoi prin efectuări de lucrări de împădurărire și consolidare a terenurilor degradate, pare că se intensifică. Așa ne-o afirmă situațiile administrațiilor noastre silvice.

Pe de altă parte însă, se continuă opera de minare a domeniului forestier național prin defrișeri masive pentru creșterea de pășuni comunale. Cităm câteva exemple dintr'o publicațiune oficială : „Prin jurnalul Consiliului de Miniștri... : Se aprobă *schimbul* unei suprafețe de 3.085,11 ha din islazul comunal al Comunei... cu o întindere egală din *pădurea* aceleiaș comune"... Se aprobă *vânzarea cu preț de expropriere*, a suprafeței de 220 ha din pădurea Statului"... Și vai ! sunt atât de numeroase cazurile de acest gen. Pentru ilustrarea desinvolturii cu care se lucrează la noi în materie, domnul Profesor Drămbă exemplifică într'un articol, modul circumspect uzitat în cazuri asemănătoare în Franța¹⁾.

Domeniul forestier al Statului a mai încercat în acest an o serioasă pierdere, prin cedarea a cca. 10.000 ha pădure spre folosința Mănăstirii Neamțu. Cazul constituie numai un precedent. În ultimul timp se pune cu mare stăruință problema mai generală a înzestrării mai tuturor mănăstirilor cu păduri ale Statului. Din punct de vedere economic, cel puțin, această reformă nu poate fi calificată decât ca negativă.

Nu stă în intențiunea noastră de a învinovăți pe cineva anume. De bună seamă că împrejurări mult mai profunde, decât poate vedea oricine, condiționează această tristă stare de lucruri. Ceace voim noi aici, este să atragem încă odată mai mult luarea aminte a opiniei

1) «Două politici forestiere». Revista Pădurilor 1936, pag. 290.

nostre publice asupra situației pur și simplu tragice, ce se menține și în acest an pentru pădurea românească, atât de greu încercată în ultimii 20 de ani.

Societatea «Progresul Silvic».

Bătrâna noastră societate, și-a sărbătorit, cu prilejul adunării generale din acest an, și semicentenarul. 50 de ani de existență și neîntreruptă luptă în slujba intereselor generale gospodărești, constituie, fără îndoială, un record pentru împrejurările Țării noastre. Popasul acesta rar, de adâncă reculegere în cinstirea însuflețitor noștrii înaintași și a idealurilor lor, de retrospectivă a unui trecut bogat în realizări, merita un mai strălucit cadru. Imprejurile și poate și anumita voință a Consiliului de Administrație, au făcut totuși ca lucrurile să se petreacă într-o simplitate austeră. Credem că s'a procedat bine. Prea se huzurește; prea se pune preț pe fațada colorată și goală de conținut în buna noastră Țară. Și vremurile sunt așa de grele; poate unice în istoria omenirii!

În cadrul adunării generale s'a făcut și reînprospătarea Consiliului de Administrație, potrivit prevederilor statutare. Cu începere dela 1 Ianuarie 1937 capătă sau recapătă funcțiunea de membrii ai Consiliului, următoarele persoane (în ordinea voturilor obținute): D. Sburlan, C. Bunesco, Ilie C. Demetrescu, Marin Rădulescu, Eug. Vâlceanu și V. Priboianu

În acțiunea Societății din anul 1936, se descopere aceeași voință neînfrântă, de totdeauna, de a apăra pădurile Țării în fața asaltului feroce dat de profitorii politici, de a conlucra la o politică forestieră cât mai potrivită intereselor naționale, de a ridica cât mai sus nivelul de instrucțiune al silvicultorilor, de a le apăra interesele profesionale. Prin aceasta, Societatea noastră joacă rolul de prim factor în determinarea și îndrumarea unei mai bune politici forestiere.

Direcțiunea Regimului silvic.

Evenimentul de căpetenie al anului, privitor la această administrație, decurge din reorganizarea recentă a Ministerului Agriculturii și Domeniilor (decretul lege din Mon. of. 255/936). Se produce, între altele, o sciziparitate, căreia îi rezultă două direcțiuni forestiere distincte: Direcțiunea Regimului silvic și Direcțiunea Ameliorării

și Pădurilor particulare administrate de Stat. Incontestabil că această specializare nu va fi decât spre folosul unei mai bune îndepliniri a îndatoririlor respective. Credem, totuși, că specializarea din administrația exterioară este cel puțin tot atât de utilă, ca și a organelor centrale. În acest caz se pune însă cu necesitate întrebarea în privința rentabilității unor asemenea amplificări ale aparatului de Stat, în raport cu foloasele ce eventual ar putea rezulta.

Un efect imediat al acestei reorganizări va fi o însemnată deplasare de personal între cele două direcțiuni și C. A. P. S., cu însemnate repercusiuni asupra bunei funcționări a serviciilor.

Casa Pădurilor Statului.

În străduțarea sa spre o valorificare cât mai favorabilă a domeniului forestier de Stat, această administrație a primit în 1936 două lovituri grele. Cea mai mare decurge din aplicarea legii cooperăției. Multe din posibilitățile pădurilor — uneori pe 10 ani viitori — au fost trecute, din ordin, asupra cooperativelor, în condițiuni de preț neconvenabile. Aceiaș soartă au avut-o și unele instalațiuni de transport și fabrici de cherestea. O a doua lovitură, virtual efectuată, privește personalul, în special ingineresc. Multe elemente capabile și agrenate în mașina gospodărească, printr'o experiență, de multeori îndelungată, trebuie să fie trecute la direcțiunile silvice nou înființate în Minister.

Altfel, se desfășoară o lăudabilă activitate în diferitele sale câmpuri și cu deosebire în cel al regenerării pădurilor. După o notă din Revistă, ar rezulta că în primăvara 1936, s'a împădurit o suprafață de cca. 14.000 ha.

Bilanțul pe anul financiar 1935/36 ne arată că veniturile și cheltuielile se află și deastădată pe linia în continuă ascendență a anilor postbelici. Excedentul, deși superior celor din urmă trei ani, nu este, totuși, cel mai mare, cum este cazul veniturilor și cheltuielilor. Anii 1928—1930 rămân deținătorii celor mai mari excedente. O umbră de îndoială planează asupra acestor comparațiuni. Priveșc realizările respective posibilităților corespunzătoare stării actuale a pădurilor, sau coprinđ în oarecare măsură și părți ale capitalului lemnos, atacat sub diferite forme (restanțe, operațiuni culturale forțate, etc.) ?

Promovarea ideii forestiere.

Această „idee forestieră” trebuie înțeleasă în sensul de cunoaștere a firii pădurii și economiei noastre forestiere din partea publicului neforestier. Promovarea sa este una dintre preocupările cele mai scumpe și vechi ale silviculturii române. Lucrarea respectivă s'a săvârșit în mai multe direcțiuni. Menționăm aici pe cele mai de căpetenie.

Revistele populare de mare tiraj, „Albina” și „Satul”, ne-au acordat și în acest an, câte o pagină forestieră, mai în fiecare lună. Pe lângă această pagină îngrijită de ICEF, s'au publicat excepțional de multe articole asupra problemelor forestiere la ordinea zilei, dări de seamă, etc., în marile noastre cotidiene (Curentul, Universul, Argus, etc.) sau diverse periodice (Excelsior, etc.). O bună parte din aceste articole se datoresc unor persoane din afara cercului profesioniștilor, ceace constituie un fapt îmbucurător.

Alături de manifestările de acest gen mai este de amintit inițiativa Societății de a edita o bibliotecă de popularizare a cunoștințelor despre pădure. Primul număr a și văzut lumina zilei, sub forma unei admirabil scrise și foarte frumos ornate broșurele, datorită talentatului nostru coleg D. Sburlan: „Arborii și pădurile noastre”¹⁾.

Cu acest an, Societatea a început să editeze și un calendar simplu de perete, a cărui însemnătate pentru deșteptarea interesului pentru pădure în lumea satelor, o credem deosebită.

Prin viu grai, adică sub formă de conferințe, multe din aspectele pădurării noastre au fost tratate de silvicultori și nesilvicultori, la radio, în săli publice sau la ședințele diverselor cercuri mai restrânse. Nu ne putem opri, de a nu însemna și aici câteva dintre aceste conferințe: Prof. S. Mehedinți, un mare înțelegător al pădurii, despre: „Moartea codrului românesc” (radio); Prof. I. Simionescu, alt mare iubitor al pământului românesc, despre: „Bogății irosite” (Ateneul Român); Prof. Otetelișanu, Ing. Tălășescu și Petcuț, despre: „Rolul pădurii în condiționarea climatului”, etc. (Cercul Basarabenilor). Trebuie să mai subliniem, ca un fapt nou și deosebit de important, prenumărarea Domnului Prof. Drămbă printre conferențiarilor oficiali din acest an dela Universitatea liberă

1) 73 pagini, 22 figuri în text: prețul. 20 lei.

dela Vălenii de Munte. Domniei-Sale i-a urmat — în afară de program — colegul Cezar Cristea, atât de prolific în materie de scris, conferențiat și propagandă forestieră.

Calea expozițiilor forestiere cu obiectiv de instrucțiune generală, începe a fi bătută din ce în ce mai insistent. Inspectoratul silvic de Sighișoara a organizat cu succes, în acest an o asemenea expoziție la Brașov. La fel, Ocolul silvic de regim Satu-Mare, în cadrul lunii Sătmar-ului. Acesta se găsește, de altfel, la a treia a sa manilestare de acest gen. Sper să nu jignesc o anumită modestie, amintind aici și despre munca tăcută ce se depune la Muzzul silvic din Parcul Carol și care în acest an face un mare pas înainte.

Colaborarea silvicultorilor la acțiunea de muncă culturală la sate" a Fundațiilor Regale, a început anul trecut, prin participarea la 8 echipe. Anul acesta a fost continuată, sub conducerea coordonatoare a ICEF-ului, prin participarea la 9 echipe.

În ultima vreme, se fac sforțări de penetrație și în învățământul public. Societatea s'a sesizat de anumite intențiuni de reorganizare a învățământului normal și supra-primar și a căutat să folosească împrejurarea. A înaintat Ministerului de Instrucțiune publică un memoriu asupra necesității unei oarecari instrucțiuni forestiere în școlile amintite, anexând și un proiect de programă analitică. De vom izbuti, ne putem aștepta la o roadă bogată. În legătură cu acest gând, mai sunt de amintit cursurile și lucrările practice făcute de câțiva dintre membrii ICEF-ului (Petcuț, Heroiu, Demetrescu, Haralamb și Dinu), și sub auspiciile acestuia, la Școala țărănească superioară dela Poiana-Câmpina.

Ca și în anii precedenți, sărbătorirea sădirii arborelui a avut loc și în 1936 pe o scară foarte întinsă, cu purtarea de grije și fapta însuflețită a întregului Corp silvic (Administrațiile silvice, Societatea, Școala, etc.).

Sforțările de mulți ani ale silviculturii române, sub acest raport al promovării ideii forestiere, se pare că au început să dea roade. O mulțime de personalități de mare prestigiu în lumea științifică și politică s'au alăturat în ultima vreme și cu deosebire în acest an, idealurilor noastre. O bună parte din articolele publicate în presă și din conferințele asupra nevoilor pădurilor noastre, le datorăm în acest an unor asemenea personalități. Serbarea sădirii arborelui a devenit aproape măr de discordie între două corpuri de specialiști.

Ea tinde, altfel, să ia forma unei manifestări de bucurie a primăverii și creațiunii, din partea multor instituțiuni de cultură (Școala, Cercetășia, Armata, etc.).

Specialitatea.

În concepțiunea modernă, instrucțiunea de specialitate nu se consideră încheiată odată cu examenele școlare de absolvire. Ea se urmează pe diferite căi dealungul aproape întregii vieți profesionale. Nu ne vom putea opri în paginile ce urmează decât asupra câtorva dintre cele mai principale căi.

Publicistica periodică de specialitate este reprezentată în primul rând prin vechea noastră „Revista pădurilor”. Acest al 48-lea an al său de apariție, marchează un record sub toate raporturile. Ultimul caet se încheie cu 1440 de pagini îndesate. Tabla de materii deosebit de bogată și foarte îngrijit întocmită, este o oglindă a gradului de înaltă științificitate atins și de bogată felurime a chestiunilor tratate. Despărțământul „Problemele zilei”, introdus în acest an și hrănit din plin, în primul rând, de pana practicienilor, apoi „Cronica” conștiincios îngrijită de colegul Haralamb, echilibrează pe deplin latura sa științifică mai anevoios de digerată. Forma exterioară a câștigat mult prin schimbarea coverții și prin adoptarea unei hărții de calitate superioară. Prin toate acestea, vechea noastră Revistă dă probe de mare vigoare și veșnică tinerețe.

Volumul cu lucrările adunărilor generale ale Societății poate fi privit ca o ramură proaspătă a Revistei. Din cauza dezvoltării mari pe care au luat-o discuțiunile — semnul vremurilor democratice — cât și comunicările, a trebuit să se individualizeze. În acest an a fost publicat într'o formă impresionantă volumul celei de a 49-a adunare. A rămas în sarcina lui 1937, tipărirea lucrărilor semicentenarului.

„Viața Forestieră” își continuă cu impetuozitate și mereu ascendent drumul croit acum 4 ani.

Alături de publicistica forestieră periodică, credem că merită a fi menționat aici și raportul trimestrial „Rumăniën”, ce se publică cu regularitate și într'o formă continuu crescută de semnatarul acestor rânduri, în revista internațională de limbă germană „Forstliche Rundschau der Zeitschrift für Weltforstwirtschaft”. Acest raport

își propune să orienteze lumea științifică străină asupra literaturii forestiere și celei privitoare la disciplinele învecinate, și anume literatura de interes științific, ce apare pe teritoriul Statului român.

În câmpul cărții avem de înregistrat și în acest an o activitate destul de bogată, care ne amintește anii record 1933—1934. Colegii mai tineri, Domnii Ingineri Anton Rădulescu și I. Popescu-Zeletin, au dat consacrarea legală titlului de doctor — primul în științe economice, iar al doilea în filozofie — prin publicarea lucrărilor: „Wuchsleistung, Nutzung und Verjüngung der urwüchsigen Buchenbestände in den Karpathen”, și „Die Kontrollmethode”, Domnul Ing. Inspector General Petre Ioan a scos în broșură, sub titlul „Politica silvică națională”, comunicarea Domniei-sale dela adunarea generală din 1935 a Societății. Lucrarea a aflat o deosebit de bună primire din partea criticii. În schimb, lucrarea Domnului Ing. Inspector general I. S. Ionescu: „Pădurea românească — Bun al națiunii”, a fost primită cu tunete și fulgere. Deasemenea, a întâmpinat o critică severă și „Dicționarul tehnic silvic” al Domnilor Ing. Dr. Aurelian Ionescu și Șt. Sprangate. Provincia ne-a pregătit în 1936 o surpriză: cartea colegului Rubțov, într'un format respectabil, asupra „Impăduririi stepelor românești”. Tot provincia, însă din cercul juriștilor, ne-a dăruit broșura d-lui Jivan: „Composesoratele de păduri din Transilvania-Banat și controlul Statului”.

Activitatea publicistică a silvicultorilor a fost încoronată și în acest an de Academia Română, prin acordarea de premii, după cum s'a arătat în revistele noastre.

Făgăduințe mari în materie de stimulare a scrisului ne prezintă inițiativele Societății și Cercului din jurul „Vieții Forestiere”, de a organiza câte o editură de cărți silvice.

Un fapt deosebit de însemnat și de semnificativ, îl constituie afirmarea elementelor românești la congresul internațional de silvicultură dela Budapesta, din toamnă. De unde, mai înainte, rolul nostru la asemenea reuniuni se reducea aproape numai la acela de observatori, de astădată — după începutul dela Roma din 1926 — ne înfățișăm cu 12 comunicări în 5 secțiuni. Domnul Profesor Drăcea a prezidat chiar lucrările unei secțiuni (a VII, de torenți și restaurări). Domnul consilier Grozescu a fost delegat să redacteze moțiunea aceleiași secțiuni, iar colegul Sturlan a fost raportor suplănt la o altă secțiune (a IV-a). Dar în afara acestui plus la

activul nostru profesional, nu putem să nu însemnăm aici un minus de ordin bănesc. România s'a prezentat la acest congres cu 46 membrii ordinari și extraordinari, pe când alte țări mai bine situate, cum sunt: Italia, cumătra proaspătă a Ungariei, numai cu 18; Germania, cu 15; Franța, cea putred de bogată cu 8; Stațele-Unite, cu 19; Bulgaria, cu 2; Suedia, cu 1. Noi am deținut locul I între țările participante, sub acest raport. Și aceasta, într'o vreme când la noi acasă rânjește mizeria la tot pasul și apoi, în folosul unei țări care ne este dușmană și care a făcut din acest congres — admirabil organizat — încă un bun prilej de propagandă revizionistă.

Imediat înaintea acestui congres, a avut loc tot în Ungaria și congresul Uniunii internaționale a Stațiunilor de Experimentație forestieră. La acesta, România a fost reprezentată prin Domnii profesori Drăcea și Drămbă.

Cercul de studii forestiere al Societății, sub chibzuita conducere a Domnului Profesor Stinghe, și-a îndeplinit și în acest an rolul său de stimulator al preocupărilor mai înalte de specialitate. S'au ținut în total 9 conferințe, dintre cari multe cu foarte frumoasă ținută științifică. Cronicarul revistei le-a însemnat la vremea lor.

Examenul de subinspector din acest an dovedește, odată mai mult, utilitatea sa pentru ținerea trează a preocupărilor de perfecționare a instrucțiunii de specialitate. Lucrările prezentate conțin mult material documentar, în general bine prezentat. Dintre 66 de candidați înscriși la examen, au fost declarați admiși 52 (80%), ceace înseamnă un vădit progres față de media anilor precedenți.

Un câmp mai puțin bătut de confrăți, decât s'ar fi cuvenit, a fost acel al artei vânătoarești. Poate și din acest motiv am lăsat să ni se răpească gospodărirea și mai ales conducerea economiei cinegetice, atât de indisolubil legată de profesiunea căreia îi închinăm forțele noastre. În ultimii ani și cu deosebire în 1936, ni s'au dat îndestulătoare semne că lucrurile au luat-o pe calea cea bună. Organizațiunile AVIS-iste din centrală și provincie, au desfășurat în acest an o activitate dintre cele mai îmbucurătoare. Ar fi de dorit ca asemenea manifestațiuni să-și găsească o mai complectă exprimare în cadrul revistelor noastre. Din partea factorilor conducători se impune o mai largă sollicitudine pentru silvicultorii închinători ai zeiței Diana.

Invățământul silvic superior, de care întreg Corpul trebuie să

fim geloși, el fiind pepiniera viitorilor noștrii continuatori în profesie și idealuri, se găsește pe calea unui neîntrerupt progres. Laboratorii și colecțiuni bogate, cursuri admirabil tipărite, săli de curs spațioase, excursiuni subvenționate stau la dispoziție actualilor elevi. Când mă gândesc la condițiunile excepțional de grele în care a studiat generațiunea mea, ași fi închinat să mă alătur celor mai aspri judecători ai tineretului de astăzi. Și totuși..., noi aveam ideal. Viața ni se oferea din plin și necondiționat. Acum 15 ani, lumea se legăna în optimismul unor vremuri mai bune. Dar, astăzi...

Un fapt deosebit, petrecut în acest an, este și ridicarea Domnului Dr. Georgescu la rangul de profesor la catedra de botanică forestieră și patologie vegetală. Prin aceasta se dă răsplătire unei activități pedagogice destul de lungi și unei foarte bogate lucrări scriitoricești.

Universitarii noștri au avut ca musafiri pe vară un grup de studenți și profesori dela Facultatea forestieră dela Belgrad.

Tot în legătură cu învățământul ar mai fi de amintit trimiterea peste hotare de tineri apți de specializare și lărgire a orizontului profesional. Anul 1936 se prezintă destul de bogat sub acest raport. Trei dintre tinerii noștri ingineri de mari speranțe (Ghelmeziu, Rucăreanu și Nicolau-Bârlad) au obținut concedii pentru studii de specializare în Germania, iar unul (Pană) în Franța. Deasemenea 2 conductori silvici, cu reale calități, au obținut concedii de studii la Școala de Ape și Păduri dela Nancy. Câțiva studenți au putut să-și facă practica din acest an în Germania, datorită schimbului interuniversitar.

Tot sub această grupă a instrucțiunii, privim și somptuoasa bibliotecă a Societății, ale cărei colecțiuni s'au mărit în acest an cu peste 400 volume alese. Paralel s'a continuat cu strângerea de cărți, după un anumit plan, pentru creierea în viitor a patru biblioteci de specialitate regionale și a uneia de agrement și cultură generală la Covora.

Profesionale.

De mai mulți ani funcționa în administrațiile noastre silvice instituția „inginerilor-lucrători cu ziua”, cu dezaastroase efecte de ordin administrativ și în ce privește armonia în Corp. După intrarea în vigoare a actualei legi bugetare, s'au putut încadra în buget 77

de asemenea ingineri, rămânând în vechea situație numai câțiva, dintre cei mai tineri. Acelaș lucru s'a putut realiza și cu privire la celelalte despărțăminte ale Corpului: conductorii silvici (la CAFS, 86 din 89), brigadierii și pădurarii.

O altă anomalie bugetară a vremurilor noastre grele, era și înaintarea onorifică, practică în ultimii cinci ani. Situația nedreaptă a celor loviți de această măsură, a fost în cea mai mare parte curmată. Au rămas încă pe dinafară numai cei avansați în 1935, cu excepția celui mai înalt grad (consilier silvic).

Tcate acestea le datorăm eforturilor perseverente și pline de tact, desfășurate în armonicoasă concurență de șefii administrațiilor noastre silvice și de conducătorii Societății. Tineretul a devedit, cu acest prilej, că este conștient de drepturile sale.

Marea noastră familie a slujitorilor pădurii a încercat în decursul anului 1936 și pierderi grele. 11 dintre membrii Corpului (personal superior) — unii încă în plină vigoare profesională, cei mai mulți în pericula de binemeritată odihnă — au luat calea cea fără întoarcere. C mențiune deosebită merită :

Aureliu M. Eliescu, silvicultor în tinerețe, avocat strălucit în restul vieții sale, tot timpul credincios membru al Societății (membru fondator, vice-președinte și membru de onoare);

Mihail Iltu, silvicultor distins și mare român sub stăpânirea ungară și în cadrul Țării întregite ;

Pavel A. Grunau, silvicultorul de înaltă concepție, caracterul de bronz și dascălul conștiincios al multor generațiuni de silvicultori.

I n c h e e r e .

În paginile de mai sus, am voit să arătăm faptele mai de căpetenie ce caracterizează viața forestieră a Țării în anul încheiat. Între acestea sunt fără îndoială, multe semne ale unui viitor mai bun. Dar, când se va coace oare acest promițător viitor? Deocamdată, prezentul ni se înfățișează încă foarte sumbru. Anul încheiat se alătură neîntreruptului șir de ani excepționali de grei, pe cari economia noastră pădurărească îi trăește din 1916 încoace. Se adeverește odată mai mult observațiunea, că în vremurile de frământări sociale, de slăbire a autorității Statului, de așa zisă democratizare rapidă, pădurile sunt unul dintre principalele bunuri naționale, către cari se

îndreaptă ghiara rapace a egoismelor îndrăznețe și iresponsabile. Câte nenumărate jafuri nu s'au comis pe seama pădurilor noastre în acești ultimi ani, sub masca măsurilor de ajutorare a populației?

În aceste grele împrejurări, noi silvicultorii ne-am aflat, din păcate, singuri în lupta pentru o cauză care, în definitiv, privește viitorul națiunii. Chiar și cei mai apropiați de noi, slujitorii pământului, au dovedit foarte puțină înțelegere pentru pădurile Țării.

Dar toate aceste lucruri vin dinafara noastră. Ceea ce putem și trebuie să facem, căci numai aceasta depinde de voința noastră, este ca în casa noastră să domnească unirea în gândul cel bun. Fie ca 1937 să ne aducă această mult dorită unire, pentruca în fața istoriei să se poată spune: „Silvicultorii și-au făcut datoria!”

Das Forstjahr 1936.

L'année forestière 1936.

USCAREA LARICELUI

de ANTON V. RADULESCU

Profesorul Münch, dela Universitatea din München, a publicat în revista „Forstwissenschaftliches Centralblatt“ No. 14, 16, 17 și 19 din anul 1936, un studiu de 100 pagini asupra morții laricelui, Lärchensterben, sau cum îi mai spune d-sa, Lärchenkrankheit, boala laricelui; noi îl traducem prin cuvântul uscare; ne pare, pentru limba noastră, mai potrivit). Importanta chestiune de care se ocupă prof. Münch și mai ales modul cum d-sa a studiat-o, ne-a îndemnat să prezentăm în acest loc, cât se va putea pe scurt, concluziile la care a ajuns pentru lămurirea acestei maladii.

Laricea a fost dintre rășinoase, după molift și pin, specia, care, o vreme, se recomanda a fi cât mai mult cultivată. Rapiditatea cu care crește, alături de puținile pretențiuni ce le arată față de sol, au fost calitățile principale ale lariceii pentru care se cerea să se cultive mai mult.

Urmând acestor îndemnuri, în Germania, se fac culturi întinse cu larice, încă din secolul al 18-lea, cultivând prin anii 1820—1830. Entuziasmul însă cu care se pornise, începe să se împuțineze pela anul 1850, când din diferite părți vin știri că unele plantațiuni la vârstă de 30—40 ani au început să se usuce, distrugându-se complet. Odată cu aceste triste constatări, cum era logic, cultura laricelui începe să fie încetul cu încetul părăsită, și tot ce se făcuse până atunci este considerat ca un eșec.

S'a căutat de mulți silvicultori, unii din ei foarte cunoscuți (Pfeil, Willkomm, Hartig), alți mai puțin cunoscuți, să se afle adevărata cauză a uscării. Deoarece boala începea cu uscarea ramu-

rilor, precedată de înroșirea acelor, s'a crezut că uscarea este produsă de ger, adică am avea de aface cu o degerătură a acelor. Cum vom vedea mai jos, gerul are o mare parte de contribuție la uscarea laricelui, dar nu este el singura cauză.

Mai târziu (1867), Willkomm credea că uscarea laricelui este datorită unei ciuperce (Peziza Wilkommi = Dasyscypha Willkommi), care dă naștere unui cancer. Cele stabilite de Willkomm sunt admise de toată lumea. Cancerul rămâne singura cauză a uscării laricelui.

Progresele făcute în domeniul raselor fiziologice, din ultimii ani, au condus pe prof. Münch să îndrepte cercetările sale în această direcție. Iată concluziunile la care a ajuns d-sa.

Plantațiunile de larice din Germania au fost făcute cu sămânță provenită din arboretele naturale din Tirol, situate în stațiuni înalte (1500 m). Climatul acestor stațiuni, care este continental, nu se potrivea de loc cu acel în care se făcuse plantațiunile, și care este foarte aproape de climatul oceanic în cele mai multe părți, iar în alte părți are chiar caracterul oceanic, cum este cazul în părțile de nord ale Germaniei. Climatul oceanic are iernile mai dulci, ceea ce face ca primăvara să avem o înfrunzire mai de vreme, mai ales pentru speciile aduse dintr'un climat mai rece, cum este cazul laricelui.

Cum după această înfrunzire timpurie, mai întotdeauna vin geruri târzii, frunzele fiind încă crude, este natural să avem o degerare a acelor. Dar nu numai acele degerate ci și baza mugurilor, scoarța, și mai cu seamă se arată a fi sensibil la ger cambiul la toate exemplarele provenite din sămânța din Tirol. Degerările acestea, repetându-se mai mulți ani, constituiesc adevărate porți de intrare a ciupercilor. Printr'o asemenea rană își va face intrarea ciuperca cancerului laricelui. Fără concursul gerului, cancerul nu poate să se ivească.

La concluzia aceasta a fost condus prof. Münch și de faptul că laricea din Sudeți, care se află numai la o altitudine de 700—800 m., și într'un climat mai asemănător cu cel al Germaniei, nu suferă de această boală, ea fiind mai rezistentă la geruri. Fără îndoială laricea din Sudeți este o rasă deosebită de cea din Tirol.

Dacă la apariția boalei, pot avea vreo influență, compoziția și forma solului, sau compoziția arboretului, starea lui de consistență,

etc... spune prof. Münch, depinde totul de modul cum acestea pot favoriza sau împiedica acțiunea gerului.

Pentru formularea explicațiilor ce le-am rezumat, prof. Münch a trebuit să viziteze multe din arboretele naturale din Tirol, cu care ocazie a adunat o serie de observațiuni prețioase pentru biologia laricelui. Și aici, în Tirol, ceea ce dirijează răspândirea laricelui, este în primul rând gerul. Numai în acele locuri se instalează și se poate menține larioza, unde gerul nu-i mai produce stricăciunile ce le-am văzut.

Se credea până acum că laricele caută dela natură să se instaleze pe așa zisele poliți, clonțuri, boturi, așa cum este și la noi în Bucegi și Ceahlău, numai pentru că are nevoie de aer mult, să se primenească mereu, etc. Prof. Münch explică această preferință tocmai prin faptul că aceste locuri sunt mai ferite de ger nu pentru că cere aer primenit. D-sa a găsit laricea vegetând, în Tirol, foarte bine chiar în locuri închise, umede, unde numai vorbă de aerisire nu putea fi vorba; erau însă, aceste locuri, ferite de geruri.

La noi au fost timpuri când laricea s'a cultivat destul de mult. O mărturie despre aceasta sunt plantațiile de larice făcute de Eforia Spitalelor Civile, dela Șețu, fie în amestec cu pinul silvestru sau moliftul, fie curate; apoi plantațiile Domeniului Corianei, la Bușteni, Predeal, ale Casei Regale, pe Cumpătul, etc.

În ultimii ani, cultura laricelui s'a redus, am putea spune chiar până la zero, din cauză că lemnul rezultat din rărituri nu se valorifica destul de bine.

Despre o uscare a laricelui din plantațiunile noastre, până acum, nu este vorba deși vârsta multora din ele a trecut de perioada critică (30—40 ani) și cu toate că provin din sămânță adusă din Tirol.

Ar fi de văzut dacă se datorește vegetarea mai departe a laricelui faptului că climatul dela noi este mai aproape de cel din Tirol decât cel al Germaniei, rezultând de aici că acțiunea vătămătoare a gerurilor ar fi mai mică la noi decât în Germania.

De asemenea, ar fi interesant de observat dacă, în ce privește arboretele noastre naturale de larice, este adevărată sau nu teoria gerului formulată de prof. Münch.

Lärchensterben.**La maladie du mélèze.**

Prenant comme point de départ une étude de Mr. Münch, (publiée dans «Forstwissenschaftliches Centralblatt» — München, No. 14, 17 et 19/936; 100 pag.) sur la maladie du mélèze (*Larix europaea*) l'auteur fait quelques considérations à propos de cette maladie dans les plantations de cette espèce, exécutées en Roumanie.

PĂDUREA DE PROTECȚIE DIN LEGISLAȚIA ROMÂNĂ ÎN LUMINA PĂRERILOR AUTORIZATE.

de Dr. V. SABAU

Am analizat, în numărul precedent al revistei, lacunele mai de seamă ale legislației silvice românești dinaintea de 1935, referitoare la instituirea și respectarea pădurii de protecție. În articolul de față dorim să arătăm că, în această privință, insuficiențele legii au fost pe larg discutate și răsPICAT subliniate de specialiștii din trecut și prezent, cari au avut ocazia să aplice legea și mai cu seamă să reflecteze serios asupra dispozițiilor prescrise de Codul Silvic și scopurile înalte pe care ar trebui să le urmărească acesta prin instituirea pădurii de protecție.

Pentru a demonstra unitatea de vedere, a părerilor exprimate de noi în cronică „Vieții Forestiere” din 1935, pag. 253, cu eruditele noastre competente în materie de drept forestier, dăm aici cuvântul tuturor aceluia cari s’au exprimat în această chestiune, fie direct, fie indirect. Ținem cu orice preț să ne legăm și să cităm părerile acestora, nu numai din motivul de a ne fortifica aserțiunile, dar mai cu seamă pentru a da *referințe bibliografice complete* asupra tuturor scrierilor românești care s’au ocupat cu problema juridică a pădurii de protecție, fiindcă numai astfel se poate prezenta problema în ansamblul ei și studia obiectiv sub toate aspectele, așa cum ar fi de dorit să facă un referat prezentat la ICEF. Asemenea rapoarte de serviciu, mai ales din motive de ordin documentar, trebuie să fie exemplar puse la punct, cel puțin cu referințele bibliografice din literatură autohtonă, ca astfel să de cititorului o imagine *completă și obiectivă* asupra tuturor părerilor exprimate în domeniul respectiv. În materie de politică forestieră, un referat îmbracă nota de cercetare științifică numai dacă se iau în considerare toate părerile

exprimate. Fărările subiective au o valoare limitată și este prea hazardat a li se imprima marca oficialității.

Referințele bibliografice de mai jos, sunt copioase dovezi că într'adevăr legile silvice dela 1881 și 1910 au un cazier mai mare în ce privește lacunele și confuziile, că lipsurile lor dădeau naștere la *controverse juridice și interpretări nefavorabile* pentru cultura și buna îngrijire a pădurilor. Din aceste nemulțumiri spicuium numai câteva, care se referă la insuficiența dispozițiilor logii asupra instituirii pădurii de protecție.

În anul 1890, silvicultorul *Enescu*¹⁾, care s'a convins în mod practic de lacunele Codicelui dela 1881, vorbește de stări de lucruri deplorabile și crede că ar trebui luate măsuri mai severe în ce privește „lămurirea” și „determinarea” mai exactă a acelor păduri a căror supunere la Regimul silvic este reclamată de o „*stare specială*” a lor, ca regularea cursurilor de apă, etc., adică a celor de protecție, cum le spunem noi.

Că într'adevăr Codicele Silvic dela 1881, modificat la 1885, prezenta lacune în ce privește instituirea pădurilor de protecție, ne dovedește mai bine faptul, că la 1890 sunt sesizate de acest lucru însăși *corpurile legiuitoare*. Astfel, în luna Decembrie a aceluiași an, se aduce în discuția acestor corpuri un proiect de lege privitor la „*asigurarea coastelor și reimpădurirea locurilor supuse surpărilor*”. Proiectul de lege depus de către Principele Grigore Sturdza și compus din 20 articole, a fost trimis în cercetarea unei comisiuni printre ai cărei membri amintim pe *Mihail Râmniceanu, P. S. Aurelian*. Până la urmă acest proiect de lege n'a devenit realitate. Desigur nu din cauza inoportunității lui, ci mai mult din cauza mentalității și a lipsei de înțelegere față de asemenea probleme. Pe atunci, era foarte greu să convingi opinia publică de utilitatea pădurilor de protecție. O asemenea înțelegere reclama existența unei conștiințe forestiere mult mai avansate.

Lipsa, din Codicele Silvic, a unei măsuri de natură a stăvilii distrugerea pădurilor o subliniază și *P. Antonescu*²⁾, care spune că regiunile accidentate sunt desgolite de orice vegetație arbores-

1) Legea silvică. Rev. Păd. 1890, pag. 389—391.

2) Exploatarea pădurilor țării din regiunea colineor. Rev. Păd., 1892, pag. 176—187.

centă și transformate, din cauza alunecărilor, într'un „abis”. Cauzele acestei stări de fapt sunt lipsa unor restricțiuni legale, care să impună tăerile numai pe bază de studii. Dacă legea dela 1881 pretindea, totuși, ca exploatarea să se facă numai pe bază de studii, aceste dispozițiuni erau platonice. Codicele Silvic interzicea defrișarea în mod direct, dar o permitea în mod indirect, fiindcă nu impunea amenajamente serioase care să se preocupe de aproape de regenerarea pădurilor.

Atât am aflat că ne vorbesc predecesorii despre lacunele Codicelui Silvic dela 1881, care ne interesează într'o măsură mai limitată.

Codul Silvic dela 1910 este, la rândul său, aspru criticat de cei mai mari specialiști ai trecutului și a prezentului în parte. Aceștia se ocupă foarte intens de prescripțiunile lui în ce privește pădurile de protecție și îi recunosc neputința de a face să prospere la noi pădurea de protecție.

Primele discuții în jurul lacunelor ce prezintă, se nasc, cum era și firesc, după Unirea din 1918, atunci, când s'a pus problema unificării legislației forestiere. Iar primul care se ocupă, în cadrul acestei probleme, de pădurile de protecție, este d-l Inspector G-ral silvic M. Boldur din Bucovina, căruia i s'a cerut cu ordinul 18.033 din 1921 să facă un studiu comparativ între legea silvică austriacă aplicată în Bucovina și Codul Silvic român. Persoană cu vederi largi în materie de drept silvic, cu vastă experiență și bun cunoscător al stărilor de fapt din România întregită, mai ales al metodelor de distrugere a pădurilor, d-l M. Boldur a înțeles să se achite de însărcinarea primită, făcând nu un studiu critic comparativ, ci de-adreptul un anteproiect de lege silvică, convins fiind că astfel contribuie cu ceva mai pozitiv la punerea pietrei fundamentale a silviculturii din România întregită. În acest proiect, pentru a înlătura mijloacele de distrugere a pădurilor de sub regîmele trecute și a păstra intactă puterea de producție a solului, d-sa preconiza să se impună un regim forestier mai drastic decât cel vechiu. Aplicarea unor măsuri mai severe, d-sa le credea posibile deosebind următoarele trei categorii de regîme silvice¹⁾.

1) *Regim forestier absolut*, căruia urma să-i fi supuse toate pădurile statului, instituțiunilor, etc. Principiile de bază după care

1) Rev. Păd. 1922, pag. 131.

s'ar fi gospodărit aceste păduri ar fi fost: stricta lor conservare, raport susținut, etc.

2) *Regim forestier simplu* pentru pădurile particulare, însă cu raport susținut condiționat.

3) *Regim forestier de protecție*, în care ar fi urmat să se încadreze pădurile ce deserveșc roluri fizice, de apărare directă, indiferent dacă aparțin statului, comunelor sau particularilor. Exploatarea pădurilor de protecție trebuia să fie în așa fel dirijată, încât să mențină productivitatea solului și să-l mențină continuu acoperit. Toate pădurile aparținătoare acestui regim trebuiau consemnate într'un registru special și gospodărite de proprietar după anumite norme legale și precise.

Este, într'adevăr, regretabil, că aceste principii fundamentale nu și-au făcut loc, pe atunci, în legislația noastră silvică, fiindcă evenimentele ulterioare au dovedit că ele erau cât se poate de adecvate împrejurărilor dela noi. Subliniem măsura logică de a încadra pădurile de protecție, *indiferent de natura proprietarului*, într'un regim de drept special.

Al doilea specialist consultat în vederea unificării legislative, a fost ardeleanul *I. Timoc*. La fel de bine documentat ca și expertul bucovinean, *Timoc* face în principiu aceleași propuneri de modificare a Codului Silvic, pe care le făcuse d-l *M. Boldur*.

Iată care sunt, pe scurt, principiile călăuzitoare ale lui *Timoc* în materie de legiferare în acest domeniu forestier¹⁾:

„Legile — spune *Timoc* — numai în acel caz pot avea o valoare reală, dacă sunt alcătuite moravurilor și nevoilor locale“. Mai departe, se plânge că nici în al patrulea an dela Unire nu există un Cod Silvic unic, care să cuprindă dispozițiuni suficiente și lămurite, de administrarea, conservarea, regenerarea și exploatarea pădurilor. Lipsa unui asemenea cod, spune *I. Timoc*, o simt toți specialiștii. Ne trebuie o lege forestieră care să cuprindă dispozițiuni precise în ce privește determinarea pădurilor de supus regimului silvic și *administrarea lor specială*. Noua lege neapărat trebuie să precizeze cari anume păduri trebuiesc *considerate ca păduri de protecție*. În ce privește exploatarea acestor păduri, *tăerile rase* trebuiesc condiționate după natura solului pe care se află și a se evita acolo unde s'ar

1) Problema unificării legilor silvice. Rev. Păd. 1922. pag. 441.

putea produce eroziuni, surpături, etc., precum și pe nisipurile sbu-
rătoare.

În consecință — spune Timoc — *legea va trebui să conțină și dispozițiuni referitoare la exploatarea pădurilor de protecție*¹⁾.

După cum se vede, atât *Timoc*, cât și *d-l M. BolJur* se feresc să supună unei critici directe Codul Silvic dela 1910. Însă se poate întrezări, în special, din modul de expune al lui *Timoc*, că această lege conține multe lacune tocmai în ce privește instituirea pădurii de protecție. Iar acel „și”, din ultima sa frază, ne dovedește, că *Timoc* considera ca inexistă măsurile de instituire a pădurii de protecție din Codul dela 1910, în timp ce *d-l I. C. D.* nu numai că le consideră existente, dar și suficiente.

O altă prețioasă dovadă că legile noastre nu rezolvă suficient, problema pădurii de protecție, ci numai incidental și incomplet este și părerea, în deobște recunoscută a fi autorizată și competente a lui *P. A. Grunau*²⁾. Fostul profesor de politică forestieră a silvicultorilor români, opinează că soluționarea judicioasă a asigurării reimpăduririi tuturor terenurilor exploatate și despădurite, nu va fi posibilă până ce nu se va adopta ca bază a *legiurii noastre silvice ideia de pădure de protecție*.

Aceste precizări ale lui *Grunau* nu au nevoie de un comentariu deosebit. Desigur, că dacă pădurea de protecție ar fi format un obiect de competență al legiurilor noastre silvice din trecut, terenurile exploatate nu s'ar fi despădurit și degradat. Ceea ce dorim, însă, să remarcăm aci, este părerea ce exprimă, că tot lipsa de prevederi legale în ce privește pădurile de protecție au provocat aceste degradări. Celelelalte observațiuni critice asupra modului cum rezolvă Codul Silvic, problema pădurilor, se pot urma în cursul de politică forestieră ediția 1929.

Pe de altă parte, *P. A. Grunau*, ca unul care a cunoscut *origina și evoluția noțiunii pădurii de protecție* în forma sa actuală contestă cu deplină dreptate preocuparea de bază a legiurilor noastre, de ideia pădurii de protecție. Codul Silvic român dela 1910 este atât ca principii, cât și cadre, inspirat după Code Forestier

1) *Idem*, pag. 448.

2) Reflexiuni asupra dărilor de seamă a Cons. tehnic al pădurilor pe anul 1930. *Rev. Păd.* 1931, pag. 784.

1827, exact așa cum este creată Constituția României după cea belgiană. Nu numai principiile fundamentale, dar uneori și textele celor două coduri sunt identice¹⁾. Astfel, de ex. paragraful 1 din Codul francez glăsuiește în felul următor: „Sont soumis au régime forestier et seront administrés conformément aux dispositions de la présent loi“.... (urmează categoriile de proprietăți), ceea ce pe românește, în paragraful 1 al Codului Silvic din 1910, s'a transpus în felul următor: „Sunt supuse regimului forestier și se vor administra conform legii de față; (urmează categoriile de proprietari).

Pe noi nu ne interesează, însă, identitatea textelor sau a principiilor din aceste două coduri, ci cu totul alte fapte în legătură cu pădurile de protecție. Anume, Codul francez dela 1827, la fel ca Ordonanța imperială dela 1806, legea dela 1792 și în special cea de după revoluție dela 1807, deși conțin dispozițiuni referitoare la menținerea pădurilor pe coastele prăpăstioase și pante repezi, totuși, din aceste dispozițiuni, lipsește noțiunea pădurii de protecție în sensul științific de azi, așa cum a definit-o, în anul 1825, Moreau de Jonnes în epocalul său studiu: „*Mémoires sur le déboisement des forêts*“. În anul 1827, când s'a promulgat Codul francez, ideile exprimate de Moreau de Jonnes în lucrarea sa, încă nu-și făcuse efectul în opinia oficialilor și cea generală, ca să formeze un obiect de legiferare. A trebuit să treacă o îndelungată perioadă de timp până când noțiunea modernă a pădurii de protecție, așa cum a fondat-o Moreau de Jonnes, și-a făcut loc în dreptul forestier. Prima lege forestieră care sesizează importanța ideilor *academicianului din Bruxelles*, este cea bavareză din 1842, apoi proiectul dela 1846, care a devenit lege abia în anul 1852. Prin forța împrejurărilor, Codului francez dela 1827, izvorul de inspirație al Codului Silvic român dela 1910, fiindu-i necunoscută noțiunea pădurii de protecție, în sensul modern, ea cade pe planul secundar și în Codul Silvic român. Influența Codului francez asupra celui român este atât de covârșitoare, încât problema apărării coastelor și terenurilor accidente este, de ex., repetată în Codul Silvic român, în mod inutil și nelogic, în trei aliniate ale art. 1.

Natural, legiuitorul român a consultat și alte legi în anul 1910, când a întocmit Codul Silvic, inspirându-se, în special, din

1) Vezi și C. Dragu: Proprietarii de păduri și legislația silvică. Rev. Păd. 1926, pg. 134.

legea austriacă, care cunoștea noțiunea și instituirea pădurii de protecție și principiile de drept forestier modern. În consecință, el atinge în treacăt și chestiunea pădurii de protecție în sensul de azi, fără a o rezolva sau încadra *organic*, și *integrant* în lege. Așa se explică de ce din Codul Silvic lipsește — cum spune Grunau — „*ideia de bază a pădurii de protecție*”, precum și *procedul de instituire* a acestor păduri și regimul de drept special subliniat de noi.

Revenind la țelurile ce ne-am propus, să dăm acum cuvântul *autorului legii dela 1910*, adică lui P. Antonescu.

Pentru a *întregi și completa* opera de unificare legislativă forestieră, P. Antonescu a întocmit la rândul său și el un anteproiect de lege ¹⁾, propunând următoarele articole referitoare la clauza pădurii de protecție. :

Art. 3. Se vor determina și clasifica drept păduri de protecție :

Acele cari se găsesc la limita vegetației forestiere și în golurile de munte, în bazinele de recepție a torenților, a căror existență este necesară spre a împiedica surpăturile, mișcările de teren, eroziunile, dislocarea și rostogolirea pietrelor și a stâncilor.

Acelea situate pe povârnișuri repezi, destinate a garanta siguranța orașelor, satelor, stabilimentelor industriale și circulația pe căile ferate, pe șosele și alte mijloace de transport.

Acelea care împiedică prăbușirile de zăpadă, formarea de nisipuri mișcătoare, a căror menținere este necesară pentru protejarea malurilor râurilor, contra mîncăturilor de apă, care asigură cursul și debitul regulat al apelor, precum și acele terenuri pe cari Consiliul Superior al ad-ției Casei Pădurilor va hotărî că în interesul general necesită de a fi împădurite în scopul creerii pădurii de protecție.

Art. 4. Determinarea pădurilor de protecție se va face de către Dir. Regimului silvic, care va încunoștința pe cale administrativă, ca să asiste la această operație și proprietarii lor. Aceștia, având dreptul de contestație la Casa Pădurilor, în timp de 30 zile.

Numai după ce hotărîrea de declarare a pădurii de protecție va rămâne definitivă, se va proceda la delimitarea pe teren cu semne vizibile.

Mai departe, art. 41 al aceluiași proiect de lege prevede că

1) Rev. Păd. 1923, pag. 693.

pădurile de protecție din regiunea de munte nu se pot exploata decât în codru grădinițit și cu condițiunea, ca posibilitatea să nu depășească creșterea normală anuală.

Același autor ¹⁾ subliniază în mod insistent necesitatea unei legi pentru restaurarea și conservarea terenurilor muntoase, pentru a pune astfel capăt războiului „de exterminare a vegetației forestiere”. — Desigur că dacă opera sa, Codul Silvic, ar fi fost completă, P. Antonescu, din respect și mândrie pentru opera sa, ar fi militat pentru respectarea textelor concepute de dânsul și nu pentru aducerea unei legi speciale.

Dacă trecem peste lacunele legii relevate mai sus, remarcăm la toți acești autori citați, două idei fundamentale în ce privește pădurile de protecție. *Prima* este aceea, de a impune clauza lor prin texte de lege, la toate categoriile de proprietari, nu numai la particulari, așa cum prevede Codul Silvic dela 1910. A *doua* idee fundamentală se degajă din atenția deosebită ce acordă fiecare din specialiștii de mai sus procedeele de calificare a pădurilor de protecție, a modului lor de tratament și a măsurilor restrictive propuse.

Față de prima propunere a specialiștilor amintiți, d-l I. C. D. declară în studiul său, că, „ar fi de prisos și chiar nelogic să se mai distingă păduri de protecție în proprietatea neparticulară, când prin simplul fapt al naturii acestor proprietăți ele erau într-o mai mare măsură apărute ²⁾”.

Pentru a lămurii această controversă a d-lui I. C. D. cu marii și experimentații practicieni români în materie de legislație forestieră, dăm cuvântul și Consiliului Technic al Pădurilor ³⁾. Acesta declară, fără reticență „că toate legiurile silvice inspirate dela o mai serioasă preocupare de interesele generale, împart pădurile supuse regimului silvic în două categorii :

1. Supuse regimului silvic de drept comun și
2. Supuse regimului silvic de drept special.

Acesta din urmă are un caracter mai restrictiv decât primul și cuprinde pădurile de protecție. În toate legiurile pădurile de pro-

1) P. Antonescu: Islazurile comunale și problema silvico-pastorală la munte în special. 1921. Pag. 19, 28, 29.

2) Rev. Păd. 1936, pag. 575.

3) Rev. Păd. 1931, pag. 665—666.

tecție sunt scoase de sub regimul comun și fără nici o considerație de natura proprietarului, sunt trecute sub regimul de protecție special”.

Legiuitorul nostru silvic — spune *Consiliul Tehnic al Pădurilor* — n'a procedat la fel, ci s'a mulțumit pur și simplu să nu vorbească nimic cu privire la pădurile de protecție din proprietatea statului și a celorlalte categorii de proprietari publici sau de utilitate publică, pentru cari amenajamentul este obligatoriu, conform art. 2 din C. S., lăsându-le, prin urmare, să urmeze regimul comun instituit de lege pentru asemenea păduri.

Cons. Tehnic al Pădurilor are perfectă dreptate să pretindă un regim special pentru pădurile de protecție, indiferent de natura proprietarului. Acest regim îl impune, în afară de atenția specială care trebuie dată culturii și rolurile fizice și sociale deservite de aceste păduri, însăși faptul că în cazul legilor dinainte de 1935, după câte aflăm în Darea de seamă a Const. Tehnic al Pădurilor pe 1931, în afară de supunerea la regimul silvic de ordin comun și impunerea amenajamentului, „Codul Silvic n'are nici o altă dispozițiune cu privire la declararea și delimitarea pe teren a pădurilor de protecție, cu privire la dreptul ce trebuie să-l aibă statul ca reprezentant al intereselor generale ca, *din oficiu*, prin organele sale expres autorizate de lege și după o *procedură stabilită* să declare de protecție acele păduri ce sunt necesare a fi constituite ca atare”.

Lipsa unei asemenea proceduri o subliniază și următorul pasaj din Expunerea de motive la legea pentru pădurile de protecție din 1935: „Legile noastre existente nu caracterizează în acest scop (a asigurării, și permanentizării pădurilor de protecție n. a.) decât numai anumite păduri, fără a se preciza și modalitatea determinării și felului exploatării”. Așa dar, din nou un pasaj în flagrantă controversă cu constatarea dela birou și cu manualele sarcine deschise, a d-lui I. C. D. că „legile noastre puteau foarte bine să definească, apere și să facă să funcționeze pădurile de protecție”.

**Der Schutzwald in der rumänischen forstlichen Gesetzgebung im Lichte
der zuständigen Meinungen.**

**La forêt de protection dans la législation forestière roumaine d'après
les opinions autorisées.**

C'est l'aspect juridique du problème des forêts de protection dans la législation forestière roumaine qui forme l'objet principal du présent article de Mr Sabău

L'auteur nous cite les opinions des personnes autorisées qui ont eu des contingences avec l'application des lois forestières, confirmant de cette manière sa propre opinion exprimée dans les articles publiés dans les numéros précédents de la revue. La conclusion qui s'en dégage est que la législation d'avant 1935 avait des lacunes en ce qui concerne la définition de la forêt de protection et les moyens de la réaliser.

PROBLEMELE ZILEI

VANĂTOAREA ȘI PESCUITUL IN APELE DE MUNTE

FRAMANTĂRI VANĂTOREȘTI

de C. P. Georgescu

Este știut că în țară la noi, abia în ultimele două decenii, sporturile au ajuns la loc de cinste: oficialitatea le încurajează pe toate căile, iar în școli ele sunt clasate la același nivel de importanță cu științele și artele.

Sportul vânătoresc, deși nu intră în cadrul învățământului general, nu poate fi socotit ca de mai mică importanță: poate din contra.

Vânătoarea, însă, are un avantaj în plus asupra celorlalte sporturi: *produsele vânătoarești* (carne, piei, coarne, pene, etc.) în fiecare țară reprezintă o bogăție, cu venituri anuale mai mari sau mai mici, după cum aceste produse sunt mai mari sau mai mici în calitate și cantitate.

De aci rezultă că, vânătoarea are două laturi bine distincte: una sportivă și alta economică.

Evident, deci, că atât *vânătoarea ca sport*, cât și *economia vânătorului* sunt o artă și o știință deopotrivă de importante; ele se pot practica independent, cu atât mai mult, cu cât vânătoarea ca sport nu poate fi impusă nimănui, pe câtă vreme *economia vânătorului* este o problemă de Stat, ce trebuie încadrată între celelalte probleme economice, la rangul ce i se cuvine, ca la rândul ei să poată contribui din belșug la practica sportului și în același timp să asigure țării cât mai multe și mai bune produse vânătoarești.

Dacă pentru practicarea sportului vânătoresc — la fauna noastră — nu s'au înființat școli nici la vecini și nici la noi, pentru

știința economiei vânătorului s'a introdus de mult ca învățământ obligatoriu, în toate școlile de silvicultură din Occident, iar la noi abia prin 1894, când prin Legea Învățământului Silvic Superior și Inferior, s'a înființat o catedră specială de cultura și economia vânătorului la Școala Superioară de Silvicultură dela Brănești, catedră menținută și astăzi la Școala Politehnică — Secția Silvică.

La acea dată — 1894 — în Vechiul Regat, vânătorul de toate speciile se împușinase de tot, din cauza libertății de a fi vânat de ori cine, oricând și oriunde, iar Legea vânătorului de atunci era o simplă lege de poliție, dată în aplicarea Ministerului de Interne, care nu-i dădea nici o importanță.

Evident, decedatul P. P. Carp, autorul Legii Învățământului Silvic din 1894, introducând catedra de vânătoare la Școala de Silvicultură, fără a înființa și un serviciul al vânătoarei în Minister, s'a gândit că nu sosise momentul să abordeze problema economică a vânătoarei, lăsând-o pentru mai târziu, găsind mai practic, ca mai întâiu să-și pregătească în școli specialiști necesari cu care să îndrumeze, la timpul oportun, această economie.

De atunci au trecut ani mulți, nici un alt ministru din cei ce s'au succedat pe la Ministerul de Agricultură și Domenii — singurul Minister indicat să se ocupe de economia vânătorului — n'a dat acestei probleme vreo importanță, așa că silvicultorii formați cu cunoștințe și în problema economiei vânătorului n'au fost chemați să-și valorifice cunoștințele lor și în această materie, deși între timp cultura și economia vânătorului ca învățământ a trecut și la școlile inferioare de brigadieri și pădurari: legile de poliție vânătoarească însă, ce s'au succedat, au rămas tot de simplă poliție și tot în aplicarea Ministerului de Interne.

Poate vina acestei situații o are în bună parte și Corpul Silvic, care n'a luptat nici într'un fel în chestia aceasta în intervalul 1894—1921. Explicația este simplă: acest Corp puțin numeros a fost până mai ieri insuficient chiar numai pentru administrarea pădurilor: mai mult, până la 1923, nu avea o Lege de organizare care să-i garanteze stabilitatea, pe care să se bazeze, de a putea astfel să înfrunte adversitățile necompetente și pretențiile feudale ale politicianilor vânători.

Astăzi, situația este cu totul schimbată.

Dacă socotim inginerii, conductorii, brigadierii silvici și pă-

durarii din Vechiul Regat, cât și cei din provinciile alipite, nu exagerez dacă afirm că în țară avem 1200 ingineri silvici, 400 conducători și 1500 brigadieri silvici și pădurari, pregătiți pentru cultura vânătorului.

N'ar fi fost nimic mai logic, decât prin ultima Lege de vânătoare din 1921, să se fi dat în sarcina corpului silvic aplicarea ei și răspunderea laturei economice a vânătoarei legată de biologia atâtor specii.

Legea din 1921, care deși e un progres față de legile anterioare, are însă scăderea considerabilă, fiind o lege *personală*, ce cu timpul a devenit *plurală*, provocând neterminabile frământări în lumea vânătorilor; acestea n'ar fi avut loc, dacă autorul legii din 1921 înnota firul cu concepția din 1894.

Deși această lege stabilește o serie de principii, cari chiamă în o bună parte la aplicarea ei și Corpul Silvic, totuși, el a fost înlăturat, prin fel și fel de pretexte, care numai în interesul propășirii laturii economice a vânătoarei n'au fost.

Asupra momentelor mai importante de cum a decurs aplicarea legii, de măsurile luate pentru a îndepărta corpul silvic dela această problemă, voiu face un scurt istoric, pentru ca cei ce mai doresc ca economia vânătorului să ajungă în mâinile specialiștilor Statului, să reflecteze și să avizeze cu un moment mai înainte.

Din însăși tehnica legii vânătorului, Serviciului de vânătoare îi incumbă obligațiunea de a îndruma și controla aplicarea acestei legi pe toate proprietățile. Începând cu ale Statului și sfârșind cu cele particulare.

Față de complectările aduse problemei vânătoarești prin *Legea administrării pădurilor* din 1930, nici într'un caz Serviciul de vânătoare din Minister nu avea dreptul de a face administrarea vânătorului din pădurile Statului, ele fiind încredințate Corpului Silvic, prin legea menționată și sub aspectul vânătoresc, fără nici un echivoc (art. 5).

Deși nici legea vânătorului, nu impune Serviciului de Vânătoare a administra vânatul din pădurile statului, totuși, la propunerea Serviciului de vânătoare, prin o deciziune din 1925, un fost subsecretar de stat, agronom, pe timpul fostei Case a Pădurilor, a dat

în sarcina Serviciului de vânătoare arendarea vânatului din pădurile Statului, care până atunci se arendau de Casa Pădurilor, conform legii sale din 1910 (17).

Prin aceasta, Serviciul de vânătoare a urmărit 2 țeluri :

- a) A fi liber de a dispune de vânatul din pădurile Statului și
- b) A-și mări veniturile cu arenzile menționate, în detrimentul Casei Pădurilor.

Legea administrării pădurilor din 1930, la care au colaborat și câțiva vânători distinși, competenți în economia vânatului, părea că a făcut pace între silvicultori și vânători. Această lege, prin dispozițiunile art. 5, 7, 47 și 57 a arătat normele de colaborare între silvicultori și vânători, iar ca o completare, prin art. 48, Serviciul de vânătoare, care depindea de Direcțiunea Zootehnică din Minister, a fost încadrat ca un serviciu special în Direcțiunea Regimului Silvic.

Dovadă că legea din 1930 a dat o mare importanță vânătoarei și conducătorilor ei, este și faptul că în *Consiliul de Administrație al Casei Autonome a Pădurilor Statului (C.A.P.S.)* (Art. 7, al. e) s'a introdus „un delegat al Consiliului permanent al Vânătoarei”; mai mult, chiar în *Consiliul Superior Silvic*, în care erau chemate să colaboreze organele : silvice, agricole, C. F. R., C. F. particulare, Serviciul Apelor, Energia, Comerțul, Institutul Meteorologic, P. A. R. I. D., Institutul Geologic, M. S. M., etc. etc., *au fost chemați la lucru și vânătorii economiști prin 2 reprezentanți :*

- 1) Profesorul de vânătoare din învățământul silvic superior ;
- 2) Șeful serviciului de vânătoare.

Deci, repet, la 1930 raporturile între conducătorii Serviciului de vânătoare și organele silvice erau bine stabilite și amicale; poate ar fi dat rezultate frumoase, dacă conducătorii serviciului de vânătoare, ulterior, n'ar fi lucrat pe toate căile — de ce să n'o spunem — pentru a distruge noua alcătuire, cu scopul final ; a elimina cu orice preț Corpul Silvic *de la conducerea viitoare a vânătoarei*, căci de aceasta era vorba la 1930, deoarece drepturile câștigate ale conducătorilor vânătoarei de atunci s'au respectat integral chiar prin textul legii (art. 67).

Corpul Silvic a fost adesea expus la nemeritate calomnii, din partea unor vânători interesați ; pe urma acestor calomnii, cu toate

dispozițiunile precise ale legilor, s'au putut da în Ministerul de Agricultură și Domenii, decizii cari te înmărmuresc prin absurditatea lor.

Voi cita câteva.

1) Prin o decizie din 1931 a Ministerului de atunci, la cererea Serviciului de Vânătoare — care pe acel timp ținea de Direcția Regimului Silvic — s'a aprobat din senin strămutarea școalei de conducători silvici dela Casa Verde (Timișoara) ca în locul ei să aducă școala de brigadieri de vânătoare dela Sighet (?!).

Nu e nevoie să mai fac vreo comparație de importanța acestor școli chiar din punct de vedere vânătoresc.

2) Prin o altă decizie din 1931, tot a aceluiași Minister, și tot la propunerea Serviciului de Vânătoare, Ocolul Silvic Casa Verde, aparținând de C.A.F.S. este transformat în Ccol Silvic Regal de Vânătoare. O onoare acordată personalului silvic al Ocolului, pe deplin meritată. Dar decizia menționată a mai aprobat ca toate pădurile acestui Ccol dat prin lege în patrimoniul C. A. P. S.-ului, cât și personalul lui, să treacă în conducerea tehnică, administrativă și bugetară a Serviciului de Vânătoare, care astfel se transformă într'un administrator de materiale lemnoase nu numai de vânat.

Ce scop a urmărit crearea acestei anomalii, prin nimic justificată, în flagranta contradicție cu dispozițiile legilor?

3) Curând după aceea, Serviciul de Vânătoare — pentru a-și mări veniturile — a propus Ministerului să fie autorizat a tăia în 1931—32, 101,93 ha; de 10 ori posibilitatea.

Evident, Consiliul Tehnic al pădurilor — conform legilor — a refuzat.

4) Nemulțumit, Serviciul de Vânătoare a propus atunci anularea amenajamentelor pădurilor din Ocolul Casa Verde; mai mult a cerut, cu dela sine putere, Direcției Arad, să-i întocmească o comisie de amenajament, etc., etc. anomalii cari decurg atât din necompetența Serviciului de Vânătoare în problemele și legiurile silvice, cât și din nelegalitatea deciziunilor menționate.

Toate acestea se petreceau pe timpul când, legal, Serviciul de Vânătoare depindea de Direcția Regimului Silvic; dar în fapt, după cum am arătat, lucra independent.

Aceste hărțuieli au urmat până în 1933, când printr'o lege formată dintr'un singur articol, Serviciul de Vânătoare a fost însărcinat a face administrația vânatului de pe toate proprietățile Statului.

interesul a fost pentru păduri, căci celelalte proprietăți fiind mici, nu prezintă cine știe ce importanță din punct de vedere cinegetic.

Lege anachronică, pe care am combătut-o către Ministerul de atunci, în calitatea mea de Președinte al Consiliului de Administrație C. A. P. S. :

a) Că este contrară dispozițiilor legii vânătorilor, care atribuie Serviciului de Vânătoare numai însărcinări tehnice, control și poliție.

b) Că Serviciul de Vânătoare subordonat Direcției Regimului prin Legea administrării pădurilor, prin noua lege devine superior instituțiilor autonome : C. A. P. S., P. A. R. I. D. și R. E. A. Z., din același minister, cari conform noiei legi „sunt datoare a executa toate măsurile luate de Serviciul de vânătoare”.

c) Că Serviciul de Vânătoare nefiind încadrat cu specialiști titrați, ci numai cu funcționari administrativi, prin noua lege devenind superiorii C. A. P. S.-ului, se aduce o ofensă nemeritată Corpului Silvic, etc., etc.

Toată opoziția mea n'a folosit la nimic, legea a trecut ; astăzi trăim sub imperiul ei, frământările continuă, iar problema economiei vânătorilor așteaptă din nefericire alte timpuri, spre a fi rezolvată.

Le-am reamintit toate acestea, deoarece cred că Corpul Silvic nu se poate resemna cu ce n'am putut realiza noi, cei vechi ; el are datoria de a lupta mai departe, nu pentru a învinge, ci pentru a convinge mare masă a vânătorilor — interesați să aibă ce și unde vâna — și oficialitatea, că, economia vânătorilor științific și judicios aplicată, va aduce țării pe lângă mulți sportmeni vânători buni și la războiu, dar și importante venituri.

VANĂTOAREA ÎN SPRIJINUL IDEII FORESTIERE

de Ing. Cons. silvic D. Grozescu

În trecutul îndepărtat, pădurile erau prețuite nu atât pentru produsul lor lemnos, cât pentru vânatul ce-l adăposteau. Interesul ce se punea în apărarea lor, se confundă cu acela de ocrotire a vânătorilor, iar pentru îngrijirea domeniilor vânătoarești, cum și pentru folosirea exclusivă a dreptului de vânat, marii potențați ai timpului.

au organizat paza acestor păduri și au legiferat, natural, în folosul lor, dreptul de vânat, dând naștere așa zisului drept regalian.

Origina silviculturii, are legăturii strânse cu aceste preocupări, din care și astăzi multe se mai păstrează, firește, cu modificările impuse de evoluția vremurilor.

Vânătoarea ca sport, ridicată la mare cinste în trecut, își păstrează și astăzi, această caracteristică; i se recunoaște însă astăzi încă o latură, nu mai puțin importantă, aceea de ramură a economiei naționale, în cadrul căreia, inginerul silvic, este chemat să lupte, s'o ridice la rangul ce i se cuvine.

Acesta este rostul cunoștințelor teoretice și practice predate nouă în școli, iar de rolul inginerului silvic în economia vânătorului trebuie să țină seamă toți acei cari se consideră îndreptățiți a hotări în treburile vânătoarești.

Starea pădurii pentru vânătoare ca și pentru silvicultură, nu poate fi diferită, pentru ca foloasele ce se trag să fie maxime.

Pădurea constituind o unitate economică, valorificarea ei trebuie concepută integrând laolaltă, atât produsele principale, cât și cele accesorii, care de multe ori, prezintă o importanță nebănuită, ceea ce tentează pe mulți să se amestece în gospodăria noastră pădurărească.

În acțiunea desfășurată de Corpul Silvic, s'a făcut prea puțin pentru promovarea acestor idei. Realizările obținute în chestiunile de împăduriri, amenajamente, exploatare, etc., n'ar fi constituit înfăptuiri pozitive, dacă nu s'ar fi tradus în faptă discuțiunile și îndemnul cărților și revistelor de specialitate.

Se impune, deci, Corpului silvic, bine pregătit în acest scop, sarcina unei manifestări, pentru o pricepută și susținută aplicare a cunoștințelor vânătoarești.

Orice realizări, în această direcțiune, constituiesc tot atâtea certificate de consacrarea îndreptățitelor noastre cereri, pentru promovarea acestei economii, în fața acelor cari au interesul să ne conteste acest drept.

Dar vânătoarea constituie pentru noi încă unul din mijloacele cele mai eficace, pentru a pune în cunoștință marele public și în special pe conducătorii țării, cu ce se lucrează în tăcuta noastră operă silvică

Lucrând în condițiunile în care suntem ținuți să lucrăm, izolați în fundul munților, sau în cine știe ce cătun îndepărtat, pierdut între

deahuri, nu avem alt îndem în lupta noastră zilnică, decât credința în necesitatea și ameliorarea condițiilor de viață, ale neamului nostru, prin opera ce înfăptuim.

În timpurile de astăzi, cu o societate grăbită în avalanșa problemelor de trezire la o nouă viață socială și economică, orice acțiune începută nu va putea duce la realizări pozitive — oricât de dreaptă ar fi ea — dacă nu va fi susținută cu destulă dârzenie și la timp, reținând asupra ei atenția celor chemați să hotărască.

Și cum s'ar putea pleda mai bine acestora, cauza noastră pădurărească, decât aducându-i la fața locului, unde realitățile își spun și impun cuvântul lor.

Posibilitatea și a unei vânători fructuoase le va frânge de sigur mai de grabă ezitarea cercetării unor pepiniere, plantațiuni, corecțiuni de torenți, ori instalația unui ferăstrău sau cale ferată.

Cât de ușor se poate pune în discuție astfel o problemă, ori cât de spinoasă ar fi ea, și cât de ușor se poate arăta un exemplu de muncă susținută și rodnică de creațiune.

La o masă câmpenească sau între două goane, când spiritele își pierd rigiditatea oficialității, problema se poate discuta și desfășura asupra tuturor amănunțelor și necesităților ei.

Dintr'un om politic, chiar protivnic, intereselor pădurărești, sau dintr'un ziarist rău informat și deci ostil, se vor face prieteni ai cauzei noastre în fața evidențelor.

Dar nu numai interesele Corpului și ale silviculturii, vor putea fi servite prin aceste organizări vânătoarești, ci însăși interesele noastre de acțiune individuală.

În exercitarea serviciului nu întotdeauna rigiditatea legilor și regulamentelor, la care se adaugă și specificul intereselor locale, ne dau posibilitatea să lucrăm cum ar trebui, dar la o reuniune vânătoarească, chestiunile se pot discuta într'o atmosferă de mai apropiată prietenie și mai imediată convingere decât prin slova rece oficială.

Spre un început de realizări cred nimerit, a se înființa la fiecare ocol silvic, terenuri demonstrative pentru vânătoare, prin care să se evidențieze posibilitățile și priceperea Corpului Silvic în promovarea economiei vânatului.

Aceste terenuri să constituie adevărate resurse de vânat în regiune. Vânătorile să se organizeze

astfel, încât să folosească propagării ideii forestiere și apărării intereselor pădurărești și profesionale.

Pentru ca exemplul să fie și mai evident, să se aleagă aceste terenuri demonstrative din pădurile unde braconajul și lipsa de îngrijire, le fac astăzi impropii pentru vânătoare.

Nu pot încheia aceste rânduri fără a sublinia, că triumful ideii ce ne propunem a realiza necesită în primul rând o integrare a practicei vânătorii, în cadrul legilor și regulilor vânătoarești.

Nu putem fi conducătorii și judecătorii altora, decât făcându-ne în primul rând noi datoria.

VANĂTOAREA — RAMURĂ INTEGRANTĂ A ECONOMIEI FORESTIERE.

de Ing. Dr. Valeriu Dinu

«Das Wild gehört zum Wald und die
Jagd zum Forstwesen. Mit beiden steht
der Naturschutz in engster Berührung».

Hermann Göring.

Invățământul vânătoresc a fost, încă din cele mai vechi timpuri, un element integrant al doctrinei forestiere. La noi, ca în toate țările lumii, formarea intelectuală a silvicultorului cuprindea, obligat, un studiu metodic și temeinic al vânătoarei, deși în tot lungul epocii antebelice adepții români ai Sf-tului Hubertus nu se depărtaseră, nici măcar cu un pas, de concepția vânătoarea = pasiune și un gen sportiv elegant, aristocratic.

După război, când nervul economic a început a fi căutat și pus în valoare cu perseverență stăruință, toate domeniile noastre de activitate productivă sunt grupate, organizate și stimulate în vederea rendementului lor economic. Nu surprinde deci faptul că acum și câțiva iluminați, cari se dedică entuziast unei noi concepții față de vânătoare. Din lunga lor experiență ei aflau suficiente justificări doctrinelor vânătoarești din țările apusene, dela introducerea cărora în România se puteau aștepta roade concrete. Concepția mai sus menționată face loc acum alteia: vânătoarea tinde a deveni și la noi o ramură de producție economică. Activitatea vânătoarească începe a pierde covârșitorul ei caracter sportivo-pasional, evoluând spre „ocrotire” ca idee centrală. Calitatea de bun pușcaș încetează

de a mai fi singurul element care adăogat pasiunii să califice un vânător. Acum începe a se împământenii noțiunea de „vânător corect”, al cărei conținut are din ce în ce mai puțină interferență cu noțiunea veche de „vânător-puşcaş”. Legea vânătoarei creiază la noi tiparele celor mai moderne concepții europene, dând astfel conture precise unei evoluții ce putea fi așteptată cu încredere. În sfârșit, vânătoarea e organizată administrativ într'un cadru independent, care să-i permită realizarea țelurilor noi concretizate în lege.

Cam în acelaș timp vechea noastră școală de silvicultură trece la Politehnică, unde, datorită chibzuitei sale conduceri, reușește să introducă în rigurozitatea mentalității matematice nu numai o accentuare a învățământului vânătoresc pentru viitorii ingineri silvici, ci chiar să trezească un interes mereu crescând al celorlalți politehnicieni pentru activitatea vânătorescă.

După cum economia forestieră integrează în domeniul ei natural vânătoarea, tot astfel și cultura de specialitate a silvicultorului trebuia să cuprindă elementele de știință vânătorescă. E în această afirmație un adevăr de o banală simplitate, dar care în țara noastră nu corespunde stării de fapt și rămâne astfel — prin forța împrejurărilor — expresia unei pure teorii. În realitate, lucrurile se petrec cu totul altfel: silvicultorii învață vânătoarea, cultivă și valorifică pădurile în care vânatul e la el acasă, gospodăresc prin aceasta toate speciile importante de vânat, dar nu au voie să se atingă de ele. Un joc de hazard, sau poate o combinație de interese, a făcut ca economia vânătorescă să fie chivernisită de o lume străină silvicultorilor, iar aceștia din urmă să fie puși la index.

Cunoscuta „Direcție a Vânătoarei” (care administrativ e încă „serviciu”) stă față de administrațiile forestiere la fel cum stă față de o x direcție a minelor sau asigurărilor sociale, din cutare minister. Nimic nu le coordonează efectiv, căci ar fi să ne facem iluzii crezând că tutela aceluiasi minister poate avea vre-un rol în această materie¹⁾. Administrativ, deci, vânătoarea își urmează drumurile ei trasate în ograda noastră, fără să ne întrebe și fără să ne ceară vreo contribuție.

1) De altfel, situația de fapt e următoarea: d-l Subsecretar de Stat Berceanu rezolvă problemele vânătoarei, în timp ce treburile pădurărești țin de resortul tutelar al d-lor: Ministru V. P. Sassu, Ministru M. Negură și Subsecretar de Stat T. Moșolu.

Situația economiei forestiere față de vânătoare e asemeni celei a crescătorului de struși care primea de două ori pe an vizita vecinului însărcinat cu valorificarea penelor. Acesta intra în ogradă, smulgea penele strușilor și-și vedea de drum, în timp ce proprietarul păsărilor nu avea voie să adune nici măcar un fulg pierdut pe jos, căci, dacă ar fi făcut-o, devenea „braconier”. Că primul nu avea decât o vagă idee despre creșterea strușilor și că în afară de abilitatea de a smulge penele nu posedă decât ceea ce noi, cu un termen barbar, numim „protecție”, asta e cu totul neinteresant. De reținut e faptul că un astfel de meaj a durat și poate va mai fi durând și astăzi. De aceea, poate nu ne-ar surprinde prea mult să aflăm într-o bună zi despre crearea unui serviciu independent, condus de vreun grefier sau avocat obosit de insuccesele din carieră, care să se ocupe cu valorificarea vâscului crescut pe arborii pădurilor noastre. Și exemplele pot continua, fiindcă, pe de o parte, domeniul economiei forestiere e vast, iar, pe de altă parte, se pare că noi suntem buni blânzi, îngăduitori și lipsiți de protecție înaltă.

Pe vremuri, când silvicultorii au îndrăsnit să arate cât de lipsită de seriozitate și mai ales cât de dușmăna economiei vânătoarești este organizarea administrativă, pe care am exprimat-o simbolic mai sus, li s'a răspuns cu următoarele două argumente :

1. Vânatul nu trăește numai în păduri, ci și pe câmpie.
2. Silvicultorii sunt braconieri, nu au idee de vânătoarea corectă, deci ar fi să distrugem și hruma de vânat care mai crește din mila Domnului, dacă l-am da în administrarea lor. Și acest din urmă „argument” a fost suflat din ureche în ureche, cu machiavelică metodă, spre a ajunge cât mai sus. Și lucrurile au rămas așa cum erau.

Nimeni dintre noi nu a putut duce cu hotărâre, forurilor tendențioase informate, răspunsul nostru dârz și justificat.

Da, vânatul trăește și pe câmp, dar pădurea e lăcașul natural și permanent al vânatului mare, iar în timpul iernii adună în ea toate speciile de vânat ce interesează economia națională. Silvicultorii sunt funcționari ai statului și fără efort special ei se pot preocupa și de câmpiile prinse între pădurea, pe care cultivând-o sunt obligați să o calce și cunoască. Cei cca 10.000 funcționari de stat ai pădurilor țării pot realiza cu totul altă administrație și ocrotire a vânatului,

decât ceea ce — chiar cu cele mai bune intenții și străduințe — a putut și poate realiza hibrida organizație independentă a vânătoarei.

Iar chestiunea branconajului nostru e asemeni celei a crescătorului de struți, care în viața lui a îndrăsnit să-și pună la pălărie un fulg cules dela pasărea crescută și îngrijită în ograda lui.

Ceea ce mă surprinde încă, este faptul că până acum silvicultorii noștri nu au găsit cu cale să opună acestei dialectice și metodei de reminiscență fanariotă câteva adevăruri elementare. Astfel nu s'a vorbit încă de *pregătirea vânătoarească* a inginerilor silvici și nu s'a insistat hotărît asupra ideii notate în citatul german, care precede aceste rânduri: „*Vânatul aparține pădurii iar vânătoarea vieței forestiere*. Cu ambele stă în cel mai strâns contact protecția naturii”.

Ori, dacă se judecă lucrurile la rece, nimeni nu poate contesta inginerului silvic o pregătire vânătoarească neegalată nu numai de cineva dintre cei cari conduc destinele economiei vânătoarești ci poate chiar de majoritatea vânătorilor academic pregătiți din străinătate.

Intr'adevăr, învățământul nostru forestier a evoluat în ultimii 14 ani, de așa manieră încât astăzi integrează armonic toate disciplinele hubertiene, ceea ce nu s'a putut încă realiza nicăeri în lume, nici chiar în Germania din vremea profesoratului lui Endres. Să justificăm această afirmație, trecând într'o scurtă revistă programa analitică a catedrei de vânătoare dela Școala Politehnică. Iată, enumerate în ordinea lor organică, materiile ce se predau elevilor noștri ingineri silvici:

1. Istoria vânătoarei (curs litografiat, 2 volume).
2. Monografia vânatului (studiul fiecărei specii autohtone), manuscris.
3. Ocrotirea vânatului mare (manuscris).
4. Ocrotirea vânatului mic (lucrare tipărită).
5. Hrana vânatului util în timpul iernii (idem).
6. Dreptul vânătoresc (manuscris).
7. Piscicultura în apele de munte (manuscris).

Aceste cursuri teoretice sunt completate prin lucrări practice pe teren, așa încât viitorul inginer silvic să aibă încă din școală ocazia să se familiarizeze cu problemele de ocrotire și cultură a vânatului. În acest mod fiecare inginer silvic, provenit dela Școala noastră Politehnică, înseamnă un vânător corect, adică un om pentru care activitatea de „pușcaș” se subordonează aceleia de ocrotitor

și înțelegător al importanței vânătoarei ca factor al economiei naționale. Singura completare, ce mai trebuie adusă învățământului nostru vânătoresc, este o mai amplă activitate practică. Aceasta nu s'a putut realiza până în prezent, din motivul că toate încercările făcute de a achiziționa terenuri pentru elevii școlii s'au isbit de anumite greutăți la serviciul vânătoarei.

Din cele de mai sus, reiese cu suficientă claritate importanța ce se dă învățământului vânătoresc la secția silvică a Școlii Politehnice și temeinica pregătire a inginerilor silvici în materie de vânătoare. Nu e necesar să notăm aici recunoștința noastră d-lui prof. Gh. Nedici, căruia i se datorește această îmbucurătoare stare, deoarece meritele D-sale pentru știința, organizația și legislația vânătoarească a României îi sunt prea mari satisfacții spre a le mai putea adăoga ceva cu umilul semn de recunoștință al elevilor săi.

Datorită studiului din școală inginerul silvic este astăzi în măsură să rezolve în modul cel mai just orice problemă vânătorească. Cumulând cunoștințelor sale de specialitate cu studiul amplu al doctrinei vânătorești, el e singurul îndrituit să se ocupe cu ocrotirea — selecționarea — ameliorarea speciilor și valorificarea vânatului de pe plaiurile și din codrii noștri.

Amenajarea unui teren pentru cultura vânatului mare, combaterea rațională și eficace a braconajului, evitarea pagubelor cauzate de vânat, învățămintele ce se pot trage din urmele vânatului, când, cum și cât vânăm? etc., etc. sunt toate probleme pe care cineva le poate rezolva numai având la bază un studiu metodic și temeinic. Este evident că multe din aceste lucruri se pot învăța dintr'o susținută activitate practică, dar practica înseamnă prin ea însăși tatonare iar tatonarea aduce cu ea pierderi de timp și material.

În afară de aceasta, activitatea vânătorului, pătruns de concepțiile curente ale doctrinei și practicei apusene, îl obligă la o serie de cunoștințe din domeniul botanico-forestier, care pentru orice inginer silvic sunt noțiuni elementare de specialitate, dar rămân lucruri cu totul noi pentru vânătorul pușcaș a cărui principală ocupație nu are nimic comun cu științele silvice.

În primă concluzie, deci: *Corpul inginerilor silvici este pregătit temeinic pentru a cultiva, ocroti și valorifica vânatul, în modul cel mai bun și cel mai științific.*

Prin numărul și răspândirea lui pe tot cuprinsul țării, corpul silvic român dispune de un personal organizat, care prin însăși activitatea lui curentă are creat cadrul din care poate mai bine decât oricine să se ocupe de toate problemele economiei vânătoarești. Trecerea administrației vânătoarei sub egida Direcției Regimului Silvic, din Ministerul de Agricultură și Domenii, ar avea și o altă consecință imediată : reducerea cheltuielilor ce se fac azi la Serviciul Vânătoarei.

În sfârșit, trecerea vânătoarei în cadrul economiei forestiere ar curma încă una din puținele anachronisme ale organizației noastre de stat, pe care actualul Serviciu al Vânătoarei îl reprezintă. Acest mod de rezolvare este pentru noi o chestiune de prestigiu, iar pentru Stat o problemă de raționalizare economică a factorilor lui de producție.

Problema zilei este ,deci, să găsim modalitatea de a realiza acest desiderat, pe care „Legea pentru administrarea pădurilor” din 1930 îl transformase în fapt, dar pe care decizii ministeriale ulterioare l-au perpetuat încă până azi. Să găsim această modalitate, chiar dacă pentru ajungerea la țelul final va trebui să părăsim metodele utilizate până acum și să trecem la o acțiune de proporții, bazată pe o documentație în genul celeia utilizate în 1932 de „Hubertus” în lucrarea intitulată : „Vănatul și vânătoarea în România”.

O acțiune este cu atât mai imperios necesară, cu cât perspectivele apariției în România a unui conducător politic, în genul lui Hermann Göring, sunt încă depărtate și imprecise. Ori, nouă, un astfel de om, ne lipsește. Ce a realizat el în 1934 pentru Germania, am avut ocazia să arăt pe larg în Viața Forestieră din Noembrie 1936. *Coordonarea silviculturii, vânătoarei și protecției naturii*, într'un regim legislativ unitar, sub o singură conducere, într'o mare organizație administrativă, ale cărei țeluri, metode și realizări să aibă în vedere numai interesele neamului și economiei naționale, purificate la maximum, de sgura intereselor și ambițiilor personale ce abundă astăzi. Aceasta este reforma care ne trebuie și pentru realizarea căreia nici un efort nu trebuie precupețit.

ASOCIAȚIA VANATORILOR INGINERI SILVICI («A. V. I. S.»)
— PROGRAM ȘI REALIZĂRI —

de Ing. Th. Teodorescu

Bogăția în vânat a țării noastre face ca vânătorearea să se practice pe o scară întinsă, existând peste tot asociațiuni în acest scop. Putem spune chiar că avem o mișcare vânătorească cristalizată prin Uniunea societăților de vânătoare și revistele de specialitate ce apar în țară. A fi vânător în accepțiunea modernă a cuvântului nu înseamnă numai a ucide vânatul, ci a-l ocroti în timpul când se înmulțește, a-i crea condiții ușoare de viață, etc. Mișcarea de care am pomenit mai sus se îndreaptă tocmai în această direcție.

În această lume a vânătorilor se întâlnesc oameni din toate straturile sociale. Puțini sunt însă inginerii silvici cari iau parte sau cari s'au făcut remarcăți în această ramură de activitate, cu atâtea contingente cu silvicultura, deși cu pregătirea ce o au, ar trebui să aibă un rol de prim plan. Ce formidabil mijloc de propagandă, atât pentru Corpul Silvic, cât și pentru apărarea fondului forestier s'ar face dacă pretutindeni inginerul silvic ar fi factorul de competenție al mișcării vânătorești. El ar trebui să fie specialistul care să organizeze terenurile societăților locale și la care să se facă apel pentru rezolvarea oricărei probleme vânătorești.

În realitate însă, majoritatea inginerilor silvici s'au dezinteresat pentru faptul că nu au înțeles „economia vânatului” și au privit această activitate ca un sport costisitor pentru care nu simțeau vocație.

Intr'adevăr, pentru a înțelege importanța acestei economii trebuie să fii un vânător format. Or, inginerii silvici după ce ies din școală, nu aplică cunoștințele căpătate decât dacă din întâmplare sunt vânători sau intră în vreun cerc de vânători.

Sezizați de această stare de fapt, grupul de ingineri silvici ce formau Cercul Sportiv Silvic — de sub președinția D-ului Insp. G-ral M. Ștefănescu-Suhățeanu, — au transformat acum patru ani acest cerc în „Asociația Vânătorilor Ingineri Silvici” sau prescurtat A. V. I. S.

Scopul propus era :

1. Desvoltarea gustului pentru vânătoare și formarea de vânători corecți din inginerii silvici meniți, prin pregătirea ce o au, să fie dați de exemplu în lumea vânătorilor.
2. Desvoltarea interesului pentru „economia vânatului”.

3. Utilizarea acestui mijloc de propagandă pentru interesele Corpului Silvic și ale fondului forestier al țării.

Mijloacele alese pentru realizarea acestor deziderate au fost :

1. Organizarea de vânători în grup, pe terenurile ce le va achiziționa și amenaja societatea, pentru a se da puțință membrilor ei să-și apropie și să pună în practică cunoștințele și regulile corecte vânătoarești.

2. Organizarea de terenuri model, menite propagandei, unde se vor invita personagiile de marcă ale țării, pentru a vedea opera înfăptuită și a fi apropiați intereselor Corpului Silvic.

Aceste lucruri nu erau însă ușor de realizat, pentru faptul că la data când a luat ființă societatea noastră, cele mai bune terenuri erau ocupate de societăți vechi, cu mijloace financiare pe care noi nu puteam spera să le avem.

Lupta a fost grea și inegală și numai perseverența noastră ne-a putut aduce la realizările ce le vom expune mai jos. Achiziționarea și organizarea de terenuri bune necesită cheltuială mare. Un vânător format înțelege aceasta și nu dă înapoi în fața unor cotizațiuni mai mari, însă cum scopul principal al Societății era formarea de noi vânători, începătorii ar fi pregetat. Din această cauză, deși fixasem la început o cotizație lunară de 100 lei, am fost nevoiți s'o reducem la 50 lei lunar. În primul an de activitate am avut 20 membri, iar bugetul a fost format din cotizațiile lunare, plus suma de cca. 15.000 lei, rămași dela fostul Cerc Sportiv Silvic.

Numărul membrilor a crescut treptat, ajungând în acest an la 40, ceace ne îndreptățește să facem constatarea că mișcarea a început să intereseze membrii Corpului.

În ce privește achiziționarea de terenuri, Societatea și-a propus să obțină terenuri ce se pot preta pentru organizarea de centre de vânat, adică acele terenuri, cari prin întinderea și situația lor, să poată da puțință unei amenajări pentru normala dezvoltare a vânătorului. Aceste centre urmau să se compună atât din terenurile Statului, cât și din terenurile comunale, situate în jur. Dacă în parte am izbutit, să arendăm terenuri de ale Statului ce satisfăceau condițiunile cerute, nu am reușit încă să achiziționăm terenurile comunale. Ne-am lovit de aversiunea comunelor, de a ni le arenda, deoa-rece au văzut că Societatea noastră, face o pază serioară, ceea ce ar

fi împiedicat vânatul ilicit sau braconajul, practicat de exponenții comunelor.

Dăm mai jos terenurile achiziționate, pe care le considerăm ca nucleeele viitoarelor centre :

1) Grupul pădurilor Dridu-Deleanca, Morăreanca și Strojiesca, cu zăvoaiele Iuru și Neguțoaia din Ocolul silvic Gruiu, situate la cca. 40 km. de București.

Terenul comunal Dridu, fiind liber, am făcut demersurile necesare pentru obținerea lui, completând prin aceasta un fond excelent pentru iepuri, prepelițe, potârnicși și eventual fazani, în zăvoaie.

2) Pădurea Murfatlar, pendinte de Ocolul silvic Murfatlar, în imediată apropiere de gara cu același nume, de pe linia Constanța, deci foarte ușor accesibilă, prezintă marele avantaj că este singura pădure pe o rază de cca 20 km. și poate forma centrul unui excelent fond de vânăț pentru iepuri, potârnicși, prepelițe și vulpi.

Tratativele pentru arendarea terenurilor comunale din jur sunt într'o fază avansată și sperăm că va fi în curând un fapt îndeplinit.

Deasemenea mai avem arendate pădurile Păunoaia-Culari din Ocolul Țigănești și Dușani din Ocolul Ghimpați, care împreună cu cele dela Gruiu și Murfatlar servesc organizării de vânători pentru atingerea primului scop propus, — apropierea cunoștințelor corect vânătoarești.

Pentru terenuri de munte Societatea a arendat pădurile Ocolului silvic Cislău, care, deși au o suprafață totală de cca 8.000 Ha. sunt însă împrăștiate în trupuri mici. Aarendarea acestor terenuri s'a făcut avându-se în vedere perspectiva unei asociațiuni cu proprietarii particulari din regiune, ceea ce ne-ar fi dat posibilitatea creerii unui mare fond în scop de propagandă. Nereușita acestei asociațiuni ne-a făcut să lăsăm terenurile pentru vânători în grup.

Urmărind însă ideea creerii unui mare fond model, în scop de propagandă, am reușit să arendăm pădurile ocoalelor Cașin și Soveja, ce formează împreună un masiv neîntrerupt în suprafață de cca. 24.000 Ha. După obținerea acestui fond toată atenția și sforțările noastre au fost îndreptate pentru amenajarea lui. Însă organizarea unui asemenea teren cere cheltueli, cari depășeau slabele noastre mijloace.

Cu toate acestea, grație perseverenței noastre, subvenției acordate de Societatea Progresul Silvic (15.000 lei în anul 1935 și

30.000 lei în 1936), precum și concursului dat de câțiva camarazi din conducerea Casei Pădurilor, cari au înțeles importanța acestei opere, am reușit să facem primii pași pentru organizarea lui.

Astfel, s'au reparat o parte din drumurile strategice rămase în părăginire din timpul războiului și s'au făcut cărări noi în lungime totală de cca. 60 km.

S'au făcut sărării și adăposturi de hrană în punctele cele mai nimerite, ceea ce a avut ca urmare fixarea în teren a unui vânat impresionant, ca număr, pentru un început.

Fixarea vânatului a fost și o consecință a liniștei ce a domnit în teren în acești doi ani de când l-a arendat Societatea noastră, liniște datorită pazei severe făcute. Societatea are angajat un paznic specialist cu două ajutoare.

Pentru distrugerea răpitoarelor venite și ele în număr mare, în special lupi, s'au pus numai în acest an patru cai otrăviți.

S'a înzestrat terenul cu două case; una la punctul „Înțărătoare”, reparată numai din fostele case ce au servit la exploatare, cu zece camere — în parte amenajate cu mobila, rufăria și vesela necesară pentru șapte persoane — și o a doua, la punctul „Sboina”, cu camere, construită din nou.

Nu s'a permis membrilor Societății să vâneze nimic în acest teren, deoarece amenajarea lui o facem numai în scop de propagandă, rezervându-l pentru oaspeții de marcă din țară sau străinătate, pentru a dovedi priceperea inginerilor silvici de buni organizatori și ocrotitori, atât de defăimați de cei interesați.

Dela cele realizate și până la punerea la punct a unui astfel de teren, este o mare distanță, dat fiind lipsa de mijloace care ne înghiață inițiativa.

Completarea sărăriilor, cărărilor, adăposturilor de hrană și a mobilierului necesar celor două case — ne cer sume importante — cca. 200.000 lei, cari repartizate pe un timp de 3—4 ani ar reveni la minimum 50.000 lei anual.

Pentru vânatul de apă, Societatea a achiziționat balta Bordușani, din Ocolul silvic Călărași, unde, datorită concursului dat de Direcția București, s'a construit o casă în mijlocul terenului, la punctul de pasaj al rațelor, precum și balta Giulești, situată imediat lângă București, un teren excelent pentru becaține și duble.

• Ca program pentru viitor, Societatea își propune :

1. Amenajarea terenurilor deja arendate și completarea lor cu terenurile comunale înconjurătoare.

2. Amenajarea fondului Cislău — în tovărășie cu marii proprietari Maican, Groedel, etc.

3. Completarea amenajerii fondului Cașin-Soveja : cărări, sărării, adăposturi de hrană, observatoare, mobilier, etc.

4. Amenajarea terenului de haltă Bordușani : bărci, mobilier la casă, etc.

5. Arendarea unei păduri în vederea înființării unei fazanerii.

Realizarea programului de mai sus ar da posibilitate Asociației A. V. I. S. să îndeplinească în totul scopurile propuse la înființarea ei.

Un simptom îmbucurător este că : înfăptuirile realizate de Asociația noastră a găsit ecou în o parte din camarazii noștri din exterior.

Astfel s'au constituit asociațiuni de vânători silvici în Direcțiile Craiova, Lugoj și Cluj, păstrându-se ca titlatură tot A. V. I. S., cu indicațiile Oltenia, Banat și Cluj.

Exemplul ar trebui urmat de toți colegii din exterior înființându-se asemenea asociațiuni în toate Direcțiunile din țară, căci numai printr'o asemenea operă constructivă se va putea spulbera insinuarea răuvoitorilor interesați, că inginerii silvici sunt braconieri.

Chiar greșelile persoalului inferior se răsfrâng tot asupra noastră. Insinuarea își face drum, cazuri izolate, săvârșite poate din ușurință de membrii corpului, fac să se acrediteze ideea că nu respectăm dispozițiile legilor, pe care trebuie să le aplicăm.

Facem un călduros apel către toți colegii cari, dacă nu simt chemarea de a contribui la opera începută de noi, să nu ne îngreueze situația și să se abțină de a comite vreo ușurință care i-ar putea pune în conflict cu legea sau cu dispozițiunile Ministeriale, privitoare la vânătoare, deoarece — repet — din cazuri izolate se face monedă forte pentru defăimarea întregului Corp.

De asemenea, rugăm colegii, șefi de ocoale, să prevină și să sancționeze cu strictețe abaterile Corpului inferior, căci se resfrâng tot asupra noastră.

CONSIDERAȚIUNI ASUPRA VANĂTOAREI

de Otto Witting

Politica de vânătoare a unei țări poate tinde spre următoarele două direcții :

1. Folosul financiar maxim, adică cel mai mare câștig net, care se poate obține din vânătoare, prin comercializarea vânătoarei, accentul fiind aci pus pe veniturile materiale ;

2. Conservarea și înmulțirea necondiționată a obiectului vânătoarei, a vânatului, care, fiind un avut prețios național și popular, constituie proprietatea tuturor și ca atare trebuie neapărat conservată. Aci punctul de greutate zace pe valorile ideale, etice.

Dacă se urmărește numai unul din aceste două principii, în special aplicându-se el cu o consecvență exagerată, acest fapt poate avea cele mai avantajoase consecințe pentru întreaga economie a țării și în special pentru economia de vânătoare.

Aplicându-se d. e. prima tendință, de a obține din vânătoare folosul material maxim, fără alte considerațiuni, consecințele nefavorabile pot fi următoarele :

Străduința de a obține o supraproducție a vânatului din motive financiare și materiale, cu scopul de a produce cele mai mari venituri, va avea ca urmare desavantajii economice grave, căci această vor putea realiza numai în dauna economiei agricole (pagube în agricultură, periclitarea creșterii vitelor) și în dauna economiei forestiere (nimicirea plantațiilor și vătămarea arboretelor tinere).

Pe de altă parte exploatarea exagerată și fără scrupule a stocului de vânătoare existent — numai în vederea obținerii celor mai multe venituri —, conduce la stărpirea completă și sigură a vânatului, care este un bun național de o neprețuită valoare.

Mult s'a păcătuț în trecut în această privință în toate țările din Europa.

Deasemenea este cu totul greșit a te călăuzi, în politica de vânătoare a unei țări exclusiv numai după puncte de vedere ideale, etice, adică a se aplica a 2-a tendință susamintită, deoarece aceasta s'ar face în dauna veniturilor financiare ale țării, pe de altă parte însă nu s'ar da cuvenita atenție și importanță drepturilor de proprietate, întemeiate, ale proprietarului fondului de vânat.

Abia dacă ținem seamă de ambele aceste puncte de vedere.

imbinându-le, i se poate da politicii de vânătoare a țării direcția exactă a unei dezvoltări sănătoase și raționale.

În consecință, fiecare politică de vânătoare a unui stat trebuie să cuprindă următoarele puncte de vedere, cardinale :

Convingerea profundă despre imensa valoare economică a vânătoarei, care trebuie exercitată în modul cel mai rațional, în beneficiul țării și al fiecărui cetățean.

Cliseu O. Witting

Cerbi carpatini. vânați în terenul de vânătoare Ditrău, Jud. Ciuc.

Concepția înțeleaptă, că vânatul, ca bun al poporului, trebuie întreținut în cantitatea corespunzătoare împrejurărilor locale, și că creșterea și calitatea vânatului trebuie îngrijită și ameliorată prin ocrotirea și conservarea lui, în așa fel ca fiecare specie de vânat, și anume, fără considerare dacă ea este vânat răpitor sau vânat util, să-și aibă locul și condițiunile sale prielnice de trai și de dezvoltare și să fie conservată viitorului în calitatea cea mai bună și în cantitatea corespunzătoare împrejurărilor locului.

În această ordine de idei intră și colonizarea vânatului pierit într'o anumită regiune și reducerea la proporția naturală, admisă de condițiunile locale, a numărului prea sporit al vânatului.

Timpu când vânătoarea servea mai ales pentru satisfacerea unor instincte egoiste și capriciilor suverane a câtorva privilegiați, a trecut de mult și să sperăm pentru totdeauna.

Oare scopul și rostul unui vânător să fie într'adevăr de a împușca vânatul oricând și oricum în număr cât mai mare și fără considerare la calitatea și vârsta lui? Sau ar trebui ca vânătorul să-și aștepte plăcerea cea mai mare și adevărată sa mândrie într'o atitudine rezervată și moderată față de vânat, într'o atitudine de altruism și prietenie?

Numai acela merită să poarte numele de vânător, care a stabilit un contact intim între el și vânat, care își cruță mai mult vânatul, decât să-l urmărească, și care îl împușcă numai atunci, când este silit de considerațiuni economice și de selecționare.

Astfel, mai ales vânătoarea asupra vânatului mare, trebuie să se limiteze în special asupra faptului de a-l crește, prin cruțare, până la cifra proporțională, care i se cuvine în baza împrejurărilor naturale date, și apoi, după obținerea acestei proporții naturale și sănătoase, să impuște, anual, numai atâta vânat, cât reprezintă sporul său natural și efectiv.

Aci se va avea mereu în vedere calitatea, iar nu cantitatea.

Deoarece vânătoarea impune vânătorului înalte îndatoriri morale și de specialitate —, disciplina severă față de sine însuși, cuget curat și nobil față de vânat, care, ca ființă a naturii, nu este de fel inferioară omului, apoi îi impune pătrunderea adâncă a individualității vânatului și o caldă înțelegere pentru condițiunile lui de viață, — din aceste motive este pe deplin îndreptățită dorința de a se crea o breaslă vânătorească, bine organizată, care să cuprindă pe toți vânătorii. — așa precum s'a făcut aceasta în Germania, prin crearea legii de vânătoare din anul 1934.

Întâiul principiu ar fi să se accepte în această breaslă numai aceia, cari posed aptitudinea necesară, morală, fizică și de specialitate.

Astfel înscrierea în această breaslă ar trebui să fie condiționată de depunerea unui examen și ar trebui să se înființeze, ca și în Germania, un consiliu disciplinar, care ar urma să îndepărteze din breaslă, pe toți aceia, cari s'ar dovedi ulterior de neapți, fără considerare la rang și demnități.

Abia prin formarea unui spirit de comunitate și de breaslă, bine dezvoltat, în sânul acestei bresle, vânătoarea ar ajunge prin educare, la acel înalt nivel moral, general, care i se cuvine în temeiul caracterului ei individual.

Vânătoarea nu este o ramură a sportului, precum se afirmă adeseori, în mod eronat, pentru că ea nu cunoaște recorduri, — cel puțin nu ar trebui să cunoască recorduri, bazate pe numărul animalelor răpuse, și pentru că, în definitiv, ea nu însemnează o măsurare exterioară a puterilor omului cu cele ale vânatului.

Un singur record este admisibil la vânătoare, — dar și acesta nu este al vânătorului, ci al vânatului, anume calitatea și frumuse-

Cliseu O. Witting

Cerbi carpatini, vânați în terenul de vânătoare Ditrău, Jud. Cluc.

țea trofeului de vânătoare, pentru care, natural, că și vânătorul are un merit, deoarece se știe că un animal bătrân, care reprezintă un trofeu frumos, este mai greu de răpus, decât unul tânăr și mai puțin frumos.

Acest record însă nu are nimic comun cu recordurile sportului.

Vânătoarea nu este însă sport nici din motivul că ea reprezintă eminente valori economice și pentru că la vânătoare este vorba de momente de sentiment și de valori etice, hotărîndu-se asupra morții și vieții unor ființe ale naturii.

Prin vânătoare își găsește expresia un instinct înrădăcinat și străvechi al omului care există pur și simplu și nu poate fi înlăturat, și care reprezintă un fel de luptă pentru existență.

Firește că această luptă a luat cu totul alte forme și alt cu-

prins astăzi, după trecerea atâtor secole și milenii, în urma progresului culturii și civilizației.

Astăzi vânătoreea are rostul de a trezi și desvolta în om instinctele nobile și cavalierești, esențialul fiind totdeauna frumusețea și curățenia cugetului, iar nu succesele exterioare.

INGINERII SILVICI ȘI VANATOAREA.

de ing. silvic I. Rătan

«Vănatul este un produs accesoriu al pădurii»...

Și totuși inginerii silvici, în căror gospodărie și grije în executarea serviciului intră și vânătoreea, sunt deposedați de dreptul lor legitim, sunt excluși dela preocuparea care se împletește atât de intim cu toate treburile lor pădurărești.

Aceasta, cu toate că în cursul specializării inginerului silvic, știința vânatului și vânătoreea se predă metodic, dela catedră înaltă, căutând a întregi în măsura realizărilor moderne, cultura inginerului silvic, așa cum se face în toate școalele de silvicultură din lume.

Și-i natural să fie așa, fiindcă vânat fără pădure nu se conține, deși pădure fără vânat se va putea vedea, fără însă s'o dorim. Vânătoreea fiind un proces de recoltarea produsului numit vânat, trebuia deci să fie dată tot în grija celor care stăruesc pentru cultura vânatului.

Dar de dragul nu știu căror ambiționi, ce azi apar destul de injuste, vânătoreea este încăpută pe mâini streine, de vreme ce puține sunt societățile de vânătoreea ce au îngrijit și de ocrotirea vânatului cu mijloace convingătoare, fără să fi lăsat ca D-zeu cu marea-i milă să aibă grije și de vânatul, care din zi în zi este în descreștere și imputinare, fapt care face cea mai bună dovadă a celor afirmate.

Legea de vânătoreea, dealtfel ca toate legile noastre, elastică și cu lux de preocupări în ceea ce privește ocrotirea vânatului, a condus la realizări sigure: *imputinarea vânatului*.

Cine vrea să se convingă de aceasta, sau de contrariul chiar, să observe câte dispozițiuni ministeriale de oprirea vânătoreea s'au dat peste legea susnumită!

S'au pus o serie neîntreruptă de formalități în fața posibilității intrării inginerului silvic ca factor activ în ceea ce privește vânătoreea propriu zisă, în loc să-l impună din oficiu, ca pe un adevărat specialist și producător, cultivator al vânatului și mai ales ca pe cel mai îndreptățit ocrotitor.

I se cuvenea și i se cuvine aceasta, fiindcă pe lângă faptul că are cultura metodică a științei vânatului, el, prin funcțiunile sale de

Clăușu O. Witting

Cerbi carpațini, vânați în terenul de vânătore Ditrău, Jud. Ciuc.

silvicultor, conduce astfel arboretele, cultivă de așa manieră pădurea, încât este singurul care face proprie dezvoltarea vânatului, ocrotirea și selecționarea lui.

Silvicultorul prin activitatea lui pe teren, vine în contact cu întreg stocul de vânat și-i poate simți din timp toate lipsurile, toate necesitățile lui.

Dar prin legea în vigoare s'a vitregit atât de mult vânatul, prin însăși vitregia cu care s'au tratat silvicultorii față de vânătoreea, încât nici poliția vânătoreii, nici controlul acestor operațiuni nu s'au încredințat silvicultorului. Și s'a păcătuit mult prin aceasta, când s'a înțeles că a face controlul vânătoreii este sinonim cu a face numai poliție prohibitivă și restrictivă a vânătoreii — care nici nu se face conștiincios —, căci prin controlul vânătoreii trebuie înțeleasă constatarea stării de fapt a vânatului, cu toate necesi-

tățile lui, lucru care-l poate face în adevăratul sens al cuvântului, numai silvicultorul, cunoscătorul vieții întregului complex al pădurii.

Ba mai mult, paza și poliția vânătorului s'au dat pe mâini mult mai puțin pricepute decât ale unui inginer silvic, cum e cazul multor funcționari rurali de inferioară cultură, de nesocotită și nesinceră înțelegere a vânătoarei, pe mâna unor mici comercianți, braconieri deghizați în paznici de vânătoare, în apărători ai bunurilor țării, pe care le speculează în spiritul moralei lor de materialistă înțelegere.

Chiar și așa, este prea confuză repartizarea atribuțiilor și competenței poliției vânătoarei, care se face de tot felul de agenți și poliști, unii reprezentanți ai Ministerului Domeniilor, alții ai Ministerului Finanțelor, alții ai Ministerului de Interne, etc. toți buni pentru acest gen de serviciu și fiecare crezând că numai el are acest drept, de unde și haosul răspunderilor, pe care chiar ei îl sesizează destul de practic.

Suntem singura țară în care silvicultorii sunt puși în afara legii vânătoarei, considerați particulari și dușmani ai vânătorului.

Desigur o aberație ca multe altele în țara noastră, aberație care conform unei tradiții de înțelegerea stărilor de fapt, va stărui până ce va deveni presantă și necesară, opera de refacere a vânătorului, operă care în mod sigur va reveni atunci numai silvicultorului, impusă și poate și reproșată (1) de însăși autoritățile de stat.

Asemenea stări de fapt s'au petrecut la noi de curând cu terenurile degradate, care au fost puse în gâtul silvicultorului, după ce ani de zile operațiunile de exploatarea pădurilor, au fost date pe mâna diletanților nepricepuți și iresponsabil moralicește (penalitățile nu se aplică) ostracizând silvicultorul în fața acestor acțiuni.

Nu suntem departe cu situația vânătoarei și a vânătorului de aceea a terenurilor degradate, cu atât mai mult cu cât chiar o sinceră analiză de conștiință și privire retrospectivă din partea celor care au avut până azi în mâini destinele vânătorului, avem convingerea că ne-ar îndreptăți întru toate aceste prevederi.

Este poate vina și a noastră a silvicultorilor, că am fost prea slabi, prea modești și neatenți în această chestiune; de aceea, o re-deșteptare pe temeuri sincere și desinteresate, este nu numai o restabilire a unei stări de fapt cu frumos viitor economic și estetic pentru țară, dar și o datorie pe care trebuie să o îndeplinim cu mândrie și cu toată demnitatea, spre binele tuturor.

VANATUL ȘI INVOIRILE LA PAȘUNE

de Ing. Insp. Al. Ștefănescu

Este ceva natural ca vânatul de toate categoriile și de toate mărimile, exceptând bineînțeles cel de baltă și majoritatea dintre păsările migratoare, să-și aibă casa și masa în pădure. Deși câteodată, vânatul iese din pădure pentru a se înfrupta din roadele agriculturii propriu zise — cum și când poate — totuși acolo, — în umbra desigurilor generoase, — își găsește mediul prielnic prin excelență pentru trai ; acolo se adăpostește de intemperii și de inamici, acolo își crește puii : acolo își are cimitirul propriu.

Olișeu O. Wittling

Tapul negru, vânat în terenul de vânătoare Pojorta, Jud. Făgăraș.

Codrul e frate mai ales cu vânatul ! Căci „Românul” mai adesea îi este un frate vitreg.

Din nefericire nu în toate pădurile și mai ales nu în pădurea „oricui” vânatul trăiește și se dezvoltă în bune condițiuni. Din cele circa 6½ milioane ha. păduri de pe întinsul țării, aproape jumătate sunt proprietate particulară mică (țărănească) și mijlocie, unde vânatul nu-și găsește condițiuni de dezvoltare atât de prielnice cât în restul de jumătate, constituind marea proprietate (Stat, Instituțiuni publice și mari proprietari particulari). În pădurile țărănești, mai ales vânatul a devenit o raritate, ca urmare a braconajului, ce intră în firea săteanului, oricât de puțin înstărit. Fără să fie nevoie de a

avea o statistică la îndemână, socotesc că orice vânător cunoaște „sărăcia în vânat” din regiunea dealurilor, unde se găsește majoritatea proprietății mici țărănești.

Trebuie, cu toate acestea, să recunoaștem că nu braconajul este cauza principală a împuținării în așa de mare proporție a vânatului din pădurile țărănești, cum și din toate pădurile, fără excepție. Alta este racila cea mare de care suferă vânatul, atât la șes cât și la deal și la munte. Această racilă — care, de fapt, a dăinuit totdeauna, dar fără să se simtă până într-o vreme, efectele ei dezastroase — nu este alta decât „pășunatul”. Și în această ordine de idei, ne referim la pășunatul așa zis „legal” care deși în realitate, conform art. 15 din Codul Silvic, este admis cu restricțiuni severe în pădurile particulare și interzis cu desăvârșire în pădurile Statului și instituțiilor, el se tolerează în fiecare an, chiar dela intrarea în vigoare a acestui Cod, prin necunoscutul sistem al deciziilor ministeriale, sistem prin care orice lege poate deveni oricând literă moartă.

Deseori s'a vorbit în coloanele acestei reviste despre calamitatea învoirilor la pășunat în pădurile Statului, de pe urma căruia regenerarea atât prin lăstărire, cât și prin sămânță nu are decât de suferit. De aceea, pentru cunoscători în materie forestieră este stabilit ca o axiomă, că în ziua când se va opri cu totul pășunatul în pădurile Statului și se va putea supraveghea și reprima în mod eficace abuzul, ce se face în această privință în celelalte păduri (cu deosebire în cele particulare) problema regenerării pădurilor pe cale naturală nu va mai exista.

Prin analogie, se poate spune că odată cu rezolvarea dela sine a problemei regenerării pădurilor, prin interzicerea pășunatului se va rezolva în bună parte și problema regenerării (înmulțirii) vânatului.

Intr'adevăr :

a) În pădure fiind iarbă puțină (mai ales în porțiunile așa zise „defensabile” față de pășunat), vitele, cu voia sau fără voia păzitorilor cutrează peste tot locul și prin aceasta turbură liniștea vânatului, mai ales în perioadele de reproducție, care coincid tocmai cu epocile de învoire la pășune (Martie, Iunie).

b) Odată cu vitele mai vine și o droaie de javre de câini care, sub ochii indiferenți (ba adesea chiar încurajatori) ai copiilor mari și mici, se distrează fără odihnă, cu iscodirea tutunor culcușurilor

de vânat, reușind adesea să-și facă și ceva „rost pentru ale gurii” flămânde.

„Juvățul reglementar”?!... Un *paliativ* searbăd, dacă nu o *parodie*. În orice caz, nu e pentru țara noastră, unde n'am ajuns până acolo cu educația câinilor și a oamenilor.

De câte ori n'a constatat orice vânător, că acolo pe unde umblă vitele, n'are ce căuta, fiindcă nu poate găsi nimic?

Clisou O. Witting

- Regenerarea naturală de molid pe molidul doborât de vânt — circuitul vieții și al morții. Pădurea composesoratului Ditrău, Jud. Ciuc.

Vânatul nu preferă decât locurile tainice; unde să nu simtă el acea odoare caracteristică prezenței vitelor domestice, — dela care adeseori se întâmplă să mai contracteze și diferite boli infecțioase sau paraziti. Cu atât mai mult fuge de locurile cutreerate de vite, când știe că acestea sunt întovărășite de dușmanii lor de moarte: câinii și asmuțitorii acestora.

Iată deci că pășunatul este deopotrivă de dăunător pădurii, cât și vânatului.

Legiuitorul Codului Silvic, prin art. 15 nu s'a gândit, desigur, decât la protecția pădurii și era suficient dacă gândul acesta ar fi fost și ar fi și al celor chemați în supremă instanță să aplice, fidel, porunca legii.

Să sperăm totuși că dacă nu noi, urmașii noștri, vor avea

oazia să vadă, aplicându-se legea, în ce privește pășunatul în păduri.

Până atunci, credem că oarecare remedii binefăcătoare pentru buna dezvoltare și pentru înmulțirea vânatului s'ar aduce prin :

1) Obligatorietatea învoitorilor la pășune de a face garduri, prin care se să se separe materialmente de restul pădurii, porțiunile unde s'au învoit să pășuneze cu vitele.

2) Interzicerea cu desăvârșire a accesului câinilor în pădure ; agenții de poliție silvică să poată împușca orice câine aflat în pădure, fie că aleargă, fie că nu aleargă.

Sunt desigur măsuri de relativ mică importanță pentru marea problemă a vânatului, dar care au meritul că se pot aplica imediat, pe cale administrativă.

Poate undeva pe întinsul țării, ele nu vor fi constituind o inovație.

În orice caz credem că, *generalizate și aplicate cu strășnicie*, aceste măsuri ar aduce un folos real și palpabil pentru problema cinegetică dela ordinea zilei.

VANĂTOAREA, ÎN SERVICIUL REFACERII PADURILOR DEGRADATE.

de M. Petcuț

Degradarea pădurilor noastre din regiunile de câmpie, în vecinătatea stepelor, se datorește desigur și exploatărilor vicioase — tăieri făcute la vârste mari, de sus, așchiate, etc. —; cauza de căpetenie a degradării acestor păduri trebuie căutată însă, în vitregia factorilor staționali și în deosebi în pășunat, care fac viața acestor păduri și mai grea.

Mai toate aceste păduri, la origină, sunt arborete de codru tăiate la vârste mari și în-

ținerite prin lăstari.

La aceste vârste, oricât de închise ar fi arboreteke, numărul arborilor la hectar se împuținează : tulpinile fiind rare, numărul lăstarilor, cel puțin în prima jumătate a revoluției următoare, este mult prea mic ca să poată acoperi toată suprafața protejată, înainte

de tăiere, de coronamente mult mai mari. Urmarea acestei stări de lucruri este uscarea și înierbarea solului și, ca ultim corolar, condiții de viață mai rele pentru pădure.

Pe de altă parte, la vârste mari, puterea de lăstărire a tulpinilor slăbește; după câteva exploatări, aceste tulpini obolesc, încep să piară și arboretele să răresc și mai mult.

La obosirea tulpinilor vin să contribuie și celelalte vicii de exploatare de care am pomenit mai înainte: tăieri de sus, așchiate, etc.

Dintre factorii staționali, apa joacă rolul de căpetenie. În condițiuni normale, pădurile închise — în stare de masiv — scoboară cam până la 500 mm precipitații. Pe solurile afânate, limita se găsește chiar sub această cifră.

Deasupra acestei limite, golurile dintre tulpini, în crângurile de care am pomenit mai sus, se împlinesc cu o vegetație arbustivă destul de bogată, numai în câțiva ani după exploatare. Un minus de câteva zeci de milimetri sub această limită duce, dimpotrivă, la aspectul care ne este tututor cunoscut: câmpuri de vegetație ierboasă, din care răsar, ici și colo, arbori izolați sau pălcuri de arbori mărunți și piperniciți.

În țara noastră, în cea mai mare parte din regiunile ocupate de pădurile poenite, umezeala ar fi îndestulătoare ca aceste păduri să-și poată reface starea de masiv.

Factorul care stă în calea îndeșirii lor este pășunatul. Această calamitate nu face atât de mare rău pădurilor dela câmpie prin ciuntirea lăstarilor și prin rănirea rădăcinilor, răniri care alcătuiesc focare de infecție pentru bolile criptogamice, cât îl face indirect, prin bătătorirea solului.

Prin îndeșarea și bătătorirea solului, pământul se întărește și se usucă. Aci, apa ploilor și cea rezultată din topirea zăpezilor se infiltrează mult mai greu decât în cele afânate și acoperite de frunze moarte. Dar nu este destul atât, chiar această puțină apă care și-a putut face loc în astfel de pământuri, se evaporă mult mai ușor decât în cele acoperite cu frunze moarte.

Înierbarea și înțelenirea solului îngreuiază și mai mult pătrunderea apei în pământ și sporesc uscăciunea, prin apa pe care o consumă.

Pe astfel de soluri — înierbate și bătătorite — limita pădurilor închise se ridică mult mai sus. Când aceste soluri sunt și argiloase

de felul lor, această limită se situează între 560—525 mm, pe câtă vreme, pe cele medii, o găsim în jurul izohietei de 540 mm. Așa se înțelege de ce limita superioară a pădurilor poenite (steapa cu păduri) este ridicată așa de sus de P. Enculescu și tot acestor cauze — înierbarea și întărirea solului prin pășunat de o parte și argilozități lui excesive de alta — trebuie să atribuim și insulele unor astfel de păduri pe care le întâlnim în jurul centrelor Ploești, Nucet și Costești.

Clisau M. Peicut

Semînțis de gărnită într-un arboret de crâng nepășunat. Pădurea Ghimpați, Oc. Ghimpați.

Înlăturând această calamitate, cea mai mare parte din pădurile noastre poenite — cel puțin cele din câmpia Munteniei — s'ar putea închide și reface singure. Dovada o avem în cele câteva păduri, în care, fiind arendate pentru vânat, s'a oprit pășunatul.

Citez două exemple dintre cele mai concludente: pădurea Ghimpați din ocolul Ghimpați (Vlașca), arendată pentru creșterea fazanilor și pădurea Tămădău din ocolul Brănești (Ilfov), arendată pentru vânatul obișnuit.

În pădurea Ghimpați avem de a face cu un arboret de crâng în vârstă de 18—25 ani, alcătuit din cer și gărnită. Arendarea acestei păduri pentru creșterea fazanilor și deci oprirea pășunatului, a început în anul 1926. Astăzi un semînțis bogat (fotogr. No. 1) acoperă solul și umple golurile lăsate de coronamentele arborilor bă-

trâni. Acest semințis a putut să nască și din sămânța arborilor azi în viață — lăstarii pot să facă sămânța și la 15.—20 ani —, dar e mai probabil că cea mai mare parte sunt puști mai bătrâni, născuți înainte sau după exploatare, care, fiind mereu ciunțiți de vite au trăit numai prin rădăcinile lor, fără aparat aerian, până când condițiile de viață s'au îmbunătățit. Cazuri de acestea sunt numeroase și de ele mă voi ocupa cu altă ocazie.

Cliseu M. Petcuț

Semințis de stejar pedunculat în arboret de crâng nepășunat. Arendat pentru vânătoare. Pădurea Brătășanca, Oc. Brănești.

Cu aceste semințisuri, după exploatarea arboretului vârstnic de azi, pădurea Ghimpați nu se va mai număra printre pădurile degradate; ea va fi refăcută fără nici o altă intervenție din partea omului decât aceea a opririi pășunatului. În plus, vigoarea pădurii de mâine va fi sporită, căci arboretul viitor va fi provenit în cea mai mare parte din sămânță nu din lăstari.

Pădurea Tămădău este alcătuită și ea, tot dintr'un arboret de crâng, cam de aceeași vârstă cu cel dela Ghimpați, de care se deosebește, numai prin faptul că speciile componente nu sunt gărnița și cerul, ci stejarul pedunculat cu ceva stejar pufos. Oprirea pășunatului s'a făcut aci cam prin anul 1928. De atunci vegetația arbustivă dintre goluri a sporit mult și semințisul de stejar se îndește și el pe zi ce trece (fotogr. No. 2), cu toate că această specie, în solurile bătătorite și inierbate, germinează foarte greu. Pădurea

Tămădău, ca și arboretul din pădurea Ghimpați, dacă se va continua să nu se pășuneze până la exploatare și dacă această exploatare se va face către vârsta de 30 ani, când arborii vor putea fructifica mai bine, va trebui scoasă și ea din rândul pădurilor dumbrăvite fără alte lucrări de refacere, deși se găsește foarte aproape, dacă nu este chiar la limita stepei propriu zise.

Vânătoarea constructivă, în deosebi creșterea fazanilor, ne este, prin urmare, un auxiliar prețios în lupta împotriva pășunatului și deci în acțiunea pe care o întreprindem pentru a reda acestor păduri aspectul și valoarea pe care factorii naturali o îngăduesc.

RECOMANDĂRI ÎN VEDEREA APLICĂRII LEGII PRIVITOARE LA PESCUITUL ÎN APELE DE MUNTE

de Ing. At. Haralamb

În cele de mai jos nu intenționăm să reluăm — deși ar fi util — tema : în sarcina cui trebuie să fie administrarea pescuitului în apele de munte. În această privință poziția noastră rămâne acea stabilită cu alte prilejuri ¹⁾. Ea trebuie să intre în atribuțiunile exclusive ale Corpului silvic.

De data aceasta ținem doar să menționăm că de atunci și până azi s'au mai petrecut două fapte noi :

1) În anul 1935 s'a votat legea pescuitului în apele de munte, a căreia lipsă era pusă înainte oridecâteori cineva făcea vreo obiecțiune că nu se lucrează nimic în materia aceasta :

2) Decretul recent privind reorganizarea Ministerului de Agricultură și Domenii.

Ne vom opri câte puțin asupra fiecăreia din aceste noi poziții. Avem deci o nouă lege ¹⁾, care a înlocuit-o pe aceea din 1896. Așa suntem noi, facem mereu la legi, socotind că cele vechi nu sunt bune. În realitate de cele mai multe ori adevărata cauză a insuccesului sau a inactivității stă în faptul că nu aplicăm cum trebuie sau

1) a) Administrarea pescuitului în apele de munte. Comunicare făcută la a 47-a adunare generală a Societății «Progresul Silvic», la 26 Mai 1933. A se vedea darea de seamă — tipărită — a acestei adunări generale.

b) Depopularea apelor de munte. Causa causarum. Viața Forestieră. Nr. 6/934.

2) Mon. Of. Nr. 93 din 19.IV.1935.

nu aplicăm deloc ceea ce avem. Legea din 1896 nu era așa de rea precum s'ar crede. S'o citească cineva și chiar s'o compare cu cea de azi. Numai amenzile diferă. Uitasem însă de ea. Dar s'o lăsăm în pace, din moment ce avem o alta nouă-nouță.

Potrivit art. 9, 33 și 34, aplicarea dispozițiilor acestei noi legi se face de către Direcția Regimului Silvic, Casa Pădurilor Statului și Serviciul Vânătoarei și al Pescuitului în apele de munte, prin

Opustul dela Vidra pe Lotru, văzut din aval.

organele prevăzute la art. 66 și 94 din legea pentru protecția vânătorului și reglementarea vânătoarei.

Vedem dar că legea din 1935 împarte atribuțiunile.

Aceasta a fost însă numai de scurtă durată căci vine decretul recent de reorganizare a ministerului de resort ²⁾, care, prin dispozițiunile dela secția XII privind Serviciul vânătoarei și al pescuitului în apele de munte, caută să restabilească situația anterioară ¹⁾. Și

1) Codul Codul Hamangiu, vol. XXIII, 1935, pag. 365.

Mon. Of. 225/936, pag. 9014. Decretul este întocmit pe baza art. 7 din decretul regal 3029/935 ratificat prin legea publicată în Mon. Of. 92 din 18 Aprilie 1935.

aceasta nu o face prin art. 102 care precizează domeniul de activitate al Serviciului (unde nu se vorbește nimic despre pescuit) ci prin dispozițiunile articolului următor unde se precizează atribuțiunile celor două secții ale acestui serviciu.

Astfel, atunci când este vorba de *secția arendării vânatului și pescuitului în apele de munte* se arată că: „ia măsuri pentru arendarea și punerea în valoare a drepturilor de vânatoare și pescuit în apele de munte pe toate proprietățile statului; controlează arendarea și administrarea vânatului și a pescuitului în apele de munte pe proprietățile comunale și particulare din întreaga țară”.

Iar *secției de pază și protecție* i se precizează: „îngrijește de aplicarea dispozițiilor privitoare la paza vânatului și pescuitului în apele de munte; controlează societățile de vânatoare și pescuit în apele de munte; urmărește pe delicvenți..

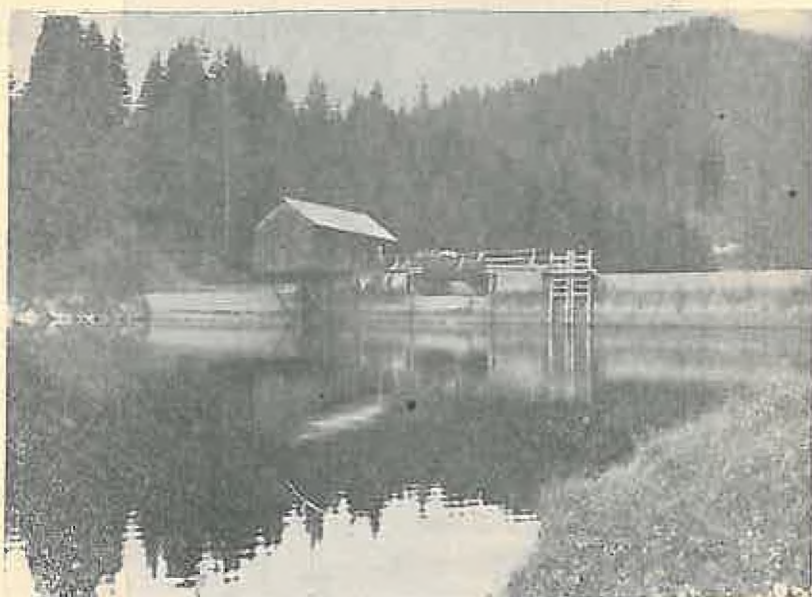
Cu aceste spuse să trecem ceva mai departe, fără a urmări aici o analiză amănunțită a legii din 1935.

Legea așa cum este intitulată se ocupă numai de apele de munte, înțelegându-se prin această formulare acele ape care conțin sau sunt susceptibile să conțină orice specie de salmonizi (păstrăvi, lipani, loștrițe) art. 1. Insemnează deci că potrivit acestui sens acordat de lege, o apă poate cădea sub prevederile a două legi și în atribuțiunile a două administrații diferite. Pe de o parte Serviciul Vânătoarei, Direcția Regimului silvic și Capsul care au în seamă partea de curs cuprinzând salmonide, iar pe de alta Paridul, pentru restul apelor curgătoare. Această dispoziție poate prilejui multe prejudicii și nemulțumiri. Primele trei administrații, datorite personalului de care dispun, pot exercita o pază mai vigilentă. Cealaltă nu o poate face, în aceste ape interioare, decât folosindu-se tot de aceleași organe.

Nu vom intra acum în dovedirea acestor afirmații. Ținem doar să menționăm că organele de urmărire vor avea multe dificultăți din cauza acestei diferențieri și multe procese se vor pierde din această cauză. Deaceea socotim că ar fi fost mult mai bine să se considere ca ape de munte toate apele până la ieșirea lor din regiunea dealurilor.

În felul acesta s'ar fi pus sub protecția uneia și aceleași legi, uneia și aceleași administrații și două specii de pești din familia Cyprinidae: mreana (*Barbus fluviatilis* Agass.) și cleantul (*Squa-*

lius cephalus L. și *Sc. bipunctatus* L.). Aceste două specii care se găsesc în toate apele noastre intericare curgătoare, încep chiar din zona salmonidelor și sfârșesc la Dunăre. Ele sunt de o deosebită importanță pentru apele noastre intericare, fiind mult căutate și folosite de riverani. Legea din 1935 nici nu le amintește, deși, cum am spus mai sus, ele se găsesc și în zona salmonidelor. Însemnează deci că mreii și cleanului să i se aplice dispozițiunile legii din 1896 chiar atunci când s'ar găsi în zona salmonidelor.

Opustul dela Dornășoara în Bucovina, văzut din Amonte.

Să trecem acum la câteva chestiuni de detaliu, dar de o mare importanță. Avem o lege nouă, dar dacă nu se aplică cum trebuie, sau dacă nu se aplică deloc este ca și când n'ar exista. Cum se poate ajunge mai bine la aplicarea ei?

Mai întâiu va trebui să se întocmească regulamentul de aplicarea legii. Aceasta cu atât mai mult cu cât legea, în cele mai de seamă prevederi ale ei, ne trimite la regulament: determinarea cursurilor de salmonide, fondul de pescuit, dimensiunile peștilor liberi la pescuit, permisul de pescuit, inspectorii și paznicii publici, constituirea societăților de pescuit. Iată atâtea posturi de seamă care urmează a fi precizate prin regulament. Socotim însă că regulamen-

tul trebuie să iasă din colaborarea tuturor organelor chemate să aplice legea.

Trebuie apoi să se dea cea mai mare atenție pazei. După noi, aici este punctul central al întregii chestiuni. De o bună pază depinde existența peștelui. În acest scop, credem că este absolut ne-

Obstacol natural (5 m. înălțime). Râul Cașoca în jud. Buzău.

cesar ca atât legea cât și regulamentul ei de aplicare să fie tipărite, într'un format de buzunar, în număr cât mai mare de exemplare și distribuite tuturor organelor chemate să aplice dispozițiunile acestei legi; celor de sus și mai ales celor de jos.

Dar broșura, cuprinzând numai dispozițiunile rigide ale legii și regulamentului, nu este suficientă. Pentru completa lămurire a celor mici cari sunt chemați să facă paza și să urmărească pe infrac-

tori, trebuiesc întocmite și tipărite — în aceeași broșură — instrucțiuni complete și clare, căutând să scoată în relief fiecare din dispozițiunile legii, însă expuse și aranjate de altă manieră, mai inteligibilă pentru ei. Să li se spună între altele care sunt peștii care intră în prevederile acestei legi, care sunt protejați și care — eventual — nu sunt; care sunt dimensiunile accesibile, când este interzis pescuitul, modalitățile de pescuit, etc. În sfârșit, să li se spună că din amenzile aplicate, descoperitorii au 50%.

Trebuie să se meargă chiar mai departe. Paznicii, în marșa lor majoritate sunt oameni cu puțină știință de carte. Pentru ca procesele verbale întocmite de ei să nu fie lovite de nulitate prin cine știe ce chițibușuri de avocat, să se studieze un tip de formular de proces-verbal de contravenție, așa cum s'a făcut pentru cele privitoare la furturile de lemne, să se tipărească și să se dea organelor de pază — prin ocoalele silvice — în cantitate suficientă. Pentru eventualitatea când nu ar avea formularul tipărit, este bine ca în broșura tipărită despre care ne-am ocupat mai sus, să se tipărească și acest formular, pentru ca să poată să-l aibă de ghid. Odată cu aceasta să se întocmească instrucțiuni — și este bine să fie tipărite — arătând felul cum trebuiesc urmăriți delicvenții.

Înainte de a încheea voim să mai atragem atențiunea asupra altor două chestiuni de o mare importanță pentru existența peștelui în apele de munte. Este vorba de stricta aplicare a dispozițiilor art. 11 și 12 din aceeași lege.

La art. 11 este vorba de stabilirea trecătorilor — scărilor — de pești în părțile de râuri unde se construiesc stăvilare sau orice alte instalațiuni cari împiedică circulația peștelui. La noi în țară, unde plutitul liber al lemnului, bazat pe mărirea, la un moment dat, a debitului râului prin liberarea unei mari cantități de apă strânsă prin ajutorul opusturilor, este foarte comun, stricta aplicare a acestor trecători este de o importanță capitală.

La art. 12 este vorba de apărarea peștilor, în contra stricăciunilor ce li se aduc prin instalațiunile hidroelectrice, turbine, mori, fierăstrae, etc..., prin așezare de site metalice sau alte dispozitive la intrarea canalelor de alimentare. Și acestea sunt de o deosebită importanță, fiind știut că în regiunile noastre de munte sunt foarte multe fierăstrae și mori. În această privință pot să afirm, fără a fi desmințit, că cea mai mare parte a acestor instalațiuni nu au prevă-

zute-dispozitive de oprirea peștilor, ceea ce fac să se cauzeze mari prejudicii.

Ar mai fi de făcut și alte recomandări în legătură cu aplicarea legii privitoare la pescuitul în apele de munte. Ne oprim însă aici. Au semnalat cele de mai sus în credință că au o deosebită însemnătate și că dacă se fac, va fi numai spre binele pisciculturii în apele de munte.

OBSERVAȚIUNI ASUPRA LEGEI PESCUITULUI ÎN APELE DE MUNTE.

de Ing. V. Magdaș

În legiuirile gospodăriei silvice, ideea călăuzitoare este asigurarea perpetuării pădurii, prin continuitate în exploatare și regenerare.

În legea pentru protecția vânatului și reglementarea vânătoarei, se urmărește deasemenea asigurarea continuității speciilor de vânat. Astfel, vânătoarea este oprită în timpul reproducerii și desvoltării fiecărei specii. Se decretează opreliști pe un timp mai îndelungat, acolo unde vânatul s'a împușinat. Se îngrijește de ocrotirea și colonizarea vânatului nobil, etc.

Examinând legea pescuitului în apele de munte, se constată că, ideea continuității, abia este susținută, pe primul plan trecând exercitarea sportului. Deși prin art. 6 pescuirea păstrăvului (*Salmo fario*) este oprită pe timpul dela 15 Sept. până la 15 Martie sau pe timp limitat, problema reproducerii acestei specii nu este rezolvată.

Nici chiar dispozițiunile severe, în ce privește reprimarea delictelor, 500, 5000, 20.000, 30.000 lei amendă — închisoare dela 2 luni la 2 ani — nu ajută decât la favorizarea sportului și numai în mică măsură la procesul de reproducere a speciei. De colonizare și varietăți noi de pește, nu poate fi vorba în zona păstrăvului de munte, de oarece în această zonă, de ex. păstrăvul american (*salmo irridens*) nu rămâne, ci pleacă la vale, în zona lipanului.

Articolul din lege, care indică undița ca singura unealtă admisă pentru pescuit, s'ar părea că vine în ajutorul ocrotirii, dar nu și în al continuării speciei de păstrăv, deoarece tocmai undița este cea mai primejdioasă unealtă de pescuit. Folosită incontinuu, fără sec-

toare de cruşare distruge generaţii întregi, în mai mare măsură de cât oricare alt mijloc de pescuit (explozive, narcotice, etc.).

Vom încerca să probăm această bănuială asupra undiţii printr'o experienţă recentă. Deocamdată să vedem ce este cu ideea reproducerii speciei în vederea unei exploatari raţionale cu continuitate asigurată. Vedem că în cartea legii nu o găsim. O închidem prin urmare, rămânând să arătăm principalele cauze cari contribuiesc la depopulara apelor de munte.

Întâiu este *vidra*, despre care se afirmă, că mănâncă 1 kgr. peşte pe zi, într'un an 365 kgr. Fiind foarte sanguinată, omoară mai mult decât mănâncă. Acolo unde nu sunt paznici experţi şi nu sunt nici curse, două, trei vidre, pustiesc păstrăvii pe toate pâraele. Al doilea este vidra umană: pescarul, aşa cum ni l-a dăruit natura. Născut şi crescut pe ţărnişurile apelor de munte, cu opinci, cămaşe, pălărie ciulită şi spartă de trageri în ţintă.

În afară de cârlig îşi confecţionează singur undiţa: cojeşte o smicea de alun, îi leagă la capăt o sfoară, la care adaugă cârligul scos dela pălărie şi-i mai anină o muscă artificială, făcută de el din pană de cocoş — nu orice cocoş, ci anume cocoş — cu multă iscusinţă şi mândrie personală.

Acum e vorba numai în ce să pună păstrăvii prinşi. Foarte simplu: conturează cu bricşagul un mare oblong în scoarţa unui teiu, o despoaie de pe arbore, o îndoaie în jumătate, iar pe cele două margini, o tiveşte cu făşii din liberul scoarţei, sau cu câţiva spini. Prinde la capăt o curea tot din scoarţă de teiu, şi-i gata „tăşila“.

Pescarul e gata. Parcă are magnet aşa trag păstrăvii la undiţă, — deoarece cunoaşte la perfecţie tactica lor din toate punctele de vedere. Trece ca într'o plimbare, aruncă, zmânţeşte şi pleacă. Nu stă pierdut într'un loc, uitându-se în apă. În mai puţin de două ore a şi umplut traista.

Acesta este executantul prompt al tuturor cererilor de jos în sus şi de sus în jos, la cari „neapărat trebuie să facă faţă“, fie vorba de o nuntă, expozeu politic, sau comisie administrativă, etc. Dacă mai are şi atribuţiuni de paznic, este o adevărată pacoste. Între alte mari calamităţi se numără şi înnămolirea icrelor depuse pe aria „batistelor“, degerarea multora din ele, şi în special caracterul torenţial al părăului. În 1934 s'a produs o „rupere de nourii“ deasupra bazinului de recepţie al unui părâu de munte. Au fost ri-

dicat de șuvoaie rampele de încărcare ale societății de exploatare, cu toți buștenii de pe ele. A fost ruptă linia ferată pe mai mulți km., forța torentului a încolăcit șinele, iar cu buștenii, izbea puternic în capetele de stânci și pietre (2—3000 kg. un buștean), le disloca, adâncind albia. Urechia atentă putea să distingă din fierberea haotică a torentului, acel huroit adânc de râșniță răgușită, produs de frecarea pietrelor, cari alunecau unele peste altele, mănate de apă.

În asemenea ocaziuni, păstrăvii adăpostiți după cleanțurile dislocate, nu-și mai pot menține echilibrul, sunt luați cu duiumul, transportați și aruncați de valuri la poalele muntelui prin porumbiști și cuiburile de cartofi. La retragerea apelor rămân acolo cu pânțelele alb la soare; unii, morți de asfixierea cu nămol; alții, pe margini de băltoace scăzute, mai svâcnesc câteodată din coadă. Am văzut copiii gălăgioși și femei culegând asemenea păstrăvi și lipani. Prin urmare, cred că unul din motivele principale, pentru cari unele pârae de munte cu albia adâncită sunt lipsite de păstrăvi, este și caracterul torențial al pârăului respectiv.

Sunt apoi turiștii de ocazie cu uniformă „tiruleză“, cari intenționat înoptează prin văile munților să facă rost de ceva pește.... Cine-i mai controlează noaptea?

Cele înșirate până aci se produc cam întotdeauna an de an, pe când mijloacele de distrugere — multe de altfel — înșirate la art. 5, ca ostria, sticla cu var, dinamita, narcoticele, etc. sunt incidentale. Toate laolaltă, nu numa că distrug contingentul piscicol actual, dar împiedecă hotărît orice posibilitate de reîmprospătare și de înmulțire a păstrăvului în apele noastre de munte.

Ce măsuri a fixat legea pentru înmulțirea păstrăvului? Nici una, s'ar părea că se întemeiază pe mila Domnului. Ocrotim și pescuim ce este, că se va înmulți el păstrăvul dela sine. Văzurăm însă, că aceste cauze, care distrug păstrăvii, sunt în măsură covârșitoare mult mai mari, decât efectele ocrotirii, iar rezultatul este depopularea apelor de munte.

Dar și în cadrul ocrotirii se petrece un fenomen de distrugere ciudat: întrebuițarea undiței fără nici o restricțiune.

În toamna curentă, am reconstruit o mică clocitoare pentru păstrăvi, — cu vase californiene — având o capacitate de aprox. 12.000 icre socotind 5 icre la 1 cm² din suprafața apei conținută în vase. Imputernicit cu autorizarea și concursul arendașului (D-1 Con-

silier Dr. Crăciunescu dela Curtea de Casație) și cu un certificat eliberat de Inspectoratul General al Pescuțului în apele de munte Brașov, am procedat după 10 Oct. la prinderea reproducătorilor în vederea stoarcerei icrelor și a lapților. Am ales cea mai bună apă, fără caracter torențial, cu albia pietroasă, stâncoasă, clențuroasă, deci foarte frământată la suprafață: apa cade în fășii de argint, în cascade, unde fierbe în sgomot ca la moară, cu stropi de mărgele albe, săritoare. Pe intervale mai scurte, oștirile fragmentelor de valuri cu coame înspumate, cărunte, aleargă la întrecere săltărețe, spre a se isbi puternic în vârfuri de stânci, ieșite la suprafața apei, prăbușindu-se în puzderii, apoi cad vâjeind în „dulbina” dela vale, împrăștiind rotocoale de vâlurele cristaline spre țărături. Aci oglinda apei se mai liniștește puțin, reflexul nisipului foarte fin prin străvezia apei împrumută ochiului splendoarea culorii miezului boabei de strugure, verde gălbui, ca apoi să înceapă iarăși frământarea în valuri cu coame înzepezite. Prin urmare, o apă de munte foarte pulverizată la suprafață, puternic aerisită, ozonată. După părerea unui bun cunoscător a mai tuturor apelor de munte din cununa Carpaților, abia avem trei, patru ape de munte în Țară, cari să fie atât de prielnice creșterii păstrăvilor, cum este valea, în care se petrece experiența noastră.

Paza se face în condițiuni foarte bune de către personalul de pază al arendașului, împreună cu personalul silvic și postul de jandarmi din apropiere.

Vidre nu sunt. Când se simte una, este prinsă imediat cu curse de către excelentul specialist al arendașului. Prin urmare, această apă ar trebui să fie Canaanul păstrăvilor cu puncte de sânge pe corp, a păstrăvului de munte (*Salmo farino*).

Și totuși... pe distanță de 12 km. căutând toate „batiștele”, am făcut experiența primei zile: La 18—20 de bărbătuși, abia am găsit o păstrăviță și aceia de calitate mediocră. M'a intrigat această descoperire. Mă gândeam, poate nu suntem în tojul „batiștei”. (Cu experiența, începusem la 10 Oct.). De trecut nu trecuse, fiindcă batiștea ține până prin Dec. (vezi Répässy: „Pescuitul în apele dulci și economia piscicolă”).

S'a repetat cu experiența timp de o luntă și jumătate, tot la 4-5 zile. Peștii prinși erau aruncați în apă imediat. Aceeași situație: la 16—20 bărbătuși, o femelă. Am căutat până la obârșia apei, pe

afluenții laterali, în amonte. Același rezultat. Pentru comparație, am trecut la alt pârâu de munte, în altă regiune. Acolo am găsit câteva păstrăvițe.

Cum orice fenomen își are cauza care-l explică, tot așa și dispariția păstrăvițelor și prin aceasta a numeroase generații de pești — capitalul viitorului — trebuie să-și aibă originea undeva.

Dacă paza apei se face în bune condițiuni, vidre nu sunt, valea nu are caracter torențial, cele mai multe motive de distrugere a peștelui sunt înlăturate. Nu ne rămâne decât să aruncăm bănuiala asupra undiței, și anume :

Prin Iunie, Iulie când păstrăvițele au formate, sau au în formație „ciorchinele” acelea lunguiețe cu bobite mărunte de aur, icrele, ele sunt mai bine dezvoltate în corp decât păstrăvii masculi și au mai multă nevoie de hrană.

Și ce coincidență pentru sărmanele păstrăvițe ! Atunci încep concediile, migrațiunea turiștilor, etc., sportul pescuitului. Timpul este de regulă frumos, când se pescuiește, durează mai mult uneori, ploile nu mai spală râme și insecte de pe coastele păduroase, vântul nu mai presară apa cu efemeride, etc., iar bieteles păstrăvițe chinuite de foame, hămesite, se aruncă în... cârlig, mai curând decât bărbătușii. Pescarul, când despică cu briceagul păstrăvița ca să o înfigă în furculița unui crăcan și s'o pârlească la focul de găteje, ar putea să-și dea seama numărând icrele, că nu a prins unul, ci 500—1000 de păstrăvi... într'unul singur !

De aci nu urmează, că pe viitor nu vom mai prinde păstrăvi, chiar păstrăvițe și tot cu undița. Tot cu această uneltă vom pescui și în viitor, numai că pentru o bună și rațională gospodărie a păstrăvului de munte, va trebui să se vină cu un corectiv la legea actuală, bazat pe ideea de continuitate, în ce privește înmulțirea și exploatarea.

Indreptarea și complectarea legii așteptăm s'o vedem în regulamentul care „va să vină”. Acesta va cuprinde cam următoarele :

1) Statul, în calitate de proprietar perpetuu, în speță C. A. P. S., este singurul capabil de investiții mai mari de durată. Ca atare, în cel mai scurt timp va construi în fiecare ocol de munte câte o clocitoare de păstrăvi, cu capacitate suficientă pentru popularea tuturor apelor din acel ocol cu salmonizi. Aceste clocitoare vor funcționa

în fiecare an sub conducerea directă a șefului de ocol. Vor avea lacurile și ustensilele necesare, adică întregul inventar.

2) C. A. P. S. va trimite 3—4 colegi tineri la cursuri de specializare în streinătate, cari apoi vor organiza învățământul piscicol la o școală practică, instituită în raza unui ocol de munte unde vor avea clocitoare model, lacuri pentru separarea puiștilor, lacuri pentru adunarea reproducătorilor.

3) Fiecare ocol de munte va trimite la școala de specializare câte un pădurar pescar, care reîntors la ocol, nu va avea altă atribuțiune, decât gospodăria piscicolă. Va avea casa de reședință lângă clocitoare. Va putea crește iepuri pentru nutrirea artificială a peștilor din lacuri, etc.

4) În fiecare ocol se va întocmi un amenajament piscicol, cuprinzând toate apele de munte din acel ocol, în care se vor cuprinde pâraele pe sectoare sau zone cu rotațiuni de exploatare, respectiv de oprire, dând posibilitate păstrăvilor să se înmulțească și desvolte timp de cel puțin 3—4 ani în câte un sector, unde nu va fi permis pescuitul sub nici un motiv, nici chiar cu undița și mai ales cu undița..., nu se vor prinde de acolo nici chiar reproducători.

5) Aplicarea pe teren a amenajamentului, în ce privește delimitarea sectoarelor de exploatare și oprire, se va face — de o comisiune compusă din cel puțin 3 experți, în cap cu șeful ocolului silvic respectiv, — prin semne vizibile, movile cu inscripții pe table colorate, stabilirea scârilor, amenajarea locală, etc.

6) Arendașul nu ar putea fi supus la cheltuielile atât de mari, ce ar rezulta de pe urma investițiilor, specificate. Nu se poate cere arendașului să supoarte o continuitate în exploatarea și repopularea apelor de munte, deoarece, aportul arendașului în această gospodărie reprezintă un provizorat și apoi în afară de arenda anuală, are o sumedenie de cheltuieli, pe cari abia le poate suporta, mai ales atunci când se află cu reședința la distanțe foarte mari de fondul de pescuit.

Întreaga ierarhie din seria onorificilor, cum este astăzi, nu dă rezultate practice pe teren și se rezumă la o activitate pur scripturală. Ca atare, trebuie desființată.

În rezumat, se impune o complectare a legii pescuitului în apele de munte, în sensul punctelor indicate mai sus, spre a putea începe de urgență aplicarea practică și cu rezultate imediate, în ce privește realizarea continuității în gospodăria salmonizilor.

CALEIDOSCOPIUL PRESEI FORESTIERE OGLINDIND :
VANĂTOAREA ȘI PESCUITUL ÎN ZIARE ȘI REVISTE,
PE 1936.

de Ing. Cezar Gr. Cristea

La capitolul „problemelor zilei” consacrat de Rev. pădurilor, pe luna curentă „Vânătoarei și pescuitului în apele de munte”, vom semnala : modul cum s'au răsfrânt în presa zilnică aceste două probleme importante pentru noi silvicultorii.

Piscicultura e quasi inexistentă. Din cât ne este cunoscut, în întreg anul trecut, doar trei articole (reportagii) în ziarele : „România agricolă”, tratând succint : organizarea și progresele piscicole în România ; precum și în „Epoca” și „Viitorul” : „De-ale pădurii, lucrări în lunile Sept.-D-brie”, subsemnatul am amintit câte ceva și despre vânat și pescuit.

Cu vânătoarea se schimbă lucrurile !

O *primă remarcă* : Condee sau nume consacrate în publicistică, au prins — cu oarecare humor și ironie, — *aspectul politic al vânătoarei*. Exemple : În ziarul „Curentul” (27. II) D-l *Romulus Dianu* în articolul de fond : „Diplomația de pădure” comentează vânătoarea d-lui Göring în Polonia, cu d-nii Beck și Lipsky, pe moșia Bialovicza a președintelui republicii poloneze d-l Moscicky, și cum diplomația de pădure e în uz și la modă, autorul recomandă să ne ținem în curent cu ea. În 24 August, tot la „Curentul” și tot d-l Dianu, în afară de latura umoristică, prinde tâlcul politic din acel fapt divers : „O chestie cu epuri”, și cum putem noi lupta cu șicanele și concurența Ungariei în materie de export a vânatului viu pentru piața franceză, indicând ruta : prin Cehoslovacia, sau Jugoslavia.

„Curentul” din 1 Noembrie oferă „Kinegeticos”, semnat de d-l Dianu ; pe marginea evenimentului vizitei Lordului Londonderry în Delta Dunării, care trebuie să devină „Centru de turism cinegetic”. d-sa are și câteva șarje usturătoare la adresa moravurilor politice și incuriei vânătoarești, scriind textual : „Inamicul legii e omul politic : el vânează cu și fără permis, pe orice timp și oriunde ; interesul politic primează legea, iar democrația prin clientela cluburilor înzestrată cu permise, barem de port-armă, — au legitimat braconajul — ce trebuie stărpit”.

În „Curentul” din 16 Decembrie d-l *Dr. N. Roșu* în „Vâna-

tul împăiat!", ironizează breasla vânătorilor gastronomi și a braconierilor — recrutați chiar dintre paznici și inspectorii de vânătoare: — arată dispariția unor specii de plante și animale, — a căror prezență justificase odinioară chiar zimbrul — fala Stemei Moldovei!

Cuviosul Arhimandrit Scriban (în „Epoca“ 2 Aprilie 1936) deplânge distrugerea sălcilor Canalului Filipoiu, în articolul „Podobeale apelor“, și de care îi face vinovați-responsabili, numai pe silvicultori, amintind că vizitatorii streini, printre cari naturalistul savant Kurt Floericke din Stuttgart, entuziasmați de bogăția și varietatea faunei și florei specifice a Deltei și bălții Brăilei, le numise „Raiul pasărilor“.

În fine, d-l Grigore Tăușan, sub pseudonimul „Petronius“, în „Viitorul“ din 13 Sept. scrie despre: Sportul nobil al vânătoarei. D-sa folosește prilejul spre a scrie de: nobleța acestui sport complet dezinteresat, o îndeletnicire care nu cere răsplătă iar uriciosul „ban“ este exclus, vânătoarea fiind un splendid mijloc de educație fizică și socială, de apropiere de natură, sportul acesta vitejesc tinzând la nivelare, apropierea claselor sociale și firească democratizare sinceră

Nu vom escalada pragul anului în curs, căci aici am da, tot la aspectul „politic“, peste articolul d-lui Profesor N. Iorga: „Invățămintele unei vânătoari“, comentariu la vânătoarea politică dela Reșița cu ministrul jugoslav Stoiadinovici; adus grațios în bătaia puștii, pentru clarificarea și consolidarea anumitor poziții politice“.

Părăsim aceste teren sau aspect: „politico-sportiv“ al vânătoarei.

Vânătoarea ca problemă în sine, — încadrată economiei naționale, în care poate fi un factor apreciabil, chiar sub raportul rentabilității, — dacă ar exista un fir director, trasate linii mari ale producției, ocrotirii (conservării) și valorificării vânatului, s'a bucurat în deosebi de atenția presei.

Pe primul plan se situează, trebuie să o spunem, același ziar „Curentul“, care începând din luna August (29) a deschis pagina sau colțul problemelor cinegetice, intitulate: „În lumea vânătorilor“.

D-l Theo Maiorescu și-a dat regulat în fiecare săptămână obolul său, cu multe judicioase observații, privind prin prizma interesului vânătorului ca individ, ori societăților ce practică efectiv acest sport; și nu fără oarecare pledoarie „pro domo“, în serviciul Direcțiunii Vânătoarei, care nu a fost totuși cruțată uneori.

Dela finele lui August, până la sfârșitul anului, d-l Maiorescu a avut nu mai puțin de 20 reportagii-comentarii vânătoarești. Vom spicui în linii mari cam ce le-a preocupat, sau ce a prins d-sa din „lumea vânătorilor”. Definim scopul acestei pagini, cum l-a anunțat însuși ziarul „Curentul” :

O tribună liberă pentru înălțarea unei activități care a depășit noțiunea de simplu „sport”. Suntem o țară încă bogată în vânat la șes, baltă, munți, pretutindeni, .. dar ? !... lipsește educația, corectitudinea celor ce practică vânătoarea, și nu se vede acel plan tehnic de ansamblu, al problemei vânătoarești încadrată între problemele de stat, afirmând-o ca factor economic și apreciable izvor de venituri pentru gospodăria națională. E cum nu se poate mai bine definit cadrul, spus pe șleau adevărul, și-l subscriem oricare dintre noi.

Pe d-l Maiorescu Theo îl interesează : realizarea unei bune legislații, evoluția veniturilor la resortul respectiv, comercializarea și iar comercializarea, stărpirea braconajului, crearea acelor rezervații terenuri de vânat, transformarea direcției vânătoarei în serviciu perfect autonom și având consensul tuturor factorilor interesați, organizarea jandarmeriei speciale, poliției și uniforme și examenele insp. onorifice, chiar pentru „boeri”, sancțiuni excesiv de severe, — contra oricui, — (iar nu în funcție de persoane și politică !), pacostea vânătorilor de profesie, ca și aceea a câinilor vagabonzi și democratizării vânătoarei, permisele fiind la discreția jandarmeriei, primarului și Ministerului de Interne, unde nu e rostul lor firesc, organic. Centrele de turism, seriozitatea ofertelor streine cumpărătoare de vânat, cerințele „blazonului” vânătoresc, încurajarea „braconajului” chiar de către organele oficiale (unele Prefecturi ! ? și Inspectorate prin Oltenia, Timișoara, Dobrogea, etc.) — în fine : legătura dintre turism și vânătoare, sau racordarea acestora, și vânătoarea privită ca mijloc de propagandă și avuție națională, ce trebuie folosită, iar nu distrusă!

Aproape nimic nu i-a scăpat cronicarului, care e și un pasionat vânător, pentru care fapt, d-l Theo Maiorescu, merită recunoștința vânătorilor.

D-l *Th. Iorga* prin „Adevărul” s'a ocupat deasemenea de Problema vânătoarei privind tot aspectele : organizării și raționalizării, ei, a comercializării, autonomiei, distrugerii braconajului, și în fine aspectul economic : sursă importantă de venituri atât pentru particulari, cât și pentru stat.

„Zorile“, din finele N-brie în „Pericolul iepurilor!“, ia de bune afirmările dintr'o conferință la Radio ale d-lui ing. agr. Tălășescu, și conchide: „nu distrugerea unor bogății, pomi și vânat, ci organizarea lor“.

Organele oficiale oarecum, Inspectorii de vânat și-au adus contribuția prin articolele d-lor: col. Șendrea, George Lehrer (care e și redactor la „Rev. Vânătorilor“), scriind despre: „Vânătoarea ca mijloc de educație, propagandă și avuție națională“ (în ziarul „Naționalul Nou“ 20. XI), iar Robert Murat dela Iași, la problemele vânătoarești, scrie despre: „Jder și braconier“ („Adevărul“ 19 Decembrie).

D-l George Scioșteanu, în ziarul „Universul“ din 9.I.a. c., încheie bilanțul nu prea activ și îmbucurător al „Anului vânătoresc“, punând și unele „concluzii“.

Dintre *colegii silvici*, menționăm aci pe: Ing. Dr. Atanase Haralamb, cu 2 articole în No. 3 și 9 a Rev. „Albina Fundațiilor Regale“, scriind despre: Dușmanii și hrana vânatului; Insp. g-l silvic V. Lințea în Rev. Vânătorilor și „Curierul silvic“, Prof. G. Nedici, la diverse publicații, recenzându-i-se și lucrările d-sale: „Jagd in Rumänien“ și „Clipele de vrajă“; apoi Murgu și Romeo Stănescu în Rev. „Viața Forestieră“, precum și G. Ciaușu în „Revista vânătorilor“, aproape în fiecare număr. Ii vom menționa; Constatările și propunerile (Art. fond în No. 7 pe Iulie), ca răspuns revistei „Carpații“, comentând: fondurile de vânt, și prezența oaspeților străini, prin of. naț. turism, chestia „formalităților“ permise și pașapoarte prin: Dir. Armamanetului, Siguranța g-lă, Dir. vânilor, Dir. vânătoarei (cele „10 vămi ale văzduhului!“), crearea ghidului oficial, precum și problema exportului vânatului viu.

În No. 10 pe Oct. al „Rev. vânătorilor“ d-l Ciaușu atacă problema: „evitării accidentelor de vânătoare“; iar în ultimul, No. 12, din 1936, sub titlul: „Agricultura și vânătoarea“ sau „Epurii, pericol național“, d-sa combate ereziile unor conferințe în fața microfonului, indicând mijloacele de combaterea flagelului epurilor și totodată de cruțare a pomiculturii, ca și a puștilor din pepinierele agro-silvice.

Iată întreg Caleidoscopul „presei forestiere“, cu aspectul piscicol și cinegetic pe anul 1936.

Das Problem der Jagd und der Fischerei im Gebirgswasser.

Le problème de la chasse et de la pêche dans les eaux de montagne.

Les forêts de la Roumanie sont très riches en gibier, dont la variété mérite à être soulignée. Les forestiers roumains reçoivent une complète éducation cynégétique, et pourtant le service de la chasse et de la pêche dans les eaux de montagne n'est pas intégré dans l'administration forestière, ni au moins dirigé par les forestiers.

De ce point de vue, pour les forestiers, la problème de la chasse est en effet un problème à l'ordre du jour.

Dans les onze articles qui précèdent, on débat la question, et on expose les motifs qui plaident en faveur de l'introduction du service de la chasse dans le domaine de l'activité officielle du forestier; on fait ressortir, entre autres, les étroits rapports qui existent entre la protection du gibier et la régénération des forêts. D'autre part, quelques articles exposent les efforts déjà faits dans cette direction, et on cherche à expliquer les faibles résultats enregistrés jusqu'à présent.

La pêche dans les eaux de montagne constitue l'objet de deux articles, où on donne des détails sur les conditions dans lesquelles vivent dans nos rivières de montagnes, les salmonides (*Trutta fario* L., *Salmo hucho* L., *Tymal'us vulgaris* Nils.), aussi que sur la loi récente en matière de pêche.

En fin, l'auteur du dernier article cherche à mettre en évidence l'intérêt montré par l'opinion publique l'année passée, — voir les articles des journaux — pour les questions de chasse et de pêche.

Cișon O. Wittig
Șeful Ocolului Silvic Topița, cu cerbi tineri.

GARNIȚA (QUERCUS CONFERTA KIT.) PE VALEA NIȘCOVULUI.

de Ing. S. PAȘCOVSKI

În timpul studiilor destul de amănunțite, ce am făcut asupra distribuției esențelor lemnoase în această regiune (care constituie Ocolul silvic Tisău), nu am găsit nicăieri gârnița. De aceea n'a fost amintită nici în lista speciilor ce am publicat.

Mai târziu însă, am primit dela colegul A. Oprică, pe atunci cu serviciul la acel Ocol, o frunză de gârniță și următoarele informațiuni :

a găsit patru exemplare de gârniță în pădurea Gliza-Proșca, într'un pâlț de gorun ; etatea arboretului — cca 50—60 ani ; dimensiunile gârnițelor sunt la fel cu ale gorunilor ; altitudinea punctului — cca. 400 m.

Această constatare ne îndreptățește să adăogăm gârnița printre esențele identificate pe valea Nișcovului ; probabil însă reprezintă pe aici o adevărată raritate.

ARBORI DE DIMENSIUNI EXCEPȚIONALE

de Ing. F. PĂLL

1. *Stejarul dela „Buza Turcului” (Quercus pedunculata Ehrh.).*

Invitația de întrecere pornită prin articolul apărut sub acest titlu în numărul 6 din Iunie 1936 al Revistei Pădurilor, rămânând fără de răspuns, *stejarul din Duboz* trece până în prezent ca *exemplarul cel mai frumos din țară*.

Imi permit însă acuma să răspund eu însumi articolului meu.

prezentând cetitorilor Revistei Pădurilor un exemplar din raza Domeniilor Reșița care concurează cu *Stejarul din Duboz*.

Fig. 1. — Grupul de Stejari din «Buza Turcului».

Acest exemplar mândru face parte dintr'un grup de stejari străvechi în raza *Ocolului Silvic Bocșa-Română* al Soc. An. U. D. Reșița, Seria III, parcela 1, locul numit „Buza Turcului”. Aci, pe

Fig. 2. — Exemplarul cel mai frumos din grupul de Stejari dela «Buza Turcului». lunca Văii Bărzava, lângă șoseaua județeană Berzovia-Reșița, pe suprafața de 8,53 ha, se mai găsesc 85 exemplare de stejari rămași din epoca dominației turcești, — de unde și denumirea locală —

grupul, care prin prevederile Amenajamentului s'a declarat drept monument natural (Vezi fig. 1) și se va păstra, ca atare, intact până la căderea ultimului exemplar,

Exemplarul cel mai frumos al acestui grup îl arătăm pe clișeele Nr. 2 și 3.

Dimensiunile acestui exemplar sunt următoarele: diametrul terier al trunchiului 1.80 cm., înălțimea 21 m., diametrul coronamentului rotund 26,5 m., adică diametrul e cu un cm. mai mare, decât cel al stejarului din Duboz, iar înălțimea și raza cercului umbrat sunt mai mici. Luându-se însă în considerare, pe de o parte, că acest stejar

Fig. 3. — Exemplarul cel mai frumos din grupul de Stejari dela «Buza Turcului».

are un coronament regulat rotund, bine dezvoltat, că arborele crește viguros și pare complet sănătos, iar pe de altă parte, că este numai un exemplar dintr'un grup numeros, stejarii dela Buza Turcului merită atenție.

*

Pentru comparație, este interesant de a citi articolul d-lui R. Potel, publicat sub titlul „*La mort du Chêne-Boppe en forêt de Berce*” în numărul 10 din Octombrie 1936 al „*Revue des Eaux et Forêts*”.

Acest stejar — denumit după Lucien Boppe, renumitul profesor de silvicultură din Nancy, — în 18 Decembrie 1934 a fost lovit de

trăsnet și în urmă uscându-se, în Iulie 1935 s'a exploatat. Pe suprafața tăieturii (la 1,10 m. înălțime) s'au găsit 248 inele anuale, adică etatea lui se poate evalua la 260—280 ani. În anul 1920, a avut diametrul terier de 1,37 cm., înălțimea de 38 m. (23 m. tulpină curată) și un volum lemnos total de 27 m³. În 1935, la înălțimea tăieturii (1,20 m.) a avut diametrul de 1,43 m.

Fig. 4. — Ocolul Silvic Dognecea.
Arbori celebri: Ulmul cu icoană de la
Lacul Mare.

Fig. 5. — Tetul mare din Văllug.
(Diam. 128 cm., înălț. 29.1 m.).

È interesant de menționat, că în locul acestui stejar imediat s'a ales un alt exemplar, de 88 cm. diametru și bine dezvoltat, botezându-se în mod solemn după silviculterul Boppe.

2) *Ulmul Mare din Dognecea* (*Ulmus campestris* Spach).

În comuna *Dognecea*, lângă *Lacul Mare* stă ulmul frumos de câmp arătat pe fig. 4, ale cărui dimensiuni sunt următoarele: Diametrul terier 137 cm., înălțimea 22,4 m. Coronamentul e bine dezvoltat, rotund, arborele este complet sănătos.

3) *Teiul Mare din Văliug* (*Tilia grandifolia* Ehrh.).

În comuna *Văliug* (jud. Caraș), lângă Ocolul Silvic U. D. R., înaintea bisericii pitorești rom. cat., stau câțiva tei bătrâni. Teii ace-

Fig. 6. — *Teiul Mare din Văliug.*

Fig. 7—8. *Teiul Mare din Ciclova-Montană.*

știa au fost plantați acum 145 ani de coloniștii austriaci lângă bisericuța construită din lemn, care între timp s'a înlocuit cu cea acuală din piatră.

Exemplarul cel mai frumos arătat pe fig. 5 și 6, are 29,1 m. înălțime și 128 cm. diametrul terier.

4) *Teiul Mare din Ciclova.* (*Tilia grandifolia* Ehrh.)

Înainte primăriei comunei *Ciclova-Montană* (jud. Caraș) stă teiul arătat pe fig. 7—8.

Fig. 9. Fașul Mare din Valea Călugăra.

Dimensiunile lui sunt următoarele: diametrul terier al trunchiului 133 cm., înălțimea 22,4 m., diametrul coronamentului rotund: 20 m. O rădăcină groasă radială până la 10 m, lungime stă bulbucată la suprafață. Pe o parte pare complet sănătos, însă pe partea opusă trunchiul lui este scorbuos până la 2 m. înălțime. La locul de ramificație a fost cândva ferecat; veriga de fier însă s'a acoperit jur-împrejur de scoarță și numai capetele desfăcute ale verigei stau afară din trunchiu.

5) *Fașul Mare din Valea Călugăra.* (*Fagus sylvatica* L.).

În cuprinsul Ocolului silvic Oravița, Seria II, parcela 27, sub-parcela b, se găsește fașul bătrân arătat pe fig. 9. Sol pietros, superficial; roca: calcar. Expoziție sudică, panta 25°. Un semincer bibătrân în pădurea de 75 ani. Dimensiuni: Diametrul terier 120 cm., înălțimea 27,9 m.

C R O N I C A

MAJORAT SAU MINORAT AGRICOL.

În ziarul «Universul» dela 7 Ianuarie a. c., d-l A. Corteanu, într'un articol purtând titlul de mai sus, atacă chestiunea reglementării proprietății țărănești în sensul de a se pune capăt împărțirii la nesfârșit a acestei proprietăți.

În timp ce în Anglia, de pildă, și azi există dreptul ca primul născut să moștenească averea părinților, la noi se aplică principiile care stau la baza Codului civil francez inspirat din ideile de egalitate ale revoluției de 1789. Din această cauză am ajuns azi în situația când nu se mai poate merge mai departe cu pulverizarea proprietății, fără ca interesul general să sufere. Însă acestuia se opune interesul individual. Lupta între ele capătă un caracter politic. «Votul și pământul sunt lucruri care se leagă între ele în lumea satelor. Populația rurală se înmulțește și capătă în politică țării tot mai multă greutate. Din punct de vedere economic — adaugă d-l Corteanu — această greutate a numărului însemnează împărțirea loturilor în porțiuni din ce în ce mai mici, cotopirea islazurilor comunale și desființarea lentă, dar sigură, a pădurilor. Orice măsură s'ar lua pentru a păzi islazurile și pentru a proteja pădurile nu va putea duce la niciun rezultat, atâta timp cât populația rurală va crește și va rămâne în sat legată de pământ. Islazul servește astăzi țăranilor noștri ca instrument legal de luptă împotriva pădurii. Sporul de populație cotopește islazul existent. Pentru un nou islaz se autoriză tăerea pădurii. Noul islaz e cu vremea și el cotropit, și o nouă tăere de pădure este autorizată pentru islaz. Continuând tot așa vom ajunge fără agricultură, fără islazuri și fără islazuri și fără păduri, dar cu o numeroasă populație rurală trăind într'o completă mizerie și cu un pământ degradat de torenți și de inundații pedeparte și ars de vânturi și de secetă pe de altă parte».

În continuare, d-l Corteanu dă ca exemplu civilizația antică, ale cărei «urme» se văd și azi în jurul mediteranei. «China, Italia și Grecia au făcut cu mil de ani în urmă ceea ce facem noi azi și au ajuns să albe o populație rurală foarte deasă și săracă, un pământ spălat de ploa și de inundații și munți pleșuvi și sterpi din cauza distrugerii pădurilor». În încheiere, d-se arată că abaterea din cale a acestui viitor către care mergem nu se poate realiza decât oprindu-se împărțirea proprietății țărănești «sub o limită judecată minimă pentru o bună exploatare agricolă». Sporul de populație ar trebui să fie îndrumat spre alte mijloace de trai.

Deci instituirea majoratului sau minoratului și pregătirea profesională în alte direcții decât satul și pământul. Iată calea pe care o preconizează d-l Corceanu pentru salvarea țării și a țărănimii. Aceasta însă — scrie d-sa — nu se poate face cu demagogie.

Pentru și contra.

Situații asemănătoare am mai avut prilejul să relevăm la această rubrică și cu altă ocazie. De data aceasta prilejul ni-l oferă aleșii Națiunii, în chiar parlamentul Țării. Iată-l de pildă pe d-l Jechianu, senator de Putna — dacă nu ne înșelăm — urcându-se în ziua de 21. I. a. c. la tribuna Senatului pentru ca să protesteze în contra organelor silvice cari duc împotriva vrâncenilor «o adevărată prigoană, în aplicarea unor dispozițiuni neraționale luate în vederea conservării pădurilor particulare». Și, în expunerea d-sale, pentru a impresiona Adunarea, arată că agenții silvici «înarmați până în dinți» așteaptă pe vrânceni la poteci «ca pe fiarele sălbatice și făcând uz de forța armată le confiscă tot ce au asupra lor». Așa de mare groază i-a cuprins pe vrânceni în cât nu-și mai mai amintesc să fi mai avut o situație asemănătoare de când cu procesul cu vistiernicul Iordache Roznovanu cutropitorul de scurtă durată al Vrancei.

Citind în ziare cuprinsul comunicării d-lui Jechianu am fost cuprins de o mare părere de rău că acum vreo doi ani, când am avut ocazia să-l văd în mijlocul silvicultorilor, huliți azi, nu am notat cuvântarea rostită de d-sa la masa dela Bârsești din seara zilei de 29 Iunie 1935. Aș fi avut acum prilejul să fac interesante comentarii. Dar cine își putea închipui atunci că peste doi ani același domn Jechianu avea să urce în tribuna Senatului să ceară să se colăcească fulgerile asupra unor agenți silvici cari încearcă — neajutați de nimene — să facă puțină ordine, acolo unde nu a existat niciodată!

Avem însă și o consolare în schimb. Aceasta ni-a fost dată tot de un reprezentant al Țării, d-l Cărlan, la patru zile mai târziu, dincolo, în cealaltă reprezentanță, la Cameră. De data aceasta însă se cere Ministerului de Interne să ia în cercetare plângerea locuitorilor din comuna Solca, de a revoca decizia dată de a se tăia o pădure locală în scopuri de rentabilitate. Iară dar, de data aceasta, că locuitorii cer păstrarea pădurii. Li se cuvine laudă.

Examenul de subinspector.

Incheerile comisiei, care a avut să examineze în Octombrie anul trecut pe candidații la gradul de subinspector silvic, incheeri care nu au fost lipsite de ample comentarii, — ne-a adus noutăți pe cari ne grăbim a le insera aici.

Indemnată probabil de ideea unei cât mai bune selecționări a candidaților la posturile de control și conducere, ideea urmărită și de legiuitor prin dispozițiunile art 12 al. c. din legea pentru organizarea corpului silvic, Comisia a găsit indicat să prezinte Ministerului spre aprobare opinia ca pe viitor cineva să nu poată să se prezinte la acest examen decât de cel mult 3 ori, la intervale de câte 2 ani.

Dacă propunerea, care a căpătat aprobarea Ministerului, este sau nu în spiritul legii, noi nu știm, mai ales că legea nu-și are nici până azi, după 14 ani de aplicare, regulamentul său de aplicare. Lăsăm această indeletnicie celor

ce sunt mai pricepuți la interpretări de texte. Cei ce vor veni însă la rând la examen, să ia aminte.

Ocolul silvic.

Bucovina, provincia românească cu păduri nasfârșite prezentând un aspect cu totul caracteristic și un procent așa de mare încât imprimă întregii economii o notă specific forestieră, la care apoi se mai adaugă natura proprietății — cea mai mare parte din întinderea acestor păduri fiind în stăpânirea Bisericii ortodoxe, — a simțit nevoia unui organ special al ei, în vederea debaterii problemelor forestiere bucovinene.

Vedem, în acest scop, apărând la Cernăuți prin 1929 revista «Ecou de Codru». Ea însă nu trăește mai mult de 3 ani.

Prin 1931 apare însă «Codrii Bucovinei» ca organ de publicitate al societății inginerilor silvici din Administrația Fondului. Revista întâmpină probabil dificultăți de ordin material. În ultimii 2 ani a apărut într'un singur volum.

Cu toate aceste greutăți întâmpinate de cele 2 reviste, colegii noștri bucovineni nu au disperat. Jumătatea din urmă a anului trecut ne-a prilejuit bucuria de a vedea apărând o nouă revistă, lunară, intitulată «Ocolul silvic». Această nouă revistă își propune ca în afară de acțiunea pe care vrea să o întreprindă pe tărâmul revendicărilor profesionale, să facă cunoscut și mare'ui public opera corpului silvic bucovinean și munca dărză pe care o prestează pentru realizarea veniturilor din care se susțin atâtea așezăminte. Apariția acestei reviste coincide cu o nouă epocă — așa putea zice — de profunde prefaceri în gospodărirea pădurilor și averilor Fondului. De când în fruntea Bisericii ortodoxe bucovinene se găsește actualul chiriarh, mersul treburilor în Bucovina au căpătat alt ritm. Totul se mișcă pe linii noi. De aici și nevoia unei discuții publice a problemelor pe cari le ridică. Astfel se și explică de ce încă din primele ei numere, revista este dominată de discutarea acestor probleme.

Noi dorim «Ocolului silvic» viață lungă pentru propășirea pădurii bucovinene, iar colegilor dela Fond realizarea tuturor revendicărilor lor, pe deplin meritate. Nădăjduim că de data aceasta se vor găsi și fondurile necesare pentru a se asigura apariția regulată a revistei, hotărâtă să servească întâiu interesele pădurilor bucovinene și apoi ale slujitorilor ei.

Reviste și ziare.

Avem ocazia acum să menționăm, sub acest titlu, o mulțime de articole cu caracter silvic apărute în diferite reviste și ziare. Și încă odată, ne exprimăm regretul de a nu fi putut releva tot ceea ce a apărut, fiind siguri că multe ne vor fi scăpat, din care cauză nu pot fi menționate la rând cu celelalte.

Revista generală a învățământului a oferit paginile sale, în numărul din Octombrie anul trecut, d-lui Tr. Heroiu, pentru un articol în care se tratează ideea necesității de a se prevedea în programa analitică a învățământului primar și normal și cunoștințe de economie forestieră. Articolul a apărut și în broșură separată sub coperta Icefului.

Buletinul A. G. I. R. la rândul său, între alte mici informații și comunicări, în legătură cu preocupările noastre, a publicat în numărul 11/1936 un articol

al d-lui V. Sabău privind noua lege silvică din Ungaria, despre care s'a scris și în această revistă în numărul pe Octombrie din anul trecut. Autorul, după ce arată, pe scurt, necesitatea adunării acestei legi, expune în linii generale conținutul ei, subliniind unele dispozițiuni care ar putea avea loc și într-o nouă lege silvică românească. Aceste dispozițiuni sunt: impunerea unor metode raționale și moderne de gospodărie a pădurilor, amenajarea pădurilor prin studii de amenajarea pădurilor mai mici de 150 ha și îngrădirea activității exploata-torilor în pădure prin impunerea prezenței inginerului silvic la orice exploatare.

Căminul Cultural, revistă editată de Fundația culturală regală «Principele Carol», publică în numărul său din Noembrie 1936 un articol al d-lui Tr. Heroiu despre educația silvică a satului. Articolul a fost scos de Fundație și în broșură separată.

Satul, ca de obicei, ne dă lunar «o pagină». De data aceasta menționăm numerile 73 și 74 apărute în Decembrie trecut și Ianuarie anul acesta. Semnează articole d-nii: Drăcea: Pădurea prilej de judecată a înțelepciunii populare: T. Heroiu: Sărmanele vărfuri de brazi, și subscritorul acestor rânduri (două articole): a) despre ocupația oamenilor dela munte, unde cată să arate partea însemnată din activitatea oamenilor pe care o are munca la pădure, și b) din foloasele pădurilor.

Albina ne prilejuește mai puțină satisfacție în această privință decât «Satul». Nu putem remarca decât un singur și mic articol în Nr. 47 din 27. XI. 1936, semnat «Depecărcinov», în care se amintește cetitorilor revistei despre un premiu de 500 lei oferit de societatea «Progresul silvic» aceluia care ar găsi 10 obiecte din gospodăria săteanului care nu sunt făcute din lemn sau cu ajutorul lemnului.

Dar pentru că suntem la această revistă, mai menționăm și un articol al unul neîndurat dușman al epurilor, care de data aceasta semnează «Deladesna». Autorul este hotărât adversar al protejării exagerate a acestui vânat, care face mari pagube în livezi și grădinile de zerbavat. Deaceea cere să se lase țărănilor libertatea de a-l ucide, în tot anul, fără permis, pe proprietățile lor.

Ziarul «Excelsior», în numărul de anul nou, în «anul forestier 1936», datorit d-lui V. Dinu, după ce notează câteva observațiuni în legătură cu congresul internațional de silvicultură dela Budapesta, face un amplu și documentat studiu statistic asupra problemei lemnului, pe piața internă și externă, cu debuseurile fiecărui sortiment. În concluzie d-sa remarcă conjunctura favorabilă a lemnului românesc.

Ziarul «Curentul» ne dă pentru acest număr de revistă un bogat material.

Menționăm mai întâiu lăudabilul efort pe care-l face colegul V. Filip de a informa pe producătorii de lemn asupra conjuncturii lemnului. În acest scop d-sa a publicat o serie de articole care au apărut la 9 XII, 24 XII și 30 XII 1936, 17 I și 20 I 1937. D-sa arată poziția lemnului nostru pe piețele importatoare și cantitățile de lemnărie exportate în 1936. Desvoltând exportul forestier prin portul Galați, arată pericolul izolării primului nostru port dunărean, datorită navlurilor excesiv de mari ce se cer pentru aceleași destinații, față de cazul când exportul s'ar face prin Constanța și subliniază necesitatea desfășurării C. E. D-ului, care a constituit unul din punctele înscrise în moțiunea congresului Agir

din Octombrie 1936, ținut la Iași. În baza cifrelor extrase din publicațiile C. I. B.-ului, arată că concurența rusească în basinul Mediteranei (debușeul principal al produselor noastre forestiere) nu există : în schimb este folosită de intermediarii și agenții importatorilor. Exportul nostru de rășinoase, făcându-se prin depășirea capacității normale a pădurilor noastre, stăruie aproape în toate articolele pentru adoptarea exportului la disponibilul nostru normal de export. Lemnul nostru fiind supralicitat pe piețele importatoare, arată că producătorii forestieri să urmărească ultimile cotațiuni ale lemnului, care s'a scumpit cu 30—50% față de anul trecut.

Remarcăm deasemenea reportajile vânătoarești ale d-lui Theo Marinescu (19. XII 1936 și 16 I. 1937), precum și articolul d-lui colonel E. Șendrea apărut în numărul delat. I. a. c., acesta din urmă punând chestiunea stăvilirii braconajului.

D-l P. Șeicăru, la 20. I., sub titlul «Birocrație și acțiune», comentează actul înființării celei de a doua direcție silvică din Centrala Ministerului de Domenii.

Înfățișat, d-l M. P. Florescu, la 16. I. a. c., se ocupă de anumite «afaceri» ce s'ar pune la cale în vederea acaparării spre exploatare a ultimilor rezerve forestiere proprietatea Statului din regiunea Bilborului. Crede că ar fi mai bine ca exploatarea acestor masive să se facă, ca și până acum, de stat, în regie proprie, modalitate care l-ar aduce statului un frumos câștig.

România Agricolă a acordat economiei forestiere aceeași sollicitudine ca din primele numere ale apariției sale. Notăm «paginile» din numărul 16 și 17 1936, unde se găsesc și două articole semnate de d-l V. Harnagea tratând despre: a) Cetele de moșneni și exploatarea pădurilor lor ; b) Paza și poliția pădurilor.

Încehem cu regretul pe care ni l-a provocat încetarea apariției ziarului săptămânal *Porunca Vremii pentru popor*, în care, în scurtul timp cât a apărut, s'a găsit loc și pentru câteva articole cu caracter forestier.

At. Haralamb.

CONTRIBUȚII BIBLIOGRAFICE

(Spicuri din Presă).

L u n a M a i 1936.

Universul din 2 și 6 Maiu : Ziua Muncii, excursii, pădurile, — în țară și Capitală.

Universul și *Curentul* 5 Maiu : Comemorarea la Soc. Politehnică și Fundația a fizicienilor: Watt și Ampère.

Naționalul nou 7 Maiu : Moșii (ss) *Ion Tega*.

Dreptatea 1 Maiu : «Conifera», Anhau și Laurențiu Oanea.

Prezentul 7 Maiu : Prohibirea tăerii și exportului lemnului de nuc.

Neamul Românesc 10 Maiu : Dispariția Nucului nostru.

Excelsior 17 Maiu : Piața lemnului.

- Tara Noastră* 17 Mai: Naționalizarea exploatării pădurilor Statului prin Cooperativele de muncă și B. N. R. (ss) *M. P. Florescu*, Ing. Cons. silv.
- Universul* 18 Mai: Comunicatul Min. Agr., — răspuns la acuzațiile ce s'au adus Caps.
- Dimineața* 18 Mai: Cum jefuește «Drajna» moștenii de pe valea Teleajen.
- Curentul* 18 Mai: Actualizarea Satului, — expoziția parcului național; două propuneri ale d-lui N. Iorga (ss) *Pamfil Șeicaru*.
- Viitorul* 20 Mai: Conferința personal ing. silvic din Basarabia.
- Curentul* 20 Mai: Opera de refacere a patrimoniului silvic săvârșită de C. A. P. S. (ss) *C. Cr.*
- Porunca Vremii* din 20 Mai: Opera de jaf și corupție a Grobocopății — regele codriilor basarabeni (ss) *Sergiu Florescu*.
- Universul* din 20 Mai: Beneficiile Caps și condamnarea Trib. Ilfov.
- Argus* din 20 Mai: Cronică forestieră: Ungaria, Austria, Germania, Polonia: perspectivele noastre.
- Viitorul* din 20 Mai: Din problemele pescuitului românesc (ss) *Alex. Data*.
- Viitorul* din 21 Mai: Structura exportului românesc: petrol, cereale și lemn. Concluziile.
- Universul* din 24 Mai: Mare export de cherestea în Africa (Egipt) și Grecia.
- " " Piața cherestelei și navlurile la Galați (ss) *O. Cișman*.
- Argus No. jubiliar* din 17 Mai: *E. Patin*: Avera națională cap. bogăția forestieră; *Romulus Popescu* și *Des. Grosz*: Economia Banatului; *P. B. Mar.*: Ardealul industrial; *Mar.*: Evoluția industriei forestiere în România.
- Mesece-ul* (Iași) (ss) Prof. univ. I. *Atanasiu*: Două urgii — inundațiile și porniturile.
- Universul* din 23 Mai: (ss) Prof. univ. I. *Sîmbionescu*: Satul în capitală (Expoziția-parcul).
- Curentul* din 29 Mai: (ss) *I. Hodoș*: «Munții noștri aur poartă!...» (problema Moșilor și pădurile munților apusenți ce nu sunt ale lor).
- Universul* din 24 Mai: (ss) *Mihail Mora*: Originea Parcului național; legea și exprop. din 1912.
- Curentul* din 31 Mai: Semicentenarul Soc. «*Progresul silvic*».

L u n a I u n i e

- Curentul* din 2 Iunie: Adunarea de protest a Inginerimei, contra măsurilor bugetare (la soc. Pr. Silv.).
- Curentul* din 2 Iunie: Premiile acordate de Academia Română (și colegii silvici premiați).
- Universul* din 2 Iunie: Semicentenarul Soc. «*Progresul Silvic*».
- Curentul* din 3 Iunie: Jubileul Societății «*Progresul silvic*».
- Universul* din 4 Iunie: Adunarea g-lă a Soc. «*Pr. silvic*» ziua I, II și III.
- Ideia Națională* din 5 Iunie: (ss) Ing. *Emil Mareș*: Semicentenarul Soc. «*Progresul silvic*».

Curentul din 2 Iunie : (ss) *Ing. Șt. Bărbulescu*: Cu privire la perdele de protecție. *Naționalul Nou* din 5 Iunie : Silvicultorii și-au spus cuvântul. Moțiunea congresului.

Argus din 5 Iunie : Piața lemnului (Anglia cel mai important loc pentru comerțul cu lemn românesc; piața cehoslovacă; întărirea poziției lemnului pe piața internațională.

Curentul din 5 Iunie : Hotărârile ad. g-le a Soc. «Progresul silvic». *Moțiunea. Le Moment* au 5 Iun : L'Administration des forêts. Date și cifre interesante (ss) C. Cr.

Epoca din 5 Iunie : (ss) *I. Bradu*: «Progresul silvic».

Curentul din 6 Iunie : (ss) *Eug. Popovici*, Ișajul din pădurile comunale pe valea Moldoviței (Bucovina); licitațiile cu tâlc; să intervină autoritățile administrative.

Curentul din 6 Iunie : (ss) *Pamfil Șeicaru*: *Înaintează steps!*

Le Moment 7 Iun : Restrictions dans l'exportation du bois de chauffage en Hongrie. (Memoriul Sindicatului forestier din Oradia M.).

Universul din 11 Iunie : Aprovizionarea personalului cfr. cu lemne de foc.

Adevărul din 13 Iunie : (ss) *Th. Iorga*: Interesele agriculturii și exploatarea pădurilor. (Probleme ce nu-și mai pot întârzia deslegarea).

Ogorul din 14 Iunie : Pădurile României întregite (ss) *Cezar C.*

Apărarea Națională din 16 Iunie : (ss) *M. P. Florescu*: Orientare spre dreapta a exploatarei pădurilor României.

Dreptatea din 17 Iunie : Cu prilejul semicentenarului Soc. «Progresul silvic».

Argus din 18 Iunie : (ss) *E. Marian*: Greutățile exportului de lemne; concurența Poloniei în Palestina, exportul românesc în Grecia și Egipt; dar Ungaria?

Universul din 18 Iunie : (ss) *Prof. I. Simionescu* : Pe Bistrița cu pluta : pădurile avuții și frumusețe.

Prezentul din 20 Iunie : Exportatorii de lemne cer modificarea acordului de plăți franco-român.

Tara Noastră din 20 Iunie : (ss) *M. P. Florescu*: *Opera Soc. «Progresul silvic».*

Curentul din 23 Iunie : (ss) *Al. G. Tutoveanu*: Casa pădurilor îndepărtată dela furniturile către Stat. (echivocul — ciudata atitudine a cfr.).

Viitorul din 25 Iunie (No. jubiliar) : (ss) *Cezar Cristea*: *Casa pădurilor statului și realizările sale de ordin tehnic-cultural și economic (opera de refacere a patrimoniului forestier).*

Porunca Vremii din 26 Iunie : (ss) *M. P. Florescu*: Naționalizarea exploatarei pădurilor României.

Viitorul din 23 Iunie : În pădurile Canadei.

L u n a I u l i e.

Curentul din 2 Iulie : (ss) *Dragoș Vrânceanu*: din sânul bisericii (Administrația fondului bisericesc și ale pădurii).

Curentul din 5 Iulie : Lemnele de foc pentru personalul drumului de fier.

Curentul din 7 Iulie : Bibliografii — Viața forestieră și Revista pădurilor (ss) C. Cr.

- Țara Noastră* din 9 Iulie : Dezastrul din averile grănicerești născădune.
- Țara Noastră* din 10 Iulie : (ss) *M. P. Florescu*: Nu cooperatie internațională, ci... Românească !
- Curentul* din 9 Iulie : Exportul cherestelei la Galați.
- Universul* din 9 Iulie : Exportul cherestelei trece prin grea criză.
- Vătorul* din 9 Iulie : Conferința Directorilor din Min. Agriculturii ; O mare lucrare statistică.
- Țara Noastră* din 8 Iulie : (ss) *M. P. Florescu*: O nouă orientare a exploatării pădurilor.
- Ideia Națională* din 11 Iulie : (ss) *Cezar Cristea*: Refacerea pădurilor prin Caps și Regimul silvic.
- Porunca Vremii* din 13 Iulie : Manevrele samsarilor jidovi pentru acaparea furniturilor de lemne în valoare de milioane lei cfr.
- Prezentul* din 13 Iulie : (ss) *I. B.* : VII discuții în jurul exploatării păd. fondului bisericesc prin firme germane.
- Epoca* din 15 Iulie : (ss) *I. Bradu*: Tot «Progresul Silvic!».
- Argus* din 15 Iulie : Bulgaria vrea cheresteaua românească și noi nu vindem.
- Porunca Vremii* din 16 Iulie : La Caps, se avansează numai funcționarii minoritari.
- Adevărul* din 16 Iulie : (ss) *Em. Kososchi*: Spre un monopol german al exploatării pădurilor fondului bisericesc în Bucovina.
- Țara Noastră* din 17 Iulie : (ss) *V. N. S.*: Jefuitoarea pădurilor din Bucovina izgoniți.
- Epoca* din 18 Iulie : *Mezatul Pădurilor* — răspuns (acuzările Insp. silvic *C. Cristea*).
- Epoca* din 21 Iulie : (ss) *I. Bradu* Tot «Progresul silvic».
- Curentul* din 23 Iulie : (ss) *Verax*: Mare activitate la Min. Agric. și Domenii (afacerile cooperatiei la Vaslui-Huși, etc.).
- Argus* din 23 Iulie : Piața internațională a lemnului (ss) *P. B. Mar*.
- Adevărul* din 21 Iulie : În jurul proiectului de acaparea păd. bisericești în Bucovina (ss) *Em. Kos*.
- Porunca Vremii* din 24 Iulie : Pădurile Efortei pradă dușmanilor. (Scandalul din pădurea «Cățiașul» (ss) *Pred. Nicolaescu*).
- Curentul* din 24 Iulie : (ss) *Liviu Vornic*: Se îndreaptă soarta Moșilor ? !
- Argus* din 25 Iulie : Situația lemnului românesc pe diverse piețe streine.
- " " Exploatarea și valorificarea pădurilor: decizia Min. Agr. și Domenii.
- Curentul* din 25 Iulie : (ss) *Cezar Cristea*: Incendiiile catastrofale de păduri.
- " " (ss) *Eugen Popovici*: Consiliul eparhial al Bucovinei adoptă satitudine rezervată față de transacția firmei «Krages».
- Porunca Vremii* din 25 Iulie : (ss) Falsurile societății jidănești «Carpațina».
- Curentul* din 26 Iulie : (ss) *Eug. Popovici*: Transacția Krages periclitează interesele economice românești (M. St. Major și Consiliul superior Economic sesizate).

- Curentul* din 27 Iulie : Exportul cherestelei din Bucovina în Franța și Anglia.
 „ „ (ss) *Verax*. Cum se înstrăinează pădurile din Moldova.
 (Cazul Hotnog și Cooperația I)
 „ „ (ss) *Eug. Popovici* : Industriașul Krages acaparatorul păd.
 bis. din Bucovina (B. N. R. și Fondul B. ort.).
 „ „ (ss) *C. B. Crăciun* : Industria forestieră mureșană, nă-
 pădită de strelni.
Curentul din 28 Iulie : Exploatarea pădurilor și pășunilor comunale.
 „ „ Avansările dela Domenii.
Curentul din 29 Iulie : Nu se mai exportă lemn de foc din România în Ungaria.
 „ „ (ss) *I. Biciola* : Act de guvernământ în păduri (L. Kra-
 ges fondul bis. și g-l Goering).
 „ „ (ss) *Eug. Popovici* : Transacția Krages întâmpină juste
 dificultăți.
Argus din 29 Iulie : Formălitățile complicate împiedică exportul de cereale și
 cherestea (ss) *M. Mar*.
Argus din 30 Iulie : A încetat exportul lemn. de foc român în Ungaria.
Rev. «Albina» No. 27 din 10 Iulie : (ss) *Cezar Cristea* : Pădurile noastre.
 Arborele și sănătatea.

L u n a A u g u s t 1 9 3 6.

- Excelsior* din 1 August : Organizarea turistică a Micii Injelegeri; program.
Sergiu Dimitriu, Președ. O. N. T.
Tara Noastră din 2 August : Falsurile soc. jidănești «*Carpatina*», p. acapararea
 averilor moșnene (ss) *I. Ene*.
Porunca Vremii din 2 August : Industria forestieră mureșană, în mâinile jidănești.
Argus din 1 August : Piața internă și internațională a lemnului, exportul prin
 Galați (ss) *N. G. Georgescu*.
Apărarea Națională (Buzău) din 4 August : Secura Iudei tae cu nemiluita pă-
 durile pustite de evrei.
Argus din 3 August : Exportul de lemne în Anglia.
Argus din 5 August : Folosirea lemnului la construcții de conducte (ss) *Probus*.
Tara Noastră din 6 August : O nouă orientare a exploatării pădurilor Fondului
 bisericeii ort. din Bucovina (ss) *M. P. Florescu*.
Curentul din 8 Aug : (ss) *Ion Dimitrescu* : Dându-se drept «Inginer».
Tara Noastră din 9 Aug. : (ss) *M. P. Florescu* : Exploatarea ultimilor rezerve
 de molift din munții Bilgoruful.
Curentul din 10 Aug. : Schimbări radicale în administrația averilor fondului bi-
 sericesc al Bucovinei.
Argus din 12 Aug. : Lemnul românesc pe piața mondială.
Curentul din 12 Aug. : Rolul studenției în opera de împădurire a țării (ss)
M. G. Georgescu.
Excelsior din 15 Aug. : Cronica lemnului: exportul în Anglia și Ungaria; miș-
 carea soc. forestiere (ss) *B.*

- Argus* din 16 Aug. : Lupta împotriva secetei — pădurile și ploile; foloasele perdelelor de salcâm; de ing. agr. *A. Tălășescu*.
- Ogorul* din 16 Aug. : Jalea pădurilor Bucovinei (ce se petrece la Dir Cernăuți ?) (ss) *Silviu C.*
- Curentul* din 17 Aug. : Contribuția pădurilor la apărarea națională. (conferința d-lui D. Drămbă la Univ. Vălenii de Munte (ss) *Marinescu Predealu*).
- Argus* din 18 Aug. : Congresul silvic internațional dela Budapesta.
- Universul* din 18 Aug. : Stația «*Erădetul*» așa cum trebuie să fie ! de *Leontin Iliescu*.
- Argus* din 18 Aug. : Câteva cărți de călătorie; despre țara noastră și altele.
- Porunca Vremii* din 18 Aug. : Cum exploatează jidanii bogățiile forestiere ale țării (ss) *I. Muche*.
- Porunca Vremii* din 20 Aug. : Pădurile țării sunt sălbatec exploatate, sub ochii autorităților ad-tive și silvice (ss) *Ion Muche*.
- Universul* din 22 Aug. : Oficiile de cură, pădurile și turismul de *Leontin Iliescu*.
- Curentul* din 22 Aug. : O chestie cu iepuri de *Romulus Dianu*.
- Curentul* din 23 Aug. : Omagiul elevilor ingineri silvici dela Școala politehnică, pentru memoria lui Take Ionescu (la București și Sinaia).
- Prezentul* din 24 Aug. : Rationalizarea investițiilor industriale de *Virgil Madgearu*.
- Prezentul* din 24 Aug. : Înființarea unui Institut de cercetări forestiere și normele de conducere.
- Neamul Românesc* din 27 Aug. : Omagiul unui silvicultor (C. Cristea) la Universitatea din Vălenii de munte pentru N. Iorga.
- Argus* din 28 Aug. : Industria lemnului în regiunea Iași (ss) *G. Livianu*.
- Adevărul* din 28 Aug. : Organizarea și raționalizarea vânătoarei în România de *Th. Iorga*.
- Curentul* din 29 Aug. : În lumea vânătorilor; vânatul ca factor al economiei naționale de *Theo Maiorescu*.
- Curentul* din 27 Aug. : Cazul Mariței lui Vasile Cârnu și șefu ocolului (baloane de săpun) de *Peer Patrick*.
- Universul* din 31 Aug. : «Lichenii brazilor bolnavi», răspuns d-lui Adrian Maniu de ing. *Cezar Cristea*.

L u n a S e p t e m b r i e 1 9 3 6.

- Curentul* din 1 Sept. : Instalarea nouilor miniștri la Agric. și Domenii.
- Porunca Vremii* din 3 Sept. : Despădurirea munților românești de către Soc. «*Carpatina*» (ss) *Al. B.*
- Porunca Vremii* din 3 Sept. : Sub salcâmul d-rei Aricescu (ss) *N. Crevedia*.
- Curentul* din 5 Sept. : În lumea vânătorilor de *Theo Maiorescu*.
- Prezentul* din 5 Sept. : Instrucțiunile către exportatorii de lemne; condiții export. în Ungaria.
- Ștafeta Agricolă* din 6 Sept. : Marele mutilat; Ministeru Agriculturii de ing. agr. *Gh. Vodă*.

- Curentul* din 6 Sept. : Vizita inginerilor civili din Franța.
- „ „ Ce 'nseamnă România a Românilor ! » (Soc. forestiere pustiitoarele munților — între altele) de *Pamfil Șeicaru*.
- Adevărul* din 8 Sept. : Valorificarea bunurilor Statului prin Cooperative de *Th. Iorga*.
- Curierul silvic* din 6 Sept. : Note marginale; cu prilejul congresului corp. silv. inferior de *C. Cristea*.
- Curentul* din 9 Sept. : Noul membri în Camerele de Agricultură.
- Adevărul* din 9 Sept. : Piața internă a lemnului și exportul de cherestea (ss) *I. Kp. Argus* din 12 Sept. : Exportul de lemn în Ungaria.
- Curentul* din 12 Sept. : În lumea vânătorilor, tot comercializarea de *Theo Maiorescu*.
- Viitorul* din 13 Sept. : Sportul nobil al vânătoarei de *Gr. Tăușanu (Petronius)*.
- Prezentul* din 16 Sept. : Noua reglementare și exploatarea forestiere al bis. Bucovina de *Eug. Popovici*.
- Prezentul* din 16 Sept. : Nouile măsuri pentru organizarea și funcționarea Fondului blsericesc din Bucovina (noul Regulament, mica industrie țărănească) (ss) *Ion B.*
- Curentul* din 15 și 16 Sept. : Congresul și doleanțele corp. silvic inferior.
- Curentul* din 18 Sept. : Festivitățile de ieri date în onoarea Inginerilor francezi.
- „ „ În lumea vânătorilor — răbojul comercializării de *Theo Maiorescu*.
- Le Moment* din 19 Sept. : Un ingénieur roumain souhaite la «bienvenue» à ses collègues français de Ing. *César Cristea*.
- Le Moment* din 19 Sept. : Une réception à la Société Polytechnique de C. Gr.
- Excelsior* din 19 Sept. : Les forêts de la Roumaine.
- Prezentul* din 19 Sept. : Cum merge exportul nostru de cherestea (ss) *T. Tudor*.
- Curentul* din 2 3Sept. : Valorificarea fructelor noastre.
- Argus* din 23 Sept. : Cronica agricolă și (cap. silvic) de ing. agr. *A. Tălășescu*.
- Prezentul* din 26 Sept. : Perspectivele exportului românesc în Ungaria (ss) *Si.*
- Viitorul* din 27 Sept. : Lupta împotriva secetei de ing. agr. *A. Tălășescu*.
- Prezentul* din 27 Sept. : Cum se vor acorda cotele de import și export nouilor întreprinderi.
- Viitorul* din 27 Sept. : Cronica pădurilor.
- Prezentul* din 28 Sept. : Bilanțul comerțului exterior de *T. Cristureanu*.
- Viitorul* din 30 Sept. : Solemnitatea dela M-rea Neamț, acțiunea de ridicare a mănăstirilor moldovenești.

L u n a O c t o m b r i e 1 9 3 6.

- Curentul* din 2 Oct. : Ceva mai interesant decât un comitet executiv. (Tăierea pădurilor și suprafețele arabile; camerele agricole și cadre tehnice de *Pamfil Șeicaru*).
- Curentul* din 2 Oct. : În lumea vânătorilor (valorificarea vânatului, în cifre mici) de *Theo Maiorescu*.

- Curentul* din 5 Oct. : Conservarea și ameliorarea patrimoniului forestier Caps. (C. Cristea).
- Prezentul* din 3 Oct. : Contractele de export p. produsele forestiere nu se vor executa.
- Ordinea* din 4 Oct. : Cum înțelege Caps-ul să servească publicul ?
- Curentul* din 7 Oct. : O pagină din durerile pădurilor de ing. M. P. Florescu.
- Curentul* din 10 Oct. : In lumea vânătorilor (se purifică soc. vânătoarească) de Theo Maiorescu.
- Tara Noastră* din 9 Oct. : Conferința dela Caps de C. Cristea.
- Curentul* din 11 Oct. : O ncuă legislație agrară — declarația d-lui Min. T. Moșoiu.
- Adevărul* din 10 Oct. : Exploatarea și regenerarea pădurilor de Th. Iorga.
- România Agricolă* din 10 Oct. : Statistica generală a pădurilor statului.
- Reacțiunea* din 12 Oct. : Pericolul despăduririlor în general, și cu aplicare la Moldova întregită de M. P. Florescu.
- Curentul* din 16 Oct. : (ss) Dr. N. Roșu : Moțiunea dela Iași.
- Reacțiunea* din 12 Oct. : Problemele Iașului și ale Moldovei întregite de Cezar Cristea.
- Curentul* din 14 Oct. : Școlile și asanarea pădurilor de Dragoș Vrânceanu.
- Curentul și Universul* din 14 Oct. : Deschiderea marelui congres ingineresc (AGIR) la Iași.
- Curentul* din 15 Oct. : In pragul nouilor exploatari forestiere la fondul bisericesc din Bucovina de Eug. Popoviciu.
- Curentul* din 16 Oct. : Chestia lemnelor de foc din nou în discuție la c. f. r. (ss) C. A.
- Opinia (Iași)* din 16 Oct. : Conducătorii României trebuie să se preocupe de nevoile Iașului și Moldovei întregite — au cerut tehnicienii AGIR în congresul lor impresionant.
- Excelsior* din 17 Oct. : Problemele tehnicei românești de ing. Traian Pârnu.
- Curentul* din 18 Oct. : In lumea vânătorilor (să se legitimizeze valorificarea vânatului) și Pavilionul Caps în cadrul expoziției «Lunii Moldovei» Iași de Theo Maiorescu.
- Curentul* din 20 Oct. : Redresarea Cotnarului (ss) A. M. Frimu.
- Credința* din 21 Oct. : Corylus — alunul de Ilie Mateescu.
- Argus* din 21 Oct. : Cronica agricolă — pericolul despăduririlor de ing. agr. A. Tălășescu.
- Tara Noastră* din 22 Oct. : O importantă problemă agricolă (plantele de nutreț și Institutul de cercetări agronomice) de ing. A. Tălășescu.
- Curentul* din 23 Oct. : Deschiderea Cicului de conferințe la cercul *Aerotehnic* (la soc. Politehnică; discursurile : A. S. R. Principe Niculae și Ministru N. Caranfil) (ss) A. Pomescu.
- Porunca Vremii* din 24 Oct. : Dictatura jidanilor în regiunea silvică din Chișinău.
- Curentul* din 24 Oct. : In lumea vânătorilor (se întetesc ofertele serioase) de Theo Maiorescu.
- Curentul* din 24 Oct. : Piața internațională a lemnului pe luna Oct. (Anglia piața cea mai activă) de ing. V. C. Filip.

- România Agricolă* din 24 Oct. : Lucrările tehnice executate de CAPS.
- Universul* din 25 Oct. : Când românul e ținut la ușă, ocupă minoritarul funcții în administrația silvică a statului.
- România Agricolă* din 27 Oct. : Un vrednic subsecretar de stat la Domeșu : T. Moșolu de Cezar Cristea.
- România Agricolă* din 27 Oct. : Piața lemnului, comerț și informații (pagina «Silvicultura»).
- Curentul și Universul* din 27 Oct. : Congresul corpului conductorilor silvici din România.
- Epoca* din 28 Oct. : De ce nu scriți d-lor agronomi ? de ing. agr. C. Filipescu.
- Viitorul* din 30 Oct. : Problema pădurilor. Domeniul forestier al Țării de C. C.
- Curentul* din 30 Oct. : Solemnitatea deschiderii anului școlar la Academia I. St. Agricole, de N. N. Matei.
- Prezentul* din 30 Oct. : Creșterile înregistrate la exportul produselor românești de T. Cristurescu.
- Albina* (Rev. Fundațiilor Regale) No. din 30 Oct. : Produsele chimice obținute din lemnul pădurilor noastre, de ing. E. Vintilă.
- Prezentul* din 31 Oct. : Creșterile înregistrate pe produsele țărănești.
- Prezentul* din 31 Oct. : Schimburile comerciale ale României cu Belgia și Olanda.
- Curentul* din 31 Oct. : În lumea vânătorilor (Între fachirism și reală înfăptuire) de Theo Maiorescu.
- Prezentul* din 31 Oct. : Reorganizarea Ministerului Agriculturii.
- Curierul silvic* pe Oct. : Pădurile în preajma unui nou sacrificiu de I. Sulea.

M E R C U R I A L E

C R O N I C A L E M N U L U I

ANUL ECONOMIC INTERNAȚIONAL 1936

Economiștii de pretutindeni au studiat neînterupt, soluțiile adecuate pentru înlăturarea efectelor crizei mondiale, izbucnită în mod spontan în anul 1924.

Guvernele tuturor țărilor, au avizat la măsuri economice pentru reînvierea perioadei de prosperitate, începută după pacea dela Versailles, adaptând în majoritate sisteme autarhice, reprezentate prin bariere vamale, contingențări, etc.

Criza economică de supraproducție a atins maximum efectelor sale în anii 1932—1933.

În anii următori, s'au observat izolate încercări de reprize economice, care s'au stins atât timp cât nu erau susținute de toată lumea economică sau cel puțin de unele grupe de țări.

În anul 1936, simptomele reprimării economice au devenit tot mai generale, înregistrându-se o majorare a volumului comerțului mondial.

Cauza principală a comprimării mișcării materiilor prime, semifabricate sau industrializate trebuie găsită între altele și în diferențele valorilor monetelor diferitelor țări, care au necesitat o aliniere monetară, după care a urmat ajustarea prețurilor.

La sfârșitul anului 1934, un număr de țări, cari prezentau o micșare comercială de peste 60% din comerțul mondial, au coborât în mod oficial valoarea externă a monedei lor, sub nivelul anterior al crizei. Efectul acestei devalorizări a fost tradus printr'o stabilitate a schimburilor internaționale în anul 1935 și o ușoară tendință spre creștere a prețurilor aur a mărfurilor.

În 1935, avem blocul aur format din Franța, Belgia, Olanda, Elveția și blocul lire sterlină format din Anglia, Palestina, Egipt, America, etc.

Acordul din 25 Septembrie 1936 intervenit între Londra, Paris și Washington, pune capăt antagonismului între blocul aur și blocul lirei sterline, după care Franța a procedat la devalorizarea francului său cu cca 30%.

Țările aur — Franța, Elveția, Olanda, Italia — au intrat în orbita lirei sterline, și etalonul aur a fost înlocuit cu *etalonul încrederei*, creindu-se astfel

condițiuni favorabile pentru o redresare economică a lumii întregi, pentru intensificarea schimburilor, etc.

Prin alinierea monetară, se va ajunge și la alinierea prețurilor, înălțându-se variațiile monetare, ce au format nesiguranța în schimburile de mărfuri, un adevărat coșmar economic.

Anul 1936, privit în ansamblul mișcării sale conjuncturale, este considerat ca fiind anul reprizei economice, după 6 ani de criză economică.

În acest an :

— producția materiilor prime a crescut considerabil în toate țările (căr-buni 25%, fier 130%, oțel 139%, petrol 111%),

— volumul comerțului internațional (import și export), volumul traficului pe uscat și apă și volumul producției industriale totale au înregistrat urcări importante ,

— producția agricolă a înregistrat însă o scădere de 3%,

— stocurile de materii prime agricole și industriale s'au redus considerabil față de stocurile ce existau în ceilalți ani,

— disponibilitățile mondiale de grâu înregistrează o reducere considerabilă (în milioane de bushels ¹⁾) și din această cauză prețurile produselor agricole și industriale au marcat majorări considerabile, atingându-se la sfârșitul anului 1936, aproape nivelul prețurilor din anii 1929-1930.

— șomajul a scăzut considerabil în țările industriale.

Repriza economică începută în anul 1936 se continuă cu mai multă intensitate în anul curent, fiind determinată de :

— intensificarea producției de înarmare,

— lipsa stocurilor de materii agricole și industriale,

— politica creerii de stocuri,

— ajustarea prețurilor pe piața internațională prin alinierea monetelor.

— mărirea puterii de cumpărare pe piața internă și internațională, ca o consecință a urcării prețurilor.

Comerțul internațional al lemnului în 1937.

Repriza economică din anul 1936 a provocat o cerere masivă de lemn pe piețele cumpărătoare, care însă n'a putut fi satisfăcută din cauza disponibilităților limitate în lemn a țărilor exportatoare.

Pentru a ne face o idee de felul cum a evoluat comerțul european de lemn

1) 625, 579, 376, 250 și 125, respectiv pentru anii 1933, 1934, 1935, 1936, 1937.

În anul 1936, dăm datele comparate asupra anilor 1935 și 1936, pentru primele 10 luni (luate din caetul No. 10 din 10 Dec. 1936 al C. I. B-ului).

Denumirea	Total		Rășinoase		Foiase	
	1936	1935	1936	1935	1936	1935
<i>Țările nordice:</i>						
Norvegia . . .	234.990	208.216	233.988	207.581	—	—
Suedia	3.542.909	3.234.052	3.546.765	3.229.194	6.144	4.858
Finlanda . . .	7.664.166	7.083.411	7.543.459	7.001.858	67.987	48.804
U. R. S. S. . .	9.923.346	10.805.272	9.889.426	10.734.116	33.920	65.502
<i>Țările baltice:</i>						
Estonia	300.915	338.685	280.093	314.242	20.822	22.679
Letonia	1.040.816	978.442	1.021.540	9.0629	15.060	14.233
Lituania	288.478	235.829	247.820	204.457	40.35	27.961
Polonia	2.561.537	2.674.189	2.224.355	2.340.544	312.624	302.611
<i>Țările din C.I.B.:</i>						
Cehoslovacia . .	1.933.674	2.109.224	1.822.845	1.973.872	70.394	79.766
Austria	1.859.255	2.012.994	1.803.144	1.941.996	19.458	21.864
Jugoslavia . . .	669.772	1.236.617	367.175	777.911	280.112	294.372
România	1.433.188	1.285.957	1.128.617	1.030.386	173.238	102.209
Total	31.435.046	32.199.890	30.099.227	31.707.756	1040.166	884.861
in % din total general	100	100	95,8	95,4	3,3	3,1
indici de export 1935=100	97,6	100	98,0	100	—	—

Exportul european a scăzut în anul 1936 cu 2,4% față de exportul din anul 1935, și cu cca 10--12% față de cantitățile exportate în anul 1934.

Și-au redus exportul: Jugoslavia (cu 54%), Letonia (cu 12%), Cehoslovacia (cu 8%), U. R. S. S. (cu 9%). Celelalte țări au marcat majorări.

În atmosfera reprimării economice, lemnul a fost supralicitat de către țările importatoare. În timp ce disponibilul de lemn exportabil a fost diminuat, provocându-se urcarea prețurilor tuturor sortimentelor de lemn, mai mult în țările unde preocupările înarmărilor trec înaintea tuturor celorlalte preocupări.

În cronicile din lunile Iunie—Decembrie 1936, am arătat prețurile cherestelei și majorările încercate.

Concurența rusească.

Volumul exportului european de lemn, este cifrat în medie la 40.000.000 m³ anual.

Rășinoasele reprezintă 92% din volumul exportului european de lemn; restul îl formează foișoarele (esențe prețioase).

Din această cauză, rășinoasele formează baza discuțiilor în orice angajament sau comentariu de conjunctură.

După datele statistice întocmite de C. I. B. (Comité internațional du bois) exportul european de cherestea de rășinoase în perioada 1928—1936 a evoluat după cum rezultă din cifrele de mai jos :

Denumirea	1928	1929	1930	1931	1932	1933	1934	1935
	în 1000 de standarzi cubici							
Țările nordice . . .	2.300	2.500	2.010	1.580	1.550	1.860	2.010	1.820
U. R. S. S. . . .	570	830	960	960	970	1.000	1.030	1.100
Polonia	520	330	350	280	180	340	340	280
Europa cent.ală . .	940	810	690	470	420	450	510	500
România	400	421	300	300	210	190	270	260
Alte țări europene .	390	360	340	240	180	260	290	230
Total	5.120	5.250	4.650	3.830	3.510	4.100	4.450	4.190
	1 standard ³ = 4,672 m ³							

Datele rezumate din tabloul de mai sus evidențiază cu prisosință că exportul țărilor exportatoare din Europa, începând dela 1928, s'a comprimat tot mai mult, până în anul 1932 după care a încercat o înviorare în anul 1933 și 1934, pentru a slăbi din nou în anul 1935.

În acest interval, U. R. S. S. a mărit în fiecare an exportul său de rășinoase, aruncând pe piețele principale consumatoare, cantități importante de lemnație la prețuri joase ceea ce a provocat agravarea situației.

În anul 1936, situația s'a îmbunătățit în favoarea tuturor țărilor exportatoare de lemn din Europa, pentru că producția forestieră a fost limitată în consumul din 1932—34, în timp ce cererile de marfă au fost foarte ferme și prețurile s'au urcat treptat-treptat. În acest an exportul de rășinoase a URSS-ului, a suferit o scădere față de anul trecut.

Pentru a vedea evoluția exportului de cherestea rășinoasă în anul 1936, dăm cantitățile de cherestea de rășinoase exportate de cele 12 țări exportatoare din Europa, în zece luni în 1935 și 1936 :

	1935	1936
Norvegia	114.093 m ³	94.810
Suedia	3.002.181 „	2.591.697
Finlanda	4.222.476 „	3.665.015
U. R. S. S.	4.476.659 „	4.620.094
Estonia	146.592 „	169.415
Letonia	439.473 „	452.913
Lituania	154.279 „	169.460
Polonia	1.390.696 „	1.081.290
Cehoslovacia	258.898 „	244.032
Austria	838.534 „	1.018.974
Iugoslavia	320.154 „	623.101
România	934.056 „	988.670
Total	16.293.091 m ³	15.718.871

Exportul de rășinoase al U. R. S. S. a scăzut în intervalul a 10 luni 1935/36 cu 5%.

Scăderea s'a înregistrat în Bazinul Mediteranean după cum rezultă din cantitățile exportate în 10 luni în 1935 și 1936 :

	1936	1935
Italia	89.235 m ³	216.954
Egipt	91.104 „	122.294
Grecia	25.229 „	29.331
Siria-Palestina	29.434 „	39.230
Maroc	12.726 „	27.355

Pentru anul 1937, deținem informații controlate că U. R. S. S. va reduce și mai mult cantitățile exportate în anul 1936 în Bazinul Mediteranean.

În ultimii 2 ani expansiunea URSS-ului, în Orientul apropiat s'a dovedit tot mai slabă.

În Egipt au plasat Rușii :

cca. 160.000 m ³ în anul	1934
„ 120.000 „ „	1935
„ 85.000 „ „	1936
„ 50.000 „ pentru	1937

Aceeași situație s'a petrecut și cu celelalte țări din Mediterana.

U. R. S. S. a încetate să mai arunce marfă la prețuri ridicole, ce nu-i permit să scoată nici cheltuielile :

Pentru cantitatea de 50.000m³ cherestea oferită Egiptului drept cotă a arului 1937, U. R. S. S. a cerut preț de 46 sh. cif Alexandria (1 sh. = 1/20 din lira sterlină = 35 lei).

Concurența rusească în Orient, adică pe piețele ce au format întotdeauna debușeurile permanente ale produselor noastre forestiere, nu există; în schimb, este folosită de intermediari pentru dezorientarea producătorilor români de cherestea.

Exportul românesc de lemn în 1936.

În anul 1936, lemnul nostru a avut cea mai bună piață internațională dela 1929 ; din care cauză exportul nostru forestier s'a majorat față de anul 1935 cu cca 15%.

Intrucât datele statistice asupra exportului forestier din România în 1936 nu sunt încă centralizate, folosim cantitățile de lemn exportate în 11 luni din anul 1936, întocmită de Asociația Industriei din România — secția forestieră U. G. I. R.

Sortimentul	Total				Rășinoase		Foiase	
	1936	%	1935	%	1936	1935	1936	1935
Lempe de foc . .	178.278,9		189.662,12		—	—	—	—
Lemn rotund gătere	73.315,5		71.544,5		42.956	5.421	30.353	20.120
de mână . .	17,6	9,1	—	—	17.639	—	—	—
pt. celuloză	33,8	22,5	—	—	33.842	—	—	—
Traverse	39.269,3		2.261		—	—	39.262	2.264
Cioplitură	117.490,7		—		110.746	—	6.743	—
Doage	4.630	—	3.459	—	—	—	4.630	3.459
Cherestea	1.184.435,7	2	1.182.577,83		1.075.888	1.092.338	1087,7	90.249
Pârji de lăzi . .	13.846	0,5	30	—	13.846	30	—	—
Total m ³	661.854	—	1.449.536	—	1.294.777	1.143.792	189.803	116.092
indice 1935=100	115		100		113	100	164	100

În general, exportul lemnului în 1936 a marcat o majorare de 15%.

Cu toată majorarea încercată, se constată însă o îndrumare a exportului nostru de lemn în raport cu posibilitățile reale ale pădurilor noastre, și anume o intensificare a exportului de foiase, sub formă brută și semifabricate.

În timp ce lemnul de rășinoase acuză o majorare numai de 13%, foiasele marchează o majorare de 64%.

Printr-o concentrare a exportului de lemn românesc în mâinile instituțiilor ce poartă grije viitorului pădurilor din România, se va desvolta mai mult exportul de foiase.

Piața internă.

Recolta agricolă din 1936, valorificată în condițiuni excelente, producția industrială mărită prin raționalizarea muncii și îngreunarea importului, recunoașterea unei depreciere reale a monedei naționale, etc., au contribuit la mărirea circulației bunurilor.

Înviorarea economică din țara noastră este și o consecință a situației piețelor externe. Lucrările de înarmări și aprovizionarea cu alimente și materii prime a tuturor statelor, dominate de spectrul războiului de mâine, au provocat urcarea prețurilor produselor noastre de export și întărirea prețurilor interne.

Cu toată înviorarea economică națională, în compartimentul construcțiilor s'au constatat însă o scădere: Micșorarea activității în industria construcțiilor se atribuie scăderii rentabilității precum și taxelor care grevează atât materialele de construcții, cât și locuințele.

Pentru sezonul de primăvară a anului 1937, se prevede o cerere susținută pe piața internă pentru lemn de construcții, și în special pentru construcții rurale (manele, cioplitură fină și țărănească de rând), scânduri de cl. VI și plci și grindărie, precum și lemnărie fină pentru tâmplării și mobile.

Prețurile pentru desfacerea cherestelei pe piața internă, au fost majorate cu 30% față de cele cotate în anul 1935.

Debușeurile lemnului românesc în 1937.

În atmosfera ce caracterizează anul 1937, denumit cu drept cuvânt anul conjuncturii de război, când economia mondială este supraexcitată de pregătirile țărilor civilizate în vederea războiului, al cărui soț plutesc în atmosfera plină de fumul prafului de pușcă ridicat în Spania, Abisinia și China, lemnul a devenit o materie de primă necesitate pentru satisfacerea nevoilor industriei, construcțiilor și creerei de stocuri în perioada ostilităților.

Țările importatoare măresc importul de lemn și în același timp iau măsuri pentru reducerea consumului de lemn.

Guvernul german a luat măsuri ca toate zierele să reducă consumul de hârtie cu 10%. Întrucât vor ca lemnul de care dispune — din importul de lemnărie cât și de cel indigen — să-l rezerve pentru industria chimică, industria textilă, industria zahărului, etc.

În anul 1937, lemnul românesc reia expansiunea ce o avea în perioada 1923—1929, când a pătruns în aproape toate țările din lume.

Brazilia, Argentina, Turcia, Italia, Franța cu coloniile africane, Africa de Sud și alte țări, arată interese deosebite pentru lemnul românesc, societățile forestiere din România având numeroase cereri de lemn pentru aceste țări care oferă prețuri excelente, superioare prețurilor ce obținem predând lemnul nostru în orientul apropiat (Grecia, Siria, Palestina și Egipt).

În Orientul apropiat, poziția lemnului nostru este consolidată foarte mult pentru următoarele motive:

- stocurile de lemn în țările din Orient sunt reduse,
- concurența rusească în Orient nu contează pentru lemnul nostru.
- cererile de lemnărie ale țărilor importatoare sunt în continuă urcare,
- *disponibilitățile normale* al României este diminuat.

Trebuie să întrezărim și reluarea exportului de lemn în Italia și Spania, când se va produce o nouă avalanșă de cereri și prețurile vor marca noui urcări.

Exportul de lemn în Bulgaria se reia în acest an, ceea ce va provoca cereri mari în compartimentul lemnului cloplit de rășinoase, care până astăzi se exporta numai în Grecia și puțin în Egipt și Italia. Prin reluarea exportului de cloplitură în Bulgaria, se va urca și prețul acestui articol monopolizat și exploatat de câțiva intermediari de lemnărie din Galați.

Exportul în Anglia va continua cu același *furie* ca și în anul 1936.

Debușeurile lemnului românesc în 1937 au o capacitate de absorbție dublă și chiar triplă față de posibilitățile normale ale pădurilor noastre.

Prețul lemnului rotund de rășinoase în urcare
continuă.

În situația creată de conjunctura pieții internaționale a lemnului, lemnul rotund de rășinoase, este supralicitat de către societățile străine din țară.

Administrația Fondului Bisericesc, a ridicat renta lemnului a pădurilor de rășinoase din Bucovina la cca 400 lei/m³ încă din Noembrie 1936.

C. A. P. S-ul a ridicat renta nettă (stochtaxa) lemnului de rășinoase dela 80—100 lei/m³ la 200—220 lei/m³.

Față de cererile mari pentru lemn de rășinoase de proveniență Bistrița (Tarcău, Galu, Ceahlău) Bistrițioara (Corbu) Eilbor sau fundul Buzăului, prețurile lemnului rotund de rășinoase trebuiesc majorate la 300—400 lei/m³ în picioare.

Lemnul de rășinoase, pentru gattere, se vindea în 1936 cu 420—450 lei/m³ ab schela Galați; astăzi se oferă pentru acest lemn 650—700 lei/m³ ab schela Galați.

La conjunctura excelentă creiată lemnului românesc pe piețele străine se adaugă un fapt îmbucurător și trist în același timp :

Societățile Forestra, Lomaș și Carpatina lichidează în scurt timp pădurile ce le-au cumpărat pe nimica (0,50—2 lei/m³ lemnul rotund de rășinoase) și de dragul acestei țări prea ospitaliere și extrem de tolerantă, dau cele mai cumplite lupte pentru acapararea a noi păduri din proprietatea Statului.

N'ar fi nimic dacă ar reclama păduri pe cari nu le pot exploata instituțiile publice, dar vor pădurile ce constituiesc posibilitățile anuale ce sunt exploatate de aceste instituții pentru fabricile lor.

În interesul naționalizării industriei și comerțului lemnului românesc este necesar să nu se mai acorde nici un lemn societăților străine care ne-au lăsat munții goi și au dus sărăcia în bogatele văi ale munților noștri.

Prețurile cherestelei pentru export în urcare.

Degringolada prețurilor la cherestea exportată în perioada 1929—1936 a luat sfârșit și începând del amijlocul anului 1936 asistăm la urcarea treptată a prețurilor.

Asociația Industriilor Forestiere din România, care constituie în România organul regulator al prețurilor lemnului de rășinoase și folioase, a majorat aceste prețuri de 3 ori în 1936 și anume : 17 Februarie, 22 Iunie, 19 Noembrie 1936) și la 5 Ianuarie a. c.

La 5 Ianuarie a. c., s'au majorat prețurile lemnăriei ce se livrează pentru pentru Egipt, Siria și Palestina dela 35 sh/m³ la 40 sh/m³ fob porturile românești (Galați, Brăila și Constanța).

Majorarea prețului lemnului nostru pentru Orient, s'a făcut de acord cu U. R. S. S. prin delegații săi dela Istanbul (Constantinopol) care tratau vânzarea a 50.000 m³ cherestea de rășinoase importatorilor din Egipt. Această concordanță de prețuri a fost posibilă după câțiva ani de sacrificiu din partea noastră, și este explicată prin faptul că nici U. R. S. S. nu mai dispune de stocuri de lemne pentru a le arunca la orice preț, cea ce am arătat cu date statistice la capitolul «Concurența rusească».

Prețurile în vigoare pentru exportul de rășinoase în Orient sunt următoarele :

cl. IV de Grecia 19—30 cm.	1.550—1.600 lei m ³ fob G-ti
„ V „ 19—30 „	1.400—1.450 „ „
„ IV/V „ 10—17 „	1.300—1.350 „ „
Morallii tombate inclusiv cl. IV.	1.300—1.350 „ „
Alexandria pt. Egipt în specificație (70 la sută 19—30 cm, 20% morallii, 10% înguste).	1.400—1.450 „ „
Siria pt. Siria în specificație	1.300—1.350 „ „

Calitativ, marfa Alexandria pentru Egipt este un sortiment format din cl. IV și V de Grecia.

Marfa pentru Siria este, cl. V de Grecia și 50% cl. VI-a bună.

Clasele IV-a și V-a de Grecia se înțeleg în noua sortare din 1936 — declassate cu cca 30% față de sortarea din anul 1935.

Prețurile date mai sus sunt minimale și valabile numai astăzi; pentru lunile Martie și Aprilie aceste prețuri trebuiesc calculate cu 150—200 lei m³ în plus.

Din cauza urcării prețurilor, Societățile producătoare de cherestea de rășnoase se abțin de a face vânzări, deși sunt numeroase cereri din străinătate.

Concluziuni.

Piața internațională a lemnului în anul 1937 este excepțional de bună pentru lemnul românesc, care este foarte căutat de piețele importatoare de lemnărie.

Cererile în lemn a țărilor importatoare sunt agravate de:

- lipsa stocurilor în lagărele depozitelor lor de desfacere,
- limitarea exportului țărilor exportatoare de lemn la cantitățile de lemn exportate în anii 1934—35,
- reglementarea țărilor de păduri în U. R. S. S. și adoptarea unei politici capitaliste renumeratorii pentru capital, muncă și materia primă consumată,
- politica economiei cu structură de război adoptată de toate țările, pentru a-și forma stocuri de lemnărie.

Din cauza lipsei de marfă pentru acoperirea cererilor externe, prețurile lemnului, sub diferite sortimente și specii, sunt într-o urcare continuă. Majorarea prețurilor lemnului românesc se va continua cel puțin până la jumătatea anului 1937, astfel încât vânzările ce fac, trebuiesc limitate la cantități mici și cu termene de livrări scurte.

Societățile forestiere străine, desmorțite de conjunctura pieței, roesc din nou în jurul celor mai frumoase trupuri de păduri ce au scăpat dela tăere.

Nu mai printr-o conducere strânsă a instituțiilor forestiere cu caracter de stat și quasi de stat, se va ajunge la naționalizarea industriei și comerțului de lemn din România.

V. C. Filip.

PIAȚA INTERNAȚIONALĂ A LEMNULUI ÎN 1936.

Convenția încheiată la 15 Noiembrie 1935 la Copenhaga, între reprezentanții industriei de lemn a principalelor țări exportatoare din Europa, ratificată de țările contractante și intră în vigoare la 1 Decembrie 1935, constituie un eveniment de o reală importanță, în istoria economiei lemnului. Într'adevăr, prin această convenție (European Timber Exporters' Convention, E. T. E. C.) țările contractante se angajează formal, pentru prima dată, să nu exporte decât cantitățile de lemnărie, fixate pentru fiecare stat în parte.

Țările Baltice, Norvegia, Statele Unite și Canada nu au luat parte la această convenție, dar exportul lor a fost evaluat și s'a ținut seama de el la semnarea acordului.

Cantitatea totală ce poate fi exportată în cursul anului 1936 de către țările care au aderat la E. T. E. C. nu poate depăși 3.850.000 st. Cotele repartizate diverselor țări sunt următoarele :

Austria	275.000	standarzi
Finlanda	1.005.000	"
Polonia	313.000	"
România	223.000	"
Suedia	820.000	"
Cehoslovacia . .	96.000	"
U. R. S. S. . . .	950.000	"
Jugoslavlia . . .	168.000	"
Total	3.850.000	standarzi

Începând din primăvara anului 1936, capacitatea de absorbție a piețelor interne a țărilor exportatoare cât și importul în țările importatoare este în creștere, iar stocurile de materiale din depozite devin tot mai reduse. Din această cauză, precum și din cauza limitării posibilității de export, ca urmare a convenției cu E. T. E. C.,-ul situația internațională a pieței lemnului devine din ce în ce mai favorabilă.

Ca o consecință a conjuncturei favorabile, de pe piața internațională a lemnului, prețurile, cu începere din toamna anului 1935, sunt în continuă creștere.

În America de Nord, programul de investiții și conjuctura excelentă a construcțiilor a provocat o cerere crescândă, a cantităților de lemnărie importate din Canada și America de Sud.

Terminându-se războiul vamal cu Statele-Unite, Canada își restrânge exportul său forestier în Anglia. Ea își plasează acum lemnul în Statele-Unite și Irlanda, iar prețurile au tendință de urcare.

Rusia renunță cu desăvârșire la politica sa de dumping și își modifică radical, politica sa forestieră. Prin legea promulgată la 2 Iulie 1936, guvernul sovietic fixează zonele de protecție a regimului apelor și înglobează în aceste zone masivele din bazinurile Volgei, Donului, Nipruului, cursului superior al Dvinei de Vest, etc. În aceste zone exploatarea se reduce numai la creșterile anuale iar dealungul râurilor se fixează fâșii păduroase de protecție, a căror

exploatare este interzisă cu desăvârșire. Astfel regiunile forestiere situate în zonele de protecție a regimului apelor au fost degrevate și exploatarea au fost extinse în regiunile bogate, din nordul și nord-estul Uniunii.

Rusia începe să-și refacă gospodăriile și are nevoie de cantități mari de lemnărie, pentru piața sa internă.

Finlanda își mărește considerabil capacitatea pieței interne prin refacerea gospodăriilor iar ridicarea standardului de viață în Suedia, influențează în mod favorabil conjuctura pieței interne.

În Cehoslovacia cererea internă e în creștere, iar căile ferate cer cantități mari de traverse. Exportul spre Germania și Ungaria este de asemenea în creștere. Ca o consecință a aderării la E. T. E. C. Cehoslovacia introduce permisele de export, la cheresteaua de rășinoase.

Polonia executând un vast program de investiții, consumul său intern e în creștere. Ca urmare a aderării la convențiunea E. T. E. C. și a încheierii unui acord comercial cu Germania, prețurile lemnului rotund pe piața polonă s'au majorat cu 20—30% față de prețurile din toamna 1935. Germania cere cantități mari de lemnărie, în special marfă de tâpnlărie și traverse de cale ferată. Stocurile din acest fel de materiale sunt foarte reduse, iar cererea e mare.

În Austria exportul forestier, în primele luni ale anului, este în scădere din cauza greutăților de încasare, a valorilor lemnului exportat în Italia, iar în Germania exportul se face numai prin compensație.

În Jugoslavia, pentru a se compensa măcar în parte, efectul defavorabil al sancțiunilor economice aplicate Italiei, asupra economiei forestiere jugoslave, s'a dat o mare extindere, activității construcțiilor interne.

Exportul forestier al României e în creștere. Cantități mari de lemnărie se cer de Anglia, Germania, Ungaria și țările din basiful mediteranean. Posibilitățile de export sunt inferioare cererii, tot mai insistente. Egiptul, Siria, Palestina și Grecia cer cantități mari de folioase; stejar, fag, plop, tei, etc.

În Franța consumul s'a redus până la atât că aproape poate fi acoperit de lemnul indigen. Produsele țărilor din Europa centrală pierd mereu terenul, fiind înlocuite cu lemnul indigen.

Anglia cere cantități foarte mari de lemnărie. Conflictul dintre Canada și Statele-Unite terminându-se, Canada nu mai exportă cherestea în Anglia și rămâne o cantitate de cca 1.600.000 m³ pe care Rusia nu o poate acoperi.

În Germania, campania de construcțiuni și masivele cereri ale armatei, au adus o înviorare mare, pe piața internă a lemnului. Numeroase cantități de lemnărie sunt aduse din Cehoslovacia, Polonia și România.

Ungaria, care are o bună recoltă de cereale își mărește consumul intern de lemnărie. Prin convenția încheiată cu România în cursul lunii Aprilie, contingentul de cherestea ce poate fi exportat în Ungaria se mărește dela 7000 vagoane, cât era anul trecut, la 11.000 vagoane.

Belgia, Spania, Danemarca și Olanda își măresc de asemenea consumul intern și importă cantități de lemne, superioare anilor trecuți.

În basiful mediteranean situația se prezintă tot așa de favorabilă. Mărirea standardului de viață în Siria, Palestina și Egipt face ca cererile de lemnărie să fie numeroase. Se constată o cerere din ce în ce mai mare de folioase

pe piețele mediteraneene (parchete de stejar, cioplitură de fag pentru construcții rurale, traverse de cale ferată pentru Grecia, Turcia și Egipt, doage de stejar pentru Franța, trunchiuri de plop și anin pentru fabricile de chibrituri din Turcia. etc.). Acest lucru e de mare importanță pentru noi, căci am putea deveni principalii furnizori de lemn tare, ai piețelor din Mediterana.

Italia, deși deabia ieșită din războiul cu Abisinia, prin comprimarea consumului, are disponibil, cantități însemnate de materiale așa că cererile sunt reduse.

În Grecia, exportul forestier scade, atât din cauza greutateilor de clearing, cât și din cauza mișcării puterii de cumpărare a țaranului grec.

În Palestina odată cu turburările provocate de AArabii naționaliști, cât și din cauza lipsei de credit, exportul se reduce.

Piața lemnului, care marcase o ameliorare progresivă, se schimbă cu desăvârșire în timpul verii. Sezonul de vară aduce o conjunctură neobișnuită pentru lemnărie. Toate țările își refac gospodăriile și provoc cereri masive de lemnărie și animație în țările exportatoare.

Cererile engleze pentru lemnărie devin tot mai insistente, datorită consumului excelent. Piața engleză e cea mai mare piață de lemn de construcție. Ea consumă aproape jumătate din exportul forestier al Europei.

Datorită politicii de ridicare a standardului de viață a populației, prin lucrări de investiții publice, Suedia, Finlanda și U. R. S. S. au de acoperit cereri mari interne. Exportul deasemenea este foarte activ. U. R. S. S. exportă cantități însemnate de materiale în Anglia și Germania.

Exportatorii suedezi au semnat contracte pentru numeroase cantități de materiale, ce urmează a fi livrate în toamnă, în Germania.

În Spania izbucnind războiul civil, orice export este întrerupt.

Belgia, Danemarca și Olanda s-au mai împușinat cererile de lemnărie, nevoile lor începând să fie satisfăcute.

Greutățile valutare din Grecia și nesiguranța din Palestina, din cauza mișcărilor Arabilor, a redus mult exportul forestier în aceste două țări.

Consumul intern, al țărilor producătoare de lemn, din Europa centrală, (Polonia, Jugoslavia, Cehoslovacia, România) este mărit, din cauza numeroaselor lucrări de investiții, ce se execută.

Pe piețele nordice, cererile sunt din ce în ce mai numeroase, iar stocurile sunt aproape lichidate. Comenzile în mare majoritate sunt pentru livrare promptă iar prețurile cresc mereu.

Germania și Olanda sunt cele mai bune clienți ale Suediei, Belgia face comenzi masive în Finlanda, iar Polonia a lichidat toate stocurile esale.

Prețurile pe piețe occidentale au crescut în ultimele luni și grație politicii duse de E. T. E. C., de a nu se oferi cantități de materiale mai mari decât pot absorbi în mod normal aceste piețe, se speră într-o nouă majorare.

În basinul mediteranean, din cauza cererilor mari de lemn engleze, se simte lipsă de materiale. Lemnul rus a dispărut de pe aceste piețe, iar prețurile importatorilor din Egipt, Siria, Grecia și Palestina au scăzut mult. Sortarea cherestelii, care devenise tot mai pretențioasă, slăbește progresiv, atingând aproape nivelul din 1930.

Egiptul cere cantități însemnate de materiale atât rășinoase cât și folioase iar compania de construcțiuni din Siria absoarbe mult lemn.

În Palestina, după o stagnare de aproape un an, din cauza turburărilor interne, cererile de cherestea de rășinoase, reîncep.

La 1 Octombrie 1936 are loc la Stockholm adunarea E. T. E. C.-ului. Cu această ocazie se fixează cotele pe 1937, pentru fiecare stat în parte, menținându-se cele de pe 1936 cu excepția României căruiă i se modifică și fixându-se cote Letoniei. noul membru al asociației.

Anglia rămâne cea mai activă piață. Negustorii englezi au încredere în stabilitatea pieței, bazați pe reînnoirea convenției E. T. E. C. și pe cererea internă și încheie contracte pe 1937, mai devreme ca de obicei.

Din cauza consumului intern, ce se crede că va fi mai mare pe 1937 și a disponibilului mai redus pentru export, Finlanda, Suedia și U. R. S. S. au majorat prețurile pentru 1937.

U. R. S. S. a anunțat că nu poate furniza Angliei pe 1937 decât 240.000 standarde iar în Finlanda nici nu pot fi executate toate comenzile. Belgia în special a făcut comenzi mari în Finlanda, pentru 1937.

În basiniul mediteranean cererile de folioase se accentuează. U. R. S. S. deși are numeroase păduri de folioase, exportă aproape exclusiv lemn de rășinoase. Polonia își plasează lemnul său tare pe piețele occidentale iar Cehoslovacia în Anglia și Germania. În fine, Jugoslavia exportă în Spania, Germania, Ungaria, Belgia și Africa de Nord și ceva mai puțin în Egipt. De acela principalii furnizori de lemn tare pentru Orient, rămânem noi.

Principalele cauze, ale conjuncturei favorabile de pe piața internațională a lemnului din toamna 1936 au fost urcarea prețurilor în Anglia și reducerea stocurilor de materiale din țările exportatoare.

Statele exportatoare își reduc tăerile la posibilitățile anuale. Chiar U. R. S. S. renunță la dumping și își modifică politica forestieră, prin mutarea centrului exportărilor în Urali și Siberia.

În toate aceste țări ce își exploatează în mod rațional pădurile, capacitatea de absorbție a piețelor interne s'a mărit cu 10—20%, în special în U. R. S. S., Suedia, Finlanda, Polonia, Cehoslovacia și Jugoslavia, de unde micsorarea disponibilului pentru export. Paralel cu aceasta, standardul de viață în diverse țări crescând cere un consum mai mare de lemn.

Pentru România, anul 1937 se anunță foarte favorabil. Reducerea exportului de lemn rus a făcut ca toate statele și în special cele din Orient să ceară insistent la noi materiale lemnoase, de unde și o urcare a prețurilor.

Ing. Vasilescu Grigore.

Literatură.

- 1) Buletinul C. A. P. S. 1936.
- 2) Revue internationale du bois 1936.
- 3) Bulletin de la Société Centrale Forestière de Belgique 1935.
- 4) Revista Pădurilor, 1936.
- 5) Le moniteur des scieries, 1936.
- 6) Le bois, 1936.

R E C E N Z I I

Rădulescu, A. V. Dr. :

Wuchs-Leistung, Nutzung und Verjüngung der urwüchsigen Buchenbestände in den Karpathen.

(Creșterea, exploatarea (utilizarea) și regenerarea arboretelor naturale de fag din Carpați).

Tipografia de artă D. Geller, VIII + 112 pag. Buc., 1937, prețul 100 lei.

Intrarea României în viața economică forestieră s'a făcut într'o epocă de mare prețuire a rășinoaseilor, când lumea le căuta pentru variatele și multele construcții necesare ridicării standardului de viață în Europa centrală și apuseană. De aci, exploatări succesive, dar și *plantațiuni* pe scară mare, în domeniul rășinoaseilor. Poloasele cele mai prețuite — stejarul de exemplu, care în flora europeană e specia cea mai răspândită — erau mai neglijate. În locul molidului, se planta molid, sau cel puțin așa era tendința: în materie de foioase (stejar), această preocupare de viitorul pădurilor exploatare nici nu exista.

E firesc lucru, dar, ca în asemenea împrejurări, fagul, ca un lemn de mai mică valoare decât al stejarului, să fie completamente neglijat și urgisit chiar, cu atât mai mult, cu cât, la noi, se găsește într'o proporție (~ 40% din domeniul

forestier al țării), care întrece cu mult celelalte specii. S'a dus împotriva lui adevărate campanii de distrugere, pentru ca acum, după aproape 50 de ani de «persecuție», fagul să fie reabilitat. Concepția arboretelor amestecate, a regenerărilor naturale, etc., i-a redat dreptul la existență. Este tot mai apreciat ca una din speciile cele mai indicate pentru ameliorarea solului în arboretetele de rășinoase (molid, brad, larice) și în cele de amestec cu foioasele prețioase (frasin, paltin, gorun). În plus, o nouă seamă de întrebuințări găsite în ultima vreme, necunoscute altădată, îl fac tot mai cerut.

Cu lucrarea d-lui Rădulescu fagul își găsește un apărător mai mult. Așa reese din străduința depusă pentru a infățișa problema fagulii în cele două aspecte: al valorificării lemnului și al importanței pentru știința silvică, a arboretelor naturale — în parte virgine — din Carpați.

Materialul prezentat în această lucrare a fost colectat din toate punctele interesante de răspândire ale fagulii, personal de către d-l Rădulescu, care n'a cruțat nimic pentru a merge la fața locului, în scopul ca datele să fie veridice și deci cât mai valoroase. În felul acesta a fost cu puțință strângerea observațiilor relative la creșterea fagulii, la regenerarea lui în pădurea virginoasă, etc.

Întregul acest material documentar e prezentat împărțit în trei grupe de capitole. În partea I. se discută chestiunile

de răspândire, creștere și rentabilitate a fagului; în partea II, utilizarea lemnului de fag și produselor accesorii; iar în a III-a, problema regenerării păduri de fag virgină și quasi-cultivată.

Autorul analizează condițiile climaterice în care vegetează fagul la noi, răspândirea fagului în Carpați și arboretele virgine de fag. În România, se mai găsesc încă multe păduri virgine, scăpate dela exploatare, mai ales din cauza inaccesibilității stațiilor în care sunt situate. Pentru importanța faptului, D-l Rădulescu a urmărit să desprindă în pădurile noastre caracterele deosebite ale tipului de pădure virgină din Carpați, pentru ale compara cu cele menționate în literatura de specialitate. În acest scop a făcut ridicări în arboretele mai reprezentative din Carpații sudici, reușind să stabilească — spre deosebire de autorii străini (Dengler) — că pădurea virgină de fag prezintă caracterul grădinărit, cu o tendință de apropiere — mai mult sau mai puțin — de codrul regulat: aceasta apropiere fiind condiționată de circumstanțe topografice. În locurile așezate, adăpostite de vânt, caracterul pădurii virgine se apropie mai mult de codrul regulat; în schimb, în locurile expuse vântului, cum e cazul pe coame, este mai aproape de tipul grădinărit.

D-l Rădulescu analizează amănunțit, în pădurea virgină, numărul arborilor (la ha), diametrul mediu, înălțimea medie, volum, etc. Cu titlul de curiozitate, cităm o parte din cifrele stabilite pentru unitatea de suprafață, cu ajutorul locurilor de încercare: 240 arbori (cu diametrul mai mare de 15 cm.); 5—600 m. c., în pădurea adăpostită (și arborii dela 15 cm. diam. în sus) și 200 m. c. în pădurea expusă vântului. Cu titlul de observații generale s'a mai constatat că: numărul

arborilor crește cu cât pădurea este mai expusă la vânt; diametrele mari predomină în pădurea mai puțin expusă vântului, contrariu în pădurea expusă vântului, unde majoritatea o au diametrele mici. De asemeni, în ceea ce privește înălțimile, în pădurea virgină ele sunt mai mari unde pădurea nu e expusă vântului și mai mici unde este.

Despre calitatea lemnului de fag se tratează separat într'un capitol, cu privire specială la inima roșie, care atunci când se formează vine să se adauge pierdicelor — și așa existente — în calea diferitelor valorificări. În această privință, se pare că Banatul are un fag mai puțin suferind de această boală, spre deosebire de Carpații estici și sudici, unde abundă.

În partea II-a — intitulată «utilizarea» și format din două capitole, produse principale și produse accesorii — autorul expune modalitățile de tratament aplicate la exploatarea fagului în România, trecând după ce înfățișează problema transportului, la principalele valorificări ale lemnului de fag. Aflăm astfel, cantitățile importante de lemn de fag valorificate prin aburire (Cherestea aburită), traverse, multe obiecte de gospodărie, etc. Lemnul de foc rămâne însă valorificarea cea mai obișnuită, și cea mai importantă pentru moment. De altfel, problema aceasta, a combustibilului, ar trebui să preocupe mai mult pe silvicultori, întrucât în această chestiune, România, pentru multă vreme încă, e avizată la lemn. Cum pădurile de câmpie vor fi îndrumate să producă tot mai mult lemn de lucru, iar lemnul de alte specii, pentru foc, devine mereu mai rar, se cere să se oprească iureșul dat în pădurile de fag, actualmente, pentru a se putea preveni o criză a lemnului de foc, într'un viitor nu prea îndepărtat.

Iu ceea ce privește, produsele accesorii, la capitolul respectiv ni se vorbește despre patru din cele mai importante: iarba (pășunat), jir, ciuperci și nuele și muguri (utilizate ca nutreț la vite).

În sfârșit, în ultima parte se tratează chestiunea regenerării, în pădurea virgină și cea cultivată. Regenerarea se face în funcție de factorii staționali (bine înțeles), dar vântul, în deosebi, e cel care o condiționează. În cazul pădurii neexpusă acțiunii vătămătoare a vântului, condițiile de regenerare sunt mai favorabile decât în pădurea care suferă din cauza vântului, mai ales în ceea ce privește solul, care e mult mai receptiv, întrucât nu are începutul de acidificare produs în pădurea expusă vântului.

În aceeași ordine de idei, studiul factorilor externi și influența lor asupra regenerării ne apare în toată importanța.

În materie de fructificație, deosebim ani plini și ani parțiali de sămânță. D-l Rădulescu aduce și pentru periodicitatea acestora, aci, câteva precizări: 5—6 ani pentru ani plini, între care se intercalează adesea ani parțiali.

În regiunile băntuite de furtuni, pentru regenerarea pădurii de fag, — în care, prin urmare, pot fi multe doborâturi, — se prezintă două cazuri: când nu este un semințis preexistent, dar sunt încă în picioare arbori de sămânță și când nu există nici semințis nici arbori care să dea sămânța. În continuare, într'un subcapitol se ocupă de regenerarea pădurii în urma incendiilor. În sfârșit, în ultimul capitol ni se arată cum se face regenerarea în pădurile exploatate în cele trei modalități de tratament, așa cum se aplică la noi, — a tăierii rase, a tăierilor succesive și a quasi-grădinaritului.

Am încercat în cele de mai sus să schițăm lucrarea D-lui Ing. Dr. Anton Rădulescu, pentru a arăta, cât de palid, importanta contribuție adusă de D-sa

pentru cunoașterea biologiei pădurii de fag, compoziției și regenerării ei. În literatura de specialitate, D-sa s'a înscris ca un reprezentant al «generației fagului», — cum ar spune D-l Prof. M. Drăcea —, adăugând în biblioteca silvică o carte, în care materialul documentar e cules direct de pe teren, nu compilat, o muncă, prin urmare, românească, despre pădurile românești.

T. Bălănică

Nedici, Gh., Prof.

«Jagd in Rumänien».

Schițe și povestiri, cu 8 planșe după fotografii autorului. Editura «Lepkam», Graz. Prețul 6.60 Sch.

Am semnalat la timp în coloanele acestei reviste cea dintâi lucrare cu caracter pur literar, intitulată «Clipe de vrajă» și conținând un mănunchiu de schițe și nuvele cu subiecte împrumutate din viața vânătoarească. Lucrarea a apărut de curând în ediție germană sub titlul «Jagd in Rumänien». Judecând după ecoul ce l-a avut în presa austriacă, se pare că lucrarea D-lui Nedici obține și în străinătate același succes pe care l-a avut în țară. În «Tagespost» din 6 Dec. 1936 (ce apare în Graz) profesorul universitar Dr. W. Hoffer îi face o foarte elogioasă recenzie din care ne permitem a cita câteva rânduri:

«În descrierea patriei sale, vechiul vânător și observator al naturii devine un poet de cea mai fină nuanță sufletească. Poet într'o limbă care nu este limba lui maternă, descriitor sensibil al naturii, pe care a învățat s'o observe just abia numai după ce concepția germană a vânătoarei corecte l-a subjugat. Povestea satului românesc, care ocupă aproape jumătate din carte, nu este o searbădă re-

oare negru pe alb a bravilor vânători și a răilor braconieri, ci o descriere adânc psihologică, fin aprofundată și dramatică clădită, care captivează și satisface nu numai pe vânător, ci pe orice cititor entuziast pentru artă».

D-l Nedici, cunoscut până acum mai mult ca jurist și vânător, capătă prin această lucrare consacrarea unui scriitor de talent, în măsură să creeze în domeniul literaturii beletristice opere de reală valoare artistică. Deaceia, nădăjduim că D-sa nu se va opri aici.

G. T. T.

Willing Ott. Inginer Inspector General Silvic.

«Istoria dreptului de vânătoare în Transilvania».

Edit. Academiei Române — Studii și Cercetări, XXVI, București 1936. 124 pag. (din care 65 text + 60 anexe).

Autorul lucrării de față, practician de vânătoare, este bine cunoscut în lumea silviculturilor noastre și prin activitatea sa scriitoricească în materie forestieră și cinegetică. Articolele Domniei-Sale, din revistele de specialitate respective, se remarcă prin observația îngrijită a faptelor, o documentație serioasă și printr-o ținută sobră. Acestea constituie, după părerea noastră, calități de adevărat scriitor în domeniul științific. Cu lucrarea de față, autorul face un mare pas înainte, reușind să-i fie admisă între publicațiunile Academiei Române. Sub acest raport, Domnia-Sa se clasifică primul între silvicultorii români. Referatul chestiunii a fost susținut de Domnul Andrei Rădulescu, membru activ al Academiei și consilier la Inalta Curte de Casație și Justiție.

Lucrarea propriu zisă — adică primele 64 de pagini — sunt împărțite în trei capitole :

I. Epoca străveche până la Ștefan cel Sfânt (1022);

II. Epoca orânduiri sociale a evului mediu (1022—1848);

III. Epoca tendințelor noului economice și de libertate (după 1848);

Ultimele două capitole se subîmpart, mai departe, după natura stăpânirii provinciei (de pildă: Transilvania sub dominațiunea Ungariei, sub principii naționale proprii, sub sceptrul austriac, etc.). Din însăși această dispoziție a materiei, cât și din chipul cum este tratată, reiese grija de a se repera evoluția dreptului de vânătoare față de evoluția concepțiilor de drept și politice. Dreptul de vânătoare și regulamentul lui, cum observă textual autorul în introducere, reoagindesc cât se poate de clar, esența, extinderea și importanța vânătoarei, dar totodată și sensul și spiritul unei epoci (pag. 3).

În expunerea materiei, autorul se sprijină, ca întotdeauna, dealtfel, pe o foarte solidă și strânsă, chiar prea strânsă, documentare. Cititorul va fi poate isbit de acest fapt și va regreta că nu s'a lărgit mai mult cadrul lucrării, legându-se în mai mare măsură și mai îndepărtat expunerea de restul vieții înconjurătoare. Românul apreciază parantezele și în oarecare măsură chiar și fantezia. Ar fi fost poate necesar să se facă apoi o mai accentuată distingere a faptelor după gradul lor de importanță și semnificație. Accesoriu întunecă uneori principalul și îngreunează urmărirea liniilor mari în evoluția dreptului de vânătoare transilvan. Prin aceste vremuri să spunem că lucrarea respectivă este, în primul rând o lucrare de serioasă documentație științifică, pentru cititorul forțat și mai puțin pentru o citire ușoară și agreabilă.

Jumătatea a doua a lucrării — adică ultimile 60 de pagini — sunt aproape ocupate de anexe și anume de cele 27 de

documente principale (în limba originală și în traducere), citate în text. Serviciul pe care autorul vrea să-l facă cetitorului, punându-l la îndemână documente rare și greu accesibile, merită a fi subliniat.

În privința limbii, sunt oarecari rezerve de făcut. Pe alocurea se întâlnesc expresii și forme sintactice streine de spiritul limbii noastre sau particularisme provinciale. Lucrul se explică și se scuză, limba românească ne fiind limba maternă a autorului. *Domnia-Sa* merită chiar laudă pentru faptul de a-și fi publicat lucrarea în limba noastră, ceea ce în unele privințe constituie un inconvenient. Buna înțelegere a textului, din cauza lipsurilor amintite, nu suferă, însă, aproape de loc.

Pentru noi, lucrarea interesează din două puncte de vedere: românesc și forestier.

Politica cinegetică exercitată în Transilvania până la sfârșitul anului 1918 poartă marca stăpânirilor streine respective și a isvorit din interesele acestora și din spiritul vremurilor. Sub raportul social și mai cu seamă național-românesc, și ea ne dă oarecum măsura implărilor la care a fost supusă populația transilvană. În afară de acest interes mai mult istoric, trebuie să admitem că trecutul vânătoresc respectiv a contribuit la creșterea unei tradițiuni în materie. Însemnătatea acestuia credem că este totuși minimă. Lumea este supusă în vremurile noastre la prefaceri atât de radicale și violente încât nu știm de va mai rămâne mare lucru în amintirea populațiilor actuale.

Ca silvicultori, vom găsi în lucrarea de față confirmată odată mai mult, strânsă legătură ce a existat și există întotdeauna și pretutindeni între economia cinegetică și cea forestieră și apoi între vânătoare (în sensul de practicare a vânătoarei și

mai ales de ocrotire și creștere a vânatului) și profesiunea de silvicultor și pădurar. Silvicultorul a fost mai întâiu vânător și a continuat a ofițer nobilul cult al Dianei. În occident aproape nici nu se poate concepe silvicultor nevânător. Expunând dispozițiile din legea administrării pădurilor, referitoare la vânătorie, autorul adăugă următoarele constatări și speranțe, a căror reproducere aici o credem necesară :

«Prin aceste dispozițiuni s'a recunoscut principial și prin lege, competența organelor silvice în chestiuni de vânătoare, vânătoarea în totalitatea ei fiind încadrată în complexul silviculturii.

În realitate, nu s'a ajuns la executarea ei, deoarece printr'o decizie ministerială, atât arendarea, cât și valorificarea dreptului de vânătoare în pădurile Statului, au fost atribuite competenței serviciului de vânătoare. Independent, din Ministerul de Domenii.

Rămâne, ca viitorul să soluționeze definitiv, pe lângă multe alte probleme de a.e. vânătoarei și problema competenței personalului silvic în chestiuni ce interesează vânătoarea, în folosul vânătoarei și al vânătorilor» (pag. 64).

Încheind, noi felicităm pe autor, cu toată căldura, pentru frumoasa contribuție, pe care *Domnia-Sa* o aduce tezaurului nostru de cunoștințe, într'o măsură atât de înfrățită cu aceea a profesiunii noastre. Cei ce vor întreprinde noul lucru de mai adâncă cercetare sau de o mai largă sinteză în domeniul respectiv sau cu caracter mai general, vor găsi în această lucrare cel mai bun punct de plecare și cel mai bun mijloc de orientare și înlesnire.

Pentru aceste motive, o recomandăm cu stăruință, camarazilor de profesiune.

Ilie C. Demetrescu

REVISTA REVISTELOR

BULLETIN DE LA SOCIÉTÉ CENTRALE FORESTIÈRE DE BELGIQUE.

No. 10, Octombrie, 1936.

G. Delevoy.

Le congrès international des instituts de recherches forestières en Hongrie.

Congresul internațional al institutelor de cercetări forestiere din Ungaria.

Autorul face o largă comunicare asupra cercetărilor forestiere în Ungaria, în care se ocupă de: condițiunile staționale în Ungaria, descrierea succintă a Ungariei forestiere, cercetările forestiere, încercări de regenerare, împădurirea nisipurilor burătoare, împădurirea solurilor alcaline chestiunea exotcelor.

În partea finală sunt arătate pe scurt lucrările congresului: comitetul permanent, comitetul internațional și adunarea plenară, bibliografia forestieră, organizarea institutelor de cercetări forestiere, normalizarea metodelor de descriere a stațiunilor, etc.

A. Balon.

Les srix des bois en 1936.

Prețurile lemnului în 1936.

Scurtă dare de seamă asupra variației prețurilor lemnului în 1936.

J. Compredon.

Le bois de sapin de Douglas.

Lemnul Douglasului verde.

Sub acest titlu autorul prezintă un studiu al lemnului de Douglas verde privind structura lemnului, proprietățile fizice, proprietățile mecanice și întrebuințările pentru care este apt.

Jurisprudență.

Cronica forestieră.

E. V.

FORSTWISSENSCHAFTLICHES
CENTRALBLATT.

Caictul 17, 1 Sept. 1936

Kudolf Hoffmann.

Versuche zur Klärung des Keimverlaufs bei der Pappel.

Cercetări pentru clasificarea evoluției germinăției la plop.

Înmulțirea plopului din sămânță este foarte anevoiasă. Continuând cercetările în această direcție, începute în anul trecut, autorul aduce concluziuni noi, în ce privește germinația semințelor de plop:

1. Dacă semințele se separă de burbacul în care sunt înfășurate semințele.

timpul de germinație al semințelor se scurtează simțitor.

2. Puterea de germinație se reduce, dacă se desprind perii ce înconjoară funiculul seminței (partea seminței prin care se leagă de teacă).

3. În primele ore după ce începe să-mănja să germineze, este nevoie de multă umiditate.

4. Germinația reușește mai bine în nisip mai mare.

Dr. E. Münch.

Das Lärchensterben.

Uscarea laricelui.

(Articolul continuă).

I. Reissig.

Über Entrindungsgeräte.

Despre uneltele pentru c o j i t.

Autorul arată, că dintre cele două feluri de unelte întrebunțate la descojirea lemnului, cel acționat prin tragere și cele prin împingere, primul este mai propriu pentru arborii cu coaja mai groasă și în terenuri mai accidentate. Cealaltă uneltă este mai potrivită în teren șes și pentru arborii cu coaja mai subțire.

A. Singer.

Pfälzer Zugeisen.

Fierul de descojit din Palatinat.

Această uneltă are forma unui semicerc, cu diametrul de 9 cm. Diametrul pe una din părți este tăios. De coardă exact la mijlocul său se bagă coada, care n'are decât 35 cm. lungime.

Greutatea totală este de 1 kgr. Este foarte ușor manevrabil, destul de greu, ca prin greutatea lui să acționeze mai sigur. Are un mare avantaj față de unel-

tele acționate prin împingere, coaja nu mai ajunge la mâinile lucrătorilor, pe care de cele mai multe ori le rănește.

Rusanna Abrahmian și G. Iaroschenko.

Zur Frage des Verfahrens des Kiefern-anbaus unter schlimmsten Bodenbedingungen.

Relativ la problema metodelor de cultură a pinului în cele mai proaste condiții edafice.

În urma cercetărilor făcute autorii stabilesc că, pentru cultivarea pinului în terenuri sărace, pietroase, între metodele recomandabile, trebuie trecute și următoarele.

După ce s'a făcut gropile, se mobilizează pe o adâncime de 20 cm, solul, înlăturând pietrele și resturile de rădăcini,

De jur împrejurul pueșilor se face cu pietre, un fel de pavaj, sau dacă nu sunt pietre la îndemână, se pun bucăți de carton înmulate în petrol.

O altă metodă care a dat rezultate.

Se plantează puești în gropi cu diametrul 25 cm. și 10 cm. adâncime. Cu aceste gropi se leagă un șanț înclinat, lung de 60 cm. de 10-15 cm lat și adânc. Șanțul servește să aducă apă din ploii la puești.

Trebuie însă în primul an ca după fiecare ploaie să se curățe șanțul de materialele aduse de ploaie.

Caletti 18. 15 Sept. 1936.

Max Woolfe.

Sturmschäden im Wald!

Stricăciuni cauzate de furtună în pădure.

Stricăciunile ce le produce anual în arboretele de molift, furtuna, prin rupere

și doborâre, se ridică numai în Bavaria la sute de mli de metri cubi. Institutul de cercetări al Bavariei și-a propus să studieze, care sunt condițiunile, ce favorizează acțiunea de distrugere a vântului. În articolul de față, autorul ne arată care sunt chestiunile ce și le-a propus să le urmărească, în legătură cu stricăciunile aduse de furtună pădurii, ele ar fi :

1. Influența solului asupra pericoulului furtunii.
2. Importanța configurației terenului.
3. Influența marginii pădurii.
4. Influența lizierei arboritelor.
5. Importanța compoziției arboretului (consistență, conformarea coronamentelor...).
6. Acțiunea de schimbare a direcțiunii vântului, a arboritelor vecine.

În ce privește solul, se observă că, un sol umed favorizează acțiunea vântului.

Un sol înghețat este mai puțin favorabil pentru stricăciuni.

Dr. Adalbert Ebner.

Vorversuche mit neuen Geräten zum Ausrücken von Stammholz.

Cercetări preliminare cu unelte noi pentru tuitul buștenilor.

Autorul descrie un cărucior cu două roate, pentru scosul buștenilor din pădure, perfecționat de el după modelul Spengler-Glogger.

Roțile sunt cu șină de fier sau cu pneuri, rămâne de văzut dacă pneurile sunt mai bune decât șina. Căruciorul are și un dispozitiv ce ajută la încărcatul buștenilor.

Caletul 19. 1 Oct. 1936.

Prof. Dr. E. Münch.

Das Lärchensterben.

Uscarea laricelui (sfârșit).

A se vedea la rubrica «referate, comentarii» în acest număr, unde se prezintă în rezumat întreg articolul.

Caletul 20. 15 Oct. 1936.

Ing. Dr. L. c. Leopold Hufnagl.

Die Umtriebszeit in Lehte und Praxis.

Revoluția în teorie și practică.

La începutul reglementărilor ce le cere amenajamentul, se consideră revoluția, ca ceva fix.

În ultima vreme părăsindu-se strictețea acesta, s'a ajuns la metode mai maleabile de amenajare, în care revoluția se ajustează după nevoi. Am trecut acum, spune autorul, deja Statica forestieră la o Statistică forestieră.

Dr. Fritz Ernst.

Kiefernkrümpelbestände in Bayern.

Arborete de pin piper-nicit în Bavaria.

(Articolul va continua).

Dr. E. Münch.

Zur Verbesserung der forstlichen Arbeitsverfahren.

Relativ la îmbunătățirea metodelor de lucru forestiere.

Autorul amintește că descoltorul de care s'a ocupat Singer și Reissig în No. 17 al revistei, este descoperit chiar de

d-sa și ne arată că el este propriu și pentru alte lucrări ca: curățat ghița, murdăria și foarte bun pentru curățatul muruenilor în pipiniere.

De asemenea mai reamintește autorul că, tot d-sa a mai inventat și un pluș care în cultura stejarului a dat rezultate foarte bune.

Ant. V. Răd.

JOURNAL FORESTIER SUISSE.

Nr. 7/1936.

H. Badour.

Le noyer dans la forêt suisse.

Nucul în pădurea elvețiană. (3 pag.)

Consumul anual al lemnului de nuc în Elveția se urcă la cifra de 11.000 m³, din care numai 650 m³ sunt importați. Se pare însă că se atacă prea mult rezervele de nuc elvețiene. Deaceia se cere să se dea mai multă atenție culturii lui, putând fi avantajos folosit în pădurile din regiunile joase.

Jacques Barbey.

La conservation des bois en grume — suite et fin.

Conservarea buștenilor (7 pag.).

— Urmarea unui articol al cărui început se găsește în Nr. 6 al acestor reviste.

De data aceasta, se arată cum se face în Elveția aranjarea lemnului, în aer liber, indicându-se, pentru fiecare modalitate, felul cum se comportă lemnele. În această privință există o disparitate de comportare a butucilor față de incendiere și insecte precum și față de locurile alese pentru depozit.

În încheiere se indică regulile de care trebuie să se țină seamă la depozitarea butucilor pentru ca să se consume în bună stare.

Nr. 8/1936.

E. F.

La fallacieuse notion du moindre effort.

Noțiunea înșelătoare a minimumului de efort.

Autorul se referă la obiecțiunile ridicate de un cumpărător de material lemnos din Zürich, în legătură cu niște materiale provenite din cantoanele Berna, Soleure și Neuchâtel. Materialele nu s'ar fi prezentat în starea și dimensiunile oferite de țările exportatoare și chiar de vânzătorii din pădurile din jurul Zürichului. Aceste practici îl dovedesc aceluși negustor de lemne incomprehensiv și incapacitatea personalului responsabil.

D-l E. F. arată că negustorul nu are dreptate, că materialele furnizate din Jena (din care fac parte cele 3 cantoane cu pricina) nu pot apărea pe piață în dimensiunile celor oferite de pădurile din platoul elvețian. Aceasta din cauza condițiilor dificile de exploatare și de scoatere. Și în continuare d-l E. F. arată că: «în opoziție cu anumite țări exportatoare care, cu sau fără plan, epuizează rezervele lor forestiere, și care, consimțind la un sacrificiu total, nu au nimic a refuza cumpărătorilor lor, — Elveția se clasează din fericire printre țările care onorează silvicultura. Ea figurează în primul rând, căci grija forestierului elvețian nu stă numai în a păstra patrimoniului elvețian ce i s'a dat în seamă și pentru care are responsabilitatea, ci, mai mult, vrea să mărească și să amelioreze producția lemnoasă». Silvicultorul elve-

flan nu va accepta niciodată să introducă în pădurile Elveției practici străine, acordând prioritate exploatării în dauna culturii. Acceptarea unei astfel de străni pretenții n'ar întârzia să antreneze decadența a ceea ce până azi formează orgoliul elvețian.

E. Graff.

Une lutte inexorable.

O luptă inexorabilă. (2 pag.).

Autorul arată că sunt cazuri când silvicultorul trebuie să intervie împotriva pădurii pentru a o împiedica de a invade anumite pășuni.

Se impune ca atunci când desființăm mărăcinișurile să intervenim cu semănăturile de semințe de plante furajere.

J. P. C.

Sur la technique des inventaires.

Asupra tehnicii inventarierilor.

Nr. 9—10/1936.

Aug. Barbey.

La question du peuplier envisagée au point de vue Suisse.

Chestiunea plopului, privită din punct de vedere elvețian. (10 pag.).

Cultura plopului în Elveția se prezintă sub două aspecte diferite.

1) Utilizat pentru punerea în valoare a terenurilor sterpe, adesea mlăștinoase, din domeniul agricol;

2) Utilizată pentru îmbogățirea crângurilor de anin sau a unor părți umede din pădurile de câmp.

Autorul articolului se adresează corpului silvic elvețian cerându-i să aibă în

vedere această excelentă esență, care poate da mari foioase, atunci când este instalată în condiții favorabile de altitudine, sol și asociații determinate.

Sam. Aubert.

Le boisement des tourbières dans le Jura.

Impădurirea turbiereilor în Jura. (4 pag.).

Turbinele neatinse de om, în regiunea Munților Jura au fost și sunt mai mult sau mai puțin împădurite. Speciile forestiere care se găsesc în astfel de terenuri sunt: pinul de munte, mesteacănul și într-o măsură mult mai restrânsă, molidul.

Arată cum se prezintă locul turbos de pe valea Joux, cunoscut sub numele de Praz Rodet.

Lozeron.

Preparation de bois pour gazogènes et chauffages centraux.

Prepararea lemnului pentru gazogene și încălzire centrală. (4 pag.).

H. B.

La sylviculture suisse.

Silvicultura elvețiană. (2 pag.).

Este titlul pe care-l poartă o carte scoasă sub auspiciile Uniunii țăranilor elvețieni.

D-l H. B. face prezentarea acestei lucrări destinată mai ales celor din mediul agricol.

Nr. 11/1936.

H. Badoux.

Le Waldbauverein d'Hérisan.

Societatea forestieră din Hérisan.

Se dau detalii asupra istoricului societății forestiere din Hérisan, înființată acum un secol din inițiativa pastorului Adrien Schless. Societatea a achiziționat mai bine de 100 ha. de pășune, pe care le-a împădurit. Arboretul este constituit numai din rășinoase, (molidul ocupă 81%), având 230 m³ la ha. În timpul din urmă pădurea a fost amenajată, iar în vederea exploatării, societatea a făcut însemnate investiții pentru deschideri de drumuri.

Sam. Aubert.

A propos de la présence du chêne dans le Haut-Jura.

În legătură cu prezența stejarului în partea superioară a Jurei. (1 pag.).

Completând o observație a d-sale făcută în Nr. 4/1929 al acestei reviste, privitoare la prezența gorunului pe teritoriul Comunei Boutavent-dessus, alături de molid și fag, autorul constată de data aceasta și prezența stejarului pedunculat. Și aceasta, la 1250 m. alt., necunoscut până atunci.

H. Badoux.

Le reboisement du Mont Soubasio, dans l'Italie centrale.

Reîmpădurirea muntelui Soubasio, în Italia centrală. (14 pag.).

Muntele se află în apropiere de orașul Assise. Are o altitudine maximă de 1290 m. Climatul favorizează speciile din Lauratum, Castanetum și Fagetum. Complet despădurit de vreo 700 ani. Lucrările de reîmpădurire începute în 1916, au căpătat un nou impuls sub regimul fascist. S'au împădurit 1500 ha. Speciile (indigene și exotice) sunt diverse rășinoase

și foioase — potrivit cu locul. Pentru a împiedica scurgerea apelor pe coaste și eroziunea s'a lucrat în terase de câte 1 m. lățime, distanțate vertical, după pantă, la 6—10 m. Rezultatele, până azi, sunt încurajatoare.

Nr. 12/1936.

H. Badoux.

Congrès suisse du bois, à Berne.

Congresul elvețian al lemnului, la Berna. (4 pag.).

Acest congres s'a ținut cu scopul de a se găsi căile cele mai indicate pentru a se utiliza cât mai mult lemnul, care în ultimul timp a fost înlocuit în multe privințe de alte materiale.

F. Aubert.

Le gaz des forêts dans la petite ville. Gazul din lemn în orașele mici. (3 pag.).

André Péclard.

A propos de charbon de bois.

În legătură cu cărbunele de lemn. (5 pag.).

P. Henchoz.

L'économie forestière au temps passé.

Economia forestieră în trecut. (4 pag.).

Începutul acestui articol se găsește în numărul precedent al acestei reviste.

Eric Badoux.

Quelques relations entre l'intensité de l'éclaircie et le développement des peuplements artificiels d'épicéa du Plateau suisse.

Câteva relațiuni între intensitatea răriturii și dezvoltarea arboretelor artificiale de molid din platoul elvețian. (7 pag.).

Comunicare de la Institutul federal de cercetări forestiere.

At. Har.

JOURNAL OF FORESTRY

Iulie 1936. Nr. 7.

Editorial.

Obiectivele reorganizării.

Continuarea discuției asupra trecerii serviciului forestier la Ministerul de Interne.

William Heritage.

Silvicultura, în trecut și viitor, a rezervațiilor indiene din Minnesota.

Henry I. Baldwin și Hardy L. Shirley.

Controlul semințelor forestiere.

Problema originii seminței, adică a provenienței, a fost mult discutată, dar mult din cece s'a scris nu prea s'a aplicat. Rostul articolului acestuia este de a arăta ce s'a mai făcut în Europa în această materie și în St.-Unite și de a da orientări generale asupra subiectului. La urma articolului, o bogată bibliografie.

Austin P. Hawes.

Serviciul municipal

agent de îmbunătățire a arboretelor.

Se arată natura lucrărilor efectuate, numărul zilelor de lucru întrebuțate și rezultatele obținute în pădurile St. U. de către Serviciul Forestier, utilizând organizația C. C. C.

N. G. T. Simerly.

Combaterea focului în arboretele de *Pinus palustris* Mill., în a doua generație.

Un articol în care se expune fructul experiențelor și observațiilor unui veteran în practica silviculturii și în special combaterea focului.

Edward Behre.

Locul silviculturii în noul program de conservare agricolă.

Se știe că multe din măsurile luate de Președintele Roosevelt pentru combaterea șomajului și redresarea economiei generale a țării au fost invalidate de Parlamentul american, din motive de neconstituționalitate. Totuși spiritul animator al colaboratorilor au găsit alte forme pentru punerea în practică a bunelor intenții rooseveltiene. Una din aceste și «The New Agricultural Conservation Program». În prezentul articol autorul arată locul silviculturii în noul program, — ocupându-se în special de importanța fermelor cu păduri, în economia rurală din NE.

John B. Woods.

Unde suntem cu conservarea pădurilor.

Condițiunile asupra recentelor date asupra suprafețelor ocupate de păduri.

Daniel Denuyl.

Zona influenței efective a benzilor de protecție.

Interesul recent arătat pentru instituirea benzilor de pădure în vederea protejării lucrărilor agricole a provocat, experimentări și publicații importante. D-l Daniel Denuyl ne dă un istoric succint dar dens al problemei, ne descrie metodele întrebuițate în experimentațiuni și rezultatele experimentațiunilor în special în ceea ce privește influența benzilor asupra vântului. La urmă, o bogată bibliografie, rusească, americană, norvegiană.

V. Bodrov.

Influența benzilor de protecție asupra microclimatului teritoriilor adiacente.

Autorul, în serviciul forestier U. S. S. R. dă rezultatele obținute în stațiunea de experimentație rusă dela Rostashovo, în ceea ce privește lupta vântului, temperatura aerului și umiditatea atmosferică.

A. L. McComb și H. A. Steavenson.

Un inventar mai nou pentru pepiniere.

Se descriu câteva mașini agricole adaptate pentru lucrările în pepiniere (arare, semănare, prășire), în vederea obținerii unui randament superior.

Victor A. Beede.

O bază pentru dezvoltarea practicei Silviculturii în New England.

Sfaturi pentru cei ce au păduri sau conduc exploatarea forestiere.

George L. Drake.

Considerațiile unui exploatare de brad Douglas asupra «exploatării pe alese».

Se arată avantajele sistemului, propunându-se o experimentație în condiții cât mai variate.

A. A. Brown și F. W. Funke.

Refacerea planurilor de comunicație, pentru pădurile naționale din California.

Pentru pădurile din California s'au proiectat noi rețele perfecționate de comunicație rapidă, pentru a asigura un serviciu cât mai eficace mai ales în ceea ce privește combaterea incendiilor.

E. F. Rapsaeger.

Efectele repetatelor incendii de sol în pădurile din vest, de pin strob.

N. T. Mirou.

O notă asupra metodelor de germinație pentru conifere.

O scurtă discuție a metodelor întrebuițată pentru accelerarea germinației; în concluzie se recomandă, ca înainte de aplicare, orice metodă să fie încercată în mîc, întrucît condițiile de lucru variază foarte mult dela specie la specie și dela regiune la regiune.

La recenzii, se examinează următoarele:

1) *Forest Bibliography with the Index Number 634. 9 F. : An international Decimal Classification on the Basis of Melvil Dewey's System.* By Bibliographical Committee, International Union of Forest Research Organizations. VII+100

p. Imperial Forestry Institute, Oxford 1936.

2) *Progress report of the Forest Authority for Palestine Supply, Consumption and Marketing of timber-Palestine. Exotics in Palestine.* Jerusalem 1935.

3) *Report on Wood-Using Industries in Canada, 1933.* by L. J. Pouliot.

4) *Photographic Illustrations of the Crown Forests* by the Departement of Crown Forests Estates in the Imperial Household (Japan), 1934.

5) *A Mycorrhiza Forming Fungus of Pinus*, by E. H. Young.

5) *Decay Following Fire in Young Mississippi Delta Hardwoods* by G. H. Hepting, 1935.

7) *Planting and Care of Trees in South Dakota* by E. R. Ware, 1936.

8) *The Care and Repair of Ornamental Trees in Garden, Park, and Street*, by A. D. C. LeSuer, 1934.

Nr. 8 (August) 1936.

Editorial.

Chestiunea unor permanente «tabere de muncă».

S'a mai arătat în paginile Rev. Păd. ce este această organizație C. C. C. (Civilian Conservation Corps), și în altă parte decât la Rev. revistelor (vezi art. d-lui Radu Florescu, la pg. 837/936).

Problema care se pune acum este aceasta: Taberile de muncă să devină o organizație permanentă? În caz afirmativ, pe ce idee de bază?

Pentru lămurire, se face istoricul taberelor, se examinează foleasele pentru cei înscrși în organizație și pentru societate, ajungându-se la o recomandare: înainte de a se hotărî permanentizarea, să se stabilească precis ce se urmărește,

pentruca ideea să nu se compromită din interese politice.

Alexis N. Garin.

Beneficiile în industriile forestiere.

Un expozeu, conținând concluziile dintr-o teză de doctorat prezentată la Universitatea din Yale, publicat cu scopul de a atrage atenția silvicultorilor asupra necesității unei cunoașteri mai detaliate asupra acestui importante ramuri a economiei forestiere.

C. S. Cowan.

Parcul național de pe muntele Olympus.

Considerații asupra necesității menținerii pădurilor în chestiune ca parc național, arătându-se că neexploatarea lui nu înseamnă o pierdere pentru națiune.

W. H. Horming.

Cealaltă parte a muntelui Olympus.

Adică o examinare și din alte puncte de vedere a chestiunii parcului național de pe muntele Olympus.

Autorul dă un răspuns unui articol publicat în Nr. din luna Iunie, susținând ca și d-l Cowan că neexploatarea pădurilor are o influență binefăcătoare a regiunelor din jur asigurând și o posibilitate de studii a pădurilor virgine, pentru cercetători.

E. W. Treen.

Industria lemnului din N.E.

Se susține că adoptarea principiului raportului susținut în exploatarea pădurilor asigură o permanentizare a industriei și prin urmare e interesul industriștilor ca acest principiu să se aplice.

W. L. Baker și A. C. Cline.

Un studiu asupra lui *Porthecria dispar L.* în *Petersham*.

Investigațiunile făcute au condus la delimitarea ariei de răspândire a insectei și a condițiilor de dezvoltare a ei. Se arată care sunt mijloacele de combatere, de ordin cultural.

Henry I. Baldwin și Hardy L. Shirley.

Un program al semințelor forestiere pentru *S. U. N. I. T. E.*

O completare a articolului publicat în numărul precedent, cu titlul: «Controlul semințelor forestiere».

W. C. Branch, P. F. W. Prater, Leonard I. Barrett.

Metodele curente utilizate pentru ameliorarea arboretelor și politica în regiune *Appalachian de Sud*.

E vorba mai mult de ceea ce au făcut taberele de muncă în materie de ameliorarea arboretelor. E bine ceea ce s'a făcut, dar trebuie să se aibă și mai mult în vedere variația condițiilor staționale.

E. L. Demmon.

Creșterea duramenului la pinii din *Sud*.

Primele concluzii ale studiilor întreprinse sunt acestea:

1) formarea duramentului (heartwood) la pinii din *Sud* începe la vârsta de 15-20 ani;

2) *Shortleaf pine* și *loblolly pine* conțin, în mediu, mult mai puțin duramen decât *longleaf* și *slash pine* la aceleași vârste;

3) proporția duramenului, la *loblolly pine*, variază cu creșterea și anume: cu cât creșterea e mai rapidă cu atât duramenul e în proporție mai mică;

4) formarea terebentinei tinde să crească proporțional cu volumul duramenului: la *longleaf pine* această creștere atinge 5-10% din volum.

(*shortleaf pine* = *Pinus echinata Mill.*, *loblolly pine* = *Pinus taeda L.*, *longleaf pine* = *P. palustris Mill.*, *slash pine* = *P. caribaea Mor.*)

William Manghan.

O tablă de cubaj pentru *Juniperus virginiana L.*

Se dă o tablă de cubaj pentru *eastern red cedar*. (*Juniperus virginiana L.*) și metoda întrebunțată pentru calcularea ei.

Leslie G. Gray.

Temperatura aerului în legătură cu pagubele și costul combaterii incendiilor în pădure.

Un studiu de protecția pădurii în contra focului.

H. T. Gisborne.

Principiile măsurării pericolului incendiilor în păduri.

Se publică rezultatele investigațiilor făcute în stațiunea de experimentație din *Munții Stăncoși din Nord*.

Richard E. McArdle și George M. Byram.

Un aparat optic pentru observațiuni în turnurile de supraveghere.

Pentru combaterea incendiilor, ameri-

canii au organizat un minuțios sistem de pază a pădurilor. În turnurile ridicată pe diverse înălțimi bine alese, observatorul are la dispoziție diferite aparate care permit o supraveghere la distanțe apreciabile. În acest scop autorii au construit un aparat perfecționat (care să înlesnească și mai mult această funcțiune) despre care dau detalii în articolul de față.

Richard E. McArdle și George M. Byram.

Instrumente optice pentru mărirea eficacității turnurilor de supraveghere în pădure.

În aceeași ordine de idei, ca și în art. precedent, autorii descriu îmbunătățirile aduse cu ecranele colorate adaptate la instrumentele optice în funcțiune.

Richard E. McArdle.

Cățiva factori de visibilitate care influențează așezarea și funcțiunea eficace a stațiunilor de supraveghere a incendiilor în păduri.

Un articol de 10 pg. în care se analizează complet chestiunea turnurilor de supraveghere a incendiilor în păduri, pentru a da maximum de înlesnire la combaterea focului.

La recenzii, următoarele lucrări :

Forest taxation in the United States, by Fred Rogers Fairchild and Associates. Washington, D. C. 1935.

Wood Handbook. Basic Information on Wood as a Material of Construction with Data for its Use in Design and Specification. by Forest Products Laboratory, Fo-

rest Research, Forest service U. S. Dep. Agr. Washington D. C. 1935.

Selective Timber Management in the Douglas Fir Region. by Burt P. Kirkland and Axel J. F. Brandstrom. Washington, D. C. 1936.

(No. 9, Septembrie, 1936.

Editorial

Planul național și silvicultura.

Economia dirijată nu este o noutate nici pentru Americani. Încă dela origină, St. Unite reprezintă o formă de îngrijire a viitorului, de pregătire a lui, de către Marea Britanie și pentru ea. S'a întâmplat că revolta coloniilor americane a adus independența lor, dar cei ce le-au condus apoi, primii președinți, au continuat să fixeze idei directoare, să formuleze un ideal național și doar, a îndruma o națiune către un ideal, e a o dirija. Chestiunea e prin urmare mai mult de ordinul cunoștințelor istorice și de înțelegere a cuvintelor.

Aceste lucruri au trebuit amintite credincioșilor formulei «laissez faire», pentru a li se arăta că noule legiuri conservatoare, protecționiste, în materie de păduri, nu înseamnă o erezie, ci o consecvență față de istoria Statelor Unite. Se cere însă o condiție: totdeauna să primeze interesul național, clar înțeles, în noule legiuri.

C. J. Buck.

Parcul național propus pe muntele Olympus.

S'a mai scris despre rostul lui, în numerele trecute. Acum se arată cu cifre, că trebuie să treacă iarăși sub jurisdicția Serviciului Silvic al Statului, de un-

de a fost luat în 1933 și dat serviciului parcurilor naționale.

F. G. Clarck.

Câteva preferințe ale vizitatorilor pădurilor.

Se publică rezultatele unui *«plebscit»* organizat de serviciul silvic al Regiunii I, printre vizitatorii pădurilor accesibile publicului. Se vede din răspunsurile date, în ce sens trebuie să se îndrepte organizarea pădurilor puse la dispoziția publicului, pentru ca interesul obștesc să fie satisfăcut.

C. Kenneth Pearse și Samuel B. Woolley.

Influența păturii vegetale asupra procentului de absorbție a apei superficiale de către soluri.

Problema apei în regiunile semiaride din West au format obiectul multor cercetări, dar influența vegetației asupra reținerii apei a fost neglijată. De aceea autorul a întreprins pe teren o serie de investigațiuni, ale căror rezultate le publică în articolul de față și care pe care scurt exprimate sună așa: există o relație foarte strânsă între procentul de abși caracterul plantelor existente. Se citează la urmă, literătura utilizată.

R. H. Westveld.

Responsabilitatea școlii în pregătirea profesională silvică.

Un articol de curaj.

Autorul (după opt ani de profesorat), face un bilanț al străduințelor și rezultatelor în pregătirea silvicultorilor, la diversele școli din America. Analizează în acest scop calitățile pe care trebuie să le

aibă un profesor — nefiind-se să arate că lipsesc multe multora dintre membrii Corpului Didactic, ceea ce explică deficiențele profesionale ale tinerilor silvicultori — și metodele de predare și examinare care ar conduce la rezultate mai satisfăcătoare.

Un articol care ar trebui citit.

H. H. Chapman.

Efectul focului asupra terenurilor de regenerare, prin însămânțare, a lui longleaf pine.

Se dau rezultatele experimentațiilor urmărite încă din 1917 în Urania, La.

Concluzia: focul distrugând pătura erbacee, înlesnește regenerarea naturală a lui longleaf pine.

G. A. Pearson.

O răritură experimentală aplicată la ameliorarea arboretelor.

Cea mai veche experimentație în materie de răritură în SW. Statele Unite datează abia de zece ani. Obiectivele urmărite în asemenea lucrări, evident, nu au fost toate atinse în acest scurt timp. Pentru unele din ele, s'a putut însă trage câteva concluzii, expuse în articolul de față, în care se descrie și metoda aplicată, lucrările efectuate, creșterile înregistrate (în înălțime și diametru), valoarea acestor lucrări pentru ameliorarea arboretelor.

E. M. Hornibrook.

Câteva rezultate obținute prin răritură în arborete de Pinus ponderosa din S. W.

În complectarea articolului precedent, se analizează mai detaliat și după me-

toda statistică materialul adunat cu ocazia inventarierii înainte și după rărituri, în arboretele de *Pinus ponderosa* din SW, pentru a se determina eficacitatea metodei de rărituri aplicată de către taberile de muncă C. C. C. în acea regiune.

Walter H. Meyer și Stanton B. Hayward.

Influența burghiului de creșteri asupra bradului Douglas.

Se știe că pentru a se studia creșterile într'un arbore, se poate evita tăierea arborilor de probă dacă se utilizează un burghiu cu ajutorul căruia se scot din trunchiu și dela înățăimile necesare, câte o probă de lemn după care se poate citi (numărul inelelor) vârsta arborelui și se poate măsura diametrul. Dacă această metodă e comodă, ea nu este însă mai puțin păgubitoare pentru calitatea lemnului. Rana e rană, și pentru vindecarea ei se organizează jesusuri nu la fel cu tot lemnul, ceea ce micșorează calitatea. Autorul a făcut o serie de cercetări într'o pădure de experimentație, de brad Douglas, la sud de Washington, și arată cum se cicatrizează rănilor produse de burghiu, în primii cinci ani după rănire. Concluziile studiilor nu sunt, prin urmare, definitive.

Clement Mesavage.

Aplicarea metodei profilelor Koch la construcția hărților de vizibilitate.

În turnurile de observație, silvicultorul are la dispoziție, după cum e și de așteptat, între altele materiale și o hartă a regiunii, cu ajutorul căreia poate identifica punctele unde se declară vreun incendiu. În prealabil harta trebuie însă e-

chipată, adică trebuie făcută mai... vorbitoare. În acest scop se poate folosi o metodă Koch, cu ajutorul căreia se determină punctele vizibile și cele invizibile dintr'un observator oarecare.

Autorul arată în ce consistă metoda, care sunt requisitele necesare pentru aplicare și cum se poate lucra cu acestea în scopul urmărit.

O. M. Wood.

Procentul de prindere într'o complectare din Sudul Statului New Jersey.

Incendiile repetate și tăierile dezordonate au devastat unele păduri în așa măsură încât era neapărat nevoie de lucrări de ameliorare în cele rămase. S'a preconizat și s'a aplicat în acest sens lucrări de complectare (de interplantare între speciile rămase) cu pueți de *Pinus echinata* Mill, *P. taeda* L. și *P. resinosa* Sol. Autorul, după ce analizează condițiile staționale, expune rezultatele: după 5 ani dela plantare mai existau 36% din numărul inițial al pueților. Pierderea se explică prin calitatea inferioară a pueților folosiți și condițiile staționale vitrege.

E. B. Moore.

Creșterea clăstarilor din pueți de *Pinus echinata* Mill. și pitch pine în New Jersey.

Un studiu asupra influențelor focului în pădurile din coastă din New Jersey constituite din specii de stejar și pin. Observațiunile nu sunt făcute într'un număr prea mare de piețe de experiență, dar concluziile sunt interesante: pueți de pin (*P. echinata* și pitch pine) deși distruși de incendiu dau totuși lăstari dela colet, asigurând astfel perpetuarea pădu-

rii. Rămâne ca observațiunile ulterioare să verifice și în alte părți acest fapt și să se vadă dacă nu e cazul să se revină cu lucrări de plantații pentruca pădurea să fie asigurată.

La finele revistei, sunt recenzate următoarele lucrări :

Effects of drought on Oak Forests. By A. C. McIntyre and G. Luther Schunur. Pennsylvania State Coll. School Agric. and Exp. Sta. Bull. 325. 43 pp. 12 figs. March 1936.

The South Carolina Civilian Conservation Corps Forester. By D. Y. Lenhart. 40 pp. Illus. State Commission of Forestry, Columbia S. C. 1936.

Selection of Lumber for farm and Home Building. By C. V. Sweet and R. P. A. Johnson. U. S. Dept. Agric. Farmers Bull. 1756. 45 pp. 16 figs. Government Printing Office, Washington, 1936. Price 5 cents.

Hardy Shrubs for Landscape Planting in Michigan. By C. P. Halligan. Mich. State Coll. Agric. Extension Bull. 152, revised. 84 pp. Illus. 1935.

Artificial Reforestation in the Southern Pine Region. By Phillip C. Wakeley. 114 pp. 23 figs. U. S. Dept. Agric. Tech. Bull. 492. 1935.

Biomathematics-Being the Principles of Mathematics for Students of Biological Science. By W. M. Feldman. With introduction by Sir William M. Bayliss. Ed. 2, XVII + 480 pp. Il. Charles Griffin & Company, Ltd. London, and Lippincott & Co., Philadelphia, 1935. Price dollars 10.

Trees and Tree Planting. By Parker O. Anderson. X + 95 pp. Illus. Webb Publishing Co., Saint Paul. 1936. Price 50 cents.

Handbook of Erosion Control Engineering on the National Forests. Prepared by U. S. Forest Service. Division of

Engineering, T. W. Norcross, Chief. 89 pp. 72 figs. Gov. Printing Office, Washington, D. C. 1936.

T.B.

REVUE DES EAUX ET FORÊTS.

No. 4 (Aprilie 1936).

L. Duplaquet.

Une tournée forestière au Gabou.

O excursie forestieră în Gabou.

G. Gêneau.

Les ventes de coupes de bois en 1935.

Vanzările tăerilor de lemn în 1935.

Prețul lemnului e în scădere. Cauza nu e importul de lemn străin care e mai scump decât cel indigen. Scăderea se datorește reducerii consumului și autorul arată că suprafața și volumul de lemn tăiat și nevândut e în creștere atingând 30% din totalul tăerilor față de 19% în 1934.

P. D'Abouville.

Podzol forestier du bassin alluvial de Sologne.

Podzolul forestier din bazinul aluvionar al Solognei.

Descrierea solului regiunii Sologne ce are o suprafață de cca 500.000 ha și e situată la poalele Platoului Central între bucla orleană a Loirei și Valea Cher.

C. Vigouroux.

Le reboisement des terres incultes ou abandonnées.

Impădurirea terenurilor inproductive sau părăsite.

Autorul dă o soluție a problemei juridice și una de ordin financiar pentru împădurirea terenurilor improductive, proprietatea comunelor. Comuna cedează terenurile unei alte persoane care face împădurirea și produsul se împarte. Din punct de vedere financiar împădurirea se poate face de stat și comune cu fonduri proprii sau de particulari pe baza unui credit, gajând în schimb terenurile lor.

Va fi necesar însă crearea unui credit forestier.

No. 5 (Mai 1936).

Pierre Buffault.

La forêt aux Etats-Unis.

Pădurea Statelor Unite.

Cu ocazia a 60 ani de existență soc. «Asociația forestieră americană» înflințată la Chicago la 10.IX.1935 a publicat un număr festiv din revista sa «American forests», în care descrie începuturile și istoria exploatărilor, lupta contra incendiilor, rezervele și parcurile naționale și origina ideii de păstrare a pădurii.

Monnet.

A propos de l'assurance des bois contre l'incendie. Théorie du risque.

Despre asigurarea lemnului contra incendiului. Teoria riscului.

La asigurarea contra incendiului trebuie găsită o valoare pentru lemnul din pădure. Autorul dă o formulă, pentru valoarea de viitor a lemnului în creștere. Valoarea lemnului nu e cea prezentă ci cea de la exploatare scăzând procentele respective socotite la 4%.

R. Potel.

Reflexions à propos de la densité des peuplements.

Reflexii asupra densității arboretelor.

Densitate ar fi gradul de apropiere al arborilor. Un alt factor al densității ar fi grosimea arborilor. La număr egal, arboretul unde grosimea mijlocie e superioară ar mai fi egal cu primul? D-] Demoraine consideră densitate grosimea mai mare sau mai mică a acoperișului arboretului. Densitate optimă e cea care corespunde la regulile unei bune culturi. Cea mai simplă și naturală concepție despre densitatea unui arboret ar rezulta din No. arborilor înmuțit cu un coeficient ce ar reprezenta grosimea acoperișului și ținându-se cont deasemenea de grosimea mijlocie a arborilor.

Joloin et Bocquentin.

Les travaux forestiers contre le chômage dans le Var pour la défense de la forêt contre l'incendie.

Lucrările forestiere din Var contra șomajului, pentru apărarea pădurii contra incendiului.

Pentru a ameliora șomajul, în regiunea Var s'au făcut diverse lucrări pentru apărarea pădurii contra incendiului ce constau într-o rețea de drumuri, o compartimentare a pădurii pentru limitarea incendiilor introducerea de diverse esențe ca para-locuri.

A. Chandey.

Le culte des arbres et de la végétation dans la Gaule et ses survivances à l'époque chrétienne.

Cultul arborilor și al vegetației în Galia și influențele sale asupra epocii creștine.

Pădurile erau pentru Gall locurile sfin-

te locuite de zei. Acest cult pentru pădure a influențat și religia creștină. Cu timpul cultul arborelui se pierde din punct de vedere religios sub influența civilizației dar câștigă din punct de vedere al esteticel.

No. 6 (Iunie 1936).

L. Pardé.

Visite de quelques parcs nationaux de l'Europe centrale.

Vizitarea a câteva parcuri naționale din Europa centrală.

Descrierea parcului național elvețian din Engadine și a parcurilor naționale austriace Karwendel și Gross Gloekner, (situație, suprafață, esențe, animale, etc.).

Pierre Buffault.

La forêt aux États-Unis.

Pădurea Statelor Unite.

Descrierea pădurilor din Statele Unite (păduri, parcuri naționale, parcuri de stat, uădurile indienilor) și administrarea lor (origină, istoric și stare actuală). Inceputul în numărul pe Mai.

Monnet.

A propos de l'assurance des bois contre l'incendie.

Despre asigurarea lemnului contra incendiului.

Urmare și sfârșit asupra teoriei riscului în rapoartele sale cu valoarea de viitor și valoarea asigurată.

J. Prioton.

A propos du regime de la Garonne.

Despre regimul Garonei.

Autorul face câteva observațiuni asupra lucrării D-lui M. Parlé care în lucrarea sa Regimul Garonei» susține că pădurea nu ar influența asupra variațiilor sezoniere a debitului apelor.

G. G.

L'organisation internationale du marché du bois.

Organizarea internațională a pieței lemnului.

Sforțările făcute pentru ameliorarea crizei pe piața mondială a lemnului dela declanșare până la conferința dela Copenhaga (15.XI.1935).

Paul Buffault.

Quels furent les premiers défricheurs des forêts françaises ?

Cine au fost primii defrișori ai pădurii franceze?

Autorul, contrar altor scriitori, nu crede că Ligurii, un popor nomad venit din Asia înaintea Celților ar fi fost primii defrișori ai pădurii, pentru că erau mai mult războinici decât agricultori.

Gr. V.

ZEITSCHRIFT FÜR WELTFORSTWIRTSCHAFT.

Band IV. Heft 1 (Octombrie 1936).

Kern Th.

Forstwirtschaft auf Niederländisch-Neuguinea.

Economia forestieră în Noua Guinee olandeză.

Se descriu încercările de exploatare a pădurilor virgine ale întinsei insule, ca și posibilitățile ce se oferă pentru dezvoltarea acelei exploatare.

Baseler Johannes, Dr. Ing.

Zum Nutzungsproblem des Urwaldes.

Despre problema exploataării pădurii virgine.

Se face mai întâi o paralelă între pădurea virgină și cea cultivată. Se insistă apoi, asupra modului cultural și economic de trecere dela o formă la cealaltă, cât și asupra datoriei ce incumbă Statului într-o asemenea împrejurare. «În cazul oricărei exploatare prime, Statul are datoria de a împiedica neapărat stadiul exploatarei de secătuire (Raubbau). El trebuie să aibă grijă ca principiul «Interesul obșteșc primează față de cel particular» să devină hotărâtor la orice măsură gospodărească»

Schwarz Hans, Ing.

Das Holz der Hickoryarten.

Lemnul speciilor de *Carya*.

Se expun rezultatele unor cercetări a-

supra proprietăților mecanice ale lemnului diverselor specii de *Carya* din America de Nord. Pentru comparație ni se dau date și asupra frasinului american și european.

Holzforschungsbericht des Instituts für ausländische und koloniale Forstwirtschaft an der Forstlichen Hochschule Tharandt.

Se continuă cu descrierea unor specii de lemn din pădurile virgine ale Camerunului.

Internationaler Forst- und Holzwirtschaftsbericht.

Conține un bogat material informativ asupra mișcării forestiere din lumea întreagă, adică referitor la economia forestieră și a lemnului. Foarte multe date ni se dau asupra publicității rusești, privitoare la exploatarea și industrializarea lemnului.

Ilie C. Dem.

Societatea «Progresul Silvic»

BIBLIOTECA

Tabloul de cărți intrate în biblioteca societății «Progresul Silvic», în lunile Septembrie, Octombrie, Noiembrie și Decembrie, 1936. În ceea ce privește periodicele, sunt notate în Revista pădurilor Nr. 2 din Februarie 1936, la pag. 242.

- Latnyas Mezu Statistica VIII (3.IV.1934—31.III.1935), Riga, 1936.
- Acta forestalia Fennica 42, Helsinki, 1936.
- Der deutsche Wald, Berlin, 1935.
- C. A. P. S. : Buletin Statistic pe anul 1935, București, 1936.
- A. G. I. R. : Anuarul, lista de experți, București, 1936.
- Streker W. : Die Kultur der Wiesen, Berlin, 1923.
- Ganea C. : P. P. Carp. Vol. II, București, 1936.
- Antipa Gr. : Pescăria și pescuitul în România, București, 1916.
- Antipa Gr. : Fauna ichteoologică a României, București, 1909.
- Schur Fer. Ioh. Phil. : Enumeratio Plantarum Transilvaniae, Vindobonae, 1886.
- Bielz Albert E. : Fauna der Land Süßwasser Moihssken, Hermannstadt, 1867.
- Grecescu D. : Conspectul Florei României, București, 1898.
- Grecescu D. : Supliment la conspectul florei României. București, 1909.
- Crespel A. : Le Marché du bois. Paris, 1933.
- Schwartz O. : Monografie der Eichen Europas u. Mittelmeergebietes, Berlin, 1936.
- Pop Emil : Flora pliocenică de la Borsec, Cluj, 1936.
- Baumgarten I. Chr. : Classis Criptogama. Enumeratio stirpium magno principatui transilv., Cibini, 1846.
- Hauska Leo : Wassertransportanlagen, Leipzig, 1936.
- Annuaire international de statistique forestière 1933—35.
- Kollmann F. : Technologie des Holzes, Berlin, 1936.
- Pantea M. : Ghidul forestier, Oradia, 1936.
- Economia Națională. București 1886—87—88—89—90.
- Centralblatt für das gesamte Forstwesen. Wien, 1889.
- Imbeaux Ed. : Essai d'hydrogéologie. Paris, 1930.
- Hăreț Spiru : Cours de Trigometrie. București, 1878.
- Croy Frederick : Die Tachymetrie. Wien, 1893.
- I. Gerschel : Forst terminologie. Paris—Nancy, 1896.
- Bauer Fr. : Die Holzkunst. Wien, 1875.

- Ganghofer August* : Der praktische Holzrechner nach dem Metermass.
- Georgs Freiherrn Von Vega* : Logarithmisch-Trigonometrisches Handbuch.
- Furst Herman* : Illustriertes Forst- und Jagd-Lexicon. Berlin, 1888.
- Regel C.* : Neue Methode zur Abrichtung der rohen und Correction der verdorbenen Hühner — oder Forstehunde. Wiesbaden, 1872.
- Herschel G.* : Leitfaden zur Bestimmung der Schädlichen Forst- und Obst Baum-Insektern, Wien, 1876.
- Leo Dr. Ottomar Victor* : Allgemeine Nationalökonomie. Iena, 1881.
- Exner Dr. Vilhelm Fr.* : Die mechanischen Eigenschaften des Holzes. Wien, 1871.
- Grebe Dr. Carl* : Die Betriebs- und Ertrags- Regulierung der Forsten. Wien, 1867.
- Puksmann E.* : Schwankungen des Grundwasserspiegels der Waldböden. Tartu, 1936.
- Witting Otto* : Istoria dreptului de vânatoare în Transilvania. București, 1936.
- Lorey* : Handbuch der Forstwissenschaft Band I, II, III, IV. Tübingen, 1903.
- Tuss Michael* : Flora Transsilvaniae. Excursoria. Cibinil, 1866.
- Ungar Karl* : Die Flora Siebenbürgens, Hermannstadt, 1925.
- Iordăchescu Th. V.* : Evoluția politicei și legislației vamale a României. Vol. I dela 1408—1886, București, 1934.
- Iordăchescu Th. V.* : Idem, Vol. II dela 1866—1904. București, 1936.
- Martinez Benito José* : La Grafosio del Olmo en Espana. Madrid, 1936.
- Vasiliu Almicar* : Contribuțiuni la clasificarea și bonitarea solurilor. Cluj, 1936.
- Grigore Ghiață și Ing. St. Popescu* : Munca Noastră.
- N. Iorga* : Ce a fost, ce este, ce poate fi Iașul. 1936.
- Ungar Karl* : Die Alpenflora der Südkarpathen. Hermannstadt, 1931.
- Gavrilin I. Dima și Costețchi Mihail* : Pepiniere Ieșene. Iași, 1936.
- Mihail Kogălniceanu — Ciclu de Conferințe — 1936.
- Grebe Carl* : Die Forstbenutzung. Eisenach, 1861.
- Liebrich Cristof* : Compendium des Waldbaues. Wien, 1866.
- Lehr Carl* : Die Waldertrags -- Regelung. Leipzig, 1883.
- Lehr Carl* : Der Waldbau oder die Forstproduktenzucht, Leipzig, 1864.

I N F O R M A Ț I U N I

În numărul de pe Martie al revistei se va discuta la „Problemele zilei» despre «Personalul silvic subaltern».

Articolele (scurte) care ni se vor trimite pot oglindi problema în multe aspecte; de pildă: recrutarea personalului silvic subaltern, educația profesională (practică și teoretică) în școală și după intrarea în serviciu, activitatea în serviciu, reședințele personalului subaltern, salarizarea, prestigiul în mediul local (conduită, uniformă, armament), etc. etc.

Onorajii noștri colaboratori sunt rugați să binevoiască a trimite contribuțiile până la 15 Martie.

În M. O. Nr. 302 din 30 Dec. 1936 este publicat tabloul inginerilor silvici propozabili la înaintare pe data de 1 Ianuarie 1937.

O rectificare.

În numărul de pe Decembrie 1936, la pag. 1337 (articolul d-lui H. Manole), alineatul 8: «...cu privire la tăierea crâncilor...» să se citească: «...tăierea nucilor...».

Trimeleți-ne articole scurte (6—7000 litere = 3—4 pagini) scrise cît de preferință dactilografiate, pe o singură față a hîrtiei.

NECROLOG

AL. GOSTOVICI

Inginer Inspector general silvic, pensionar

Vineri 15 Ianuarie 1937 s-a stins din viață, la locuința sa din «Parcul Domeniilor» din București și a fost incinerat la Crematorul «Cenușa» din București. Duminică 17 Ianuarie 1937, acel ce a fost printre noi : Alex. Gostovici.

Societatea «Progresul silvic» in prima sedință ținută in anul 1937, adică in seara de Luni 18 Ianuarie, a luat cunoștință cu profunda durere de acest trist desnodământ, ce i-a fost adusă la cunoștință de către colegul M. P. Florescu.

«Inginer Inspector general silvic Alexandru Gostovici, născut in Bucu-

rești la 30 August 1864. Ca bursier al Statului a absolvit școala specială de silvicultură din București dela Ministerul Domeniilor in anul 1886, clasificat al 4-lea din 23 elevi.

A intrat in serviciul Statului la 1 Mai 1888 cu gradul de Guard g-1 cl. 2-a ca Șef al Ocolului silvic Cotmeana din județul Argeș. D'aci, in anul 1889, a trecut ca Șef al exploatărei in regie a pădurilor Statului Rădești-Priboia din județul Mușcel unde a stat până la completa lichidare a materialelor lemnoase rezultate din această importantă exploatare după care a fost numit Șef al Ocolului Câmpulung-Mușcel până la 1 Aprilie 1893 când a demisionat intrând in serviciul Domeniului Coroanei ca Șef al Ocolului silvic Coctoc-Gherghița din jud. Ilfov-Prahova și apoi la Ocolul Segarcea-Sadova din jud. Dolju. Demisionând din serviciul Domeniului Coroanei a reintrat din nou la Stat la 1 Oct. 1895 luând conducerea Ocolului Răchitoasa din jud. Tecuciu de unde a fost trans-

lerat în serviciul central din Ministerul Domeniilor. La 1 Iulie 1899 a fost mutat la Ocolul Nucșoara, jud. Muscel și apoi trecut din nou în serviciul central din Direcția Pădurilor. În 1900 când băntuia o mare criză financiară în țară și urma să se pună la contribuție și pădurile Statului, direcția Pădurilor a însărcinat un număr foarte restrâns de silvicultori cu întocmirea lucrărilor de exploatare extraordinară a pădurilor Statului. D-sa a întocmit în vara anului 1900 lucrările pentru pădurile Râmești și Șirineasa din jud. Vâlcea. La 1 Iunie 1901 a trecut la Ocolul Nucșoara din jud. Muscel unde este situată casa de vânătoare «Bahna-Rusului» așezată la poalele muntelui Șetu și unde Regele Ferdinand vinea regulat în fiecare an la vânătoare de urși, capre negre și cocoși de munte precum și în excursiuni cu întreaga Familie Regală pentru a admira acest colț frumos al țării la care lua parte întotdeauna și defunctul timp de 7 ani cât a condus acest Ocol. La 1 Aprilie 1908 a fost numit subinspector de control la Inspecția V-a silvică Fitești iar la Noembrie 1911 Șeful Regiunii a XI-a silvică Constanța pe care a condus-o până la 1 Oct. 1925 când singur a cerut să-și reguleze drepturile la pensie.

A trecut prin toată filiera erarhică ajungând în gradul de Inginer Inspector general silvic pe ziua de 15 Noembrie 1921.

În anul 1913 a făcut campania din Bulgaria cu gradul de căpitan de rezervă iar în 1916 deși scutit de vârstă, a luat parte la războiul pentru întregirea neamului, luptând în «Grupul Cerna», care pierzând legătura cu restul armatei române a fost făcut prizonier pe marginea Oltului la Potlogeni și Tia Mare la 21 Noembrie 1926 odată cu căderea Capitalei. Pe front a fost avansat maior. A îndurat mizeriile captivității la Șoproniek în Ungaria și în lagărul de represalii Breesen în Mecklenburg (Germania). A refuzat categoric ca să fie mutat în lagărul de convertire dela Krefeld cu tot confortul modern și cu toate insistențele puse de Comandatura lagărului Broesen, preferând să sufere privațiunile captivității. A fost ridicat cu forța din Breesen și dus între baionete la București, împreună cu d-l Ing. Anast. Nedelcovici care asemenea se afla în acel lagăr, cu scop de a servi sub inamic. A respins cu indignare și cu dispreț această ofertă și ca pedeapsă de acest refuz, — după câteva zile, — a fost recondus din nou în lagărul de represalii Breesen unde a suferit până la încheierea păcii și până când prizonierii au fost readuși în țară.

A fost decorat cu Steaua României și Corcua României în gradul de «șifer».

Facem loc scrisoarei lui Alex. Gostovici, în ajun de a se sfârși, adresată către colegul M. P. Florescu cu mențiunea expresă :

«Acest plic se va trimite recomandat, câteva zile dela moartea mea».

Colegul Florescu, primind scrisoarea recomandată No. 4040 din 18/I 1937, expediată de d-l Alexandru Fischer, str. Sf. Voevozi (București), în care scrisoare era un plic al defunctului Alex. Gostovici adresat colegului Florescu, De comun acord cu întreg consiliu de administrație s'a dat citire ultimelor dorinți ale lui Alex. Gostovici. Le transmitem colegilor pe această cale :

Conc Mișu.

Îți incredințez alăturatele note privind modesta mea persoană pe când am funcționat în corpul silvic al Statului de la 1888 când am intrat în corp și până la 1925 când mi am regulat drepturile la pensie.

Deși cum știu am fost o fire modestă, am trăit foarte retras și fără șoimot și tot astfel am vrut să închei viața fără să aștept ceva de moartea mea, nevoind să incomodez sau să supăr pe nimeni.

M-am făcut datoria în dreptate timp de 37 ani cât am servit apărând cu conștiințiositate interesele Statului. Am refuzat orice lucrări particulare și expertize. — atât de rentabile. — mulțumindu-mă cu salariul ce primeam. Tot timpul l-am consacrat numai lucrărilor Statului.

La fel mi-am făcut datoria către Tron și Țară luând parte la războiului pentru întregirea neamului îndurând cu resemnare greutățile campaniei deși eram scutit de mobilizare din cauza vârstei mele înaintate.

Am îndurat și prizoneratul în lagărul de represalii Breesen din Mecklenburg-Germania situat la Marea Baltică prin faptul că întregul grup «Cerna» din care făceam parte a căzut prizonier pe marginea Oltului la Potlogeni-Tia Mare (Romanati).

În timp de 37 an. nu mi am putut agonisi decât o casă modestă compusă din 2 camere și o bucatărie construită pe lotul ce mi s'a dat de Ministrul Alecu Constantinescu în Parcul Domeniilor Parcelarea 2-a.

Un proverb francez spune: «Fauvreté n'est pas vice» (Sărăcia nu e un viciu).

Închid ochii încredințat că mi-am făcut conștiințios datoria.

Al d-tale camarad

Al. Gostovici.

Societatea «Progresul Silvic» regretând dispariția încă a unui din bătrânii silvicultori care onorat atât de sublim nu numai cauza forestieră ci și cea patriotă și militară în cele 2 campanii 1913 și 1916/1918 și la care despărțire n'a putut participa din cauza dorinței exprese a decedatului, se asociază la dolul încercat de familia sa, transmitându-și pe această cale condoleanțe și încurajări pentru a putea suporta cât mai ușor pierderea încercată.

Societatea «Progresul Silvic».

REVISTA PĂDURILOR

Comitetul de redacție:

Redactor-șef: Stinghe V.

Memברי:

Drăcea M.

Rădulescu M.

Ioan P.

Sburlan D.

SOCIETATEA «PROGRESUL SILVIC»

Persoană morală prin Decretul Regal 1630 din 28 Aprilie 1904

Consiliul de Administrație pe 1936:

Președinte: Drăcea M.

Vice-Președinți: { Alimănișteanu C.
Stinghe N. V.

Casier: Emanoil C.

Secretar general: Tr. Ionescu-Heroiu

Secretari: { Ilie C. Demetrescu
D. A. Sburlan

Memברי:

Bunescu M. C.

Ionescu A.

Buloi Al.

Lazăr H.

Caragea N. N.

Lufescu Gh.

Demetrescu C. Ilie

Minescu Gh.

Florescu M. P.

Năstăsescu Gh.

Georgescu P. C.

Nedelcovici Ath.

Grozescu D.

Rădulescu Marin

Sburlan A. D.

Cenzori: Ionescu Gh., Chercea Gh., Palladi E.

Cenzori supleanți: Teodorescu Șt., Constantinescu Gh. și
Georgescu St.

Prețul abonamentului:

Pe un an pentru instituții	500 Lci
" " " particulari	300 "
" " " pentru membrii Societății	200 "
" " " pentru conducători și brigadierii	75 "
Numărul	25 "

Manuscrisele nepublicate se înapoiază.

FEBRUARIE 1937

ANUL XLIX

Nr. 2

REVISTA PĂDURILOR

ORGANUL SOCIETĂȚII
"PROGRESUL SILVIC"

REDACȚIA ȘI ADMINISTRATIA *

SUMARUL :

<i>Studii :</i>	
Pădurile de la limita dintre Vlăsia, Mostiștea și Bărăgan . . .	<i>M. Petcu</i>
<i>Referate — Comentarii :</i>	
Elagajul artificial	<i>Leo Jircu</i>
Necesitatea generalizării regimului de protecție la toate pădurile fărăi	<i>V. Sabău</i>
<i>Problemele zilei :</i>	
Problema exoticelor în sivecultura românească	
Câteva însemnări despre cultura exoticelor	<i>M. Drăcea</i>
Speciile exotice în împăduririle noastre	<i>Z. Przemęjchi</i>
Din cultura exoticelor în România	<i>M. Rădulescu</i>
Cum s'a pus și cum ar trebui pusă problema introducerii esențelor exotice în țara noastră	<i>Vasile Petescu</i>
Exoticele și terenurile degradate	<i>At. Haralamb</i>
Exotice, rășinoase sau foioase ?	<i>Anton V. Rădulescu</i>
Pinus Banksiana Lamb.	<i>F. Hausteiu</i>
<i>Insemnări :</i>	
Prin prisma stălisticelor	<i>Horia Manole</i>
<i>Cronici :</i>	
Conferințe despre pădure la Aleneu	<i>At. Haralamb</i>
Ce se cere și ce facem	<i>Redacția</i>
„Cuvânt Forestier”	<i>Cezar Cristea</i>
Fapte ale colegilor vrednice de laudă	”
Contribuții bibliografice	”
<i>Mercuriale :</i>	
Cronica lemnului	<i>Vasile C. Filip</i>
Standardizarea moralilor	<i>Gr. Florescu</i>
<i>Recenzii — Revista revistelor — Soc. «Progresul Silvic» — Informațiuni — Publicațiuni : decizii ministeriale</i>	

SOMMAIRE :

<i>Etudes :</i>	
Les forêts de limite entre Vlăsia, Mostiștea et Bărăgan	<i>M. Petcu</i>
<i>Rapports — Commentaires :</i>	
L'elagage artificiel	<i>Leo Jircu</i>
La nécessité de généraliser le régime de protection dans toutes les forêts du pays	<i>V. Sabău</i>
<i>Problèmes à l'ordre du jour :</i>	
Le problème des essences exotiques dans la sylviculture roumaine	
<i>Notices — Chroniques — Mercuriales — Révisions — Revue des revues — Soc. «Progresul Silvic» — Informations — Publications : décisions ministérielles.</i>	

INHALT :

<i>Abhandlungen :</i>	
Die Waldungen an der Grenze zwischen Vlăsia, Mostiștea und Bărăgan	<i>M. Petcu</i>
<i>Mitteilungen :</i>	
Künstliche Astreinigung	<i>Leo Jircu</i>
Die Notwendigkeit der allgemeinen Einführung des Schulwaldregimes für alle Wälder des Landes	<i>V. Sabău</i>
<i>Tagesfragen :</i>	
Die Exotenfrage in der rumänischen Forstwirtschaft	
<i>Notizen — Chronik — Rezensionen — Die Zeitschriften — Verein «Progresul Silvic» — Nachrichten — Amtlichen Veröffentlichungen</i>	

Clăzu Al. Haralamb

Pinus Murrayana Balfour în vârstă de 25 ani, 10 m înălțime, 25 cm diam.
(Grădina dendrologică Dofticana, Bacău).

Cliseu Al. Haralamb

Pinus Banksiana Lamb. 26 ani, 7-9 m înălțime, 15-20 cm diam.
(Grădina dendrologică Dofteana, Bacău).

S T U D I I

Din lucrările Institutului de Cercetări
și Experimentație forestieră.

PĂDURILE DE LA LIMITA DINTRE VLASIA, MOSTIȘTEA ȘI BĂRĂGAN.

de M. PETCUȚ

Pădurile dela limita dintre zonele păduroase și zona de stepă din câmpia română, au în general aspectul lor caracteristic; arboritele cari le compun sunt alcătuite din pâlcuri rare de arbori, și ei nu prea deși, dar totuși destul de deși ca să ia aspectul unor familii cari își duc casa lor aparate într'o masă deasă de ierburi de stepă. Toate aceste pâlcuri alcătuiesc satul lor de arbori, pădurea. Arborii cari le constitue sunt mărunți, crăcănoși și în general cu tulpinele strâmbe.

Această înfățișare, cu foarte mici excepții, comună tuturor acestor păduri, este rezultatul factorilor climatici și mare parte și factorului antropic — omul.

Viața acestor asociații nu este însă guvernată numai de acești factori. Mai sunt și alte elemente cari hotărăsc în deosebi compunerea acestor păduri și care, în oarecare măsură, le influențează chiar înfățișarea. Aceste elemente sunt factorii edafici — roca și solul — de o parte, și obârșia arboretelor — locul de unde au descălecat strămoșii — de altă parte.

Acești din urmă factori nu sunt aceiași pe tot cuprinsul șesului care alcătuiește câmpia română și prin urmare nici în cuprinsul limitei dintre stepa acestui ținut și zona păduroasă cu care se învecinează, nici pădurile cari cresc pe această limită nu sunt la fel.

În rândurile cari urmează, vom încerca să schițăm aspectul câtorva din pădurile dela limita dintre Vlășia, Mostiștea și Bărăgan.

toate socotite ca subregiuni geografice, ale unității de care am vorbit mai sus.

Pădurile de care ne vom ocupa sunt: Gostilele. Grupul Tămădăul Mic și Brătășanca. Grupul Lehliu și Bonciu-Codreni, Grupul Ileana și pădurea Obilești.

1) Pădurea Gostilele.

Pădurea Gostilele este situată pe podișul dintre Valea Mostiștea și valea afluentului ei Cătana, în imediata apropiere a celei dintâi și în vecinătatea comunei Cătana. Este așezată prin urmare, în capătul de Nord al Câmpiei Mostiștea, cam la 20 km spre Est de Balta Pasărea, care, în această regiune, este hotarul dintre această câmpie și vecina ei, Vlăsia.

Astăzi, pădurea Gostilele are o suprafață restrânsă — 360 ha —; este însă neîndoelnic, că într'un trecut nu prea îndepărtat, ea să fi făcut parte dintr'un masiv mult mai mare, care, e foarte probabil, să fi ocupat întreg podișul dintre Mostiștea și Valea Cătana, cu ramificația ei — Valea Belciugatele până la Hagiești, podiș, des întrerupt, de numeroase depresiuni pe cari le colectează văile de mai sus.

Petecile de păduri pe cari le indică harta M. St. Major, ridicată la 1906, în cuprinsul acestui podiș și chiar acelea pe care le mai întâlnim și azi, arborii izolați, lăstarii de stejar, arbuștii — păducel — și chiar pueții de stejar pe care-i găsim între holdele locuitorilor, pe hotare și pe marginea drumurilor, imediat ce ne ridicăm pe podiș, după ce am urcat versantul văii, vin în sprijinul acestei ipoteze.

Arboretul, care populează pădurea Gostilele în suprafața pe care o ocupă astăzi, se prezintă din p. d. v. al compoziției, sub trei aspecte deosebite:

a) Marginea de S. E.

În marginea de S. — în apropierea satului Gostilele — arboretul este alcătuit dintr'un crâng de stejar pedunculat (*Quercus pedunculata Ehrh.*), ușor poenit, în care găsim diseminat, ici și colo, *Acer tataricum L.*, *Pyrus communis L.* și *Pyrus malus L.*

Subarboretul este bine reprezentat prin: *Crataegus monogyna Jacq.* și *Cr. oxyacantha L.* și mai puțin prin: *Prunus spinosa L.*, *Cornus sanguinea L.*, *Rhamnus cathartica L.* și *Rosa canina L.*

C particularitate care se impune atenției, străbătând acest arboret, este *prezența unui semințis*, relativ bogat, de *stejar pedunculat*, pe care, cu toate greutatea ce i se pun în cale de către pășunat, îl găsim încercând să cucerească poenile interioare, alături sau chiar la adăpostul tufelor de păducel.

b) Mijlocul și marginea S. W.

Valea Suzanei, o ușoară depresiune — în care își are origina Valea Cătaanei — care traversează această parte a pădurii Gostilele, imprimă caractere deosebite arboretului.

Mai des decât în marginea estică, arboretul principal — subarboretul rămânând același însă mai îndesit — primește aci un nou asociat, *Q. conferta Kit.*, care predomină ca număr cuprinsul depresiunii. Pe podiș, *Q. conferta Kit.*, se ridică puțin și în număr din ce în ce mai mic, până dispare complet.

c) Colțul de N. W.

În colțul de N. W. arboretul exploatat de curând, are aceeași factură ca și cel din marginea de Est, cu deosebire că aci apare și cerul (*Q. cerris L.*), care — faptul mai trebuie cercetat — pare să se excludă cu arșarul tăăresc.

Socotesc deasemenea, că nu este lipsit de interes să menționez, că Valea Cătaana face limită între 2 ținuturi alcătuite din roc — cel puțin în partea superioară — cu totul deosebite.

Rupturile de maluri în cei 2 versanți ai văii, descoperă pe malul stâng — respectiv versantul nordic — un strat de loess nisipos, care scoboară până aproape de nivelul luncii; în malul drept — respectiv versantul sudic — găsim la același nivel depozite marnoase, cu foarte numeroase păpuși de calcar, depozite cari se ridică până în partea superioară a rupturii (fotografiile No. 1 și 2).

Această schimbare de înfățișare dovedește că rocile cu conținut mai bogat în argilă și calcar, pe care s'au format solurile Vlăsiei, se opresc în valea de care am pomenit mai sus; și că solurile Bărăganului, fapt, de altfel, confirmat și în alte împrejurări, sunt formate din roci mai nisipoase.

2. Pădurile Tămădăul Mic și Brătășanca.

Pădurile Tămădăul Mic și Brătășanca, geograficește vorbind, sunt situate în câmpia Mostiștei, în jurul depresiunilor dela coada Văii Țigăncii, un afluent din dreapta

Mostiștei. Și ele par a fi resturi din trupuri mai mari și mai numeroase. Și una și alta sunt crânguri alcătuite din pâlcuri de arborete de 14—15 ani, întrerupte de poieni cu suprafețe, cari rar depășesc câteva sute de metri pătrați.

Spre deosebire de pădurile poienite din Bărăgan, cari au o consistență mică chiar în interiorul grupelor de arbori și care, în general, sunt lipsite de subarboret, pâlcurile de arborete din pădurile Tămădăul Mic și Brătășanca, formează de obicei starea de masiv și au un subarboret relativ bogat.

Arboretul principal este alcătuit, în aceste din urmă păduri, din: stejar pedunculat (*Quercus pedunculata Ehrh.*) care formează specia de căpetenie, foarte puțin stejar pufoș (*Q. pubescens Wild.*), arțar tătarăsc (*Acer tataricum L.*), ulm de câmp (*Ulmus campestris Spach* și păr (*Pyrus communis L.*).

În subarboret găsim salbă (*Evonymus europaea L.*), sânțer (*Cornus sanguinea L.*), lemn căinesc (*Ligustrum vulgare L.*) și exemple rare de *Prunus mahaleb L.*

În arboretul principal, afară de stejar pedunculat și de stejar pufoș, găsim și un alt stejar, în pâlcuri destul de dese și de întinse, cu caractere cu totul deosebite și ca frunză și ca port, care totuși nu sunt nici acelea ale celorlalte specii de stejar cunoscute nouă — *Q. cerris*, *Q. conferta*, *Q. sessiliflora* — și nici aceleași pretutindeni.

În special, se impun atenției, la acești stejari fusurile drepte, cari se pot urmări până la cel din urmă lujer, tot așa de bine și uneori chiar mai bine decât la stejarul sessiliflor (fotografia No. 3).

Frunzele lor păstrând caracterul specific pedunculatului — cu pețiolul frunzei foarte scurt, mai late la $\frac{2}{3}$ din lungime, etc. —, sunt totuși mult mai lungi, mai puțin lățite și mai ascuțite. Ele au urechiușele scarte puțin pronunțate — uneori chiar reduse — și lobii foarte puțin adânci, golurile la cari dau naștere luând forme mai mult sau mai puțin asemănătoare unor triunghiuri dreptunghiuri. Pețiolul frunzelor, și el deosebit de acel al frunzelor de pedunculat are o culoare de obicei roșietică.

Laboratorul de botanică de pe lângă Școala Politehnică, căruia i-am prezentat piesele ierborizate, reprezentând aceste forme deosebite, ne afirmă, că am avea de aface cu o varietate a stejarului pedunculat — *Quercus pedunculata Ehrh. var. cuneifolia*.

Mai trebuie deasemenea subliniată afirmația personalului

Fig. 2. — *Aspergillus nidulans* (strain 100) on agar slant.

Fig. 3. — *Aspergillus nidulans* (strain 100) on agar slant.

Alteori în viața sa ele pot să fi victime ale unorghi sau mării și mai rar ale vântului. În toată viața sunt străduite să rămână din pălcuri de sălbătici și în 15 ani, întrerupe de două ori în viața sa, tari rar de multe ori din cauza de marea mare.

Unele specii de pălcuri pot să fie și în viața sa, care nu s-a înălțat încă chiar în momentul apariției de arbori și tufe. În general sunt foarte de sălbătici și de sălbătici din pălcuri. În unele cazuri, în viața sa și în unele cazuri, în timpul de obișnuință de viață și nu un obicei de sălbătici.

Speciile principale sunt: *Quercus pedunculata* (L.) Mill. și *Quercus pedunculata* (L.) Mill. care formează foarte de obicei în viața sa și în unele cazuri, în timpul de obișnuință de viață și nu un obicei de sălbătici. În unele cazuri, în timpul de obișnuință de viață și nu un obicei de sălbătici.

La sălbătici, până în viața sa și în unele cazuri, în timpul de obișnuință de viață și nu un obicei de sălbătici. În unele cazuri, în timpul de obișnuință de viață și nu un obicei de sălbătici.

La sălbătici, până în viața sa și în unele cazuri, în timpul de obișnuință de viață și nu un obicei de sălbătici. În unele cazuri, în timpul de obișnuință de viață și nu un obicei de sălbătici.

În epoca, se îngrijesc să rămână în viața sa și în unele cazuri, în timpul de obișnuință de viață și nu un obicei de sălbătici. În unele cazuri, în timpul de obișnuință de viață și nu un obicei de sălbătici.

Fructele lor păstrează în viața sa și în unele cazuri, în timpul de obișnuință de viață și nu un obicei de sălbătici. În unele cazuri, în timpul de obișnuință de viață și nu un obicei de sălbătici.

Laboratorul de botanică de la Universitatea Politehnică, cântărea în viața sa și în unele cazuri, în timpul de obișnuință de viață și nu un obicei de sălbătici. În unele cazuri, în timpul de obișnuință de viață și nu un obicei de sălbătici.

Mai trebuie să deosebiți de obicei de sălbătici.

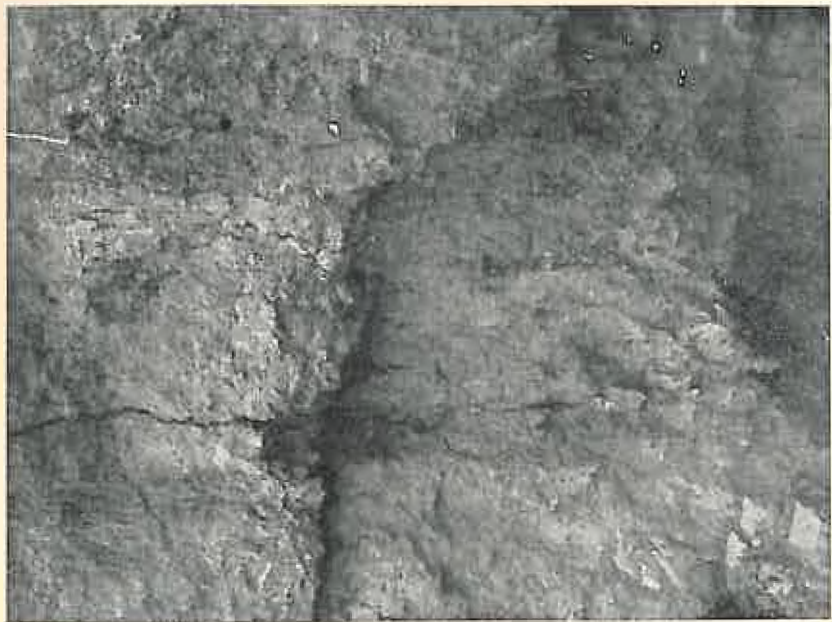

Fig. No. 1. — Loes nisipos din malul stâng — versantul nordic — al văii Cătana (Bărăgan)

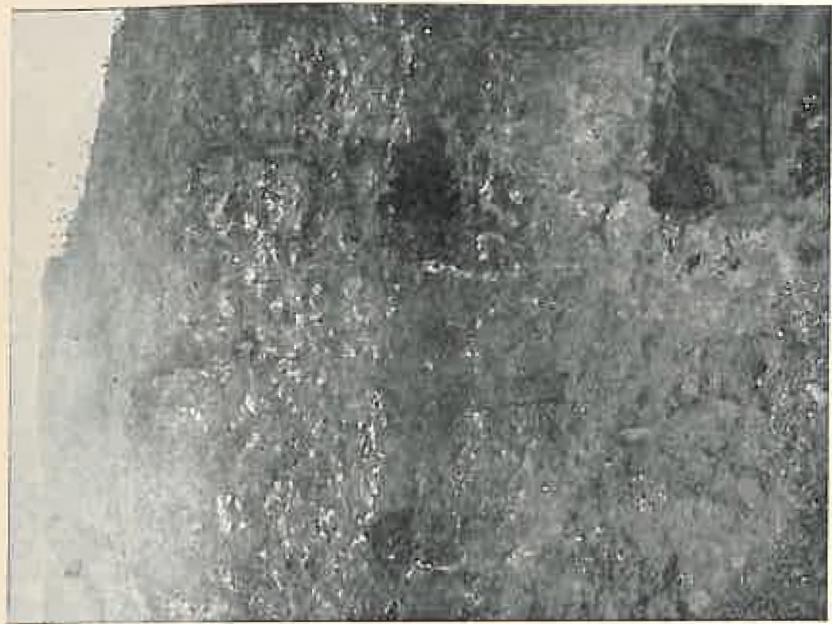

Fig. No. 2. — Straturi marnoase cu numeroase pănuși de calcar pe malul drept — versantul sudic — al văii Cătana (Vlășia)

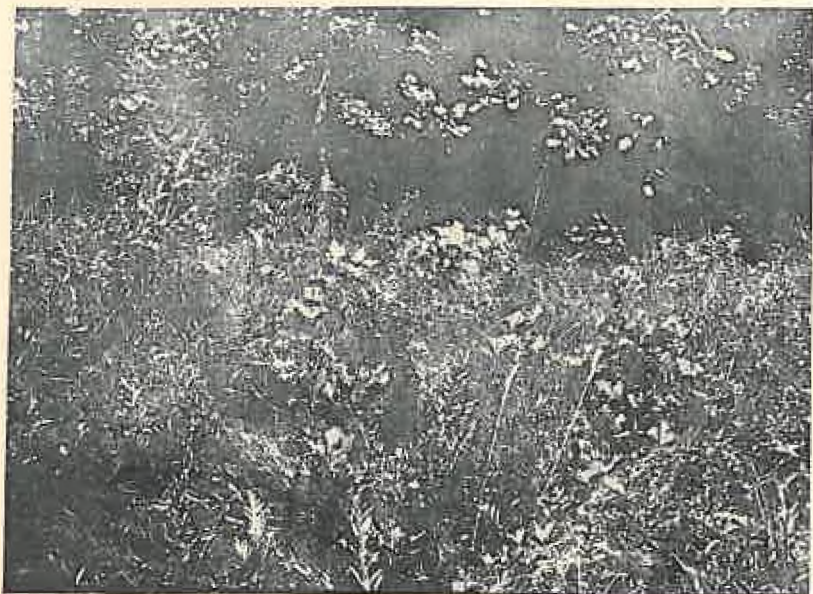

Fig. No. 4. — Semințis de pedunculat invadând poienile în arborete nepășunate
Păd. Brătășeanca, Oc. Brănești (Ilfov).

Fig. 5.—Semințis de pedunculat diseminat în masa de pătură ierbacee din poienile
păd. Brătășeanca, Ocol Brănești (Ilfov)

inferior, că stejarul din această pădure, deși atât de tânăr, fructifică regulat aproape la fiecare 2 ani.

Ceea ce merită să fie subliniat iarăși, este faptul că în poienile interioare ale acestor păduri găsim instalat un foarte bogat seminț de stejar, fie singur, fie alături de *Cerasus chamaecerasus* Lois. în

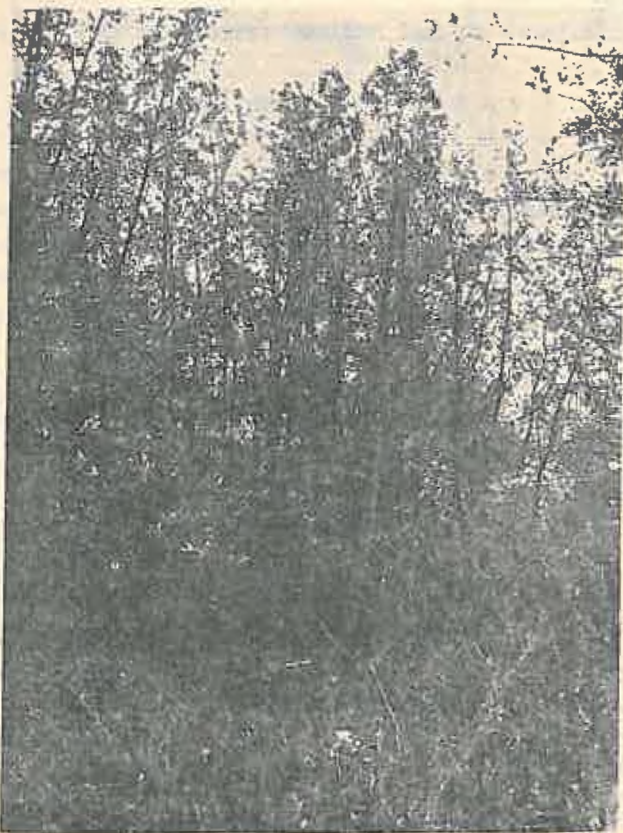

Fig. No. 3. — Stejar cu fusul drept. Probabil *Quercus ped.* Ehrh. var. *tunelfolia*.
Păd. Brătășanca, oc. Brănești (Ilfov).

pădurea Brătășanca și de păducel în pădurea Tămădău, care tinde să cucerească poienile. (Fotografia No. 4 și 5). Trebuie să precizăm însă, că pădurea fiind arendată pentru vânat nu se pășunează de 10 ani.

Dintre arbuști, în poenile din pădurea Tămădău întâlnim

Prunus spinosa L. — mai des în cele de margine și mai rar în cele interioare — în care se mai amestecă *Cerasus chamaecerasus Lois.* măceș și foarte puțin păducel.

În pădurea *Brătășanca* a porumbarul rămâne în minoritate, fiind depășit — în special în poienile interioare — de *Cerasus chamaecerasus Lois.*

În subarboret se mai întâlnesc exemplare rare de *Prunus mahaleb L.*

Pădurea *Frunzeasca*, pe harta Marelui Stat Major *Viespeasca*, este situată în apropiere de gara *Fundulea*. Ca și *Brătășanca* și *Tămădău*, geograficește ea aparține, prin urmare, câmpiei *Mostiștea*. Speciile cari compun această pădure și aspectul sub care ni se înfățișează, sunt aceleași ca și în pădurile *Tămădău* și *Brătășanca*. Ceea ce o deosebește de aceste păduri, este lipsa semințișului de stejar și în mare parte și a subarboretului.

Ca să completăm descrierea acestei păduri, trebuie să mai adăugăm că este și mult pășunată, ceea ce nu este cazul în celelalte două (*Brătășanca* și *Tămădău*).

3. Pădurile *Lehliu* și *Bonciu-Codreni*.

Pădurile *Lehliu* și *Bonciu-Codreni* sunt situate în câmpia *Bărăganului*, la origina văii *Argova*. Arborii izolați din câmpiile vecine arată, că și aceste păduri au făcut, probabil, trup cu pădurea *Obilești* și poate și cu o pădure particulară ceva mai depărtată — *Păiceanca*.

Pădurea *Lehliu* este alcătuită din două feluri de arborete tranșant deosebite unul de altul: arborete pure de stejar și arborete amestecate; și unele și altele însă, cam de aceeași vârstă, 16—17 ani.

a) Arboret pur.

Stejarul, care intră în compunerea arboretului pur, aparține în cea mai mare parte stejarului pedunculat; există însă și aci, o altă formă cu frunze mult mai mari — uneori au o suprafață de 2—3 ori mai mare decât aceea a frunzelor obișnuite de stejar — care se găsește diseminată, ici și colo, în masa celuilalt stejar.

Portul acestor stejari nu se deosebește de al stejarului pedunculat obișnuit: frunza lor păstrând urechiișile celei de pedunculat,

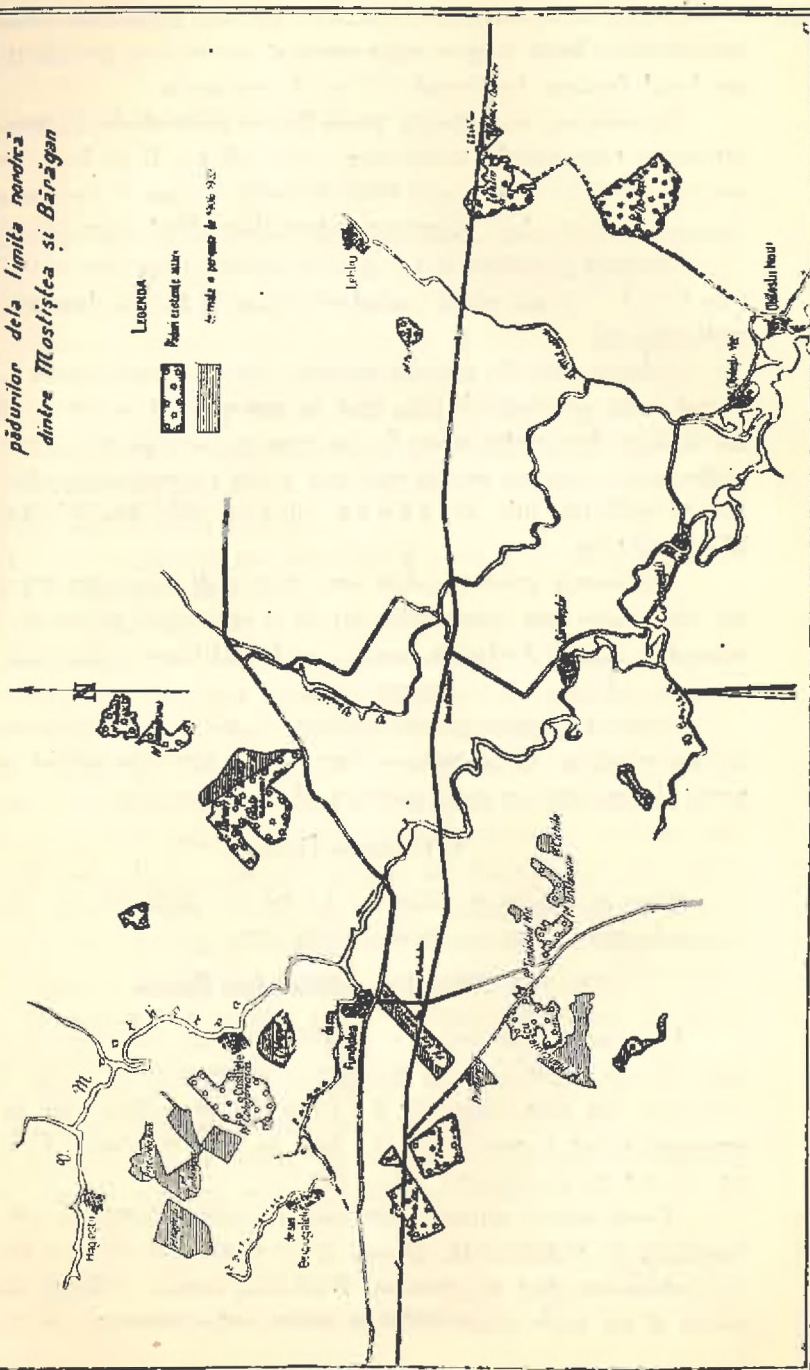
HARTA

*pădurilor de la limita nordică
dintre Mostiștea și Bărăgan*

LEGENA

Păini uscate și altele

de mlașă și porumb de uscat și altele

se diferențiază de aceasta, în afară de mărime, și printr'o formă mult mai lătită la bază și prin niște perișori — puf — pe cari îi găsim pe dosul frunzei, în deosebi în jurul nervurilor .

Laboratorul de botanică (dela Școala Politehnică), căruia i-am prezentat exemplarele ierborizate, crede că am fi în fața unei alte specii de stejar — *Quercus Haas Kotschy* — sau a unei varietăți a stejarului pedunculat : *Quercus pedunculata, Ehrh., var. macrophyla.*

Stejarul fructifică și aci cam la aceleași intervale ca la Brătășanca ; și aici găsim puietii de stejar în poieni, însă în număr mult mai mic.

Subarboretul în această pădure este slab reprezentat ; găsim ici colo câte un păducel. Este însă de remarcat că în aceste arborete am întâlnit *Amigdalus nana L.*, pe care nu l-am găsit în niciuna din pădurile de care am vorbit mai sus și nu s'a remarcat până acum nici în pădurile din Bărăgan, nici în cele din Vlăsia și Mostiștea.

Arboretele acestei păduri sunt însă mult pășunate. Fără această calamitate este foarte probabil că și semințișul de stejar și subarboretul, deci și *Amigdalus nana.*, ar fi mai bine reprezentate.

b) Arboret amestecat.

Arboretul amestecat din pădurea Lehliu, îl întâlnim așezat în depresiuni și în vecinătatea lor; alături de stejar găsim aceleași specii de amestec ca și în pădurea Brătășanca.

4. Pădurea Obilești.

Este și ea, ca și pădurea Lehliu, alcătuită tot din două naturi de arborete și cu aceleași caractere.

5. Grupul de păduri dela Ileana.

Sub această denumire se cuprinde, astăzi, 3 trupuri de păduri, cari, într'un trecut nu prea îndepărtat, au alcătuit, probabil, un singur trup. Ele sunt situate în Bărăgan, pe podișul care se înalță deasupra celor 2 ramificații din care ia naștere Valea Cătana, un afluent de pe dreapta Mostiștei.

Toate aceste trupuri, sunt alcătuite din arborete de stejar pedunculat, cu puțină tufă răioasă și cu unele din formele deosebite pe cari le-am găsit în pădurea Brătășanca. Alături de stejar găsim și aci puțin arțar tătăresc, ulm și măr sălbatic.

Arboretele sunt însă mai poienite, datorită probabil pășunatului intens, din care cauză și subarboretul este foarte slab reprezentat.

Gârniță și cer nu găsim nici aci.

CONCLUZIUNI

Din rândurile de mai sus s'a putut vedea că unele din pădurile de care s'a vorbit, prezintă anumite particularități caracteristice, asupra cărora socotesc că e bine să insistăm mai mult.

I. Gârnița și cerul, specii comune în Vlăsia, se opresc în pădurea Gostilele care se situează, prin urmare, ca pădure de limită între Câmpia Vlăsiei și aceea a Bărăganului.

a) Gârnița este localizată aci, în depresiunea văii Suzana, tivind, cu o fâșie îngustă, numai buza inferioară a acestor denivelări și în număr din ce în ce mai mic.

b) Cerul se găsește rar diseminat și pare că — aci la limită — nu prea ar duce casă bună.

Cele 2 maluri ale Văii Cătana — pădurea Gostilele se găsește în stânga ei — sunt alcătuite din formațiuni geologice deosebite, formațiuni cari, dată fiind deosebirea dintre arboretele pădurilor Gostilele și Frunzeasca de o parte și Ileana, Brătășanca și Tămădăul de altă parte, desigur, că nu sunt străine de diferențele pe care le remarcăm în vegetație.

II. Grupul pădurilor din Nordul Mostiștei, apropiat din punctul de vedere al compoziției de cele din Bărăgan — nici unele nici altele n'au gârniță¹⁾ nici cer — se deosebește totuși de cel din urmă și din punctul de vedere al compunerii și al înfățișării.

A. Grupul din Mostiștea are următoarele particularități:

1. Porumbarul și cireșul pitic (*Cerasus*) înlocuiesc în mare parte păducelul.

2. Pălcurile de pădure formează starea de masiv, pe câtă vreme, în restul Bărăganului ele au consistența 0,3—0,4.

3. Între speciile de stejar, găsim indivizi și grupe cu caractere deosebite de ale speciilor cunoscute în țara noastră.

1) Profesorul Enculescu în lucrarea sa «Zonele de vegetație din România», citează gârnița în pădurea Groasa, noi însă n'am găsit-o nici în această pădure, și nici în altă pădure din Bărăgan.

B. Pădurile Lehliu, Ileana, Obilești, (din Bărăgan), se caracterizează și ele prin :

1. specii sau rase de stejar necunoscute în regiune : *Quercus Haas Kotschy* sau *Q. pedunculata, Ehrh. var. macrophila* ;

2. prin prezența amestecului de stejar cu arțar și ceva ulm, arțar și a subarboretului de corn, lemn câinesc, salbă moale, pe care nu le întâlnim, sau le întâlnim foarte rar și în număr mic — lemn câinesc în pădurea Groasa ;

3. prin prezența subarbustului *Amigdalus nana*.

III. Ceea ce se mai poate remarca în toate aceste păduri, în afară de aspectul mai mult sau mai puțin caracteristic, este *fructificația relativ deasă și încă dela vârste mici* a arboretelor cari le compun și în deosebi prezența semințșurilor naturale de stejar, — mai puțin decât în pădurile similare cu cer și gărniță, dar totuși indusulător pentru ca să asigure refacerea acestor păduri în 1—2 generații —, chiar în arboretele de crâng, acolo unde nu sunt pășunate : cazul pădurilor Brătășanca și Tămădău și mai puțin al pădurii Gostilele.

PROPUNERI

În afară de interesul geo-botanic al acestor păduri, unele din particularitățile lor — *tendința de invaziune a stejarului în poieni și fructificarea deasă și timpurie a stejarului* — putând fi folosite pentru regenerarea naturată și refacerea acestor păduri, propunem :

1. Arboretele din cuprinsul acestor regiuni — Vlăsia, Mostiștea și Bărăgan, — cari vin în rând de regenerare, să fie excluse dela pășunat cel puțin 5 ani înainte de exploatare, spre a se favoriza semințșurile naturale în poienile care se instalează în poenile interioare și care pot să ducă la o regenerare a crângurilor, dată fiind fructificația deasă și timpurie a arboretelor care le compun.

2. Pentru a înlătura pericolul incendiului și pentru a folosi și iarba, în acest interval, (5 ani înainte de exploatare), să se cosească fânul din poenile mai mari; înainte de coasă însă, să se prășească pueții de stejar, spre a fi scoși în evidență și feriți de coasă. Pentru același motiv, în poenile cu pueți, — ca și în poenile mici — coasa va fi înlocuită cu secera.

3. În anul când arboretele intră în stadiul de regenerare — se oprește pășunatul — să se recepeze și pueții de stejar, cari au suferit de pășunat.

4. Semințișul existent, în anul exploatării, să se prășească, dacă este posibil, cel puțin 2—3 ani, începând din toamna premergătoare exploatării.

5. Pentru ca excluderea dela pășunat să poată fi justificată și să se poată avea din vreme sumele de care este nevoie pentru prășilă — dacă aceasta nu se poate face în schimbul fânului — ocolul silvic să întocmească ca anexă la amenajamente un plan de regenerare a arboretelor din aceste păduri.

6. Stejarul, care, în ciuda vitregii factorilor staționali de stepă, are un port atât de frumos și fusuri atât de drepte și pe care până la o determinare mai precisă l-am socotit ca o varietate a stejarului pedunculat — var. *cuneifolia* — să fie întins cât mai mult în cultură; deocamdată, până când i se vor cunoaște mai bine exigențele, numai în pădurile din Bărăgan și Mostiștea.

Bibliografie

- Enculescu P.: Zonele de vegetație lemnoasă din România. București, 1924.
Mihăilescu V.: Vlăsia și Mostiștea. Buletinul Soc. Reg. Rom. de Geografie, 1924.
Vălsan G.: Câmpia Română. Bul. Soc. Reg. Rom. de Geografie 1915.

Die Waldungen an der Grenze zwischen Vlăsia, Mostiștea und Bărăgan.

Les forêts de limite entre Vlăsia, Mostiștea et Bărăgan.

A la limite entre la zone forestière et celle de steppe de la plaine roumaine, les forêts ont aspect particulier; elles sont formées de bouquets rares aux arbres rabougris et fourchus: c'est l'action du climat et de l'homme.

En cette région, dans la partie Sud-Est de la plaine roumaine, l'auteur a entrepris une série de recherches, dont une partie est présentée dans cet article.

Après une description générale des forêts étudiées, on nous donne la composition des peuplements et on nous fait des considérations sur leur possibilités de régénération.

En ce qui concerne les essences, on a trouvé plusieurs sortes des peuplements mélangés. Par ex.: Dans la forêt *Gostilele*, l'étage principal est formé par *Quercus pedunculata* Ehrh., *Acer tataricum* L., *Pyrus communis* L., *Pyrus malus* L., et le sousétage, par: *Crataegus monogyna* Jacq., *C. oxyacantha* L., *Prunus*

spinosa L., Cornus sanguinea L., Rhamnus cathartica L., et Rosa canina L. Vers la lisière S. W. le peuplement principal s'enrichit d'une autre essence, *Quercus conferta* Kit, et vers le NW. de *Quercus cerris* L.

Dans les forêts de *Tămădau Mic* et *Brătășanca*, l'étage principal est formé par: *Quercus pedunculata* Ehrh., *Quercus pubescens* Willd., *Acer tataricum* L., *Ulmus campestris* Spach., *Pyrus communis* L.; et le sousétage: *Eivonymus europaea* L., *Cornus sanguinea* L., *Ligustrum vulgare* L. et *Prunus mahaleb* L. De plus, il faut remarquer la présence de *Quercus pedunculata* Ehrh. var. *cuneifolia* dans l'étage principal et *Cerasus chamaecerasus* Lois, dans le sousétage.

Dans les autres forêts étudiées (Lehlu, Bonciu-Codreni, Obliști et Iléanu) on a trouvé les mêmes essences mentionnées plus haut, à l'exception du chêne (dans la forêt de Lehlu), qui semble être une nouvelle espèce pas encore signalée, peut-être *Quercus Haas* Kotschy, ou une variété du pédonculé: *Q. pedunculata*, Ehrh. var. *macrophylla*; dans le sousétage, il est à remarquer la présence de *Stiștea* et *Bărăgan* d'autre part.

On voit de ce qui précède, que la composition des peuplements peut varier d'un lieu à l'autre (à cause des facteurs édaphiques) et que le *Quercus conferta* Kit. et *Quercus cerris* L. s'arrêtent dans la forêt Gostilele, laquelle, pour ce motif, peut être considérée comme la limite entre Vlășia d'une part et Moștiștea et Bărăgan d'autre part.

Vu l'intérêt géobotanique que le chêne présente, la précocité et la fréquence des années de semence, l'auteur fait une série de propositions afin d'assurer la régénération naturelle et l'amélioration des forêts de la plaine, dégradées par le pâturage.

REFERATE - COMENTARII

ELAGAJUL ARTIFICIAL

*Una din cele mai importante operațiuni culturale în arboretele
de molid și brad*

de LEO JIRCU
Inspector silvic i. r.

Dacă considerăm cele mai importante împrejurări privitoare la consumul lemnului în epoca actuală, respectiv al rășinoaselor din Europa, deosebim în linii generale, trei grupe de regiuni de exploatare :

A. Regiunea pădurilor de rășinoase din țările Europei centrale, unde se face de mult timp cultură forestieră rațională (Franța, Germania, Elveția, Austria, Ceho-Slovacia și unele părți din România, Italia și Polonia).

B. Regiunea pădurilor virgine de rășinoase, adică a țărilor, în cari exploatarea forestieră se fac abia din ultimul secol pe bază de principii forestiere mai mult sau mai puțin științifice. (Carpații români și părțile învecinate din Polonia și Rusia, Suedia și Norvegia).

C. Regiunea întinsă a pădurilor virgine de rășinoase din munții Urali și Caucaz, situate la mari depărtări.

În condițiuni normale această regiune nu poate fi luată în considerare, din cauza marilor depărtări, la cari sunt situate pădurile.

Ea constituie numai una din manevrele imorale și de bluf, ce urmărește scopuri politice, neputând fi luată în considerare din punct de vedere silvic.

Europa poate conta deci numai pe producția forestieră din regiunile A și B.

Comparând acum exploatarea pădurilor de rășinoase din aceste regiuni, constatăm o mare deosebire.

Mai întâiu, din punct de vedere cantitativ :

A) Pădurile din Europa Centrală dau în linii generale cea mai mare producție pe hectar. Principiul director în cultura și exploatarea lor, este raportul susținut.

În aceste păduri s'au adoptat revoluții de 80—120 ani, după esență, fertilitatea stațiunii și situația terenului.

B) Restul pădurilor din Europa sunt în majoritatea lor păduri virgine, a căror vârstă variază dela 200—400 ani și conțin în totalitatea, lor mari cantități de lemn.

Consistența lor fiind neuniformă, volumul lor lemnos pe hectar, în special lemnul propriu pentru debitare, nu atinge nici jumătate din volumul produselor principale, aflătoare pe unitate de suprafață, în pădurile cultivate, menționate sub A.

Cantitățile lemnoase acumulate timp de secole în pădurile virgine, — cari în concepția silvică au o creștere mică, — necesită o exploatare repede însă orânduită, pentru a crea succesiv păduri echiene.

În realitate însă, aceste exploatări s'au făcut în mod atât de repede, încât ultimele rezerve vor fi lichidate în timp de 20—30 ani, cu toate măsurile luate din partea statelor.

Arboretele tinere rezultate din regenerările făcute, nu vor fi atins atunci, nici pe deaparte vârsta exploatabilității pădurilor din grupa A.

Din punct de vedere calitativ al lemnului din exploatările celor 2 grupe de păduri, deosebim :

A) Produsele principale ale pădurilor de rășinoase din Europa Centrală conțin aproape în întregime material noduros. Cheresteaua, ce rezultă la debitarea lemnului, este noduroasă și numai rareori se găsește o scândură curată.

B) Materialele lemnoase din restul pădurilor de rășinoase din Europa depășesc în calitate cu mult pe cele din categoria precedentă: în medie avem 10—20% cherestea curată și de prima clasă.

Cauza acestui fapt constă în vârsta înaintată a pădurilor virgine. E drept că și trunchiul din pădurea virgină conține noduri în partea sa centrală în vârstă până la 120 ani, însă creșterile următoare dela 80—250 ani formează în jurul său o manta lemnoasă, aproape fără noduri, care ne dă 10—20% cherestea fără noduri.

Să considerăm acum ce importanță are nodul din trunchiu în cheresteaua de rășinoase, pentru economia europeană.

Scândurile noduroase sunt de valoare inferioară pentru întrebuințări în tâmplărie. Ele sunt folosite numai la căptușeli primitive. Nici măcar pentru lăzi mai bune nu pot fi întrebuințate.

Aceste scânduri nu pot fi rindeluite fără prejudicierea unekelor: cuiul nu trece prin nod, dalta pierde ascuțișul, ferestrăul deviază când poate, lețul se rupe în dreptul nodului, pardoseala capătă cunoscutele noduri, vopseala se șterge, uleiul nu ține, fizibilitatea, frumusețea și uniformitatea desemnului fibrelor sunt de asemeni reduse.

În rezumat, nodositatea reduce valoarea chereștei în gradul cel mai mare și din acest fapt rezultă — deosebit de reducerea considerabilă a prețului de vânzare — daune incalculabile pentru economia țării.

Atâta timp cât ajung încă rezervele pădurilor virginz, acest fapt nu se remarcă în mod deosebit, datorită importului de cherestea curată sau semicurată. Cât timp pot să mai dureze însă aceste exploatări? Peste 30—40 ani nu va mai fi cherestea fără noduri și abia atunci se va resimți lipsa totală de marfă curată.

Dauna se evidențiază și mai bine, dacă o considerăm în raport cu starea materială actuală a populației.

Nu fiecare cetățean este în situația de a-și mobila locuința cu locuință nu poate avea pardoseala parchetată cu lemn tare.

În trecut, era încă disponibil în țările civilizate material de cherestea de rășinoase de mari dimensiuni. De aceea s'a putut procura pentru clasele modeste întregul mobilier casnic precum și pardoseala.

Cheresteaua actuală nu poate fi geluită în întregime cu mașini de geluit. La prețul ridicat actual al mânei de lucru, aceasta este însă o necesitate neapărată.

De aceea, concurența tăbliilor de placaj din lemn tare de foioase a avut succes.

Dacă am avea astăzi mult material fără noduri, atunci lemnul de placaj ar fi complect înlăturat prin lemn de lambriu (panel), însă pentru aceasta este necesară rindeluirea mecanică.

În material moale, lucrul se execută cu mult mai ușor și eftin. Vopselele de ulei țin mult mai bine; de asemenea și furnirul.

Lemnul de construcție s'ar iefteni astfel considerabil. Ușile

ferestrele și materialul de umplutură, s'ar putea confecționa exact cu muncă mult mai puțină.

Toate aceste feluri de întrebuințări își duc existența lor prin material scump de import, neavând posibilități de alimentare cu material indigen. Ce se va întâmpla atunci, când deodată cu împuștinarea pădurilor virgine, ele se vor scumpi fără concurență! Prețul de vânzare al lemnului de lucru din țară va scădea și întreaga producție principală va fi deplasată; material lemnos acumulat timp de un secol va deveni aproape lemn de foc. De ce?, pentru motivul că nu s'au luat măsuri ca trunchiurile să fie elagate de crăcile uscate.

Să intrăm într'un arboret de molift pentru a descoperi originea răului și vom vedea că este în mâinile noastre puțința de a remedia cu ușurință relativă și a crea prin aceasta îmbogățirea enormă a averii naționale.

Este evident că executarea măsurilor necesare se va putea determina numai sub asprimea legii și sub control permanent, întocmai cum s'a întâmplat la timpul său la reglementarea obligațiilor de împădurire în cadrul codului silvic. La rășinoase, formațiunea crăcilor începe deodată cu dezvoltarea mugurelui terminal, dela măduvă. În fiecare an, trunchiul lemnos crește. La fel craca laterală, care crescând primește și ea un inel anual.

Astfel, fiecare cracă are o vârstă egală cu numărul inelelor anuale ale trunchiului la locul ei de inserțiune pe trunchiu.

Craca are tot atâtea inele anuale, cu deosebirea că acestea sunt foarte înguste, și se pot număra aproape numai cu lupa. Lemnul este însă foarte tare, vânjos și pietros, căci trebuie să susțină craca cu creșterea ei laterală, lungă uneori de mai mulți metri și are de suportat poveri mari de zăpadă în timpul iernei.

Cu creșterea consistenței coronamentelor și arboretului, accesul luminei se micșorează din an în an și provoacă moartea crengilor.

Lemnul crăcilor are însă o mare durată din cauza structurii sale anatomice, așa că deși craca se rupe mai ales din cauza împovărării ei prin zăpadă, totuși rămâne aproape totdeauna un ciot destul de lung în jurul căruia lemnul trunchiului crește mai departe.

Cioturile crăcilor, cari de multe ori ating 30—50 cm lungime și au o trăinicie foarte mare (până la 50 ani), formează în masa lemnoasă a trunchiului așa numitele noduri moarte, sau neaderente, după vârsta ciotului.

Silviculorul știe că în arboretele crescute în masiv închis, crăcile se usucă de timpuriu și cepurile lor sunt mai mici. Totuși și aceste cepuri au o durată de zece ani.

Fapt este, că în arboretele exploatabile, trunchiurile au multe cepuri, care rămân până la exploatare.

Singurul mijloc pentru a împiedica concreșterea ciotului în lemnul trunchiului, este curățirea din timp a crăcilor uscate de pe trunchiu.

La brad, este admisibilă și emondarea crăcilor verzi.

Posibilitatea și eficacitatea acestei operațiuni s'a demonstrat prin anul 1880 în pădurile de brad și molift proprietatea Mayr de Melnofen, situate la hotarul dintre Austria de sus și Salzburg, cu ocazia unei excursiuni a asociației inginerilor silvici din Austria.

În aceste admirabile arborete — cari au fost elagate în mod artificial timp de 12 ani până la 9 m înălțimea trunchiului — s'a demonstrat procedeul la executarea lucrării (băieți cu scări și ferestre executau repede lucrul). În urma doborârii unui arbore de probă, prin secțiuni transversale, au fost descoperite locurile de inserțiunea crăcilor, cari au fost admirabil acoperite cu lemn.

Această demonstrație a impresionat foarte mult pe excursioniști și a redus totodată observațiunile ironice, ce se făceau cu câteva

Lucrul principal este ca această operațiune să fie executate din timp, adică îndată după ce s'au uscat crăcile, procedându-se în etape:

până la 4 m înălțime la vârsta de 15—20 ani,

dela 4—8 m înălțime la vârsta de 20—25 ani,

dela 8—12 m înălțime la vârsta de 25—30 ani¹⁾.

Dacă trunchiul se elagheză pe o porțiune, până la 12 m înălțime, atunci va rezulta la exploatabilitate cel puțin 50—60% chereștea fără noduri la debitarea lemnului.

De ce deci nu s'a pus în aplicare mai din timp elagajul artificial?

Cred că prima cauză este războiul, care prin dificultățile ce le-a adus și prin urmările ce le-a avut, a înăbușit orice tendință de progres.

Pe de altă parte, proprietarii de păduri au interes să recolteze

1) Pentru arboretele din regiunea muntoasă, ar trebui adoptate cifre ceva mai mici.

cât mai multe produse și să investească cât mai puțin. În multe cazuri ei n'ar executa nici chiar reîmpăduririle, dacă n'ar fi constrânși de codul silvic.

Silviculorul apoi, deși are conștiința însemnătății elagajului artificial, nu vroește să incomodeze pe proprietar cu asemenea propuneri.

Technica actuală ne pune la dispoziție procedee, prin care, urcarea pe arborete se poate face relativ cu ușurință, repede, cu siguranță absolută și fără daune pentru arbore.

Aceste lucrări s'ar putea executa în fine — (având în vedere că aproape întotdeauna se ia în considerare numai costul lor) — și fără cheltuieli în bani, prin cedare în schimb, în total sau în parte, de materiale lemnoase, (lemn de foc sau prăjini din rărituri).

Nu este absolut necesară elagarea tuturilor trunchiurilor din arboretul propus spre elagare, ci numai a acelorora, cari sunt destinați să formeze în viitor arboretul principal.

În acest scop, șeful de ocol dimpreună cu personalul subaltern va însemna cu var arborii aleși și destinați de el pentru a fi elagați.

Această însemnare trebuie însă să fie la început reînnoită de către personalul silvic la 3—4 ani, pentru a nu se șterge. Mai târziu, acești arbori vor fi recunoscuți, chiar prin elagajul efectuat.

Restul de material se exploatează succesiv prin lucrările de răritură.

Costul elagajului artificial încă nu s'a determinat în mod practic. Se poate însă conta că până la înălțimea de 12 m se găsesc pe trunchiu în arborete normale cca. 50—60 capuri de crăci, pe cari un lucrător le poate ferestru în timp de $\frac{1}{4}$ până la cel mult $\frac{1}{2}$ oră, adică într'o zi de lucru de 10 ore curăță 40—50 arbori. Pentru un hectar deci va fi nevoie de 16—20 zile de lucru, socotind 800 arbori pe hectar.

Având în vedere sporirea enormă a valorii produselor principale viitoare, determinată de această operațiune culturală, ea ridică în mod corespunzător și valoarea arboretelor.

Ca silviculor bătrân, care nu poate ști nicicând dacă va ajunge ziua următoare, mă simt îndatorat din dragostea ce o am pentru profesiunea forestieră, de a îndrepta poate prin această chemare, ceea ce s'a neglijat încă de mult.

Künstliche Astreinigung.**L'élagage artificiel.**

L'article commence par quelques considérations sur l'influence qu'ont les noeuds sur la qualité du bois.

Ensuite, on expose la possibilité qui existe à éviter ces noeuds par l'opération de l'élagage. Et pour donner un argument de plus, on cite les résultats obtenus par cette opération en Autriche et Tchécoslovaquie. L'auteur conclut par une invitation qu'il adresse aux forestiers de donner toute l'attention à la pratique de l'élagage, vu l'énorme accroissement de la valeur des produits ligneux sur les marchés.

NECESITATEA GENERALIZĂRII REGIMULUI DE PROTECȚIE LA TOATE PĂDURILE ȚĂRII

de Dr. V. SABAU

Legiuitorul din 1935 a extins clauza pădurii de protecție la toate pădurile țării, indiferent de natura proprietarului. Această măsură luată, de altfel, pe baza sugestiilor făcute de Consiliul Technic al Pădurilor, este combătută cu o neobișnuită vehemență și calificată drept nelogică de D-l I. C. Demetrescu, în studiul D-sale, publicat în Revista Pădurilor, asupra legii pădurilor de protecție.

Deoarece, această atitudine ni se pare nedreaptă și subiectivă, în rândurile de față dorim să arătăm că inovația legiuitorului este cât se poate de rațională și se încadrează perfect în doctrina politică forestieră a vremurilor contemporane. Cât privește viața practică, măsura își găsește, de vreme îndelungată, aplicația în multe țări cu o structură economică, conștiință silvică și mai ales organizație administrativă forestieră asemănătoare nouă, și ceea ce interesează în primul rând, măsura a dat rezultate excelente.

În alte țări, din care face parte și România, în epoca liberalismului economic distrugător de păduri, se crede că prin simpla supunere la regimul silvic a pădurilor statului, instituțiilor publice, etc., pădurilor de protecție cuprinse în domeniul lor forestier, li s'a imprimat menirea obștească de ordin imaterial și totodată asigurat problema conservării lor. De aceea s'a dovedit că este de prisos a se diferenția în cadrul acestui domeniu, două regime silvice: de raport și de protecție.

Rezultatele la care s'a ajuns la noi prin aplicarea principiilor liberaliste și evoluția principiilor de organizare administrativă forestieră, au dus la necesitatea inexorabilă a unei diferențieri de re-

gime, după cele două rosturi principale ale pădurilor : materiale și ideale.

Prefacerile administrative și adoptarea nouilor principii de gospodărire a pădurilor statului, impuneau cu atât mai mult deosebirea de regime, cu cât la noi lipsesc moravurile și conștiința silvică, lucru pe care l'a observat și C. T. al Pad., în cei 22 de ani de metodică aplicare și observare a efectelor date de Codul Silvic.

Diferențierea de regime dela 1935, este de fapt o consecință logică a scindării administrative în Dir. Reg. Silvic și Caps. Înainte vreme, Casa Pădurilor cuprindea atât organele de poliție cât și gospodărire a pădurilor, și ca atare, aceleași persoane erau menite să imprime pădurilor de stat etc. ambele caractere. În noua formație administrativă forestieră se scindează și atribuțiunile organelor respective. Regimului Silvic îi revine poliția forestieră și rolul de a supraveghea ca proprietarii de păduri să dea atenția cuvenită și rosturilor imateriale ale pădurilor.

În schimb, CAPS se organizează pe baze comerciale, într'o întreprindere cu un pronunțat caracter de gospodărire materială în care — cel puțin în practică — trece pe primul plan rentabilitatea financiară și numai apoi respectul față de considerentele de natură ideale. Având în vedere împrejurările în care a luat ființă regia CAPS și pentru a nu pierde nici un moment din vedere obiectivele ideale, legiuitorul din 1935 a crezut că este necesar ca sub egida directivelor comerciale să ia în mod spontan măsurile preventive impuse de altfel de însăși gradul de evoluție a organizării administrative.

Intrucât erau îndreptățiți, cei chemați să supravegheze aplicarea măsurilor de politică forestieră, să generalizeze regimul de protecție și la pădurile statului, ne ilustrează foarte clar un recent articol publicat în *Viața Forestieră* (1935, pg. 363) intitulat : *Valea Sebeșului amenințată de principiul neutralității*, în care se desvăluie anumite tendințe din partea organelor CAPS-ului, de a modifica zona pădurilor de protecție respectată de vechea Casă a Pădurilor. Asemenea cazuri, desigur că nu s'au petrecut izolat, de aceea s'a pus capăt unor asemenea tendințe, de altfel foarte naturale, prin generalizarea de drept special și la domeniul forestier obștesc.

Desigur că, frunzărind un manual școlar de politică forestieră, prin excelență fondat pe o economie statică și nu dinamică și scris

de un reprezentant al unu popor cu deosebită dragoste față de pădure, cu principii prin excelență conservatoare, unde exploatările nu sunt apreciate exclusiv prin prisma rentabilității capitaliste, nu vei găsi, la prima vedere, motivarea doctrinară a unor asemenea dispozițiuni, mai ales că în Germania nu există nici scindarea de atribuțiuni din administrația forestieră dela noi.

Dacă, însă, pătrunzi mai adânc fondul manualului respectiv, vrei să citești în cantea realităților dela noi și să ascuți glasul celor experimentați, vei găsi suficiente temeieri doctrinare care să justifice diferențierea de regime instituită de legea din 1935, pentru pădurile obștești. Astfel, de ex. Endres¹⁾ într'o lucrare a sa afirmă următoarele despre caracteristica legislației silvice a fiecărei țări: „Legislația silvică exprimă conștiința forestieră a unui popor. Cu cât aceasta este mai înapoiată cu atât trebuie să se treacă la amănunte” (de legiferare n. a.) „și pădurea să fie mai sever apărată”.

Dacă judecăm, sub impresia acestor concepții, actul de generalizare a clauzei pădurii de protecție la toate categoriile de proprietăți și cântărim fenomenul lipsei de moravuri sau al conștiinței forestiere dela noi, ne convingem că legiuitorul din 1935 n'a procedat nelogic sau antidoctrinar, ci a trecut pur și simplu la amănunte de legiferare impuse de împrejurări.

Nelogic și inconsecvent ar fi procedat dacă, constatând lipsa de moravuri n'ar fi edictat în consecință dispozițiuni restrictive în locul textelor confuze, haotice și imprecise ale Codului Silvic.

Dar, fiindcă discutăm asupra moravurilor, e bine să amintim că legile sunt create tocmai pentru a le stăpâni și îndrepta. Legile sunt menite tocmai să dirijeze acțiunile societății, să netezească asperitățile ivite și să aplaneze conflictele dintre indivizi sau colectivități. Cu alte cuvinte, rolul acestora este să introneze ordinea socială, reprimând moravurile rele. În țările cu moravurile excelente nevoia legilor este mai puțin simțită. Ca dovadă am putea cita Anglia, căria îi lipsește o constituție în felul celorlalte țări continentale și totuși este cea mai constituțională țară din lume.

Iată, deci, că maxima: „la ce bun legi fără moravuri” își are și inversul: „la ce bun legi restrictive într'o țară cu moravuri?”.

1) Die gesetzlichen Grundlagen zur Förderung der Waldwirtschaft. Referat. Congres. Int. Silv., Roma, 1926.

Dacă într-o țară ar domni moravuri ideale legile ar deveni de prisos. Cum, însă, nicăieri, cu atât mai puțin la noi, acest „rai” nu este realizabil, maxima poetului latin citată de D-l I. C. D. nu poate corespunde cătuși de puțin.

Și apoi, în cazul nostru, dacă s'a constatat lipsa de moravuri, intrucât ar fi mai suficiente dispozițiunile „haotice” ale Codului Silvic decât textele precise și drastice ale legii din 1935 ca să le reprime? Iată de ce nu putem înțelege sensul „motto”-ului: „este mai ușor de a emite o lege impresionantă și voluminoasă care nu costă nimic pe Stat, decât de a face cu adevărat ceva real pentru economia forestieră”, pus de D-l I. C. D. în fruntea unui articol al D-sale.

Pe aceeași linie de gândire cu Consiliul Tehnic al pădurilor se mișcă, în ce privește insuficiența C. S. și D-l M. P. Florescu¹⁾, atunci, când susține că, dacă pădurile din Vrancea ar fi fost declarate păduri de protecție s'ar fi evitat dezastrul lor. Desigur, că declararea lor ca atare, nu era posibilă pe baza C. S. din 1910, fiindcă aceasta nu conține texte clare și categorice care să distingă păduri de protecție în proprietatea moșnenească și comunală, cu atât mai puțin la restricțiuni ca de ex. exploatabilitatea fizică la tratamentul grădinărit și evitarea tăierilor rase, fără de care nu există pădure de protecție.

Ne întrebăm că, dacă un proprietar înșirat la alin. a-b al art. I din C. S. cu cele mai perfecte moravuri, ar fi protestat în instanțe în contra faptului că i se fixează în pădurea sa, cu ocazia întocmirii amenajamentului, exploatabilitatea fixică, sau impune evitarea tăierilor rase, cu ce text legal s'ar fi motivat impunerea acestor măsuri de îngrădire a dreptului de proprietate? Nu este, oare, mai bine că prin legea din 1935 ne-am pus domeniul forestier la adăpostul unor asemenea surprize?

O asemenea generalizare a clauzei pădurii de protecție a existat de ex. în legea silvică ungară, dela 1879 care a dominat aproape o jumătate de secol viața forestieră a ținuturilor transilvănene și a dat rezultate foarte bune. Actualele păduri de protecție, care se află acolo la toate categoriile de proprietăți, sunt instituite și rămase încă de sub regimul ungar.

1) Rev. Păd., 1924, pg. 807.

În conformitate cu art. 2—8, al legii ungurești și a ordonanțelor complementare¹⁾ procedeul juridic de instituire a pădurii de protecție era următorul :

Mai întâiu se făcea o recunoaștere la fața locului, de către o comisiune mixtă de silvicultori și alți specialiști. Urma apoi procedeul de calificare indiferent cui aparținea pădurea sau dacă era supusă regimului silvic. După ce sentința de declarare a pădurii era definitivă, pădurea se înscria într'un registru public. În asemenea păduri, amenajăștii erau obligați să respecte, la fixarea bazelor de amenajare, anumite restricțiuni în ce privește exploatarea și cultivarea pădurii.

În primul rând pădurea trebuia să fie detaliat indicată în plan și hotarele în mod special marcate. Se impunea tratamentul grădinărit, se interziceau tăierile rare și se impuneau reguli speciale în ce privește scosul lemnului, etc., etc.

Nu putem contesta rezultatele bune date în Transilvania de legea dela 1879 în ce privește respectarea pădurii de protecție. Întrucât erau mai bune rezultatele legii din 1879 față de cele ale Codului Silvic, se poate vedea mai cu seamă, din faptul că în Transilvania, tratamentele grădinărite în pădurile așezate în creierul munților sunt mult mai frecvente decât în Vechiul Regat, unde s'a aplicat dela origine Codul Silvic. Astfel de ex. în deciziile de aprobare a amenajămentelor întocmite pentru pădurile statului și altor instituții publice tratamentul grădinărit care indică foarte bine caracterul pădurii de protecție, este foarte frequent. Fără a aduce elogii legii dela 1879, care în alte privințe a conținut imense lacune față de Codul Silvic, vom recunoaște că dela aceasta am moștenit pădurile de protecție din Transilvania pe care, apoi, le-am perpetuat, prin uz, dela silvicultor la silvicultor. Că legea Codului Silvic din 1910, în comparație cu această lege, n'a conținut dispozițiuni atât de clare, categorice și precise, în ce privește delimitarea, respectarea și instituirea pădurilor de protecție, ne dovedește însăși faptul că aceasta n'a reușit să încetănească în Vechiul Regat, noțiunea acestei păduri în măsura în care a reușit legea dela 1879 în Transilvania.

1) Vezi Cerculările Min. de Agr. Unga. Nr. 10092/1881, 28.487 și 35.731/1883 25.031/1885 și 8316/1891.

Lacunele Codului Silvic au fost agravate în special prin dispoziția de a ține cont la amenajarea pădurii și de voința proprietarului. Dacă astfel de măsuri sunt întrucâtva justificabile în pădurile de raport, ele sunt în complectă disonanță cu mintea sănătoasă în pădurea de protecție. Fie că, ne punem întrebarea: care anume, comună, obște moșnenească, parohie, composesorat, mănăstire, etc., etc., ar opta benevol și neconstrânsă de lege, să aplice grădăritul cu exploatabilitatea fizică pentru a urmări astfel niște idealuri atât de departe de țelurile ce urmăresc aceste proprietăți?

Dacă, astăzi proporția pădurilor de protecție în Transilvania este relativ mai mare decât în Vechiul Regat, acest fenomen este o consecință logică a legii vechi care a creat vadul. Prin faptul că acolo, pădurile de protecție au fost delimitate, înscrise în registre publice, proprietarul de pădure era obișnuit deja cu restricțiuni în ce privește folosin'a acelor păduri. Iar atunci, când, după unire s'au refăcut amenajamentele și s'au menținut și pe mai departe caracterul de protecție al pădurii, proprietarii n'au opus rezistență. Dacă, însă, numai unul din cei înșirați la art. 1 alin. a—d din C. S. s'ar fi opus și deschis acțiune în contencios, ar fi dat foarte mult de lucru organelor silvice să pună la dispoziția magistratului textele de lege românești care să-i ajute a motiva o sentință care să justifice menținerea exploatabilității fizice s'au evitarea tăerilor rase în pădurile amintite.

În sfârșit un alt argument care pledează la noi, pentru generalizarea clauzei pădurii de protecție la toate categoriile de proprietăți este însăși tehnica silviculturală primitivă și sistemele de exploatare în antrepriză a pădurilor. În țările avansate în domeniul culturii forestiere, pădurile sunt supuse unui tratament mai îngrijit și nu este nevoie să se intervină, la tot pasul, cu măsuri restrictive.

La noi, din cauza moravurilor și a progresului cultural înapoiat, tratamentul pădurilor este brutal. Nu încap, deci, nici o îndoială că restricțiunile legii din 1935 sunt foarte bine venite și orice încercare de a le diminua din prestigiu sau contesta oportunitatea, sunt simple încercări neizbutite și bazate pe necunoașterea textelor de lege și a realităților dela noi.

*

Din cele expuse în coloanele acestei reviste, cititorul a putut

observa, că între părerile susținute de D-I I. C. D. și teza noastră, există o tranșantă deosebire. D-se susține: a) inutilitatea legii pădurilor de protecție din 1935, b) perfecțiunea sau suficiența Codului Silvic dela 1910, în ce privește apărarea, definirea și funcționarea lor în toate pădurile țării și c) învinovățește exclusiv moravurile societății de pustiirea pădurilor.

În contradicție cu aceste păreri, dar fără a nega influența nefastă a elementului etic subliniat în mod foarte convingător, într-o recentă lucrare¹⁾, bine înțeles, fără a se referi la clauza pădurii de protecție, noi susținem că: a) dispozițiunile Codului Silvic sunt insuficiente pentru a institui și respecta această pădure, b) pustiirile de păduri trebuiesc puse cu precădere în sarcina acestor lipsuri și c) moravurile rele ale societății noastre pot fi reprimare sau atenuate cu o lege care ține cont de ele.

În domeniul economico-social, cauzele, consecințele sau efectele unui fenomen sunt rezultanta unor forțe complicate, variate și antagoniste a căror joc de echilibru nu se poate jureca simplist și unilateral. Aici, pentru a putea judeca obiectiv lucrurile, trebuie să-ți crezi perspective și orizonturi largi asupra vastului câmp în care activează forțele amintite, prin excelență de natură dinamică și de intensitate, în timp, foarte diferită. Nici odată nu trebuie să ne lăsăm a ne întuneca vederea cea mai apropiată forță din câmpul de bătălie ce se întinde în fața ochilor, fiindcă acțiunea aceasta este înșelătoare, ea neputând fi hotărâtoare asupra rezultatului final.

Astfel, în cazul nostru, nu este singura forță lipsa de moravuri, care acționează la pustiirea pădurilor noastre, ci o serie de fenomene complete printru care se înșină și lacunele legilor silvice, dinnainte de 1935.

Noi avem deplina credință că o lege modernă, care ține seama de dinamica fenomenelor economice nu se poate ca să nu răzbească în spiritul dreptății și să nu facă scuț în jurul pădurilor contra moravurilor nestăpânite de dispozițiunile vechi legi.

Judecând astfel actul de legiferare din 1935, nu încapă nici o îndoială, că D-I I. C. D. comite o neiertată imprudență, când susține cu atâta seninătate, inutilitatea acestei legi zeflemisind-o în

1) Ioan. P. Politică silvică națională. București 1935.

„motto”-uri cari nu găesc răsunet decât în rândurile adversarilor noștri. De aceea, noi considerăm articolul D-sale drept un act negativ, un pas înapoi pe drumul ce, de bine de rău, duce la o prosperitate a pădurilor noastre.

De altfel, părerilor exprimate de D-sa, în studiul său critic, este imposibil să le poată acorda cineva încredere, fiindcă în afară că sunt expuse într'o manieră subiectivă și fanatică, acestea sunt și inconsecvente, urmărind expunerile sale atent, găsești atitudini ce se bat cap în cap.

Pentru a nu ne pierde în prea multe contraziceri relevate de noi la locul potrivit, amintim numai că D-sa recunoaște suveranitatea doctrinei ignorând practica, până la pedantism dar refuză să interpreteze slovele doctrinare și înțelesul lor adevărat. Logic ar fi, după părerea noastră, ca atunci, de ex., când te prosternezi în fața cărților de știință în așa grad încât le transpui în limba maternă să le și respecti sensul adevărat. Amintim numai râvna cu care, a căutat D-sa să tălmăcească în românește definiția lui Endres, ca apoi să nu o respecte, prin faptul că refuză să dea sensul adevărat celui „anumit tratament” din definiție, care nu este altceva decât regimul de drept special arătat de noi.

În completă opoziție cu atitudinea D-sale, noi am pus greutatea pe mărturiile practicienilor, a căror vederi le-am verificat prin prizma doctrinei și am găsit o completă armonie între ele. Am consultat astfel pe specialiștii români care au trăit și sub regimurile ungar și austriac (D-l Boldur și Timoc) pe regretatul profesor de politică forestieră F. A. Grunau, pe autorul legii dela 1910 Prof. P. Antonescu și cuvântul îndeosebi de autorizat al Consiliului Tehnic al Pădurilor. Mănturiile categorice și atât de competente ale acestui buchet de specialiști pe cât sunt de numeroase, pe atât sunt de natură a fortifica părerile exprimate de noi în *Viața Forestieră*. (1935, pg. 253).

În fața acestor constatări, ar fi ridicol să se ridice cineva înarmat cu manuale școlare a căror slovă nu dă decât orientări mari și face educație de gândire acelora care știu să citească în ele.

Rămâne însă de lămurit o chestiune de altă natură. Anume, am rămas nedumeriți de ce s'a acordat deosebita onoare de a forma punctul de plecare al cercetărilor din referatul D-lui I. C. D. tocmai cronica din *Viața Forestieră*, care nu constituie decât un re-

portaj al faptelor diverse, din literatura română față de glasurile autorizate și competente. Două sunt posibilitățile ce se pot presupune: 1) Autorul n'a cunoscut nici una din mărturiile citate de noi, ca dovadă că nu amintește de nici una. 2) În mod intenționat a evitat a înfrunta fățiș cuvântul oficial și autorizat.

Cu toate aceste vădite lipsuri ale studiului D-lui I. C. D. am fost siliți să-i dăm un răspuns pentru că D-sa privea problema prea subiectiv și unilateral și în plus a denaturat sensul unelor afirmațiuni făcute de noi.

Anume, în cronica noastră, arătam că pădurea se declară de protecție nu numai dacă agentul amenajist credea că este cazul să se declare ca atare. Ei bine, la numai 6 rânduri interval, D-l I. C. D. alterează acest sens rectificându-ne „că declararea unei păduri de protecție nu se face de amenajist... ci se îndeplinește după o procedură anumită indicată de Codul Silvic (art. 1 al. h. și art. 18). Pentru orice perscană care vrea să judece obiectiv din cele spuse de noi nu rezultă că amenajistul face declararea (rezultul este la impersonal), ci el o provoacă. D-l I. C. D. denaturează acest sens comi'ând din nou confuzie ce transpiră din întregul său studiu atunci când pomenește de un prețios „anumit procedeu” (art. 1 al. h și art. 18 C. S.), de declarare ca pădure de protecție, care nu este altceva decât procedeu de supunere la regimul silvic.

Credem că prin aceasta am dovedit cu prisosință cine nu este în clar cu noțiunea pădurii de protecție, totuși înainte de a termina ținem să accentuăm în ce privește oportunitatea legii pădurii de protecție din 1935, calificată de D-l I. C. D. ca o lege care nu face nimic folositor pentru economia națională, că o lege adecvată realităților trebuie să se bazeze pe aptitudinile pe cari poporul le are și nici decum pe cele ideale pe cari ar trebui să le aibă. Ea trebuie să se modeleze mereu după evoluția moravurilor ca să nu rămână o iluzie abstractă, perimată și fără simțul realității. O lege bună se croiește și diferențiază după firea și natura moravurilor poporului respectiv și mai cu seamă experiențele trecutului și planurile urmărite în viitor. O lege idelă, bazată pe tradiție și în stare să stăpânească moravurile, trebuie să se ridice peste ordinea ce respectă moravurile poporului și nicidecum moravurile peste lege.

Judecând astfel, nu încapă nici o îndoială că dispozițiunile Codului Silvic, privitoare la instituirea și respectarea pădurii de

protecție, trebuiau completate și neapărat modificate, fiindcă ele erau fie incomplete, fie depășite de timp și de moravurile psihozei generale de după războiu.

Indiferent de teza susținută de dl. I. C. D. și de atribuțiile cu care suntem onorați, legea pentru pădurile de protecție din 1935 este și rămâne un nou un pas făcut pentru a ieși din atmosfera înăbușitoare măsurilor de politică forestieră națională.

*

Animat de același sentiment de „spiritus rector” arătat mai sus și cultivat în interesul adevărului istoric pur academic, vom căuta, într'un studiu viitor mai important, să supunem unei critici temeinice și aserțiunile d-lui I. C. D. dela pag. 572 a Revistei Pădurilor din 1936, prin care d-sa distinge cele trei perioade de evoluție a legislației forestiere românești, aserțiuni cari în bună parte contrazic concluziile noastre formulate pe baza unor îndelungate studii și cercetări în domeniul istoriei silvice a României întregite.

Die Notwendigkeit der allgemeinen Einführung des Schutzwaldregimes für alle Wälder des Landes.

La nécessité de généraliser le régime de protection dans toutes les forêts du pays.

L'auteur justifie l'initiative prise par le législateur de 1935 de généraliser le régime de protection à toutes les catégories de propriétaires inclusivement l'Etat.

Quant à ce dernier, la mesure était d'autant plus nécessaire que la mise en valeur de ses forêts a été organisée après 1930 sur des principes commerciaux, c'est à dire en vue des plus grands revenus.

L'auteur montre aussi que cette mesure n'est pas en contradiction avec mille doctrine forestière et qu'elle se trouve appliquée depuis longtemps en d'autres pays.

A la fin de son étude Mr. Sabău nous donne des détails sur l'application de la loi de protection, qui existait avant la guerre en Transylvanie.

PROBLEMELE ZILEI

PROBLEMA EXOTICELOR IN SILVICULTURA ROMANEASCA

CATEVA INSEMNARI DESPRE CULTURA EXOTICELOR.

de Prof. M. Drăcea

În materie de cultura exoticelor trebuie să treacă intervale mari de timp, până când știința și practica unui anumit ținut bine definit să poată stabili adevăruri definitive, care să rămână dobândite ca atare de către practica forestieră. Acest lucru este foarte explicabil și stă în strânsă legătură cu înceata creștere a arborilor. De aceea, și astăzi mai sunt oameni de știință sau practicieni, cari se îndoesc chiar principial de oportunitatea introducerii exoticelor într'un anumit ținut. Practica a arătat, însă, lămurit, că oricât de lungă ar fi perioada de încercări și oricât de costisitoare ar fi acestea, ele pot da totuși până la urmă rezultate care să răsplătească suficient eforturile și cheltuielile făcute anterior. În această privință salcâmul este un exemplu eclatant. Acest fapt, unit cu considerentul că economia noastră forestieră trebuie să găsească, extrem de repede, căi noi pentru a-și spori rentabilitatea, ne îndrituește să continuăm lucrările de încercarea speciilor străine.

Metoda adoptată de practica și știința silvică cere concentrarea cu toată grija în primul rând asupra speciilor pe care exigențele lor staționale, condițiile de creștere, însușirile lemnului ni le arată, dela început, într'o mare măsură corespunzătoare condițiilor noastre ecologice și economice.

Remarcăm — și subliniem faptul — că în ultimul deceniu economia forestieră română, în special prin Serviciul Regenerărilor din Casa Pădurilor, urmărește intens cultura unor specii introduse de mult la noi, dar care continuau a fi cultivate pe o scară prea restrânsă : nukul negru american (*Juglans nigra* L), plopul de Canada

(*Populus Canadensis* Mönch) și în timpul din urmă, *Taxodium distichum* Rich.

Față de excelentele condiții de vegetație ale acestor specii, la noi în țară. — bine înțeles, numai când se aleg cu foarte mare grijă și cu foarte mare pricepere regiunile și locurile unde aceste specii se cultivă —, repede lor creștere, calitățile excepționale ale lemnului, ne îndreptățesc să afirmăm că pentru multe decenii nu există o limită care să se poată pune binemeritului intensificării a culturii lor.

În cele ce urmează ne vom mulțumi a da câteva indicațiuni foarte sumare asupra câtorva specii, care, în convingerea noastră, trebuiesc uneori încercate, iar alte ori crescute direct pe o scară mare.

Vom începe cu *Taxodium distichum* Rich., originar din luncile Missisipiului (U. S. A.). Climatul României — atât cât cunoaștem pe cel din țara de obârșie a acestei specii — e prea aspru pentru *Taxodium*; și anume, are ierni prea reci, prea friguroase. Totuși, convingerea noastră este că, în ce privește acest arbore, încercările trebuiesc continuate pe scară mare în terenurile inundabile și mlăștinoase din luncile râurilor noastre mari și în special în lunca Dunării. Mai ales jumătatea de SW a țării, cu ierni mai dulci, și anume terenurile mlăștinoase din Oltenia ar oferi stațiunile cele mai interesante pentru încercările cu această specie.

Găsirea de noi esențe, care să crească aci în condițiuni perfecte și a căror cultură să fie și economică este cu atât mai necesară, cu cât în aceste ținuturi inundabile silvicultura luptă absolut singură cu pescăria, cu creșterea vitelor, cu agricultura care folosește provizoriu pentru pășuni și fânețe aceste locuri. Dar, aflarea de specii pentru ținuturi mlăștinoase începe a ne apare, astăzi, într'o lumină cu totul nouă. Într'adevăr, marea mișcare deslănțuită în contra malariei impune tuturor specialităților — și deci și nouă — să vină cu aportul respectiv la combaterea acestui flagel, care scade considerabil vitalitatea neamului nostru în ținuturile mlăștinoase și în deosebi în văile smârcoase din regiunea de stepă și antestepă. Cercetările cele mai noi, în materie de malarie, — și ne referim în această privință la lucrările d-lui Dr. Zotta, — stabilesc că împădurirea ținuturilor mlăștinoase în regiunile fără păduri, și în general înmulțirea procentului păduros în zona inundabilă a râurilor, contribuie la diminuarea considerabilă a acelei specii de țânțar, care singură pro-

voacă malaria. Prin umare, în sprijinul intensificării lucrărilor de împădurire, în aceste locuri, vine și cunoștința acestor adevăruri.

Taxodium distichum Rich., cu rezervele făcute mai sus în ce privește gerurile de iarnă, merită cu drept cuvânt să fie luat serios în considerație în ceea ce privește extinderea culturii sale. Creșterea, productivitatea în materie și calitățile lemnului vin în al doilea rând în considerație. — totuși vin, — în lata fâșie lipsită de păduri, în care se desfășoară luncile râurilor noastre mari.

Alte două specii, care, hotărît lucru, trebuiesc nu numai încercate, dar eventual cultivate pe o mare scară, sunt *Catalpa speciosa* Ward. și *Catalpa ovata* G. Don.

Faptul, că, în America, *Bignonia catalpa* L. — de care e plină Europa și chiar țara noastră — este foarte răspândită, a lăsat pe nedrept în umbră adevărata specie de *Catalpa*, care ar trebui cultivată la noi: *Catalpa speciosa* Ward.; aceasta ar, în America, o foarte restrânsă arie de vegetație în Wabash Valley, Statul Indiana, în basinel inferior al fluviului Ohio.

Catalpa speciosa Ward., prin repeziciunea sa de creștere, prin rectitudinea trunchiului, prin calitățile excepționale ale lemnului, merită, pe drept cuvânt, cu mult mai multă considerație, în practica silvică, decât *Catalpa bignonioides* Walt (= *Bignonia catalpa* L.), care într'adevăr, suportă pământuri ceva mai puțin fresce decât prima, dar rămâne totdeauna de dimensiuni mai mici, iar trunchiul deși dă un lemn de calitate foarte bună, crește totuși strâmb. În patria sa, această specie crește aproape în centrul regiunii și deci în optimul climateric al nucului negru american, al salcâmului, — de fapt, ceva mai la Nord de centrul care ar reprezenta optimul climateric al acestor două specii —, precum și în ținutul numit The Corn Belt (ținutul porumbului). Putem apriori stabili, că această minunată specie de *Catalpa* poate găsi bune — dacă nu chiar excelente — condițiuni climaterice în ținuturile de câmpie, mai cu seamă în jumătatea sudvestică a țării. Facem, însă, oarecare rezerve asupra rezistenței acestei specii — cel puțin în tinerețe — la gerurile timpurii și târzii din climatul nostru, geruri, de care, de altfel, după cum e știut, nu sunt cruțate, la noi, nici plantele menționate mai sus, originare din America.

O greutate în cultura *Catalpei speciosa* Ward. — greutate pe care o împărtășește cu nucul negru american — decurge din faptul

ră această specie cere pământuri fresce, perfect aerisite și foarte fertile, care, cum știm, pe zi ce trece, sunt tot mai mult solicitate de agricultură. Totuși, economia noastră dispune de astfel de pământuri și pentru cultura pe o scară mare a acestui minunat arbore, care, prin repeziciunea sa de creștere, prin rectitudinea trunchiului, prin trăinicia, rezistența și repede duramenificare a lemnului, prin marea productivitate în materie și prin faptul că la revoluții scurte dă excelente sortimente pentru întrebuințările rurale, eventual pentru traverse și, în deosebi, pentru pari de telegraf, se înțelege că își merită un rol deosebit în ținuturile fără păduri din patria noastră, care, în multe privințe, este o a doua patrie a multor plante ce cresc în America între Mississippi și Alleghany. Institutul (ICEF-ul) încearcă acum cultura acestei specii; practica, ea însăși, poate trece la o experimentare pe scară largă a ei; greutatea, pentru moment, în calea culturii, constă numai în procurarea de sămânță originală și bine determinată.

O altă specie de Catalpa, — care merită cu deosebire atenția și asupra oportunității culturii căreia am fost făcuți atenți de către dl Dr. Edgar Anderson, dela Arnold Arboretum, de pe lângă Harvard University (Boston, Mass. U. S. A.), cu ocazia excursiei d-sale de studii, în SE Europei, în 1934, — este *Catalpa ovata* G. Don., originară din Mandciuria. D-sa a și binevoit a ne trimite, de la arboretul de mai sus, o cantitate de sămânță, care se găsește în curs de experimentare la grădina dendrologică dela Țigănești.

Trebue să relevăm cu această ocazie faptul, că, pe viitor, Mandciuria, așa de puțin cunoscută de noi până acum, poate să fie izvorul de unde să ne procurăm foarte prețioși arbori, în special pentru jumătatea SE a țării, în ținuturile de stepă și de antestepă. Mandciuria, cu climatul ei continental, asemănător în unele privințe climatului nostru de antestepă, ne poate spori flora noastră forestieră, întrucât până acum, am fost obișnuiți a împrumuta specii din SE apropiat sau din partea indicată din Statele Unite ale Americii de Nord.

În fine, în această notiță care nu este decât foarte incompletă și care nu epuizează chestiunea, trebue să mai menționăm importanța pe care o prezintă *Prunus serotina* Ehrh., ca specie de subetaj în cultura salcâmului și, în general, în cultura forestieră pe terenurile nisipoase, aluvionare, cum sunt cele din lunca Dunării, sau chiar

pe cele terțiare, de obicei, mult mai sărace. Prin exigențele sale, prin modestia sa față de sol, prin temperamentul său de semiumbă, această specie poate, într'adevăr, aduce incontestabile foloase în soluționarea problemei culturii salcâmului.

Mai menționăm aci, câteva specii, care, deocamdată, e bine să rămână în grădinile de încercare ale Institutului, și anume: *Populus Charkowiensis Schroed. et Kitsch.*, — care după cât îl arată numele, ar trebui să fie destinat pentru lucrările de împădurire în ținuturile de stepă și antestepă, (desigur cu oarecare frescheță) — și câteva varietăți de plop, — din creațiunile d-lui S t o u t dela Grădina Botanică din New-York — pe care de asemăni le avem sub observare, prin bunăvoința numitei instituțiuni, și anume, varietățile: Rumford, Freye, Mayne, Strathglas, singurele patru care au suportat condițiile grele ale unui îndelung transport și s'au prin și în pepiniera noastră dela Țigănești. Alte șase varietăți din această specie n'au putut suporta transportul: încercările cu ele urmează a fi reluate.

Evident, o chestiune de importanța aceea pe care o are cultura exoticelor nu se poate epuiza prin aceste însemnări. Am ținut numai să subliniem încă odată importanța problemei și a câtorva specii, a căror încercare sau cultură merită a fi intensificate, fără ca limitarea noastră să încheie ceea ce avem de spus asupra lor.

SPECIILE EXOTICE ÎN ÎMPĂDURIRILE NOASTRE.

de Z. Przemc'chi
Ing. Insp. G-ral silvic

În ultimii ani, în pepinierele silvice se dezvoltă cultura pueților de diferite specii exotice.

Alături cu glădița, nucul american, frasinul american, arșarul american, plopul de Canada și sofora, pe care, cu drept cuvânt, le putem socoti ca perfect aclimatizate, se cultivă și altele, pe care încă nu le cunoaștem bine. Atât timp cât pueții speciilor exotice se întrebuințează cu scopuri decorative, ca material pentru parcuri și grădini, nu avem altceva decât să salutăm tributul silvicultorilor pentru înfrumusețarea țării. Se observă însă tendința introducerii exoticelor pe scara întinsă, pentru formarea de arborete, prin înlocuirea speciilor autohtone.

În acest scurt articol vom face o încercare de a caracteriza speciile exotice acclimatizate ca esențe principale în arboreta, bazându-ne pe experimente făcute în pădurile noastre.

Credem că aceasta nu va fi de prisos acum, în preajma campaniei de împăduriri și va înlătura multe greșeli, pe care le fac silvicultorii tineri, entuziasmați de buna dezvoltare a acestor specii în primii ani de viață.

Trecem însă la subiectul nostru.

Glădița (*Gleditschia triacanthos* L.), specie de lumină, repede crescătoare. Preferă soluri ușoare, nisipo-argiloase, profunde, fertile și reavăne. Suportă bine inundațiile. Nu se asociază cu alte esențe, pe care le elimină. Salcâmul este singura specie care având creșterea tot repede rezistă alături cu glădița.

Glădița deci se plantează pură, fiind indicată pentru împăduriri în lunci, pe deluviuni și aluviuni.

Arțarul american (*Acer negundo* L.), specie de lumină, repede crescătoare. Ca și glădița, preferă soluri ușoare, fertile și reavăne. Se dezvoltă foarte bine pe terenuri inundabile. Solurile uscate, bogate în carbonați, nu îi sunt indicate. Arțarul are aci creștere lăncedă și trunchiul acoperit cu licheni (*Farmelia*).

Lemnul fiind de calitate inferioară, nu merită a fi cultivat altfel decât ca o specie de amestec cu altă esență, repede crescătoare, cum ar fi frasinul american, cu care se asociază foarte bine pe terenuri inundabile.

Întrebuințarea arțarului american ca amestec în plantații de stejar nu o putem recomanda, întrucât acest arțar copleșește repede stejarul și după 2 ani de zile trebuie să fie scos.

În terenuri uscate, poate fi întrebuințat ca amestec în plantațiile de salcâm, unde rămânând în subetaj, servește în oarecare măsură pentru protecția solului.

Frasinul american (*Faxinus americana*), este o specie cu creștere destul de repede, care se dezvoltă bine în terenuri profunde, fertile și reavăne. Suportă foarte bine inundațiile. Este indicat pentru împădurirea terenurilor goale și înnobilarea masivelor în delta Dunării și în general în lunci.

Se asociază bine cu stejarul, ulmul, arțarul american și cu alte specii, în afară de plop și salcie, care îl copleșesc. Având frunzișul

slab, nu formează litieră, deci trebuie plantat în arborețele amestecate, în proporția de 20—30%.

În terenuri uscate, introdus ca specie de amestec, în plantațiile de stejar, se dezvoltă la fel ca și *Fraxinus excelsior*. Are o calitate mare, că nu este atacat de insecte.

Nucul american (*Juglans nigra* L.) este o specie care se bucură în prezent de atenția generală, cucerind din an în an terenul bine meritat în pădurile noastre.

Însă cu nucul american s'au făcut multe greșeli în trecut și se fac și acum.

Prima greșală este că s'a plantat în soluri compacte, superficiale și sărace. A doua greșală este că s'a plantat și încă se plantează pur.

Nucul, ca și frasinul, din cauza frunzișului ușor, nu formează litieră și fiind plantat pur, nu se elaghează bine. Pe soluri compacte și uscate, nucul are o creștere lăncedă, deci nu este deloc indicat pentru aceste stațiuni.

Creșterea repede și suportarea inundațiilor indică această specie de mare valoare pentru împăduriri și innobilări de masive în delta Dunării, în lunci și în general în văile cu climă moderată.

Se plantează cu puieți de un an în amestec intim cu stejar, frasin, ulm și acerinee, cu care se asociază foarte bine.

Regenerarea naturală a nucului american prin semințiș, care se instalează adesea abundant, este o dovadă în plus de vitalitatea acestei specii în stațiunile ce-i sunt favorabile.

Plopul de Canada (*Populus canadensis* Mönch.) este o specie eminentă pentru împădurirea terenurilor joase, lacoviștelor și depresiunilor. Iuțeala de creștere, lemnul bun, adăgoate la capacitatea de înmulțire prin butași, promit acestei specii, un viitor important în silvicultura noastră. Se plantează cu butași, preferabil înrădăcinați în pepinieră, des, la distanța 1 m. \times 1,5 m.

Fiind specie de lumină, se recomandă plantarea odată cu plopul, a arbuștilor sănger și lemn căinesc, pentru ferirea solului de inierbare.

Sofora (*Sophora japonica* L.) preferă solurile ușoare nisipo-argiloase, fertile și reavăne. Suportă inundațiile. Solurile uscate de stepă nu sunt favorabile acestei specii. Introdusă ca amestec, în

plantațiile de stejar și frasin, acum 35 de ani, arată creștere lăncedă, suferind totodată de ger.

Desvoltarea bună a unor exemplare izolate pe străzi și în parcuri, nu este un indiciu pentru introducerea soferei în plantațiile noastre de stepă.

Cu *Taxodium distichum* suntem d'abia la început. Cunoaștem din literatură că este o specie excelentă pentru împădurirea terenurilor mlăștinoase și băltoase. Avem exemplare frumoase deocamdată numai în parcuri, la Craiova și la București, exemplare care produc semințe bune.

Prin încercările începute urmează să se stabilească cum se dezvoltă puietii de *taxodium* în condițiunile noastre staționale și dacă pot rezista inundațiilor mari, care vor acoperi cu totul puietii plantați în terenuri de baltă.

DIN CULTURA EXOTICELOR IN ROMANIA

de Ing. Insp. M. Rădulescu

Un principiu fundamental în economia forestieră recomandă ca în fiecare ținut să se cultive speciile ce cresc în mod natural în acea regiune (autohtone) spre a obține arborete sănătoase, cu creștere viguroasă și trainică.

Nevoia de a produce, însă, lemn în *cantitate mare și de calitate superioară, într'un interval scurt de timp, de a înfrumuseța un colț de țară sau de a pune în valoare prin împădurire terenuri sărace, uscate sau insalubre*, au îndemnat pe silvicultor să introducă în cultură și specii aduse din alte părți ale globului pământesc. Să cultive, deci, specii exotice.

La început, aceste plantațiuni s'au făcut în grădini și parcuri, pentru înfrumusețarea regiunilor, iar speciile introduse au fost în număr mare și alese fără un control prea sever al condițiilor lor naturale de vegetație. De aceea, multe din încercările făcute în decursul timpului, au dat greș.

În primul rând, exoticele plantate au fost nimicite de gerurile mari, ce vin la intervale de câteva zeci de ani în cursul iernii; apoi, de uscăciune, arșiță, ciuperci, insecte, vânat și geruri târzii și timpurii.

Mai târziu, când cunoștințele privitoare la condițiunile naturale

de vegetație ale speciilor au progresat, încercările au început să dea rezultate mai bune, iar numărul lor să fie restrâns în cultură, la cele ce cresc în condițiuni similare de climă și sol cu ale regiunii de cultivat.

Literatura silvică amintește de plantațiuni de exotice, încă din anul 1550 în Italia și Europa Centrală și de Vest. Din cauza climatului puțin favorabil și a lipsei de cunoștințe cu privire la biologia speciilor, cele mai multe din ele n'au reușit.

În România, din cauza trecutului sbuciumat al neamului nostru, plantațiunile cu exotice sunt de dată recentă. Cele mai vechi și mai numerose se găsesc în Banat. Urmăză, apoi, la rând, cele din Vechiul Regat și Basarabia.

Deși am pornit la lucru mai târziu decât alte popoare, rezultatele obținute sunt în unele părți ale țării din cele mai bune, datorită condițiilor noastre favorabile de climă și sol.

Pentru aceasta, vom aminti *salcâmul*, care pe nisipurile sburătoare din Sudvestul Olteniei și-a găsit o a doua patrie în țara noastră, dând arborete sănătoase, cu creștere repede și lemn de foarte bună calitate la dimensiuni mici pentru construcții rurale și pentru foc.

Din cauza calităților sale excepționale (se prinde repede, crește viguros și dă lemn bun), *salcâmul* va fi chemat să servească și la împădurirea coastelor degradate din regiunile de câmpie și deal, care acoper suprafețe considerabile, cum și pentru plantarea perdelelor de protecția agriculturii în contra vânturilor și secetei.

Nu trebuie pus însă în orice climă și pe orice sol, căci nu crește bine pe soluri compacte și cu concentrare mare de săruri și nici în regiuni cu climat rece (*Salcâmul* crește foarte bine în regiunea vici).

Dudul (*Morus alba* și *Morus nigra*) adus pe vremuri din China, pentru cultura viermilor de mătase, este așa de răspândit azi în țară, încât aproape nimeni nu mai gândește că odată și odată a fost o specie exotică.

În timpul din urmă, se dă o deosebită atenție *plopului de Canada* (*Populus Canadensis*) și *nucului american* (*Juglans nigra*).

Primul crește și se înmulțește foarte repede din butași.

Pentru fixarea ideilor, vom aminti că în lunca Dunării, o plantație de plop de Canada la Ccolul silvic Calafat a atins în 9 ani: 19 metri înălțime și 25 cm. diametru la 1,30 metri dela sol.

Lemnul său e prețuit apoi pentru construcțiuni rurale, pentru hârtie, chibrituri, lăzi de împachetat fructe, etc.

E interesant de știut că plopul de Canada crește bine și în ținuturile nisipoase și destul de uscate de pe coasta Mării Negre, la Mamaia și Carmen Sylva.

Ocolul silvic Ciupereni. Pepiniera Copăcelu cu butași de plop de Canada după patru luni de vegetație (Primăvara—vara 1934).

Astăzi plantațiile de plop de Canada s'au extins pe întreg cuprinsul țării, iar numărul pueților în pepinierele Casei Pădurilor Statului din anul 1936 a trecut de 1.000.000 anual.

În cel mai scurt timp, această specie prețioasă va fi întrebuințată la plantarea prundișurilor din albia râurilor (pe lunca Buzăului plopul de Canada a crescut 3,50 m. într'un an) și la înfrumusețarea multor regiuni ale țării lipsite de vegetație lemnoasă, din care, în primul rând cităm coasta Mării Negre.

Nucul american, introdus la început în parcuri, e cultivat pe scară din ce în ce mai întinsă în mici arborete pe luncile râurilor cu sol de aluviuni bogat și afânat, pentru iuteala cu care crește, pentru rectitudinea trunchiului și calitatea superioară a lemnului său.

Dintre plantațiunile demne de semnalat menționăm :

1) Arboretul înființat în 1911 pe un teren de aluviune, de silvicultorul Iuliu Moldovan, în parcul ocolului silvic Mihăești-Muscel, care atinge 20—22 m. înălțime și 30 cm. diametru.

2) În lunca Ialomiței, din perimetrul pădurii Statului Herceasca din ocolul silvic Țigănești-Ilfov, un arboret de nuc american, plantat în 1925, a atins 10—12 m. înălțime, iar în anii ploioși a trecut de 2 metri creștere anuală în înălțime. Ca arbore izolat, în parcuri, se găsesc nuci americani cari trec de 40—45 cm. diametru.

Ca și plopul de Canada, nucul american a început să fie cultivat pretutindeni în țară, la câmpie și deal.

Ocoalele noastre silvice recoltează până la 500.000 nuci anual pe care le seamănă de cu toamnă în pepinieră. Altfel răsar abia al doilea an.

Pinus strobus crește, deasemenea, bine în masiv închis în regiunea dealurilor înalte și munților mici. Un arboret frumos, de *Pinus strobus* îl avem la pădurea Statului Fruntea lui Vășii din ocolul silvic Sinaia, plantat prin 1901, care trece azi de 30 cm. diametru la 1,30 dela sol.

Glădița crește luxuriant în regiunile inundabile. De asemenea *frasinul american*, cu care s'au început plantațiunile reușite în lunca Dunării, dă lemn de calitate superioară, crește repede și e ferit de distrugerea vitelor prin pășunat, întrucât are frunze amare.

Desigur că, în parcuri, numărul speciilor exotice cultivate în România e cu mult mai mare. Multe din ele nu sunt, însă, destul de bine încetățenite, spre a le putea întrebuința pe scară întinsă la împăduriri. De aceea, va trebui, ca în viitor, numărul experiențelor cu exotice la noi, să se înmulțească, în primul rând, spre a *îmbogăți cu vegetație lemnoasă regiuni, în cari astăzi lipsește* și, în al doilea rând, spre a *înfrumuseța țara*.

Între acestea, amintim, deocamdată, coasta Mării Negre, atât de mult cercetată, în timpul din urmă de vizitatori din țară și străinătate, unde avem încercări reușite la Castelul M. S. Regina Maria dela Balcic și plantațiile dela Mamaia și Carmen Sylva, cum și văile

principale ale râurilor noastre, pline de coaste degradate, pe unde trec căile internaționale de comunicație.

Desigur, problema nu e ușor de rezolvat.

Cu muncă continuă și stăruitoare, sperăm ca în viitorul apropiat să găsim noi soluții.

Între speciile demne de luat în seamă menționăm :

Quercus rubra, *Pinus austriaca* și *Maclura aurantiaca*, în regiunile uscate din Dobrogea, — iar pentru restul țării și, în special, în regiunile de deal, *Carya alba*, *Juniperus virginiana*, *Abies concolor*, *Abies nordmanniana* și *Pseudotsuga douglasii*.

În regiunile mocirloase dela câmpie și deal recomandăm cultura speciei *Taxodium distichum*, care — după cum rezultă din încercările făcute până acum în grădina botanică din București și în parcul Bibescu din Craiova — ar crește excelent în asemenea stațiuni.

Ca încercări reușite în această privință semnalăm plantațiile cu *Taxodium distichum* începute, în lunca Jiului și Dunării, de Ocolul silvic Țugurești din jud. Dolj.

CUM S'A PUS ȘI CUM AR TREBUI PUSA PROBLEMA INTRODUCERII ESENELOR EXOTICE ÎN ȚARA NOASTRĂ

de Ing. Vasile Petrescu

Directorul Școlii de Conducători silvici
dela Casa Verde, Timișoara.

Extremiștii sunt oameni foarte periculoși, nu numai în politică ci și în silvicultură : un studiu, o teorie nouă în domeniul forestier, deși complet studiată și experimentată, este cu siguranță compromisă, încăpând pe mâna celor prea entusiaști sau prea pesimiști.

Prin câte momente de glorie și de decadență n'a trecut bietul salcâm, decând răposatul Robin l-a plantat la 1638 în Jardin des plantes. Din arbore „miraculos“ ce ajunsese în Germania pe la 1740, în urma reclamei exagerate ce i se făcuse, cade în scurt timp în disgrație completă, pentru ca apoi din nou să iasă la lumină, tocmai în Ungaria, unde este înfiat arbore național (100.000 ha sunt împădurite cu salcâm în pusta ungară în mai puțin de 30 ani).

Același victorii și înfrângeri le-a avut salcâmul și în România: Frumoasele rezultate de pe nisipurile sburătoare din Dolj (în pădurile dela Maglavit) ridică bunul renume nu numai al salcâmului

ci și al brigadierului Mitchiewitz, vrednicul lor autor. Rezultatele puțin satisfăcătoare din Eărăgan și Dobrogea fac însă să-i apună din nou gloria. Dar curând — imediat după război, d-l Profesor Drăcea, în desăvârșitul său studiu ¹⁾ ce la întocmit asupra acestei esențe, reușește să-l arate în adevărata sa lumină: „un arbore pretențios, care plantat acolo unde trebuie și cum trebuie, pentru ca să poată crește bine, aduce o rentă extraordinară de mare... A proceda altfel înseamnă a cheltui banii în zadar, a ne pregăti pentru mai târziu o amară desiluzie și a compromite reputația salcâmului”.

Zadarnică recomandare pentru extremiștii din cele două categorii. Fiecare au înțeles ce le-a convenit, dar hotărât, cu totul greșit: unii în entuziasmul lor pentru acest arbore au mers până acolo încât să propună împădurirea cu salcâm a tăierilor rase la munte, sau a depresiunilor cu apă stagnantă (numite popular rovine sau bășici) din interiorul pădurilor noastre de stejar din câmpie — cazuri autentice. Alții, căpătară o aversiune atât de pronunțată, încât nu mai voră să mai audă de împăduriri cu salcâm oricare ar fi fost împrejurarea.

Dar să lăsăm salcâmul, despre care de 3 secole s'a tot vorbit, iar vechimea pe care o are îi dă dreptul să se considere aci, cam ca la el acasă, și să punem problema exoticelor în general.

Odată cu porumbul, tutunul și filoxera, exploratorii de odinioară, ne-au adus din noile ținuturi descoperite, și o seamă de esențe exotice, ce prezentau, în țara lor de origină, netăgăduite calități. De mania exoticelor se molipsise pe vremuri și silvicultorii noștri, bazându-se pe succesele obținute în alte țări europene cu unele specii rare. Se zice că acum vreo 40 ani s'a încercat la noi a se face împăduriri până și cu eucalipt, fără a se ține seamă că nu poate suporta iarna o temperatură sub -6° .

Curând însă, entuziasmul (în vechiul Regat) a pierit, și mai că nu avem arborete prea vechi de exotice, din care să putem trage azi concluziuni precise. Câteva parcuri forestiere (Mihăești-Muscel și Doftana-Bacău), etc., nu ne poate spune prea mult. De câte ori n'am auzit spunându-se: „Mai e posibil să discutăm problema exo-

1) Pentru cei ce încă nu-l cunosc, a se vedea lucrarea: «Beiträge zur Kenntnis der Robinie in Rumänien», precum și articolele sale privitoare la cultura salcâmului din «Economia forestieră».

ticelor, când slavă Domnului avem atâtea esențe prețioase la noi în țară. Măcar să fim în stare să vedem de ale noastre. În Banat și Ardeal, entuziasmul a fost mai de lungă durată. Nobilii unguri, deveniseră adevărați colecționari maniaci. Parcurile lor de exotice din jurul castelelor sunt renumite. Parcul Bogos de lângă Timișoara, azi în proprietatea Casei Pădurilor are renume mondial. Nici silvicultorii unguri nu s'au lăsat mai prejos, iar încercările lor încă de acum 70—80 ani, ne servesc nouă azi să tragem unele concluzii destul de precise pentru multe exotice.

Printre cele 203 specii forestiere, ce constituiesc colecția grădinii dendrologice a școlii de conductorii silvici Casa-Verde, din care majoritatea o formează exoticele, sunt și câteva cu rezultate destul de interesante, spre a face obiectul unei culturi în mare.

Cum s'ar putea pune la noi problema exoticelor ?

Sunt desigur esențe cari, în țara lor de origină, prezintă calități netăgăduite. Multe din ele sunt introduse de curând la noi, nu s'au studiat complet și nu s'ar putea răspunde dacă cultura lor este sau nu rentabilă. Căci nu este suficient a constata că o esență oarecare are anume calități în țara ei de origină, spre a ne determina să o introducem și la noi, ci în prealabil trebuie să se studieze amănunțit dacă condițiunile climaterice sunt identice.

Datele meteorologice și agrogeologice ne pot pune la îndemână pentru diferitele regiuni ale țării, mijlocul de a ne asigura dacă o esență oarecare poate face obiectul preocupărilor noastre. Aceasta n'ar putea fi însă decât o simplă indicație. Odată constatatarea făcută, că sunt identice condițiunile staționale, trebuie apoi experimentată în mic, pe grupe de arborete și în cât mai variate regiuni ale țării și numai dacă aceste încercări vor da rezultate satisfăcătoare, ne este îngăduit a extinde cultura lor. Graba, cu care s'a procedat în trecut, cultivându-se pe suprafețe mari unele specii exotice, care nu au putut prospera, făcându-se cheltueli zadarnice, ne determină a fi pe viitor mai prudent.

Introducerea lor în parcurile de agrement este bine înțeles cu totul o altă problemă : aci nu ne interesează valoarea lor forstieră ci frumusețea lor ca arbori de ornament.

În cultura forestieră însă, trebuie să ținem seamă de cele trei

condițiuni esențiale și anume: rusticitatea, creșterea în volum și calitatea lemnului.

I. Rusticitatea, adică înlesnirea cu care se adaptează la o anumită condițiune de climă și sol este factorul hotărîtor.

Vom face apel dar, la o esență exotică, în anumite împrejurări, când într'o regiune oarecare esențele noastre indigene nu s'ar putea instala din cauza asprimei climei, sau condițiunilor solului.

Sunt unele regiuni în țara noastră, cari din punct de vedere al solului ar fi însă excelente de ex.: pentru cultura stejarului sau frasinului indigen, dar *gerurile târzii* le cauzează însemnate neajunsuri. Este cazul a introduce aci unele specii tardive, și din acest punct de vedere și-au făcut renume la noi *Fraxinus americana* și *Quercus ped. var. tardissima*, cari înfrunzind cu 15 zile mai târziu scapă adesea de pericolul gerurilor târzii.

Intr'o măsură și mai mare, ne preocupă găsirea unei specii rezistente la secetă pentru împădurirea ținuturilor de stepă din Bărăgan, sudul Basarabiei și Dobrogea. Pentru aceasta e cazul a se face mai de grabă apel la specii din stepa Rusiei (*Caragana*) suficient de rustice, chiar dacă din punct de vedere al creșterii și calității lemnului aceste specii ar fi cu totul inferioare.

Nu mai puțin importantă pentru noi este problema găsirii unor esențe *adaptabile unor anumite condițiuni de sol*. Sunt în țara noastră soluri sărace, fie în regiunea muntelui, fie la câmp, unde esențele noastre indigene nu se pot instala sau rămân într'o stare cu totul degenerată. Sunt însă unele exotice, cari fără a avea însușiri deosebite din punct de vedere al calității lemnului sau al creșterii în volum, au avantajul de a se putea acomoda cu un sol cât de sărac, și desigur că, decât să avem solul desgolit, lipsit de venituri și pradă eroziunilor, este mult mai rațional a-l împăduri cu asemenea exotice. În asemenea împrejurări se recomandă: *Pinus Banksiana*, *Pinus rigida*, *Prunus serotina*, cari pot crește pe soluri atât de sărace unde nici o altă esență nu se poate prinde.

Pentru împădurirea „sărăturilor” se pune problema găsirii unor esențe. Se recomandă: *Tamarix hispida* ce crește pe solurile sărate din sudul Rusiei și *Prunus chamocerasus* de pe coasta Mării Negre (Bulgaria) și Asiei mici. Ambele aceste esențe sunt arbuști și deci nu au nici o valoare ca lemn. Au însă rolul de a fixa dunele.

na crea o stare împădurită, astfel că mai târziu introducerea altor esențe s'ar face posibilă.

Acer ginalla, cultivat în parcul Bazoș și în pepiniera școlii de conducători silvici Casa Verde a dovedit admirabile însușiri de rusticitate. Deși din punctul de vedere al creșterii sau calității lemnului nu are o valoare deosebită arțarului nostru, îi este însă superior ca rezistență la secetă, la geruri târzii și crește destul de viguros în solurile cele mai sărace și compacte. Fructifică în această regiune abundent în fiecare an, iar semințele sunt toate germinabile. Este cel mai indicat pentru împădurirea stepelor.

Tot ca o formă de rusticitate putem considera însușirea de a forma arborete. Aci putem considera nucul american, care nu are o calitate deosebită față de nucul nostru decât aceea că poate crește în masiv și forma arborete, însușire pe care nucul nostru nu o are.

II. Creșterea în volum. O esență exotică, fără a produce lemn de calitate superioară celor indigene similare, poate fi avantajoasă, dacă crește mult mai repede, pusă fiind în condițiuni nu numai identice de climă și sol, dar chiar inferioare față de esența indigenă, cu care se compară și pe care este destinată eventual a o înlocui. Ex.: Avem în țară *Quercus sessiliflora* pentru coline și *Q. pedunculata* pentru câmpie și lunci, care ne dau un lemn cu indiscutabile calități. Totuși, ne preocupă cultura lui *Quercus rubra*, și astăzi este un mare curent pentru răspândirea acestei specii de stejar, deși lemnul său este mai puțin valoros decât al gorunului și pedunculatului. Reclama ce și-a făcut-o constă tocmai în însușirea ce o are de a avea o creștere în grosime mult mai mare de a se mulțumi cu soluri mai sărace și a rezista mai bine la ger, insecte și boli criptogamice, frunzele sale rămânând neatacate de mana făinoasă a stejarului.

III. Calitatea lemnului. O esență exotică, cu o creștere chiar ceva mai înceată, decât a altor esențe indigene, poate să fie preferată, dacă lemnul său are unele calități ce nu există, sau există în mod slab la cele indigene.

Pentru industria mobilelor în special, suntem tributari streinătății, importând mari cantități de lemn exotic (mahon, palisandru, acajou, etc.). Se pune problema de a găsi anumite specii, ce pot da astfel de lucru și care să se poată aclimatiza în condițiunile de climă ale țării noastre.

Importăm din America însemnate cantități de lemn de carya (hickory) pentru confecționatul schiurilor (sport, ce în ultimul timp a luat la noi un extraordinar avânt) deși s'a experimentat că această esență crește admirabil în regiunea de câmpie a țării noastre.

Lemnul de abanos (*Diospyros ebenum*) este un lemn foarte căutat, dar și foarte scump, și cu toate acestea îl importăm. În parcul Bazoș de lângă Timișoara sunt și câteva exemplare dintr'o specie americană a acestui gen, anume *Diospyros virginiana*. Exemplarele având azi cam 30 ani, cresc destul de satisfăcător, nu sufzică de ger sau secetă, fructifică abundant, iar încercările făcute la Casa Verde în pepinieră cu semințele obținute, dau foarte bune rezultate. Ar rămâne de studiat dacă și lemnul acestei specii americane, întrunește calitățile abanosului de India (*D. ebenum*).

Liiodendron tulipifera, al cărui lemn îl importăm din America sub numele de *Whitewood*, precum și *Gymnocladus Canadensis*, cultivat la Casa Verde, au dat rezultate strălucite.

Intr'un cuvânt dar, din punct de vedere forestier, problema introducerii exoticelor merită să ne preocupe într'o mai largă măsură. Nici disprețul total pentru ele, dar nici mania introducerii cu orice risc a oricărei esențe, ci numai a acelor care pe lângă siguranța culturii prezintă și un interes din punct de vedere al creșterii excepționale sau a calităților deosebite a lemnului.

Astăzi când în domeniul agriculturii, horticulturii, zootehniei, aviculturii, se studiază introducerea atâtor specii și rase noi, când ne preocupă atât de mult răspândirea culturii bumbacului și orezului, pentru care se fac atâtea sacrificii, nu ne este permis nouă silvicultorilor să rămânem streini față de această problemă.

Descrierea principalelor esențe exotice, introduse și experimentate în regiunea Timișoarei (Casa Verde, Bazoș) va face obiectul unui viitor articol.

EXOTICELE ȘI TERENURILE DEGRADATE

de Al. Haralamb

Terenurile zise degradate, prezentându-se în condițiuni cu totul deosebite față de celelalte terenuri înconjurătoare (agricole și forestiere) au pus la începutul lucrărilor de reimpădurire interesante probleme de rezolvat. Intre acestea au fost și speciile care trebuiau folosite pentru a putea fixa terenul cât mai repede cu putință, a-l

ameliora și a-l pune eventual în stare de a da și foloase materiale. Trebuie adăugat că pornind lupta împotriva eroziunii, omul și-a propus ca primă țintă stăvilirea râului prin fixarea terenului cu o vegetație oricare ar fi ea și numai după aceea eventualele foloase materiale de realizat din arboretele ce s'ar fi creiat. Cea mai mare parte din arboretele creiate erau deci considerate numai tranzitorii.

Dar chiar așa fiind pusă problema, în cele mai multe cazuri, silvicultorii, chemați să lupte împotriva torenților, se loveau de neputința de a folosi cea mai mare parte din speciile indigene. Starea de degradare a terenurilor și lipsa de orice fel de adăpost excludeau folosirea speciilor exigente sau cu temperament delicat. A trebuit deci să se îndrepte privirile și spre vegetația altor regiuni, chiar dintre cele mai depărtate, dar cu climat asemănător, pentru aflarea speciilor de primă împădurire, în urma cărora, să se vină cu speciile definitive. Alegerea acestor specii streine, acum 70—100 ani, când cunoștințele geobotanice nu erau așa de avansate ca azi, nu era ușoară.

Să ne îndreptăm puțin privirile asupra Alpilor francezi¹⁾, unde încă de acum 100 ani s'a pus problema stăvilirii unora din cei mai furioși torenți din Europa și să vedem, cum se prezenta situația acolo și cum au rezolvat-o.

Soluția nu era dintre cele mai simple, știut fiind că pe lângă condițiunile de geologie (terenuri ușor erozibile și de natură calcaroasă) și de pantă ale terenului — favorabile formării torenților — mai vin și se adaugă condițiunile dificile de climă. În adevăr, o bună parte din Alpii francezi și anume partea lor dinspre Sud se află sub influența climatului mediteranean, — cu secete mari în timpul verii, întrerupte uneori de ploii extraordinare, potopice — care face dificilă vegetația arborescentă atunci când un anumit echilibru stabilit în timp a fost rupt în favoarea eroziunii.

1) Literatură :

- R. Hickel : Dendrologie forestière, 1932.
P. Mougin : La restauration des Alpes, 1931.
M. Salvador : Le reboisement des Alpes méridionales au point de vue économique, 1925.
P. Demontzey : Traité pratique du reboisement et du gazonement des montagnes. edit. II, 1882.
At. Haralamb : Le reboisement dans les Alpes françaises, 1931.
Ch. Flahault : Le reboisement des terres incultes et la Commission départementale de reboisement de l'Hérault. Montpellier. 1927.

Pornind dela Mediterană și înaintând spre Nord, vegetația forestieră în Alpii francezi se prezintă în felul următor :

În regiunea cu climatul cel mai cald, cunoscut sub numele de climat mediteranean, există o zonă reprezentată prin pinul de Alep și pinul maritim, specii cari caracterizează *Lauretum*. Urmează apoi o largă zonă din *Castanetum* caracterizat destul de bine prin exigențele a două specii — foarte răspândite în Alpii de Sud — Castanul bun (*Castanea vesca* Gärtn) și stejarul pufos (*Quercus lanuginosa* Lam.). În această zonă se găsește și pinul silvestru, o varietate locală, nu prea de laudat. *Fagetum* este reprezentat prin existența fagului și a bradului, iar *Picetum* prin pinul de munte (formă deosebită de cea dela noi), molidul și laricele. Însfârșit o largă zonă de *Polaretum*.

În Alpii de Sud, unde se găsesc cele mai multe terenuri desgolite, aride și străbătute de redutabili torenți, *Castanetum* predomină, *Fagetum* și *Picetum* nu ocupă decât o zonă restrânsă și numai privite altitudinal.

Dacă în *Lauretum* silvicultorii aveau la îndemână două specii admirabile — ambele conifere — pinul de Alep și pinul maritim, nu același lucru se poate spune de terenurile din *Castanetum* unde vegetația regiunii nu oferea decât folosirea pinului silvestru și acela de o rasă inferioară. Se înțelege că se putea folosi castanul, dar numai pe o scară mică, intrucât marea majoritate a terenurilor în Alpii de Sud sunt de natură calcaroasă; iar folosirea stejarului pufos, nu prezintă însușirile unei specii de primă împădurire. Iată pentru ce a trebuit să se facă apel la specii din afară.

Între cele două grupe: foioase și rășinoase, alegerea a căzut pe cele din urmă, ele oferind cele mai multe însușiri ale speciilor de primă împădurire; iar dintre acestea, mai ales pinii, care se adaptează pe cele mai mediocre terenuri, suportă bine secetele, se prind și cresc iute, acoperă repede solul și-l ameliorează.

Deși pentru *Lauretum*, așa cum am mai spus, aveau la dispoziție speciile indigene: pinul maritim și pinul de Alep, unul pentru terenuri de natură silicioasă și plutonică, iar celălalt pentru cele de natură calcaroasă din cele mai dificile vegetației forestiere, ambele oferind produse de valoare, — totuși cu vremea s'a căutat să se găsească și alte specii. S'a putut astfel afla că unele specii din familia Cupresacee vegetează foarte bine pe marnele din regiunea litoralului

mediteranean, în aceleași locuri unde merge pinul de Alep. Dintre toate speciile, alegerea s'a oprit asupra lui *Callitris quadrivalvis* (din genul *Tetraclinis*) care se întâlnește în toată Africa de Nord și mai ales în Maroc, unde constituie arborete întinse, pure. Trece și în Spania unde se întâlnește în regiunea Segorbe la Nord de Valencia. Mai este cunoscut sub numirile de: Cyprès de Atlas, *Thuya articulata*, *Thuya de Algeria*. În spaniolă i se zice *Alerce africano*. Atinge înălțimi până la 15 m. și diametre mari. Lemnul lui, de excelentă calitate, cu alburn puțin, este omogen, dur și imputrescibil. Este recomandat pentru terenurile calcaroase, cele mai stâncoase din regiunea cea mai caldă a Mediteranei, unde incendiile fac ravagii în păduri și împotriva cărora el rezistă minunat. În plus, lăstărește.

Castanetum reprezintă în Alpii francezi suprafețe imense. În schimb, vegetația regiunii nu oferea, pentru moment, decât folosirea pinului silvestru. A trebuit deci ca privirile să se îndrepte și în afară. *Pinul laricio*, cu o foarte întinsă arie de distribuție în tot basinalul Mediteranei, a fost cel care a prilejuit o alegere din cele mai fericite. Dintre diferitele sale forme care se înălnesc, după regiune, pe solurile cele mai variate, cel de *Austria* a adus imense servicii nu numai francezilor, dar și italienilor și spaniolilor. Folosit în cele mai rele condițiuni de sol și expoziție, el a dat rezultate excelente, fiind utilizat până la 1500 m. altitudine. În Alpii francezi, el a ajuns să ocupe astfel 40000 ha. Are forme frumoase și oferă un interes economic în ciuda celor ce au căutat să-l defăimeze.

Folosit cu totul excepțional numai în câteva puncte, *Pinus laricio de Corsica*, a dovedit că merită să i se acorde, în lucrările de reimpădurire, un loc mai de seamă, putând fi utilizat nu numai pe terenurile cele mai calcaroase și sărace, dar chiar și pe cele silicioase. Are forme frumoase, parcă ceva mai svelte decât ale celui de *Austria*, atingând până la 50 m. înălțime. Locul lui este în partea superioară a Castanetului.

Vecin cu el, forma de *Calabria*, foarte mult folosit în lucrările din Italia, în Apenini, a dat la rândul lui rezultate admirabile. Are trunchiuri drepte și lemn apreciat.

Pinus hispanica sau *Pinus laricio* de Spania reușește admirabil pe solurile calcaroase. Este mult folosit de Spanioli la împădurirea imenselor terenuri goale din regiunile muntoase, uscate, din Serrania de Cuenca. Cazorla în provincia Jäen și Segura în regiunea Murcia.

O altă formă, singura spontană în Franța (dep. Gard, Hérault și Pirineii Orientali) este *Pinus laricio de Salzmann* sau *Pinus monpelicensis* despre care Hickel spune că este tot una cu *Pinus hispanica*. El pare a fi cel mai mediteranean dintre toate speciile de Laricio.

În timpul din urmă s'a mai produs utilizarea *pinului de Monterey* (*Pinus insignis*) care a da rezultatele frumoase în emisfera sudică, unde a fost plantat pe mari întinderi în regiunile temperate.

O specie care oferă cele mai frumoase șanse de viitor este *Abies pinsapo*, care-și găsește o arie restrânsă de dezvoltare în Spania (la Vest de Malaga) alături de pinul de Alep și pinul maritim, unde crește între 900 și 1150 m altitudine, atingând până la 25 m înălțime. Este una din cele mai interesante specii din Mediterana, fiind rustică, rezistentă la secetele cele mai lungi de vară și la vântul cel mai rece și violent (Mistralul). Merge în toate solurile și mai ales în cele calcaroase sărace. Oferă un acoperiș excelent, înlăturând astfel subarboretul, fapt de cea mai mare importanță pentru regiunea mediteraneană unde incendiile distrugătoare de păduri iau naștere mai ales dela subarbori. Se crește bine în pepinieră, se plantează sub cer deschis, se prinde repede, rezistă la secetă, la zăpadă și nu este mâncat de vite. A dat rezultate bune în departamentul Aude. Este recomandat (de Salvador) pentru partea inferioară a Castanetului, alături de Cedru.

O altă specie demnă de toată lauda s'a dovedit a fi *Cedrul de Atlas*, originară din Africa de Nord (Algeria, Atlas, Riff) unde atinge 40—50 m. înălțime. A fost folosită încă dela 1861, pe o scară destul de mare, pentru împădurirea muntelui Ventoux, unde se găsește azi în plină prosperitate. Se regenerează natural și abundent. Datorită acoperișului său dens, solul se păstrează fresc, iar subarboriul nu se poate instala. Are o creștere repede, mai repede chiar decât a pinilor și dă un lemn apreciat (superior bradului). Se adaptează perfect condițiilor de sol și climă pe care le oferă Sudul Franței, din care cauză se recomandă a fi folosit în Castanetum, exigențele lui apropiindu-se de ale castanului.

Pentru celelalte două zone, *Fagetum* și *Picetum*, nu este nevoie să mai stăruim, ele ocupând un loc destul de mic în Alpii de Sud, iar acolo unde este cazul, ca și în cei de Nord, folosirea speciilor indigene ca melezul, molidul și pinul de munte este suficientă. Cu toate acestea, în vederea împingerii cât mai sus a limitei superioare actuale

a vegetației forestiere se preconizează folosirea a două specii din America de Nord: *Picea Engelmanni* și *Picea Pungens* sau Parryana. Ambele, în țara lor de origină, urcă până pe la 3800 m. altitudine.

Dintre foioase nu s'a recurs la mai nici-o altă specie străină, afară de salcâm care a fost folosit pe circa 400 ha. Cele indigene, destul de numeroase, s'au socotit suficiente. Foioasele nu ocupă însă în lucrările executate decât 6%, deși au fost și sunt recomandate atât ca specii de primă împădurire cât și ca specii de amestec. Dintre exotice, se recomandă utilizarea lui *Alnus cordata*, originar din Coșica și Italia meridională, capabil să crească pe terenurile uscate și sărace.

În rezumat, pentru terenurile degradate din Sudul Franței, cuvântul de ordine în ce privește speciile străine este: a nu se privi spre Nord, ci numai spre regiunile calde, meridionale.

Să vedem cum se prezintă lucrurile la noi. Se știe că introducerea și folosirea exoticelor este determinată, în anumite condițiuni particulare de sol și climă, de însușiri deosebite de adaptare și aptitudini, depășind pe cele indigene. Pentru terenurile degradate din țara noastră avem fericirea de a avea la noi și utiliza două din speciile dotate cu cele mai alese însușiri pentru repede a fixare și pune în valoare a terenurilor degradate: pinul silvestru (indigen) și salcâmul (exotic însă bine încetățenit). Credem că este inutil să mai insistăm asupra însușirilor lor alese. Dacă la acestea mai adăugăm *Pinus Banatica* despre a cărei utilizare am mai vorbit¹⁾, apoi, aninii, mesteacănul și moșdreanul (*Fraxinus ornus*) se poate conchide că introducerea altor specii din afară nu este absolut necesară. În sfârșit, tabloul speciilor de folosit este întregit prin citarea câtorva sub arbuși cum sunt drobii (*Cytisus*) și cătina albă (*Hippophaë rhamnoides* L.) capabili să fixeze terenurile în prealabil și să pregătească solul pentru substituirea arborilor de viitor.

Dar dacă totuși am fi îndemnați să folosim și alte specii — exotice — să vedem care sunt și de unde le luăm. Se înțelege că noi, având condițiuni diferite de climă, nu putem privi spre Sud ca fo-

1) At. Haralamb: Specii de tranziție în lucrările pentru fixarea terenurilor degradate. Rev. Păd. Nr. 3/936.

restierii din Alpii francezi. Locurile noastre de împrumut sunt: America de Nord și Asia Orientală (China).

Din America a fost luat de către germani și belgieni, *Pinus Banksiana* și folosit mult pe nisipurile acestor țări. Se știe despre el că este dotat cu însușirea de a se acomoda pe solurile cele mai sărace — mai sărace chiar decât acelea pe care poate merge pinul silvestru; în plus el merge și pe solurile mlăștincase, turboase. Rezistă la gerurile cele mai mari și este dăunat puțin de zăpadă și insecte; însă este atacat de vânatul mare. Din nefericire el nu atinge dimensiuni mari, deși în prima tinerețe crește repede, și nici nu dă un lemn bun. Din această cauză, în Germania a deșertat, iar în Franța a fost proscris.

La noi pe lângă faptul că a fost cultivat în parcuri (Mihăești și Doftena), a fost folosit și în două lucrări de împădurire în Bucovina: pe platoul Mihorda din județul Storojineț unde a fost plantat pe 5000 m² sol turbos¹⁾ și pe muntele Mierțul din ocolul silvic Frasinul pe 1 ha. teren degradat²⁾. În ambele cazuri a reușit. În terenul turbos chiar s'a comportat mai bine decât pinul silvestru, molidul și stejarul pedunculat. Totuși nu a atins decât înălțimi mici și prezintă un port necorespunzător. La Doftena exemplare în vârstă de 26 ani au înălțimi de 7—9 m. și diametre până la 20 cm. la 1,30 m. dela sol. Tot la Doftena, a mai fost plantat prin 1915 pe un teren degradat, în pantă, dar în 1931, după ce atinsese vreo 10 m. înălțime prezentând o bună vegetație, a fost complet doborât de zăpadă³⁾. În parcul dela Mihăești, acolo unde este crescut în masiv, prezintă un trunchiu drept și cilindric.

În concluzie, *Pinus Banksiana* se recomandă a se utiliza numai ca esență de primă împădurire și numai în cazul când alte specii indigene nu merg.

O altă specie de pin recomandată pentru climatul țării noastre este: *pinul rigida*⁴⁾. Ca și precedentul, pinul rigida poate vegeta

1) Otto Mathias: *Pinus Banksiana* Lamb. O încercare de cultură în Bucovina. Rev. Păd. 1933, pag. 357—365.

2) Ilie Dan: *Pinus Banksiana*. O altă încercare de cultură în Bucovina. Rev. Păd. 1934, pag. 28—33.

3) Iuliu Moldovanu: Plantarea nisipurilor sburătoare cu *Pinus Banksiana* și *Prunus Serotina*. Viața Forestieră, 1935, pag. 13—14.

4) M. Petcuț: O specie care ar trebui încercată în lucrările pentru ameliorarea terenurilor surpătoare și erozive: *Pinus rigida*. Rev. Păd. Nr. 3/1936, pag. 304.

pe terenurile cele mai sărace; în plus el dispune de facultatea de a lăstări. Se pare însă că nu se poate pune prea mare preț pe această capacitate de lăstărire. Nu suferă de ger, pare însă că este dăunat de zăpadă. La început crește bine și repede, când ajunge însă în

Pinus Banksiana la Doftana.

starea de prăjiniș, creșterea încetează. A fost introdus în Germania socotindu-l drept specia de pin care dă lemnul bine cunoscut în comerț sub numele de „Pitchpine”, s'a văzut însă că nu este el. În realitate el dă un lemn care nu-i bun decât pentru foc. A decapționat¹⁾).

1) Alf. Dengler : Waldbau, pag. 346.

La noi se găsește în parcurile dela Gurghiu, Dofteana și Mi-hăești. La Gurghiu ¹⁾, la 37 ani are o înălțime de 13 m. și un diametru de 37 cm.; la Dofteana, la 24 ani are 4—6 m. înălțime și 10—20 cm. diametru terier ²⁾).

Este recomandat a se folosi numai, excepțional, pe terenurile cele mai rele, unde nu pot reuși speciile indigene.

O specie de pin care ar putea să prezinte mai mult interes de cât precedentele este *Pinus Murrayana Balfour*. Este originară din America de Nord unde se găsește din Alasca până în Colorado cuprinzând și lanțul de munți de pe coasta oceanului ³⁾. Urcă la munte până la 3000 m. altitudine. Trunchiul lui atinge înălțimi de 25—40 m. și chiar mai mult. În țara lui de origină formează arborete pure. Are un lemn foarte apreciat, putând fi utilizat pentru traverse (se impregnează bine). Crește pe terenuri calcaroase și chiar pe turbă, arătându-se invadant în pădurile exploatare ras. A fost mult întrebuințat în lucrările de plantarea nisipurilor marine din Belgia și a dat rezultate bune. În această privință se înscrie imediat după pinul de Austria.

La noi se găsește în parcul dendrologic dela Dofteana, unde exemplare de 25 ani ating înălțimi de 10 m. și diametre de 20—30 cm. la 1,30 m. dela sol. Prezintă un port frumos, rezistă la secetă și la ger și nu este dăunat de zăpadă.

Dintre foioase se cade să amintim mai întâiu, ca fiind mai vechi introdus în țara noastră, *Ailantus glandulosa*, specie originară din China și insulele Molusce. Datorită puternicului său sistem radicalar, ușurinței de prindere, creșterii repezi în tinerețe, lăstăririi și mai ales drajonării extraordinare și la distanțe mari, oțetarul este astăzi una dintre speciile recomandate pentru fixarea terenurilor surpătoare și cele de transport unde crește admirabil. Nu suportă prea bine terenurile compacte, uscate, calcaroase. Un oarecare grad de compacitate este suportat cu condiția ca să aibă reveneală. Nu este mâncat de vite. Oferă umbră doasă. Poate atinge 20 m. Crește în lumină, dar suportă și oarecare umbră, ceea ce-l face periculos, inva-

1) Em. Negulescu : Considerații asupra culturii exoticelor în baziul Gurghiului. Rev. Păd. 1936, pag. 1180.

2) C. Georgescu și Iuliu Moldovan : Considerațiuni asupra culturii rășinoaselor în parcul dendrologic dela Dofteana (Bacău) Anelele Icef. 1935-1936.

3) R. Hickel : Dendrologie forestière. 1932, pag. 114.

dant¹⁾. Toate acestea fac să fie recomandat pentru introducerea lui în terenurile unde alte specii nu merg. În Italia, în anul 1934—35 s'au plantat 2 milioane puietși de oțetar pe terenuri degradate²⁾. Deși de unii autori, cum este Hickel, este proscris, lemnul de oțetar nu este așa de rău. Fără ca să fie de prima calitate (este inferior frasinului) nu merită totuși defavoarea a cărui obiect a fost³⁾.

O altă specie scicască care ar putea fi încercată la noi este *Prunus serotina* (Fam. Amygdalacee), originară din America de Nord unde se găsește dela Ontario până la Dakota, în Texas și Florida, aria lui coincidând cu a stejarului roșu (*Quercus rubra*). Cere un sol profund și bogat, dar poate merge și pe soluri sărace, uscate, nisipoase și chiar calcaroase. Rezistă la secetă și le gerurile târzii. Este rustic — nu sărăcește solul — din contră îl ameliorează. Crește repede în prima tinerețe, atingând în țara lui de origină 30 m. înălțime și circumferințe de 3—5 m. În Europa dimensiunile pe care le capătă sunt mai mici. Are trunchiuri elagate, aproape cilindrice, coronamentul este strâns și alungit. Dacă este crescut izolat marchează tendințe de ramificare în lături. Suportă ceva umbră. Fructifică începând dela 25 ani și se cultivă ușor în pepinieră. Se recomandă să fie cultivat în amestec cu pinul silvestru. Are un lemn foarte frumos, fiind căutat pentru mobilă. A fost întrebuințat mult în Belgia și în Germania pe nisipurile sburătoare și a dat rezultate bune. La noi poate fi întrebuințat în Fagetum.

În *concluzie* pentru fixarea și punerea în valoare a terenurilor degradate, noi suntem mai puțin avizați la exotice, cele indigene satisfăcând atât cerințele economice cât și cele particulare de adaptare și repede stăpânire a terenurilor. În cazul exoticeilor trebuie să privim spre America de Nord sau spre China în regiuni cu climat similar. Cele folosite până azi n'au corespuns decât în parte; deaceia nu le vom întrebuința decât în cazuri extreme, când nu pot merge indigenele. Este bine să mai încercăm, nu numai cu cele semnalate mai sus, dar și cu altele.

1) C. Chiriță : *Asupra veget. lui Ailantus glandu'osa*. Rev. Păd. 1927, pag. 597—601.

2) L. Senni : *L'Ailanto*. L'Arbe Nr. 11—12/1935, pag. 437.

3) J. Campredon : *Etude des propriétés physiques et mécaniques de quelques bois exotiques*. Annales de l'École Nat. des Eaux et Forêts. Tome V Fas. 2, 1934.

EXOTICE, RĂȘINOASE SAU FOIOASE ?

de Dr. Anton V. Rădulescu

Sunt încă aproape timpurile când silvicultura apuseană înbrățișă, cu mult entuziasm, chestiunea culturii exoticelor. Teama ce-a domnit câțva timp în secolul trecut printre sivicultori, că lemnul se împuținează, i-a făcut să-și îndrepte privirile și străduințele lor nu numai spre reglementarea tăerilor, prin aplicarea de măsuri restrictive în ce privește raportul susținut, ci și spre a descoperi specii cu creșteri repezi și cu cât mai variate întrebuințări.

Pornindu-se dela arborii care au fost aduși de câțiva călători și grădinari cu gândul de a împodobi parcurile unor bogătași din Europa, s'a putut răspândi câteva specii exotice, pe care, azi, mulți nu le mai bănuiesc că, acum o sută de ani erau complet necunoscute. Printre aceste specii găsim, desigur, salcâmul, devenit popular în mai puțin de o sută de ani, cum este cazul la noi. Pe cale de a deveni tot așa de popular ca salcâmul, este și plopul de Canada, care în timpul de față îl vedem cum se răspândește în mai toate părțile țării. Să mai amintim încă un exotic de mare valoare, nu numai pentru fructele lui dar și pentru lemnul așa de prețios ce-l are. Este vorba de nucul comun (*Juglans regia* L.), care este adus din partea sudestică a Europei sau din Asia (precis nu se mai știe de unde a venit). Câți mai știu azi, că nucul este străin la noi ?

Timpurile când cultura exoticelor începe să câștige teren, coincid cu tendința tot mereu mai accentuată, de înlocuire a pădurilor de foioase cu rășinoase¹⁾, este vremea când lemnul nu mai este apreciat ca lemn de foc ci singurul lemn de valoare este cel de lucru. Această mentalitate a influențat în mod simțitor cultura exoticelor imprimându-i pentru lung timp caracterul său.

Dacă cercetăm speciile exotice ce s'au cultivat între 1850—1900 vom găsi, aproape exclusiv, numai rășinoase. Câte speranțe n'a dat silvicultorilor cultura lui *Pinus Strobus*, a *duglasului* și altor rășinoase ? Erau justificate aceste speranțe, când se reducea termenul exploatabilității, în unele cazuri cu aproape 40%, calitatea lemnului nefiind deloc depreciată.

1) K. Gayer, Der Gemischte Wald, 1886 .

Păcat că, odată cu trecerea timpului, arboretele în care se pusese atâta nădejde, încep să fie minate de diferiți dușmani (insecte, ciuperci...), unele din ele fiind complet distruse. Astfel s'au petrecut lucrurile cu *Pinus Strobus*, care nu se mai poate cultiva din cauza ciupercii *Periderium pini*, așa se vea întâmpla cu *duglasul*, datorită ciupercii *Rabdocline pseudotzuga*... etc.

Trăgând în momentul de față o linie sub tot ce s'a făcut, vom vedea, cu regret, că acest capitol al culturii exoticelor pentru obținerea unui lemn de lucru tot așa de bun ca cel al rășinoaselor europene, se încheie, am putea spune, fără să fim exagerați, cu un eșec. Numai pentru cultura terenurilor sterile, dau rezultate satisfăcătoare, ca esențe de primă împădurire, *Pinus rigida* și *Pinus Banksiana*.

Dacă exoticele rășinoase n'au dat rezultate prea bune, aceasta trebuie să ne conducă la concluzia că exoticele nu mai merită să fie în atenția noastră? Limitându-ne la încercările și constatările de până azi asupra rășinoaselor, concluzia de mai sus ar fi perfect justificată. Dar examinând mai bine lucrurile vom vedea că între exotice se găsesc o serie de specii foioase care ar putea să fie cultivate cu succes. Trebuie să mărturisim că, exoticele foioase, din cauza tendinței ce a dominat tot secolul trecut de a cultiva rășinoasele, au fost complet neglijate. Abia a fost posibil ca alături de încercările făcute cu rășinoase să se cultive și câteva foioase. Unele din ele au ajuns să se răspândească pe toate continentele, și au îmbogățit avuția forestieră a multor țări; este cazul cu *salcâmul*. Poate că nici o altă specie exotică nu va mai întruni atâtea calități la un loc, ca *salcâmul*. El are un lemn bun de lucru, lemn bun pentru foc, este o specie excelentă în fixarea terenurilor surpătoare și sterile, creștere extrem de rapidă, se cultivă ușor, fructifică în ficare an.... etc. Credem că nu este necesar să accentuăm cât folos avem după urma *salcâmului*.

Alături de *salcâm* se mai găsesc câteva specii care din zi în zi se impun tot mai mult culturii forestiere prin calitățile lor. Între acestea se află, *plopul de Canada*, *nucul american* și *Quercus rubra*. Este îmbucurător că după indemnurile Casei Pădurilor, cultura celor dintâi s'a extins simțitor. În afară de stat au început chiar proprietarii să facă cultură cu *plopul de Canada* și *nucul american*.

Până acum nu este pus la loc prea de cinste *Quercus rubra*, am putea spune că a fost neglijat prea mult în raport cu calitățile sale. creștere rapidă și un excelent lemn de lucru. Incercări, la noi, cu *Quercus rubra* sunt foarte puține. Publicații care să ne prezinte rezultatele obținute până acum, și mai puține. În afară de speciile de care ne-am ocupat, recunoscute aproape în unanimitate că merită a fi cultivate cu folos pentru economia forestieră, mai sunt încă multe specii exotice foioase, mai puțin cunoscute, dar care ar merita să fie cultivate. Vom enumera câteva din ele, fără să lăsăm a crede că în afară de acestea, alte specii de valoare, poate tot așa de meritorii, nu ar mai fi.

O specie, care în Apus se întâlnește des în culturile de exotice, este *Liriodendron tulipifera*. Lemnul său excelent pentru plăcaje și creșterea lui relativ repede, îl fac să fie cultivat tot mai mult. La noi, o încercare de a extinde cultura lui aproape că nu există. Rar se întâlnesc (a se vedea articolul lui Iuliu Moldovan în *Viața Forestieră* No. 1, 1935 despre *Liriodendron*) publicații despre el.

Merită să trecem printre speciile exotice ce ar trebui să rețină preocupările noastre, și următoarele specii: *Catalpa speciosa* Ward. câteva din speciile de *Carya*, care dau lemnul renumit de *hickory* așa de apreciat de industria skiurilor; *Fraxinus mandschurica*, *Sophora japonica* și chiar *glăzița*. Specia amintită de *Catalpa*, este la noi complet necunoscută. Spre paguba noastră s'a încetăenit în țara noastră, sora ei, *Catalpa bignonioides* (*Bignonia catalpa*), o specie foarte frumoasă, dar fără valoare forestieră. *Catalpa speciosa*, din contră, deși posedă o mulțime de calități, n'a reușit să se facă cunoscută la noi ¹⁾ și nici chiar în apusul Europei. Această *Catalpa* se aseamănă în ce privește calitățile lemnului cu salcâmul. Cere însă, pentru o bună vegetare, un sol mai umed, destul de afânat și chiar bogat în humus. Nu posedă, cum vedem, frugalitatea salcâmului față de sol, ceea ce va îngreua la început, cultura ei.

Tot între exoticele foioase s'a descoperit și o specie care dă rezultate foarte bune în terenurile sărace, sterile, e vorba de *Prunus serotina*. Incercările făcute cu ea în Apus sunt suficiente ca să ne îndemne, și pe noi s'o răspândim mai mult.

1) ICEF-ul urmărește de doi ani, sub îndemnul d-lui prof. Drăcea, câteva încercări cu această specie.

Nefiind în intenția noastră să dăm o listă a speciilor exotice cele mai nemerite a fi cultivate și nici a ne preocupa de calitățile ce le posedă lemnul lor, sau pentru ce alte scopuri se recomandă, ne oprim aici cu considerațiile noastre.

Din cele de mai sus rezultă că, dacă cultura exoticelor rășinoase s'a încheiat cu un eșec, noi nu trebuie să considerăm că totul este pierdut. Atenția noastră s'o îndreptăm spre folioase, dintre care chiar până acum s'au dovedit atâtea că într'adevăr se pot cultiva cu ușurință și sunt foarte rentabile și mai ales nu sunt expuse aproape la nici o calamitate.

Să cultivăm și să încercăm cât mai multe specii foioase exotice, nu numai din cele cunoscute, dar chiar din cele mai puțin cunoscute, fiind foarte posibil să descoperim pentru climatul dela noi specii ce în alte părți n'au dat rezultate.

PINUS BANKSIANA LAMB.

O încercare de cultură în Bucovina

de Ing. F. Haustein

Sub acest titlu d-l Ing. O. Mathias, ad-torul Dom. Contelui Wassilko, Berhomet p/S, Bucovina, a tratat pe larg rezultatele obținute din cultura speciei *Pinus Banksiana* pe un teren degradat. Acest articol a apărut în „Revista Pădurilor” nr. 5—6/1933.

Cu bucurie și interes am acceptat propunerea d-lui Ing. Mathias de a face împreună cu d-sa cercetări la fața locului pentru a constata în ce măsură s'a dezvoltat masivul în cauză, mai cu seamă în raport cu molidul, stejarul, pinul silvestru și frasinul, esențe cari au fost cultivate în același timp și pe același teren.

Din cauza timpului de tot nefavorabil pentru cercetări exacte, nu a fost posibil de a stabili toate detaliile cari desigur erau necesare pentru o descriere mai precisă a rezultatelor obținute cu *P. Banksiana* în ultimi 4 ani, adică dela 1933 încoace. Așa nu s'a putut constata ce schimbări s'au produs prin dezvoltarea rădăcinilor și prin stăvilirea plantelor tipice unei turbe de șes în urma închiderii masivului.

Dezvoltarea arboretului este excelentă. Înălțimea pinilor variază între 5—6 m. În general se poate vorbi chiar de un arboret cu un profil regulat, (vezi foto No. 1). Masivul este complet închis

— afară de câteva ochiuri mici cari din cauza solului prea umed, au rămas cu vegetația mai în urmă — și ne arată cât de repede putem ajunge la acoperirea unui teren degradat, ce de altfel nici prin munca cea mai silitoare nu s'ar fi putut realiza.

Creșterea în înălțime în acei 4 ani din urmă a fost de 2—4 m., în mediu 3 m., adică o creștere anuală de 50—100 cm., în mediu 75 cm. (97 cm. în anul 1932).

(Figura Ing. Mathies)

Fig. 1. Vederea generală a arboretului.

Această scădere a creșterii se poate explica prin faptul că rădăcinile pinilor au ajuns deja pătura compactă constând din argilă grea, pe care ele nu o pot pătrunde decât cu mare greutate. Faptul, că trunchiul pinilor într'un timp s'a îndepărtat în creștere dela verticală, dovedește că creșterea trunchiului este o funcțiune a creșterii și dezvoltării rădăcinilor. Rădăcinile ajungând pătura greu de pătruns, încearcă a se dezvolta în lături și influențează prin aceasta și creșterea trunchiului.

Diametrul imediat deasupra pământului este de 80—145 mm, în mediu 113 mm (1933 : 30—60, în m. 50 mm), la înălțimea pieptului de 50—110 mm, în mediu 80 mm, (1933 : de 20—46, în mediu 35 mm). Lungimea celor mai lungi ramuri laterale este de 150—280 cm.

Să vedem cum s'au dezvoltat celelalte esențe în raport cu *Pinus Banksiana*, pe același teren :

1. *Molidul* la început arătând o creștere mică față de pini, a ajuns astăzi în cea mai mare parte înălțimea de 1.70—3.00 m. Lujerul din anul trecut a fost de 70 cm.

2. *Stejarul* (*Q. pedunculata*) arată în ultimii ani o dezvoltare mai bună și se poate spune, că prin protecția arboretului de pin, va fi în stare să ajungă la o dezvoltare multumitoare. Înălțimea este 1.50—2.00 m.

3. *Fraxinus excelsior* a dovedit că nu-i covine compoziția solului și ca urmare a dispărut cu totul.

4) *Pinus silvestris*, care din întâmplare a fost introdus în arboretul în cauză, a rămas cu dezvoltarea cu mult în urmă față de *P. Banks*. Deci n'a putut ține concurență acestuia, cel puțin până astăzi.

5) Ca specie lemnoasă, care de altfel n'a fost introdusă pe această suprafață, ci a fost găsită și lăsată pe loc, *mesteacănul* a

Clișeu Ing. Mathias

Fig. 2. Pini în asociație cu mesteacănul (în fund).

Clișeu Ing. Mathias

Fig. 3. Înălțimea pinilor în raport cu mira de 4 m. mtr.

ținut pas cu pinul, dezvoltându-se paralel cu acesta. D-l Ing. Mathias cu drept numește mesteacănul, și întrucâtva și aninul, pionierul pădurilor noastre. Frunzele acestor arbori, căzute pe pământ, produc un humus dulce și pregătesc solul pentru însămânțarea speciilor de mai mare valoare și cu pretențiuni mai mari, în ce privește constituția solului.

Fructificarea pinilor, care a început deja la vârsta de 5 ani, astăzi se poate numi abundentă în sensul cel mai adevărat al cuvântului. Spre a ne convinge de bunătatea și puterea de germinație a semințelor, am cules conuri din anul trecut, din cari am obținut semințe. Am făcut o comparație între semințele cari au servit pentru producerea plantelor în anul 1926, de proveniență din Budweis (C. S. R.) din anul 1925/26, și între semințele culese din plantația

noastră. Procentul de germinație se pare a fi fost tot atât de mare (80%) ca procentul semințelor vechi. 100 semințe de fiecare proveniență au fost cercetate și comparate au dat următorul rezultat :

100 semințe noi au o greutate de 52 centigrame.

100 semințe vechi au o greutate de 41 centigrame.

Și volumul acestui număr de semințe este mai mare la acele produse din pini noștri, decât la acele de proveniență străină. Rezultă deci că *P. Banksiana* ar avea puterea și posibilitatea să se regenereze de la sine, pe cale naturală, și în regiunile noastre.

În anul acesta vom avea deja posibilitatea de a extrage prepeleci din arboretul în vârstă de abia 10 ani.

După cum am amintit mai sus nu s'au putut face cercetări mai vaste din cauza zăpezilor abundente și gerului aspru care a pătruns în regiunile noastre. Pe de altă parte, tocmai din cauza zăpezilor am putut constata următorul fapt :

Se vede din fotografia No. 2 că zăpada, multă și grea, a izbutit să culce câțiva pini la pământ însă fără a provoca o rupere nici măcar a unei crenguțe. Aceasta se poate constata însă numai la vreo câțiva arbori din marginea masivului, fiind că le lipsește sprijinul, pe care-l dau — unul altuia — arborii din interiorul arboretului. S'a dovedit deci, că *P. Banks.* este rezistent la îngheț și absolut sigur în contra stricăciunilor de zăpadă, din cauza elasticității mari a lemnului.

Cu mare bucurie am răspuns la apelul „Revistei Pădurilor”, din Decembrie anul trecut, și totodată o spun de pe acum, că vom reveni asupra acestui capitol cu date mai bogate și însemnate de îndată ce timpul va deveni mai favorabil.

Deocamdată cred, că putem fi mulțumiți cu rezultatele obținute, fiindcă intenția d-lui Ing. Mathias nu a fost nicidecum să ajungă prin cultivarea acestui pin la o producție de lemn de mare valoare, ci scopul a fost încercarea de a șterge o suprafață destul de mare din registrul terenurilor improductive, aducându-le într'un timp cât se poate de scurt în rândurile terenurilor productive și deci folositoare economiei naționale a țării noastre.

Cu siguranță putem pretinde astăzi, că această încercare nu a fost în zadar și că a împlinit cu desăvârșire scopul urmărit. Sperăm că colegii noștri nu vor trece și de data aceasta peste invitarea d-lui Ing. Mathias și vor vizita în număr cât mai mare regiunea noastră, pentru a se convinge de reușita acestei încercări prețioase.

Die Exotenfrage in der rumänischen Forstwirtschaft.

Le Problème des essences exotiques dans la sylviculture roumaine.

La nécessité d'élever la production de bois dans le plus court délai, d'améliorer sa qualité, parfois d'embellir quelques endroits du pays, ou de mettre en valeur par le reboisement des terrains incultes, arides ou trop humides, a déterminé le forestier d'introduire la culture des espèces exotiques.

Les essais faits en cette matière dans beaucoup de pays avec diverses essences ont conduit à la conclusion qu'il y a quelques unes dont la culture sur des grandes surfaces est indiquée et d'autres à la culture desquelles il faut renoncer.

Mais, la flore d'un pays ne s'enrichit pas seulement par l'action des forestiers; les moines, les voyageurs, les grandes propriétaires ont apporté — pour les monastères et pour les jardins des châteaux ou des villes — des arbres (et de semences) exotiques qui maintenant peuvent être rencontrés partout comme s'ils étaient indigènes; c'est le cas du noyer, du châtaignier, du mûrier, du robinier, de l'ailantus, etc.

Dans quelques uns de sept articles qui précèdent on discute les caractéristiques de certaines espèces exotiques qui pourraient être utilisées dans le reboisement des terrains dégradés. D'autres encore s'occupent des essences au développement rapide lesquelles introduites dans les peuplements puissent faire croître la valeur des forêts.

Dans ce sens l'attention des forestiers roumains se dirige spécialement vers quelques espèces originaires de l'Amérique du Nord et de la Mandchourie; à savoir: *Taxodium distichum*, *Catalpa speciosa*, *C. ovata*, *Prunus serotina*, *Populus Canadensis*, *Gleditschia triacanthos*, *Maclura aurantiaca*, *Fraxinus americana*, *Liriodendron tulipifera*, *Acer negundo*, *Juglans nigra*, *Sophora japonica*, *Pinus Banksiana*, etc.

«Incendiile în păduri» va constitui tema discuțiilor pe luna Aprilie, în cadrul «Problemele zilei».

Cu titlu de indicații generale semnalăm următoarele capitole care ar putea fi tratate: 1. frecvența incendiilor; 2. asigurarea pădurilor în contra focului; 3. natura incendiilor [coronament, litieră]; cauzele provocatoare [păștorii, turiștii, seceta, etc.]; 4. focul și influența asupra solului; 5. focul și regenerarea pădurii; 6. protecția pădurii în contra focului [la noi și în străinătate]; 7. legislația forestieră și incendiile în păduri, etc., etc.

PRIN PRISMA STATISTICILOR

de HORIA MANOLE

Nu se poate concepe viața economică, fără a avea statistici exacte. Tot așa cum nu se pot imagina finanțele orânduite ale unui stat, fără un buget.

Statisticile, însă, se rezimă pe cifre. Și lumea are, în genere, o idiosincrasie pentru cifre. Dela această meteahnă pornesc o sumedenie de rele, în mersul afacerilor. Fără cifre și — deci — fără statistici, nu se poate.

Să ne folosim, așa dar, de ele — atâtea câte le avem și cum le avem (exacte sau nu) — pentru a vedea la ce concluziuni ajungem.

Dacă e adevărat, că pădurile de rășinoase din cuprinsul țării, reprezintă o suprafață de 1.600.000 ha. (cifră rotundă) și creșterea medie anuală este de 3,5 m. c. pe hectar, înseamnă, că am avea dreptul să exploatăm, în fiecare an, 5.600.000 m. c. lemn de rășinoase. Considerând pierderile prin exploatare; apoi lemnul inutilizabil, putregaiuri, etc. și care reprezintă cam 20% din volum, înseamnă că trebuie să se scadă circa 1.100.000 m. c., așa că rămâne bun pentru industrializare numai 4,5 milioane (rotund) m. c.

Dacă ținem socoteală, că un procent de aprox. 10% este material subțire, căruia i se dă întrebuințări de altă natură (lemn de mină; construcțiuni rurale — bârne pentru case — etc.) atunci va rămâne o cantitate de circa 4 mil. m. c., lemn rotund, căruia îi corespunde 2,2 mil. m. c. de cherestea, sau 110.000 vagoane a 10 ton?.

Dacă exportul din 1936 însumează cam 70 mii vagoane, adică vreo 1.500.000 m. c. (cam 21 m. c. la 10 tone) aceasta înseamnă

că pentru consumul intern s'ar fi utilizat numai restul de 40.000 vagoane (în ipoteza exploatării numai a creșterii medii anuale).

Să vedem dacă este așa.

Se știe, că în general, din 100 m. c. cherestea fabricată, numai 60% se îndreaptă la export, iar restul se negociază în consumul intern, din cauza dimensiunilor și calităților. Procentul de 60% este cel mai fericit, căci în majoritatea cazurilor el este mult mai mic.

Așa fiind, rezultă că la cele 70 mii vagoane trebuie să se adauge *minimum* 28.000 vagoane cherestea, afectată târgului intern și avem 98.000 vagoane producție, adică 1.860.000 m. c. cherestea.

Aceasta este producția fabricilor care au livrat marfă, pentru export. Un însemnat număr de fabrici, însă, nu s'au ocupat, decât numai cu producția pentru consumul intern, iar cantitățile produse de aceste fabrici trebuie adăugate la totalul de mai sus (1.860.000 m. c.).

Cât reprezintă această producție îmi este greu de precizat, lipsindu-mi elementele de calcul.

Dacă s'ar cerceta, însă, la Ministerul de Industrie s'ar afla — poate — cifra, care ar fi extrem de interesantă.

Voiu lua, totuși, în considerație, diferența dintre 2.200.000 m.c. și 1.860.000 m. c. și voi zice că aceasta ar fi cantitatea ce s'ar fi produs de unele fabrici, special pentru nevoile interne.

Cu alte cuvinte, exploatarea pădurilor de rășinoase a realizat numai creșterea medie anuală, satisfăcând nevoile interne și dând la export, cantitatea de 70 mii vagoane.

Ce concluziuni s'ar desprinde, de aici?

In aparență: nu consumăm decât creșterea pădurilor de rășinoase, așa că nu este nici un motiv de alarmare, căci nu atacăm capitalul. Să întoarcem, însă, medalia și să cercetăm ceva mai atent.

Din ce fel de arborete exploatăm noi, cantitatea de 5,6 mil. m. c. lemn rotund?

Firește, din arboretele aflate în clasa de vârstă, care permite utilizarea lemnului în industrie, adică arboretele din ultimile două clase de vârstă, respectiv dela 80 de ani în sus.

Avem noi, în pădurile de rășinoase, o gradație de vârste, care

să permită realizarea creșterii medii anuale, din ultimile două clase (de la 80 de ani în sus) ?

Desigur că nu.

Mergând, totuși, cu explicațiile, înainte, se poate înțelege ușor, că chiar dacă n'am atinge nimic, din capitalul forestier, ne vom găsi — cu siguranță — în foarte scurt timp (peste câțiva ani) în perioade de așteptare, căci va fi imposibil să se industrializeze, în gaterie, bușteni de 15 cm. diametru.

Dar aceasta nu e, încă, totul.

Ceea ce rămâne, pentru consumul intern, am văzut că reprezintă 40.000 vagoane, adică 800.000 m. c., care pentru 20 milioane locuitori, revine — pe cap de om — 0,04 m. c. chereștea, adică 1 m³ la 25 de suflete, pe fiecare an.

Oricine va recunoaște, că este o imposibilitate să se consume numai atât într'o țară în care 80% din populație fiind rurală și „certată” cu betonul armat, întrebuințează numai lemnul, pentru toate cerințele gospodăriei.

Statistica demografică ne mai arată, că sporul anual (excedentul) în țara noastră este cam de un sfert milion suflete.

Țin să fac, aici, o observațiune. Acest spor este valabil — și în oarșari limite — numai pentru o perioadă de 4—5 ani, căci sporul populației noastre merge în progresie geometrică, spre deosebire de populația Franței, unde sporul merge în progresie aritmetică.

Aceasta înseamnă, că peste cinci ani (afară de cazuri neprevăzute, ca războaie, etc.) populația noastră va trece de 21 milioane suflete. Prin urmare: consumul de lemnărie, în interior, va spori cu circa 50.000 m. c. (chereștea rășinoase, iar peste 10 ani — în baza acelorși calcule — consumul va spori cu peste 120.000 m. c.

Clasele de vârstă de exploatat, ale rășinoaselor, vor fi în măsură să satisfacă aceste trebuinți sporite ?

Cu siguranță, nu.

Dacă s'ar vizita acum (nu peste cinci ani) depozitele de bușteni, ale diferitelor fabrici, s'ar vedea, că majoritatea diametrelor este reprezentată de categoria cuprinsă între 25—30 cm. ceea ce ar corespunde unei vârste de aproximativ 60 de ani.

Concluzia ?

An de an scohoară vârsta arborizilor ce se exploatează.

Aceasta mai însemnează, că nici vorbă nu este de exploatarea

creșterilor medii anuale, numai. Ci, că se taie masiv, din capitalul lemnos.

În următorii 5—6—7 ani exportul de cherestea va intra în domeniul trecutului, căci cererea internă nu va mai îngădui să plece lemul peste hotare, iar în același timp piața națională să sufere.

După această trecere de timp se va mai vedea, dacă — și în ce măsură — va putea să fie satisfăcută în să și piața internă, cu cherestea de rășinoase, din Carpați, sau vom fi obligați la importul din Suedia.

C R O N I C A

CONFERINȚE DESPRE PADURE LA ATENEU

Conducerea Ateneului Român a găsit, anul acesta, de cuviință să dea silviculturii posibilitatea să-și spuie cuvântul în cadrul preocupărilor de interes cu totul general, în care specialiștii totuși caută să pătrundă în cultura generală a maselor. A acordat în acest scop 3 lecții în cadrul Universității Ateneului Român și o conferință în cadrul acestei instituții, d-l prof. M. Drăcea fiind cel cărui i-a revenit sarcina și onoarea de a le ține.

În cadrul cursurilor Universității Ateneului d-șsa a vorbit în zilele de 28 Ianuarie, 4 și 11 Februarie a. c. Cu această ocazie între altele s'a putut verifica în ce măsură problemele de economie forestieră, fără nici o sforțare, se pot impune publicului românesc. Rezultatul a fost din cele îmbucurătoare, lecțiile fiind urmărite cu atenție de un auditor destul de numeros.

În prima lecție, conferențiarul a făcut o expunere din care a reieșit că toată omenirea este stăpânită de o foarte mare mișcare de renaștere forestieră. Dă în acest sens drept exemplu intensificarea lucrărilor de împădurire începute, după războiul cel mare, în Anglia, Italia și Turcia, apoi marea mișcare pentru conservarea pădurilor, din Statele Unite ale Americii, pe lângă mișcarea de mare amploare din țările cu veche tradiție forestieră : Franța și Germania.

Incontestabil și la noi opinia publică a început să se trezească. Până acum noi silvicultorii am lucrat prea singuratic și prea izolat. Aportul de azi al opiniei publice este binevenit. Nu se poate trece totuși sub tăcere faptul că trezirea opiniei publice se poate datorii și acțiunii de propagandă făcută foarte discret dar și foarte susținut de Corpul silvic, folosindu-se între altele de serbarea sădării arborilor. Faptele înșle încep a fi destul de vorbitoare, căci conferențiarul a avut prilejul să vorbească tocmai după surpările recente dela Gorj, despre ale căror cauze, oameni de mare competență științifică s'au pronunțat a fi despăduririle.

Conferențiarul stabilește că problemele de economie forestieră, cel puțin liniile lor generale, devin din ce în ce mai insistente, teme care trebuie să se impuie în cadrul culturii generale ale populației țării. Ceva mai mult, această necesitate cere, din ce în ce mai insistente, ca inginerul silvic să se încadreze pe această linie de gândire.

În continuare, d-l prof. Drăcea arată că devotamentul populației pentru

pădure și cauza ei nu se poate realiza decât printr'o reală apropiere de pădure, prin cunoașterea de fapt a acesteia. Aminteste în această privință vorbele unui mare om de stat din timpurile noastre : nu mă sacrific decât pentru ceea ce iubesc, nu iubesc decât ceea ce apreciez și nu apreciez decât ceea ce cunosc. D-l prof. Drăcea cade astfel peste o veche temă : faire connaître la forêt, c'est la faire aimée.

În această mișcare de apropiere, conferențiarul încearcă a conduce auditorul în intimitățile vieții arborilor și pădurii. D-sa chiar din prima lecție schițează viața unui arboret, subliniind dinamica diferitelor epoci ale acesteia. Relevă apoi greutățile mari cu care are de luptat un arbore născând, cum prin realizarea stării de masiv naște un nou organism : arboretul, în care arborii își sacrifică o parte din individualitate pentru rezistența totului dela care însă dobândește liniștea și un prețios stimulent de creștere în înălțime pentru a dobândi o formă frumoasă. Subliniază aspectele acestei teribile lupte pentru existență dusă în tăcere, care se termină cu învinși și învingători, cei dintâi continuând a mai rămâne în picioare, ajutând arboretul și sfârșind prin a cădea și a da astfel un ultim sprijin arboretului, îngrășându-i solul. Arată cum vegetația se grupează în diferite etaje, pentru a trece apoi la analiza mecanismului minunat cu care natura lichidează treptat trecutul, asigurând existența unei generații noi.

În lecția 2-a, d-l prof. Drăcea analizează structura arboretului (partea statică), acest organism bine definit, în diferitele sale stări de dezvoltare, toate ca o consecință a luptei anterioare dintre arbori. Se scoate astfel în evidență, în mod treptat, individualitatea și în același timp raporturile dintre diferitele părți cari constituie un arboret : solul cu toată viața sa internă, litiera cu rolul mare pe care-l are, înțelesul și interpretarea păturii vii, roștul mărăcînetului și însfârșit complexul de arbori cari formează arboretul în sensul restrâns al cuvântului.

Faptele semnalate până la acest punct — dinamica și statica arboretului — dau conferențiarului pas să arate structura minunată a acestui organism complex care se numește pădurea, să stabilească adevărul că aceasta nu este o improvizație de moment, că este rezultatul unui îndelung războiu al forțelor creatoare și distrugătoare ale naturii, pentru a ajunge la concluzia, arătând cu o adâncă competență, cum trebuie să se apropie omul de pădure în încercarea lui de a o folosi, fără a strica minunata funcționare a naturii în acest organism, care se chiamă pădurea.

Pentru ca auditorul să dobândească o cât de sumară indicațiune pentru a putea judeca cel puțin în parte structura unui arboret, conferențiarul pune în față icoana arboretului ideal așa cum îl urmărește silvicultura rațională. În acest fel ajunge să dea auditorului cheia cu care să poată judeca singur cel puțin unul din elementele constitutive ale pădurii — arborele — și anume cel ideal.

În cea de a treia lecție, d-l prof. Drăcea, în dezvoltarea temei că pădurea nu este o improvizație de moment, și că este rezultatul cumulativ al unei milenare lupte între forțele naturii, dezvoltă, atât cât poate prezenta interes pentru cultura generală a auditorului, părți din teoria succesiunilor vegetale. În felul

acesta ajunge să stabilească rostul pe care și-l asumă pădurea, în treptata potolire a uriașei forțe de eroziune, care tinde a dărâma munții, a nivela coastele și a înălța fundurile mărilor. Pădurea, acolo unde există, este ramura de măsline pe care natura o întinde omului ca semn că ea până la urmă și-a potolit forțele sale sălbatice, dând liniște pământului, iar omului cuminte și prevăzător, puțința de a se desvolta în pace atât timp cât respectă pădurea. În privința domolirii forțelor eroziunii, pădurea este întocmai cum este în Mitologie curcubeul anunțător că potopul nu va mai reveni. Conferențiarul arată apoi că omul nu primește ramura de măsline a păcii și că distruge, din imprudență, inconștiență sau lăcomie, pădurea, deslănțuind din nou războiul pustiitor dintre forțele naturii, care, după secole sau milenii de domolire sau de pace își reiau opera distrugătoare cu vigoarea și sălbăticia dintr'o epocă mult depărtată în trecut. Consecințele se cunosc și nu este nevoie să le mai redau. Distrugând pădurea, omul rupe, conștient sau nu, un echilibru stabilit de natură și ca atare trebuie să tragă consecințele.

În încheiere, d-l prof. Drăcea, după ce a relevat aceste aspecte dinamice și statice ale pădurii, exemplifică greșelile care se fac la noi împotriva acestui minunat organism al pădurii și încearcă să trezească interesul opiniei publice pentru viața plină de mister a pădurii, pentru frumoasa ei menire, apore a face să se înțeleagă gravitatea greșelilor care le comite generația de azi, depărtată și înstrăinată de pădure. O reapropiere de pădure a întregului popor este singura garanție a acestei minunate podoabe a naturii, a acestui izvor de bogăție și mai cu seamă a acestui izvor de energie și sănătate națională. Și dacă cei mai în vârstă, în vîrfutea inerției, nu se vor putea reapropia de pădure, nădejdea noastră și a întregului popor trebuie să ne fie la generațiile tinere, începând cu copiii, cari trebuie învățați a se apropia cu mai multă iubire și cu mai mult respect de pădure.

Conferința ținută de d-l prof. Drăcea în cadrul «Conferințelor» Ateneului Român va face obiectul unei cronici viitoare.

At. Haralamb.

CE SE CERE ȘI CE FACEM.

În seara zilei de 16 Februarie a. c. Societatea Regală Română de Geografie a ținut obișnuita sa adunare generală. Ca întotdeauna, ședința s'a bucurat de înalta favoare de a fi prezidată de însuși Majestatea Sa Regele Carol al II-lea, căruia, cu această ocazie, I s'a făcut o foarte călduroasă manifestație de către publicul invitat să participe la această solemnitate. Cu acest prilej, pădurile s'au bucurat de o deosebită atenție din partea celor care au prezentat referate, adunării.

Astfel, d-l profesor Simeon Mehedinți, vașnicul susținător al cauzei pădurilor, în calitatea sa de vicepreședinte, în raportul de activitate pe anul expirat al acestei Societăți, reamintind de acele discordanțe antropogeografice despre care a informat societatea într'unul din anii precedenți, a arătat că pădurile trebuie să reocupe terenurile pe care numai ele le pot menține.

La rândul său, d-l Rădulescu, profesor la unul din liceele din Focșani, a arătat, în cadrul unei comunicări despre Vrancea, că vrâncenii n'au știut să se oprească în opera lor de distrugere a pădurilor. Din această cauză, azi, acolo este sărăcie și ruină, în loc de bogăție și înflorire.

Apoi, d-l profesor G. Macovei, directorul Institutului geologic al României a făcut o dare de seamă asupra surpărilor de teren dela Bibulești în Gorj, produse în noaptea de 1 Februarie a. c.

Opinia publică și oficialitatea s'au alarmat dând naștere la o mare publicitate în acest sens. D-l Macovei, a arătat însă că alunecările de teren sunt fenomene foarte obișnuite în țara noastră, pornind dela Marea Neagră și până în regiunea muntoasă, cea mai mare frecvență întâlnindu-se în regiunea dealurilor, unde se înregistrează și cele mai multe pagube, întrucât regiunea este mai populată. În continuare, după ce adaugă că surparea dela Bibulești prin amploarea ei nu merită atâta alarmă, arată că aceste surpări pot fi prevenite prin păstrarea stării de împădurire a terenurilor expuse.

Noi silvicultorii ne bucurăm foarte mult că atâtea persoane autorizate și-au spus cuvântul bun despre pădure, de față fiind însuși Regele Țării, căci prea mult se batjocorește această avuție națională.

Însfârșit, adunarea societății de geografie ne-a mai adăugat satisfacția de a afla dela conducătorul de azi al Institutului geografic al armatei că nu va trece mult și toată lumea interesată va putea să-și procure «planșele» topografice ale țării la scara 1/20.000, ceea ce până acuma nu era cu putință. Ca specialiști, cari simțim mult lipsa acestor planșe, nu putem decât să ne bucurăm.

În ciuda tuturor «semnalelor de alarmă» și a cuvintelor bune ce se spun despre rolul și importanța pădurilor, parcă este un făcut, atunci când se făp-tuește este cu totul în contradicție cu ceea ce se spune.

Pădurile Statului, ținta tuturor profitorilor, căci singure ele mai sunt azi în măsură să facă față multiplelor necesități și tot ele singure sunt într-o stare mai bună — dacă le comparăm cu cele ale altor proprietari — au ajuns să nu mai fie considerate ca bunuri, nestrămutate, capabile de a da venituri acestui Stat, ci mai mult ca niște «rezerve» sortite să fie lichidate cu timpul, dându-se cu dărnicie oricăruia poate argumenta nevoia de a avea o bucată din ele. Ieșisem din războiul de întregire cu un domeniu păduros destul de frumos. Reforma agrară însă l-a amputat serios dând pentru păduri comunale și pentru izlazuri. Acestea din urmă i-au luat mai bine de un milion hectare. S'a dat cu generozitate la oricine a cerut. S'a socotit la un moment dat că toată lumea este mulțumită. Mulțumită era și pădurea că însfârșit, pentru ce i-a mai rămas, va fi lăsată în pace. S'a înșelat căci anual prin alte cereri se solicită alte bucăți de pădure. Și Statul dă, căci a mai dat, parcă n'ar da dela el și parcă pădurea ar fi ceva de care trebuie să se scape. Așteaptă doar să i se ceară. În ultimul timp oficialitatea a fost pusă în fața unor cereri de schimburi. Au avut oamenii pădurea, au exploatat-o și după aceea au revenit cu plângeri să le dea alta pentru că s'ar fi dovedit că ceea ce le-a dat nu a fost propriu pentru izlaz. Și schimbul li se aprobă, căci oamenii sunt alegători și puterea emană dela națiune.

Dar parcă numai pentru păduri comunale și izlazuri s'au dat din păduri!

Statutul? N'am văzut noi dotându-se Mitropoliile și Episcopiile de toate riturile cu câte 300 și 500 hectare fiecare? Și toate acestea pentruca la câțiva ani intervale să aflăm că s'au exploatat de așa natură încât seamănă mai mult a jaf decât a exploatare?

Experiența rea făcută cu ele nu ne-a învățat nimic. Cum altfel se poate explica din moment ce vedem că în 1935, Mănăstirea Neamțului, pe baza nu știu căror documente vechi, a isbutit să ia dela Stat, prin lege specială, așa zisa «vatră» a Mănăstirii, constituită din 14 mil de ha. pădure de toată frumusețea?

Pofta însă vine mâncând. Din moment ce Mănăstirea Neamțului a putut rupe dela Stat 14.000 ha., de ce nu s'ar da și celorlalte mănăstiri din țară? Și așa trăirăm să vedem cum în anul 1937, alte câteva mănăstiri, vor fi dotate cu păduri, pentru a le asigura un minimum de stare materială. Dar dacă este vorba de așa ceva, de ce oare era nevoie să se dea păduri? De ce nu se prevede în bugetul Cultelor fondurile necesare asigurării acestui minimum necesar? Și de ce numai decât păduri? Căci lemnele necesare satisfacerii nevoilor lor aveau, tot dela Stat, și până acum. Vom vedea deci pe umilii călugări luați dela rostul lor și puși să facă exploatări și negoț de lemne. De biserică și sectanții din țară urmează să se ocupe alții, poate chiar și silvicultorii.

Chestiunea aceasta a preocupat mult opinia publică, în ultimul timp. Ea s'a desbătut prin presă, unde nu au lipsit și articole scrise de colegi silvicultori. Mănăstirile au aflat în părintele arhiepiscopul Iuliu Scriban un călduros susținător, care a ținut să mustre pe silvicultorii pentru păcatul de apăra un patrimoniu care le-a fost dat în grijă și pentru care au pus jurământ.

Societatea «Progresul Silvic», la rândul ei, s'a ocupat îndeaproape de această chestiune, făcând toate demersurile necesare ca să se evite această nouă amputare a domeniului păduros al Statului. În atingerea acestui scop, Societatea a dat publicității și un memoriu în care se expune punctul său de vedere, arătând greșala care se face prin legea care stă să se voteze.

În ceea ce mă privește, nu mă îndoiesc că în ciuda tuturor protestelor și argumentărilor, legea va trece și anul 1937 va mai scădea din domeniul păduros al Statului alte câteva zeci de mil de ha.

Încet, dar sigur, pădurile Statului se macină!

Dar nu-i singura cale. Noi mai cunoaștem una, tot așa de temută, dar și tot așa de sigură: pășunatul în pădure. Este vorba de acea mare pacoste a pădurii românești, care deși interzisă prin lege, se exercită an de an, «în mod excepțional», așa cum le place celor ce decretează să justifice această fără de lege. Dacă până acum se aștepta prilejul care să dea deslegarea cuvenită — oarecari inundații îndepărtate de locurile unde se pășunează, sau seceta pustitoare — de data aceasta lumea s'a grăbit. S'au lipsit deci de aceste puerile motive, așa că încă din luna Februarie se întocmește decizia care privește pășunatul în pădure. În definitiv, de ce n'am aplauda acest gest de sinceritate. Lumea vrea pășunat în pădure pentrucă vrea, nu pentrucă ar fi nevoită din cine știe ce inundații pe islazuri, sau arsuri provocate de secetă. Ne mirăm cum până acum nu s'a trecut la transformarea acestei stări «excepționale» într-o stare legală.

Este doar așa ușor să treci o lege, atunci când vrei. Și de ce n'ar face-o din moment ce se poate perpetua la infinit o stare de fapt?!

Dar încetul cu încetul și această idee își va croi drum. Și când cel ce au drept la vot o vor cere, cine oare va mai îndrăzni să facă un gest de opunere? Iată noi am avut prilejul să auzim cerându-se și acest lucru. S'a petrecut la congresul oerilor din toată țara care a avut la Tg.-Jiu în ziua de 21 Noiembrie anul trecut. Pentru ziua fixată au sosit, în localitatea amintită, delegații din toate colțurile țării unde oeritul este o preocupare cu totul deosebită. A fost în mijlocul lor și un reprezentant al guvernului, care i-a asigurat de toată sollicitudinea. S'au ridicat acolo revendicări de tot felul. Dar adevărata problemă care a preocupat congresul a fost pășunea. Nu trebuie însă să-și inchipule cetitorul că este vorba de sezonul de vară. Nu. Oerii vor pășune de vară, pășune de toamnă, pășune de iarnă, pășune de primăvară, pășune la munte, pășune la câmp, pășune la baltă.

Cerem să se cerceteze «sub un riguros control» ce pagube fac oile în plantațiuni, căci noi știm din contră că pășunatul le face numai bine. Așa s'a spus la congresul oerilor dela Tg.-Jiu. Acest deziderat s'a trecut în moțiune la punctul e și sună așa: «Privitor la posibilitățile de pășunat în munți, oerii cer să li se dea voie a pășuna în tăerile plantate după un anumit plan, recunoscând fiind că oile nu strică plantațiile atât cât le distruge iarba mare, care crescând îi copleșește și în care se ascund fel și fel de insecte stricacioase. Oile fac plantațiilor ceace fac plivitorii, cerealelor. Pentru a putea ști cu precizie cât strică oala și câți pueți pier unde ea nu paște, congresul propune să se facă experiență cu câteva plantații din anume munți. Pădurile le-au nămicit tăerile barbare, nu oerii!»

Nu s'au oprit însă aici. Oierii nu mai vor fânețe. Ei cer pășuni pentru toamnă, pentru iarnă și pentru primăvară. Și precizează că acestea trebuie să fie pădurile răsarite. Ce vor să înțeleagă prin acest cuvânt, eu nu știu. Numai de n'ar fi o greșală de tipar care să se fi strecurat în loc de rărite. Vedeți, ei știu ce vor. Ce nu se poate înțelege prin pădurile rărite!

Apoi mai vor ca munții, «pășunați din moși strămoși de oieri să fie expopzați și împreună cu cei cari azi sunt rezerve de Stat — eu aș spune dacă mai sunt — să fie dați proprietate oerilor și nu improprietărite cu ei, din considerente electorale, comune, care n'au oi și cari în lipsă de ele duc boi la munte, sau să arendează pe prețuri de concurență».

Ne bucură că însfârșit văd și oerii greșala ce s'a făcut cu improprietăritrea comunelor cu munți. Dar, lucru este deja făcut și nu mai are nicio valoare practică. În definitiv de ce vor să fie improprietăriți oerii direct? Cum oare? Dacă într'o zi un oier se lasă de meserie, ce se va întâmpla cu muntele ce i s'a dat? Nu-l va specula și el, cum fac azi comunele? Nu, «rezervele» de stat trebuie să rămână ale statului și nu considerate ca «rezerve» cum le plac unora să le numească. Statul care este neperitor va și să repartizeze munții direct acelora cari au nevoie de iarbă după criteriul judecate de el, în timp, că trebuie să domnească la repartizarea munților săi.

Oerii se declară apoi împotriva «oerilor» deci împotriva pășunabilul go-lurilor, cu vitele mari, căci «pășunile de munte sunt pentru oi».

Plata pășunatului să nu se mai socotească lunar ci pe sezon — dela 1 Iunie la 1 Octombrie.

Șanțurile șoselelor și plaiurile munților să fie libere la pășunat, cu drept de «tăbărit» adică de poposit, «fără ca cineva să fie în drept a încasa ceva taxe pentru suitul și coboritul dela munte, precum și circulația în decursul sezonului». Și aici știu oerii ce vor: să poposească, să urce, să coboare și să circule în cursul sezonului. Adică, spus altfel, să poată umbla pădurea tot timpul fără ca proprietarul pădurii să se opună sau să le facă proces. Nu cer prea mult.

Cer apoi ca arenda încasată să fie utilizată pentru lucrări de ameliorare în munți.

«În câmp deschis și la munte» nu mai vor juja la gâtul căimilor, «care-l împiedică în urmărirea dușmanului» și cer cu insistență să se ridice opreliștea împușcării ursului. Fiecărei târle de ci să i se dea dreptul a avea o pușcă, «cu plata taxelor către stat», fără obligația de a face parte din vreo societate de vânători.

«Pentru orice abatari cari cauzează pagube locuitorilor, să fie obligat oierul a plăti paguba făcută și constatată de organele în drept, scutit fiind de a plăti amenzi peste amenzi și taxe peste taxe tuturor drumarilor, păzitorilor de câmp, pădurarilor, agenților și particularilor».

Să nu mai fie duse vitele la obor, atunci când vor fi însoțite, ci numai atunci când sunt găsite singure. Cu alte cuvinte, dacă sunt găsite în pădurea oprită, însă se găsesc cu păzitorul lângă ele, trebuiesc lăsate în pace.

În sfârșit după toate aceste nesfârșite înlesniri, care se pot rezuma în formula: totul pentru oerit, cu nesocotirea celorlalte ramuri economice, oerii mai cer «să se reducă taxele, anulându-se și formalitățile ce se cer oerilor să facă».

Ne oprim aci, fără a trece și la formulările în legătură cu valorificarea produselor. Cele în materie de pășunat ne sunt suficiente ca să ne facem o idee completă despre ei și despre conducătorii lor. Vedem dar că ceea ce vor oerii în materie de pășunat, azi, în anul 1937, cred că n'au avut nici pe vremea când Bărăganul era «bărăgan», când în «baltă» nu se făcea agricultură și nici silvicultură, când munții erau vraște și nu valorau decât atât cât puteau oferi ca pășune. Hotărât lucru că nu-și dau seama de imposibilitatea satisfacerii cererilor lor.

Că se mențin în revendicările lor inacceptabile și de neînchipuit pentru oamenii cu simțul răspunderii în stat, nu ne miră prea mult. Ceea ce nu mai putem înțelege însă este atunci când specialiști și șefi de autorități își însușesc aceste cereri. Iată de pildă, în ziarul «Curentul» cu data de 27 Februarie a. c. am citit un reportaj privitor la «Conferința agricolă a Ardealului de Sud» care a avut loc la Sibiu cu câteva zile mai înainte. La conferință au luat parte «reprezentanții» județelor Sibiu, Făgăraș, Hunedoara și Târnava Mică. A fost prezidată de un director din Direcția Eforiilor din Ministerul de Interne. Acolo, în afară de problema pășunilor, s'a discutat și chestiunea plantațiilor «mal cu seamă acolo unde pădurile au fost devastate cu nemiluita». Raportor a fost un domn director general. Examinându-se apoi situația agricolă a județului Sibiu,

d-l șef al serviciului agricol din citatul județ ea expus reformele ce sunt de făcut în domeniul zootehnic, silvic și agricol, propunând soluțiuni». Bun, vreasăzică am ajuns și aici ca în chestiuni de pădurărie soluțiunile să fie propuse de alții, nu de noi. Bine stăm! Înșfârșit, într'un raport «extrem de important și detaliat» în legătură cu problema oeritului, președintele Uniunii cerilor din întreaga țară a susținut următoarele revendicări ciobănești :

- 1) Iarna, prăvăvara și vara oile să fie lăsate în golurile din munte ;
- 2) Să se întocmească de urgență o statistică a pășunilor și golurilor de munți, pe natură de proprietari ;
- 3) Șanțurile de pe marginea șoselelor să fie lăsate libere pentru pășunat ;
- 4) Despăgubirea pagubelor cauzate de urs ;
- 5) Să se facă o lege a oeritului și stâne școli.

Toate cele de mai sus sunt demne de ample comentarii. Ne abținem însă de a le face. Ca și anul trecut conchidem : atenție, la oeri !

N'am terminat. S'ar putea crede de unii — în niciun caz însă de noi silvicultorii — că cel puțin infracțiunile săvârșite în afară de toate abdicările acceptate de lege și pe deasupra ei, vor putea fi sancționate. Nici de cum. De aceea furturile de lemne, atunci când nu sunt sancționate sever și la timp, constituie, la rândul lor, altă calamitate a pădurilor. România trăește în această privință epoca «iertărilor», provocate nu doar din cine știe ce sentiment creștinesc, ci de ceva mai arzător, de interesul electoral. Nu este an dela Dumnezeu să nu se dea cel puțin o amnestie, care să cuprindă, neapărat și delictele silvice. Crezusem la un moment dat că noul cod penal va pune capăt acestei anomalii ; așa cel puțin îmi trecuse nu de mult, pe la ureche. Dar, de unde. Cam pe la 25 Februarie a. c. un domn deputat, majoritar (dacă nu mă înșel), a dat o mare alarmă dela tribuna Camerii, cerând să se ia urgente măsuri ca zilele de închisoare, rezultate din condamnarea sătenilor dovediți infractori la codul silvic și pe care nu le-a plătit, să fie transformate în zile de muncă «pentru regenerarea pădurilor». Iar după banca ministerială s'a răspuns că se vor face grabnice intervenții în acest sens. Nu vrem să ne mai amărim lungind discuția aceasta, căci știm noi ceea ce însemnează zilele de muncă.

Să ne mai întrebăm de ce se ruinează pădurile ? Dar în definitiv, de ce se vor mai fi străduind silvicultorii să le refacă, dacă pe altă cale ele se distrug ? Pădurea românească trăește povestea antriului lui Arvlante.

Marea mutilată.

S'a spus și trebuie repetat : Congresul internațional de silvicultură, care a avut loc în toamna anului trecut la Budapesta, a fost pentru vecinii noștri dela Vest, un prilej, căutat și bine venit, să facă oarecare propagandă revizionistă. În această privință încep să ne sosească anumite ecouri. Iată-l pe d-l G. Grivaz, care, în cadrul unui articol informator asupra congresului, publicat în No. 2/937 din Journal forestier suisse, se face purtătorul de cuvânt al acestor revendicări, vorbind și despre această țară «mutilată de tratatul dela Versailles». Arată apoi că congresul a fost organizat cu o minuțiozitate demnă de toate elor

giile și că Budapesta «ceea regină a Europei, prin situația și palatele sale, s'a arătată odată mai mult orașul care știe să-și primească oaspeții». În finalul articolului, d-l Grivaz, după ce menționează oșpețele și excursiile de tot felul, făcute atât în interiorul capitalei cât și dealungul și dealatul acestei țări «cu moravuri și costume așa de pitorești», adaugă : «poporul unguresc este un popor simpatic, ospitalier și profund patriot : crezul său nu-l spune : eu cred într'unul Dumnezeu, eu cred într'o patrie, eu cred într'o justiție divină și eternă, eu cred în reînvierea Ungariei».

Iar noi, le putem răspunde : reînvierea Ungariei dealtădată, niciodată ! Ar fi bine s'o aște și d-l Grivaz, ca s'o poată spune și altora.

«CUVANT FORESTIER»

Ianuarie 1937 a adus în rândul periodicelor forestiere o nouă publicație condusă de un grup de ingineri silvici, având ca redactor pe d-l Tr. Ionescu-Herou. Pusă în slujba intereselor silviculturii și în special a armoniei profesionale, noua revistă va face, de sigur, carieră, cu atât mai mult cu cât având la bază un principiu creator — camaraderia — ea se integrează în rândurile înaltașelor ei, care luptă pentru mai binele pădurilor țării și al corpului silvic. În acest sens, editorului primului număr credem că a găsit aprobare la toți colegii către care a fost adresat.

Evident, nu este exclus ca apariția Cuvântului Forestier să fi provocat în afară de o plăcută surpriză și oarecare rezerve, mai ales pentru motivul că inginerimea silvică are actualmente două reviste mari (Revista Pădurilor și Viața Forestieră) care dețin titlul de mentori al opiniei publice forestiere (dacă putem zice așa) încât o a treia își va căpăta dreptul la viață numai prin elementul de noutate în publicistica noastră și prin aportul original pe care-l va aduce problemei în sine pentru care luptă. Deocamdată, în adevăr, e o inovație, prin forma de apariție, prin factura articolelor, prin caracterul informativ și prețul ei. Cu fiecare număr își va defini și mai mult, de sigur, și metoda și directiva.

Pentru frumoasele intenții mărturisite, pentru sacrificiul de timp și bani inerent oricărei activități de acest gen, camarazii care se ostenesc să tipărească Cuvântul Forestier, nu pentru o glorie personală ci pentru o nobilă cauză — interesul cel mai bun al colectivității — merită aprobarea și prietenia noastră.

Revista Pădurilor, înțelegătoare a tuturor străduințelor depuse pentru mai bine Corpului, salută cu firească simpatie apariția Cuvântului Forestier, urându-i să trăiască și să realizeze nobilul ideal : armonia profesională.

Redacția.

FAPTE ALE COLEGILOR, VREDNICE DE LAUDA ȘI IMITARE

Din inițiativa camaradului ing. Gh. Ștraev, șeful ocolului silvic Râzca, s'a oficiat în ziua de 14 Noiembrie 1936, un parastas al erolor căzuți pentru

întregirea Neamului, cinstindu-se în deosebi memoria personalului silvic dela acest ocol, mort fie în timp și chiar din cauza serviciului, fie pe front, în războiu.

În prezența autorităților și a Directorului regional silvic (Iași), precum și a unui mare număr de ingineri, conductori și brigadieri silvici și pădurari, cu participarea largă și a școlilor locale, un sobor de preoți a oficiat serviciul divin, iar cuvântătorii au reliefat rostul simbolic al acestei fapte creștinești.

Început în satul Bogdănești, prin refacerea deocamdată a trei morminte cari vor fi împrejmuite și împodobite cu sfintele cruci de stejar, programul acesta va continua în satele vecine având de obiect îngrijirea celor vreo 12 morminte din diverse cimitire, făcându-se astfel și educarea nașei și tineretului în deosebi, crescut în cultul trecutului și al Patriei, cinstind memoria bravilor ce nu mai sunt, dar și-au făcut prisoselnic datoria pentru țară și breasla noastră pădurărească.

Gestul vorbește dela sine, iar celor ce l-au săvârșit, cuvântul nostru de încurajare.

C. Cr.

Cu privire la noile proiecte de legi Agro-(Silvice)

Inființarea «*Institutului Național de credit Agricol*» — Societate anonimă cu scopul de a finanța exploatarea agricole, (așa e definit). Art. 7 precizează că împrumuturile se vor face pe : a) 3—12 luni pentru producție și exploatare, b) 1—5 ani pentru înzestrare cu inventar viu sau mort și c) până la 30 de ani pentru îmbunătățiri funciare, comasări și cumpărare de pământ. Art. 12 fixează dobânda la instituțiile de orice fel, prevăzute la art. 6, — ea neputând depăși 2 la sută pe an peste scontul normal al Băncii Naționale, numai consiliul superior al economiei naționale putând majora acest maxim.

Conducerea o are : Consiliul de administrație, Comitetul de direcție și Comisarul guvernului ce exercită controlul Statului tutelar.

Iar art. 9 — ce interesează în deosebi pe silvicultori, prevede :

«Nu se vor acorda credite decât agricultorilor, viticultorilor, pomicultorilor și proprietarilor de păduri care-și cultivă proprietatea în regie sau tovarășie și nu vor putea fi întrebuințate decât în scopurile indicate de art. 7. Deasemenea se acordă credite și asociațiilor agricole de orice fel, ce vor face efectiv exploatare sau întreprindere agricolă.

Am menționat cele de mai sus referitoare la *Noul Proiect de lege al guvernului*, pentru încurajarea agriculturii și mai ales a micului producător, stimulând și sindicatele (asociațiile) respective, deoarece e un deziderat exprimat atât în *Congresul AGIR dela Iași secția II și VI*, cât și în *Adunarea generală* din acest an a Corpului silvic pt. 1 cap. III privind : «Capitalul și munca românească». *Moțiunea soc. «Progresul silvic»*, arată necesitatea «*Creditului forestier*», și dacă acesta nu se creează încă, spre a facilita și asigurările mutuale contra riscurilor în materie de cultură forestieră : incendii, insecte, inundații, etc., bine e să se lărgească și mai mult cadrul «*Creditul Agricol*» din noul Institut care să devină : *Agro-silvic*, îmbrățișând între câmpul și nevoile producțiilor agricole și forestiere.

C. Cr.

CONTRIBUȚII BIBLIOGRAFICE

Luna Noiembrie 1936.

- Curentul* din 1 Noiembrie : (ss) *Romulus Dianu* : Kinegeticos.
- Universul* din 1 Noiembrie : Sculptura românească în lemn (comunicarea d-lui Prof. O Tafrell, la Academia Română).
- Epoca* din 3 Noiembrie : Nucul -- pomul stânt de ing. agr. *N. Dină*.
- Universul* din 3 Noiembrie : Brazil Moșului de *Adrian Maniu*.
- Viitorul* din 3 Noiembrie : Cum a fost organizat Min. Agr. și Domenii (Institutele de cercetări).
- Prezentul* din 3 Noiembrie : Mari tranacții în industria forestieră cu Anglia și Germania.
- Curentul* din 4 Noiembrie : Conjunctura lemnului românesc pe piața Orientului (reducerea export. prin Galați) de ing. *V. C. Filip*.
- Viitorul* din 4 Noiembrie : Noul consiliu superior al Agriculturii, compunerea sa.
- Universul* din 5 Noiembrie : Grădina botanică de prof. *I. Simionescu*.
- Curentul* din 9 Noiembrie : Se anulează legea Secularizării averilor Mănăstirești de ing. *M. P. Florescu*.
- Curentul* din 7 Noiembrie : In lumea vânătorilor (Ministerul Agr. și problema vânătoarei) de *Thea Mateescu*.
- Curierul silvic* din 11 Noiembrie : Păduri în preajma unui nou sacrificiu de ing. *M. P. Florescu*.
- Le Moment* din 10 Noiembrie : Nos débouchés en Grèce pour le bois de charpente.
- Curentul* din 12 Noiembrie : Cronica lemnului : Transporturile de lemnărie, via mare periclitată din lipsa vagoanelor; piața navilurilor de Ing. *V. C. Filip*.
- Argus* din 13 Noiembrie : Vânzarea pădurilor Statului din regiunea Orșova.
- Adevărul* din 15 Noiembrie : Necesitatea exploatării pădurilor în regi de *Th. Iorga*.
- Tara noastră* din 19 Noiembrie : Exploatarea pădurii «Vatra M-rei Neamț» de ing. *M. P. Florescu*.
- Ogorul* din 19 Noiembrie : Faceți dreptate Moșilor de *O. Rusu*.
- Universul* din 20 Noiembrie : Cronica forestieră : Delicte silvice, de *Florea Căruntu*.
- Epoca* din 20 Noiembrie : Prin țara Moșilor, adevăruri triste, de *N. D. P. Zoița*.
- Naționalul nou* din 20 Noiembrie : Vânătoarea ca mijloc util de propagandă și avuție națională de *Gh. Lehrer*.
- Universul* din 20 Noiembrie : Cooperația forestieră și fondul bis. ort. Bucovina (ss) *Dela Cosmin*.
- Viitorul* din 22 Noiembrie : Alex. Constantinescu și economia noastră forestieră, de Prof. *M. Drăces*.
- Porunca Vremii* din 22 Noiembrie : Nostrificarea diplomelor silvice ale minoritarilor (AGIR-ul trebuie să intervină) de *I. D.*
- Curentul* din 23 Noiembrie : Parastasul de 10 ani dela moartea lui Al. Constantinescu.
- Universul* din 24 Noiembrie : Institutul de Cercetări agronomice, de prof. *I. Simionescu*.

- Curentul* din 21 N-brie : In lumea vânătorilor; incurajarea braconajului, de *Theo Maiorescu*.
- Adevărul* din 15 N-brie : Necesitatea exploatării pădurilor în regiile și rolul cooperărilor, de *Th. Iorga*.
- România Agricolă* din 21 N-brie : Influența pădurii asupra solului, de ing. *V. Harnagea*.
- Curentul* din 25 N-brie : Restaurarea și mărirea domeniului păduros al țării: rolul pădurilor în economia generală; acțiunea Caps și Regim silvic, probleme de viitor.
- Prezentul* din 26 N-brie : Zădărnicia învățământului agricol practic, de *Gh. Tudorică*.
- Epoca* din 27 N-brie : Combaterea secetelor, de ing. *Cezar Cristea*.
- Dreptatea* din 15 N-brie : Pe urmele lui V. Tilea, atacuri cu pădurile Olteniei.
- România Agricolă* din 28 N-brie : Inundațiile, seceta și congresele inginerilor de *Cezar Cristea*, Cetele de moșneni și exploatările pădurilor, de ing. *V. I. Harnagea*, Extragerea zahărului din lemn, de *V. I. Harnagea*.
- Curentul* din 28 N-brie : In lumea vânătorilor, în plin sezon de braconaj, de *Theo Maiorescu*.
- Curentul* din 28 N-brie : Cronica lemnului; Situația lemnului românesc pe piețele străine este excelentă; prețurile în urcare; exportul pe 8 luni, de ing. *V. C. Pălp*.
- Zorile* din 29 N-brie : Pericolul iepurilor, de *Gh. D. Nedici*, și «Ocroțirea vânătorului mic».
- Curentul* din 29 N-brie : Sătenii din ținutul C. Lung-ului pătrund cu forța în pădurile Statului, de *Eugen Popovici*.
- Universul* din 27 N-brie : O enciclopedie agricolă românească (ss) Prof. *E. Grințescu*.
- Văitorul* din 29 N-brie : Activitatea Casei Pădurilor, de *Cezar Cristea*.

Luna Decembrie 1936.

- Curentul* din 2 D-brie : Concentrarea învățământului tehnic superior și colegiul ingineresc.
- Excelsior* din 2 D-brie : Exportul de cherestea în plină activitate.
- România Agricolă* din 5 D-brie : pagina «Silvicultura»: Paza și poliția pădurilor de ing. *V. Harnagea*, Piața lemnului în Palestina. Dispoziții p. exportul brazilor; și Grave nereguli în Ad-ția Caps, la Dir. Arad.
- România Agricolă* din 5 D-brie : Agricultură în Munții Apuseni de *Dr. I. L. Ciomac*.
- Țara noastră* din 3 D-brie : Cum se mai pot salva pădurile țării, de ing. *M. P. Florescu*.

- Curentul* din 5 D-brie : In lumea vânătorilor (culpele in Insp. Vână. Temișoara) de *Theo Maloiescu*.
- Porunca Vremii* din 6 D-brie : Săriți, au intrat jdanii in pădure, de *V. Dova*.
- Le Moment* din 6 D-brie : Nos possibilités d'exportation de bois en Turquie.
- Prezentul* din 6 D-brie : Cronica lemnului : Conjunctura lemnului rom. de foioase pe piața Orientului (o nouă orientare a export. de lemn), ing. *V. C. Filip*.
- Țara noastră* din 10 D-brie : Fondul päd. bls. a Bucovinei, salvat !
- Prezentul* din 10 D-brie : Normele de exploatare a lemn. de rezonanță (controlul Min. Apărării Naționale).
- Epoca* din 10 D-brie : De-ale pădurii, — lucrări in luna D-brie, de ing. *C. Cristea*.
- Excelsior* din 12 D-brie : L'exportation du bois de charpente.
- Curentul* din 11 D-brie : In lumea vânătorilor — de ce devenim braconieri, de *Theo Maloiescu*.
- Curentul* din 15 D-brie : In lumea vânătorilor — preocupările Dir. vânătoarei, examenele inspectorilor onorifici, de *Theo Maloiescu*.
- Curentul* din 16 D-brie : Vănat împaiat, de *Dr. N. Roșu*.
- Epoca* din 15 D-brie : *Vetrele sfințelor Mănăstiri*, de ing. *Cezar Cristea*.
- Prezentul* din 16 D-brie : Dificultățile ce întâmpină exportatorii de lemn.
- Epoca și Viitorul* din 16 D-brie : Treburi pădărărești in luna D-brie de *C. Criseta*.
- Porunca Vremii* din 17 D-brie : Populația Chișinăului tremură de frig.
- Ordinea* din 18 D-brie : Sub bătaia Crivățului (Dar CAPS-ul ce face ?).
- Porunca Vremii* din 19 D-brie : Tălharile jdanilor — la Dir. silv. Chișinău, de *Sergiu Florescu*.
- Epoca* din 17 D-brie : In slujba Artel naționale (congresul Artiști plastici), de ing. *Cezar Cristea*.
- Curentul* din 16 D-brie : Pentru expoziția internațională de vânat.
- Țara Noastră* din 18 D-brie : Ce trebuie să aște și altă lume.
- Epoca* din 18 D-brie : Din faptele silvice demne de laudă, de *Cezar Cristea*.
- Dreptatea* din 19 D-brie : Navigația Dunării in timpul iernii; scăderea transporturilor.
- Dreptatea* din 22 D-brie : Furniturile de lemn ale CAPS.
- Dreptatea* din 22 D-brie : Cui și cum se dau in explcatare pădurile din Maramureș : pentru (Viorel Tilea și Udrea).
- Porunca Vremii* din 21 D-brie : Devastarea pădurilor Maramureșene de *Nic. Bogdan*.
- Porunca Vremii* din 18 D-brie : Scumpirea lemnului, de *I. Diaconescu*.
- Adevărul* din 19 D-brie : Jderul și Braconierul de *R. Murat* (Insp. vână.), probleme vânătoarești.
- Porunca Vremii* din 22 D-brie : Pădurile din jud. Baia in mâinile jdanilor, de ing. silv. *M. P. Florescu*.
- Credința* din 15 D-brie : Turismul in lumina faptel.
- Universul* din 24 D-brie : Chestiunea zootehnică, actualității (dr. *G. Ionescu-Erăila*).

- Porunca Vremii* (Nr. festiv) din 24 D-brie : Realizările CAPS-ului (Industria și comerțul lemnului de Gh. I. I.
- Porunca Vremii* din 24 D-brie : Primele rezultate ale Legii pentru organizarea Turismului în România.
- Curentul* din 24 D-brie : Reducerea exportului de lemn prin Galați: izolarea primului nostru post dunărean, de ing. V. C. Filip.
- Argus* (Nr. festiv) din 25 D-brie : Rolul organizației de turism «Europa» în promovarea turismului românesc.
- Excelsior* (No. festiv) din 25 D-brie : Valorificarea pădurilor Statului (Dare de seară pe ani 1930—1936) de Gh. I. I. și C. Cristea. Ameliorarea exportului de cherestea.
- Ideea Național* din 25 D-brie : Pomul de Crăciun, de Dr. G. Făcărașu.
- Rev. «Albina»* : Despre felurile întrebuințări ale lemnului.
- Curentul și Argus* din 27 D-brie : Exportul de cereale și cherestea prin Galați e neînsemnat. Perspective pentru exportul viitor.
- Curentul* din 27 D-brie : Din istoria socială românească; M. Popescu Spîneli : «Procesul mănăstirilor închinat», de Dragoș Vrâncianu.
- Curentul* din 27 D-brie : Înaintări în corpul silvic al fond. bis. ortodoxe din Bucovina.
- Universul* din 30 D-brie : Delta noastră, de Florea Căruntu.
- Curentul* din 30 D-brie : Cronica lemnului : Piața lemnului în D-brie 1936, dirijarea exportului produselor forestiere, criza de subproducție, de ing. V. C. Filip.
- Viitorul, Excelsior, Epoca ș. a.* : Bilanțul CAFS pe 1936.
- Viitorul* din 31 D-brie : Proiectul de lege pentru organizarea și încurajarea Agriculturii. Importante realizări edilitare, economice și silvice la granița Năsăud, sub regimul liberal (contribuția Laurențiu Oanea). Pe drumurile Neamțului.
- Curentul* din 31 D-brie : Un nou demers al AGIR-ului către guvern.
- Adevărul* din 31 D-brie : (recenzii) : O carte de vânătoare : Jagd in Rumänien, de Gh. Nedici.
- Ogorul* din 1 Ianuarie 1937 : Ruga Codrului către Regele țării, de C. Silviu.
- Curentul* (No. festiv) din 1 Ianuarie 1937 : Un an de realizări în domeniul Cooperăției. Căile ferate și fabricile de cherestea ale CAPS. de Gh. I. I.
- Excelsior* (No. festiv) din 1 Ianuarie 1937 : Anul industrial; Conjunctura. Economia forestieră în 1936, de ing. dr. Văleriu Dinu (dela ICEF).

C. Cristea

MERCURIALE

CRONICA LEMNULUI

Debușeurile lemnului românesc.

Evenimentele succedate în cursul lunii Februarie a. c. vin să transforme în realități concluziile noastre optimiste din cronica lemnului pe Ianuarie a. c.

Lemnul, în atmosfera economiei de război, ce se dezvoltă în mod impresionant de repede, a devenit una din materiile prime căutate dintr-o dată de diverse industrii, consumatori, guvernele diferitelor state, atât pentru construirea edificiilor, lucrărilor de apărare pentru cazuri de război, cât și pentru crearea de depozite în vederea oricărei eventualități.

Lemnul românesc se bucură de o conjunctură excepțional de bună, mai bună chiar decât în perioada 1925—1929.

Piața internațională a lemnului, suferă după urma lipsei de materiale suficiente pentru satisfacerea nevoilor țărilor importatoare, din care cauză prețurile continuă să crească.

Timber Trades Journal and Saw Mill Advertiser, oficiosul săptămânal al lemnului, ce apare la Londra, și care a susținut în tot cursul anului 1935 că prețurile lemnului trebuie urcate, în numărul apărut la 20 Februarie a. c. crede că în câteva săptămâni se vor atinge maximum de prețuri posibile ce se pot rupe dela consumatori, după care se va asigura o stabilitate a prețului internațional al lemnului, cel puțin până în Septembrie a. c.

Principalele debușeuri ale lemnului nostru pentru 1937 sunt următoarele :

Anglia, dețînătoarea a cca. 40% din importul european de lemnărie, continuă să absoarbă din România, cantități masive de lemnărie. Piața engleză, astăzi când economia mondială este în plină expansiune primește lemnărie în specificațiile cele mai ușoare, și conforme cu producția fabricelor noastre de cherestea.

Capacitatea de importat lemnul a pieței engleze, se evidențiază prin compararea importului său total, cu importul european, folosind statisticele CIB-ului din ultimii 3 ani :

	Importul European	Importul Angliei	%
1933 . . .	36.639.720 mc.	12.872.377 mc.	35.0
1934 . . .	41.919.983 „	15.269.573 „	36.6
1935 . . .	39.974.542 „	14.403.676 „	36.0

Cheresteaua de rășinoase importată de Anglia, reprezintă până la 65% din importul său total de lemnărie și nu este lipsit de interes de a o compara cu importul european de cherestea de rășinoase după cum rezultă din cifrele de mai jos :

	Importul European	Importul Angliei	%
1932 . . .	3.414.662 Stds.	1.454.191	43
1933 . . .	4.112.117 „	1.949.670	48
1934 . . .	4.458.326 „	2.210.056	49
1935 . . .	4.209.484 „	2.069.608	49

Reese din compararea cifrelor de mai sus, că Anglia este adevăratul regulator al pieței lemnului din Europa. Cererile pieței engleze coincidând cu diminuarea disponibilității de lemnărie exportabilă a țărilor exportatoare din Europa, au provocat o congestie generală a prețurilor în compartimentul lemnului de rășinoase și în parte a lemnului de foioase.

Cererile din anul curent ale Angliei, nu pot fi acoperite în totalitate, fiindcă țările mari furnizoare (Canada, Suedia, Finlanda și U. R. S. S.) au de acoperit nevoile consumului lor intern, din care cauză, disponibilitățile lor de export sunt inferioare cantităților exportate în anii precedenți.

În cursul lunii Ianuarie a. c. Anglia a importat 108.385 Stds cherestea de rășinoase în valoare de 1.319.167 Lstg. față de 113.104 Stds importați în Ianuarie 1936, cu o valoare de 1.126.415 Lstg. La acest import, iau parte Finlanda, U. R. S. S., Suedia și U. S. A. cu cantități mai mici decât în 1936.

Subliniem după The Timber trades Journal, că Anglia va continua să arate interese susținute pentru lemnul românesc, însă va ridica exigențele sale pentru sorturile și dimensiunile cele mai căutate astăzi și anume :

2' X 4' (rigle pentru acoperișuri de hangare, ferme, etc.).

Scânduri de 7/8' și 3/4'.

Dulapi de 2.5' X 7'.

„ de 3' X 9' și 2.5' X 7' pentru căile ferate.

Cele mai mari cereri sunt pentru riglele de 2' X 4', care se cumpără și în partide separate, atât de Londra și de Anglia de Sud.

În anul 1936, majoritatea exportului nostru de lemnărie pentru Anglia, s'a efectuat prin porturile Hamburg, Gdynia și Danzig, marfa fiind provenită din Bucovina. Li se impută fabricanților de lemnărie din Bucovina, că au abuzat prea mult de situația excepțională a pieței engleze și au trimis toate brăcurile și toate vechiturile drept marfă bună, vânzarea fiind făcută cu plata la prezentarea documentelor și care se făceau întotdeauna înainte de sosirea mărfii în Anglia. Din această cauză, brokerii din Londra, Hull, Garston, etc., continuă să privească cu neîncredere pe industriașii forestieri din România, și încep să refuze cumpărăturile din Bucovina.

Suntem asigurați, că în cursul acestui an, exportul de lemnărie pentru Anglia va fi făcut în majoritate prin porturile Galați, Brăila și Constanța, datorită navlurilor ce prezintă tendințe de scădere.

Italia, necesită cantități imense de lemnărie pentru metropolă și colonii, însă este puțin obosită financiarmente din cauza acțiunii din anul trecut întreprinsă pentru ocuparea Abisinel.

Zilele acestea a fost semnat acordul cu Italia.

El prevede pentru lemn un contingent semestrial de 3.500.000 Lit. chereștea și cloplitură de rășinoase pentru Metropolă și 4.500.000 Lit. pentru chereștea și cloplitură de rășinoase pentru colonii, precum și 2.000.000 Lit. pentru folioase. Plata se face în clearing la cursul oficial plus 38%, circa 7,20 Lei la Lit.

Exportatorii români vor primi contravaloarea în Lei dela B. N. R. pe măsura disponibilului.

În baza acestui acord, vom putea plasa anual în Italia cca. 80.000 m³ chereștea și cloplitură de rășinoase și folioase.

Palestina, care a încercat o stagnare economică din cauza tulburărilor naționalităților arabi, reia activitatea în industria construcțiilor, și absoarbe în cursul acestui an cantități mari de lemnărie de rășinoase.

Cum creditul este lărmățat în Palestina, cele mai multe cumpărături se vor face în partide mici de zeci sau chiar câteva vagoane. Livrarea promptă a acestor partide mici se va face exclusiv prin Constanța unde se pot încărcă în fiecare săptămână, acest port fiind deservit de 2 linii maritime pe care circulă vapoarele Har Zion (Palestinian), Har Carmel (Palestinian), Polonia (Polonez), Cosciusko (Polonez) și altele.

Reluarea importului intens de lemnărie pentru Palestina, va asigura portului Constanța o activitate susținută în exportul acestui articol. În tot cursul anului, nu numai în lunile Decembrie—Martie, când navigația pe Dunăre este oprită.

Prețurile pentru chereștea ce se livrează în Palestina continuă să fie susținute.

Siria, încearcă un revirement economic, ce se traduce cu o mărire a cererilor de lemnărie; din această cauză importatorii sirieni, recunoscători prin metodele lor orientale de care au făcut uz în parte sau în total la exportul de lemnărie din România, au devenit dintr'odată foarte culanți, acceptând în totul prețurile noastre majorate, condițiunile de livrare cât și noua sortare.

Egiptul, este piața din Basinel Mediteranean, care a oferit întotdeauna pentru lemnul nostru prețuri mai bune decât Siria.

Ne facem datoria să amintim în această cronică că firma Assad Bassill-Pașa din Alexandria, care deține cca. 40—50% din importul total de lemnărie al Egiptului, prin reprezentantul său din România, a dus o politică pentru urcarea prețului lemnului românesc, și a înțeles întotdeauna să concluzeze la normalizarea pieței lemnului din România, și la îndepărtarea practicilor orientale uzitate de atâți intermediari și agenți ai importatorilor.

În anul curent, Egiptul va conta pentru România într'un grad superlativ, deoarece va influența prețurile lemnului nostru în Orient, fără însă a se considera că le și poate determina.

Grecia a constituit întotdeauna un debruș permanent al lemnului românesc, cerând mărfurile cele mai bune și bine sortate, (sortimente grecești). Din importul total al Greciei de cca. 30.000 vagoane lemnărie, cca. o treime au fost provenite din România.

Din cauza urcării cu 250 lei/m³ a prețurilor pentru lemnăria de rășinoase ce se exportă în Grecia față de prețurile din Noembrie 1936, importatorii din Grecia au făcut cunoscut cercurilor noastre forestiere că la aceste prețuri nu pot angaja nouile partide; și că (eternul refren) vor fi nevoiți să cumpere lemnărie rusească.

Deținem informația că se vor face livrări de cherestea pentru această țară, în contul contractelor zise vechi, numai de către Foresta, S. W. A. G. și Carpatina, celelalte societăți și exportatori, refuzând să mai execute contractele vechi pentru motive invocate.

Franța cu coloniile sale, arată interese susținute pentru lemnul nostru, cerând în special madrieri și bastinguri de rășinoase.

Turcia, Continentul și America de Sud, completează debrușurile din acest an pentru lemnul nostru.

Posibilitățile de plasare ale produselor noastre forestiere sunt mult mai mari decât capacitatea normală de producție a pădurilor noastre.

Industria lemnului din România fiind în mâinile capitaliștilor strelni cari dirijează dela Milano, Geneva și Budapesta operațiile pentru lichidarea pădurilor noastre de rășinoase, aceștia vor găsi soluțiile respective ca să poată tăia, oricât, fără a ține seama de capacitatea normală de producție a pădurilor din România.

Prețurile continuă să crească

Se știe că, începând dela 1 Iunie 1934, orice export de lemnărie se trece mai întâu prin clurul comisiilor pentru controlul calității, cantității și valorii mărfurilor ce se exportă, după care BNR-ul poate permite efectuarea propriu zisă a exportului.

Prețurile de facturare pentru lemnărie, sunt fixate de către Asociația Industriilor Forestiere din România — secția forestieră UGIR — și la paritatea prețurilor medii de pe piețele internaționale. Aceste prețuri sunt revizuite ori de câte ori se schimbă situația lemnului pe piețele internaționale.

În anul 1935, prețurile minime pentru cherestea de rășinoase s-au schimbat la 17 Februarie, 20 Iunie și 17 Noembrie.

La 5 Ianuarie a. c., prețurile minime fixate pentru piața orientului (Siria, Palestina și Egipt, Cypru și Africa de Nord) au fost majorate din nou.

Astăzi, aceste prețuri sunt găsite ca fiind inferioare, și Asociația Industriilor Forestiere în circulara din 3 Februarie a. c., trimisă exportatorilor, le atrage atenția că prețurile pentru Siria, Palestina și Egipt, sunt ferme și că se pot obține 2—3 sh peste prețurile minime stabilite.

Fabricanții de lemnărie, care au încheiat anul 1936 cu beneficii indiscutabile, trebuie să sesizeze situația specială a pieței lemnului, caracterizată printr-o sensibilitate prea accentuată, și să angajeze cantități mari și cu termene lungi de livrare.

Grecia continuă să se abțină de a cumpăra lemnărie din România, din care cauză nu se poate vorbi de o piață grecească pentru lemnul românesc.

Continuă majorarea a prețurilor pentru lemnăria de rășinoase se poate vedea foarte bine din variația acestor prețuri, cotate în lei/m³ fob Galați și Constanța, și anume:

	1 9 3 6				1 9 3 7	
	April.	Aug.	Nov.	Dec.	anuar.	Febr.
Grecia cl. IV 19-40 cm 4 m .	1.150	1.200	1.350	1.450	1.550	1.620
" " V 19-30 " 4 " .	1.050	1.100	1.250	1.350	1.400	1.450
" " IV/V 10-17 " 4 " .	950	1.000	1.150	1.200	1.350	1.400
Egipt tip Alexandria specificație 4 m [70% late și 30% înguste și morali]	1.040	1.070	1.250	1.300	1.420	1.500
" idem morali 4 m	960	980	1.150	1.200	1.360	1.380
" " cl. IV/V 10-17 cm 4 m .	930	950	1.120	1.160	1.300	1.330
" cantinelle [12/24 mm 1,50-4 m]	800	850	950	1.100	1.225	1.225
" scurțătură 1-2,50 de la 8 cm în sus	800	850	900	950	980	1.000
" cantinelle scurte de 1-2,50 m	750	790	820	850	870	900
Siria tip Siria în specificație	950	980	1.200	1.300	1.350	1.400
" morali cl. IV/V	925	950	1.150	1.200	1.250	1.300
" înguste cl. IV/V	925	950	1.150	1.200	1.250	1.300

Majorărilor continue și pronunțate în compartimentul lemnului de rășinoase le corespunde majorarea lemnului rotund de la fabricile de cherestea.

Prețurile lemnăriei de rășinoase ce se exportă în Ungaria au fost majorate cu 5 pengő/m³ (140 lei/m³).

În compartimentul foioaselor, prețurile sunt mai reținute, din care cauză majorările încercate sunt numai de cca 5-8% față de majorările de cca 50% încercate de rășinoase. Majorări pronunțate au suferit prețurile cherestelei de stejar.

Asociația industriilor forestiere din România, în ședința de la 15 Februarie a. c., a revizuit prețurile pentru lemnăria de foioase, majorându-le cu cca 5-8% față de prețurile vechi din Decembrie.

Dăm câteva prețuri comparate pentru principalele sortimente de fag, stejar și alte esențe, ce revin fob porturile dunărene sau Constanța.

Grecia		Dec. 1936	Febr. 1937
Cherestea de fag aburită cl. I/II (sortiment grecesc) dela			
	2 m în sus	80 sh	86 sh
"	1—1,90 m	65 sh	66 sh
"	inguste (7—13 cm) dela		
"	2 m în sus	—	50 sh
"	inguste (7-13 cm) 1-1,90 m	—	45 sh
Subli (cloplitură de fag)			
Rig'e	18/18—27/27 0,80 m în sus	47 sh	47 sh
"	48/48—60/60 0,40—0,70 m lungime	45 sh	45 sh
"	48/48—60/60 0,80 m în sus	60 sh	50 sh
Cherestea de stejar Sur Dosse cl. I-a dela 2 m în sus			
		125 sh	200 sh
"	cl. II-a dela 2 m în sus	115 sh	160 sh
"	Quartler dela 2 m în sus	146 sh	220 sh
"	Mercantilă dela 2 m în sus	100 sh	150 sh
Lemn rotund de tel, anin, mesteacăn, plop			
		54 sh	58 sh
"	de fag	47 sh	50 sh

Prețurile sunt fob cu 5 jum. la sută scont și comision (1 sh pentru Grecia = 27 lei).

Siria și Palestina

Cherestea de fag calitate tombantă cl. I, II și III dela 2 m în sus	60 sh	64 sh
Idem, idem cl. I, II, III dela 1—1,50 m	46 sh	50 sh
Cherestea de stejar cl. I/II dela 2 m în sus	96 sh	120 sh
Idem, idem dela 1—1,50 m	86 sh	110 sh
Lemn rotund de anin, teiu, plop, mesteacăn	38 sh	40 sh

Prețurile se înțeleg cu 6% scont și comision (1 sh pt. Siria = 35 lei).

Egipt

Cherestea de fag cal. tombantă pt. Egipt dela 2 m în sus	56 sh	58 sh
Idem, idem dela 1—1,50 m	43 sh	45 sh
Cherestea de fag cl. III-a dela 2 m în sus	46 sh	48 sh
" stejar netivită cl. I și II-a	93 sh	100 sh
" " " mercantilă	88 sh	95 sh
" " fasonată dela 2 m în sus	120 sh	135 sh
" " " dela 1—1,90 m	87 sh	90 sh
Cloplitură de stejar 15/15—31/31	90 sh	150 sh

Traverse de stejar

Traverse normale, bucata		6,00 sh
" vicinale buc. 230—240 m		3,50 sh
Lemn rotund plop, teiu, mesteacăn	38 sh	39 sh
" " fag	33 sh	35 sh

Prețurile se înțeleg netto cassa (1 sh = 35 lei).

Fr a n ț a

Doage de stejar 35—84 cm	100 sh
„ „ dela 85 cm în sus	135 sh
Prețurile se înțeleg netto fob (1 sh = 35 lei).	

Listele de prețuri mai cuprind sortimentele de stejar și fag pentru Austria, Elveția, Africa de Nord, Franța, Ungaria și Germania.

MAJORAREA TRANSPORTURILOR PE C. F. R.

În conformitate cu aprobarea consiliului de miniștri, începând dela 1 Aprilie a. c., transporturile de mărfuri pe C. F. R. se vor scumpi cu 15%.

Asociația Industriilor Forestiere în ședința din 15 Februarie a. c., a stabilit o nouă majorare a prețurilor la sortimentele de chereștea de rășinoase, stabilite în listele din 5 și 20 Ianuarie a. c., ca și cele pentru Germania din listele anterioare, cu o cotă care rotunjit reprezintă diferența de fracht și anume, de fiecare m. c.

- a) pentru exporturile prin Galați și Constanța cu 1 sh de m. c.
- b) „ Ungaria cu 1 pengöe.
- c) „ Germania cu 1 R. M.
- d) „ Austria cu 1 sh austriac.
- e) „ Elveția cu 1 fr. elvețian.
- f) „ Cehoslovacia cu 5 k. c.

Pentru îcoloase majorarea este cuprinsă în prețurile arătate mai sus.

Pentru vânzările de lemnărie cu livrări după 1 Aprilie a. c., urmează să se introducă în contracte următoarea clauză :

Tarifele de cale ferată română. «Această cumpărare încheiată astăzi se înțelege pe baza tarifelor actualmente în vigoare. În caz de majorare ulterioară «sau de reducere, diferența în plus sau în minus va merge în sarcina noastră «sau în profitul nostru».

Standardizarea dimensională și calitativă a sortimentelor de lemnărie ce se exportă.

Sub imperiul crizei mondiale, comerțul de lemnărie din România a suferit schimbări profunde. Sortimentele, prețurile și condițiile de livrare a produselor noastre forestiere, cari, înainte de izbucnirea crizei, erau fixate de exportatori și acceptate de cumpărători, devin în perioada de criză, elemente subordonate importatorilor.

Așa zisa dictatură a importatorilor a determinat în comerțul forestier al României :

1) Schimbarea clasamentului normal al chereștelei, întărirea sortării și introducerea claselor zise inferioare, care nu conțineau decât parte din clasele normale de clasate.

2) Reducerea grosimilor uzuale ale lemnului de rășinoase cu 1—4 mm, deși țările consumatoare (Siria, Egipt, Grecia, Palestina, etc.) au cunoscut mai departe aceleași grosimi ca și înainte de izbucnirea crizei.

3) Reducerea prețurilor cu cca 50%.

Prin introducerea controlului calitativ și dimensional al produselor forestiere brute și fabricate, s'a putut ajunge la o standardizare dimensională și calitativă, a tuturor sortimentelor de lemnărie, cea ce a avut ca efecte imediate :

— înlăturarea concurenței ne loiale ce-și făceau între ele firmele exportatoare,

— întărirea creditului nostru pe piețele importatoare.

Cu începere dela 1 Februarie a. c., toți fabricanții de cherestea nu pot vinde cherestea de brad, sortimentul morali și semi morali, decât în următoarele dimensiuni :

24/40, 24/45, 24/48, 28/56, 33/66, 38/76, 48/96, 56/116, 66/135, 86/116, 58/68, 68/88, 78/98, 48/48, 5/56, 66/60, 76/76, 96/96, 116/116.

Toleranța admisibilă, pentru morali ce nu sunt uscați, nu va putea fi mai mare de 2 mm.

Comisia de Control a lemnului, ce funcționează în portul Constanța, gă-sind la exportările de lemnărie controlate, că grosimile reale sunt cu mult mai mari decât ce le declarate, au obligat pe câțiva exportatori de a mări dimensiunile, rezultând prin această operație plusuri de câțiva metri cubi.

Diverse,

Dunărea fiind desghețată și curățată de stoluri, în cel mult șase zile vor începe să intre în Dunăre vapoarele de mare ; Primele transporturi se vor face cu partide vechi pentru Grecia, nelivrate din cauza înghețării timpurii a Dunării.

Prin punctul Constanța se scurg zilnic sute de vapoare cu cherestea în special pentru Palestina și parte pentru Siria și Egipt.

Navlurile prezintă tendința de a scădea, fiindcă toate vapoarele dezarmate în perioada 1933—1935, au fost repuse în cursă. Piața navlurilor pentru Galați se va forma mai târziu.

Navlurile de astăzi pentru Constanța sunt următoarele :

Grecia de Est	5.10.0—6.0.0/22 m ³ (cca 160 lei/m ³)
Grecia de Vest	6.0.0—6.10.0 " " 190 "
Siria-Palestina	6.0.0—6.10.0 " " 190 "
Cipru	8.0.0—8.10.0 " " 210 "
Alexandria	5.5.0—5.10.0 " " 170 "
Franța de Sus	11.0.0—11.10.0 " " 350 "
Africa de Nord	10.0.0—11.0.0 " " 335 "
Anglia	12.01.0—(fio) " " 380 "

Lira sterlină este calculată la cursul mediu de 700 lei (cursul oficial al BNR-ului este de 687,50 lei).

În cronicile viitoare vom începe să dăm diferitele cheltuieli reclamate cu exploatarea, industrializarea și transporturile via mare a lemnului de rășinoase și folioase, necesare pentru diferite analize de prețuri (amenajamente, rentabilitatea exploatărilor, fixarea prețurilor de vânzare fob sau cif, etc.).

V. C. Filip.

STANDARDIZAREA MORALILOR

În ultima ședință a Asociației Industriilor Forestiere din țară s'a stabilit țări ale bazinului Mediteranean. Era necesară această normalizare, căci în ultima vreme ca un efect al anilor de criză și a situației nenorocite în care se găsește industria noastră forestieră, dimensiunile acestui sortiment se găsea într'o adevărată anarhie. Reprezentanții diferiților importatori cutreerând țara în lung și lat căutau să obțină condițiile cele mai avantajoase. Nu numai prețul era derizoriu dar impusese așa zisă metodă a dimensiunilor scăzute. Cu avansuri date în moneda țării puteau foarte ușor ca acolo unde instituția se găsea într'o situație financiară slabă să obțină marfa cu 1—3 mm. mai puțin decât era în realitate. Fabricantul sau intermediarul fiind nevolt admitea. Din această cauză a putut să existe până în prezent această metodă care pe drept cuvânt se putea numi «bursa neagră legalizată». Prin această metodă de a se exporta mărfurile cu dimensiuni mai mari decât cele facturate, reprezentanții și uneori chiar firmele mari străluc de durerile țării noastre, cari volau să facă o concurență altor firme, scoteau din țară devizele rezultate din speculația sărăciei noastre.

Comisiunile de control din parturile dunărene înstitute de către Asociația Industriilor Forestiere a luptat și luptă contra acestor metode cu adevărat orientale. Se cuvine cu această ocazie să recunoaștem marele merit ce revine colegului V. Filip care a luptat destul de mult în aceste comisii, ca cel puțin scândurile să fie exportate cu dimensiuni pline. Dacă nu se putea lua măsură în așa mod ca producătorii să nu fie speculați, s'a luptat în această direcție ca cel puțin devizele rezultate să fie într'o oarecare măsură cele reale. Rezultatul a fost bun numai în ceea ce privește dimensiunile scândurilor. Nu același efort a avut eforturile făcute în ceea ce privește dimensiunile de morali. Numărul acestora devenise în ultima vreme la un număr extraordinar de mare, astfel că era imposibil o verificare a lor. Pentru a ilustra și mai bine aceste variațiuni de morali dau mai jos tipurile curente până în ultima vreme.

Egipt.

a) 23/24, 22/24; b) 24/47, 24/45, 23/46, 22/46; c) 38/38; d) 26/52, 26/54, 27/54, 28/56, 28/55; e) 30/62, 31/64, 32/65, 33/66; f) 34/72, 36/74, 37/74, 37/75, 38/76, 38/75, 35/74; g) 44/44, 45/45, 46/46, 47/47, 48/48, 46/47; h) 44/92, 46/94, 47/95, 48/96, 48/95; i) 44/64, 97/75, 88/88; j) 55/55, 56/56, 54/54, 58/58; k) 74/74,

1) Rigle, grinzi, cari în basinul mediteranean se numesc astfel.

75/75, 76/76, 78/78; l) 64/64, 65/65, 56/66, 68/68; m) 94/94, 95/95, 96/96, 98/98;
n) 53/112, 56/116, 55/112.

Siria.

a) 18/38; b) 22/34, 22/32, 23/34, 24/34, 23/33; c) 22/45, 23/45, 24/45, 23/64, 22/46; d) 26/54, 27/54, 27/55, 28/56; e) 31/64, 32/64, 32/65; f) 33/73, 34/70, 36/74, 37/75, 38/76, 35/74, 36/76; g) 38/38; h) 44/64; i) 44/44, 45/45, 46/46, 47/47; j) 46/94, 46/96, 47/95, 48/96, 47/97; k) 64/64, 65/65, 66/66; l) 54/54, 55/55, 56/56, 56/58; m) 62/132, 64/136, n) 74/74, 75/75, 76/76; o) 94/94, 96/96; p) 52/112; 54/116; 55/114.

Grecia.

a) 21/42, 22/44, 23/45, 24/45, 22/16, 24/48; b) 26/52, 26/54, 27/54, 27/55; c) 31/62, 31/64, 32/64, 32/65, 33/66; d) 32/55; e) 33/33; f) 36/72, 37/74, 37/75, 34/75; g) 40/46, 42/42, 44/44, 44/45, 46/56; h) 42/62, 44/64; i) 28/28; k) 45/95; l) 46/72; m) 62/62, 64/64, 65/65, 66/66; n) 68/32, 66/146; o) 84/114; p) 85/85; r) 92/92, 94/94, 95/95; s) 34/124; t) 74/114.

Deoarece în Palestina în urma mișcării naționaliste arabe comerțul de cherestea a fost în mare parte redus, efectuându-se mai mult vânzări de lăzi de fructe, metoda dimensiunilor scăzute a fost în anul acesta aproape inexistentă.

Privind aceste variațiuni de dimensiuni este ușor de recunoscut că :

1) La o fabrică nu se putea vorbi de un randament cât mai mare.

Nu erau o bază sigură de calcul.

3) Nu se putea face de către comisiunile de control nici un fel de verificare. Orice conducător de fabrică care a contractat vânzări de morali și semi-morali pentru aceste țări știe destul de bine câte neplăceri a avut de îndurat.

Cum o asemenea situație nu se mai putea tolera, subsemnatul precum și o instituție forestieră au făcut propuneri concrete pentru standardizarea acestor sortimente. *Asociația Industriei Forestiere (producători și exportatori) într'una din ședințele ei luând în discuție propunerile primite a hotărât ca dela 1 Februarie anul curent, dimensiunile acestor sortimente vor fi corectate pentru țările bazinului Mediteranean. Astfel că dela acea dată nu se vor mai putea vinde în Grecia, Siria, Palestina și Egipt cherestea de brad sortimentul morali și semimorali decât în următoarele dimensiuni :*

24/40, 24/45, 24/48, 28/56, 33/56, 38/76, 48/96, 58/68, 48/68, 58/78, 68/88, 78/98, 56/116, 86/116, 66/135, 98/118,

48/48, 56/56, 66/66, 76/76, 96/96, 116/116.

Acest început bun să fie de bun augur pentru viitor. Dacă o sortare calitativă depinde în mare măsură de conjunctura și de forma de organizare a industriei naționale, nu acelaș lucru se poate spune despre standardizarea dimensiunilor. Dimensiunile se pot măsura și ca atare se pot verifica. Normalizarea acestor dimensiuni ținând cont de principiile călăuzitoare ale raționalizării, va aduce desigur un mare aport economiei forestiere.

Dacă astăzi industria forestieră, și comercializarea materialului lemnos se găsește în majoritate în mâinile străinilor, grija și datoria forurilor conducătoare românești este de a fixa în mod definitiv normele de conducere. Săgașul pe care trebuie să meargă această industrie până când alte forme de organizare vor impune o totală schimbare a normelor de schimb cu străinătatea.

Ing. Grigore Florescu

EUROPEAN TIMBER EXPORTERS' CONVENTION

E. T. E. C.

Comunicat pentru presă.

9. II. 1937.

Contingentele ETEC-ului respectate în 1936.

Secretariatul ETEC-ului a stabilit cifrele exportului de cherestea de rășinoase brută și rindeluită pentru anul 1936, după statisticele oficiale ale comerțului exterior. Cele opt țări semnatare ale Convenției (Suedia, Finlanda, U. R. S. S., Polonia, Cehoslovacia, Austria, Yugoslavia și România) au exportat în 1936, — primul an de activitate al Convenției încheiate la 15 Nov. 1935 la Copenhaga —, 3.831.755 standarzi de cherestea de rășinoase brută și rindeluită.

Contingentul global fiind fixat pentru 1936 la 3.850.000 standarzi, se constată fără urmărire că s'a respectat convenția.

Exportațiunile arătate de statisticele oficiale ale C.I.B.-ului întrec pentru anumite țări contingentele fixate de E.T.E.C. Trebuie totuși să se sublinieze în această privință că statistica C.I.B.-ului nu corespunde exact cu cifrele de control ale E.T.E.C.-ului. În adevăr, ea (statistica) ia în considerație posturi care nu intră în prevederile Convenției, de exemplu mărfurile zise restante (overlying goods), plusurile de expediție de usaj comercial curent și livrările în țările în afară de Convenție. Ținând seamă de acești factori de corecție, se constată că contingentele prevăzute de E.T.E.C. n'au fost respectate numai în ceea ce privește contingentul global, ci și contingentele fiecărei țări participante la Convenție.

EUROPEAN TIMBER EXPORTERS' CONVENTION

E. T. E. C.

Comunicat pentru presă.

23. II. 1937

Comitetul executiv al E. T. E. C.-ului s'a întrunit la 22 II. 1937 la Londra, sub președinția d-lui Kempe (Stockholm) în ședință ordinară. S'a constatat că aproape 55% din contingentele de exportare prevăzute pentru 1937 au putut fi vândute la prețuri mereu crescânde, în așa fel că prețul lemnului pare a corespunde acum nivelului general al prețurilor materiilor prime. S'a constatat de

asemeni că cantitățile de lemn prevăzute pentru exportare sunt întrun raport potrivit cu nevoile clientelei.

Svonurile despre o modificare a contingentelor fixate pentru 1937 nu au nici o bază.

Cele nouă organizații de exportul lemnului au fost reprezentate în ședință, și ele au exprimat părerea unanimă că ETEC-ul trebuie să fie menținut în 1938.

C. I. B.

Comunicat pentru presă.

10 Februarie 1937.

Cifre lunare de exportul european de lemn — extrase din statistica oficială a C. I. B.-ului —

Decembrie 1936.

Tara de origină	Exportul total în m ³	Din care, chereslea de rășinoase brulă și rindeluluiă în m ³
Norvegia	13.594	11.040
Suedia	375.474	355.151
Finlanda	364.719	281.848
U. R. S. S.	264.32	99.808
Estonia	14.040	7.947
Letonia	57.191	75.20
Lituania	20.377	13.567
Polonia	174.950	105.793
Cehoslovacia	271.738	21.351
Austria	237.135	126.560
Jugo-Javia	121.216	74.565
România	230.123	161.020
Total	2.118.589	1.334.470

R E C E N Z I I

Gayer-Fabricius.

Die Forstbenutzung.

Exploatarea pădurilor.

Ediția 13-a, XV + 733, pag. 8°. Paul Parey, Berlin, 1935. Prețul 34 Rm.

Reflectând puțin asupra faptului, cum a fost posibil ca celebra carte a lui Gayer, asupra exploatării pădurilor, apă rută pentru prima oară acum aproape 75 ani (1863), să răzăndă încă în viață, atâtăia ani dela moartea autorului (1907), vom desprinde două categorii de factori cari au contribuit la perpetuarea ei.

În primul rând, găsim partea de contribuție a lui Gayer; în modul cum el a expus materialul, cum l-a tratat în cele 9 ediții scoase în timpul vieții sale. De sigur a fost o carte ce a corespuns nevoilor timpului, cuprinzând în ea tot ce se referea în acele vremuri la exploatarea pădurilor. Mai pe scurt n'am putea spune: a fost o carte bună. Fără acest merit cartea lui Gayer n'ar fi putut să se mențină în nouă ediții cât a trăit autorul. Cărți bune, în timpul cât au trăit autorii respectivi, găsim foarte multe în literatură, dar ca ele să se poată menține în ediții repetate și după moartea autorilor este nevoie, în afară că sunt bune, și de altceva. Amintesc de celebrul tratat de silvicultură, la vremea lui, al lui Mayr (*Waldbau auf naturgesetzlicher Grundlage*), care cu greu a mai putut fi

scoș în ediția doua, acum câțiva ani, după aproape 20 ani dela prima ediție (1909). A lipsit cineva, care să la asupra sa adaptarea lucrării și darea ei la lumină. Acest cineva constituie categoria a doua de factori ce i-am amintit. Meritul lor este de foarte multe ori tot așa de mare cât al autorului. Dacă lucrarea lui Gayer a apărut în timpul vieții autorului în nouă ediții, se datorește numai calității materialului tratat. apariția după moartea lui constituie fără îndoială meritul profesorilor Heinrich Mayr și Ludwig Fabricius. Fără de înțelegerea acestora, fără contribuția lor personală la darea mai departe la lumină, nu era posibil să avem astăzi a treisprezecea ediție.

Mayr, cunoscut la noi prin tratatul ce l-am amintit mai sus, este urmașul la catedra de silvicultură la Universitatea din München. Încă pe timpul când Gayer era în viață el contribuie la partea ce se referă la studiul lemnului și întrebuințările lui la ediția 9-a. Curând după moartea lui Gayer (1907), în anul 1909, Mayr scoate sub îngrijirea lui ediția 10-a singura pe care a scos-o, căci în curând (1911), Mayr moare. De aici, grija de tratatul lui Gayer o ia asupra sa, succesorul la aceeași catedră pe care o onorase Gayer și Mayr, profesorul Ludwig Fabricius. Menținând tradiția pe care Mayr o introdusese, ca urmașul la cate-

dră să se îngrijească de opera maestrului său, prof. Fabricius, fost elev al lui Gayer și Mayr, dă dovadă că memoria lui Gayer trebuie mai departe cinstită, în mod demn, își ia obligația de a se îngriji de moștenirea primită. Astfel, în anul 1919, apare sub îngrijirea prof. Fabricius ediția 11-a, căreia îi urmează la scurt interval (1921), ediția 12-a. Apariția lor fiind imediat după războiu, când Germania nu mai dispunea de materiile prime pentru industria ei, condițiile tehnice ale ambelor ediții au fost mai puțin satisfăcătoare (hârtia este de proastă calitate).

De mult se simțea nevoia unei ediții noi, adoptată la noile progrese realizate în ultimii ani, și care să apară în condiții mai bune de tehnică tipografică.

Nu credem că ar fi de folos să ne ocupăm de felul cum este împărțită cartea, în capitole și despre ce tratează fiecare... ect..., aceasta fiind cunoscut de toată lumea. Și în această ediție se păstrează scheletul trasat de Gayer, cu mici modificări ce s'au făcut deja în celelalte ediții. Dealtfel, cum spune, autorul, cadrul fixat de Gayer a fost așa de bine ales că se prevăzuse loc pentru eventuale modificări, fără ca să se schimbe ceva din structura tratatului. Este însă meritul prof. Fabricius care a știut să introducă toate noile descoperiri realizate până acum în domeniul exploatării pădurilor încât să nu se observe o abatere de la liniile generale stabilite în cele 9 ediții. Și totuși, modificări importante s'au adus în partea I-a, referitoare la Lemn, fără ca această parte să fie de nerecunoscut. Sunt în această parte capitole care au trebuit să fie complet refăcute, conform descoperirilor făcute de la război încoace.

Deși unele țări (Austria și la noi) se manifestă o tendință de separare a anumitor domenii care odinioară aparțineau exploatării pădurilor, cum este chestiunea transporturilor forestiere, a ferăstrăielor, etc...; în ediția de față prof. Fabricius le menține la același loc ce îl destinase Gayer. În revista Forstwissenschaftliches Centralblatt No. 13 din 1936, a apărut chiar o pledoarie a lui Adalbert Ebner pentru menținerea chestiunilor de transport în cadrul exploatării pădurilor. Dacă s'au separat, nu trebuie să se pierdă contactul cu silvicultura și amenajamentul. O cultură rațională și o exploatare înțeleaptă va cere totdeauna ca mijloacele de transport să țină seamă de metodele de amenajament și de silvicultura ce se aplică.

Dacă la ediția primă numărul figurilor a fost foarte redus, și mai toate erau numai desene de mână, făcute de Gayer, în ediția 12-a, numărul fotografiilor se ridică la 448. Multe din aceste fotografii sunt pentru prima oară date la lumină.

Un bogat index alfabetic, ce se găsește la finele tratatului, ne înlesnește consultarea.

Cu această nouă ediție, căruia prof. Fabricius, a reușit să-i dea un aer nou, o viață nouă, putem spune că tratatul lui Gayer rămâne încă multe decenii de actual incolo, singura lucrare din acest gen, neputând să mai fie depășită. Nu mai este nici o îndoială că împlinirea primelor sute de ani dela apariție, îl va găsi tot așa de apreciat și prețuit, ca astăzi. D-lui Fabricius se cuvin toate laudele pentru modul cum d-a cinstește memoria lui Gayer cu ediția 12-a a tratatului său.

Anton V. Rădulescu

Lino Vaccari.

Difendiamo i nostri boschi.

Să aparăm pădurile noastre.

Se cunoaște acțiunea întreprinsă de regimul fascist pentru refacerea și completarea domeniului forestier al Italiei. Rânduri despre legiuirile fasciste în acest domeniu, și mai ales despre activitatea desfășurată în Italia pe tărâm forestier s'au mai scris în paginile acestei reviste. Câtă importanță se dă problemei se poate vedea și din faptul că președinția Comitetului Național Forestier a avut-o, până la moartea sa, Arnaldo Mussolini, fratele actualului conducător al destinelor Italiei.

În vederea ducerii la bun sfârșit a acestor mari opere de reconstituire a domeniului forestier, regimul fascist a socotit să întreprindă o intensă acțiune de educație civică — școala și cartea fiind socotite printre mijloacele cele mai eficiente.

Cartea de care ne ocupăm în rândurile de față este destinată acestui scop. Ea este scoasă sub auspiciile Comitetului Național Forestier, al cărui președinte este astăzi Achille Starace.

Lucrarea, de format mare (18/26 cm.) are 382 pagini. În cele 17 capitole, autorul ei, profesorul Vaccari, arată prin cuvinte cât mai puține, dar în formule sugestive, rolul mare pe care-l au pădurile în natură și în economie fărăi. Lucrarea este bogat ilustrată — 494 fotografii — autorul ei căutând să illustreze afirmațiile din textul redus la maximum prin fotografii cât mai convingătoare și mai sugestive, metodă pe care o găsim ca foarte indicată pentru atingerea șintei urmărite.

Socotim că este util să dăm aci suzerul acestei cărți: Mai întâi, autorul

face un impresionant tablou al regiunilor devastate de inundații (cap. I) pentru ca în capitolele următoare să arate căror cauze se datoresc aceste calamități și cum acționează forțele distrugătoare (cap. II și III). Următoarele două capitole sunt consacrate felului cum se desgolește o regiune, acțiune în care omul are primul rod, și cum lucrează natura pentru protejarea solului (cap. IV și V). Influența pădurii asupra climatei este apoi foarte bine tratată în cap. VI, pentru ca în următorul să arate legătura care este între pădure și izvoare. Capitolele IX, X și XI sunt destinate a arăta rolul economic al pădurilor, pășunilor din regiunea de munte și industriilor care-și trag origina din lemn. Latura estetică a pădurii nu lipsește (cap. XII). Se arată apoi (cap. XIII) dușmanii pădurii (vântul, avalanșele, seceta, incendiile, animalele, insectele, ciupercile, caprele și ole) și fauna (cap. XIV). Ultimele 3 capitole tratează despre felul cum trăiește o plantă, condițiunile forestiere ale Italiei, sărbătoarea arborelui și crearea unei conștiințe forestiere.

Autorul cărții folosește o limbă foarte atrăgătoare, fapt care face să fie cu plăcere citită. Textul, făcând tot timpul aluzie la fotografiile care-l însoțesc, face pe cititor să le privească și să-și dea seama de adevărul celor afirmate.

Recomandăm cetitorilor noștri această lucrare, ea putând fi găsită la biblioteca societății «Progresul silvic».

Ing. At. Haralamb.

Ing. Dr. Popescu-Zelelin.

Die Kontrollmethode. Beiträge zur Auffassung ihrer rechnerischen Grundlagen.
Metoda controlului
Contribuțiunile la interpretarea bazelor ei ma-

tematice. 52 pag. Editura I. G. Sauerländers, Frankfurt a. M. 1936.

Lucrarea aceasta, prezentată și susținută ca teză de doctorat la facultatea de silvicultură a Universității din Giessen, a fost publicată în nr.-re 4, 6 și 7/1936 ale revistei *Allgemeine Forst- und Jagdzeitung* în factura și formatul acestei reviste (literă gotică, două coloane pe pagină, etc.) și scoasă apoi sub formă de extras în broșură. După cum arată și titlul, ea tratează metoda de amenajament zisă «a controlului», un subiect care la prima vedere s'ar părea că prezintă puțin interes pentru silvicultura noastră. Cei ce vor citi lucrarea vor constata totuși că ea aduce nu numai contribuții la mijloacele de calculul posibilității în această metodă — ceea ce interesează în primul rând pe cei cari aplică în prezent metoda — dar și unele considerații asupra posibilității de aplicarea ei în țara noastră, ceea ce nu trebuie considerat ca o utopie.

Studiul cuprinde o introducere și 8 capitole, dintre cari primele 6 alcătuiesc partea întâia, iar ultimele două partea a doua a lucrării. Iată conținutul lor :

Cap. 1. Istoricul evoluției metodei controlului.

Cap. 2. Procedeele metodei controlului.

Cap. 3. Inventarierea arboretului.

Cap. 4. Calculul posibilității.

Cap. 5. Starea de echilibru în codrul grădinarit.

Cap. 6. Despre tipurile de grădinarit.

Cap. 7. Condițiunile pentru introducerea și aplicarea metodei controlului.

Cap. 8. Metoda controlului și gospodăria silvică românească.

Această metodă de amenajament, a cărei caracteristică este verificarea periodică (și anume la intervale mici : 6 ani) a posibilității prin comparație cu creșterea curentă, este aplicabilă numai pădu-

rilor tratate în codru grădinarit. Imaginată de Gurnaud în Franța, în a doua jumătate a veacului al XIX-lea, ea a fost apoi introdusă de Biolley în Elveția, unde a fost perfecționată treptat și introdusă în mai multe cantoane.

Aplicarea metodei presupune inventarierea periodică a întregii păduri sau serii. Pentru calculul creșterilor se întocmește un tablou în care arborii sunt împărțiți în trei clase : lemn subțire (până la 30 cm. diametru), lemn mijlociu (35-50 cm. diametru) și lemn gros (peste 55 cm. diametru). Volumul arborilor din aceste clase se determină pe categorii de diametre cu ajutorul unui tarif de cubaj sau cu ajutorul înălțimii reduse (HF) luată din table. Formula lui Biolley pentru determinarea creșterii este următoarea : $Z = V_2 - V_1 + N_1$ în care Z este creșterea periodică în volum, V_2 volumul seriei la sfârșitul perioadei, V_1 volumul seriei la începutul perioadei, iar N volumul arborilor extrași în timpul perioadei. Principial problema determinării creșterii pare foarte simplă. În practică însă ea este extrem de dificilă. Exactitatea determinării creșterii depinde de precizia cu care putem afla pe V_2 și pe V_1 . Se știe însă, că determinarea volumului în picioare al arboretelor, oricât de conștiincios s'ar face, este totdeauna afectată de erori. Când se întâmplă ca la două măsurători periodice succesive să fie aceste erori de sens contrar, se poate lesne închipui cât de fals va fi determinată creșterea. De aceea, pentru calculul volumului se utilizează numai procedee cari, fără a asigura neapărat precizia cea mai mare, evită totuși erorile de sens contrar, și anume : 1) înmulțirea suprafeței teriere a fiecărei clase cu un factor de volum (Massenzahl) care nu este decât înălțimea redusă medie (HF = produsul dintre înălțime și

coeficientul de formă) ce se ia din niște table locale sau chiar generale; 2) utilizarea unui *tarif de cubaj unitar*. Un astfel de tarif a fost întocmit pentru prima dată în anul 1892 de *Biolley, Blonay și Jobez*. El dă volumul arborilor exploatabili (brad) numai în funcție de diametru; este deci o singură intrare (de aceea se și numește unitar). A fost întocmit pentru arbori având înălțimea de 30—32 m. Se știe însă că, în limita aceleiași categorii de diametre, înălțimile -- și deci și volumele -- variază foarte mult. De aceea în general cifra înscrisă în acest tarif în dreptul fiecărui diametru nu va reprezenta cu exactitate volumul -- chiar mediu -- al unui arbore din categoria de diametre ce ne interesează. Aceasta este adevărat numai dacă vom ca cifra respectivă să exprime *metri cubi* (așa cum suntem noi obișnuiți). Cel trei autori însă au imaginat o altă unitate numită *silvă* care are o astfel de valoare încât cifrele din tariful amintit să exprime cu adevărat volumul mijlociu al arborilor din categoriile de diametre respective. Această unitate nu este prea departată de metru cub, dar nu se poate stabili odată pentru totdeauna ce valoare are, căci ea nu este mereu egală cu ea însăși. Când vom să transformăm silvela în metri cubi, determinăm valoarea silvela cu ajutorul arborilor doborâți în cursul ultimei (sau ultimelor) perioade. Acești arbori se cubează foarte exact în metri cubi. În același timp se află volumul lor cu ajutorul tarifului unitar. Făcând raportul între volumul în metri cubi și volumul în silve (pentru fiecare categorie de diametre), obținem valoarea silvela.

Tariful de cubaj unitar este deci un artificiu care permite determinarea corectă a volumului și a creșterii.

Chestiunea determinării posibilității,

care în această metodă este același lucru cu determinarea creșterii curente, formează sămburele întregii lucrări de care ne ocupăm. Trei capitole întregi îi sunt consacrate (2, 3 și 4). Se insistă mult asupra erorilor ce se fac cu prilejul, inventarierii arboretelor. Autorul are aici și unele contribuțiuni originale: studiul erorilor instrumentale la compasele torestiere, care a fost de altminteri publicat și în românește (Rev. Pădurilor Nr. 2-3, 1933); și interpretarea grafică a formulei lui *D'Alverny* pentru determinarea eroare totale în calculul creșterii (pg. 23).

Dar cea mai interesantă contribuție originală a autorului este diagrama dela pag. 24, care reprezintă foarte ingenios în mod schematic structura capitalului lemnos într-o serie tratată (de multă vreme) în codru grădinărit după metoda controlului și dă o imagine foarte clară asupra procesului de «deplasare» a arborilor spre categoriile mai mari de diametre. În această diagramă apare evidentă și o eroare ce se face în calculul creșterii după obișnuita formulă: $Z = V_2 - V_1 + N$.

Aplicarea metodei controlului pune în mod firesc în discuție problema stării normale sau mai bine zis a stării ideale pe care ea năzuiește să o creeze în pădurile unde a fost introdusă. Capitolul 5 întreg tratează această chestiune sub titlul «Starea de echilibru în codrul grădinărit». După *Gurnaud*, starea ideală este atinsă atunci când capitalul lemnos este alcătuit din 20% lemn subțire, 30% lemn mijlociu și 50% lemn gros. Se pare însă că cel mai sigur criteriu în această privință este repartizarea arborilor pe diferitele categorii de diametre. Cel care a studiat temeinic această chestiune a fost *Liocourt*, care a descoperit că în pădurile de brad tratate în codru grădinărit, arborii se repartizează pe dife-

ritele categorii de diametre, pornind de la cea mai mică spre cea mai mare, după următoarea serie geometrică: $A, A^q, A^{q^2}, A^{q^3}, \dots, A^{q^{n-1}}$, în care A este numărul arborilor din cea mai mică categorie de diametre, q rația seriei (caracteristică pentru fiecare arboret), iar n numărul categoriilor de diametre. Pe temeiul acestei legi a repartiției arborilor stabilită de Liocourt s'au imaginat trei procedee pentru determinarea stării de echilibru în codrul grădinarit (procedeul francez procedeul lui *H. A. Meyer* și procedeul *Prof. Böhrer*), care stabilesc formule matematice mai mult sau mai puțin complicate ce exprimă structura pădurii normale în ecuații.

Metoda controlului are drept țel să aducă pădurea în stare să dea maximum de producție. Acest optimum îl atinge pădurea atunci când ajunge la starea de echilibru de care s'a vorbit. Se înțelege că pentru a aduce o pădure oarecare în această stare este nevoie de o perioadă de pregătire, în care arboretele sunt astfel tratate încât structura lor să evolueze treptat spre forma ideală a codrului grădinarit.

Ca și în pădurile echilibrice s'a căutat și în codrul grădinarit a se stabili tipuri de arborete după clase de fertilitate. Problema aceasta este tratată în capitoulul 6. Criteriul după care a stabilit Liocourt aceste tipuri a fost mărimea capitalului lemnos. El deosebește 5 tipuri:

cu capital lemnos foarte mare: peste 400 m^3 la ha;

cu capital lemnos mare: $301-400 \text{ m}^3$ la ha;

cu capital lemnos mijlociu: $201-300 \text{ m}^3$ la ha;

cu capital lemnos mic: $101-200 \text{ m}^3$ la ha;

cu capital lemnos foarte mic: sub 100 m^3 la ha.

Bonitatea (clasa de fertilitate) arboritelor tratate în codru grădinarit este în general stabilită prin comparație cu arboretele echilibrice. Autorul printr'o serie de considerații combate acest criteriu. În arboretele echilibrice clasa de fertilitate se stabilește cu ajutorul vârstei și a înălțimii. Ori, în codrul grădinarit nici vârsta nici înălțimea mijlocie — ambele foarte greu de determinat — nu spun mai nimic. Ceea ce ne interesează în prima linie sunt dimensiunile arborilor (considerații individuale) și starea lor de vegetație. Vom recolta un arbore când va atinge dimensiunile cerute de piață sau când starea lui de vegetație va indica micșorarea creșterii sub limita rentabilității. Deci nici vârsta arboretului nici înălțimea lui mijlocie nu ne pot da indicii sigure pentru aprecierea clasei de fertilitate. Aceste elemente nu caracterizează suficient un arboret tratat în codru grădinarit.

Criterii mult mai sigure pentru stabilirea claselor de fertilitate — zice autorul — sunt: *repartiția arborilor pe diferitele categorii de diametre și în măsură mai mică mărimea capitalului lemnos*. Cu alte cuvinte, tot legea lui Liocourt referitoare la numărul arborilor ar forma punctul de plecare și aici.

Ultimele două capitole ale lucrării tratează despre condițiunile pentru aplicarea metodei controlului și posibilitatea introducerii ei în pădurile noastre. Metoda controlului este aplicabilă numai pădurilor de brad pur sau în amestec, tratate în codru grădinarit. Ea cere o rețea densă de drumuri forestiere și personal de specialitate numeros. Este o metodă de amenajament costisitoare care nu poate fi aplicată decât într'o gospodărie intensivă și încă acolo numai în clasele cele mai bune de fertilitate. Cheltuielile de exploatare, de îngrijirea ar-

boretelor, de administrație sunt mai ridicată decât în codrul cu tăieri rase sau cu tăieri succesive. Singure cheltuielile de regenerare sunt mai mici (putând fi chiar nule, întrucât avem de aface cu o regenerare naturală).

Metoda controlului este un sistem de gospodărie foarte fină, foarte pretențioasă, care duce însă la formarea unor arborete sănătoase având structura pădurii virgihie. Tratamentul codrului grădinarit imită natura aproape întocmai și produce cel mai mare procent de lemn gros.

În România, care are 22% din pădurile Statului inaccesibile, metoda controlului nu se va aplica încă degrabă. Totuși, cel puțin cu titlu de experimentație, ar fi util a se introduce într-o pădure de brad de la munte. S'ar verifica în acest mod nu numai rezultatele obținute din punct de vedere cultural (regenerarea pe cale naturală), dar și din punctul de vedere al rentabilității.

Considerată în ansamblul ei, lucrarea de care ne ocupăm apare ca un studiu foarte bine încheiat, în care cele câteva contribuții originale de ordin speculativ — izvoite din imaginația și puterea de pătrundere ale unui bun matematician — aduc o nouă lumină în interpretarea procedeeelor de calculul posibilității în metoda controlului. Evident, material documentar românesc nu găsim în această expunere, pentru motivul că el lipsește. Studiul este interesant și instructiv. Stilul, deși științific, este limpede și ușor. Nu trebuie să cunoști la perfecție limba germană pentru a putea urmări conținutul lucrării.

Dela dl Popescu Zeletin, care a făcut dovada maturității în domeniul scrisului de specialitate, așteptăm și alte lucrări în românește, bine înțeles, și mai aproape de realitățile gospodăriei noastre silvice.

G. T. Toma

Metoda este
interesantă?

REVISTA REVISTELOR

L'ALPE.

Nr. 11—12, Noemb.—Decemb. 1936.

Număr special dedicat rapoartelor prezentate la cel de al II-lea congres internațional de silvicultură dela Budapesta de către delegații Miliziei Naționale Forestiere.

I. Senni.

Nuove specie legnose e nuovi metodi introdotti nella selvicoltura meridionale italiana.

Nouii specii lemnoase și nouii metode introduse în silvicultură meridională italiană.

După o scurtă caracterizare a condițiilor staționale din partea sudică a Italiei, sunt arătate încercările făcute de a introduce o serie de noui specii și metodele de silvicultură caracteristice ce au fost experimentate.

I. Senni.

Statistica delle piante legnose italiane.

Statistica plantelor lemnoase italiene.

Autorul înfățișează toate plantele lemnoase spontane sau naturalizate ce cresc în Italia, făcând diferite considerațiuni de natură botanică, silvică, dendrologică, etc.

A. Merendi.

Alcuni aspetti della tecnica dei rimboschimenti in Italia.

Unele aspecte ale tehnicii împăduririi în Italia.

În urma intensificării lucrărilor de împădurire a terenurilor improductive, s'au pus foarte numeroase probleme noul de tehnică silvică. Articolul expune o serie de exemple de această natură, de foarte mare interes.

A. Merendi.

I gassogeni nell'economia forestale italiana.

Gazogenele în economia forestieră italiană.

După un scurt istoric al introducerii motoarelor cu gazogene în Italia, autorul face un studiu asupra foloaselor rezultate pentru economia silvică italiană.

A. Merendi.

L'attività della Reale Accademia dei Georgofili per il progresso della selvicoltura italiana.

Activitatea Academiei regale Georgofili pentru progresul silviculturii italiene.

Dare de seamă cuprinzând titlul tuturor memoriilor care au făcut obiectul desbatărilor acestei academii, asupra problemelor silvice, juridice și economice.

Dott. Ottavio Scrittore.

La statistica forestale italiana.

Statistica forestieră italiană.

Reluând în discuție problema statisticilor forestiere, așa cum a fost pusă prima oară la congresul forestier internațional dela Roma în 1926, autorul se ocupă de lucrările efectuate în Italia. El tratează despre: cadastrul forestier italian, metodele de ridicare întrebuintată, etc.

N. Venerosi-Pesciolini.

La fotografia aerea nelle applicazioni forestali.

Fotografia aeriană în aplicațiunile forestiere.

Un studiu foarte interesant asupra posibilităților de folosire a fotografiei aeriene la întocmirea hărților silvice.

Sunt arătate pe larg toate avantajele și dezavantajele acestui procedeu.

Mario Michelangeli.

Il servizio forestale in Italia.

Serviciul forestier în Italia.

Făcând un istoric al unificării administrative forestiere în Italia, autorul expune normele după care se face administrarea pădurilor.

Luigi Oliva.

Proposta per l'impianto di osservatori sperimentali per lo studio dell'influenza del rimboschimento sullo scorrimento in superficie delle acque meteoriche.

Propunere pentru în-

ființarea de observatori experimentali pentru studiul influenței reimpăduririlor asupra scurgerii la suprafață a apelor meteorice.

Autorul descrie un asemenea observator tip cu instrumentele de măsurat necesare și modul amănunțit de a face experimentarea.

Giuseppe Cappuccini.

Il consolidamento ed il rimboschimento del litorale occidentale dell'alto Adriatico.

Consolidarea și reimpădurirea țărmului occidental a mării Adriatice.

Interesant articol asupra lucrărilor de împădurire a nisipurilor mișcătoare de proveniență iraritimă.

Dott. Luigi Passamonti.

L'importanza dei piani regolatori dei bacini idrografici ed i criteri generali per la loro compilazione.

Importanța planurilor regulatorii al bazinelor hidrografice și criteriile generale pentru compilarea lor.

Studiu de politică și economie generală a statului italian, asupra problemelor de valorificare integrală a avuțiilor ei naturale. Cuprinde următoarele capitole: valorificarea integrală; planul regulator și constituirea corporativă a Statului; sistematizarea bazinelor hidrografice; activitatea guvernamentală și privată.

Dott. F. Speranzini.

Memoria sulla coltivazione dell'Ailanto.

Memoriu asupra cultivării lui *Ailantus*.

Tratând despre această specie, autorul se ocupă despre: originea și distribuția geografică, caracterele botanice și sistematizarea botanică, exigențele, temperamentul, reproducția, fructificația, condițiunile ecologice, creșteri și producțiune lemnoasă, proprietăți tehnologice, etc.

Dott. Renato Saldarelli.

Miglioramento dei pascoli montani delle Alpi italiane.

Ameliorarea pășunelor de munte în Alpii italieni.

În vederea obținerii unei cât mai bune rentabilități a economiei așpine, autorul face un documentat studiu al tuturor problemelor agrare și zootehnice puse pentru Alpii italieni.

Ing. Emilio Paltrinieri.

Variante al metodo delle aree di assaggio per la stima del sottobosco e dei boschi cedui da carbone e da legna da ardere.

Variante la metoda suprafetelor de încercare pentru estimarea subarboretului și arboretului de crâng pentru cărbune și lemn de foc.

Dott. S. Minucci del Rosso.

Studio sulla periodicità dell'accrescimento annuale di varie specie legnose introdotte.

Studiu asupra periodicității creșterii anuale în diferitele specii lemnoase introduse.

Autorul expune cu ajutorul a numeroase diagrame creșterile diferitelor specii lemnoase cultivate în Italia, în funcție de condițiunile staționale pe larg arătate pentru fiecare caz în parte.

Vincenzo Buffalo.

I cedui di faggio trattati a sterzo in Italia.

Crângurile de fag tratate prin rărituri în Italia.

Studiu foarte interesant asupra acestui tratament special, caracterizat prin revenirea cu tăierile asupra aceleiași suprafețe de pădure de mai multe ori pentru a extrage lăstari care au anumite grosimi.

E. V.

L'ARBRE.

Bul. trim. al Soc. «Amis des arbres»

No. 6, Été.

Conține: longevitatea arborilor de Fred. Moreau; papeteria franceză amenințată în operele sale de lipsa materiei prime, de: Roger Ducamp; lupta între muntean și pădure de Paul Buffault (în fond, rezumatul art. d-lui Jean Sornay, conservator de ape și păduri, publicat în Martie 1936 de Soc. forestieră Franche-Comté); urmare la excursia forestieră în Normandia de jos de G. Aubert.

Sub titlul: Înaintea microfotului -- de sigur conferințe de propagandă -- d-l I. Jagerschmidt semnează o cronică asupra subiectului atât de actual și la noi, anume: lemnul poate să înlocuiască esențele (produsele petrolifere) în tracțiunea automobilă. Lemnul la expoziția din 1937:

agricultura și silvicultura, centrul regional în terenul vast din Câmpul lui Marte, oglindind viața rurală și progresele tehnice, chiar în industria domestică franceză.

Mențione cu totul deosebită merită articolul: «*Necesitatea intervenției Statului în interesul conservării proprietății forestiere*», datorat elevului din anul I al Institutului național agronomic Jacques Morellet.

No. 7. A u t o m n e.

J. Demorlaine, dare de seamă asupra Monumentelor ridicate în onoarea profesorului Ch. Flahault la Montpellier și în masivul Aignol. G. G. Aubert, continuă excursia forestieră în Basse Normandie, M. Versouy semnează: regenerarea prin semințe naturale, vara și toamna, potrivit speciilor.

M. Sagot-Lesage, comentează: pădurea primitivă și cea secundară (D-sa revizvind o mai veche conferință a d-lui Lavanden la comitetul național al lemnului colonial, publicat în Ian. 1936 de Bul. Soc. de încurajarea industriei naționale, și al cărei titlu fusese: «Trecutul, prezentul și viitorul pădurii ecuatoriale africane»). În fine d-l Paul Buffault scrie vibrant despre: *Arborii simbolici, ai libertății și mutualității*; iar poezia: Merisorii de munte (Les Myrtilles) d'Andaines, încheie revista «*L'arbre*», Buletin al Societății «*Prietenii Arborilor*», pe care adesea am preconizat-o, dorind să se înfăptuiască și la noi grupând: *Proprietarii de păduri laolaltă cu silvicultorii*, în sprâjinul cauzei forestiere.

Cezar Cristea

BULLETIN DE LA SOCIÉTÉ CENTRALE FORESTIÈRE DE BELGIQUE.

No. 11 și 12, Noembrie-Deceembrie 1936.

A. Jacquemin.

Le traitement de l'épicéa dans le cantonnement de Vielsalm.

Tratamentul moliftului în cantonul Vielsalm.

Autorul face o largă expunere asupra următoarelor chestiuni: tendințele culturale din ultima jumătate de secol, care s'au impus în silvicultura belgiană; formarea arboretelor amestecate; tăierile de ameliorare; tăierii de regenerare.

Articolul este în continuare.

C. J. Q.

Considérations sur le transport des produits des coupes résincusées.

Considerațiuni asupra transportului produselor din tăierile de rășinoase.

Infățișând condițiunile caracteristice ale exploatărilor silvice belgiene, autorul se ocupă de problema transportului lemnului de rășinoase, insistând asupra drumurilor forestiere și a căilor ferate înguste din Hertogenwald.

Piața lemnului.

Cronica forestieră

Lista membrilor societății.

E. V.

THE EMPIRE FORESTRY
JOURNAL.

Vol. 15, No. 1, 1936.

Este revista asociației silvicultorilor din întregul imperiu britanic. Apare la Londra, de două ori pe an, în circa 150 pg. (fiecare număr). Articolele publicate sunt prea specific britanice pentru a mai fi rezumate cititorilor noștri; le vom menționa numai, cu titlul de indicație generală.

Note redacționale și
miscellanea.

Sunt trecute în revistă evenimentele politice mai importante în legătură cu societatea și cu silvicultorimea britanică. Între altele se atrage atenția și asupra formei în care apare acum revista. În adevăr, un exemplu de artă grafică. Hârtia, tiparul, fotografiile concurează toate pentru a da o tipăritură elegantă, un model.

E. A. Garland.

Conferința forestieră
imperială britanică.
Africa de Sud, 1935.

În 13 pag. și 10 fot. se rezumă discuțiunile asupra subiectelor dezbătute (corecțiunea torenților, influența împăduririlor asupra regimului apelor, pădurilor imperiului britanic — area de distribuție și exploatarea lor), și regiunilor vizitate. Lăsând parte exotismul subiectelor în cazul particulare africane, menționăm caracterul «călător» al congresului. În adevăr, început la 2 Sept. a ținut până la 7 Oct. (adică mai mult de o lună) în care timp, pentru discuție au fost rezervate o zi la început și trei, la încheiere. În restul timpului, s'a călă-

torit parcurgându-se 3500 mile (1 milă = 1509,3 m.).

Sir Roy L. Robinson.

Câteva gânduri de viitor pentru pădurile canadiene.

H. G. Champion.

Cum să facem conversiune?

A XV-a adunare generală anuală, Londra, 1936.

Sir Hugh Watson.

Statistica importului lemnului în regatul unit. A IV-a Conferință imperială britanică forestieră.

Se dă în detaliu referatele prezentate la conferință.

Rapoarte anuale.

La această rubrică administrațiile fiecărei colonii prezintă dările de seamă pe anul expirat. (30 de rapoarte).

La Recenzii, 44 de lucrări sunt recomandate atenției silvicultorilor. Majoritatea, din imperiul britanic și Statele Unite.

Vol 15, No. 2, 1936.

Insemnări editoriale și
miscellanea.

Se relevă între altele fraternitatea anglo-americană pe teren forestier (dovedită la Congresul dela Budapesta și în vizita făcută Britanicilor de către Americani), silvicultura din Ceylon, din Australia, Canada, etc.

F. D. Mulholland.

Progresul silviculturii în Columbia britanică.

O dare de seamă asupra pădurilor din Columbia britanică și a lucrărilor efectuate acolo.

J. Burt Davy.

Problema stejarului în New Forest.

Se discută în ce măsură speciile de *Quercus indigene* și exotice pot valorifica anumite regiuni unde se face plantații.

B. J. Rendle.

Rupturi în lemn cauzate de o compresie naturală.

Un studiu de tehnologia lemnului, în 8 pag. și 2 fot.

J. H. Mackay.

Probleme de ecologie în Nigeria.

R. C. Fisher.

Nevoia de entomologiști forestieri buni cunoscători ai problemei Scolytidaelor și Platypodidaelor.

C. Vigne.

Pădurile teritoriilor de nord ale Coastei de aur.

H. R. Gray.

Pădurile de stat din imperiu : Australia de Sud.

W. H. Guilbeaud.

Al noulea congres al Uniunii internaționale a institutelor de cercetări forestiere.

Fraser Story.

Al doilea congres internațional de silvicultură.

J. Burt Davy.

O notă asupra înlăturării epitetului la numele plantelor.

În restul numărului, corespondențe, rapoarte anuale ale Departamentelor forestiere, recenzii.

T. B.

FORSTWISSENSCHAFTLICHES CENTRALBLATT.

Caietul 21, 1 Noembrie 1936.

Dr. Fritz Ernst.

Kiefernkrüppelbestände in Bayern.

Arboretele de pin pernicioasă în Bavaria.

(Articolul va continua).

Dr. W. von Wettstein.

Die Gewinnung guten Aspensaatgutes.

Procurarea de sămânță bună de plop.

Se știe, că sămânța de plop este foarte dificilă la păstrat și este tot așa de dificilă, când este vorba să se obțină pueți din ea.

Ca să avem o sămânță bună, spune autorul, trebuie să culegem sămânța din

arbore în momentul când s'a copt, să nu așteptăm s'o culegem după jos.

Dacă nu se poate semăna imediat, atunci trebuie s'o păstrăm la loc rece și să se lase în humbacul său.

Caietul 22, 15 Noembrie 1936.

Dr. Fritz Ernst.

Kiefernkrüppelbestände in Bayern.

Arboretele de pin pipernic în Bavaria.

(Articolul publicat în No. 20, 21 și 22).

Aproape 95.000 ha, sunt acoperite, cu pin pipernic în B. a. Cele mai multe se găsesc în partea superioară a Palatnatului, în Frankonia și lângă Nürnberg. Aceste arborete, nu se pot clasa în clasa V de fertilitate, sunt cu totul aparte din punct de vedere al creșterilor.

După cele găsite în arhive și acum 100 ani, pinul acesta se găsea în aceeași stare proastă de vegetare.

Ocupându-se de metodele de lucrat al pământului, pentru a aduce o ameliorare creșterilor, autorul spune că, aratul cu plugul nu aduce decât o ameliorare trecătoare.

Inercând dacă cu ajutorul îngrășămintelor minerale, nu este posibil a îmbunătăți solul, autorul găsește că, o îngrășare mai puțin intensă dar repetată de mai multe ori, dă rezultate bune. Ar mai fi de încercat, dacă prin foc nu este posibil să intervină ameliorări în calitatea solului.

Dr. Heinrich Hårdtl.

Die Gestalt der Pflanze in ihrer Abhängigkeit von der Schwerkraft.

Forma plantei în dependența ei de atracția pământului.

Forma plantelor este o rezultantă a acțiunii atracției pământului, care se exercită în trei moduri:

1. Reacțiunea geotropismului, care îi dă forma verticală.

2. Reacțiunea isoclinotropă, care îi imprimă formele orizontale.

3. Greutatea proprie a plantei, influențează grosimea ei, prin acțiunea forțelor de compresie și tracțiune.

Ant. V. Răd.

JOURNAL FORESTIER SUISSE.

Nr. 1/1937.

H. Badoux.

Congrès de l'Union internationale des instituts de recherches forestières, en Hongrie (août-septembre 1936).

Congresul Uniunii internaționale a institutelor de cercetări forestiere în Ungaria (August-Septembrie 1936).

O foarte scurtă dare de seamă asupra congresului Uniunii internaționale menționată mai sus, arătându-se și obiectivele actuale ale administrației forestiere ungurești: conversiunea crângurilor în codru, înlocuirea regenerării artificiale prin regenerări naturale, împădurirea terenurilor înculte din câmpie.

Aug. Barbey.

Une pessière de Transylvanie.

O pădure de molid din Transilvania.

Descrierea sumară «a unuia din cele mai frumoase specime de pădure virgină» a domeniului forestier aparținând statului român: pădurea Negovanul, din masivul muntos al Căminului.

Caută să desprindă caracteristicile acestei păduri, în comparație cu acelea ale altor păduri virgine din Bosnia.

Despre calitățile lemnului spune că sunt remarcabile, prin lungimea arborilor, forma cilindrică a trunchiurilor și regularitatea creșterilor.

Ca final d-l Barbey scrie: «Din nefericire, codrul Negovanului va suferi soarta tuturor frumoaselor arborete repute ca «exploatabile». Deja secură operează într'un ritm accelerat... În bucași succesive, aceste frumoase arborete vor fi «realizate».

At. Har.

Maladia e provocată la *Larix* europeană de către *Dasyscypha Willkommii*, descoperită în 1927, pe exemplarele dintr-o plantație din Massachusetts.

Cercetările autorilor au dovedit că ciuperca nu infectează și alte rășinoase (*Douglasul*, pinul, etc.), ale căror boli își au agenții lor specifici. Se mai arată, de asemenea, măsurile de protecție necesare pentru limitarea infecțiunii la plantația unde a fost găsită. O bogată bibliografie întregeste articolul.

R. C. Bryant.

Legislația forestieră în Germania (8 pg.).

Interesul dovedit de actuala cărmuire a Germaniei, pentru păduri, este arătat în legiurile recente în materie. Autorul analizează ultimile dispozițiuni care reglementează producția și distribuția produselor pădurii pentru a face pădurea și comerțul de lemn cât mai eficiente și mai bine adaptate nevoilor societății. Fără a putea fi integral transplantate în America, legiurile actuale ale Germaniei trebuie să formeze subiectul unor lucrări serioase, pentru a se vedea ceea ce s'ar putea introduce și în America.

W. R. Matton.

Creșterea mare a fermelor cu păduri (2 pg.).

Ultimile statistici arată o creștere mare a suprafețelor împădurite de pe lângă ferme. Autorul dă cifrele respective și analizează cauzele.

F. P. Keen.

Relativa susceptibilitate a lui *Pinus ponderosa* față de atacul lui

JOURNAL OF FORESTRY.

No. 10, Octombrie 1936.

Editorial.

Douăzeci și cinci de ani de la legea lui Weeks. (3 pag.).

Legea lui Weeks, din 1911, marchează începutul unei noi ere în mentalitatea americană, în ceea ce privește pădurile. o nouă eră a unei politici forestiere în care principiul director era respectul celui mai mare interes național. Prin această lege se autoriza statul să cumpere terenuri pentru a înflința pădurii, dar se deschidea și un nou câmp de activitate pentru serviciul federal în cooperare cu cel al statelor și anume, în ceea ce privește protecția pădurii, în special în contra focului.

Glenn G. Hahn și Theodore T. Apers.

Cancerul laricelui european și legătura lui cu alte cancere la coniferele din Statele Unite. (10 pg. 5 fot.).

Dendroctonus brevicomis Lec. (9 pg.).

Un studiu de protecția pădurii în contra insectelor în general și a *Dendroctonus brevicomis* în special.

Robert T. Clapp.

Intâia rârîtură în plantațiunile de *Pinus strobus*. (6 pg.).

Plantațiunile făcute acum 20 de ani și mai bine, sau apropiat de vârsta când trebuie să li se aplice prima rârîtură. Articolul de față arată cum s'a făcut acea tă operațiune în plantațiuni de pin strob din E. Whitney Forest, New Haven, Conn.

Benson H. Paul și Newell A. Norton.

Variațiunile de creștere ale lemnului de *Liriodendron tulipifera* L. din ținutul Appalachian de Sud. (7 pg.).

Se descrie artele de răspândire a arborului, se dau detalii de studii, se arată diferențele dintre lemnul arborilor tineri și cei bătrâni, dintre arborii proveniți din diferite localități, se analizează factorii care influențează greutatea specifică a lemnului de *liriodendron*, se cercetează cum variază această greutate specifică în raport cu alte specii și în sfârșit se fac câteva recomandățiuni practice pentru recunoașterea lemnului de *liriodendron*.

La recenzii, următoarele:

Natürliche und künstliche Astreinigung des Holzes, von Hans Meyer-Wegelin, 1936.

A Glossary of Technical Terms for Use in Indian Forestry Delhi, 1936.

Observations on Thinning and Management of Eastern White Pine (Pinus

strobus L.) in Southern New Hampshire by Ralph C. Hawley 16 pp. 6 pl. New Haven, 1936.

No. 11. Nov. 1936.

Editorial.

Conservarea pădurilor și legile agricole (4 pg.).

Consecvent cu sine, redactorul șef al revistei ia chestiunea tocmai dela Adam-Babadam pentru a sublinia mentalitatea nouă în materie de protecția pădurilor.

C. G. Bates.

Influența pădurii în condițiuni diferite asupra scurgerii apei (9 pg.).

Rezultatele unor studii făcute în Wisconsin și Minnesota. Fără a fi complete și definitive, concluziile sunt însă în favoarea pădurilor: apa este divizată, reținută, de păduri; în felul acesta, se almentează și straturile subterane de apă și se evită și eroziunile.

F. I. Lemieux.

Reguli și table de cubaj utilizabile în Sud. (5 pg.).

După 16 ani de practică în materie de inventarierea pădurilor din Sud, autorul a construit table de cubaj mai aproape — după părerea lui — de realitate, decât cele folosite până acum.

K. W. Woodward.

Utilizarea terenului în New Hampshire. (7 pg.).

Un istoric al cartării (cadastrării) statutului și folosinței terenurilor după natura solului.

Henry M. Eakin.

Influența despăduririi lor asupra resurselor râurilor și vărilor. (5 pg.).

Este chestiune extraordinar de complexă și cunoscută numai parțial și imperfect. Totuși, nu poate fi contestată și limitată numai la modificările asupra climei.

John N. Mitchell.

Structura amănunțită a lemnului de trunchiu al celor două Sequoia. (5 pg.).

Un extras dintr-o teză [pentru titlul de «Master» (master's degree)] lucrată sub conducerea prof. Emanuel Fritz, la Universitatea din California (secția silvică) și intitulată: «Histologia comparată a xylemului secundar la Sequoia giganta și S. sempervirens».

Ca de obicei, se face istoricul chestiunii, se arată metoda întrebunțată, rezultatele obținute, discuția lor, și în sfârșit, concluziile. Nu se uită să se citeze literatura folosită.

A. B. Recknagel.

O remăsurătoare după 5 ani în piețele de experiență. (2 pg.).

Rezultatele unei remăsurători în piețele de experiență stabilite acum 5 ani în pădurile Universității Cornell, și concluziile respective. Se menționează bibliografia consultată.

George K. Stephenson.

O aplicare a statisticii focurilor la combaterea lor. (7 pg.).

În materie de protecție a pădurilor în

contra incendiilor. Americanii folosesc oare armă pe care tehnica și știința le-o pun la îndemână. Statistica pe care o aplică în acest studiu autorul, are rostul să arate timpul probabil de declarare a incendiilor, natura lor și mâna de lucru necesară la combatere, pentru a mări vigilența observatorilor și a avea la dispoziție cele necesare.

La Recenzii, următoarele:

Forest Insects. A textbook for the Use of Students in Forest Schools, Colleges, and Universities, and for Forest Workers. By R. W. Donne, E. C. Van Dyke, W. J. Chamberlain and H. E. Burke. XII + 463 pg. 234 figs. McGraw-Hill Book Co., New-York. (American Forestry Series). Price \$ 4.50.

Humus Origin, Chemical Composition and Importance in Nature. By Selman A. Waksman. 1st Ed. XI + 494 pg. 4 pls., 45 figs. William & Wilkins Co., Baltimore, Md. 1936. Price \$ 6.50.

Eärenthoren 1934. Der naturgemässe Wirtschaftswald. By Forstmeister Krutzsch and Oberförster Dr. Weck. J. Neumann, Neudamm (Germany), 1935, 167 pg. Illus.

Forests in Flood Control. E. N. Munns and I. H. Sims, 70 pg. Gov. Printing Office, Washington, D. C. 1936.

Forest Bibliography to 31 st December, 1933. Part. I. Compiled and published by Dep. of Forestry, Univ. of Oxford. XVIII + 78 pg. Hall the Printer. Ltd. Oxford, 1936.

Insect Enemies of Shade Trees. By Glenn W. Herrick IX + 417 pg., 321 figs. Comstock Publ. Co., Ithaca, New-York, 1935, Price \$ 5.

T. B.

No. 12, Dec. 1936.

Editorial.

O casă împărțită. (3 pg.).

Adică, un corp neunitar. Pornind dela un caz particular: Parcul Național de pe Muntele Olympus, redactorul șef iar face un istoric al desbinărilor dintre silvicultori, care se întâmplă să aibă concepții diferite despre interesul public. De exemplu: Parcul național să fie administrat de Serviciul Silvic sau de Serviciul Parcurilor Naționale? (Chestiune dezbătută în numerile anterioare ale Revistei). Foarte probabil rivalitatea dintre aceste două servicii va duce la aplicarea proverbului: Când doi se ceartă... câștigă ministerul de Interne.

John D. Guthrie.

Al doilea congres internațional de silvicultură. (3 pg.).

O cronică a congresului ținut în toamnă la Budapesta, subliniindu-se, între altele, participația, activitatea americanilor la acest congres, și semnificația în general a congreselor internaționale pentru cauza păcii.

Resoluțiile congresului forestier internațional. (3 pg.).

Se dă în rezumat cele 32 de rezoluții la care au condus dezbaterile congresului.

Joseph Hyde Pratt.

Doisprezece ani de pregătire pentru admiterea legii Weeks. (5 pg.).

Istoricul străduințelor pentru o mai bună apreciere și folosire a pădurilor, în diferite state ale Americii de Nord.

Richard J. Preston.

Organizarea începe în regiunea Tennessee. (6 pag.).

Organizarea economică a regiunii Tennessee e una dintre giganticele străduințe rooseveltiene pentru ridicarea populației pauperizate din America. Autorul arată ideile de bază, sugestiile, pornite de la președintele Americii, posibilitățile materiale de care s'a dispus, primele realizări înregistrate.

H. J. Lutz.

Cicatrici (semne) pe trunchiurile cu coajă lucioasă. (1 pg.).

În părțile nordice, nord-vestice și vestice, ale arborilor din Pennsylvania, Connecticut, New Hampshire, Vermont, New York și Michigan, autorul a observat pe trunchiurile arborilor cu coajă lucioasă o serie de cicatrici orizontale, de diverse dimensiuni. Prezintă în acest scop două plăși cu fotografii foarte reușite. Speciile suferinde sunt: *Acer rubrum* L., *A. saccharum* Marsh., *Campanus Caroliniana* Walter, *Cornus florida* L., *Populus grandidentata* Mich., *Quercus montana* Will., *Q. borealis maxima* Ashe, *Prunus serotina* Ehrh., *Fraxinus americana* L., *Hicoria glabra* Sweet, *H. cordiformis* Britt și *Fagus grandifolia* Ehrh.

Ghiata și vântul puternic sunt cele două cauze care provoacă aceste semne.

R. M. Evans.

Pădurea națională de pe Muntele Alb ca un exemplu de amenajament cu foloase multiple. (4 pag.).

A. C. Cline.

Modelele forestiere de la Harvard. (1 pg.).

Un muzeu forestier în serviciul propagandei silvice a fost considerat ca una din armele cele mai bune pentru a combate ignoranța și a face cunoscute foloasele pădurii și lucrărilor necesare pentru buna lor întreținere.

Cu titlu de exemplu de ceea ce s'a realizat până acum se dă două planșe expresive și o pagină de text unde ni se arată o răritură (III) într-un arboret de amestec de Pin strob și foleose, în vârstă de 50 de ani și un elagaj artificial în arborete de pin strob.

F. R. Wilcox.

Dispozitivul Gatineau pentru determinarea scării în hărțile ridicate prin fotogrametrie (5 pg.).

Indicații pentru construirea (dintr'o placă de celuloid) și folosirea acestui dispozitiv.

A. C. McIntyre.

Grupurile de lăstari și legăturilor cu pădurile de stejar din Pennsylvania. (5 pg.).

Autorul studiază pădurile de stejar din Pennsylvania pentru a stabili vigoarea de lăstărire și procentul de creștere a celor cinci specii de stejar din regiune.

W. W. Aitken.

Legătura dintre eroziunea solului, formarea torenților și piscicultură. (3 pg.).

După ce s'au izbit cu capul de pragul de sus... Americanii încep să fixeze so-

lul prin plantațiuni, viitoare păduri, care vor normaliza debitele râurilor și vor face iar posibilă viața peștilor în aceste ape.

Dela Recenzii semnalăm următoarele cărți:

Soil Erosion and Its Control. By Quincy Claude Ayres XI + 365 pg. 235 figs. McGraw-Hill Book Co., New-York, 1936. Price \$ 3.50.

Our Friends the Trees. By P. G. Cross, 334 pg. Il.us. E. P. Dutton & Co., New-York. 1936. Price \$ 5.

T. B.

REVUE DES EAUX ET FORÊTS.

No. 7 (Iulie 1936).

L. Pardée.

Visite de quelques parcs nationaux de l'Europe Centrale (suite).

Vizitarea câtorva parcuri naționale din Europa centrală (urmare).

Se continuă articolul din numărul de pe luna Iunie 1936 descriind parcurile: jugoslav din Triglow și cehoslovac și polon din munții Tatra și din munții Pieniny.

A. Chaudey.

Résistance à l'avancement et puissance des poissons.

Rezistența la înaintare și puterea peștelui.

Un rezumat al rezultatelor atinse de d-l Dr. Magnon profesor la Collège de France și d-l Sainte-Lague conferențiar la Conservatoire des Arts et Métiers asupra înaintării corpurilor în fluide și în

particular corpurile pisciforme și fusi-forme.

Et. Hubault.

Un ennemi du sapin.

Un inamic al bradului.

Extinderea în Franța a lui «Drepfusta năsslină» și pagubele pricinuite bradului de ea.

Roger Ducamp.

Choses vnes il y a exactement trente ans «Le murier».

Lucruri văzute exact acum 30 ani «Dudul».

Autorul descrie duzi văzuți de el, acum 30 ani, cu ocazia unei excursiuni în India engleză.

G. Geneau.

Pour servir à l'histoire du code forestier.

Pentru a servi la istoria codului forestier.

Publicarea proiectului Administrației despre codul forestier, făcut în 1823 ce se credea că a fost distrus cu ocazia incendiului dela Ministerul de Finanțe în 1871.

No. 8. August 1936.

G. Rabouille.

Voyage forestier en Grande-Bretagne.

Voiaj forestier în Anglia.

Descrierea pădurilor făcută de autor cu ocazia unui voiaj în Anglia, în 1935, grație unei burse acordată de școala națională de ape și păduri.

H. Dijon.

De l'avenic du sapin et de l'épicéa en Savoie.

Viitorul bradului și molidului în Savoia.

Rezistența la vânturi și insecte, creșterea repede și fructificația mai abundentă face ca bradul să invadeze puternic arboretele de brad și molid din Savoia. Lemnul de molid fiind mai valoros se arată că prin intervenția omului se poate lupta cu succes împotriva tendinței de invadare a bradului.

Ph. Bauby.

Un procédé économique de plantation en mofte.

Un procedeu economic de plantare cu pământ la rădăcină.

În regiunea mediteraneană plantarea întâmpină inconveniente mari din cauza secetei, naturii stâncoase a solului și sistemului radicalar pivotant al pueților. De aceea s'a recurs la plantarea cu pământ la rădăcină. Pentru ușurință s'a făcut o mașină asemănătoare celor de răsucit țigări, cu care se înfășoară rădăcinile cu pământ cu tot în hârtie și se plantează așa.

M. Lespine.

Propriétés physiques et mécaniques du bois de sapin de diverses régions françaises.

Proprietățile fizice și mecanice ale lemnului de brad în diverse regiuni franceze.

Studiu asupra proprietăților fizice și mecanice asupra lemnului de brad din Jura, Normandia, Masivul Central, Vosges și Pirinei.

Et. Houbquilt.

Chronique entomologique.

Cronica entomologică.
Prăfulirea cu insecticide din avioane
în diverse țări.

P. H.

Les forêts du Briançonnais et de l'Embrunais au XVIIIe siècle.

Pădurile din Briançonnais și Embrunais în secolul 18.

G. Geneau.

Pour servir à l'histoire du code forestier (suite).

Pentru a servi istoria codului forestier (urmărire).

Se continuă publicarea proiectului asupra codului silvic în 1823 începută în numărul anterior.

No. 9. Septembrie 1936.

G. Rabouille.

Voyage forestier en Grande-Bretagne.

Călătorie forestieră în Anglia.

Urmare și sfârșit al voiajului făcut de autor în Anglia în 1935.

L. Duplaquet.

Prospections aériennes ou-dessus de la forêt équatoriale.

Cercetări aeriene deasupra pădurilor ecuatoriale.

Încercări făcute de autor de a recunoaște pădurile din Africa ecuatorială franceză cu ajutorul avionului.

T. François.

Sapin — Epicéa.

Brad — Molid.

Se ridică împotriva celor care sunt alarmați de invazia bradului asupra molidului în pădurile din Alpii francezi, susținând că nu trebuiesc avute în vedere considerațiile economice și cele forestiere și deci să se păstreze bradul unde e în optimul său.

J. Demorlaine.

Crise et reboisement.

Criza și reimpăduririle.

Din cauza crizei, scăzând prețurile cerealelor, se preconizează împădurirea terenurilor părăsite de cultura agricolă, ca fiind mai rentabil.

G. Geneau.

Pour servir à l'histoire du code forestier.

Pentru a servi istoria codului forestier.

Sfârșitul publicării proiectului Administrației asupra codului forestier în 1823.

Ing. Gr. V.

Societatea «Progresul Silvic»

A V I Z

Biblioteca noastră urmărește să devină înainte de toate, o bibliotecă documentară de tot ce s'a scris în românește în materie forestieră, ca și orișicare altă limbă despre economia forestieră românească.

Rugăm pe toată lumea să ne semnaleze și mai ales să ne ofere spre cumpărare asemenea lucrări rare.

Bibliotecar, Ing. I. C. Demetrescu
Bd. Take Ionescu, 31.

Cercul de studii forestiere

EVOLUȚIA AMENAJAMENTULUI ȘI STADIUL LUI ACTUAL LA NOI.

Cercul de studii forestiere al Societății «Progresul Silvic» a inaugurat, la 3 Februarie a. c., cel de al 5-a ciclu de conferințe. Pentru seria din anul acesta, Cercul și-a impus un cadru: «stadiul actual de dezvoltare și evoluție».

Prima conferință a fost ținută de d-l profesor V. N. Stinghe care a vorbit despre: «evoluția metodelor de amenajament și aspectul lor actual la noi».

În prima parte a conferinței sale, d-l profesor Stinghe a arătat că ideile de amenajament s'au dezvoltat pe măsură ce și cunoștințele generale științifice se precizau, se lărgeau. Reglementarea exploatărilor de păduri a fost determinată de spectrul lipsei de lemn și de necesitatea de a putea avea în fiecare an și continuu cantități egale de lemn. Amenajamentul modern începe cu această reglementare. Dispoziții privitoare la exploatările în păduri se găsesc în cele mai vechi legiuri și ordonanțe străine și românești. Amintește în acest scop ordonanța dată de Colbert la 1669, precum și legiurile lui Calimah și Caragea.

Conferențiarul arată cum s'au succedat, în timp, diferitele idei și procedee, fiecare din ele din ce în ce mai subtile în vederea elaborării amenajamentului. Arată apoi folosul care se poate trage din ideea «planului de exploatare», din noțiunea «stării normale» și cum au evoluat concepțiunile în privința calculului «posibilității».

În partea a doua a conferinței, limitându-se însă la aspectul doctrinar al problemei, conferențiarul a arătat că din ideile care stau azi la baza amenajamentului românesc ar trebui să sufere modificări și completări. A insistat în deosebi asupra necesității fixării pe teren a elementelor pe care se sprijină amenajamentul, precum și asupra procedeelelor de folosit pentru ca tehnica sistematizării să nu se găsească la un moment dat în dezacord cu tehnica regenerării și a culturii pădurilor.

Conferința, ascultată cu mult interes, de un public foarte numeros, a fost urmată, cum se obișnuște la cercul nostru de studii, de discuții, la care au luat parte d-nii: H. Lazăr, Dem. Anastasescu, I. Comanici, D. Tomuță, Anastase Nedelcovici și C. Ivanovici.

EVOLUȚIA FITOPATOLOGIEI VEGETALE.

În ziua de 10 Februarie a. c. a avut loc cea de a 2-a conferință a Cercului de studii forestiere. A vorbit d-l prof. C. Georgescu despre evoluția patologică.

D-*sa* ne-a arătat că această disciplină nouă a Botaniciei își are origina în cele mai vechi timpuri. Cu nenumărate citate d-l Georgescu face dovadă că lumea antică cunoștea unele boale și metode de combatere. Unele din aceste metode s'au perfectat până azi. Ceva mai mult, d-*sa* afirmă că o examinare atentă a mărturiilor lăstate de popoarele antice ne duce la constatarea că ele aveau o preocupare continuă de perfecționare în cunoașterea și combaterea boalelor.

În epoca dela căderea imperiului roman până în secolul XV-a lumea a rămas numai cu cunoștințele rămase dela antici.

Odată cu Renașterea însă începe o epocă nouă. În secolele XV—XVII se plămădește atmosfera propice studiilor, dibuindu-se metoda de cercetare, care vor duce la avântul științelor în secolele următoare. În această eră nouă Fitopatologia merge în ritm cu progresul tuturor științelor experimentale dela care împrumută metode și ale căror cunoștințe îi servesc ca punct de plecare în studiul boalelor. La sfârșitul secolului XIX era strâns destul material pentru nașterea Fitopatologiei ca disciplină nouă. Acum apar și primele manuale. Dar temeiurile științifice ale Fitopatologiei se pun abia acum 50—60 ani când științele ajutătoare și-au format metode critice de cercetare.

Fitopatologia, ca știință aplicată, nu se limitează numai la studiul cauzelor boalelor. Ea are un câmp mult mai vast, căutând a studia relațiunile care există între paraziți și plantele ospitaliere în raport cu factorii exteriori și interiori, de unde să se deducă apoi legile cari condiționează răspândirea în masă a boalelor.

Cunoașterea condițiunilor de predispoziție interioară a plantelor a avut urmări adânci pentru silvicultură, care și-a făcut noi metode de cultură cu scopul să creieze arborete sănătoase și rezistente — atât în domeniul geografiei botanice, cât și în acela al Fitopatologiei; silvicultorii au adus prețioase contribuții. Ulterior această nouă disciplină a luat un nou avânt în viticultură și agricultură; acesta din urmă a căpătat în ultimul timp, preponderență și pare a o păstra și pe viitor.

Desvoltarea și perfecționarea metodelor de combatere se poate urmări în timp tot așa ca și evoluția boalelor. Conferențiarul schițează această evoluție și arată măsurile de combatere utilizate azi.

Dintre maladiile forestiere cele mai de seamă, amintește: marea care decimează pinul strobos în America, maladia care provoacă uscarea ulmului la noi și maladia stejarului. Pentru uscarea ulmului nu se cunoaște nici-un mod de combatere. O rasă de ulm (*Ulmus pumila*) din Turkestan, ar fi imună *Ceratostomellei* care provoacă această uscare. Mana stejarului se poate combate în pepinieră.

În partea ultimă a conferinței dl. Georgescu arată instituțiile care se ocupă cu problemele de fitopatologie, în străinătate și la noi. În străinătate cel mai mare avânt îl are în America de Nord. La noi avem mai multe secții și laboratorii, între cari și cel al Institutului nostru. În cadrul Ministerului de Agricultură există un serviciu al protecției plantelor care are și o secție forestieră.

At. Har

EVOLUȚIA IDEILOR ÎN ENTOMOLOGIA APLICATĂ.

Cea de a 3-a conferință a cercului de studii forestiere a fost consacrată Entomologiei, în domeniul căreia colegul nostru d-l Dr. Gr. Eliescu ne-a condus cu competența și sale bine cunoscută.

Entomologia, această știință complexă care se ocupă cu implicarea atacurilor în masă ale insectelor vătămătoare, la plante, a luat în ultimul timp un avânt foarte mare. Ca și fitopatologia vegetală, entomologia nu se mărginește numai la cunoașterea insectelor și atacurilor lor; domeniul ei cuprinde atât mijloacele de prevenirea atacurilor, cât și pe cele de combatere.

Domeniul acestei științe, poate fi privit pe trei planuri diferite :

1) Al științei pure, care studiază raporturile dintre insectele vătămătoare și plantele atacate ;

2) Cel al tehnicii, care se ocupă cu combaterea, adică cu distrugerea sau evitarea atacului ;

3) Cel al științei practice, adică al aplicațiilor științei.

În cursul expunerilor sale, d-l Eliescu s'a limitat numai la primele două planuri, de al 3-lea urmând a se ocupa cu altă ocazie.

Ca și în domeniul fitopatologiei vegetale, omul a cunoscut animațele vătămătoare din cea mai îndepărtată antichitate — de acum 6000 ani. Pe la 1300 apar lucrări care se ocupă cu combaterea insectelor. Însă numai după 1800, entomologia apare ca știință adevărată cu scop bine definit.

Se înțelege că dintr'un început a trebuit să se desvolte părțile care privesc cunoașterea insectelor : morfologia, bionomia. Necesitatea repartizării insectelor vătămătoare pe specii a dat naștere la sistematică și odată cu ea la morfologia exterioară.

De mare importanță a fost creșterea tehnicii de creșterea insectelor în laborator. Totuși, deși s'a făcut mult în această privință, nu s'a ajuns încă să se cunoscă nici până azi toate insectele. În acest scop trebuiesc îndreptate cercetări directe în mediul unde trăiesc. Acolo trebuiesc făcute observații permanente. Dar aceste observații directe și permanente cer înființarea de stațiuni. În acest fel se lucrează azi în America, care dispune de mai bine de 1000 entomologi și peste 2500 lucrători permanenți.

Nepotrivirile observate în evoluția unei insecte au dat loc la cercetări întinse. În felul acesta a luat naștere și s'a dezvoltat morfologia internă și fiziologia. Tot în acest timp semnalandu-se cămătăși, ia naștere epidemiologia.

Teoria lui Darwin a prilejuit strângerea unui bogat material care interpretat a dat naștere la cercetări în legătură cu relațiile dintre mediu și insectă : ecologia. În felul acesta s'a ajuns la cunoașterea valorii acțiunii distrugătoare a factorilor ecologici și la găsirea mijloacelor practice pentru aprecierea cantitativă a acțiunii distrugătoare. Astăzi se poate ști, în anumite cazuri, dacă într'un loc există pericol de atac în masă. Se poate deci evita o cheltuială zadarnică.

Technica acestei științe nu este ușoară. Ea cere medii la dispoziția cercetătorilor, oferind anumite condiții de umiditate și temperatură. Termometrele și Hidrostatele au venit să lucreze în acest sens. Totuși nu se poate ajunge la rezultate întotdeauna satisfăcătoare. Toate metodele de laborator întâmpină din această cauză dificultăți, căci pentru ca rezultatele să poată avea credit trebuie să rezulte din cercetarea unui număr mare de insecte. Or, aceasta nu este tocmai așa de ușor de obținut, mai ales că trebuie organizată în mod cu totul atent hrănirea acestor insecte. În plus se cer o sumă de alte cunoștințe suplimentare, între care nu trebuie să se uite să se adauge statistica.

Paralel cu tehnica de laborator a luat pas și cea de câmp, care la rândul ei cere o întreagă aparatură, și mai ales înființare de stațiuni. Observațiunile pe teren nu se pot însă limita numai câteva puncte ; ele trebuie să se întindă pe o întreagă regiune. De aici, necesitatea de a avea multe stațiuni de personal specializat și ajutori numeroși.

Trece apoi la al doilea plan al acestei științe, cel care se ocupă cu combaterea. În acest scop sunt multe mijloace : mecanice, fizice, chimice, culturale, biologice, fiziologice. Conferențiarul ne arată că aproape toate aceste mijloace erau cunoscute încă de acum 4000 ani. Dă o serie de exemple. Azi predomină metodele chimice, otrăvînd insectele prin stropiri și prăfuiri cu otrăvuri de contact, de respirație sau de mîncat. Problema care se pune este să se găsească insecticidul cu cele mai multe caracteristice : ieftin, eficace, inalterabil. În această privință chimia are un mare rol.

În încheiere, d-l Gr. Eliescu face apel la colegii din administrație, ca ori de cîteori va fi cazul, să dea o mînă de ajutor pentru ca și la noi lucrările de entomologie să ducă la rezultatele scontate.

At. Har.

I N F O R M A Ț I U N I

ERATA

Cetitorii sunt rugați a îndrepta următoarele erori de tipărire strecurate, în Nr. precedent al Revistei :

La pag. 27, rândul 5/6 de jos, se va citi forestier, în loc de restier; la pag. 27, rândul 4 de jos, se va intercala după Ionescu, pasagiul: pentru anul 1931 și colaborarea Sburlan-

G h. I o n e s c u: la pag. 31, rândul 7 de sus, se va citi, pădurărești, în loc de gospodărești; la pag. 33, rândul 5 de sus, se va citi silvicultorimii, în loc de silviculturii.

Rugăm a ni se semna la eventualele erori de tipar ce se vor putea descoperi și în caetul de față.

Redacția.

Trimeteți-ne articole scurte (6—7000 litere = 3—4 pagini) scrise cileț, de preferință dactilografiate, pe o singură față a hârtiei.

PUBLICAȚIUNI

DECIZIUNI MINISTERIALE

MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DOMENIILOR

Direcția Regimului silvic

DECIZIUNE

Nol, Ministru secretar de Stat la Departamentul Agriculturii și Domeniilor.
Asupra raportului Domnului Director al Regimului Silvic.

Având în vedere art. 2 din codul silvic;

Având în vedere art. 2 din legea modificatoare la codul silvic, publicată
în Monitorul Oficial Nr. 131/1920,

DECIDEM :

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Regulamentul de exploatare al pădurii *Silhoiu*, jud. Maramureș, proprietatea văduva *Döblinger Marcu și Mihail Stern Chaim*, în suprafață totală de 789 ha. 9300 mp. tratată în 2 serii. Regimul cu tăieri rase în seria A și codrul grădinarit în seria B. Revoluția normală 90 ani la seria A și 100 ani la seria B.

b) Regulamentul de exploatare al pădurii *Crețuleasca*, jud. Ilfov, proprietatea *N. Procopescu*, în suprafață totală de 28 ha, 3600 mp. Regimul crâng simplu. Revoluția normală 15 ani.

No. 255738/936.

a) Amenajamentul pădurii comunale *Alțina*, jud. Sibiu, proprietatea comunei *Alțina*, în suprafață de 1059 ha, 9000 mp. tratată în două secții. Regimul codru cu tăieri succesive în secția A și crâng simplu în secția B. Revoluția normală 100 ani în secția A și 40 ani în secția B.

b) Regulamentul de exploatare al pădurii „*Sărdănești*”, jud. Gorj, proprietatea *Ioana C. Schileru și Maria N. Oprisescu*, în suprafață de 200 ha. Regimul crâng și spiu. Revoluția normală 25 ani.

c) Amenajamentul pădurii *Cărânzăl*, jud. Bihor, proprietatea comunei *Cărânzăl*, în suprafață de 128 ha, 7400 mp. Regimul crâng simplu. Revoluția normală 40 ani.

d) Regulamentul de exploatare al pădurii „*Bădeni-Alexandru*”, jud. Buzău, proprietatea *Moșt. Al. Dobrescu*, în suprafață de 46 ha, 9700 mp. Regimul crâng simplu. Revoluția normală 13 ani.

e) Amenajamentul pădurii „*Eperieș*”, jud. Someș, proprietatea *Ecleziilor reformate Cirescaie*, în suprafață de 27 ha, 1043 mp. Regimul crâng simplu. Revoluția normală 40 ani.

f) Amenajamentul pădurii „Între Râzvoare”, jud. Mureș, proprietatea comunei Tiptelnic, în suprafață de 15 ha, 9200 mp. Regimul crâng simplu. Revoluția, norma 30 ani.

No. 255739/936.

a) Amenajamentul Valea Scurtă, jud. Trei Scaune, proprietatea Composesoratului Valea Scurtă, în suprafață totală de 419 ha, 6500 mp. Regim tratament codru cu tăieri rase. Revoluția normală 100 ani.

b) Amenajamentul pădurii Săvăreșiu, jud. Arad, proprietatea Composesoratului Săvăreșiu, în suprafața de 104 ha, 5100 mp. Regim tratament crâng simplu. Revoluția normală 40 ani.

c) Amenajamentul pădurii Lunca Orofteana, jud. Dorohoi, proprietatea Epitropiei Sf. Spiridon Iași, în suprafață de 645 ha, 7500 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 4 ani.

d) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Buzduc, jud. Roman, proprietatea Zamfirachi Carp, în suprafață de 19 ha, 7500 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 30 ani.

No. 272098/936.

a) Revizuirea amenajamentelor pădurilor Sigheșoara, județul Târnava Mare, proprietatea orașului Sigheșoara, în suprafață de 2257 ha, 0100 mp. Regimul două serii de codru cu 3 tăieri succesive și revoluție normală 100 ani. Seria III-a găndirărit cu revoluție de 10 ani și rotație de 10 ani. Seria IV-a pădure de agrement tratată în codru cu exploatabilitate fizică.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Zăvoaiul Hereasca, județul Teleorman, proprietatea Bis. Sf. Vineri Hereasca București și Academia Română, în suprafață de 112 ha, 6516 mp. Regim și tratament crâng simplu, Revoluția normală 10 ani.

c) Amenajamentul pădurii Zăvoaiul Hălăncesti, județul Roman, proprietatea Mcstentilor N. Crutacu, în suprafață de 78 ha, 5300 mp. Regim și tratament crâng. Revoluția normală 25 ani, pentru seria I-a și 5 ani pentru seria II-a. Revizuirea după 5 ani pentru seria I-a.

d) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Recea, județul Fălciu, proprietatea I. Aterasin, în suprafață de 60 ha. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 15 ani.

e) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Stălpeni, județul Muscel, proprietatea Etera Ch. Iordache, în suprafață de 40 ha, 4000 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

f) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Zăvoaiul Vișoara, județul Teleorman, proprietatea Traian Iliescu, în suprafață de 30 ha, 6570 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 3 ani. Revizuirea după trei ani.

g) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Parcăreanca Mică etc., județul Muscel, proprietatea Marin Ionescu, în suprafață de 28 ha, 2340 mp. regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

h) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Valea Ursului, Bălceasca, etc., județul Mehedinți, proprietatea Potre Stoica, în suprafață de 12 ha, 5550 mp. Regimul: O serie de codru cu tăieri succesive și revoluția normală 60 ani și o altă serie de crâng cu 40 rezerve la ha. și revoluția normală 30 ani.

NNo. 29780/937.

a) Amenajamentul pădurilor Surdu și Mărăjdie, județul Sibiu, proprietatea Comunei Cristien, în suprafață totală de 7443 ha. 6300 mp. Regimul: o serie de codru grădărit cu explcatibilitate fizică, două serii de codru cu tăieri rase și o altă serie de codru cu tăieri succesive. Revoluția normală 100 ani în toate seriile de raport.

b) Revizuirea amenajamentului pădurii Vatra Dornii, județul Cămpulung, proprietatea comunei Vatra Dornii, în suprafață totală de 2270 ha. 1280 mp. Regim și tratament codru cu tăieri rase. Revoluția normală 90 ani.

c) Amenajamentul pădurii Dihașului sau Braiul Sașilor, județul Prahova, proprietatea Pia. Cri. Fcm. din Rășnov, în suprafață totală de 2270 ha. 2000 mp. Regim și tratament codru cu tăieri rase și codru cu tăieri succesive. Revoluția normală 80 ani.

d) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Zărnești, județul Argeș, proprietatea Meșterilor Ch. Inescu, în suprafață totală de 342 ha. 8100 mp. Regimul crâng simplu. Revoluția normală 14 ani pentru exploatarea coajei de tăbăcit.

e) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Budeasa, județul Argeș, proprietatea G-ral Traian Pascal, în suprafață totală de 72 ha. 4975 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 15 ani la seria I și 3 ani la seria II-a.

f) Amenajamentul pădurii Boleia, județul Cluj, proprietatea Dumitru Răcășanu și alții 155, în suprafață de 45 ha. 4300 mp. Regim și tratament crâng simplu cu o revoluția normală 30 ani.

g) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Ungureni, județul Olt, proprietatea Maria Urganu, în suprafață de 27 ha. 6500 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

h) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Fundul Elanului, județul Iăși, proprietatea I. A. Mitechi, în suprafață de 16 ha. 6500 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

i) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Fața, județul Cinc, proprietatea Kiș Antal etc., în suprafață de 11 ha. 5100 mp. Regim și tratament codru cu tăieri rase. Revoluția normală 90 ani.

No. 26299/937.

a) Amenajamentul pădurii Slimnic, județul Sibiu, proprietatea Comunei Slimnic, în suprafață de 1207 ha. 6000 mp. Regimul: O serie de 408 ha. 21 arii tratată în Codru cu tăieri succesive și revoluția normală 100 ani, și altă serie de 739 ha. 65 arii tratată în Crâng cu revoluția normală de 40 ani.

b) Amenajamentul pădurii Cașolț, județul Sibiu, proprietatea Comunei Cașolț, în suprafață de 669 ha. 4000 mp. Regim și tratament: O serie de 230 ha. 91 arii Codru cu tăieri succesive și revoluția normală 100 ani și alte două Crâng simplu cu revoluția normală de 90 ani.

c) Amenajamentul pădurii Valea Caselor, județul Someș, proprietatea Composecoratului Fodora, în suprafață de 128 ha. 7160 mp. Regim și tratament Crâng simplu. Revoluția normală 40 ani.

d) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Almoș, județul Trei Scaune, proprietatea Gheorghe Konya, în suprafață de 79 ha. 5900 mp. Regim și tratament cu 80 rezerve la ha. Revoluția normală 20 ani.

e) Amenajamentul pădurii „Pădurea Bis. gr. cat. din comuna Fodora” județul Someș, proprietatea Bis. gr. cat. din com. Fodora, în suprafață de 14 ha. 5600 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 30 ani.

h) Regulamentul de exploatare al pădurii Coasta Caldă, Județul Trei Scutze, proprietatea Ngy Ida, în suprafață de 12 ha. 6000 mp. Regim și tratament codru cu tăeri succesive și rev. norm. 90 ani la serie I și crâng simplu la seria II-a cu rev. norm. 30 ani.

No. 26300/937.

a) Amenajamentul pădurii Belani, jud. Trei Scutze, proprietatea Compoșeoratului Belani, în suprafață totală de 872 ha. 6600 mp. Regimul: O serie de codru cu tăeri succesive și revoluția normală 90 ani și alta de codru cu tăeri rase și revoluția normală 100 ani.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Poiana Cărnului, Județul Iași, proprietatea Casei Rurale, în suprafață totală de 238 ha. 1400 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 90 ani.

c) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Sorbăneasa, Județul Teleorman, proprietatea Nic Racotă etc., în suprafață de 147 ha. 9200 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 12 ani.

d) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Zăvoiu Zimnicele, Jud. Teleorman, proprietatea Alex. Becherescu și alții, în suprafață de 72 ha. 9222 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 3 ani. Revizuirea după 3 ani.

e) Regulamentul pentru exploatare al pădurii „Drăgociu”, jud. Teleorman, proprietatea N. Andreescu și alții 52, în suprafață totală de 23 ha. 5000 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 12 ani.

f) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Fundătura, județul Odoerhei, proprietatea Dr. Elekes Iionisie, în suprafață de 61 ha. 6800 mp. Regim și tratament crâng cu 50—60 rezerve la ha. Revoluția normală 20 ani.

g) Amenajamentul pădurii Todireni, jud. Botoșani, proprietatea Pr. Gh. Cojocaru, în suprafață de 19 ha. 4900 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

No. 26301/937.

a) Amenajamentul Chitoc seriile VII și VIII, Județul Vaslui, proprietatea Statului, în suprafață de 1560 ha. 6200 mp. Regim și tratament: o serie de crâng simplu 49 ha. 16 arii cu o revoluție normală 30 ani și alta de 1002 ha. 78 arii. Revoluția normală 96 ani.

b) Amenajamentul pădurii Porumbacel, Seria I, jud. Făgăraș, propr. Statului, în suprafață de 1266 ha. 57 mp. Regim și tratament codru cu tăeri succesive. Revoluția normală 100 ani.

c) Amenajamentul pădurii Episcopiu, jud. Arad, propr. Statului dată în uzufruct Sf. Episcopii Ort. Rom. Arad, în suprafață de 345 ha. 2600 mp. Regim și tratament codru cu tăeri succesive. Revoluția normală 84 ani.

d) Amenajamentul pădurii Cârțibosii, jud. Tutova, proprietatea Statului, în suprafață de 158 ha. 3000 mp. Regim și tratament crâng cu 40 rezerve la ha. Revoluția normală 40 ani.

e) Amenajamentul Racovu, Județul Baia, proprietatea Statului, în suprafață de 61 ha. 7800 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 30 ani.

f) Amenajamentul pădurii Balceunii, jud. Iași, proprietatea Statului, în suprafață de 55 ha. 5300 mp. Regim și tratament crâng. Revoluția normală 20 ani.

g) Amenajamentul pădurii Lalaș, județul Târnava Mare, proprietatea Statului uzufructul fiind al Bie. Ort. Rom. și Gr. Cat. din comuna Ighișul, în suprafață de 42 ha. 1000 mp. Regim și tratament crâng cu 40 rez. la ha. Revoluția normală 30 ani.

No. 26302/937.

a) Amenajamentul pădurii „Sadu, județul Sibiu, proprietatea comunei Sadu, în suprafață totală de 4034 ha., 2600 mp. Regimul: O serie de protește în grădinarit cu exploatare fizică. Seria II-a (în jurul lărilor de esență) și seria III-a Valea Sadului codru cu tăieri succesive. Seria IV Brâneasa Prejba codru cu tăieri rase. Revoluția normală 100 ani la toate seriile de raport.

b) Revizuirea amenajamentului pădurii „Măgura Capul Văii, jud. Arad, proprietatea C. Conopi, în suprafață de 544 ha. Regimul crâng cu 80 rezerve la ha. Revoluția normală 40 ani.

c) Amenajamentul pădurii „Enelid - Pădurea Mare”, județul Mureș, proprietatea Teleki Iosif, în suprafață de 140 ha. 9000 mp. Regimul crâng simplu cu revoluția normală 20 ani, în seria II-a de codru nu se fac exploatare de produse principale.

d) Amenajamentul pădurii „Pădurea Domnească”, jud. Târnava Mică, proprietatea Artur Horvath etc., în suprafață de 79 ha. 0100 mp. Regim și tratament: Trei serii de crâng cu 50 rezerve stojar la ha. Revoluția normală 20 ani la seriile I-a și III-a și 10 ani la seria II-a.

e) Amenajamentul pădurii „Domen”, județul Târnava Mică, proprietatea Bross Ion și 45 soți, în suprafață de 29 ha, 3300 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

f) Amenajamentul pădurii „Costiș - Gropi”, județul Târnava Mică, proprietatea Ioan Ciulea, în suprafață de 21 ha, 9800 mp. Regim și tratament crâng cu rezerva. Revoluția normală 20 ani.

g) Amenajamentul pădurii „Apuș”, județul Odorhei, proprietatea Biró Ludovic și soția, în suprafață de 15 ha, 6400 mp. Regimul crâng cu 60 rezerve la ha. Revoluția normală 30 ani.

No. 29781/937.

a) Amenajamentul pădurilor „Tolșor și Fața”, județul Năsăud, proprietatea comunei Târnă în suprafață de 229 ha. 1411 mp. Regim și tratament codru cu tăieri succesive. Revoluția normală 80 ani.

b) Amenajamentul pădurii „Dealul Boului”, județul Sălaj, proprietatea bisericii gr. cat. din comuna Bogdana, în suprafață de 156 ha, 6800 mp. Regim și tratament codru cu tăieri succesive. Revoluția normală 80 ani.

c) Revizuirea regulamentului pentru exploatare al pădurii „Măstina”, județul Prahova, proprietatea Ștefan N. Tantiș, în suprafață de 100 ha. Regim și tratament codru cu tăieri rase. Revoluția normală 100 ani.

d) Amenajamentul pădurii „Zăvoiu Popii”, județul Romanșii, proprietatea Ignat Velescu, în suprafață de 16 ha. 6200 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 3 ani. Revizuirea după trei ani.

No. 4012.

a) Revizuirea regulamentului pentru exploatare al pădurii „Sadnesta”, județul Storojinești, proprietatea Iahoc Landwehr, în suprafață de 162 ha, 8400 mp. Regim și tratament codru grădinarit. Revoluția normală 90 ani.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii „Cătușul Oncioaia”, județul Muscel, proprietatea Ion Ghica Amăstase, în suprafață de 117 ha, 2000 mp. Regim și tratament codru cu tăieri rase. Revoluția normală 65 ani.

o) Regulamentul pentru exploatare al pădurii „Cheschebecul”, jud. Fălciu, proprietatea P. Ștefănescu, în suprafață de 42 ha, 3100 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 6 ani. Revizuirea după 6 ani.

d) Regulamentul pentru exploatare al pădurii „Rînghilești”, județul Botoșani, proprietatea Bogdan Gollav, în suprafață totală de 24 ha, 5000 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

e) Regulamentul pentru exploatare al pădurii „Berju-Missir”, jud. Botoșani, proprietatea moșt. Grig. Missir, în suprafață de 14 ha, 7800 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

No. 4011.

a) Regulamentul pentru exploatare al pădurii „Albeasca”, județul Ialomița, proprietatea Paul Chiriacescu, în suprafață totală de 133 ha, 4000 mp. Regimul crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii „Rediul-Roșu”, jud. Botoșani, proprietatea Viorica Târdea, în suprafață de 95 ha, 7200 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

c) Regulamentul pentru exploatare al pădurii „Budoala”, jud. Arada, proprietatea Samuel Polasciek, în suprafață totală de 90 ha, 3400 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 30 ani.

d) Regulamentul pentru exploatare al pădurii „Mierla”, județul Românași, proprietatea Olga General Popescu Toma, în suprafață totală de 14 ha, 6000 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 30 ani.

No. 4014.

a) Amenajamentul pădurii „Marpod”, jud. Sibiu, proprietatea comunei Marpod, în suprafață de 409 ha, 3800 mp. Regim și tratament o serie de codru cu tăieri succesive și revoluția normală 100 ani, altă serie de crâng cu revoluția normală 40 ani.

b) Amenajamentul pădurii „Lunca Untești-Corlătești”, jud. Tutova, proprietatea Epitropiei Sf. Spiridon Iași, în suprafață de 43 ha, 3100 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 3 ani. Revizuirea după 3 ani.

c) Regulamentul pentru exploatare al pădurii „Coasta Statului”, jud. Dâmbovița, proprietatea Nic. I. Nițescu, în suprafață de 20 ha, 0968 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 25 ani.

d) Amenajamentul pădurii „Dealul bisericii și spre Hârțău”, jud. Mureș, proprietatea Coman Martin, etc., în suprafață de 17 ha, 3900 mp. Regim și tratament crâng simplu.

No. 4013.

a) Amenajamentul pentru exploatare al pădurii „Dragomirești”, județul Dâmbovița, proprietatea D-nei Zoe Gh. Beebeanu, în suprafață totală de 2235 ha, 6755 mp. Regimul crâng simplu. Revoluția normală 20 ani, pentru seria I și 6 ani pentru seria II Zăvol.

b) Amenajamentul pentru exploatare al pădurii „Pădurea Iadului”, județul Târnava Mare, proprietatea comunei Paloș, în suprafață de 159 ha, 330 mp. Regimul codru cu tăieri succesive. Revoluția normală 60 ani.

c) Amenajamentul pentru exploatare al pădurii „Curbăești”, jud. Arad, proprietatea Fostilor urbariașiți din comuna Corbești, în suprafață de 77 ha, 59000 mp. Regimul crâng simplu. Revoluția normală 40 ani.

No. 4017/937.

a) Amenajamentul pădurii „Mălăești-Corbu”, jud. Fălciu, proprietatea C. Gb. Botez, în suprafață de 194 ha, 4700 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii „Turcenii de Jos”, jud. Gorj, proprietatea Al. C. Caloteacu, în suprafață de 54 ha, 2195 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 25 ani.

c) Regulamentul pentru exploatare al pădurii „Ciocănești”, jud. Romanși, proprietatea Paulina Teohari, în suprafață de 32 ha, 5000 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

d) Regulamentul pentru exploatare al pădurii „Ploponasa”, jud. Vaslui, proprietatea Constantin Botezaț, în suprafață de 25 ha, 2400 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 25 ani.

No. 4016/937.

a) Amenajamentul pădurii „Sasca Montană”, jud. Caraș, proprietatea Societății Uzinele de fier și Domeniilor din Reșița, în suprafață totală de 9634 ha' 5300 mp. Regim și tratament o serie de codru cu tăieri succesive. Revoluția normală 100 ani.

b) Amenajamentul pădurii „Scorbocia”, jud. Sălaj, proprietatea Composesorului Cuceu, în suprafață de 154 ha, 7800 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 40 ani.

c) Amenajamentul pădurii „Coasta Mare”, jud. Sălaj, proprietatea Composesorului Ipp II, în suprafață de 143 ha, 5100 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 40 ani.

d) Amenajamentul pădurii „Tăuți”, jud. Someș, proprietatea Composesorului Sasaru, în suprafață de 62 ha, 9100 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 40 ani.

e) Amenajamentul pădurii „Cale Agrișului”, jud. Someș, proprietatea Composesorului Sieu, în suprafață de 39 ha, 9900 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 40 ani.

f) Regulamentul pentru exploatare al pădurii „Crovu”, jud. Vlașca, proprietatea Marg. și Elena Lascăr Catargi, în suprafață de 17 ha, 0750 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 12 ani.

No. 4015/937.

a) Amenajamentul pădurii Măgura, jud. Someș, proprietatea Composesorului Cefen, în suprafață de 119 ha, 1100 mp. Regim și tratament seria I: crâng simplu cu 50 rezerve la ha, revoluția normală 40 ani. Seria II: Protecție: codru grădinarit cu revoluția normală 80 ani.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Zăvoiu Ulești, jud. Ialomița, proprietatea Carol Rosădescu, în suprafață de 73 ha, 9100 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 15 ani.

c) Amenajamentul pădurii Boșeșă, jud. Târnava Mare, prop. Bis. gr. cat. și ev. luth. din comuna Pețișul, în suprafață de 50 ha, 1500 mp. Regim și tratament codru cu tăieri succesive. Revoluția normală 80 ani.

d) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Porcăreț, jud. Vaslui, proprietatea Dr. A. Popescu, în suprafață de 32 ha, 2800 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 30 ani.

e) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Tibrășu Kalinderu, jud. Teleorman, proprietatea Gabriela Danielopol etc., în suprafață de 14 ha, 5537 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 3 ani. Revizuirea după 9999 ani.

No. 7613/937.

a) Amenajamentul pădurii „Crângul Mare” și „Dăurc”, ind. Nășud, proprietatea com. Albești-Bistriței, în suprafață de 235 ha, 9600 mp. Regimul serla I codru cu tăieri succesive la 8 ani interval și revoluția normală 96 ani. Seria II crâng simplu cu revoluția normală 30 ani.

b) Amenajamentul pădurii „Fârdia”, județul Severin, proprietatea comunei Fârdia, în suprafață de 142 ha, 5200 mp. Regim și tratament codru 2 tăieri succesive. Revoluția normală 60 ani.

c) Amenajamentul pădurii „Mocana”, județul Târnava Mică, proprietatea Ana Pataky, în suprafață de 39 ha, 6900 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

d) Regulamentul pentru exploatare al pădurii „Virita”, jud. Soroca, proprietatea Leopold Sitinachi, în suprafață de 30 ha, 6700 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 6 ani.

e) Amenajamentul pădurii „Zăvoiu Brașului”, jud. Teleorman, proprietatea Stau P. Zalana, în suprafață totală de 20 ha, 3000 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 5 ani.

f) Regulamentul pentru exploatare al pădurii „Grăjdăna”, jud. Gorj, proprietatea Gh. Crăsnaru, în suprafață de 25 ha, 2200 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

No. 1374/937.

a) Amenajamentul pădurii Cristești-Tutoxa, jud. Iași, proprietatea Mih. D. Sturza, în suprafață (totală) de 134 ha, 6900 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 12 ani.

b) Amenajamentul pădurii Tecădău, jud. Târnava Mică, proprietatea Bis. ev. lut. din com. Domăid, în suprafață de 34 ha, 5300 mp. Regim și tratament crâng cu 40 rez. la ha. Revoluția normală 30 ani.

c) Amenajamentul pădurii Loriczmezo, jud. Cluj, proprietatea Parohiei și a Preotului Reformat din com. Chidea, în suprafață de 13 ha, 7800 mp. Regim și tratament crâng cu revoluția normală 20 ani în umbela serii.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor și regulamentelor mai sus menționate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispozițiunile legilor pentru protecția monumentelor naturii, pădurilor necesare apărării naționale, pădurilor de protecție; revizuirea se va face și mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente etc. se aproba numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situația comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatăndu-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafața pădurii, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau ori ca alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere tehnic silvic, fie asupra proprietății.

Art. 4. — Toate celelalte dispozițiuni prevăzute în studiile respective și articolul adițional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 și ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Ministrul Agriculturii și Domeniilor, (ss) T. Moșoiu.

No. 13705/937.

REVISTA PADURILOR

Comitetul de redacție:

Redactor-șef: Stinghe V.

Memברי:

Drăcea M.
Ioan P.

Rădulescu M.
Sburlan D.

SOCIETATEA «PROGRESUL SILVIC»

Persoană morală prin Decretul Regal 1630 din 28 Aprilie 1904

Consiliul de Administrație pe 1936:

Președinte: Drăcea M.

Vice-Președinți: { Alimănișteanu C.
Stinghe N. V.

Casier: Emanoil C.

Secretar general: Tr. Ionescu-Heroiu

Secretari: { Ilie C. Demetrescu
D. A. Sburlan

Memברי:

Bunescu M. C.

Butoi Al.

Caragea N. N.

Demetrescu C. Ilie

Florescu M. P.

Georgescu P. C.

Grozescu D.

Ionescu A.

Lazăr H.

Luțescu Gh.

Minescu Gh.

Năstăsescu Gh.

Nedelcovici Ath.

Rădulescu Marin

Sburlan A. D.

Cenzori: Ionescu Gh., Chercea Gh., Palladi E.

Cenzori supleanți: Teodorescu Șt., Constantinescu Gh. și
Georgescu St.

Prețul abonamentului:

Pe un an pentru instituții	500 Lei
„ „ „ particulari	300 „
„ „ „ pentru membrii Societății	200 „
„ „ „ pentru conducători și brigadieri	75 „
Numărul	25 „

Manuscrisele nepublicate se anapolează.

MARTIE 1937

ANUL XLIX

Nr. 3

REVISTA PĂDURILOR

ORGANUL SOCIETĂȚII
"PROGRESUL SILVIC"

REDACTIA ȘI ADMINISTRATIA:

S U M A R U L :

<i>Studii :</i>	
Hippophaë rhamnoides I. pe litoralul românesc al Mării Negre	<i>At. Haralamb și P. Crețzoiu</i>
<i>Referate — Comentarii :</i>	
Conducta hidraulică de lemn de pe valea „Bistra Mărului“	<i>Vasile Magdaș</i>
Valorificarea pădurilor supuse regimului silvic	<i>Ing. Ion Moldovan-Junior</i>
<i>Problemele zilei :</i>	
Personalul silvic subaltern	
Problema personalului silvic subaltern	<i>Vasile Petrescu</i>
Un minimum de îmbunătățire	<i>Traian Heroiu</i>
Recrutarea personalului silvic inferior	<i>George Pavalachi</i>
Ingrijiri-vă de sănătatea subalternilor	<i>Vasile V. Vasiliu</i>
Pregătirea personalului silvic inferior	<i>N. Codru</i>
Pentru cultura personalului silvic inferior	<i>C. D. Chirișă</i>
Personalul silvic subaltern	<i>St. Bărbulescu</i>
Răspunderea pădurilor	<i>Ioan Peț</i>
Reacții și sugestii la problema corpului silvic interior	<i>Cezar Cristea</i>
Personalul silvic subaltern	<i>M. Rădulescu</i>
Personalul silvic subaltern	<i>N. Câmpean</i>
Subalternii !	<i>Ion C. Sulea</i>
<i>Insemnări :</i>	
Un leit-motiv	<i>Horia Manole</i>
Tisa pe M-telz Zăbava	<i>I. Rătan</i>
<i>Cronici :</i>	
Cuvântare finulă la al XIII-lea congres agricol	<i>M. Drăcea</i>
Congresul agricol	<i>At. Haralamb</i>
Contribuții bibliografice	<i>Cezar Gr. Cristea</i>
<i>Mercuriale :</i>	
Comunicat pentru presă	<i>C. I. B.</i>
<i>Recenzii — Revista revistelor — Sec. «Progresul Silvic» — Informațiuni — Publicațiuni : decizii ministeriale</i>	

S O M M A I R E :

<i>Etudes :</i>	
Hippophaë rhamnoides sur le littoral roumain de la Mer Noire	<i>At. Haralamb et P. Crețzoiu</i>
<i>Rapports — Commentaires :</i>	
La conduite hydroélectrique en bois de la Vallée de Bistra Mărului	<i>V. Magdaș</i>
La mise en valeur des forêts soumises au régime forestier	<i>Ion Moldovan-jr.</i>
<i>Problèmes à l'ordre du jour :</i>	
Le problème du personnel subalterne	
<i>Notices — Chroniques — Mercuriales — Révisions — Revue des revues — Sec. «Progresul Silvic» — Informations — Publications : décisions ministérielles.</i>	

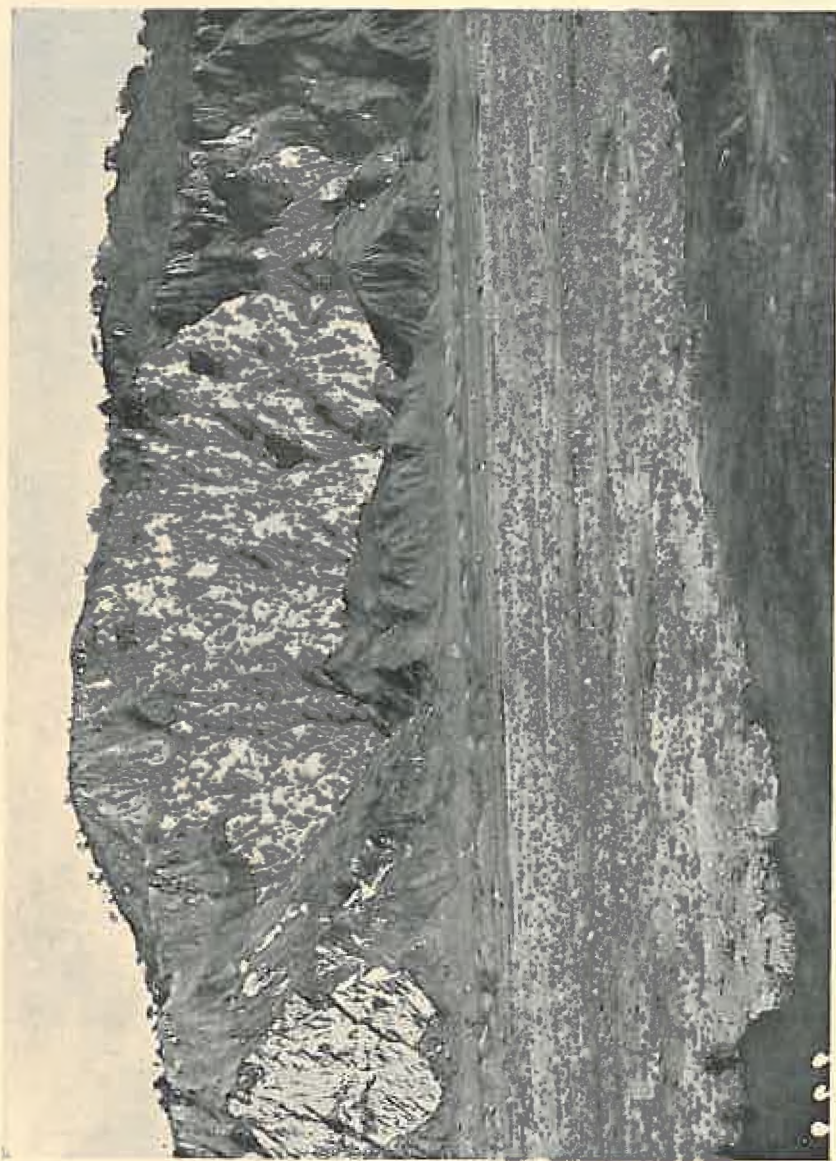
I N H A L T :

<i>Abhandlungen :</i>	
Hippophaë rhamnoides auf dem rumänischen Strandgebiet des Schwarzen Meeres	<i>At. Haralamb und P. Crețzoiu</i>
<i>Mitteilungen :</i>	
Wasserleitung aus Holz im Valea Bistra Mărului	<i>V. Magdaș</i>
Nutzung der dem Forstregime unterstellten Wälder	<i>Ion Moldovan-jr.</i>
<i>Tagesfragen :</i>	
Das Problem des Forstschutzpersonals in der Staatsforstverwaltung	
<i>Notizen — Chronik — Rezensionen — Die Zeitschriften — Verein «Progresul Silvic» — Nachrichten — Amtlichen Veröffentlichungen</i>	

Clăuș A. Haralamb

*Asaltul vegetației forestiere pe creștele stâncoase ale muntelui Brațocea din masivul Ciucașului.
Assaut de la végétation forestière sur la crête de la montagne Brațocea. (Carpathes méridionales, Massif de Ciucaș).
Forstliche vegetation fasslasi auf felsige Gebirge (Süd-Karpathen; Gebirge Ciucașu).*

Clujou A. Harelamb

*Eroziune într'un masiv de sare la Săreni, pe valea Silnicului, Buzău.
Erosion dans un massif de sel (Carpathes méridionales, comm. Săreni, dép. Buzău).
Erosion eines Salzberges (Süd-Karpathen; Gemeinde Săreni; district Buzău).*

S T U D I I

Din lucrările Institutului de Cercetări
și Experimentație forestieră.

HIPPOPHAË RHAMNOIDES L. PE LITORALUL ROMÂNESC AL MĂRII NEGRE.

de Ing. AT. HARALAMB și
P. CRETZOIU

Hippophaë rhamnoides, această specie xeromorpha, cunoscută la noi mai ales sub numele de *cătina albă*, are pe globul pământesc o foarte mare răspândire, optimul de adaptare ecologică și centrul de greutate al distribuției ei fiind în Asia Centrală. Acolo ea se găsește în mod precumpănitor în regiunea marilor sisteme muntoase și prelungirile lor; numai într'o mică măsură se întâlnește și pe coastele mărilor și lacurilor interioare¹⁾.

Față de imensa ei răspândire din Asia, distribuția ei în Europa formează o minusculă prelungire, găsindu-se aici într'o situație inversă, ocupând în special litoralul mărilor — pe nisipuri umede sau uscate — și numai în al doilea rând în zonele continentale, dealungul râurilor și al lacurilor.

Legătura ei cu Asia se face prin două fâșii: una pe litoralul nordic al mărilor Europei, începând din Sudul Angliei, Nordul Franței, Belgiei, Olandei, Germaniei, Danemarcei, Norvegia, Suedia și țările Baltice; a doua pornind din Spania și trecând prin Sudul Franței, Italia, Peninsula Balcanică, România, trecând apoi în Asia-Mică.

În România, distribuția ei se răstoarnă din nou, găsindu-se mult mai răspândită în regiunea dealurilor Munteniei și Moldovei și mai redusă pe litoralul mării.

1) G. Hegi: Illustrierte Flora von Mittel-Europa V. 2, pag. 732.

În cele ce vor urma, ne vom ocupa de distribuția acestei specii pe litoralul nostru marin, căutând apoi să desprindem utilitatea ei din punct de vedere forestier.

Litoralul Basarabiei. Ocupându-se de repartizarea speciilor forestiere în Basarabia, D-l Z. Przemetchi¹⁾, atunci când ajunge la partea care privește vegetația de pe nisipuri, ne arată că cele mai multe nisipuri sunt pe lângă gura Dunării și anume între Vâlcov și Jibreni, unde se găsesc și niște dune mici cunoscute sub numele de „cucuihuri”. În ce privește vegetația lemnoasă a acestor nisipuri, D-sa menționează că în văile mici dintre dune apar și primii reprezentanți ai florei forestiere și anume: *Hippophaë rhamnoides* L., *Salix purpurea* L., *Salix repens* L., *Salix repens* var. *rosmarinifolia* L., *Prunus spinosa* L., *Tamarix Pallasii* Desf. și *Populus alba* L. sub formă de arbust.

După D-nii Prof. T. Săvulescu și T. Rayss, în Basarabia, *Hippophaë* este ceva mai răspândită, găsindu-se: la Vâlcov pe nisipurile numite „Cuciugur”, Jibreni, spre cherhaneaua Neptun, până în dreptul Vâlcovului, pe cordonul litoral, la Zolocari pe nisipuri umede, la Cetatea Albă spre Roșă în locurile nisipoase de pe malul limanului Nistrului²⁾.

Pentru litoralul Dobrogei este menționată de Brândză încă dela 1898, însă dăstul de vag: „în regiunea litoree și cu deosebire în Delta Dunării”³⁾.

Mai târziu, d-l P. Enculescu, ocupându-se de vegetația pădurii Letea din Delta Dunării, — pădure instalată pe un grind în formă triunghiulară cu vârful în brațul Chilia la Periprava și cu baza între satele Letea, Satul-Nou și Sviștofca, — precizează că între Satul-Nou (C. A. Rosetti) și Sviștofca, pădurea Letea se continuă „printr'un răriș de arbori și apoi prin întinse și dese mărăcinișuri de *Hippophaë rhamnoides* L., formând un pinten ce scoboară cu mult mai la Sud de baza indicată și care se oprește la malul Mării Negre, după ce însă și aceste din urmă mărăcinișuri au încetat mai jos de

1) Z. Przemetchi: Repartizarea speciilor forestiere din Basarabia. Rev. Păd. 1923, pag. 659—685.

2) Tr. Săvulescu și T. Rayss: Materiale pentru flora Basarabiei 1934, vol. III, pag. 182.

3) D. Brândză: Flora Dobrogei, 1887, pag. 364.

punctul zis la Cardon¹). Iar în altă parte (pag. 229), ocupându-se de vegetația arbustivă a hazmacurilor aceleași păduri, Letea, scrie:

„Mai rar și numai pe alocurea se mai asociază acestora: *Hippophaë rhamnoides L.*, *Tamarix gallica L.*, *Rhamnus frangula L.* și *Sambucus nigra L.* Primele două sunt destul de abundente pe nisipurile din partea de Nord a pădurii, dar mai ales în prelungirea din partea sa de Sud ce ajunge până la mare, unde ele constituiesc mărăcinișuri și stufiguri întinse și foarte dese, ce au fixat în mare parte dunele de nisip. Ambii acești subarbuști, dar mai ales *Tamarix gallica L.*, scoboară până și în depresiunile cu slabă sărătură, cum se vede destul de bine în partea dela Est de Hasmacul-Mare”.

D-l C. C. Georgescu studiind și d-sa vegetația pădurii Letea, căreia, între altele, vrea să-i stabilească origina speciilor forestiere, semnalează *Hippophaë* „pe drumul dela Satul Nou spre Sulina”²).

D-l I. Prodan, în lucrarea sa asupra florei Dobrogei, ne informează că „dela Sulina și până la Cardoni se găsesc, lângă mare, foarte mult *Petasites tomentosus* și la unele locuri apar păduri întregi de *Hippophaë rhamnoides*”³).

În sfârșit, D-nii Panțu, Solacolu și D-na Paucă aduc noi contribuții, menționând-o: la Musurat în Delta Dunării pe malul mării, la Sf. Gheorghe în jud. Tulcea pe nisipurile depe malul mării, unde s'ar găsi în mod frecvent și la Sulina spre Cardon, tot pe nisipurile marine⁴).

Din cele de mai sus rezultă că în Dobrogea sunt două stațiuni cu *Hippophaë*: cea dela Sf. Gheorghe menționată de Panțu și ceilalți doi coautori și aceea dela Letea. În cea din urmă, *Hippophaë* s'ar găsi, după cea mai mare parte a autorilor citați, la Sud de pădurea Letea, pe malul mării, având ca punct central de răspândire satul pescăresc numit Cardon, situat la 7¹/₂ km Sud-Est de comuna

1) P. Enculescu: Zonele de vegetație lemnoasă din România în raport cu condițiunile oro-hidrografice, climatice, de sol și subsoil. București, 1923, pag. 226.

2) C. C. Georgescu: Les forêts dans le delta du Danube. Communication présentée au congrès international d'agriculture à Bucarest, 1930, pag. 555.

3) I. Prodan: Die Flora der Dobrudscha und ein kurzer Überblick über die Flora der Meeresküste Rumäniens, Bucarest 1931, p. 36.

4) Z. Panțu, Th. Solacolu și Ana Paucă: Contribuțiuni la flora Deltel Dunării. Academia Română, Memoriile Secț. Științifice. Seria III. Tom. XI. Mem. 2, p. 39.

C. A. Rosetti (Satul Nou). Singur d-l P. Enculescu o mai menționează și la Nordul pădurii — deci spre Dunăre — pe nisipuri, unde ar fi destul de abundentă.

La Cardon, Hippophaë s'ar întinde atât la Nord cât și la Sud de sat: la Nord legându-se cu pintenul de arbori care se desprinde

Scara: 1/500.000.

din pădurea Letea, iar la Sud, după Enculescu, oprindu-se la puțină distanță de acest punct. fapt ce nu se precizează în Prodan și cu atât mai puțin în Brândză.

Ar mai fi localitatea Musurat, semnalată de Panțu, Solacolu și Paucă, despre care ni se spune că se găsește în Deltă. Cercetând harta Statului Major al Armatei, la scara 1/100.000 (ridicare 1880—

1883 ediția 1912) se poate găsi punctul „Mosorali”, indicând sub acest nume un mic cap la 3 km la Nord de Cardon, în apropiere de el fiind situate și niște cherhanale numite la fel. Dacă acest punct este tot una cu „Musurat”, înseamnă că putem să-l înglobăm tot în stațiunea Cardon.

Din stațiunile amintite mai sus pentru întreg litoralul Mării Negre, noi am putut vedea două: cea dintre Vâlcov și Jibrieni și aceea dela Cardon¹⁾.

Hippophaë rhamnoides pe litoralul Mării Negre, la Cardon.

La Cardon am ajuns pornind din comuna C. A. Rosetti pe drumul dela Sud-Est de limba de nisip sburător care se întinde — paralel cu pîntenul de arbori amintit de d-l P. Enculescu — din capul comunei menționate, până la mare, la Cardon. Aci am văzut porțiunea dela Sud de satul Cardon. În acest punct, *Hippophaë* s'a instalat, la mică distanță de mare, uneori depărtarea nefiind mai mare de 2—3 m, pe nisipuri uscate nestabile. *Hippophaë* formează desișuri de nepătruns, atingând înălțimi de 2—3 m și grosimi până pe la 6—7 cm. Fructifică abundent. Se pretinde că înainte cu 40 de ani, în acest punct nu era *Hippophaë* și că ea a venit singură. În

1) La 6—8 August 1936.

același timp, se mai afirmă că pe măsură ce înainteză, fixând nisipurile, în urmă se usucă, lăsând terenul înierbat ¹⁾.

În afară de *Hippophaë*, în locurile mai goale ale acestor nisipuri sau acolo unde printre *Hippophaë* poate pătrunde ceva lumină, se mai găsesc și următoarele specii erbacee, caracteristice terenurilor aride: *Centaurea arenaria* M. B., *Euphorbia Seguieriana* Neck. (syn. *Euph. Gerardiana* Jacq.), *Medicago falcata* L. var. *romanica* (Prod.) Hay., *Linum austriacum* L. și *Verbascum lychnitis* L., toate cu tulpini înalte până pe la 60 cm și rădăcini ce pătrund adânc în nisip. Acestea mai trebuie adăugat *Eryngium maritimum* L. cu frunzele sale late și țepoase, caracteristic acestor dune maritime. Dintre toate, este de remarcat preponderența exemplarelor de *Euphorbia*.

Între limba de nisip uscat fixată de *Hippophaë* și mare, există o mică pajiște plană, umidă și stabilă, constituită din următoarele specii (caracteristice de litoral): *Xanthium orientale* L., *Pycneus flavescens* (L.) Rechb., *Samolus valerandi* L., *Sonchus asper* (L.) Hill., *Centaureum pulchellum* (Sw.) Druce forma *subcurtum* (Wittr.) Ronn., *Polypogon monspeliensis* Desf., *Cynodon dactylon* (L.) Pers., *Juncus articulatus* L. (*J. lamprocarpus* Ehrh.), *Triglochin palustre* L., *Teucrium chamaedrys* L., *Teucrium scordioides* Schreb., *Trifolium fragiferum* L., *Plantago maritima* L., *Plantago lanceolata* var. *eriophora* Hoffm. et Link (= var. *lanuginosa* Koch.), *Plantago major* L., var. *intermedia* (Gilib.) Beck. Din toate acestea, *Xanthium orientale* L., *Pycneus flavescens* (L.) Rechb. și *Verbascum lychnitis* L. (amintit pentru nisipul fixat cu *Hippophaë*), după cunoștința noastră, nu au mai fost semnalate până azi pentru Delta Dunării; iar *Samolus valerandi* L. se cunoaște numai din foarte puține locuri.

Plantele acestei pajiști, în opoziție cu cele de pe nisipul uscat fixat de *Hippophaë*, sunt de talie mărunță.

În afară de cele de mai sus, mai semnalăm prezența unei tufe de *Hippophaë* pe drumul care duce de la C. A. Rosetti spre Periprava în marginea de Sud a pădurii Letea. După spusele pădurarilor în funcțiune, această tufă nu este venită acolo pe cale naturală, ci a fost plantată. Cândva, personalul de pază al pădurii, voind să delimiteze precis limita pădurii și să pună barieră de nepătruns

1) Declarație făcută de pădurarul Ion Răhău de 53 ani, domiciliat în comuna C. A. Rosetti.

vitelor locuitorilor din satele învecinate, a tras o brazdă sub care a semănat bace de *Hippophaë*, din care nu a ieșit nimic. Această nereușită este explicabilă, căci semănăturile de bace nu dau rezultate pozitive.

La cea de a doua stațiune, pe care am vizitat-o și anume cea dintre Vâlcov și Jibrieni, am ajuns, venind dela Vâlcov pe mare.

Limba de nisip sburător dela Sud-Vest de pîntenul pădurii Letea care coboară până la Cardon. În dreptul Satului C. A. Rosetti. În fund, o parte din acest pînten. În stînga, o gospodărie amenințată de acest nisip.

Între cele două localități, dealungul mării se întinde o fâșie de nisip nestabil, formînd dunele mici numite — de doi din autorii citați — „cucuihuri”, „cugiuguri”. Aici fâșia de nisip maritim este mai lată decît la Cardon, dunele formîndu-se la vreo 40—50 m depărtare de marginea apei și ne mai prezentînd o pajiște.

Pe nisipul albicios și plin de cochilii se găsesc presărate următoarele specii ierboase: *Tournefortia arguzia* R. et Sch.; *Salsola Kali* L. var. *crassifolia* Rechb, *Xanthium spinosum* L. var. *euspinosum* Bitter f. *typicum* Widder, *Crepis rheadifolia* M. B., *Picris hieracioides* L., *Syrenia cana* (Pill. et Mitt.) Săvul. et Rayss, *Polypo-*

gon monspeliensis P. B., *Cynodon dactylon* (L.) P. B., *Elymus sabulosum* M. B., *Euphorbia Seguieriana* Neck. (Syn. *Euph. Gerardiana* Jacq.), *Euphorbia peplis* L. var. *erythrocaulos* Delph., *Trifolium fragiferum* L., *Medicago falcata* L. var. *romanica* (Prod.) Hay., *Linum austriacum* L., *Plantago maritima* L., *Pl. indica* L., *Asperula seutlosa* Boiss., *Linaria genistifolia* Mill., *Eryngium maritimum* L. Toate aceste specii au rădăcini puternice, întinzându-se atât lateral cât și în profunzime.

Pe linia cuciugurilor se găsește și *Hippophaë*, care nu se mai prezintă în masiv strâns ca la Cardon și nici cu înălțimile de acolo. Datorită sistemului său radicular, *Hippophaë* s'a instalat temeinic, întinzându-se, prin drajoni, în lături. În afară de *Hippophaë* n'am mai găsit însă nici un alt reprezentant al vegetației lemnoase.

Ocupându-ne de prezența *Hippophaë*-i pe litoralul nostru marin ne-am gândit să semnalăm utilitatea pe care ar putea-o avea pentru fixarea acestor nisipuri sburătoare, atât de supărătoare uneori pentru om. Delta este azi o regiune umanizată și nu puține sunt părțile unde se simte deja nevoia intervenției noastre pentru stăvilirea acestor nisipuri. Ne mărginim să amintim aci limba de nisip sburător care se întinde dela C. A. Rosetti până la Cardon, dăunând ambele aceste localități, culturile și terenul de pășune al vitelor locuitorilor din partea locului. Mai curând sau mai târziu vom fi chemați să fixăm și chiar să punem în valoare aceste terenuri. *Hippophaë*, acest pionier al pădurii, cu însușirile sale bine cunoscute¹⁾, ne este indicată aici de natură drept una dintre speciile care poate fi utilizată la stabilizarea acestor nisipuri, cu șanse sigure de reușită.

Hippophaë rhamnoides auf dem rumänischen Strandgebiet des Schwarzen Meeres

Hippophaë rhamnoides sur le littoral roumain de la Mer Noire.

On rencontre, en Roumanie, *Hippophaë rhamnoides* surtout dans la région des collines souscarpathiques de la Valachie et de la Moldavie.

Moins fréquente sur le littoral roumain de la Mer Noire, toutefois on y trouve cette espèce dans la partie du Nord. L'article qui précède après l'énumération des stations signalées jusqu'à présent par divers auteurs, s'occupe particulièrement des deux d'entre elles, qui ont été visitées spécialement.

Il faut relever la remarque des auteurs sur l'utilité de cette espèce pour les travaux de fixation du sable mouvant du littoral.

1) A se vedea și At. Haralamb: Specii de tranziție în lucrările de fixarea terenurilor degradate, Rev. Păd. No. 3/936.

REFERATE — COMENTARII

CONDUCTA HIDRAULICĂ DE LEMN DE PE VALEA „BISTRA MĂRULUI“

de VASILE MAGDAȘ
Ing. șef silvic

La marginea pădurii de munte, aproape neobservate, aleargă grăbite, prin iarbă, trei firicele de apă, cișpindu-și în limba lor povești tainice. De la un loc se unesc într'o vână mai groasă, care sărind peste pietre și lespezi, face gălăgie pe sub bolta pădurii, până

Fig. No. 1. — Barajul plin cu apă.

se întâlnește rând pe rând cu alte surate gălcevitoare și formează împreună pârâul de munte zgomotos, săltăreț, zburdalnic „Bistra Mărului“. Crește mereu, îndoindu-și snopii de apă peste margini de prăpastii, prăbușindu-se în cascade cu zgomot de moară.. care întăriț de ecoul codrului devine asurzitor... Stâncile cu aspect de cetăți

medievale în ruină, umbrite de molizi și brazi, formează locul de refugiu al caprelor negre.

Pe câte o asemenea stâncă încremenită, gata par că să sară în apă, apare sus pe vârful vedeta caprelor negre care face serviciul de pază scrutând cu ochii fulgerători întreaga regiune. Ce minunat își profilează pe cer capul mândru cu coarnezle îndoite înapoi! Își încordează gâtul în partea de unde i se pare că simte ceva suspect... și când simte pericolul, flueră și dispore cu salturi lungi din stâncă în stâncă, mântuindu-și cărdul întreg. Pe asemenea stâncă uneori

Fig. No. 2. — Barajul: în dreapta, grătarul pe unde intră apa în bazinul «deversorului» și înaintează spre gura conductei.

Fig. No. 3. — În fund, grătarul prin care intră apa în «bălaur».

braconierul improvizează un balcon camuflat din găteje... vedeta abia a pus piciorul și... prăpastia este adâncă... iar braconierul atât de sălbatec la inimă și atât de mișel.

Dar Bistra, pe încetul, se descătușează de strâmtoarea munților și pe cursul mediu, se mai liniștește, împingându-și mai încet valurile cu coamele inspumate în spre comuna Mărul... Încă nu a ieșit dintre păduri, și la vre-o 5 Km. înaintea acestei comune dela poalele muntelui ajunge iarăși la o mică strâmtoare. În acest loc a răpit-o pentru o bună distanță civilizația și industria modernă turnându-i în cale un baraj de beton armat și forțând-o să între în sclavia unei conducte hidraulice. Pe albia naturală nu mai rămân decât niște zdrențe de apă, ce se târăsc la vale pitite printre pietre.

Pentru țara noastră, această conductă hidraulică este o noutate de oarece este construită din lemn. Așa fiind merită s'o facem cunoscută, fiindcă este pentru întâiași dată când molidul și bradul intră în serviciul producției de energie electrică, la noi.

Uvrajele hidroelectrice de pe valea Bistrei-Mărului jud. Severin au fost instalate de uzinele Titan-Nadrag-Calan pentru sporirea forței motrice, necesară atelierelor și turnătoriei de fier din Comuna Ferdinand.

Barajul de captarea Bistrei Mărului are o capacitate de aprox.

Fig. No. 4. — Conducta pleacă dela baraj.

Fig. No. 5. — «Bălaurul» la origine, se vede în fund, dreapta, deversorul barajului.

14.000 m³ de apă. De la aceasta pornește conducta cam paralel cu Bistra pe malul drept pe o coastă păduroasă, urmând sever adaptarea la cutele terenului: scoboară pantele păraelor, se inconvoaie trecând deacurmezișul lor, apoi se ridică pe coasta din față îndoindu-se după creasta dealului, continuându-și astfel drumul 5.300 metri până la castelul de apă, — construcție cilindrică din beton armat cuprinzând 800 m³ apă — unde se termină aproape de marginea comunei Mărul. Din depărtare, această conducă s'ar părea un miropod uriaș cu picioare scurte lipite de pânțec la câte 4 m. distanță, ce-și târește corpul cilindric ferecat în inele de fier, formând în planul vertical de înaintare mai multe ridicături și scoborături. Aspectul acesta de șarpe gigantic l'a sesizat mai nimerit' poporul din Mărul. care i-a dat poreclă de „bălaur”.

Caracteristicile tehnice ale acestui-*i* „bălaur” sunt următoarele: este construit din $\frac{2}{3}$ părți scânduri de brad și din $\frac{1}{3}$ scânduri de molid, amândouă esențele de o calitate superioară, cu inele anuale de 2—3 m/m, adică pe cât posibil inele cât mai înguste. Materialul cu cât mai puține noduri, a fost adus din pădurile Moldovei (putea să fie luat și din ocolul nostru, însă acolo în Moldova își avea Societatea păduri în exploatare). Construcția se putea face și numai dintr'o singură esență. S'a întrebuințat și molid și brad pentrucă lipsea materialul disponibil numai dintr'o singură specie.

Fig. No. 6. — «Bălaurul».

Secțiunea transversală a conductei are un diametru interior de 1550 m/m. E formată din 30—36 doage sau scânduri profilate cu lambă și uluc, cari au fost apoi strânse în inele de fer cu șuruburi (se văd pe fotografie).

Pentru a se da o mai mare consistență și soliditate construcției, scândurile lungi de 2—3—4 m. și late de 15—20 cm. s'au îmbinat în așa fel încât să nu formeze cu capetele lor un corp separabil, sau mai precis, să nu se întâlnească cu capetele pe aceeași secțiune transversală spre a forma un cerc; ci au fost prevăzute la un cap cu o lamă de fier iar la alt cap cu crestătură, în care să intre fierul (lama) celei următoare. În sens longitudinal, scândurile se petrec una peste cealaltă, formând astfel o încălețare durabilă și rezistentă la presiunea apei din interior.

Distanța între inelele de fer — de 5/16" — variază în raport

cu presiunea apei din interiorul conductei. La plecarea conductei de la baraj, distanța între inele este de 250 m/m iar pe măsură ce ne apropiem de castelul de apă, distanța între inele devine tot mai mică scăzând până la 50 m/m.

Conducta este așezată pe capre de brad din 4 în 4 m. iar caprele sunt fixate pe traverse de stejar, astfel că nu este nevoie de fundații de beton sau de piatră decât în cazuri foarte rari, la vre-o trecere mai forțată peste vre-un obstacol, răpă sau pârău mai prăpăstios.

Fig. No. 7. -- Așezarea centralei electrice la vale de castelul de apă.

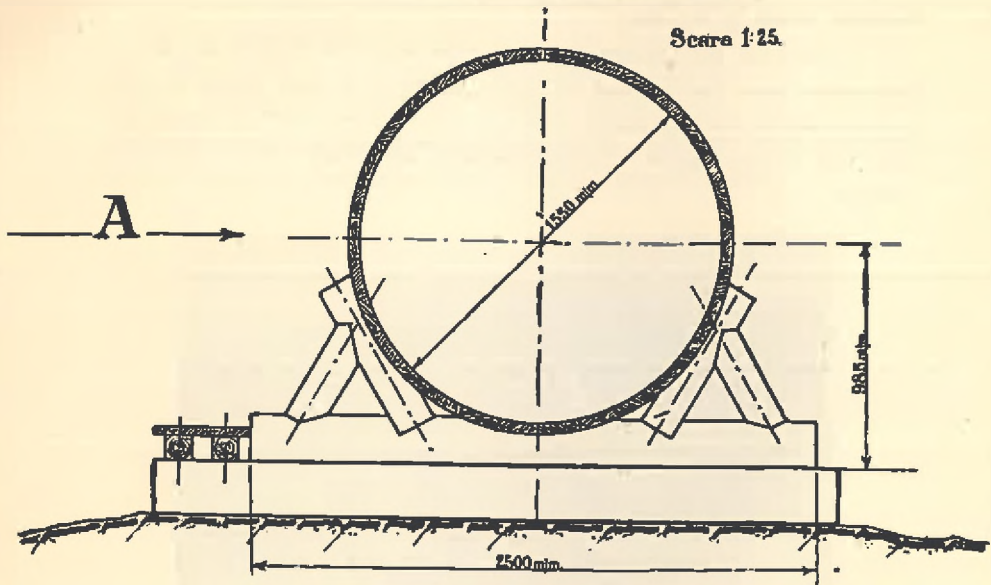
O condițiune esențială în ce privește durabilitatea conductei este faptul că ea trebuie să fie în permanență umplută în întregime cu apă, care având o presiune de 0.5—3.5 atmosfere, pătrunde în țesătura lemnului, conservându-l pentru un timp îndelungat. Se garantează, că conducta — care pe dinafară este vopsită cu un carbolineum special — va avea o durată de 30—35 ani. Din același motiv s'a ales grosimea pereților numai de 50 m/m, deoarece la o grosime mai mare, pătrunderea apei în lemn nu va mai fi atât de efectivă până la straturile exterioare, ca la grosimea de 50 m/m.

Conducta este prevăzută cu ventile de aerisire automate, cari permit intrarea aerului la golire și ieșirea aerului la umplerea conductei; precum și cu vane de golire în punctele cele mai adânci ne-

Conductă hidraulică

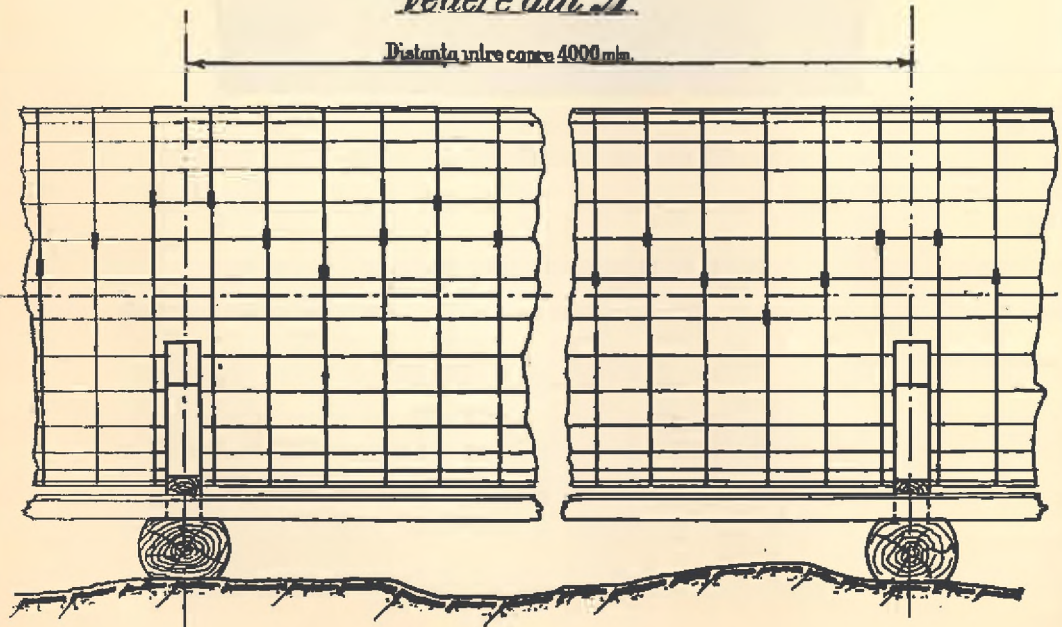
Secțiune transversală

Scara 1:25.

Vedere din A

Distanța între coace 4000 mm.

cesare curățirii nisipului ce se depune în acele locuri, precum și pentru golirea conductei.

Acest „bălaur” construit din lemn, fiind întotdeauna plin cu apă în circulație, prezintă aceeași siguranță în contra gerului ca și o conductă de fier sau din beton armat. Avantajul cel mai mare este, pe lângă un preț mult mai redus, insensibilitatea conductei de lemn față de mișcările solului, construcția simplă, montarea rapidă și relativ simplă.

Din fotografie se vede așezarea centralei electrice la vale de castelul de apă. Este la un nivel de 94 m. sub coroana barajului, poate produce cu un debit de 4—7 m³ pe secundă în total 4.000 H.P. În prima etapă s'a instalat o turbină sistem Francis-Spiral pentru un debit de aprox. 3 m³ de apă pe secundă care acționează un generator trifazic de 3.000 volți. Acest curent după transformarea lui la o tensiune de 30.000 volți este transportat peste munte și vrea două sate pe distanță de 11 km. la Uzina

Fig. No. 8. — Așezarea centralei electrice la vale de castelul de apă.

Ferdinand și deservește acolo motoarele uzinei. Urzeala conductorilor de aramă este montată pe creștele pilonilor principali construiți din fier, însă sunt și numeroși stâlpi intermediari de brad (din cari trăznetul doboară uneori câte trei-patru în serie).

Asemenea conducte hidraulice cu un diametru mai mic și cu o lungime mai scurtă există în Suedia și în Austria și sunt foarte numeroase în Statele Unite, pe când la noi, până în prezent, acesta, de pe Valea Bistrei Mărului, este unicul „bălaur”...

Notă: Datele tehnice ale «bălaurului» le-am luat la fața locului pe când era în construcție în vara trecută și le-am verificat cu inginerul constructor A. Lévy conducătorul lucrărilor hidroelectrice dela Uzina Ferdinand.

Toate construcțiile au fost executate de specialiști streini, cu mâna de lucru a locuitorilor dela poala muntelui.

Wasserleitung aus Holz im Valea Bistra Mărului.

La conduite hydroélectrique en bois de la Vallée de „Bistra Mărului“.

Pour procurer l'énergie nécessaire à ses ateliers, les usines Titan Nadrag Calan ont capté les eaux de la vallée de Bistra Mărului, en les conduisant jusqu'à l'usine située à une distance de 5.300 m., par une conduite en bois de sapin ($\frac{2}{3}$) et d'épicéa ($\frac{1}{3}$).

Le bois a été choisi de la meilleure qualité, d'une structure uniforme et débité dans des douves dont les dimensions sont: long. 2—3—4 m. larg. 15—20 cm, grosseur: 50 m/m.

La conduite a un diamètre de 1500 m/m. On a utilisé des douves de diverses longueurs afin que leurs bouts ne se trouvent pas dans la même section transversale.

La conduite est liée par des anneaux en fer (5/16"), fixes à une distance variable et en rapport avec la pression intérieure de l'eau: 250 m/m près du barrage et 50 m/m dans l'approximité du château d'eau.

La construction est montée de 4 en 4 mètres sur des supports en bois de sapin, reposant à leur tour sur des traverses en bois de chêne.

La pierre et le béton n'ont pas été utilisés qu'assez rarement et dans des endroits difficiles à passer.

L'extérieur est enduit de carbolineum. Des dispositifs automatiques assurent l'aération et l'évacuation de l'eau en vue du nettoyage.

On compte sur une durée de la conduite de 30—50 ans.

VALORIFICAREA PĂDURILOR SUPUSE REGIMULUI SILVIC

de Ing. ION MOLDOVAN-JUNIOR

În decursul timpurilor, metodele tehnice pentru determinarea volumului materialului lemnos din pădurile puse în vânzare au suferit continue schimbări, au evoluat din an în an în spre un sistem unic, generalizat, în anii din preajma războiului mondial, la toate pădurile supuse regimului silvic.

Această metodă standardizată preconiza inventarierea, după posibilitate, a întregului masiv fir cu fir sau, în cazuri excepționale, a unei părți de cel puțin 10% din el cu piețe de cubaj. În ambele cazuri, arborii inventariați erau fără excepție numerotați cu ciocanul numerizator și trecuți în carnet cu numărul și grosimea lor, astfel încât oricine și oricând se putea convinge despre felul cum s'a făcut măsurătoarea. Având la îndemână acest carnet, verificarea lucrărilor din partea agentului de control era reală operă de colaborare la întocmirea actelor de estimatie, fiind în măsură a-și face o idee clară despre exactitatea datelor luate pe teren și, implicit, despre gradul de eventuala refacere a întregii lucrări, prin majorări sau scăderi exprimate în procente echivalente cu abaterile constatate cu ocaziunea verificării la diametre și alte date.

În lipsa numerotării, verificarea devine iluzorie și de puțină valoare, — considerând, că este nevoită a se restrânge la operațiunile de birou fără posibilitate de a controla lucrările făcute pe teren, — iar inventarierea rămâne la discreția personajului silvic inferior, întrucât șeful de ocol nu poate fi de față la toate lucrările, fiind reținut de multiplele sale ocupațiuni de birou, cari nu-i permit să lipească din reședință pe mai multe zile sau chiar săptămâni, adică pe durata câte unei lucrări întregi de estimatie. Dacă însă șeful de

ocol nu poate însuși să execute lucrările de inventariere, le poate controla în caz de numerotare având destule puncte de orientare asupra felului cum au fost executate și fiind în situația de a dispune refacerea sau în caz de nevoie chiar anularea integrală sau parțială a lor. La rândul lui, agentul de control este pus în posesia unor elemente de bază din cari poate trage concluzia asupra valorii însăși a lucrării, procedând în consecință și punând în aplicare fără șovăire și fără dibuiri întreaga sa experiență și cunoștințele practice dobândite în îndelungata sa carieră.

Fără numerotarea arborilor inventariați nu ne putem imagina o lucrare, care se poate încadra în trecuta și actuala organizație a serviciului silvic bazat pe principiul — de altfel foarte normal și just — al controlului și verificărilor. De asemeni, nu putem concepe o acceptabilă determinare de volum a pădurilor, ce urmează a fi puse în vânzare, fără doborîre de arbori medii, fiindcă numai arborii medii doborîți din masivul care formează obiectul lucrărilor de estimare, întrunesc însușirilor caracteristice ale masivului și sunt expresia fidelă a tuturor condițiilor de vegetație. La calcularea arborilor medii considerăm suficiente 4 clase de grosimi; pentru pădurile de munte, este preferabil a doborî din una și aceeași grosime mai multe exemplare de arbori medii, repartizați pe porțiuni de păduri cu creșteri diferite, decât a înmulți numărul claselor de grosimi. În astfel de păduri este indicat a alege un arbore la partea de jos a pantei, unul la mijloc, iar al treilea în spre creastă și vom constata apreciable deosebiri în volum datorite mai ales înălțimilor și lungimilor.

Nu avem intenția de a intra în amănunte ci de a accentua — ceea ce de altfel cu toții o știm sau ar trebui s'o știm, — că aceasta este metoda de cubaj prin a cărei aplicare, la determinarea volumului arboretelor, ne apropiem mai mult de realitate. Cu toate acestea, prea puțini șefi de ocoale îi dau cuvenita atenție; în majoritatea cazurilor se pun în aplicare cele mai felurite și bizare metode de cubaj, cari, toate, rămân, în ceea ce privește precizia, cu mult în urma celei preconizate de noi, apropiindu-se mai degrabă de exactitatea determinărilor expeditivă. Aproape la toate se poate constata un exces de zel pentru măsurarea înălțimii arborilor și întrebuințarea tarifelor de ubaj. La determinarea înălțimilor se întrebuințează fel de fel de dendrometre — de preferință Cristen, — cu cari se mă-

soară mii de arbori făcându-se curbe de înălțimi pentru fiecare categorie de diametre, cu intercalări, corecturi și compensări și se uită că oricât de exacte ar fi aceste date, întrebuintarea tarifelor generale de cubaj anihilează orice stăruință și bunăvoință de a obține rezultate cât de cât acceptabile. Aceasta cu atât mai puțin cu cât suntem în situația de a ne folosi de prea puține tarife de cubaj locale fiind nevoiți a recurge la cele generale, cari în majoritatea cazurilor sunt de proveniență germană întocmite pentru arborete crescute în alte condiții de vegetație cu arbori de alte lungimi, alte forme, diferite de ale noastre.

Sub acest raport, se pot vedea proiecte de punere în valoare întocmite cu multă pricepere și înțelegere, în cari se găsesc lămurite, până în cele mai mici detalii, toate problemele chestiunii, cu o mulțime de tabele ale arborilor inventariați pe parcele și piețe de cubaj, cu situații de înălțimi măsurate la fața locului pe categorii de diametre, cu ajutorul cărora se întocmesc curbele de înălțimi cu calcularea și derivarea judiciară a rentei, împărțirea materialului lemnos în sortimente cu aplicarea diferitelor procedee descrise în dendrometrie, etc. Ce folos însă dacă însuși metoda de cubaj întrebuintată este caracterizată printr'un mai mare procent de erori și nu ne poate da rezultatele scontate? Uneori se doboară arbori medii, se măsoară pe secțiuni însă cu coajă pentru scăderea căreia se lasă drum liber erorilor inerente aprecierilor, care pot foarte ușor varia cu 1—2%, câtă vreme dacă coaja ar fi fost îndepărtată numai la punctele de tangență ale brațului compasului aceste erori erau eliminate.

Alteori se calculează arborii medii, se și doboară, nu însă pentru a li se lua datele pentru determinare de volum, ci — de necrezut — pentru a li se lua înălțimile în vederea întrebuintării tarifelor de cubaj. Foarte adesea se manifestă o inexplicabilă antipatie față de operații cu arbori medii, datorită poate necesității, că lucrările trebuiesc întrerupte pentru un scurt răstimp necesar calculelor și apoi reluate pe teren sau probabil faptului că cheltuelile lucrărilor sunt mai mari.

În ambele cazuri nu poate fi vorba decât de un neînsemnat sacrificiu, care trebuie făcut în interesul unui rezultat neasemănat mai bun decât cubajul cu tarife unde sunt atâtea elemente bazate pe

aprecieri, considerate ca tot atâtea izvoare de erori, cari influențează rezultatul ce-l urmărim.

Nici chiar alegerea arborilor medii nu prezintă greutate în suportabile; se cere doar puțină osteneală pentru a nu ne opri la primul arbore întâlnit în cale fie că e pipernicit, cu defecte și dominat, fie că este dominant și prea viguros, ci a-l abandona cu oarecare resemnare căutând altul care întrunește mai bine media tuturor însușirilor caracteristice ale arboretului.

De aceea, este greu de înțeles de ce nu se caută a se îmbrățișa metodele cele mai indicate; nu găsim explicație pentru generalizarea acestor erori tehnice decât într-o greșită concepție asupra metodelor de cubaj. Lipsurile acestea s'ar putea trece cu vederea în perioada de intensă prefacere și febrilă reorganizare din anii de după război, când cadrele tehnice erau descompletate, azi însă, când nu mai există lipsă de personal tehnic, astfel de erori nu mai sunt scuizabile. Datorăm proprietarului (ai cărui mandatar suntem) nevoit a plăti taxe de administrație și pază cari adeseori întrec venitul, o cât mai reală estimatie a pădurii sale. Cumpărătorul, căruia i se impune obligația de a suporta cheltueli de estimatie, de asemenea este în drept a pretinde să se numereze arborii inventariați pentru a se putea convinge de exactitatea lucrărilor.

Dar chiar dacă cheltuelile de estimatie ar fi puse în sarcina proprietarului, tot suntem obligați a oferi amatorilor toate mijloacele de cercetare a lucrării de estimatie și a le face toate înlesnirile posibile menite a-i atrage la licitație, mărinđ astfel numărul concurenților și majorând implicít prețul de vânzare.

Pe de altă parte, nu trebuie ignorat nici faptul, că cumpărătorul va recepționa materialul lemnos după fasonare, având în modul acesta, la îndemână, cel mai sigur mijloc de a ne verifica și a trage concluzii asupra valorii lucrărilor noastre.

Avem deci obligații morale față de noi înșine și față de prestigiul nostru de ingineri specialiști de a nu precupeți muncă, stăruință și cheltueli pentru a face determinarea volumului masivelor destinate vânzării, după cele mai exacte metode de cubaj ce ni le pune știința la îndemână.

Nutzung der dem Forstregime unterstellten Wälder.**La mise en valeur des forêts soumises au régime forestier.**

L'activité dans tous les domaines semble à être normalisée. En conséquence, en matière forestière, il faut que les travaux soient dorénavant plus soignés, plus minutieux.

Dans ce sens, en vue de l'estimation des parquets, l'auteur recommande de faire l'inventaire des peuplements entiers, ou du moins, des nombreuses places d'essais avec une calculation exacte des arbres moyens. En tout cas, il faut abandonner les méthodes expéditives de jusqu'à présent et spécialement les tarifs généraux de cubage quand ils ne conviennent pas aux conditions stationales dans lesquelles on travaille.

PROBLEMELE ZILEI

PERSONALUL SILVIC SUBALTERN

PROBLEMA PERSONALULUI SILVIC SUBALTERN

de Ing. Vasile Petrescu
Casa-Verde

Deschizându-se coloanele acestei reviste ¹⁾ pentru a se discuta problema personalului silvic subaltern, și întrucât această problemă este în directă legătură cu aceea a învățământului respectiv, îmi iau sarcina de a răspunde, deși părerile mele nefiind de natură să satisfacă multe vederi și interese, prin forța împrejurărilor va provoca discuțiuni și poate nemulțumiri.

Cu oarecare riscuri dar, voi încerca să mă achit de această obligație.

Problema e acută. Ea preocupă și direct interesează multe tabere.

În primul rând e cazul de a fi preocupați conducătorii școalelor respective, ca unii, cari au misiunea de a pregăti pentru serviciu aceste categorii de agenți silvici.

Se preocupă de această problemă în al doilea rând, conducătorii din fruntea serviciilor noastre silvice — de Regim și CAPS. — punându-și fiecare problema de a găsi cele mai potrivite norme pentru organizarea școalelor, spre a putea pregăti agenți cât mai corespunzători serviciului.

În aceeași măsură au interesul a contribui cu experiența lor, la soluționarea acestei probleme, colegii din exterior, cari în primul

1) Anunțat fiind în ultimul moment, asupra hotărârii luate de conducătorii revistei, de a trata în acest număr, problema de față, am regretat de a fi silit — din lipsă de timp — a-mi schița în grabă părerile, și a nu expune problema în tot ansamblul ei, astfel cum ar fi trebuit.

rând se lovesc, și au de suferit de pe urma unui personal insuficient pregătit și neselectat.

Și sunt preocupați și direct interesați însuși conductorii și brigadierii silvici, cari își dau desigur seama, că la ridicarea prestigiului corpului lor, influențează în cea mai largă măsură bunul renume al școlii.

Până la război, cultura și administrația noastră forestieră avea un accentuat caracter extensiv. La foarte multe ocoale, mai că nu se făcea nici exploatare, necum alte lucrări cu caracter pur tehnic. Activitatea multor ocoale se reducea la pază și administrație. Pentru acele timpuri, șeful de ocol, ajutat de unul sau doi brigadieri, buni cancelariști, și de pădurari, putea foarte bine face față cerințelor serviciului.

După război, am început a păși cu pași repezi către progres. Ocolul a devenit în curând un centru de mare importanță: marcări, exploatare, împăduriri, construcții, corecțiuni de torenți, etc., atâtea lucrări subtile, pe care inginerul silvic șef de ocol nu le mai putea executa personal — din lipsă de timp — și pe care brigadierul silvic, absolvent a 4 clase primare, nu putea avea pregătirea, spre a se putea încredința.

Din această necesitate dar, reclamată de nevoile serviciului, spre a umple golul prea mare dintre inginer și brigadier, a luat naștere prin legiuirea din 1923, școala și corpul conductorilor silvici.

S'au creat astfel — ca în nici o altă țară — 4 categorii de școli silvice, corespunzătoare celor 4 categorii de agenți (ingineri, conductori, brigadieri și pădurari).

Conform acestei legi, recrutarea, atât a brigadierului cât și a pădurarului se făcea dintre absolvenții școalelor de bridagieri și pădurari, ambele având la bază învățământul a 4 clase primare. Singura deosebire între aceste două școli era, că pentru cele de brigadieri, învățământul era — după război — de 2 ani, iar la cele de pădurari, de un an.

Ambele categorii de agenți, având deci aproape aceeași pregătire, nu li se putea încredința decât cam aceleași însărcinări, ba de multe ori șeful de ocol era pus în situație să constate aptitudinile mai deosebite la un pădurar și să-l încredințeze lucrări mai impor-

tante decât brigadierului. Salariul brigadierului era însă dublu față de al pădurarului.

Drept consecință, școalele de brigadieri silvici puteau acoperi cu prisosință nevoile de brigadieri necesari anual serviciului, în schimb însă, numărul absolvenților școalelor de pădurari era atât de insuficient, încât legea a trebuit să fie mereu călcată, numindu-se pădurari fără școală, într'o atât de mare proporție, încât procentul pădurarilor cu școală devenise neînsemnat.

Pentru aceste considerente, pentru faptul, că era zadarnic a se întreține două categorii de școli, pentru a pregăti agenți cu aproape aceeași cultură profesională, cât și pentru motive de ordin bugetar, școlile de pădurari s'au desființat încă din 1930, făcându-se în schimb și azi numiri de pădurari fără școală și fără nici-o normă, foarte adesea numai pe baza intervenției oamenilor politici. De cele mai multe ori — de ce am mai ascunde-o — postul de pădurar este un post politic, el schimbându-se împreună cu consiliul comunal, odată cu regimul.

Se mai poate concepe o bună gospodărie forestieră, cu asemenea mod de a recruta personalul ?

Altfel ar trebui conceput serviciul, urmând prin propunerile cei voi face și exemplul altor țări, unde nu există atâtea categorii de agenți.

O singură categorie de școală inferioară silvică, în care să se primească absolvenți a 4 clase primare.

Absolventul acestei școli să intre în serviciu cu gradul de pădurar, având funcțiunea de *șef de canton*.

Gradul de pădurar va cuprinde trei clase. Avansarea dela o clasă la alta se va face pentru elementele distinse (cinstiți, pricepuți, sărguitori), la alegere, conform propunerilor șefilor ierarhici la 3 ani. După un stagiu de 9 ani deci, cei ce se vor distinge, vor putea fi avansați brigadieri silvici, pe baza unui examen de admitere pe Direcții, după care, cei reușiți vor urma și un curs de perfecționare de 6 luni până la un an, spre a li se putea preda noui noțiuni necesare funcțiunii de brigadier. Actualul brigadier din serviciu va rămâne bine înțeles cu drepturile câștigate.

Un astfel de brigadier, recrutat din pădurarii cu școală, dintre cei mai distinși, cu experiență suficientă și în plus cu un nou curs de perfecționare, va fi în adevăr un agent de teren, căruia i se va

putea acorda încrederea și a șefilor ierarhici și a subalternilor săi. Iar pentru pădurari, va fi un stimulent, știind că vor putea, dovădind însușiri alese, să fie și ei avansați brigadieri, iar nu să fie schimbați ca azi, după intereele oamenilor politici.

Un astfel de pădurar cu școală, energic și priceput, va fi capabil să păzească o întindere de pădure mult mai mare, astfel încât numărul lor actual se va putea micșora. De altfel, să nădăjduim că mentalitatea populației se va schimba, iar delictele silvice vor deveni o raritate. Pădurarul de azi, a cărui activitate se mărginește numai la paza pădurii, va fi pus în situație să execute toate lucrările din cantonul său.

Acolo unde delictele vor fi numeroase, pentru un moment, sau unde lucrările vor fi mai întinse, pădurarul va fi ajutat de un *pădurar ajutor* sau *pasnic* de pădure, numit provizoriu (diurnist), fără școală, tânăr, însă cu însușiri alese.

Dintre ei, după o activitate în serviciu ca diurnist, vor putea fi recrutați acei cari vor fi trimiși a face școala de pădurar definitiv, șef de canton.

În rezumat deci, vor exista în serviciu pădurari ajutori fără școală, diurniști. Dar nu li se va putea încredința conducerea unui canton, vor fi cu titlu provizoriu și nu vor putea avansa. Din ei se vor recruta cei ce vor urma școala și vor deveni pădurari definitiv, cari apoi prin avansare și selecționare vor putea apoi deveni brigadieri.

Astfel schițată de noi organizarea serviciului cât și a școalelor silvice, cu trei categorii de agenți (superiori, medii și inferiori) și cu trei categorii de școli s'a practicat și în alte țări.

Cehoslovacia, care se numără printre țările cele mai bine organizate din punct de vedere forestier, are de asemenea numai trei categorii de școli, iar în serviciu trei categorii de agenți. Și spre a se vedea câtă importanță dă ea învățământului forestier, care la noi este aproape neglijat, dăm ca exemplu această țară, care cu o întindere teritorială mai puțin de jumătate decât a României (140.304 Km² față de 295.000 Km²) cu o suprafață păduroasă cam jumătate cât a României (4.662.790 Ha față de 7.131.240 Ha) au 2 școli superioare (la Praha și Brno), 4 școli medii de Silvicultură și 6 inferioare.

România, cu o suprafață teritorială și păduroasă aproape dublă,

are o singură școală superioară (și aceea constituind una din secțiile Politehnice), o singură școală medie (pusă în discuție fiind și existența ei) și 2 școli inferioare.

În ceea ce privește organizarea școlii de conductori silvici, ea trebuie astfel concepută încât din absolvenții școlii să se recruteze nu numai agenți de teren ci și de administrație.

Astăzi, prin desvoltarea ce a luat ocolul, datorită pe de altă parte și nouilor norme de contabilitate impuse, pune pe șeful de ocol în situație de a nu mai putea ieși din biuro.

Mai mult chiar, brigadierul de cancelarie, care în trecut era numai registrator, arhivar și copist, astăzi prin adaptarea nouilor norme de contabilitate și prin înființarea casierilor la ocoale, i s'a dat în plus și însărcinarea de casier-comptabil. Dar câte ocoale au fericirea de a avea un brigadier în măsură a pricepe subtilitățile normelor de contabilitate? Tot șeful de ocol face în cele mai multe cazuri și pe comptabilul. Este aceasta atribuția sa? Se poate bănui că în genere, brigadierul cu 4 clase primare și 2 ani de școală inferioară silvică poate fi totdeauna un bun comptabil?

S'ar putea obiecta, că cei mai mulți absolvenți actuali ai școlii de brigadieri silvici au la bază și 2—3 clase de liceu. Dar câți din ei? Și apoi dacă vom continua a recruta și pe brigadier dintre absolvenții gimnaziului, nu se va ivi aceeași confuzie între brigadier și conductor, ca cea amintită deja dintre vechii pădurari cu școală și brigadieri? Sau cum se va putea refuza pretenția asociației conductorilor, care și ei — spre a se deosebi de brigadieri, vor cere și ei să se primească la școala de conductori absolvenți ai liceului complet? Și atunci ce condițiuni se vor mai pune pentru inginerul silvic? Cred că toți suntem de acord, că nu cultura generală e aceea ce lipsește agenților noștri în primul rând, ci pregătire temeinică profesională.

Deja Ministerul de Domenii prin ordinul No. 152370 din 16 Iulie 1934, dând curs cererii Asociației conductorilor, a cerut școlii de conductori silvici, să avizeze dacă e cazul să prevadă în condițiunile de admitere în școală numai absolvenții liceului complet. Bine înțeles, Direcția școlii a protestat, întru cât această dispoziție în condițiile actuale nu putea avea un rezultat practic. Școala având cursul organizat pe 4 ani (3 de studii și unul de practică), elementele

cele mai alese ale liceului nu vor îmbrățișa cariera de conductor pentru care ar trebui să sacrifice aceeași durată de timp și greutate materiale, ca și pentru universitate sau politehnică.

De altfel, însuși actuala organizație a școlii pe 4 ani este defectuoasă, întrucât predându-se în această școală foarte multe materii de cultură generală (algebră, aritmetică raționată, geometrie, trigonometrie, fizică generală, chimie organică și anorganică, botanică generală, limba română, limba franceză) se recunoaște dela început că cultura căpătată de elev în cei 4 ani de gimnasiu, îi este insuficientă spre a putea pricepe cursurile de specialitate. Dar este rostul unei școli profesionale, cum este aceasta de conductor silvici. Să-i completeze elevului cultura generală? Nu este mai logic, a și-o însuși el în liceu, care este organizat tocmai pentru acest scop, iar școala profesională să-i dea elevului numai pregătirea de pură specialitate? Ministerul nu înțelege a face sacrificii și a numi profesori de liceu speciali pentru materiile acestea (chimie, franceză, română etc.), iar inginerii silvici însărcinați de cursuri, fiind siliți a preda și aceste materii, nu vor putea face cursurile, ca un profesor de liceu, oricâtă bunăvoință și putere de muncă ar depune, nefiind specialitatea sa.

Pentru aceste motive, ar fi logic, să se pretindă, ca elevii să aibă la bază, nu 8 clase de liceu cum s'a cerut de conductor și s'a aprobat de Minister, întrucât am dovedit ca aceasta nu e realizabil, ci 6 clase, pentru a-și putea însuși în clasele 5 și 6 cunoștințele de cultură generală, ce le-ar mai fi necesare, pentru desființarea din programa școlii de conductor silvici a materiilor sus amintite.

Astfel, cursurile școlii s'ar putea reduce numai la 2 ani (făcându-se practice în timpul verii). Școala își va putea reduce destul de simțitor cheltuelile, va putea acorda în schimb tuturor elevilor burse și toate înlesnitile posibile, pentru a putea atrage elemente cât mai selecționate, cari desigur nu vor întârzia să vină știind că durata cursurilor școlii este numai de doi ani, iar întreținerea în școală este gratuită.

În locul studiilor de cultură generală, mult mai necesare ar fi dezvoltarea în școală a cunoștințelor de comptabilitate și administrație.

Este un lucru dovedit greutatea, ce le întâmpină ocolul în

conducerea lucrărilor de cancelarie. Chiar presupunând că vor veni timpuri de prosperitate, care să dea posibilitatea de a fi dotat ocolul cu personal de cancelarie suficient, nu ar fi câtuși de puțin practic să se numească un comptabil absolvent al unei școli comerciale, care nu ar poseda cele mai elementare noțiuni în materie de silvicultură și care se va lovi de atâția termeni ce-i vor fi cu totul străini. Tot inginerului silvic i-ar cădea deci sarcina de a-i face educația forestieră.

Comptabilitatea forestieră are deci un caracter cu totul special, iar comptabilul forestier necesar ocolului n'ar avea nevoie nici de întreaga pregătire ce o primește în școală absolventul unei școli de comerț.

Pe de altă parte brigadierul silvic, conform cu noua organizație, ce am propus, recrutat fiind din pădurar prin selecționare, nu va putea fi un agent de cancelarie, ci numai de teren.

Inițiindu-se la școala de conducători silvici două secțiuni, anul I cu cursuri comune iar anul II cu o parte din cursuri separate, predându-se la secția comptabililor, în locul cursurilor de mecanică, herăstrae, corecțiunea torenților, drumuri și construcții, topografie etc., materiile necesare pregătirii comptabile, absolvenții acestei școli ar da — socotim — cei mai indicați comptabili forestieri, cu suficientă cultură generală și de specialitate, spre a putea fi utilizați ca agenți de cancelarie și comptabili la ocoalele silvice.

Concluzii. Față cu nouile tendințe ale gospodăriei forestiere, față cu exemplul dat de alte țări mai înaintate, sunt necesare:

a) Precizarea atribuțiilor conductorului silvic în funcțiunea de agent ajutor la ocoalele silvice.

b) Îndrumarea și impunerea lui ca administrator în gospodăriile și industria forestieră particulară.

c) Pregătirea și utilizarea lui în serviciul comptabilității forestiere.

d) Organizarea școalelor silvice pe trei categorii de agenți :
superioare (de ingineri silvici),

medii (de conducători silvici cu două secții, una pentru conductorii de teren și alta pentru conductorii comptabili),

inferioare (de pădurari, urmând ca brigadierii să fie recrutați din pădurarii meritoși prin selecționare, avansare și perfecționare).

e) Organizarea școalelor medii și inferioare din punct de vedere didactic și administrativ să se fixeze după norme precise prin lege spre a nu mai fi supusă atâtor fluctuațiuni.

UN MINIMUM DE ÎMBUNĂTĂȚIRE

de Traian Herclu

Cred că nu există coleg, care, trecut prin serviciul exterior, să nu aibă ceva de spus la problema „personalului silvic subaltern”¹⁾. Explicația este simplă: calitatea personalului de execuție este determinantă în succesul activității ce o depunem; iar realitățile sunt mult departe de a corespunde nivelului ideal al acestei calități.

Problema fiind atât de importantă, este dela sine înțeles că are și foarte multe laturi. Multe din ele au și fost enunțate de către Rev. Pădurilor, când a pus tema în discuție: recrutare, pregătire, activitate în serviciu, tratament etc. etc.

Atât în coloanele revistei, cât și la desbaterile adunării generale sau congresele Societății „Progresul silvic”, problema personalului subaltern a fost permanent la ordinea zilei. A mai relua, teoreticește, în discuție, ansamblul sau chiar o latură a problemei ni se pare, pentru momentul de față, a cădea în banal. Toți cunoaștem atât importanța, nevoia soluționării cât și piedicele ce stau în calea soluționării problemei. Chiar dacă, teoretic, spre a nu zice științific, ar fi de spus chestiuni noi, în materie de personal, când anumite sisteme arbitrare stau mereu în calea înnoirilor, din punctul de vedere practic, nu pare a fi recomandabil a le mai desvolta.

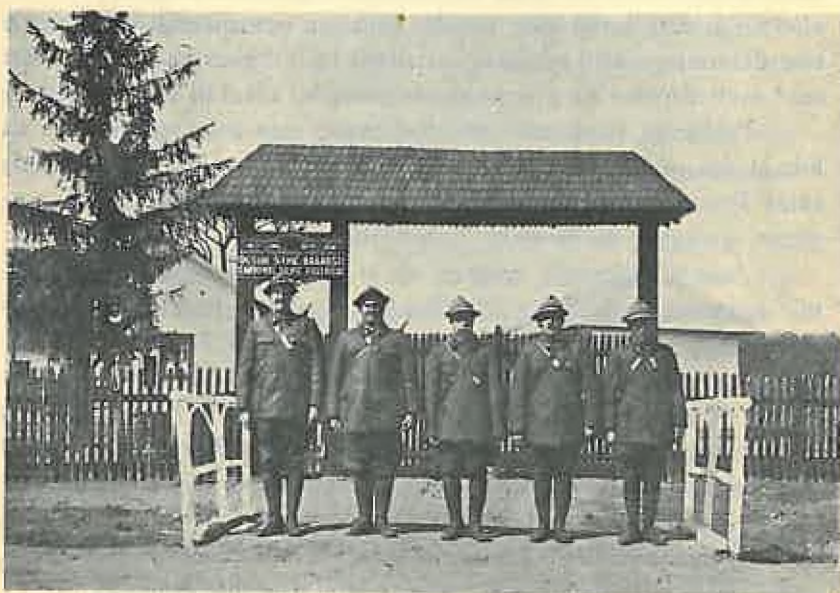
Pentru aceste motive restrângem tema noastră, așa cum arată titlul la „un minimum de îmbunătățire”, pe care-l vedem realizabil, pornind dela situația actuală, așa cum se prezintă ea în realitate.

Din întreaga problemă a personalului silvic, desprindem partea, care o credem mai vulnerabilă: pădurarul și brigadierul. Limităm, mai departe și tema de discuție. Căci oricât de mari și puternice argumente vom aduce noi aci (să zicem, în contra

1) Remarcăm ideea fericită de a se defini personal subaltern, iar nu cum se obișnuia până în prezent, «inferior». Această noțiune cuprinde într'însa o notă peiorativă și nu este recomandabil a o exprima când vorbim de colaboratorii noștri.

instabilității, influențelor politice, provizoratului ș. a.) vor rămâne fără valoare practică și nu se va sesiza nimeni de ele, atâta timp cât stăvilirea lor depinde de factori din afara organizațiilor noastre.

Vorbim de pădurar și brigadier, așa cum ni-l recrutăm și-l avem astăzi, cu toate calitățile sau imperfecțiunile lui. Și vorbim numai pentru puterile noastre de ameliorare și, dacă vreți, numai pentru acei dintre noi, cari sunt convingși, că brigadierul

și mai ales pădurarul reprezintă în marea masă a poporului românesc Instituțiile noastre forestiere și pe șefii lor.

Contactul sau cartea noastră de vizită față de public este pădurarul, cu mintea, înfățișarea și cu gospodăria lui. Mai ales astăzi, când aproape nici o activitate profesională nu se mai judecă, decât prin partea, cu care poate influența într'un fel, viața socială, înțelegem nivelul de cultură și civilizație al populației.

Ce prestigiu mai mare și-ar câștiga Instituțiile noastre silvice, când aceste ultime organe, pădurarii și brigadierii, ar fi model de

prezentare între consăteni și de gospodărie între așezările noastre sătești?!

Nu analizăm bugetele, cum nici paragrafele diverselor legi sau regulamente ¹⁾.

Să privim o tristă realitate și să căutăm a o îndrepta prin măsuri dictate de o simplă, dar justă logică.

Ce ne împiedică oare, ca printr'o gospodărie locală, dacă nu

centrală, să le procurăm, tot cu mijloacele lor, dar în rate mici, un echipament mai demn de o instituție publică?

Ce piedici pot sta în calea realizării unei cerințe indiscutabile, ca prin mijlocul propriului tău produs să-ți refaci gospodăria, Nu este chestiune de elementară chibzuială? Ne împiedică un text de regulament? Dar pot oare acestea să consacre ruina?

1) Cu deosebire regulamentele bune sau rele sunt opera noastră. Când acestea nu mai corespund, nu ele sunt de vină, ci noi, că le menținem.

Pot niște paragrafe să ne scuze pe noi și să ne apere în contra oprobiului public, care permanent ne aruncă cu dispreț în față acuzația: „Statul e cel mai rău gospodar“ ?

Și câtă dreptate au! Ce dovezi mai convingătoare, când privim cantoanele brigadierilor și pădurarilor noștri ?

Dacă ruina este intenția legilor și regulamentelor noastre, ar însemna, ca undeva, prin texte, să găsim consacrată nechibzuiala, neglijența, indolența, negațiunea !

Or, firea lucrurilor ne arată, că legea și regulamentele nu pot fi decât mijloace de cultură, creație, de progres.

În textul articolului dăm 2 fotografii: un grup de pădurari și un canton.

Infățișarea pădurarilor denotă solitudine pentru ei, respect și autoritate pentru șefii lor.

Cantonul, cu toate atenasele puse la punct (grajd, pățul, remiză, coteț de pasări și porci, closet, curte de orătănii), grădină de pomi, de zarzavat, puț, toate bine definite și sistematic încheigate într'un tot, denotă spirit de gospodărie.

În ansamblul lor ambele fotografii vorbesc de hărnicie și civilizație. Nu facem elogiul vreunei persoane. Încercăm să gândim, exprimăm simțiminte și relatăm fapte.

Echipamentul ce se vede este fructul unei bune gospodării a propriului lor salariu, așa infim cu este; iar îmbunătățirea cantonului este operă de administrație regională și bună chibzuință locală.

Oriunde găsim în luptă texte arhaice de regulament cu spiritul creator, cu progresul, învinge acesta din urmă. Este firesc, pentru că întotdeauna realitățile stau deasupra legilor.

Și acum,... câteva considerente de ordin psihologic, corolar al unor realizări practice.

Din orice treaptă ar fi omul, are în el o doză de simțire nobilă. Orice grijă sinceră și susținută pentru sufletul și viața lui este răsplătită însutit. Un „bine“ numai în rare și patologice cazuri este răsplătit cu „rău“.

Prin grija noastră de viața de toate zilele a pădurarilor și brigadierilor noștri ni-i apropiem sufletește, apropiere, care poate merge până la sublimul ei: identificarea cu șeful, cu năzuințele și aspirațiile serviciului ce-l încadrează, chiar cu jertfa pentru acesta.

Câștigând acest post de înălțare sufletească, s'a câștigat cea

mai grea luptă pentru progresul serviciului în unitățile noastre exterioare: trezirea conștiinței și devotamentului.

Aceste virtuți sunt capabile apoi să modeleze chiar insuficiențe de ordin intelectual, cum este pregătirea în serviciu.

În concluzie: dacă nu putem cu nici un chip să selecționăm, să stabilizăm, să salarizăm omenește personalul, (căci interese din afara noastră ne sunt potrivnice) putem să-l civilizăm, atât pe el cât și gospodăria lui, prin propriile noastre mijloace. Este un minimum de îmbunătățire materială, care trage după sine, indiscutabil, un efect educativ.

În plus, autoritate și demnitate pentru cei ce ne privesc și ne judecă.

Și, dacă ne este permis, să nu uităm: pădurarii și brigadierii noștri constituiesc o parte din populația românească, pe care o vrem, în lupta pentru ascensiune, cât mai demnă și mai riguroasă.

RECRUTAREA PERSONALULUI SILVIC INFERIOR

de George Pavalachi

Ing. Insp. silvic

Importanța, pe care o are factorul uman în diferitele întreprinderi și mai ales în serviciile publice, este azi unanim recunoscută. Inginerul american Taylor a fost primul care și-a dat seama de valoarea acestui factor și de aceea dânsul a proceda atent și metodic la studierea lui, stabilind adevărate legi. Pentru serviciile Statului — având în vedere natura lor — rolul acestui factor este și mai mare. În serviciile noastre silvice rolul personalului sau al „organismului social”, cum îl denuște doctrina, nu este mai puțin important.

În cele ce urmează, mă voi limita numai la personalul silvic inferior, întrucât socotesc că acesta constituie adevărata cheie de boltă în organizarea serviciilor silvice ale Statului.

Cel mai de seamă act de administrație privitor la personal este *recrutarea lui*.

De modul cum este făcută recrutarea, depinde în cea mai mare măsură succesul sau insuccesul administrației respective. Puține sunt

instituțiile de Stat de la noi, cari folosesc metodele psiho-fiziologice la recrutarea personalului. Pentru serviciul silvic, această fină și științifică metodă poate nu și-ar avea nici rostul, întrucât funcția de brigadier sau pădurar nu reclamă posesarza de însușiri speciale. De aceea, personalul silvic inferior s'a recrutat la noi pe baza dispozițiilor cuprinse în legiuirile silvice ale Corpului silvic.

Astfel, de la 1910, pentru Vechiul Regat și de la 1923, pentru întreg teritoriul României, recrutarea brigadierilor silvici și a pădurarilor Statului a fost reglementată de dispozițiunile art. 56, alin. 5 din Codul silvic român. Acest articol spune la alin. 5 următoarele: „Brigadierii din serviciul Statului vor trebui să fi absolvit școala de brigadierii; iar pădurarii să știe carte, să fi făcut serviciul militar și de preferință să fi servit în corpul grănicerilor, până când vor putea fi recrutați dintre absolvenții școalelor de pădurari ce se vor înființa...”.

Legea de organizare a Corpului silvic din 1920 (Cudalbu), care are marele merit de a fi fost prima lege de organizare a Corpului silvic, având o scurtă durată, nu a putut exercita o influență asupra recrutării personalului silvic inferior.

Legea de organizare a Corpului silvic din 1923, aduce prin art. 5 și 22 oarecari complectări în ce privește recrutarea personalului silvic inferior. Acestea, însă, nu sunt altceva decât condițiile de admisibilitate în funcțiuni, prevăzute în art. 5 din Legea Statului Funcționarilor Publici, care era în vigoare la acea dată. Dar ceceace constituie un adevărat progres față de legiuitorul silvic de la 1910, este dispoziția cuprinsă în alin. ultim al art. 22 din citata lege.

Acest aliniat spune: „Numirile... pădurarilor, se vor face de Direcțiunile Regionale, după recomandarea șefilor de Ocoale, iar a brigadierilor silvici, după recomandarea Direcțiunilor”. Valoarea deosebită a acestor recomandări și mai ales a recomandării pădurarilor de către șefii de ocoale, nu poate scăpa nimănui, care a făcut cât de cât serviciu la un Ocol silvic.

Și acum, după ce am arătat mai sus dispozițiunile legale sub imperiul cărora s'a făcut recrutarea personalului silvic inferior timp de mai bine de un sfert de veac pentru Vechiul Regat și de aproape 15 ani pentru ținuturile alipite, se pune în mod logic întrebarea: aceste condițiuni de admisibilitate în serviciu au asigurat ele buna

selecționare a personalului silvic inferior și deci progresul Serviciilor silvice ale Statului?

În general, da. Brigadierii silvici și pădurarii constituiesc un corp bine disciplinat, format din elemente pricepute, muncitoare și cinstitute. Numai cu ajutorul lor, șefii ocoalelor silvice au putut face față tuturor greutăților, adesea anevoae de învins, survenite în Administrația noastră de la război încoace. Cu ajutorul lor, s'au păzit pădurile țării ce le-ac fost încredințate și cu colaborarea lor s'au creat cele câteva zeci de mii de ha. de păduri noi. Recunoașterea acestor merite, trebuie să constituie pentru acest personal inferior o îndreptățită mângâiere.

Se întâmplă însă ceva grav. De aproape un deceniu se observă infiltrațiunea în corpul silvic inferior a unor elemente, cari nu au nimic comun cu pădurea și slujitorii ei. Sub presiunea influențelor politice, sau prin inducerea în eroare a Administrației Centrale, diverși agenți electorali sau chiar absolvenți ai școalelor silvice, cunoscuți de Ocoale și Direcții ca incorecți sau incapabili, au reușit să fie numiți sau reprimiți în serviciu. Cu ce mentalitate intră aceștia în Serviciul silvic al Statului și ce rău aduc corpului silvic inferior, își poate oricine închipui.

Cum putem stăvili acest pericol, care amenință normala recrutare a personalului silvic inferior și ce măsuri ar mai fi de luat pentru a se realiza cea mai bună selecțiune?

În această privință, ași propune:

1) *Respectarea întocmai a dispozițiilor cuprinse în art. 22 alin. ultim din Legea de organizare a Corpului silvic, dispozițiuni cari după cum s'a văzut mai sus, cuprind principii foarte sănătoase.*

2) *O înăsprire a condițiilor de intrare în școalele silvice inferioare.*

Astfel, pentru intrarea în școala de pădurari să se pună candidaților obligația, în afară de examenul obicnuit, să aibă cel puțin 2 ani de serviciu ca pădurar provizoriu și recomandarea șefului de ocol respectiv.

În felul acesta, candidatul va putea fi cunoscut și sub aspectul simțului practic, al calităților morale, energiei, corectitudinii și demnității profesionale.

Pădurarii provizorii trimiși la școală în vederea definitivării,

vor trebui să aibă domiciliul în comuna cea mai apropiată de pădurile ce vor păzi sau gestiona.

Acestora li se va aproba din oficiu concediu pentru studii, cu plata salariului pe tot timpul duratei cursurilor, pentru a se putea ajuta și a nu întrerupe serviciul. În școală, să se facă concomitent teorie și practică, urmând ca la finele cursurilor să treacă examenul de diplomă, fără a mai fi nevoie de vre-un alt stagiu la ocoale. Prin analogie, pentru intrarea în școala de brigadieri să se pună candidaților obligația, în afară de examenul obicnuit, să aibă cel puțin 2 ani serviți ca pădurar definitiv și recomandarea șefului de ocol respectiv.

Aceste recomandări se vor da numai în limita locurilor vacante.

Prin această ultimă dispoziție se va tinde la desființarea situației anormale de azi, când zeci de brigadieri solicită post la același ocol, iar pentru alte ocoale nu se găsește nici unul. Brigadierii străini de localitate, nu pot face față greutăților vieții, considerându-se niște desmoșteniți ai soartei. Ca și pentru pădurari, candidaților brigadieri li se va aproba din oficiu concediu pe timpul duratei cursurilor. În școlile de brigadieri și pentru a fi utilizați la alte păduri decât ale Statului și numai în limita locurilor disponibile, vor mai putea fi primiți și absolvenți a 4 clase de liceu sau alte școli echivalente, eliberați din armată cu gradul de cel puțin caporal.

Tot în vederea unei mai bune recrutări, școala de brigadieri va trebui să aibă 2 secții de specializare :

- a) Secția brigadierilor de teren și
- b) Secția brigadierilor de cancelaria.

În această din urmă secție, se vor forma secretarii, casierii, impiegajii și dacă se va găsi de cuviință chiar și contabilii, de la Ocoale.

În modul acesta, se va evita situația de azi, când toți brigadierii cer să facă serviciu la teren, pretinzând că în direcția aceasta au fost pregătiți, iar cei obligați să rămână la cancelarie ca secretari, casieri, etc., să se considere nedreptățiți.

De asemeni, pregătirea *intregului* personal inferior de la Ocoale numai în școlile silvice, va permite punerea lui sub prevederile unei aceleiași legi de organizare, eliminându-se astfel toate tendințele care se întrevăd azi, de a se face din personalul Ocolului un conglomerat.

Dar oricâte măsuri se vor găsi, care să ajute la buna selecționare a personalului silvic inferior, toate nu vor ajuta la nimic; atâta timp cât nu ne vom ridica deasupra mentalității actuale, când se sacrifică adesea chiar interesele cele mai vitale ale Statului; pentru altele de ordin pur particular.

INGRIJIȚI-VA DE SANATATEA SUBALTERNILOR I

Inginer Vasile V. Vasiliu
din serviciul de Control al Direcției Iași

În decursul celor 16 ani de serviciu făcut aproape în toate colțurile țării, am constatat că o bună parte din personalul inferior e minat de cumplita boală a tuberculozei; sunt ocoale silvice la cari pădurarii și brigadierii atinși de această boală ajung până la 40% și chiar 50% din total, iar alte ocoale au reușit să-și formeze trista reputație de focare de tuberculoză. Deși aceste date sunt impresionante, ele nu sunt cu nimic exagerate și sunt oricând controlabile prin recensământul pe care l-ar putea face Administrația.

Pare paradoxal ca tocmai slujitorii codrului, acei cari au posibilitatea de a trăi în aer liber și în plină mișcare, cu ocupațiuni atât de sănătoase în aparență, să fie bolnavi de tuberculoză și într'un procent atât de ridicat, dar... aceasta este trista realitate.

Subalimentația — răul general de care suferă sătenii noștri și care duce încet la anemia generală — conjugată pentru cei de pe teren cu lipsa de îmbrăcăminte potrivită sezonului și eventualelor intemperii și cu muncile de pădure de multe ori extenuante și pe orice vreme, favorizează altoirea boalei pe cea mai ușoară răceală, care n'ingrijită la timp degenerază în temuta tuberculoză.

Pentru cei din cancelarii, lucrul în camere mici lipsite de lumină și aer, cu persoane mai multe decât permit cele mai elementare reguli de igienă, între dosare purtând microbul ucigător, perpetuiază boala și constituie focare dela cari de multe ori se contaminează și ceilalți funcționari până chiar și șeful ocolului.

Rămănem neputincioși în fața constatărilor și de cele mai multe ori se cere pensionarea din oficiu a acelor cari după ani întregi de slujbă credincioasă se prăbușesc prematur sau, mai rău încă, ajung adevărate epave omenești pentru cari corpul și administrațiile nu au făcut și continuă să nu facă nimic.

Statul nu are decât numai de pierdut de pe urma acestei stări de lucruri: rendementul tuturor acestor funcționari este considerabil redus, pericolul de contaminare permanent. Moralul scăzut al acestora influențează în rău pe toți cei ce vin în contact direct cu ei și mai ales restul personalului.

Pentru îndreptarea acestei situații deocamdată — sub regimul legilor excepționale — nu se poate face mare lucru, dar acel puțin posibil, imediat înfăptuit, încă înseamnă destul de mult.

În ordinea posibilităților de realizare am avea :

1) Tratarea personalului subaltern, în general, cu omenie, cântărindu-se bine ordinile ce se dau și cari trebuiesc să fie omenește executabile.

2) Înlésnirea procurării de bani necesari căutării sănătății celor bolnavi.

3) Acordarea de concedii de odihnă și refacere pentru cei bolnavi înlesnindu-se pe cât posibil trecerea acestor concedii la munte în climat favorabil, în cantoane cari să primească această destinație sau pe lângă stâni.

4) Desinfectarea generală a cancelariilor și păstrarea acestora în cele mai perfecte condițiuni de igienă.

5) Pe cât posibil construirea de cancelarii spațioase corespunzătoare nevoilor serviciului de azi.

6) Fără a se desorganiza serviciul, trecerea funcționarilor de biurou bolnavi, pe teren, unde la munci potrivite și-ar putea reveni.

7) Înlésnirea procurării de îmbrăcăminte potrivită nevoilor serviciului (pelerini, haine groase, bocanci, etc.).

8) Ameliorarea situației materiale a personalului, aducând astfel și o alimentație mai bună atât acasă cât și în timpul serviciului, la pădure.

9) Clădirea unui sanatoriu pentru personalul inferior.

PREGĂTIREA PERSONALULUI SILVIC INFERIOR

de Ing. N. Cedru

În gospodăria noastră forestieră, personalul inferior — pădurarii și brigadierii — reprezintă un element indispensabil, a cărui importanță se accentuează tot mai mult, pe măsura intensificării gospodăriei.

Necesitatea și aportul acestora nu mai trebuie discutate. De aceea, aci ne vom mărgini să observăm numai cerințele serviciului față de acești auxiliari prețioși ai inginerului silvic.

Pădurarii sunt însărcinați cu paza și poliția pădurii și, unii dintre ei, cu gestiunea de materiale. Pregătirea acestora este foarte redusă — uneori nulă — și numirea sau înlocuirea lor sunt în funcție de considerațiuni cu totul străine de nevoile serviciului. Din această cauză, aportul lor este foarte discutabil și s'au emis diferite păreri asupra organizării lor, tinzându-se, în ultimul timp, la desființare.

Brigadierii se recrutează dintre absolvenții celor două școli existente.

Având în vedere cerințele serviciului și multiplele întrebuințări ce li se pot da, școala caută să-i pregătească în concordanță cu aceste diverse situații în care pot fi puși. În adevăr, absolventului școlii de brigadieri, la numire i se pot prezenta următoarele situații: la *birou*, ca secretar, impiegat, contabil sau casier; serviciile acestora cer o sumă de cunoștințe, iar formele regulamentare variază după cum numitul este la Regim, C. A. P. S., sau alte instituții mari cu serviciu silvic organizat; *pe teren*: aci se pare că serviciul e mai simplu, constând din asigurarea păzei și poliției, inspecțiile lunare și supravegherea lucrărilor din brigada respectivă.

Aceste lucrări însă sunt la rândul lor, foarte diferite: brigadierii ajută la delimitarea parchetelor anuale, la marcări (produse principale sau secundare), supraveghează și execută lucrările culturale (curățiri, degajări, etc.), plantațiuni, semănături directe, exploatări (doborârea și sortarea materialului), inventarieri, vânzări (gestionare), transporturi, predări, etc.

Brigadierii fiind elemente de execuție, școala trebuie să-i formeze ca executanți, cât mai bine pregătiți. Tendința școlilor este de a realiza acest deziderat, dar, în situația de astăzi se găsesc adeseori în situații foarte delicate, neavând posibilitatea să le execute pe toate cu materialul didactic, ce posedă.

Pentru a-i trece pe elevi prin toate aceste lucrări, ar trebui ca școlile să posede păduri proprii, în care elevii să execute lucrările delu început până la sfârșit, iar acestea să aibă continuitate, putând fi urmărite de elevi, cari astfel se vor putea lămuri mai bine asupra tuturor chestiunilor.

În afară de pregătirea elevilor în școală, trebuie pusă chestiunea recrutării acestor elevi; asupra acestei chestiuni părerile sunt împărțite, unii susținând primirea numai a absolvenților cursului inferior secundar sau de școli similare, alții suținând ca să se recruteze din elemente cu 4 cl. elementare (primare). Din rezultatele ce le-au dat cele zece promoții, pe care le-am pregătit, putem afirma că am avut realizări foarte bune cu elevi cu 4 clase primare și că de multe ori cei cu cursul inferior de liceu (uneori și mai mult), nu au corespuns, mărgininându-se în a ridica pretenții, dar codindu-se atunci când era vorba de lucrările practice. Credem că recrutarea actuală, dela 4 clase primare în sus, trebuie menținută.

Durata cursurilor ar trebui să fie însă de trei ani, din cari ultimul numai de lucrări practice. La absolvirea școlii, cei notați cu „foarte bine” să fie numiți direct brigadieri, repartizându-se acolo unde au dovedit aptitudini (birou sau teren), — cei notați cu „bine” să fie numiți pădurari și după 2—3 ani de serviciu să fie înaintați brigadieri — cu observațiunile de mai sus —, iar cei notați cu „suficient” să rămână pădurari timp de 5 ani, după cari, în urma unui examen, să poată fi admiși ca brigadieri. Nereușind la acest examen, vor rămâne în posturile de pădurari.

Prin aceasta am scăpat de actuala calafnitate a pădurarilor politici, am avea un pădurar mai bine pregătit și am putea, în timp, să ajungem la încadrarea tuturor posturilor numai cu absolvenții ai școlilor.

Brigadierilor notați cu „foarte bine”, după 2 ani de serviciu, dacă vor avea un cazier corespunzător, să li se permită a candida la școala de conductorii silvici.

Este evident, că pentru realizarea acestui program, ar trebui ca numărul școlilor să se mărească, — pentru moment ar fi foarte lesne să se deschidă porțile școlii dela Căiuți, azi desființată, — iar înzestrarea școlilor cu păduri să nu rămână un deziderat, ci să se transforme în fapt, pentru ca „executanții” de mâine să se familiarizeze cu fapta în sine și nu numai cu teoria ei.

PENTRU CULTURA PERSONALULUI SILVIC INFERIOR

de C. D. Chiriș

Corpul silvic formează o mare familie de luptători în slujba pădurii românești.

În lupta noastră pentru mai bine, grija pentru colaboratorii noștri cei mai mici — pădurarii și brigadierii — și pentru Corpul silvic mediu — conductorii — a fost întotdeauna prezentă. Dela părinteasca și permanenta grijă a șefului de Ocol pentru personalul lui subaltern și până la acțiunile mari ale Administrațiilor noastre silvice centrale și ale Soc. „Progresul silvic“, se poate desprinde o frumoasă solidaritate de breaslă, chee a unității și puterii Corpului nostru.

Dar această solidaritate trebuie întărită mult. Cu atât mai mult, cu cât atacurile asupra pădurilor țării sunt mai întinse și cu cât fiecare dintre slujitorii codrului trebuie să lupe mai aprig și să-și expună mai mult situația, loviturilor atâtor interesați — potențiali sau nu.

Un act însemnat pe drumul acestei consolidări a solidarității noastre de Corp îl reprezintă hotărîrea și fapta „Revistei Pădurilor“, organul oficialității și al marelui noastre unități profesionale, realizate prin luarea în cercetare a problemelor personalului silvic inferior.

Fie ca gândurile luminoase exprimate în paginile revistei să fie mai departe izvor de faptă pentru ridicarea, întărirea și apropierea de noi a personalului silvic inferior.

Fiecare dintre noi trebuie să facă ceva util pentru personalul silvic inferior.

Șeful de Ocol să fie dascălul și părintele apropiat, care cu iubire și părintească autoritate să îndrumeze pe căile bune personalul lui subaltern.

Administrațiile forestiere să fie neîncetat cu urechea la durerile acestor mici dar mulți slujitori credincioși și cu toate eforturile omenești posibile să urmărească a le face viața mai puțin amară.

În sfârșit, oamenii de cultură trebuie să se îngrijească de hrana spirituală a personalului inferior, pentru ridicarea lui treptată și continuă spre starea personalului silvic inferior din țările cu silvicultură înaintată.

Cercetând mai de aproape acțiunea întreprinsă pentru cultură

personalului silvic inferior, în afară de sforțările dascălilor dela școlile silvice inferioare și ale presei noastre forestiere, se pot constata prea puține realizări de valoare. Intre acestea, merită subliniată fapta regretatului Prof. P. A. Grunau, care a tradus în românește „Manualul silvic” Neudamm. Dar acest manual, conceput pentru „Försterii” Germaniei, este prea puțin potrivit pentru personalul nostru silvic inferior. Nu este adaptat silviculturii noastre și nu corespunde gradului de cultură și rolului acestui personal.

Manualul personalului silvic inferior — cartea din geanta și dela căpătâiul pădurarului și brigadierului român — lipsește încă.

De aceea, încă de acum un an, un grup de oameni ai cărții și ai practicii silvice, și-au reunit puterile, au lucrat cu ardoare și acum pot anunța rodul muncii lor: „Cartea Pădurarului” este aproape gata, în manuscris.

În felul în care a fost conceput și realizat, acest manual enciclopedic este însă — mai ales în capitolul Botanicii și al Silviculturii — foarte util — corespunzător chiar — și brigadierilor.

Chiar în acest an, personalul nostru silvic inferior va avea astfel cartea necesară și de mult așteptată.

O cercetare sumară a materialului acestei cărți umple de bucurie orice inimă de silvicultor român: s'au adunat în paginile cărții destinate personalului silvic inferior, cele mai frumoase daruri de gând sănătos, simplu și frumos, pe care numeroși silvicultori calificați din diferite domenii ale meseriei noastre, le puteau aduce pentru cultura personalului silvic inferior.

PERSONALUL SILVIC SUBALTERN

de Ing. St. Bărbulescu

In principiu, personalul subaltern își exercită funcțiunile fie pe baza de competență și atribuțiuni permanente bine determinate, fie pe bază de delegații speciale. Primul sistem cere organizare completă; al doilea se aplică în improvizări.

In serv. silvic al Caps., unitatea de producție este ocolul organizat principal după sistemul „ocol restrâns”, — cu un șef prezent oricând și oriunde, — dar aplicat în realitate, de multe ori pe suprafețe și depărtări exagerate. *La regimul silvic*, șeful ocolului nu

are gestiunea materialelor lemnoase, deci organizarea actuală se poate aplica cu mai mult succes.

În ocolul restrâns, șeful are nevoie de organe subalterne locale, de execuție, suficient pregătite, așa cum este azi brig. silvic, plus paznicii temporari, pe natură de lucrări. În ocolul răsfirat, șeful nu-și mai poate îndeplini misiunea decât atunci când are subalterni capabili a-l înlocui și în atribuțiunile de inițiativă, cum sunt conductorii silvici sau cel puțin brig. silvici cu experiență multă și bine calificați.

În ocolul de regim silvic, brig. silvic de poliție este suficient pentru supravegherea aplicării regimului silvic.

Pentru executarea lucrărilor tehnice, dată fiind lipsa de personal specialist la pădurile particulare, conductorul silvic este absolut necesar, mai ales dacă dorim ca lucrările propuse să fie efectiv executate. Faptul că lucrările cerute de proprietari se plătesc, justifică și mai mult această necesitate, iar dovada necesității rezidă în faptul că pe lângă unele ocoale sunt conductori silvici cari trăesc din astfel de lucrări, fără a fi salariați.

Inginerul, ajutor al șefului de ocol, comportă cu atât mai mult delimitarea clară a competenței, astfel ca atribuțiunile să apară în mod automat.

Norme de organizare. Orice instituție mai mare, trebuie organizată astfel încât *Organul de conducere* să-și cunoască precis aporiturile față de patron, să aibă capacitatea de a organiza subunitățile instituției, de a-și alege personalul subaltern, de a întrebuința pe fiecare la locul unde e competent, de a da ordine, și de a cunoaște, până în ultimul amănunt, cel puțin principial, condițiunile tehnice ale executării.

De aici apare, uneori, nevoia de a crea organe de conducere administrativă, tehnică, etc., fie pentru a suplini lipsa de cunoștințe, fie pentru diviziunea cantitativă a muncii.

Organele de execuție, alese și încadrate de către conducere, trebuie: să-și cunoască locul și raportul ierarhic în administrație; să-și aibă delimitate clar, competența și atribuțiunile; să știe unde și cât pot interveni din proprie inițiativă, realizând rolul de conducere locală prin delegație; să-și cunoască rolul față de organele corespondente.

Organele de control după ce iau cunoștință de normele, instruc-

țiunile și ordinele conducerii, constată modul executării și raportează, îndeplinind funcția de ochi și urechi competenți ai conducerii.

Nu dau ordin direct, decât atunci când orice întârziere ar aduce pagube nereparabile instituției respective. Neîntârziat, conducerea trebuie să confirme sau să infirme această intervenție.

Organele corespunzătoare, sunt reprezentate prin toți acei, cari vin în raporturi de interese cu instituția.

În serviciul silvic rolul de organ de control se confundă adesea cu acela de șef ierarhic direct și chiar cel de conducere, fără a se delimita controlul erarhic de controlul special.

Cât privește personalul subaltern, fie la reședința direcțiilor regionale, fie la ocol, rolul său este grevat de un centralism exagerat, conform căruia șeful face numai pe cele bune, iar subalternii pe cele rele — chiar și notele calificative „secret” sunt adesea un sistem anonim de autoelogiere și de descalificarea subalternilor.

Ocolul silvic are azi, ca organ local, permanent, pădurarul, în majoritatea cazurilor numit provizoriu și fără calificatie.

Brig. silvici atât câți sunt, trebuie să îndeplinească rolul permanent de organ de control interior, agent de pază și poliție, plus cel de organ de execuție al tuturor lucrărilor tehnice.

Sistemul ocolului restrâns este deci aplicat cu organe subalterne necompetente, iar șeful de ocol, în imposibilitate a fi permanent pretutindeni, întrebuințează brig. silvici — (1-2-3 pe ocol) — și pentru lucrările care cad în competența agentului local de execuție, și pentru control și pentru executarea unor lucrări din atribuțiunile șefului, lucrări cari se fac însă numai pe răspunderea șefului.

Știm însă că în serviciu sunt brigadieri cu și fără calificatie și alții cu calificatie dar necostoinici, pe cari, șeful trebuie să-i întrebuințeze fără deosebire și pe cari adesea din motive bine cunoscute, nici nu-i putem înlocui. O oarecare rigiditate activă — cu fericite excepții — mai face ca cel puțin personalul apt să nu poată fi întrebuințat fiecare acolo unde ar putea să dea cel mai bun randament.

Rare sunt cazurile când ocolul este împărțit în brigăzi, sectoare, etc., cu titulari permanenți, recrutați dintre brigadieri, conducători sau ingineri.

Acolo unde s'a putut aplica, foloasele sunt evidente, gândindu-ne cel puțin la randamentul funcționarului care se vede în rolul de conducător local — prin delegație — și care asumându-și o fracțiune din înălțimea conducerii, își asumă cu demnitate și răspunderea, punând în funcțiune tot elanul, în folosul instituției.

Remedii: În locurile vacante de pădurar — atâtea câte se pot înlocui — să se numească absolvenți ai școlilor de brigadieri silvici, fie dintre diurniști, fie dintre cei fără nici un post, stabilindu-li-se și raza de activitate corespunzătoare. Aceștia devin funcționari stabili și cu calificare profesională suficientă.

Să se generalizeze organizarea pe brigăzi sau sectoare, după importanța lucrărilor și să se încadreze cu conductorii silvici: competența și atribuțiunile apar aproape automat.

La pădurile compositorale, moșnenești, comunale, etc., actualii administratori de pădure plătiți, dar fără calificare profesională, să se înlocuiască obligator cu brigadieri sau conductorii silvici, după mărimea și importanța pădurii.

Un cuvânt pentru brigadierii silvici.

Brig. silvic este organ tehnic de execuție, agent de pază și poliție, organ de control, iar când aptitudinile sau împrejurările permit și organ de conducere locală, prin delegație.

În toate aceste atribuțiuni se cere putere și plăcere de muncă, cinste și pricazere.

Se pretinde totuși ca în școlile de brig. silvici să nu se mai admită decât absolvenți ai gimnaziului.

Este cea mai greșită concepție.

Experiența ne-a dovedit că în afară de rare excepții, în special cei încă minori, sunt naufragați ai învățământului secundar. Au pretenții exagerate, au toate năravurile elementelor rele din școlile secundare, privesc munca cu desgust, așteaptă intrarea în serviciu și îmbogățirea, dar nu învață nimic, considerând studiile de specialitate ca nefolositoare și în orice caz prea elementare „față de studiile lor”.

În schimb elementele sănătoase la minte și trup, absolvenți ai cursului primar rural, vin cu toată dragostea și puterea de muncă, învață și înțeleg în amănunt tot ceea ce li se predă în școală și sunt dornici a căpăta cinstiți un grad și o funcție, de care apoi sunt mândri.

În serviciu, aceștia dau toată valoarea reală a corpului silvic inferior.

Față de mersul vremii, găsesc că ar fi necesar următoarele ameliorări :

— admiterea să nu se facă decât după absolvirea cursului supraprimary sau cu 2—5 ani serviciu ca pădurar sau agent silvic auxiliar ;

— durata cursurilor să fie prelungită cu un an, în care elevii să fie trimiși în grupuri mici sau individual la ocoale cu lucrări de exploatare, regenerări, etc., iar în ultimele luni să vină la un curs de recapitulare și examen de diplomă.

Când se va putea accepta de către conducerea centrală, secția brigadierilor silvici de ad-ție s'ar putea organiza chiar din școală, în aceasta ar urma să intre cei cu aptitudini speciale, de preferință cei cu studii sau practică de contabilitate .

RASPUNDEREA PADURARILOR

de Ing. Ioan Pețo

În administrația statului sunt diferite organe angajate pentru paza averii și bunurilor statului (jandarmii, polițiștii, grănicerii, garciștii financiari și pădurarii). Natural ar fi, ca toți aceștia să fie tratați după aceleași principii și prin urmare salarizați după aceleași norme. Adică, salariul lor să depindă de greutatea serviciului și de responsabilitatea cerută, fiind în raport direct cu acestea.

În realitate însă, acest raport este invers și tocmai organele de pază cu responsabilitatea materială cea mai mare, sunt cei mai prost plătiți. Anume, polițiștii, grănicerii, jandarmii, cari n'au nici o responsabilitate materială, sunt incomparabil mai bine plătiți, decât personalul silvic de pază, care răspunde materialmente pentru fiecare fir de arbore înstrăinat. Această responsabilitate fără nici o excepțiune și nelimitată, a pădurarilor, este — după părerea noastră modestă — nejustă.

Mai ales regulamentul vechi al serviciului silvic exterior a prevăzut dispozițiuni drastice în această privință, obligând pe pădurari, categoric, că pentru delictele nedescoperite să plătească despăgubiri fără somație sau judecată. Deci pădurarii n'au avut nici o

posibilitate de justificarea lipsei vreunui copac, decât numai prin descoperirea delicventului.

Și noul regulament al serviciului silvic exterior a menținut responsabilitatea pădurarilor, însă dispozițiunea respectivă este mai uman concepută, astfel: „pădurarul răspunde de neregulile sau pierderile de materiale în cantonul încredințat și poate fi urmărit conform legii de urmărire sau contabilității publice”.

În fine și acest regulament face pe pădurar responsabil materialmente pentru arbori furati. însă nu în mod categoric, neexcluzând astfel o justificare motivată și prin aplicarea legii de contabilitate publică îi se dă și posibilitatea de justificare înaintea instanței judecătorești reprezentată prin Înalta Curte de Conturi.

Acest spirit mai uman, de care suntem pătrunși la studierea noului regulament, însă, n'a adus nici măcar cea mai mică schimbare în aplicarea lui și dacă lipsește copacul, pădurarul plătește fără cruțare.

Dispozițiunea privitoare la responsabilitate este bazată pe considerațiunea, că, cantonul de pază are numai o anumită întindere după configurațiunea terenului și împrejurările locale și apoi că pădurarul locuiește în cantonul său de pază, deci are posibilitate de a-l păzi și prin urmare dacă s'a comis vreun delict nedescoperit de pădurar, aceasta se datorește neglijenței lui.

În realitate însă, cu puține excepțiuni, situația se prezintă cu totul altfel. Întinderea cantoanelor în majoritatea cazurilor este mult mai mare, decât cea fixată prin deciziunea ministerială, apoi casele de reședințe există la fel numai în puține cantoane și pădurarii sunt nevoiți a locui în cea mai apropiată comună, care de multe ori este situată la depărtare însemnată de cantonul de pază. Cunosoc cazuri, când pădurarul locuiește la distanță de 10—15 Km. de punctul cel mai apropiat al cantonului său.

În astfel de împrejurări este un non sens, și omenește imposibil, ca pădurarul să păzească astfel cantonul, încât să nu fie furat nici un copac. Mai ales, dacă în cuprinsul cantonului sunt situate și proprietăți particulare, sub forma de enclave.

Dar trebuie să luăm în considerare și alte circumstanțe defavorabile, care îngreunează serviciul de pază.

Astfel, cu ocaziunea aplicării legii de Reformă Agrară, locuitorii în cele mai multe cazuri n'au căutat să fie împroprietăriți cu

o porțiune de pădure cât mai aptă pentru transformare în pășune, sau în teren agricol, ci au urmărit ca aceasta să fie astfel așezată în mijlocul pădurii Statului, încât să permită comiterea cât mai ușor a delictelor silvice, împiedicând descoperirea, adică având puțința să justifice delictul sub cuvântul că delictul ar fi din pădurea sau islazul comunal. Pe de altă parte, numărul pădurarilor a scăzut în mod simțitor, în timp ce numărul delicvenților s'a mărit foarte mult, fiind încurajați prin amnestii dese, sau prin sancționări cu pedepse ridicole și cu întârziere a delictelor. De asemeni, trebuie să luăm în considerare, că nu numai paza pădurii reprezintă exclusivitatea serviciului pădurarilor, ci pe lângă aceasta au și alte obligațiuni conform Regulamentului serviciului silvic exterior și anume: să „ia parte la lucrările tehnice de păștere în valoare, să supravegheze sau chiar să conducă executarea lucrărilor de pepiniere, plantații, putând fi utilizați la nevoie și în cantonul vecin”.

Aceste lucrări durează, de multe ori, nu numai zile, ci și săptămâni și cantonul respectiv rămâne pe acest timp fără pază, fără ca pădurarul să fie scutit de responsabilitate

Pe lângă aceste considerațiuni am putea înșira multe cazuri, care dovedesc, că aplicarea responsabilității fără excepțiuni și limită este o nedreptate; ne mărginim însă, numai la câteva cazuri mai caracteristice.

Cunoaștem regiuni, unde locuitorii, dacă au fost dați în judecată pentru vreun delict mai grav, s'au răzburat față de pădurarul respectiv, dându-i foc la recolta lui de fân, sau i-au doborât un număr de arbori, cât mai valoroși, pe locuri unde altă ființă vie decât păsările sau vânatul nu umblă, de unde deci nu există nici o posibilitate de a se ridica arborii doborâți în lipsa mijloacelor de transport. Apoi îl denunță pe pădurar prin scrisoare anonimă, arătând că în locul cutare sunt arbori tăiați în delict, observând, că în cazul dacă șeful ocolului nu va lua măsuri contra pădurarului, vor face denunț la ministru. Natural că pădurarul n'a avut cunoștință de acest delict, comis tocmai de delicventul denunțător și deci este obligat a plăti valoarea arborilor doborâți.

La un ocol a fost în serviciu un pădurar foarte energic și plin de zel, care a cerut să fie transferat la ocolul vecin, având acolo casă proprie, unde ar putea locui crușând astfel chiria pe care o plătea în postul lui actual. Șeful său de ocol s'a opus acestei tran-

sferări, motivând punctul său de vedere cu aceea, că nu poate pierde tocmai pe pădurarul cel mai bun și energic. În fine, pădurarul, totuși, a fost mutat. Iar în timpul cât s'a făcut predarea cantonului, locuitorii din război au doborât o mulțime de arbori, pentru cari apoi pădurarul a fost impus la plata sumei de peste 10.000 Lei.

În cazuri de flagrant delict silvic, delicvenții de regulă prezintă la desbatere martori falși, delicventul este achitat de judecătoria și nenorocitul pădurar plătește valoarea materialului.

De multe ori situația cantonului nu lasă posibilitatea de a fi astfel păzit încât să nu se poată comite delict ne-descoperite. Cunoaștem de pildă un canton în raza căruia sunt situate două colorii miniere, iar pădurarul locuiește în cea mai apropiată comună la distanță de 5 Km. de cantonul său. Locuințele minierilor sunt răspândite pe o distanță de peste 2 Km. exact la marginea pădurii. Să păzească acest canton, care are o întindere de 2.000 Ha., un singur pădurar, este omenește imposibil.

Acestea și alte asemenea cazuri ne obligă să ne ocupăm de problema responsabilității personalului de pază.

Natural, nu contestăm necesitatea responsabilității materiale a personalului silvic de pază, însă aceasta să fie condiționată și mărginită la cazurile de neglijență sau rea voință pe care le-ar constata șeful ocolului; iar în cazuri mai grave, șeful circumscripției de control.

În acest sens, ar trebui modificată dispozițiunea respectivă a Regulamentului serviciului silvic exterior.

REALITĂȚI ȘI SUGESTII, LA PROBLEMA «CORPULUI SILVIC INFERIOR»

de Ing. Cezar Gr. Cristea

În cadrul „Problemei zilei” — programate de „Revista pădurilor”, — ca organ al Societății noastre „Progresul Silvic”, — e trecut pe rol — în luna curentă : *Chestiunea personalului silvic inferior* (subaltern), — brigadieri și pădurari.

Idăe cum nu se poate mai fericită, de a examina cu toată atenția și sollicitudinea : lacunele de organizare actuală, și doleanțele acestor mai mici colaboratori ai noștri, care constituiesc posturile avansate ale pazei pădurilor, pe frontul de luptă al democrației,

coalizată cu ceilalți mari inamici ai pădurei: pășunatul, incendiile, deliecte, exproprieri și defrișări, islazuri, „termitelile” Soc. Streine exploatare, etc.

Problema a fost delimitată sau circumscrisă — în sensul cercetării: normelor de recrutare, selecției, pregătirea profesională în școală și după aceasta în serviciu. — drepturi și datorii, — salarizare și încadrare; viciile organizării actuale și lacune, cu propuneri concrete de remediere.

Nu a existat Congres, ori adunare generală a acestor funcționari de stat, în care ei să nu-și spună păsurile, concretizând în „Moștuni” dezideratele lor, în nădejdea remediilor posibile.

Paliative și chiar ameliorări sensibile, desigur s'au infăptuit, se pot vedea și numai reaua credință, — interesată le va nega! — Moștunile și Congresele, — au însă în genere soarta... dinainte pecetluită și urmările lor... se cam știu!

Criza economică. — penuria Statului, și-au spus și ele cuvântul; legile măsurilor excepționale și economiile forțate fiind durerosul refren — firese — al zilei, „provizorate” ce durează... prelungindu-se cu anii!

S'a renunțat însă la acea experiență cu divizarea în: personal de pază ori *ad-ție propriu zisă*, și personal de *gestiune sau regie*, — ca și la separarea lor pe cantoane după suprafața de pază efectivă, pe clase și categorii, revenindu-se la vechiul sistem mai simplu și uniform, — egalând starea — bună, rea, — dar mai certă în ce privește: recrutarea, încadrarea și salarizarea personalului.

Și cu toată criza ori sângeroasele amputări bugetare, — care au mers până la suprimarea posturilor ce deveneau eventual vacante prin pensionare, deces și alte cauze, — tinzând fatal la descomplectarea posturilor și deci la *desorganizarea serviciului*, — s'au făcut totuși *noi numiri (angajări)* — absolut necesare, *încadrări și rectificări*, — reparându-se chiar fapte nedreptăți din trecut, beneficiind în ultimii ani de acestea nu numai personalul superior ingineresc, ci și cel ad-tiv, tehnic de specialitate, precum și cel silvic mediu și inferior.

Prestigiul conducătorilor nu se rezumă numai pe: îndrăzneala, inițiativa temerară și stăruința în sforțări — superioare față de cele ale conducătorilor, — nici pe lipsa de control a primilor; — ci și pe

deplina cunoaștere a materialului uman, a motorului psiho-fizic, al celor în subordine, al armatei adeseori anonimă, a colaboratorilor — cât de modești, — dar necesari fiecare în locul lor de muncă, jertfă și de răspundere.

Disciplina clădită mai mult pe înțelegere, cunoaștere și iubire reciprocă, este cea mai durabilă și potrivită ființei umane. Ea nu se va executa cu silnicie, și nici nu va masca goliciunea formală a unor simboluri sau autorități, fără fond, ori valoare intrinsecă.

Cei mici însă datoresc această disciplină — chiar „*orbă*” adesea, executând ordinul superiorului, — care poartă riscul și răspunderea cea mare; vor căuta să-i înțeleagă gândul și vrerea; se vor face vrednici de încrederea acestora nu prin abdicare dela demnitățile lor — de om și funcționar, — nici prin recomandarea din afară — a șefilor de club și sectoare politice: — din contră, — numai prin *vrednicie proprie* și muncă încontinuuă, casa (cantonul), pepiniera, plantațiile și pădurea încredințată drept pază fiind „*model*”, ceea ce te ridică în stima nației, a camarazilor și a șefilor tăi ierarhici.

Durerile și doleanțele brigadierilor și păurarilor sunt prea bine cunoscute șefilor ierarhici, — începând cu șeful de ocol, Inginerul aproape în zilnic contact cu ei, împărțind binele și răul sau nevoile serviciului, până la Inspectorii de control, Direcțiuni, și până pe ultima treaptă a ierarhiei în ad-ția noastră. Să nu surprindă pe nimeni — dar încep a fi tot mai mult cunoscute chiar de unele „*Excelește*”, care ne apreciază munca tăcută și pozitivă, dând dovezi că ne vor tot binele.

Cel mai mare rău de care sufer și ei, — este: *cangrena politică; despoliticianizarea* sau deparazitarea corpului nostru de aceste insecte, — (asemeni bostrichizilor ce ne-au distrus pădurile de rășinoase), trebuie să se producă neîntârziat.

*Politica și democrația exagerate nu mai permit o selecțiune a valorilor, ridicate din sânul nației, — dar nu drojdia, — sau elementele bine cotate ca „agenți electoralți” și răsplătiți apoi cu „ciolanul” dat și sub forma postului de „pădurar”, — barem cât șeade guvernul, — având și pavăza șefului respectiv, ceea ce-i face *iresponsabili și capabili de tot răul și incorectitudinile*, pe agenții recrutați în atare condiții, — cu firmanul partidului (clubului) politic.*

Adio carte, — minimum de studii necesare, sau absolvirea școlii speciale de brigadieri și pădurari, cum cere *legea* și regulamentele noastre; — și nici o nădejde fiilor de pădurari, sau bunilor gospodar ai satelor, — elemente bune și în armată, care odinioară considerau drept o cinste să intre în serviciul silvic al Statului!

Școala este imperios necesară; urmărind ca apoi și în serviciu să nu piardă cu totul contactul cu cartea, — barem revista și jurnalul de specialitate: să se mai organizeze cursuri, examinări teoretice și practice, sau — nota cea mai bună le-o dă însăși *practica*, observându-l pe fiecare ce (cât) e capabil în postul sau funcția ce îndeplinește.

Personalul expus atâtor primejdii: fiare sălbatice — ca și omul — delicvent, — cel mai periculos — trebuie bine înarmat, cu arme de serviciu și cartușe veritabile, — iar nu cu biete fosile, ridiculate. Permisele să se dea fără dificultatea de azi, prin Ministrul de Interne!?

Ei trebuie să fie de drept și de fapt, cei mai autorizați paznici ai vânătorului și pescuitului; despre acest lucru se va convinge cu timpul și însăși *Direcțiunea specială a Vânătoriei*, — dar și noi silvicii de toate gradele, trebuie să ne refacem creditul moral, să fim vrednici de această încredere, ne mai dând prilej să se strângă maldăre de dosare cu dovezi contra noastră, numindu-ne „bracornieri”!

Salarizarea să le asigure barem minimumul de existență, — mulți fiind cu casă grea și povara unei spuze de copii, — adesea chiar la școli, ori suferinzi.

Lemnele și terenul de hrană — avantaj în natură, trebuie să nu le precupească a li se da dreptul lor.

Să fie obligatorie angajarea brigadierilor și pădurarilor — cu școală sau recunoscuți și recomandați ca atare, — atât la *exploatarea și proprietatea silvică privată*, cât și la *eforiile de pășuni, în cooperare, la Fondul religiosar*; în aceleași condiții (norme) de încadrare și salariu, ca la Stat, asigurându-se și lor dreptul la *pensiune*, ori ajutor pentru caz de boală, infirmitate etc., beneficiind chiar și de *Sanatoriile*, case de vânătoare și odihnă ale Corpului Silvic, acei ce se *tuberculizează* ori își minează în timpul — și din cauza greului serviciu pădurăresc!

Poate că nu ar fi rău, și nici utopie, ca descoperitorilor delic-

telor, — condamnate definitiv, să li se dea o cotă parte, cointeresându-i, din amenzile Statului ori despăgubiile civile.

Vor folosi și pădurarii prilejul unic al sărbătoririi săcirii arborilor, — gloriificare a muncii, naturii și primăverii ce renaște, — pentru educarea poporului, apropierea sa de pădure, infiltrând mai ales tineratului respectul și dragostea de pom și pădure, tinzând la crearea unui nou suflet, a unei conștiințe, — și început de tradiție forestieră. Să se continue distribuirea de premii ca încurajare celor cu pepiniere „model”, sau cu cele mai bune lucrări de împăduriri rușite, — ameliorări de terenuri degradate, corecții de torenți, conservare a pășunilor împădurite, a vânatului, etc.

Brigadierul și pădurarul să nu uite că sunt înainte de orice : buni și pașnici cetățeni, datorând respect legilor Țării și jurământului lor de credință; vor fi buni creștini, și exemplu în gospodăriile și viața lor, — chiar cea particulară, desbătându-se de vicii și patimi !

Stabilitatea sau inamovibilitatea, ar constitui un „ideal”, greu însă de atins în lumca și moravurile noastre, — dacă nu obținem înlăturarea microbului „politic” dintre noi !

„Mutările în interes de serviciu”, să aibă un fundament real, iar nu să constituie obiect de șicane și răsbunări, adesea lăsând pe drumuri oameni ce nu au altă vină decât : corectitudinea lor excesivă, nelăsându-se corupți ori convinși, — sau alte opinii politice !

Trebue, să tindem cu toții laolaltă: dela inginer la pădurar, — să refacem bunul nume și blazonul nobleței autentice a carierei noastre pădurărești.

PERSONALUL SILVIC SUBALTERN

de Ing. M. Rădulescu

Negreșit lucru, pe zi ce trece, serviciul nostru silvic își deschide necontenit drumuri noi, pentru intensificarea economiei forestiere : execută lucrări întinse de împădurire și pepiniere, culege semințe în cantități mari, adâncește problemele de regenerare și cultura pădurilor, construiește căi ferate și fabrici de cherestea, face exploatări în regie, aprovizionează toate autoritățile publice cu lemne și e gata să treacă la o acțiune de mari proporții pentru împădurirea terenurilor degadate.

Ca să aducă la îndeplinire aceste lucrări întinse, variate și răspândite pe suprafețe întinse, fără puțința unui control riguros, ca în alte ramuri de producțiune, e nevoie de un personal de execuție (pădurari, brigadierii, și conductorii silvici) *corect, conștiincios, cu dragoste de pădure, cu spirit de inițiativă și cu o cât mai bună pregătire tehnică.*

Fiind chemat să activeze mai mult pe teren, uneori pe orice fel de vreme, se impune, ca înainte de toate, acest personal să fie *robust și curajos.*

În ce privește pe *pădurari*, aceștia formează elementul cel mai apropiat de pădure (locuiesc la marginea sau chiar în mijlocul pădurii) din întreaga ierarhie silvică. Ei contribuiesc în foarte largă măsură la formarea tradiției silvice într'o regiune dată, căci moștenesc adesea serviciul din tată în fiu timp de mai multe generații, și se identifică până într'atâta cu nevoile lui, încât pentru apărarea pădurii își sacrifică de multe ori și viața.

De felul cum înțeleg să-și facă ei datoria, depinde reușita lucrărilor migăloase de pepinieră, împăduriri, marcări, degajări de semințișuri, curățiri, rărituri, sortarea și fasonarea materialelor lemnoase (ce reprezintă sume considerabile) și în bună parte progresul economiei forestiere însăși.

De aceea se impune o cât mai mare atenție la recrutarea și pregătirea lor pentru serviciu.

Recrutarea pădurarilor se face de regulă dintre săteni, foști gradați în armată sau dintre cei mai buni lucrători de pădure. Dacă sunt conștiincioși și sărguitori, ei ajung să se bucure de un vădit prestigiu în lumea satelor, care poate întrece în multe cazuri pe al unui primar rural, întrucât au populația mai multor comune în mână și durată lungă în serviciu.

Pregătirea tehnică în situația de azi, pădurarii și-o fac din tată în fiu, și din contactul cu pădurarii mai vechi. Pentru desăvârșirea acestei pregătiri, e necesar ca șeful de ocol să aibă toată sollicitudinea.

Trebue să înceteze însă cât mai curând sistemul nenorocit, de a numi și înlocui pe pădurari după interese străine de cerințele economiei forestiere. Altfel, nu numai că nu vom înainta pe calea către progres, dar vom da înapoi și dela ceea ce cu multă trudă am realizat până acum.

Tot în vederea pregătirii tehnice, e necesar ca pădurarii după ce vor fi servit un an ca diutniști și se vor fi arătat apți pentru serviciu din toate punctele de vedere, să fie trimiși la un *curs de perfecționare* pe timp de un an, unde să li se dea cunoștințele teoretice strict necesare și mai ales să ia parte la toate lucrările de teren.

După terminarea acestui curs, să fie numiți pădurari definitivi. Cei ce nu vor putea trece cu succes examenul de intrare la cursul de perfecționare, să fie eliminați din serviciu.

Pentru stimulare, din pădurarii tineri, cei mai isteți să fie trimiși o parte la școlile de brigadieri silvici, iar dintre pădurarii bătrâni, cei mai pricepuți să fie avansați, în mod excepțional, un număr restrâns la rangul de brigadier, în urma unui examen.

Brigadierii silvici formează o a doua treaptă în ierarhia personalului silvic subaltern. Sunt chemați să ia parte împreună cu pădurarii la paza pădurilor și la supravegherea lucrărilor de regenerare, cultură și exploatare. Sunt însă și primul organ de control al pădurarilor.

La cancelarie trebuie să fie mâna dreaptă a șefului de ocol. După pădurarii ei sunt elementul care contribuie la formarea și păstrarea tradiției silvice.

În primul rând trebuie să fie *oameni de teren*. Pe la cancelarie trebuie să treacă toți, ca să cunoască de aproape întregul mers al serviciului. Cancelaria nu trebuie să formeze pentru ei, însă, un ideal.

Recrutarea brigadierilor se face dintre absolvenții școlilor de brigadieri. În mod excepțional ar trebui să se admită, ca o mică parte să se ia și dintre cei mai pricepuți pădurari, în urma unui examen, când aceștia sunt aproape de pensie.

Având în vedere nevoile mereu crescânde ale serviciului și că în curând brigadierii vor fi chemați să conducă și să administreze pădurile particulare, de 1000—2000 hectare, unde, pe lângă cunoștințe practice și teoretice se cere și un pic de inițiativă, se impune ca acest personal să fie mai bine pregătit în școlile respective. Eventual, să se mai adauge încă un an la cei doi existenți.

Negreșit că atât pădurarii cât și brigadierii urmează să fie *mai bine salariați*, ca în viitor întreaga lor activitate să fie închinată numai pădurii și pentru aceste posturi să se îndrepte cele mai bune elemente din lumea satelor noastre.

Conducătorul silvic e un agent cunoscut numai de la războiu, în țara noastră. Absolvent al unei școli medii de silvicultură, conducătorul silvic e chemat să fie mâna dreaptă a șefului de ocol.

Ca și restul personalului subaltern, el trebuie să fie în primul rând *om de teren*.

Locul său cel mai nimerit îl văd însă la pădurile particulare și ale instituțiilor publice de 2000—3000 hectare, care nu pot plăti un inginer silvic, spre a executa și conduce lucrările de regenerare, cultură și exploatare, prevăzute de amenajamente.

Pe lângă faptul că trebuie să *posede cunoștințele* absolut necesare pentru gradul său de pregătire, trebuie să fie în acelaș timp și un *om de inițiativă*.

La stat poate fi un element prețios la întocmirea și revizuirea amenajamentelor, la conducerea și supravegherea lucrărilor mari de exploatare și mai ales la conducerea unor grupuri de *păduri izolate* în cuprinsul ocoalelor.

PERSONALUL SILVIC SUBALTERN

de Conducător Silvic N. Câmpean

Potrivit prevederilor legale în vigoare, atât pădurarii de pază cât și acei de gestiune sunt *cu totul asimilați mănuiitorilor și administratorilor de averi publice*.

În acest sens, pădurarilor, la intrarea în serviciu, li se iau declarații că: „*răspund cu averea lor personală, de toate daunele și delictele săvârșite în cantonul ce li s'a încredințat spre pază*”, obligați fiind a plăti, s'a plătit chiar, delictele nedescoperite; de multe ori, acestea se ridică la sume ce întrec salariul iluzoriu de 19200 ce primește un pădurar cl. III, pe 2 ani.

De altfel, e foarte just din partea C. A. P. S. că afirmă, rolul important al pădurarului în angrenajul silvic, considerându-l funcționar public, în ce privește obligațiile, obligându-l a depune garanția egală cu de 2 ori salariul pe an, însă și mai just ar fi dacă s'ar sesiza de *disproporția izbitoare între atribuții — răspundere, și retribuții-drepturi*, care în loc să le îmbunătățească prin noile legiuiri le-a redus și mai mult; astfel, prin fostul R. S. S. E. pădurarul avușese drept la o permisie de 10 zile, prin noul R. S. S. E. are drept numai la 8 zile permisie, în caz de abateri putând fi pedepsit însă.

cu reținerea salariului pe 2 zile, de către ocol, ceea ce în fostul R. S. S. E. nu se prevedea. Acestea sunt cazuri mici, însă cu efecte mari și de o importanță covârșitoare pentru pădurari, care în ce privește atribuțiile și obligațiile sunt asimilați funcționarilor publici, iar când e vorba de retribuții și drepturi nu sunt asimilați acestora, ci celor mai nevoiași "servitieri, fiindcă un bun servitor e plătit anual cu 8—12000 lei, plus îmbrăcăminte și hrană, iar pădurarului nu i se dă decât salariul de mizerie de 9600 lei anual, cu care răspunde de delictele nejustificate.

Pentru îmbunătățirea situației acestor nevoiași și preținși funcționari publici, numiți ca: „pădurari”, e absolut necesar :

a) Să se reînființeze școlile de pădurari, cu o durată de cel puțin 6 luni pentru început, unde să se admită prin concurs, absolvenții a cel puțin cursul primar complementar;

b) Actualii pădurari nedefinitivi să se trimită la cursuri larna și în serii, astfel ca să nu se stânjenească bunul mers al serviciului, după care, cei reușiți să fie definitivați.

c) Să se dea ca salariu pădurarului, minimumul de existență stabilit de federația generală a funcționarilor publici;

d) Să se stabilească dreptul la concediul de odihnă etc., ca și altor categorii de funcționari publici.

În ce privește chestiunea brigadierilor, e identică cu aceea a pădurarilor, cu excepția că aceștia sunt în majoritatea absolvenți ai școalelor, foarte puțini cu examene și mai puțini fără examene, probabil protejați.

Ar fi de dorit ca :

a) În școlile de brigadieri să nu se mai admită decât absolvenți a cel puțin cursul secundar, iar la note egale, să fie preferați fiii de pădurari și brigadieri.

b) Durata cursului să fie de 3 ani, din care 2 ani teoretici și 1 an practic.

c) În școlile de brigadieri să se predea, pe lângă studiile existente, atât noțiuni fundamentale de contabilitate simplă, cât și de industrializarea și comercializarea materialelor lemnoase, spre a nu mai fi nevoie de elemente străine în serviciul silvic, la contabilizarea materialelor lemnoase și la industrializarea lor în fabrici de cherestea, pentru motivul că absolvenții școalelor silvice nu sunt pregătiți în aceste direcții (la fabrica de cherestea C. A. P. S. din

Sebeș sunt angajați un mare număr de funcționari minoritari, cu pretext că românii nu se pricep la astfel de lucrări).

d) Numirea în serviciu să se facă numai cu personal absolut al unei școli silvice și în mod provizoriu (stagiar) timp de 1 an, după care, numai dacă e apt, să se definitiveze.

e) *Reședințele personalului silvic subaltern*, unde statul posedă astfel de reședințe situate în mijlocul cantoanelor sau brigăzilor, să li se pună la dispoziție în mod gratuit (cu obligațiunea ca respectivul pădurar sau brigadier să o întrețină curată și îngrijită) împreună cu terenul de hrană și cu atenansele necesare unei bune gospodării rurale, după cum s'a prevăzut în noul R. S. S. E. art. 87 al. ultim; iar personalul cărui statul nu-i poate pune locuință la dispoziție, să i se retribue prin statul de salariu 10% ajutor de chirie, socotit la salariul brut, după cum se face și reținerea de 10% pe seama Casei Generale de Pensii, și nu după salariul ce l'a avut în trecut (fără indemnizație de scumpete) iar pentru cei ce posedă locuințe proprii, a se da ordine categorice ocoalelor și fabricilor de cherestea să se conf. întocmai literei b, cap. V. art. 96 din noul regulament, care nu se respectă.

f) Salarizarea să se facă în cadrul tabelii normative, din statutul întocmit de federația generală a funcționarilor publici.

g) A se procura personalului subaltern arme cu tragere repede și nu „Wendl“, care nu mai sunt bune decât la fier vechiu, sau a-i obliga să-și procure arme de vânatoare, impunând arendașilor dreptului de vânat, să-i angajeze paznici de vânatoare, cu sau fără plată, însă cu obligația de a distruge vânatul răpitor și stricător, pentru care să se fixeze premii.

Numai după ce se vor fi realizat toate cele descrise mai sus, cu un personal pregătit și disciplinat, bine salarizat și înarmat, i se poate pretinde să-și confecționeze o uniformă model și numai astfel își poate păstra prestigiul în mediul local.

Altfel, problema va continua să rămână intactă, fiindcă oricât se va căuta, soluția nu va putea fi decât „Salarizarea“, singura care va putea înlătura cauzele mult mai adânci, care provoacă lentă, sigură destrămare a administrațiilor publice.

Avem credința, că prin bunăvoința superiorilor din Soc. Progresul Silvic, cum și printr'o luptă dărză, dusă de A. C. S. I. care are datoria a expune Societății Progresul Silvic, C. A. P. S.-ului și

Ministerului de Domenii, situația precară în care se sbate umilul pădurar și brigadier, se va putea ajunge la o normalizare a stării actuale.

SUBALTERNII !

de brigadier silvic Ion C. Sulea

După 50 ani de luptă profesională, „Revista Pădurilor” pune de astădată în discuție o problemă cu totul nouă, a : „Personalului Silvic Subaltern” sub toate aspectele ei. O legitimă bucurie s'a produs fără îndoială în sufletul „subalternilor” răspândiți la datorie pe tot cuprinsul țării, fiecare așteptând să vadă, cum vor înțelege cei ce le conduc destinele și pe ale pădurilor, să soluționeze zbuciumul dezideratele lor drepte, cinstite și prea mult modeste; atât de mult neglijate până acum, deși adesea trâmbițate pe tonuri respectuoase, oscilând spre un dilatatism anacronic și chiar reacționar. De data aceasta, întâi Onor Soc. „Progresul Silvic” sub ale cărei auspicii apare „Revista Pădurilor” și apoi Revista însăși, își vor face un titlu de glorie și recunoștința celor mici, care nu uită așa ușor atențiunea cu care sunt înconjurați în aceste clipe grele, — soluționând o problemă atât de importantă.

Privind peste anii rămași în urmă, vom găsi la început în rândurile celor mari pe „Capul ocolului”, mai apoi pe „Guardul silvic”, transformat în „Șeful ocolului” din care a eșit „Inginerul silvic” ce e încadrat azi la fel cu colegii săi din alte departamente.

Brigadierul silvic (Caporalul de artilerie de altădată) însă a rămas același, cu toate reformele noastre silvice. Și socot totuși, că nu se va găsi nimeni în corpul silvic superior, care să conteste ajutorul neprecupețit ce l'a avut dela acest auxiliar, organ de execuție și control, în subordinea șefului de ocol. De este cineva, care dorește schimbarea vechei situații a arhaismului nostru silvic într'o nouă conjunctură adecuată timpului, sunt sigur că va spune: Trebuie schimbat în primul rând numele de „Brigadier Silvic”, care nu mai corespunde realității.

Exprim aci, nu o idee izolată, ci dorința unanimă a colegilor brigadieri silvici din întreaga țară, ca vechiul nume, să fie schimbat în cel de „Controlor Silvic”; iar pregătirea profesională să sufere deasemenea importante schimbări, atât în ceea ce privește durata

cursurilor cât și selecționarea candidaților (având în vedere marele număr de candidați cu pregătire secundară la bază, variind între 4—8 cl. secundare) ce frecventează azi cursurile școlilor de brigadierii silvici. Pentru o viață nouă, se cer oameni noi și idei noi. Trebuie să recunosc însă, că deși nu e un pas tocmai greu, nu e lipsit totuși de importanță. Se vor ivi multe piedici în calea binelui și a adevărului, dar pe această paralelă vor aluneca: recrutarea, pregătirea profesională în școli și serviciu, salarizare, educația profesională, prestigiul în serviciu, poziția socială și ca punct terminus: ierarhia valorilor, cu întreaga lor gamă de profilaxie profesională. Am căutat deci să exprim o idee nouă, ce va trebui să se situeze deasupra trecutului, rezervând viitorului o noțiune constantă organică în angrenajul nostru silvic și m'am oprit la acest titlu, de „Controlor Silvic”, care nu e luat la întâmplare, ci exprimă echivalentul unei alte asemenea funcțiuni în exteriorul Ministerului de Finanțe.

Impărțit în 5 clase de avansare și salarizare, s'ar putea ajunge la selecțiunea valorilor și imboldul la muncă ar fi cu mult mai pronunțat decât azi, când un brigadier stă câte 10—15 ani neavansat, cu un salariu, a cărui cifră, n'o înscriu de rușine, aci.

O altă problemă tot atât de delicată este a recrutării pădurarului, care, azi, este supus tuturor riscurilor politicianiste. Socotesc, că ar fi necesară înființarea unei școli de pădurari și chiar militarizarea lor, spre a-i feri pe viitor de infiltrațiile și ingerințele politicianiste, ce le-a stricat: tradiția și crezul de altădată.

Convins fiind, că se vor găsi mulți oameni de bine, în marele comandament silvic, ce vor contribui cu concursul lor moral și destule pene ce vor așterne contribuții noi pe acest tărâm, închei introducerea acestui important capitol: „Problema personalului silvic subaltern” pusă în discuție și pe marginele căreia înțeleg să mai reviu de va fi cazul, asupra punctelor ce exprimă dorința brigadierilor silvici și chiar a pădurarilor.

Das Problem des Forstschutzpersonals in der Staatsforstverwaltung.

Le problème du personnel subalterne.

Pour la gestion et pour la police des forêts soumises à l'administration de l'État, le service forestier compte comme personnel subalterne : les «conducteurs», les «brigadiers» et les «gardes» forestiers.

Dans les douze articles qui s'occupent de ce personnel, la discussion porte, spécialement, sur les deux dernières catégories.

On discute la modalité de leur recrutement, l'activité déployée dans le service, leur rémunération, etc., pour arriver à la conclusion qu'il y a de tous les points de vue des améliorations à apporter dans leur situation. De cette manière, l'activité professionnelle deviendra plus efficace.

En ce sens, il y a des opinions exprimées, prétendant que les gardes forestiers soient tous recrutés parmi ceux qui ont fréquenté les cours d'une école spéciale ; que dans les postes de brigadiers, soient promus tous les gardes forestiers qui seront remarqués dans le service.

En fin, quant aux conducteurs, on demande qu'on en fait deux catégories : ceux qui seront employés pour l'activité de terrain et les autres qui conduiront des travaux de bureau.

UN „LEIT-MOTIV“

de HORIA MANOLE

În n-rele 7-8/1936 din „Revista pădurilor“ arătam sub titlul: „Ce este de făcut?“ că trebuie să se impună tuturor exploatarelor de păduri, din afară, reducerea cu 50% a tăierilor prevăzute de amenajamente. Reiau această temă (ca pe un „leit-motiv“) și o amplific, cu atât mai mult cu cât se discută, în prezent, această chestiune, prin presă.

Știu că amenajamentul aprobat, al unei păduri, este o lege. Dar mai știu, că legile sunt susceptibile de modificări, fie prin constrângeri (față de prevederile inițiale), fie prin amplificări. Și pactul fundamental — constituția — se modifică la câteva decenii, spre a corespunde anumitor stări de lucruri ale evoluției sociale.

A ordona, pe cale de lege, retrângerea exploatarelor cu 50% (fie pe volum, fie pe suprafață) și pe termen de minimum trei ani, ar fi o măsură salutară, pentru economia forestieră a țării.

În primul rând, s'ar urca valoarea lemnului, la ceea ce trebuie el să reprezinte, în mod just.

În al doilea rând, s'ar face economii în posibilitățile anuale (pe intervalul amintit).

Și — *în fine* — personalul s'ar putea aplica, cu toate puterile, pe timp, de trei ani, în direcția plantațiilor lor, *dar mai ales în întreținerea plantațiilor*, prin degajarea lor de esențe coplesitoare, ierburi, etc.

Se discută, în prezent, măsurile de luat, pentru economisirea rezervelor de petrol și eventuala reducere a exploatarelor acestui produs național. Pe bună dreptate.

Lemnul — în speță, pădurea — nu merită aceleași preocupări?

Dar, să presupunem, că ar lua ființă o dispoziție legală, în sensul arătatilor de mai sus. Cum s'ar face controlul unei serioase aplicări? Nu trebuie să se creadă, că lucrul ar fi imposibil, sau foarte greu. Ar fi, desigur, nevoie, de un personal special, atașat regimului silvic, și care ar putea să reprezinte maximum 30 ingineri, repartizați pe țara întreagă. *Garantez succesul!*

Cine își mai face iluzii, că dispunem de avușii forestiere care să permită exploatarea, în ritmul actual, pe încă zece ani viitori, este sau un mare naiv, sau de rea-credinșă.

Sunt dispus a dovedi, această afirmație, oricui, și în oricare regiune forestieră a țării, mergând la fața locului, pentru a arăta ce a fost acum 10—15 ani (căci urmele se mai cunosc) și ce este azi.

Când se va deschide acest vast proces al responsabilităților (și el nu va mai putea să întârzie) se va vedea, că specialiștii și-au spus necentenit cuvântul, dar n'au fost un singur moment ascultați.

Continuăm cu consumarea capitalului lemnos, ca niște moștenitori risipitori.

Și aceasta o facem de aproape douăzeci de ani, pe știute, și fără a ne sinchisi.

TISA (TAXUS BACCATA), PE MUNTELE ZĂBAVA, JUD. MUSCEL

de Ing. silvic I. RATAN

Pe dosul muntelui Zăbava, în apropiere de Valca Cheii, cu ocazia delimitării unor parchete la Cbștea Moșnenilor Dragosloveni din Jud. Muscel, am găsit un exemplar de tisă (*Taxus baccata*), de dimensiunile: 19 cm diam. terier și 9,50 m. înălțime.

Altitudinea punctului, unde s'a găsit tisa, este 1100 m. pe un versant cu expoziție nordică, adăpostit și acoperit cu dn arboret de fag (cu molid în diseminație), în etate de 90—110 ani. Solul argilono-sipos, pe rocă de calcar.

În urma exploatării rase executate s'a tăiat și acest exemplar fără a-l fi putut revedea.

După indicațiunile ce deținem, asemenea exemplare de tisă s'ar mai găsi în Vala Groului, la fundul Văii Cheii, în punctul numit Zacote.

Urmează să cercetăm acest fapt, după care vom relata situația.

C R O N I C A

AL XIII-LEA CONGRES AGRICOL

Cuvântarea ținută de *Prof. M. Drăcea*, Președintele Societății «Progresul Silvic»,
în ședința de deschidere a lucrărilor congresului la 28.II.1937

Domnul: Ministru,
Domnule Președinte,
Onorat auditoriu,

Mă cinstesc a vorbi în acest al XIII-lea congres al agriculturii românești în numele pădurii, al economiei forestiere și în numele Societății „Progresul Silvic”.

Un congres agricol național în România, după 20 de ani de experimentări sociale pe temeiul reformei agrare, în al șaptelea an al crizei mondiale și în momentul în care agricultura românească își dobândește, în fine, codul său, este un eveniment a cărui excepțională însemnătate nu mai trebuie demonstrată, dar trebuie foarte insistent și de multe ori subliniată.

Noi vedem importanța acestui congres nu numai în valoarea lucrărilor prezentate și a soluțiilor adoptate, cât mai cu seamă în măsura în care congresul încearcă și reușește a crea ceea ce am putea numi o „conștiință agricolă” a poporului românesc de azi și de mâine, fără de care — cum o dovedește din nefericire prea strălucit trecutul — orice sforțare a agriculturii, a agricultorului și a purtătorului de cuvânt al acestora rămâne în văzduh, ca lipsită de un suport solid și de o înțelegere permanentă.

Noi, din specialitatea pe care am onoarea a o reprezenta, știm din crudă experiență ce înseamnă această lipsă de înțelegere.

Și de aceea, inginerii silvici, în primul rând ca cetățeni cu simț de răspundere pentru treburile publice ale acestei țări, vin aci

spre a vă exprima ferma lor convingere despre înaltele rosturi ale agriculturii și ale purtătorilor de cuvânt ale acestei importante ramuri a economiei naționale.

Dar noi venim aci și ca ingineri silvici, ca reprezentanți ai unei specialități bine definite și bine diferențiate înăuntrul economiei pământului țării, — ca reprezentanți ai unei specialități, care, împreună cu celelalte ramuri ale economiei solului și deci și cu agricultura, formează un complex al unei părți, sunt strâns legate între ele prin raporturi de interdependență — așa cum am avut cinstea a referi chiar din acest loc în marele congres al agriculturii din anul 1920.

Propășirea agriculturii țării este cu atât mai mult dorită de noi ca ingineri silvici, cu cât numai o asemenea agricultură rațională, ridicând standardul de viață al populației și măbind puterea de consumație și de cumpărare a acesteia, poate permite o înflorire a economiei forestiere.

Dar, mai cu seamă, propășirea agriculturii prezintă pentru economia forestieră, pentru inginerii silvici și pentru economia națională, un mare interes dintr'un alt punct de vedere și anume: *numai o agricultură rațională și o înaltă conștiință agricolă a țării pot face să înceteze, sau cel puțin să se ușureze, enorma presiune sub care de 20 de ani se asfixiază până piere, pădurea și economia forestieră.*

Intensificarea culturii pământului, sporirea producției agricole, consolidarea proprietății solului, soluționarea creșterii vitelor, nu în pădure ca în țările pastorale, ar potoli, cel puțin o perioadă de timp, șurubul fără sfârșit, care dărâmă temelia silviculturii și prin aceasta chiar temelile agriculturii și ale întregii economii naționale a pământului, *rozând din afară hotarele, în veșnică retragere, ale pădurii și degradând, dinăuntru, arboretele.*

Trebue să recunoaștem că în această luptă, în multe cazuri am fost înțeleși și chiar susținuți de personalități marcante și de purtătorii de cuvânt ai agriculturii românești.

Dar, în acelaș timp, nu putem trece ușor peste faptul că dela războiu încoace, *peste un milion de hectare au fost sacrificate din trupul pădurii pentru agricultură, într'o impresionantă tăcere a acesteia din urmă.* Câte din aceste pământuri nu sunt și azi acoperite de buruieni și mărăcini, dacă nu s'au și surpat deja. Iar pășunatul

în păduri se practică din ce în ce mai intens în ultimii 20 de ani, în fiecare an, în mod excepțional, cu călcarea expresă a legilor.

Se sparge astfel, în fiecare an mai mult, scutul agriculturii românești. Este venit de mult momentul, ca agricultura românească să se înalțe sus, pentru ca, înțelegându-și propriul său interes, să anticipeze asupra unei reacțiuni generale și energice ce se va deslănțui curând de către poporul românesc în contra oribilei mutilări a pădurii și a economiei forestiere.

Credința noastră în viitorul acestui neam și în virtuțile latente ale conducătorilor săi ne îndreptățesc să așteptăm dela acest congres agricol un gest hotărît și energic pentru cruțarea pădurilor, gest care s'a lăsat prea mult așteptat.

Și mai sperăm că un viitor congres comun al tuturor ramurilor, egal îndreptățite în cultura pământului, va reuși în fine să armonizeze definitiv toate aceste ramuri perfect diferențiate între ele, dar într'un strâns raport de interdependență.

În aceste credințe și în aceste sentimente, Societatea „Progresul Silvic”, în al 51-lea an al existenței sale, vă aduce salutul călduros și vă dorește o cât mai mare rodnicie a lucrărilor Dvs., nu numai pentru propășirea agriculturii, dar și pentru armonica dezvoltare a tuturor ramurilor de economie națională care folosesc pământul țării.

CONGRESUL AGRICOL

Între 28 Februarie și 2 Martie a. c. a avut loc la București cel de al 13-lea Congres agricol din țara noastră, care s'a deschis în prezența M. Sale Regelui Carol II, asistența fiind constituită din tot ce are agricultura noastră mai ales, precum și din reprezentanți ai altor ramuri de producțiune.

Datorită împrejurărilor în care se ține și având în vedere vastitatea problemelor de cercetat, care-și cer în bună parte soluționarea cea mai justă, acest congres este socotit de mulți drept o piatră de hotar.

Fiind vorba numai de agricultură în sensul restrâns al cuvântului, în cele de mai jos, noi vom face o scurtă dare de seamă asupra ședinței de deschidere și asupra problemelor puse în discuție, insistând numai asupra părților care au avut sau ni s'au părut că au atingere cu silvicultura

Ședința de deschidere.

Imediat după sosirea M. Sale Regelui, s'a dat cuvântul d-lui V. Sasu, ministru al agriculturii și domeniilor, care a omagiat și a mulțumit M. Sale că a acceptat să acorde Înaltul Său patronaj acestui congres și să onoreze cu Înalta Sa prezență ședința lui de deschidere.

În continuare, d-sa constată „cu durere“ că agricultura noastră nu se găsește pe linia de progres la care a ajuns agricultura altor state europene, explicând apoi această întârziere, care se manifestă printr-o producție mică la ha. și o calitate ce lasă mult de dorit. O îndreptare se impune cât mai repede cu putință. Pentru a se ajunge acolo, d-l ministru Sasu spune că este nevoie de o pregătire spirituală care cere: sistematizarea experiențelor înaintașilor și înnoiri rezultate din progresele științei. Dar dacă în alte domenii această pregătire spirituală este ușor de realizat, nu tot așa se întâmplă când este vorba de agricultură. Aceasta din cauza izolării țaranului, precum și din cauza rutinei care-l stăpânește, ca un rezultat al ritmului încet al dezvoltării plantelor și animalelor. Socotește congresul binevenit și sortit să rezolve problemele care se pun azi agriculturii noastre.

Apoi, cu oarecare melancolie în glas, d-l ministru al agriculturii și domeniilor își exprimă bucuria că la acest congres „și-au dat mâna, cu toată cordialitatea și cu cel mai larg spirit de colaborare — agricultori, ingineri agronomi, medici veterinari, ingineri silvici și alți specialiști legați de soarta agriculturii“, solidaritate în care d-sa vede „un semn bun și o mare cheazășie“ pentru realizarea progresului agriculturii noastre.

După d-l ministru Sasu, au urmat la cuvânt d-nii T. Mândru președintele societății inginerilor agronomi, care a luat inițiativa organizării acestui congres și G. Cipăianu fost ministru, în calitate de președinte al Congresului.

Luând cuvântul, M. Sa Regele își arată satisfacția că acest congres nu este numai al unor simpli profesioniști ci este o colaborare a tuturor elementelor „care au la inimă și au interes ca această ramură—cea mai importantă a economiei naționale — să se desvolte pe un teren sănătos și mai ales pe un teren productiv“. Aceasta cu atât mai mult cu cât M. Sa, dela înălțimea locului pe care-l ocupă, a ținut să arate gradul de înapoiere în care se găsește agricultura noastră, taxând drept „rușine“ faptul că noi avem cea mai mică producție la ha. și că produsele noastre sunt de cea mai slabă calitate. Suveranul n'a uitat să arate că dacă agricultura noastră este ocupația manuală principală a celei mai mari părți din populația țării, nu este întotdeauna și ocupația mintală a ei. De aceea socotește că congresul are menirea să facă pe toată lumea să se gândească la progresul acestei ramuri de producție.

Agricultura — spune M. S. Regele — nu trebuie să fie privilegiul unei caste sau unei clase; ea trebuie să fie a Țării, cerând colaborarea tuturor locuitorilor și tuturor factorilor de producție. Socotește că din lucrările acestui congres trebuie să iasă hotărâri practice, realizabile pentru țara noastră, nu teorii. „În anii din urmă, de când a început să

penetrundă ceva mai mult în sufletul fiecăruia necesitatea sporirii producției agriculturii noastre, au început să mișune fel de fel de teorii frumoase, teorii aduse unele de peste graniță, altele născute în țară, dar cari tot teoriile au rămas". Ceeace trebuie să facem — precizează M. S. Regele — este ca aceste teorii să lasă din cadrul speculațiilor min-tale și să intre ca o sămânță în brazda pământului.

În sfârșit, Suveranul a ținut să-și spună părerea și în privința caracterului învățământului agricol din România. „Învățământul agricol — după Mine — nu are scopul de a produce agronomi, ci de a produce agricultori. Este trist de a vedea că din numărul celor cari urmează cursurile școalelor medii și superioare de agricultură dela noi din țară, nu vor să lasă decât funcționari și că nu urmează aceste cursuri acei cari ar trebui să aibă mai mult la inimă—și așa putea zice și la pungă—desvoltarea agriculturii noastre”.

Așa a vorbit M. S. Regele Carol II, sincer și răspicat, punând degetul pe rană și indicând căile de urmat.

Sfârșindu-și cuvântarea, care a fost viu și îndelung aplaudat, Suveranul a părăsit congresul, încheindu-se astfel prima parte a ședinței festive.

Partea II-a a acesteia a fost consacrată cuvântărilor diferiților reprezentanți ai Societăților veniți să-și spună cuvântul sau să aducă salutul lor, reprezentanților agriculturii românești.

D-l prof. M. Manolescu vorbește în numele Asociației generale a Inginerilor din România. D-sa, pornind dela o serie de considerațiuni asupra tehnicii, ajunge la concluzia că inginerimea de toate ramurile—inclusiv cea agricolă — trebuie să constituie o mare familie, membrii ei urmând să fie deopotrivă de considerați și deopotrivă de răsplătiți. „Nici-o nedreptate de nici-un fel nu trebuie să umbrească acest sentiment al egalității lor, care nu pornește dintr'o definiție abstractă, ci dintr'o egalitate de misiuni”. Pentruca această mare familie să poată trăi intens, se mai cere un lucru : să aibă o casă părintească, care să poată da acea egalitate, să dea o educație în aceeași ambianță ingine-rească, pe baza acelorași progrese, pe baza acelorași principii de viață. Aceasta nu se poate realiza — conchide d-l Manolescu — decât în clipa când învățământul tehnic superior va fi unificat.

Regretăm că trebuie să omitem pe toți ceilalți mulți vorbitori, oprindu-ne doar câte puțin la cuvântările d-lor : M. Drăcea, Pamfil Șeicar și G. Ionescu-Brăila.

Cuvântarea d-lui prof. M. Drăcea, în calitate de reprezentant al silviculturimii, se găsește publicată în întregime în chiar numărul de față al acestei reviste. Ne îngăduim totuși să relevăm o precizie nefăcută cu acest prilej : faptul că ne găsim la un congres care nu-i silvic, dar căruia noi silvicultorii îi acordăm toată atenția, îi acordăm colaborarea și dela care așteptăm să vedem apărând un gest hotărât pentru crușarea pădurilor noastre de exproprieri și pășunat. Numai așa va putea înceta enorma presiune, care se exercită asupra lor și care de 20 de ani se asfixiază până la pieire.

D-l Ionescu-Brăila, ca reprezentant al corpului medicilor veterinari, odată cu salutul pe care-l aduce congresului, a ținut să facă și istoricul zootehnicii în țara noastră pentru ca să arate îndreptățile pe care le are acest corp de a se amesteca într'un domeniu mult disputat — de agronomi și veterinari — în ultimul timp.

D-l Pamfil Șelcaru, directorul ziarului „Curentul”, începe prin a-și exprima neîncrederea sa în promisiunile de tot felul ce se fac agricultorilor în ocazii solemne. „Veți fi strigători în pustiu”, le spune d-sa la un moment dat, și aceasta pentru că în statul acesta electoral, „nu sunt urechi să vă audă”. Din cauza primatului electoral, agricultura noastră a fost și va fi o „permanentă înșelată”. Dar, adăogă d-sa, tot răul este spre bine. Până când nu ne vom isbi cu capul de sus, nu vom vedea pragul de jos. Până nu se vor multiplica inundațiile și nu se vor prăvăli munții, din cauza sălbaticii exploatări a pădurilor, care se fac în numele celei mai mari minciuni — imăsurile comunale — nu se va termina cu acest fel de exploatări de păduri, cari au sărăcit pământul. În această ordine de idei, d-sa mai amintește experiența Americii de Nord, care este azi teatrul celor mai furioase inundații pe care le-a suferit vreodată. Orice prostie făcută azi, se va plăti, cu vârf și îndesat, mâine sau poimâine. D-l Șelcaru, în încheiere, cere o disciplinare a muncii, rezultând dintr'o disciplină a statului, care trebuie să fie pionierul marilor creații naționale.

Lucrările Congresului.

Cel care a răscolit programul congresului și a avut în mână cele două plicuri conținând comunicările și repoartele prezentate, nu poate fi decât minunat de mulțimea problemelor puse în discuție. Ele au fost clasate în trei mari secțiuni: tehnica agricolă, valorificarea produselor și îndrumarea agriculturii. Pentru fiecare din acestea, s'au precizat apoi o serie de probleme de tratat, pe care noi le vom enunța mai jos:

I. Tehnica agricolă.

1. Tehnicitate și productivitate agricolă (raport general d-l prof. M. Manoilescu).
2. Tehnica în agricultura României (r. prof. G. Ionescu-Sișești).
3. Raționalizarea culturii porumbului (r. I. Cămărășescu).
4. Ridicarea producției agricole prin combaterea boalelor și paraziților la plante (prof. Tr. Săvulescu).
5. Exploatarea pășunilor comunale și comune (r. I. Anonescu).
6. Cultura plantelor de nutreț în România (r. W. Stefani).
7. Programul viticol și pomicol (r. I. Teodorescu).
8. Programul zootehnic (r. G. Ionescu-Brăila).
9. Noi orientări asupra animalelor domestice în România (r. N. A. Dumitrescu).
10. Desvoltarea creșterii animalelor și asistența veterinară (r. Al. Ciucă).
11. Vita sură de stepă (r. A. Cardaș).

12. Hrănirea rațională a vitelor (r. H. Vasiliu).

13. Pășunatul în păduri (r. prof. M. Drăcea).

II. Valorificarea producțiunii agricole.

1. Condițiunile economice generale pentru o mai bună valorificare a producțiunii agricole (r. C. Garoflid).

2. Valorificarea producțiunii animale (r. Fr. Conert).

3. Valorificarea fructelor și a vinului (r. I. Manolescu-Strunga)

4. Creditul agricol (r. Al. Nasta).

5. Asigurările agricole (r. Th. Mândru).

III. Organizarea și îndrumarea agriculturii.

1. Mijloace și metode de îndrumare a agriculturii (r. N. Cornăteanu).

2. Legea de organizare a agriculturii (r. Sescioreanu).

3. Organizarea învățământului agricol superior (r. N. Șerban).

4. Asociațiunile și cooperativele agricole (r. Gh. Chițoiu).

5. Sindicatul de crescători (r. C. Băicoianu).

6. Educația agricolă a gospodinelor (r. I. L. Ciomag).

7. Consolidarea proprietății agricole ca mijloc de ridicare a producțiunii (r. E. Grințescu).

8. Consolidarea proprietății agricole din punct de vedere forestier (r. Ilie C. Demetrescu).

9. Reorganizarea corpului tehnic agronomic (r. V. Păsăreanu).

Pentru fiecare din aceste probleme s'a fixat câte un raportor general, ales dintre personalitățile de frunte, ale economiei noastre, numele lor fiind dat în paranteză, după enunțarea fiecăruia. Fiecare problemă a putut forma obiectul multor comunicări făcute asupra-i.

Atât comunicările cât și rapoartele generale au fost tipărite cu anticipație și distribuite în ziua congresului.

Pentru moment ne vom ocupa numai puțin de rapoartele prezentate de d-nii prof. M. Drăcea și Ilie C. Demetrescu.

D-l profesor M. Drăcea ocupându-se de problema pășunatului în păduri, a știut să găsească cuvintele sincere și răspicite ca să arate, în toată lumina lui, răul pe care îl face pășunatul în pădure. D-sa printr'o argumentație bogată, adusă împotriva acestui obiceiului întârziat și nerațional, a obținut din acest mare congres agricol condamnarea lui. Este, fără îndoială un mare câștig.

Consolidarea proprietății agricole din punct de vedere forestier este tema care a făcut obiectul raportului colegului nostru Ilie C. Demetrescu.

D-sa începe prin a enunța că problema aceasta prezintă o firească analogie și o însemnătate fundamentală și pentru cultura și economia forestieră. Arată apoi că, dela Domnitorul Alexandru Cuza și până azi, proprietatea rurală a suferit prefaceri radicale, trecând de la latifundii la mica proprietate. Aceste prefaceri au cuprins și proprietatea forestieră.

Pentru a ne orienta în efectele multiple suferite de economia forestieră de pe urma acestor reforme, raportorul distinge două perioade caracteristice :

1. Perioada legilor zise rurale, dinainte de anul 1917 ;
2. Perioada legilor zise agrare, de după 1917.

Sub imperiul legilor rurale, economia forestieră a suferit influențe bune și rele, însă cele bune covârșesc. Deci se poate vorbi de un bilanț pozitiv.

Altfel se petrece însă când este vorba de legile zise agrare. Ele au avut un efect extraordinar de profund asupra economiei forestiere. Ființa pădurilor și buna lor cultivare — spune raportorul — au suferit vătămări alarmante.

Influența legilor agrare poate fi privită din două laturi : directe și indirecte.

Cele directe, adică cele reprezentate prin dispozițiuni legale, se referă mai mult la :

1. Prevederi care au de scop transferuri forțate de proprietate ;
2. Prevederi cari urmăresc schimbarea felului de cultură și folosința solului forestier, adică defrișarea pădurilor pentru transformarea lor în terenuri de arătură, fâneață sau pășune.

D-l Demetrescu arată că nenumăratele exproprieri de păduri, ca urmare a legilor agrare, au creat o psihologie a cărei caracteristică este un foarte mic respect față de proprietate, mai ales când este vorba de cea publică. Sub fel de fel de pretexte și cu o ușurință de neconceput altădată, s'au cedat în acești ani din urmă întinse suprafețe din pădurile statului. D-sa dă în acest sens și cifre convingătoare.

Din nefericire, procesul de măcinarea domeniului forestier își continuă și azi drumul, nestingherit. În 1933 ni s'a dăruit o lege care permite să se schimbe un teren dacă se dovedește că cel inițial nu a fost bun pentru ceea ce a fost destinat. Astfel, și azi mii de ha. de pădure cad, anual, victimă sacului fără fund pe care-l reprezintă pășunile comunale.

Raportorul se ocupă apoi de efectele indirecte ale acestor legi agrare pe care doar le enunțăm :

1. Pulverizarea proprietății forestiere duce la nerentabilitate ;
2. Creeri de servituți, cari jenează și turbură profund viața pădurii ;
3. Lichidarea proprietății forestiere particulare și chiar a unei părți din ale Instituțiilor ;
4. Din cauza deselor schimbări de suprafețe în masivele forestiere se scumpesc lucrările de organizare, în timp și în spațiu ;
5. Lipsa de siguranță a proprietății forestiere aduce grave perturbări în felul lor de gospodărire. Aici raportorul insistă asupra legii pentru satisfacerea trebuințelor normale în lemn de foc și construcție pentru populația rurală din Vechiul Regat, Bucovina și Basarabia.

D-l Demetrescu arată apoi că consolidarea proprietății forestiere apare drept o condiție absolut necesară pentru existența unei cât de

elementare culturi forestiere. Pentru a se putea realiza această consolidare se cer următoarele :

- 1) Să se termine cu acțiunea de distrugere a pădurilor ;
- 2) Să se suspende transferurile de proprietate forestieră ;
- 3) Să se abroge, în mod deschis și fără echivoc, legea din 1934 privitoare la satisfacerea trebuințelor normale..., lege care stă întocmai ca sabia lui Damocles, deasupra proprietății forestiere. Ținerea acestei legi pe ordinea de zi a politicii românești a adus incalculabile prejudicii economiei forestiere ;

4) Statul să pășească la o serioasă politică de achiziționare de păduri particulare expuse distrugerii.

Numai după ce se vor realiza aceste deziderate, d-l Demetrescu socotește că se poate păși în mod serios la o adevărată operă de consolidare a proprietății forestiere.

Fără îndeplinirea acestor condițiuni primordiale, toate eforturile statului nostru, în sensul constructiv, vor fi anulate de stările cu totul viciate ale economiei noastre forestiere de azi.

Concluziuni.

După părerea unui specialist agronom, congresul a evidențiat două curente :

1. Unul trasat de specialiști, care au urmărit sporirea producției și tehnicizarea agriculturii, cerând egalizarea în pregătire și drepturi la fel cu inginerii formați din școlile politehnice, cum și introducerea de metode noi în câmpul agricol ;

2. Altul indicat de agricultorii practici, cari au cerut crearea de debușeuri și formarea de practicieni, atașându-se astfel problemelor de organizarea târgurilor — interne și externe — scurgerea circulația produselor, organizarea depozitelor, credite și organizarea vânzării, apoi școli cari să dea practicieni.

Toate dezideratele au găsit loc în moțiunea obișnuită fiecărei adunări sau congres. În legătură cu rapoartele d-lor Drăcea și Demetrescu, congresul a aprobat și a trecut în moțiune următoarele :

Să se interzică în mod definitiv pășunatul în păduri ;

Să înceteze distrugerea pădurilor pentru creierea de noi pășuni ;

Să se abroge legea din 1924, privitoare la satisfacerea nevoilor de lemn de foc și construcție a populației rurale din Vechiul Regat, Bucovina și Basarabia ;

Să se intensifice cumpărarea de către Stat a pădurilor particulare expuse distrugerii.

În materie de creșterea vitelor s'a cerut, pe lângă alegerea și selecționarea raselor, o îngrijire și hrană rațională, dându-se o deosebită atenție sporirii culturilor de plante furagere și unei raționale exploatare a islazurilor.

Față cu cele hotărâte se cade, credem, să privim cu oarecari nădejdi în viitor, dacă dezideratele vor găsi și o justă aplicare.

At. Haralamb

CONTRIBUȚII BIBLIOGRAFICE

Presa forestieră

Ianuarie 1937

- Excelsior* din 1 Ianuarie, *Dr. V. Dinu*: Economia forestieră în 1936 (anul forestier).
- Curentul* din 1 Ianuarie: Căile ferate și fabricile de cherestea Caps (an forestier).
- Curentul* din 1 Ianuarie: Un an de realizări pe altarul Cooperatist.
- Carpații* din 1 Ianuarie, *C. C.*: Anul forestier: Un bilanț cu pasiv moral îngrijorător.
- Ogorul* din 1 Ianuarie, *C. Silviu*: Ruga Codrului și a unei prințese. Către Regele nostru.
- Argus* din 6 Ianuarie, *E. Pătin*: Greutăți în calca exportului de lemne.
- Argus* din 6 Ianuarie, *E. Pătin*: Necesitatea unui sistem stabil de decontare a devizelor.
- Dimineața* din 7 Ianuarie, *M. Sadoveanu*: Astronomii, gerul și lemnele.
- Prezentul* din 7 Ianuarie: Majorarea prețurilor la cherestea de rășinoase (Ședința Asoc. Industr. forest.).
- Curentul* din 9 Ianuarie, *Theo Măiorescu*: În lumea Vânătorilor, o mare primădie — ocrotirea unui nou gen de branconieri și fazanerille.
- Universul* din 9 Ianuarie, *George Scrioșteanu*: Anul vânătoresc, constatări și concluzii.
- Epoca* din 9 Ianuarie, *Cezar Cristea*: Economia noastră forestieră (date vechi de reținut).
- Prezentul* din 10 Ianuarie, *Ion Lucovincanu*: Viața economică a Bucovinei în anul 1936 (Progresul pentru silvicultură, agricultură și creșterea vitelor).
- Viitorul* din 10 Ianuarie, *C. Cristea*: Activitatea CAPS în ultimii 6 ani. Înălțături.
- Prezentul* din 10 Ianuarie: Industria și modificarea tarifelor de transport.
- Prezentul* din 10 Ianuarie: Un muzeu Industrial în Ardeal.
- Curentul* din 11 Ianuarie, *Tiberiu Bercescu*, șef de gară: Plantarea pomilor pe lângă șosele și liniile c. f. r.
- Tara Noastră* din 14 Ianuarie, *I. P. Prundeni*: Pirații pădurilor. Dela «Lotru» la «Karpatina» (Străinism, afaceri și spionaj).
- Curentul* din 15 Ianuarie: Vânătorile regale dela Socodor și Crișul alb.
- Tara Noastră* din 15 Ianuarie, *M. P. Florescu*: Perspectivele forestiere ale noului an.
- Neamul Românesc* 14 Ian. și *Curentul* 15 Ian., *N. Iorga*: Învățămintele unei vânători.

- Curentul* din 16 Ianuarie, *Theo Maiorăscu*: In lumea vânătorilor: problema fazanurilor, cum s'ar putea soluționa conflictul dintre Societăți. Când intră fazanul in istoric?
- Curentul* din 16 Ianuarie: Codul penal și agricultura; paza bunurilor, distrugerii, etc.
- Curentul* din 16 Ianuarie, *Ing. M. P. Florescu*: Pe urmele unei neomenoase exploatare a pădurilor, jud. Mureș.
- Curentul* din 17 Ianuarie, *Ing. V. C. Filip*: Exportul de lemnărie prin portul Galați în 1936; destinația exportului și caracteristica materialului: cauzele ce împiedică dezvoltarea comerțului.
- Universul* din 17 Ianuarie: Defrișarea și exploatarea unor păduri din jud. Satu-Mare.
- Curentul* 17 Ianuarie, *Al. G. Tuforescu*: Probleme agricole și silvice în discuția Adunării Uniunii Camerilor agricole.
- Tara Noastră* din 17 Ianuarie, *I. P. Prundeni*: Pirații pădurilor; aventurierii țărăstieri și moșnenii: Lotru-Gröde, — Brezo, — Dealul Negru.
- Porunca Vremii* din 19 Ianuarie, *V. Dova*: Să nu ne mai exploateze jidanții pădurile.
- Adevărul* din 19 Dec. 1936. *Prof. Temistocle Bărcănescu*: Contribuții la Istoria Socială românească — «Procesul Mănăstirilor închinată» de *Marin Popescu-Spițent*.
- Tara Noastră* din 20 Ianuarie, *M. P. Florescu*: Un nou dezastru forestier — 30.000 ha. păd. pentru islazuri.
- Curentul* din 20 Ianuarie, *Ing. V. C. Filip*: Cronica lemnului. Exportul de rășinoase al României și Concurența rusească în Orient (Intervenția Rusiei și Situația în România).
- Curentul* din 21 Ianuarie, *Pamfil Șeicaru*: Burocrație și acțiune infăptuitoare (la Min. Agr. Dom.).
- Tara Noastră* din 21 Ianuarie, *I. P. Prundeni*: Dela Jacques Eisler la Zoltan Feuyrès -- (Pirații pădurilor, Grödel și vitregiții noștri moșneni).
- Tara Noastră* din 21 Ianuarie, *I. P. Prundeni*: Pirații pădurilor; Melancolia mușților despăduriți («Carpatina» și tantiemele Consiliului de administrație!).
- Tara Noastră* din 22 Ianuarie, *I. P. Prundeni*: Dictatura familiei Grödel-Tischler Goetz-Karpatina.
- Naționalul Nou* din 23 Ianuarie: Soc. «Lomaș» a frustat Statul cu sute de milioane.
- Curentul* din 23 Ianuarie, *Col. E. Șendrea*: In lumea vânătorilor. — propuneri pentru o mai bună organizare vânătoarească.
- Curentul* din 23 Ianuarie: Modificări aduse regimului de Comerț (inclusiv lemn) în Grecia.
- Epoca* din 23 Ianuarie, *Cezar Cristea* (Discuții-Idei): Inzestrarea Mănăstirilor cu păduri. (Silviu).
- Curentul* din 23 Ianuarie: Parlament desbateri Senat: Comunicarea Senator de Putna: d-l *N. Jechianu*.

- Porunca Vremii* din 23 Ianuarie, *V. Dora*: Fug românii dela întreprinderile forestiere «Ierbuș»; Administrația Caps ce mai așteaptă? Cazul ungur Ing. Kovacz Adalbert.
- Epoca* din 24 Ianuarie, *Cezar Cristea* (Silviu): Inzestrarea Mănăstirilor cu pădurii, terenuri și... Eforturile noi ce se vor înființa.
- Curentul* din 24 Ianuarie, *V. Mihordea* — cronica istorică: Averi bisericestl.
- Tara Noastră* din 24 Ianuarie, *M. P. Florescu*: Se pot gospodări și românește pădurile din jurul Mănăstirei Neamț.
- Prezentul* din 25 Ianuarie: Ministerul Domeniilor cată noi resurse financiare pentru ameliorarea terenurilor degradate (Proiectul de lege și observațiile Consiliului legislativ).
- Universul* din 25 Ianuarie, *T. Pizoni*: Inginerii și limba noastră.
- Porunca Vremii* din 25 Ianuarie, *Victor Medrea*: Iar seara stând pe lângă foc: într'o vatră răzășească din Dancea (Covurlui): Codrul abia înfrunzit și pământul reavăn dau un *român întreg: eroul Inginer silvic Gh. Clime*.
- Porunca Vremii* din 25 Ianuarie: Un francmason tae și spânzură la averile Fondulul bisericesc din Bucovina.
- Prezentul* din 27 Ianuarie: Plata de cherestea a Greciei la începutul anului 1937: perspectivele lemnului românesc.
- Prezentul* din 27 Ianuarie: Sugestia în legătură cu proiectul de organizare al Agriculturii (Memoriul Uniunii Sindicatelor agricole).
- Prezentul* din 27 Ianuarie, *T. Tudor* (art. fond): Când tara fașilor (Bucovina)... Inghetață !..
- Curentul* din 27 Ianuarie, *V. C. Filip*: Exportul produselor românești în Grecia (Lista produselor și condiții pe l-ul Semetru).
- Cronica Vremii* din 27 Ianuarie, *Iliescu*: Putregatul dela CAPS.
- Curentul* din 28 Ianuarie, *Lorin Popescu*: Declarațiile delui Min. V. Iamandi. Cum se va face inzestrarea cu terenuri și păduri a Mănăstirilor: ce cuprinde Proiectul de lege și Secularizarea dela 1863.
- Epoca* din 29 Ianuarie, *Arhim. Scriban*: Judecata din pădure (I).
- Epoca* din 29 Ianuarie, *Arhim. Scriban*: Judecata din pădure (II).
- Epoca* din 31 Ianuarie, *Arhim. Scriban*: Judecata din pădure (III).
- Epoca* din 31 Ianuarie, *Cezar Cristea*: Unde are, și unde nu are dreptate d-I Senator *N. Jechianu* ? !
- Curentul* din 30 Ianuarie, *Lorin Popescu*: Organizarea Ministerului Cultelor și Artelor; — Controlul averilor bisericestl.
- Argus* din 31 Ianuarie, *H. T. Ionescu*: Fondul bisericesc Bucovina, în slujba intereselor naționale.
- Porunca Vremii* din 31 Ianuarie, *V. Dora*: Ungurul Kovacs alungat de CAPS. dela Centrul de exploatare «Ierbuș». (Un succes al ziarului nostru).
- Tara Noastră* din 31 Ianuarie, *Ing. Cezar Cristea*: Politicianismul. Silvicultorii și pădurile.

MERCURIALE

C. I. E.

Comunicat pentru presă.

19 Martie 1937

Cifre lunare de exportul european de lemn -- extrase din statistica oficială a C. I. E.-ului --

Ianuarie 1937.

Tara de origine	Exportul total in m ³	Din care, chereslea de rășinoase brută și rindeluită in m ³
Norvegia	17.005	10.553
Suedia	172.970	161.366
Finlanda	159.549	129.847
U. R. S. S.	68.044	13.339
Estonia	5.08	3.469
Letonia	67.049	40.24
Lituania	22.229	6.116
Polonia	169.979	100.023
Cehoslovacia	157.930	26.287
Austria	178.465	97.576
Jugoslavia	105.415	62.498
România	134.447	90.306
Total	1.258.220	741.624

R E C E N Z I I

Institut International d'Agriculture:
*Annuaire International de Statistique
Forestière, 1933—35.*

V o l u m e I. — E u r o p e e t
U. R. S. S. Rome, Villa Umberto I,
1936, 8°, pag. 327, Prețul 25 lire italiene.

Evoluția ideilor de economie și constantele tendințe manifestate pe tărâmul internațional, de a înjgheba o colaborare între state, cu scopul de a consolida o prosperitate economică permanentă, și a evita sau cel puțin atenua fenomenele de crize și depresii, au adus cu sine necesitatea unei colaborări internaționale în cadrul unor institute care polarizează în jurul lor voința statelor ce au aderat la această idee de solidarizare.

Prima condiție a unei depline armonii de interes dintre state, este cunoașterea și observarea metodică a structurii și fenomenelor economice ce se petrec în fiecare țară. În epoca pronunțatului dinamism economic pe care o trăim, o asemenea cunoaștere a funcțiilor fiecărei economii naționale nu se poate realiza decât cu ajutorul disciplinei statistice și a metodelor sale de investigații, singure în măsură să ne dea imaginea fidelă și obiectivă a cercului urmat de fenomenele economice și sociale.

Asemeni tendințe, de reciprocă cunoaștere pe terenul economic, se manifestă în toate domeniile nu numai cel fo-

restier. În alte domenii, însă, o astfel de colaborare durează de mai multe decenii, Economia forestieră mai conservatoare urmează același drum pe care a apucat celelalte ramuri de cultură dar la un interval mai îndepărtat. Abia s'au împlinit 10 ani, de când a luat ființă, în cadrul Institutului Internațional de Agricultură din Roma, secțiunea forestieră, cu scopul de a coordona acțiunea forestieră a statelor și a promova astfel interesele pădurii.

În acest interval de timp Institutul s'a manifestat în afară de celelalte congrese internaționale ținute în 1926 la Roma și 1936 la Budapesta mai cu seamă pe terenul publicisticii și cu diferitele anchete făcute asupra economiei forestiere. Astfel, în 1924 publică o încercare de monografie statistică asupra pădurilor din lume, iar după congresul dela 1926 și publicarea dărilor de seamă în patru volume, dă la lumină rezultatele anchetelor internaționale asupra standardizării măsurilor și sortimentelor lemnului și asupra diferitelor sisteme, de vânzare, asupra incendiilor în păduri și a instrucțiunilor de amenajamente precum și broșura asupra protecției pădurilor și plantelor.

În afară de aceste publicații au mai apărut diferite articole cu caracter silvic în cele 5 periodice lunare scoase de Institut. Anume: Revista Internațională de

Ăgricultură, Buletinul de îndrumare economică și socială, de statistică agricolă și comercială; și de tehnică precum și Monitorul Internațional al protecției plantelor. Acestea le urmează cele 5 anuare dintre care 4 cu caracter agricol și unul silvic anume; Anuarul Internațional de Statistică Forestieră care a ajuns abia la anul II, Vol. I, care face și obiectul recenziei de față. Anul I a apărut în 1932 și conține date statistice asupra pădurilor și comerțului de lemn din perioada 1925—32, din 52 țări.

Anul II, 1933—35, apare față de I. amplificat și considerabil perfecționat, ceea ce se poate vedea din faptul că a fost nevoie să se scindeze materialul statistic în două volume față de primul care a apărut numai într'un singur volum.

La rândul său, materialul statistic prezentat în Vol. I, An. II este împărțit în două părți distincte:

Partea I: Tablouri generale, care cuprind:

A) Statistica pădurilor cu date generale asupra întinderii păduroase, speciilor principale, categorii de proprietăți, suprafața împădurită pe cap de locuitor, % de împădurire, volum lemnos în picioare, creșteri și producție lemnosă anuală pe sortimente.

Acest capitol se împarte în două compartimente:

B) Statistica comerțului de lemn pe sortimente și țări.

a) Comerțul de lemn pe 22 sortimente, exprimate în tone și mc de lemn brut și anume, lemne de foc, de mangal, de hârțle, de mine, de stâlpi de telefoane și telegrafe, cherestea, traverse etc.

b) Comerțul de lemn pe țări, care conține date asupra schimburilor internaționale între diversele state în anii 1930—35, și se sfârșește cu un bilanț general

al comerțului exterior de lemn în cantități.

Partea II, cuprinde statistica forestieră propriu zisă, detaliată pe țări mai mult sau mai puțin dezvoltate, după cum erau. Izvoarele statistice oficiale ce-i stăteau la îndemână, mai mult sau mai puțin dezvoltate.

Tablourile de detaliu la rândul lor, conțin date statistice asupra întinderii pădurilor, compoziției arboretelor și terenurilor forestiere, asupra condițiilor de proprietate, regime, tratamente, etc. etc.

Pentru unele țări, se dau indicațiuni izolate, asupra repartiției suprafeței forestiere după calitatea solului, densității populației, extensiunii exploatărilor, frecvenței pădurilor de protecție, a incendiilor și pagubelor cauzate precum și asupra mersului împăduririlor.

Merită să fie subliniat faptul, că pentru pădurile țărilor nordice: Suedia, Norvegia și Finlanda, indicațiunile numerice, asupra creșterilor și volumului lemnos în picioare etc., sunt foarte detaliate. Dealtfel, se știe, că în aceste țări s'au făcut vaste anchete statistice pentru a stabili mai de aproape acești factori importanți ai economiei lor forestiere.

În ce privește România, datele statistice prezentate sunt destul de complete, deasemeni sunt redată după sursele cele mai autorizate. În lipsă de publicațiuni statistice oficiale, s'au consultat cele mai autorizate lucrări de politică și statistică forestieră ca: Ioan P.: *Le problème du bois*, Genève, 1932; Sburlan: *Holzproduktion, Holzindustrie und Holzhandel von Rumänien: Statistique forestière de la Roumanie pour l'année 1929 și Die Grundlagen der v. Forstwirtschaft und ihre Bedeutung für den internationalen Holzverkehr*, ale subsemnatului.

Iată capitolele economiei forestiere ro-

mănești, asupra cărora insistă acest anuar.

I. Suprafața pădurilor și procentul de împădurire; II. Condiții generale de proprietate; III. Amenajarea pădurilor (planuri definitive, provizorii și păduri neamenajate; IV. Condiții de proprietate în detaliu; V. Regime și tratamente; VI. Ezențe; VII. Clase de vârstă pe specii; VIII. Creșterile nete anuale. Într-o notă ce urmează după capitolul VIII, se dau cifre globale asupra consumului intern de lemn. Cititorului i se atrage atenția, că cifrele dela ultimul capitol precum și ale consumului de lemn sunt obținute pe cale de evaluări și că asupra acestor factori, între autorii citați, nu există o înțelegere deplină.

După tabelele de detaliu asupra condițiilor forestiere ale fiecărei țări, urmează statistica comerțului exterior pe țări și sortimente lemnoase, pe anii 1930-35, ținându-se seamă de comerțul special al fiecărei țări în parte. Materialul statistic este de așa manieră grupat încât s'a realizat, în limita posibilităților, o uniformitate de prezentare, fapt care permite să se facă comparație între exportul diferitelor state. Același lucru se poate spune și despre capitolul: Statistica pădurilor numai că aici din cauza izvoarelor ce stăteau Institutului la îndemână nu s'a reușit a se uniformiza indicațiile în măsura în care s'a făcut la comerțul lemnului. Înțelegem și apreciem eforturile ce s'au făcut în acest sens și dacă, totuși, nu a reușit a se da caracterul uniform în măsura în care trebuie să se facă, vinovate sunt uzanțele comerciale, metodele de clasificare a mărfurilor lemnoase etc, care diferă dela țară la țară. În ce privește însă comerțul exterior, organizațiile internaționale ca CIB și ETEC au ușurat simțitor sarcina Institutului de a elabora și prezenta

date uniforme, fiindcă la cele două instituții comerciale se ține o contabilitate precisă și uniformă, asupra schimburilor de lemn dintre țări și ceea ce este mai important, datele se publică prompt. Indicațiile numerice sunt prezentate în unități metrice (tone și mc) ceea ce face, desigur, posibilă prezentarea uniformă, cifrele devin universale și ușor accesibile tuturor cercurilor. Natural, pentru a realiza aceste deziderate, a trebuit să se facă numeroase reduceri și transformări, aplicându-se coeficienții de conversiune, pe care cititorul îi găsește la începutul fiecărui capitol. Ce-l drept, prin această operație, cifrele originale au pierdut din calitate, totuși dacă ne gândim cât a câștigat statistica prin faptul că ele s'au putut aduce la unism putându-se face comparații și dacă luăm în considerare legea numerilor mari, nu se poate face celor ce au întocmit statistice nici o obiecțiune de ordin statistic.

În genere, între An. I. al anuarului statistic forestier și An. II, se constată un progres enorm, în special în ce privește sistematizarea, prezentarea și coordonarea materialului statistic.

În limita posibilităților, s'a căutat, a se da cifre uniforme și comparabile pentru toate țările. Aceasta este, de altfel, una din principalele condițiuni pe care trebuie să le îndeplinească o lucrare de natura celei prezente. Dacă, totuși, nici de astă dată nu s'a reușit, a se apropia și mai mult forma ideală, vinovate sunt împrejurările și nu autorul statisticii.

Atât acest volum, cât și celălalt din 1932 sunt eclatante dovezi a necesității unei colaborări internaționale, de natură a uniformiza în toate țările metodele și noțiunile de statistică. Fiindcă, în situația de față, când terminologia statistică forestieră, metodele de investigație etc. sunt atât de variate dela țară la țară.

anuarul de față, cu toate sforțările supra omenești ce s'au făcut, de a prezenta o lucrare care să îndeplinească primele condițiuni de uniformizare a cifrelor, nu s'a reușit pe deplin. Aparențele înșală — mai cu seamă când ne gândim la calitatea cifrelor și a diferitelor interpretări ce se dau noțiunilor statistice. Să nu amintim decât suprafața păduroasă, care în țările lumii găsește o interpretare foarte variată, într-o țară, de ex. se înțelege prin aceasta noțiune, numai suprafața efectiv împădurită, în alta numai cea împădurită și producătoare de lemn; în alta, atât suprafața împădurită cât și tufetișurile pășunabile, sau tundrele, în alte țări cu poenile și golurile de munte etc. Toate aceste suprafețe parțiale adunate împreună dau un amalgam atât de variat de suprafață împădurită. Merituoasele strădanii ale Institutului Internațional de a da o lucrare statistică subliniază necesitatea inexorabilă a unei convenții statistice internaționale pentru a putea judeca structura economică forestieră a fiecărei țări în lumina sa adevărată. Lucrarea de față este un ec'atant certificat al discordiei ce domnește în această privință în țările lumii.

Dr. V. Sabău

Paul Gémen.

La Forêt — Le papier — Le Journal.

Preface de M. Albert Aftalion. Paris: Messageries Hachette, 1936. 252 pag., 24 diagrame, 1 hartă și 21 fotografii în afară de text.

Între ziar, hârtie și pădure, există — cel puțin pentru condițiunile tehnice și economice actuale — o filiațiune fatală, de neocblit.

Civilizațiunea modernă este un adevărat moloh pentru consumul de hârtie. Alături de săpun, cantitatea de hârtie consumată anual și repartizată pe cap de locuitor, este socotită ca o indicațiune a gradului de cultură și civilizație al unei societăți sau națiuni oarecare. Se înțelege, că în acest consum, cartea, ambalajul etc. își au partea lor importantă.

Presa deține, totuși, locul întâiu, cu un avans excepțional de mare față de celelalte moduri de folosire a hârtie. Să ne gândim că fiecare număr al cotidianelor populare de informațiuni, cum ar fi la noi «Universul», reprezintă ca hârtie o broșură respectabilă. Ziarele americane, de pildă, sunt și mai pretențioase sub acest raport cantitativ. Câte zeci și sute de mii de asemenea broșuri nu se aruncă zilnic la coș, după o scurtă și fugitivă răsfoire, chiar și în țări cu ridicat procent de analfabeți, cum este România! Pentru perioada 1932-1934, consumul de hârtie pe cap de locuitor în Statele Unite americane este socotit la 55 de kgr. Cel de hârtie zisă de ziar din toată lumea se estimează pentru anul 1935 la 7.359.000 tone.

Astăzi materia primă aproape exclusivă în fabricarea hârtiei este lemnul și anume cel de esențe moi (molid, brad și în oarecare măsură pin, plop, bambus, etc.). Dacă ținem seamă că o tonă de hârtie reprezintă cca. 6 steri lemn special pregătit, la ușa fabricii și cca. 8 steri lemn brut, în picioare, ar însemna că pădurea este tributară în prezent civilizației umane, numai din acest punct de vedere al hârtiei de ziar, cu cca. 55.000.000 steri de lemn. Este o cifră impresionantă când ne gândim că resursele mondiale de lemn sunt în bună parte secătuite. Și ceea ce e mai grav, este că acest consum manifestă o puternică tendință de creștere, prin ridicarea nivelului

cultural și de confort al atâtor popoare și clase sociale înapoiate.

Pe bună dreptate, problema aceasta a procurării materiei prime necesare pentru fabricația hârtiei, poate fi privită ca una dintre cele mai esențiale ale civilizației umane.

Deși pericolul secăturii rezervelor de lemn ale pădurilor virgine — fiindcă acestea contează în consumul de lemn mondial — este perfect vizibilă, lumea nu este preocupată în mod deosebit de chestiune. Se nutrește, de bună seamă, speranța aflării sau adaptării altor materii prime, care să înlocuiască lemnul în fabricarea hârtiei.

O problemă mult mai dificilă, ce se pune astăzi guvernanților în țări ca Franța, cu un regim mixt de acoperire a nevoilor de hârtie (pe deoparte: import masiv de lemne, pastă mecanică și chimică de lemn și hârtie, iar pe de altă: producție națională de lemn și o industrie veche și dezvoltată a hârtiei), constă în echilibrarea complexului de interese contrarii ce se nasc între presă și cultură, fabricanții de hârtie și pastă de hârtie și producătorii naționali de lemn. Aceasta este tema centrală a lucrării de față.

Materia este dispusă mai întâi în două părți principale. Prima tratează despre aspectul tehnic și economic al chestiunii, atât în general cât și cu privire la condițiunile franceze. Cea de a doua este consacrată regimului vamal actual și celui precedent acestuia, de interes pentru hârtie și materiile sale prime esențiale. În concluzie — rezultatele obținute și programul de viitor — se încearcă a se schița păduril franceze din punctul de vedere al fabricațiunii hârtiei

și a se da soluțiuni de conciliere între interesele industriei naționale și ale culturii.

Deși tema acestei lucrări se referă la cazul particular al Franței, ea prezintă, totuși, interes mult pentru oricine se ocupă cu chestiunea lemnului de hârtie, a fabricațiunii hârtiei și, în genere, a hârtiei ca factor economic și cultural. Partea întâia a lucrării conține extraordinar de multe date de ordin tehnic și economic asupra acelor chestiuni, încât lucrarea este în mare măsură de valoare generală. Dar chiar cazurile cu totul specifice economiei și politicii economice franceze, pot fi foarte utile prin sugestiile lor pentru factorii determinanți ai politicii noastre economice, pentru producătorii de lemn și pentru industriașii de paste de lemn și de hârtie.

Autorul este cât se poate de bine calificat pentru întocmirea unei asemenea lucrări: fost elev al Școlii Politehnice de la Paris, absolvent al Școlii de Ape și Păduri de la Nancy, doctor în drept, administrator a două uzine pariziene de mare tiraj. Pe lângă pregătirea teoretică atât de multilaterală, a mai fost pus și în situația fericită de a cunoaște, din experiență proprie, latura economică și politică a chestiunii. Lucrul este vizibil din chipul cum este tratată problema, cât și din bogăția excepțională a materialului documentar.

După cum se exprimă în prefață Profesorul Albert Aftalion, de la Facultatea de Drept din Paris: «Son ouvrage fera désormais autorité en la matière. On devra constamment s'y rapporter».

Ilie C. Demetrescu

Puksmann, E.

Pohjaveepinna Koikumine Metsamaad.

Ulukooli Oppe-ja Katsemetskonnas 1930—1934.

Variațiunile nivelului apei freatice în solurile de pădure din ocolul silvic de experimentație al Universității Tartu în anii 1930-36. Tartu, 1936, p. 125.

• E o carte scrisă probabil în estoniană. Zic probabil, pentru că Tartu, unde a apărut cartea, este numele cel nou al vechiului oraș Dorpat (din Estonia), vestit prin Universitatea sa de medevală origine. Regretăm că fiind scrisă într-o limbă completamente inaccesibilă, nu putem cunoaște în amănunt problema pusă. Din rezumatul german dela finele cărții aflăm însă concluziile cercetărilor pornite cu gândul de a studia variațiile apei freatice spre a se putea găsi: legile cari guvernează aceste variații și legătura dintre apa freatică și pădurea existentă în locurile observate.

În acest scop s'a ales un număr de 20 de fântâni. Nu ni se spune dacă au fost forate special sau au existat mai dinainte. Nu ni se spune prin urmare cum s'a săpat fântâna, până la ce adâncime s'a mers, dacă s'a ajuns la stratul impermeabil pe care stă pânza de apă, nu ni se spune de asemeni, nu putem ști mai bine zis, straturile întâlnite, în timpul săpării, până la pânza de apă, etc.: probabil să existe aceste amănunte în textul propriu zis, iar înțelegibil, al cărții. Se dă în schimb coșa de nivel a fiecărei fântâni (gura fântâni la suprafața solului) și amplasamentul ei (în arborete de pin, de mesteacăn, de molid, de plop, etc.). De asemeni, ni se spune cum s'a făcut măsurătoarea (cu tuburi de lemn și

jaloane). Datele asupra repartiției și cantității precipitațiilor, mărimea deficitului de saturație și temperatura aerului au fost luate dela stațiunea meteorologică de ordinul II dela Ocolul silvic de experimentație Tartu, în al cărui domeniu s'au făcut cercetările.

Observațiunile înregistrate formează un bogat material documentar prezentat în formă de tablouri, bine aranjate. Găsim astfel fișele — conținând valorile medii, max. și minime lunare — pentru fiecare fântână, tabele cu temperatura aerului, precipitațiile atmosferice și deficitul de saturație, pentru toată perioada de observație. Cu titlul de orientare generală se dă și o hartă (o schiță de plan mai bine zis) a pădurilor ocolului Tartu, arătându-se și amplasarea fiecărei fântâni. (Deși pentru aceleași motive de limbă inaccesibilă nu putea ceti harta — totuși o informație generală asupra regiunii se poate avea).

Pe baza întregului acest material documentar s'a trasat curbele de variație respective, care analizându-se în paralel au permis următoarele prime concluzii:

1. Curbele variațiilor apei freatice trasate pe baza mijloacilor lunare — prezintă în timpul întregii perioade de observație cam aceeași alură; deosebiri apar în ceea ce privește adâncimea nivelului și mărimea amplitudinii de variație.

2. Valorile extreme sunt influențate în special de bogăția precipitațiilor și gradul de uscăciune.

3. Pentru același an de observație, max. și min. se înregistrează cam în același timp, în diversele locuri de observație.

Pentru aceleași locuri, dar în anii diferiți de observație, data max. și min. variază cu circa 1-4 luni.

4. În fiecare an de observație se înregistrează două max. și două minime. Max. apare obișnuit în Aprilie—Mai și

Oct.—Nov.: iar minimum, în Martie și August.

5. Nivelul mijlociu anual — pentru același loc — este diferit (dela an la an), arătând, pentru timpul cât s'au făcut observațiile, o tendință de coborire. (Faptul se explică cu lucrările de asanare efectuate).

6. Ceea ce se observă relativ ușor în variația nivelului apei practice e dependența acesteia de cantitatea precipitațiilor, deficitul de saturație și temperatura aerului.

În ceea ce privește caracteristicile nivelului apei din terenurile de pășune. În comparație cu cele dintr'un arboret de mesteacăn din apropiere, s'a stabilit ce se urmează :

1. Amplitudinea variației apei freatice e mai mică în solurile de pășune decât în cele de pădure;

2. Valorile cele mai mici pentru min. și max. sunt mai ușor observabile în solurile de pășune decât la cele din pădure. Se explică aceasta prin înghețarea mai adâncă a solului de pășune.

.Cu titlul de curiozitate cităm adânci-

me mijlocii anuale (ale apei freatice) observate în unele arborete :

În arborete de pin, cl. I, de bonitate, 1,5—3 m.;

În arborete de pin, cl. I—II, de bonitate, 1—1,6 m.;

În arborete de plop, cl. I, de bonitate, 1—1,6 m.;

În arborete de mesteacăn, cl. I—II, de bonitate, 0,8—1,2 m.

Se mai observă în solurile de pădure o variație intensă a apei freatice, în timpul desghețării solului și topirii zăpezii (Martie—Aprilie), care (variație) întrece pe aceea condiționată de precipitațiile bogate din timpul perioadei de vegetație (Mai—Sept.).

Ca încheiere, următoarele: timpul de observație fiind prea mic pentru a permite concluzii definitive asupra chestiunii cercetate, lucrarea continuă, urmărindu-se mai ales din punct de vedere al silviculturii, înlesnindu-se astfel pentru mai târziu o cunoaștere mai precisă asupra legăturii dintre pădure și apa freatică.

Teodor Bălănică

REVISTA REVISTELOR

JOURNAL OF FORESTRY.

Nr. 1, Ianuarie 1937.

Editorial.

Un leagăn al silviculturii. 3 pag.

Redactorul șef povestește cum a luat naștere serviciul forestier în America și cum «Atlantic Building» din F street a servit ani de-a rândul ca reședința acestui serviciu ilustrat și întărit de înaintași iluștri, ca Pinchot și Hough, cari s'au străduit să dezvolte interesul pentru păduri, să prospereze serviciul forestier, dar cari n'au neglijat să cultive și spiritul de corp, necesar pentru buna îndeplinire a serviciului.

Symposium despre solul forestier.

Urmează o serie de șapte articole despre solul forestier prezentate la Congresul anual al asociației pedologice americane, ținut în Nov. 1936 la Washington.

Lewis M. Turner.

Câteva caracteristice ale solului cari influențează distribuția tipurilor de păduri și procentul de creștere al

arborilor în Arkansas. (6½ pg.).

Se face un tablou al solurilor din statul Arkansas arătându-se totodată și arborii care cresc pe fiecare din ele.

P. R. Gast.

Deosebiri între profilele de soluri dezvoltate sub pini și sub foioase. (3½ pg.).

Roy L. Donahue.

Studii fizice și chimice a două soluri argiloase forestiere deosebite. (4½ pg.).

Se dă în cifre și tabele (curbe de variație) rezultatele analizelor.

Franklin Heyward.

Înrăurirea focurilor repetate asupra dezvoltării profilului solurilor din pădurile de *Pinus palustris* Mill. (3 pg.).

S. O. Heiberg.

Efectul înlăturării li-tierii asupra structurii solului mineral. (3½ pg.).

Herbert A. Lunt.

Terminologia straturilor de humus forestier (2 pg.).

H. H. Chapman.

Program de minimum de educație profesională silvică pentru «junior membership». (11 pg.).

Thaddeus Parr.

Note asupra lui *Asterolecanium variolosum* Ratz. (7 pg.).

Bruce Bull.

Câteva aspecte financiare ale exploatării pe alese (3½ pg.).

J. G. Osborne și V. L. Harper.

Efectul pregătirii solului asupra instalării în primul an a lui *Pinus palustris* Mill și *Pinus caribaea* Morelet. (6 pag.).

Besse E. Day.

O metodă pentru repartizarea costului de exploatare la diferitele categorii de bușteni. (4 pg.).

Paul O. Rudolf.

Învățăminte din plantațiile făcute până acum în Lake States. (5 pg.).

Cedric H. Guise.

Statistica școlilor forestiere pe 1936: diplomați și înscriși. (6 pg.).

T. B.

JOURNAL FORESTIER SUISSE.

Nr. 2/937.

F. Grivaz,

Congres internațional de silvicultură la Budapest (10—14 Sept. 1936).

Congresul internațional de silvicultură dela Budapesta. (6 pag.).

Se rezumă principiile dezvoltate în diferitele secțiuni ale Congresului.

O. Müller.

La construction de chemins forestiers dans le Jura Bernois et le chômage.

Construirea drumurilor forestiere în Jura Bernei și șomajul. (6 pag.).

Pornind dela ideea că deschiderea drumurilor într'un masiv forestier este de cea mai mare importanță pentru conservarea acestui masiv, efectele dezaastroase ale corhănitului lemnului fiind reduse la minimum, guvernul elvețian încă din 1902 a luat inițiativa deschiderii de drumuri forestiere, procedându-se sistematic. Amplasarea mare însă a luat-o de pe la 1920 când primul val al crizei a trecut asupra țării, aceasta pentru a putea da de lucru șomerilor. Din 1905—1929 s'au construit în Cantonul Berne 75 drumuri însumând 132 Km. care au costat 2.420.000 franci elvețieni. Deci 18,20 fr. elv. un metru linear de drum.

C. Albisetti.

Les reboisements et travaux de défense destinés à régulariser le régime des eaux dans le Val Colla (bassin supérieur du Cassarate).

(Inceputul articolului în numărul precedent al revistei).

Lucrările de corecțiune ale acestui torent redutabil au început încă din 1881.

La început, din cauza opunerii populației s'au făcut mai mult lucrări de artă decât de reimpădurire. N'au putut însă rezista.

A trebuit să se refacă proiectul. De data aceasta, pornind de la ideea că lucrările de artă singure nu pot atinge scopul fixat, s'a pus centrul de greutate pe lucrările forestiere. În acest scop se prevăd mari lucrări de împădurire.

Se arată cum se face executarea acestor lucrări.

Af. Har.

REVUE DES EAUX ET FORÊTS.

No. 10. Octombrie 1936.

G. G.

Une grande journée forestière. L'inauguration du buste de M. Mougin.

O mare serbare forestieră. Inaugurarea bustului D-lui Mougin.

La 9 Septembrie 1936 s'a inaugurat la Valloires bustul inspectorului general Paul Mougin, care a restaurat Alpi Savoiei, lucrând ani de zile până a duș la cap grandioasa sa operă.

Paul Vivier.

L'intérêt pratique de la Limnologie.

Interesul practic al Limnologiei.

Limnologia este știința care se ocupă cu studiul apelor dulci. În general. Un lac poate fi considerat ca o unitate biologică. Milioanele de ființe care-l populează constituie asociații biologice animale și vegetale, strâns legate de factorii geologiei, fizicii și chimicii ai mediului. Astfel fiind e posibilă intervenția omului pentru mărirea producției de pește în apele dulci.

J. Campredon.

Un laboratoire modèle le «Forest Products research laboratory».

Un laborator model «Forest Products research laboratory».

Descrierea organizării laboratorului englez «Forest Products Research Laboratory», care se ocupă cu studiul lemnului.

R. Potel.

La mort du chêne-Eoppe en forêt de Bercé.

Moartea stejarului Boppe en forêt de Bercé.

În pădurea domonială Bercé se găsea un stejar în vârstă de cca 450 ani și gros de 4,37 m botezat în 1894 cu numele de Boppe ca urmare a vizitei făcute de acest mare silvicultor școlii din Nancy. Stejarul fiind deperisat a fost tăiat și în locul lui a fost ales un succesor gros numai de 2,75 m.

No. 11. Noiembrie 1936.

H. Carrault.

Essai sur la répartition des résineux indigènes dans la haute montagne des «Pyrénées Orientales».

Privire generală asupra repartiției rășinoaselor indigene în Pirineii Orientali.

Din cauza vâilor care au diverse direcții, curenții de aer modifică local climatul și influențează vegetația. Se face un studiu asupra repartiției rășinoaselor indigene din Pirineii Orientali și anume: Pinul à crochets, pinul silvestru și bradul.

P. Marc.

Les surprises d'un conversion.

Surprizele unei conversiuni.

Prin conversiunea pădurii domeniului Haye din crâng compus în codru se urmărește crearea unei pădurii de fag și stejar ca esențe principale și cu ulm și frasin unde solul e mai reavăn și pin silvestru și austriac unde solul e mai sărac și uscat ca esențe de amestec. Prin conversiune se constată că frasinul a luat o mare dezvoltare și se explică că frasinul e în optimumul său de vegetație.

A. Cuislain.

Les Pyrénées atlantiques orientales.

Pirineii atlantici orientali.

Descrierea regiunii munților Pirineii atlantici orientali.

E. Craber.

Réflexions sur la situation actuelle et l'avenir des forêts de Savoie.

Reflexii asupra situației actuale și viitorului codrilor din Savoia.

În urma diverselor tratamente aplicate, se constată că cel mai bun e codrul regulat care permite a se obține o mai bună repartiție de clase de vârstă.

No. 12. Decembrie 1936.

Roy Valmcrange.

Voyage d'études de la Société des Amis et Anciens Elèves de l'École forestière dans l'Ardenne française.

Excursia de studii a societății amicilor și foștilor elevi ai școlii naționale de ape și păduri în Ardennii franceze.

Descrierea excursiei făcute în 1936 de susnumita societate în munții Ardennii.

Ph. Guinier.

Une carte des forêts de France.

O hartă a pădurilor Franței.

Cu ocazia apariției unui atlas al Franței s'au rezervat câteva foi și pentru harta forestieră în care sunt trecute principalele tipuri de păduri.

Octave Leschevin.

La loi nouvelle sur les déchets du gibier.

Noua lege asupra stricăciunilor făcute de vânat.

Un studiu asupra noii legi franceze asupra stricăciunilor pricinuite de vânat și comparație cu celelalte legi existente.

THARANDTER FORSTLICHES
JAHRBUCH.

No. 10, 1936.

Müller, Dr. Kurt, Härtel, Dr. F., Krauss, Prof. Dr. G., Wobst, Dr. W.

Standörtliche Gliederung des sächsischen Elbsandsteinbezirkes.

Impărțirea stațională a regiunii de gresii din basinul Elbei, Saxonia.

Autorii au urmărit să dea în acest studiu o clarificare a stațiunilor naturale ale regiunii gresilor din basinul Elbei din Saxonia. Autorii descriu condițiile generale de situație, climă și geologie, apoi felul solului și profilul lui și dau o clasificare și descriere a diferitelor stațiuni, precum și urmările din punct de vedere al silviculturii.

Kienitz, Erwin.

Wandlungen des Holzartenbildes im sächsischen Staatswalde seit dem 16. Jahrhundert, mit Ausblicken auf die Pollenanalyse.

Schimbările speciilor lemnoase în pădurile Statului Saxon încă din secolul 16, cu privire la analiza polenului.

Se dau, în continuare, tabelele și hărțile reprezentând repartizarea speciilor. În inspectoratele forestiere Eibenstock și Grimma.

Recenzii.

Die freien Harken in Deutschland von A. Dopsch.

Deutsche Verwaltungsrecht von Dr. O. Koellreutter.

Deutsche Verwaltung von Dr. A. Kötgen.

Deutsche Gemeindeordnung von Dr. Karl Fees, Dr. E. Jäkle, Dr. E. Brunner.

Die Vorratswirtschaft von Dr. Heske și Dr. Rubner.

No. 11.

Hasc, Walter.

Der Kleinwaldbesitz in der Kreishauptmannschaft Zwickan und die Möglichkeit seines genossenschaftlichen Zusammenschlusses.

Proprietatea mică forestieră în districtul Zwickan și posibilitatea unirii ei în cooperative.

Autorul a studiat chestiunea proprietății mici forestiere cu scopul de a găsi o soluțiune pentru o mai bună rentabilitate a acestei mici proprietăți. Autorul crede că aceasta este posibil prin asocierea proprietarilor în cooperative, mai ales astăzi, în epoca naționalismului. În numărul acesta al revistei se dau numai condițiile proprietăților forestiere, în districtul Zwickan, în general, precum și al proprietăților mici forestiere, în special.

Kienitz, Erwin.

Wandlungen des Holzartenbildes im sächsischen Staatswalde seit dem 16. Jahrhundert, mit Ausblicken auf die Pollenanalyse.

Schimbările speciilor lemnoase în pădurile Statului saxon încă din secolul 16, cu privire la analiza polenului.

Se dau rezultatele studiului, care acum se sfârșește, întreprins în inspectoratul forestier Grimma.

Bavendamm, Prof. Dr. W.

Die Grauschimmelfäule der Nadelhölzer.

Mucegaiul cenușiu al rășinoaselor.

Autorul dă informațiuni asupra atacului ciupercei *Sclerotinia Fuckeliana* numită și *Botrytis cinerea* după forma conidială: pe lujerii de molid, brad și du-glas.

Tharandter Forstliche Woche.

Săptămâna forestieră din Tharandt.

Se dă informațiuni asupra adunării care a avut loc la Tharand între 11—15 Mai 1936 și la care au luat parte în special silvicultorii saxoni. Discuțiunile au urmat în jurul temei: Schimbarea spre o economie forestieră naturală.

Recenzii.

Grillenburg von Dr. Bachmann,
Die Nachzucht von Pappel und Baumweide in den badischen Auewäldungen.

No. 12.

Peschel, Walter.

Neuere Verfahren der Bestandsmassen-ermittlung nach Probestämmen, ihre mathematisch-statistische Begründung und ihre Erprobung einem praktischen Bestandsbeispiel.

Procedee noi pentru cubajul arboretelor cu arbori de probă, bazele lor matematice și statistice și verificarea lor printr'un exemplu practic din arboret.

Autorul vrea să arate cum se face cubajul cu arbori probă după noile procedee și care sunt particularitățile și avantajele fiecărei metode. În articolul acesta se arată procedeele lui Schwappach-Fricke, procedeele ce utilizează curba maselor și anume a lui Kopezky și Speidel, apoi procedeele lui Kopezky-Gehhardt. Verificarea s'a făcut cu un arbo-

ret de molid de 80—83 ani de bunătatea III-a.

Hase, Walter.

Der Kleinwaldbesitz in der Kreishauptmannschaft Zwickan und die Möglichkeit seines genossenschaftlichen Zusammenschlusses.

Proprietatea mică forestieră în districtul Zwickan și posibilitatea unirii ei în cooperative.

În continuare autorul arată condițiile forestiere și staționale, priviri asupra țăranelor din acea regiune și producțiunea pădurilor mici. Apoi se arată posibilitățile de unire a proprietăților mici forestiere în cooperative.

Recenzii.

So lebt die Waldgenossenschaft von Hugo Keller.

Die klimatisch bedingte Abnahme des Ertrages von Wald und Weide im Gebirge von Dr. Domes.

Holz im Maschinenbau von Prof. F. Kollmann.

Leitfaden der Deutschen Finanzpolitik von Fritz Terhalle.

Die Blattminen Mittel und Nord-europas von Prof. M. Hering.

Jagdliches Bauchtum von W. Frevert.

Fährten und Spuren von E. Teuwsen.

Die Jägerprüfung in Frage und Antwort von R. Blase.

So blasen die Jäger von H. Jacob.

Wild und Hund alender.

Illustriertes Fischerei-Lexikon.

Die Niederwald des linksrheinischen Schiefergebirges von Dr. J. Schmithüsen.

Wirtschaftsbewegung und Forstbetrieb von Dr. A. Ebner.

Gr. E.

ZEITSCHRIFT FÜR WELTFORST-
WIRTSCHAFT.

Band IV. Heft 2 (November 1936).

J. Windirsch, Dr., Ing.

*Die natürlichen Bedingungen der Holz-
verwertung in Finnland.*

Condiții naturale de punere în viață a lemnului în Finlanda.

Ni se vorbește despre exploatarea lemnului și condițiunile de muncă, scosul lemnului și localizarea industriei de cherestea, condițiunile de producție și de transport îndepărtat, măsurile de ordin politic forestier și cantitățile produse.

A. Cotta, Prof., Dr.

*Neues Verfahren der italienischen
Strassenbauverwaltung zur Bewässerung
von Strassen- und Bäumen.*

Procedeu nou al administrației drumurilor italiene pentru udatul arborilor de pe marginea drumurilor.

Constă dintr-o amforă ascuțită, așezată cu vârful sub rădăcinile arborelui nou plantat. Apa depozitată în ea este cedată cu încetul printr'un orificiu mic al vârfului. Se realizează astfel o foarte economică utilizare a apei.

*Holzforschungsbericht des Instituts für
ausländische und koloniale Forstwirtschaft
an der Forstlichen Hochschule
Tübingen.*

Se expun rezultatele unor încercări pentru determinarea calităților fizice, mecanice și tehnologice ale unor lemne din fostele colonii germane (Kamerun).

*Internationaler Forst- und Holz-
wirtschaftsbericht.*

Referat asupra economiei forestiere și a lemnului internațional.

Ni se dă o întreagă serie de date practice din diferite țări și ținuturi ale lumii.

Ilic C. Dem.

Societatea «Progresul Silvic»

PROCES-VERBAL No. 1.

Sedința din 25 Ianuarie 1937.

Membri prezenti D-nii: C. M. Bunescu, M. Drăcea, I. C. Demetrescu, M. P. Florescu, D. Grozescu, Tr. I. Heroiu, Andrei Ionescu, H. Lazăr, Gh. V. Lușescu, G. Minescu, A. Nedelcovici, Ch. Păstăsescu, V. N. Priboianu, M. Rădulescu, D. A. Sburian, V. N. Stînghe, Eugen Vâlceanu.

Sedința se deschide la orele 21,15' sub președinția D-lui Prof. Dr. M. D. Drăcea, președinte, având următoarea

Ordine de zi :

1. Constituirea biroului pe anul 1937.
2. Desemnarea comisiei Govora și Carmen Sylva
3. Desemnarea delegației C. A. P. I. R.
4. Acțiunea de propagandă forestieră.
5. Diverse — Administrative.
6. Comunicări.

Se citește procesul verbal din 14 Decembrie 1936 și se aprobă.

Se citește procesul verbal din 22 Decembrie 1936.

D-l Andrei Ionescu ia cuvântul asupra celor discutate în Adunarea generală C. A. P. I. R. cu privire la chestiunea statutului funcționarilor publici.

Principial se rămăsese la formula: corpurile tehnice să fie exceptate de la statut.

În proiect se ține la suprimarea legilor speciale și la suprimarea autonomiei funcționarilor, în special cei tehnici.

A întocmit un referat propunând :

— exceptarea de la statut

— sau aderarea

la proiectul Federației, care are și părți bune (conține o parte generală și o parte specială, care privește numai pe funcționarii administrativi), însă, ameliorat în partea generală.

Să se introducă dispozițiuni generale cu privire la dreptul de intervențiune și armonizarea salariilor.

Urmează să se ratifice aderarea delegaților de a lupta în frontul unic funcționaresc, deci un statut care are 2 părți (generala și specială — cea generală să ne privească, cealaltă, nu).

D-l M. Drăcea: Subliniez succesul avut de D-l Andrei Ionescu în expunerea sa de la C. A. P. I. R.

Noi am ezitat să adoptăm punctul de vedere al Frontului care prezintă și o scară de salarizare.

Propune să amânăm chestiunea pentru o ședință viitoare.

Ordinea de zi.

D-l M. D. Drăcea: Elogiază și mulțumește pentru activitatea D-lor: D. Drămbă și C. Marinescu. Evidențiază conferințele ținute de D-l D. Drămbă și eforturile, precum și rezultatele obținute de D-l C. Marinescu pentru încadrare. *Consiliul* le aduce mulțumiri. Salută pe D-nii: Marin Rădulescu, Dr. D. A. Sburlan și Dr. Ilie C. Demetrescu, noii consilieri trimiși de Adunarea generală.

Subliniază meritele colegilor din birou și mulțumește :

D-lui Eugen Vâlceanu, subliniind munca sa, ca Secretar General, depusă pentru lucrările semicentenarului; .

D-lul V. N. Pribotanu, casier, pentru activitatea desfășurată în ce privește recuperarea datcriilor vechi, achitarea datcriilor Societății, precum și pentru ordinea în gospodăria Societății.

Mulțumește D-lor Vice-Președinți: V. N. Stinghe, pentru munca desfășurată la Revista Pădurilor, Cercul de Studii, bibliotecă, etc. și C. Alimănișteanu, care ne-a dat un sprijin deosebit în reducerea impozitelor Societății și ameliorarea diferitelor legi ce ne priveau.

Mulțumește, deasemenea, secretarilor: D-nii: C. C. Emanoil și Traian I. Heroiu, care ne-au dat un prețios concurs.

Consiliul le aduce tuturor mulțumiri.

Î. Se procedează la constituirea biroului pe anul 1937, prin vot secret. Rezultatul votului a fost :

Vice Președinți : V. N. Stinghe ;

C. Alimănișteanu

sunt declarați aleși cu unanimitate.

D-l V. N. Pribotanu arată că nu mai poate primi casieria fiind prea ocupat.

D-l Eugen Vâlceanu mulțumește *Consiliului* pentru încrederea dată și arată că pe viitor nu mai poate lua nici o funcțiune în birou, neputând participa regulat la ședințe.

Sunt aleși, prin vot secret Domni :

Secretar General : Traian I. Heroiu.

Secretari : Ilie C. Demetrescu,

D. A. Sburlan,

Cassier : C. C. Emanoil,

D-l Președinte M. Drăcea îi felicită.

D-l M. P. Florescu aduce elogi *D-lui V. N. Stinghe*, pentru modul cum conduce revista — cartea de vizită a Societății — felicitându-l pentru trecut și urându-l spor la muncă.

D-l V. N. Stinghe mulțumește; roagă să se dea însărcinare *d-lui I. Demetrescu* de a se ocupa de bibliotecă.

D-l I. C. Demetrescu: Direcțiile bibliotecii se datoresc *D-lui V. N. Stinghe*. Dorește ca *D-l Prof. V. N. Stinghe* să rămână cu conducerea bibliotecii.

D-l D. Grozescu: Dorim noului comitet să înscrie în primul an al celui de al doilea semicentenar jaloanele Societății noastre.

II. Deșemnarea comisiunilor *Govora* și *Carmen Sylva*.

Se aleg următoarele comisii:

La *Techirghiol*: Gh. V. Luțescu, G. Minescu și N. N. Caragea.

La *Govora*: C. P. Georgescu, M. P. Florescu și D. Grozescu.

III. Deșemnarea delegației *C. A. P. I. R.* pe 1937.

La *C. A. P. I. R.* se delegă *D-nii* :

<i>M. Drăcea</i> ,	iar ca supleant	<i>D-l C. M. Bunescu</i> .
<i>Gh. Năstăsescu</i> ,	" " "	" <i>G. Minescu</i> .
<i>D. Grozescu</i> ,	" " "	" <i>D. A. Sburlan</i> .
<i>M. P. Florescu</i> ,	" " "	" <i>V. N. Priboianu</i> .
<i>Horia Lazăr</i> ,	" " "	" <i>N. N. Caragea</i> .

D-l M. Drăcea: În legea Uniunii Camerelor de Agricultură sunt Membri de drept: Directorul Institutului de Cercetări și Experimentație Forestieră și Președintele Societății «Progresul Silvic».

Fiind aceiaș persoană (și la *I. C. E. F.*) e nevoie a se lămuri dacă poate președintele Societății «Progresul Silvic» să fie substituit printr'un delegat.

Consiliul ratifică delegația dată de președinte *D-lui Gh. Năstăsescu* pentru ședința de la 14 Ianuarie 1937 și îl delegă și la ședințele viitoare.

Consiliul aprobă cumpărarea a 10 bilete a câte 200 lei pentru balul *A. G. I. R.* de la 1 Februarie 1937.

Comunicări.

D-l Prof. V. N. Stinghe: În Februarie începem conferințele la Cercul de Studii, ciclul dirijat de conferințe despre stadiul actual al diverselor probleme.

Prima conferință se va ține de *D-l V. N. Stinghe*: «*Despre amenajament*».

— La telegramele trimise de Societate de Anul Nou s'au primit și se citesc următoarele răspunsuri de la :

- a) *M. S. Regele*.
- b) *D-l M. Cancicov*, Ministrul Finanțelor.
- c) *D-l M. Manoilescu*, președintele *A. G. I. R.*
- d) *D-l S. Mehedinți*.
- e) *D-l Prof. N. Iorga*.
- f) *D-l Ion Mihalache*.

— *D-l D. Grozescu*: Evidențiază tendința manifestată de inginerii agronomi, cari au colaborat la alcătuirea Decretului Lege pentru organizarea Ministerului Agriculturii și Domeniilor de a se încadra la biourile tehnice silvice persoane cu calificare streină de ramura silvică.

D-l Ministru al Agriculturii și Domeniilor n'a acceptat acest punct de vedere.

Privitor la întocmirea bugetului, arată că s'a dispus în ultimul moment să nu se acorde nici un spor pentru avansări, etc.

Dă lămuriri asupra cotei repartizații din cele 5 milioane anul trecut, arătând că corpul nostru silvic nu i s'a lăsa nici un fond pentru acoperirea necesităților respective.

Sporul a fost de 8.600.000 lei. La alcătuirea bugetului era un disponibil care nu s'a putut manevra în cuprinsul ministerului de Domenii și acest spor a fost luat de Ministerul de Finanțe.

Ar trebui făcut un demers comun: pentru a se restitui sporul respectiv pentru ca apoi să se facă o repartiziție nouă.

— Trebuie demers colectiv (cu agronomii);

— Dacă, să se ceară sporul pe ultimele 3 luni pentru echivalarea lefurilor inginerilor silvici (eventual agronomi) cu cele ale Corpului Tehnic.

Sedința se ridică la orele 24.30'.

Președinte. (ss) *M. DRACEA*.

Secretar General. (ss) *Traian Heroiu*.

PROCES-VERBAL No. 2.

Sedința din 8 Februarie 1937.

Membri prezenți Domnii: *C. M. Bunescu, Al. Butoi, N. N. Caragea, I. G. Demetrescu, M. P. Florescu, C. P. Georgescu, D. Grozescu, T. I. Heroiu, Andrei Ionescu, Ath. Nedelcovici, Gh. Năstăsescu, V. N. Priboianu, M. Rădulescu, D. A. Sburlan și V. N. Stinghe.*

Sedința se deschide la orele 21½, sub președinția *D-lui M. D. Drăcea*, președinte, cu următoarea

Ordine de zi:

1. Statutul funcționarilor publici.
2. Contractul de închiriere cu C. A. P. S.
3. Modificarea statutelor Societății.
4. Congresul Agricol.
5. Adunarea Generală a Societății noastre pe anul 1937.
6. Cererea Revistei «*Vista Forestieră*».
7. Cereri de înscriere.
8. Cereri de ajutoare.
9. Diverse — Administrative.
10. Comunicări.

Se citește procesul verbal al ședinții precedente și se aprobă, după observațiunile făcute la sumar, privitoare la Comisia pentru administrarea vilei «Sylvan» din Govora. Cu acest prilej Consiliul delegă pe D-l C. M. Bunescu să se ocupe cu valorificarea bunurilor Societății, achiziționate în ultimul timp și să studieze achiziționarea de noi imobile.

Tot la sumar, privitor la legea pentru organizarea Ministerului Agriculturii și Domeniilor și la raporturile dintre Corpul Silvic și cel Agronomic, D-l Andrei Ionescu comunică convorbirea avută cu Președintele Societății Agronomilor, D-l T. Măndru. Anume, în întrevederea avută și solicitată de D-l T. Măndru, președintele Societății Agronomilor a declarat că Societatea Inginerilor Agronomi nu-și ia răspunderea asupra cauzelor cari au dus la fricțiunile dintre Corpul Agronomic și Corpul Silvic și că Societatea Inginerilor Agronomi n'are nici o cunoștință despre acele părți din legiuirile recente, votate sau numai în proiect, cari au nemulțumit Societatea «Progresul Silvic»; că, pentru a se înlătura fricțiunile și rămâne în armonică colaborare, e cazul ca cele două Societăți, prin reprezentanții lor să pună la punct toate chestiunile ce au dus și vor mai duce la fricțiuni.

După discuțiunile la cari iau parte D-nii: M. Drăcea, Gh. Năstăsescu, D. Grozescu, V. N. Stinghe, Consiliul delegă pe D-nii: D. Grozescu și Andrei Ionescu să ia contact cu D-l T. Măndru și să refere Consiliului într-o ședință viitoare.

D-l Președinte M. Drăcea anunță Consiliul că Societatea este invitată la Congresul Agricol ce se va ține la 28 Februarie, 1 și 2 Martie a. c. După discuțiunile la cari au luat parte D-nii: M. Drăcea, Gh. Năstăsescu, C. P. Georgescu, D. Grozescu, Ilie Demetrescu, A. Nedelcovici, se hotărăște să se prezinte referate asupra problemelor: Consolidarea proprietății forestiere; pășunatul în păduri și asupra izlazurilor comunale.

Pentru prima chestiune va referi D-l Ilie C. Demetrescu, pentru a 2-a, D-l M. Drăcea, iar pentru a 3-a urmează să se nunească un referent de către D-l Președinte sau să refere D-l Andrei Ionescu.

D-l D. Grozescu aduce la cunoștință Consiliului că s'a depus un proiect pentru modificarea art. 13 și 27 din Legea pentru organizarea Corpului Silvic și propune ca să se intervină, în același timp, pentru a se introduce armonizarea gradelor noastre cu ale Corpului Technic.

Iau cuvântul, în această chestiune, D-nii: Andrei Ionescu, V. N. Stinghe, C. P. Georgescu, C. M. Bunescu.

Chestiunea se va pune la ordinea de zi într-o ședință viitoare a Consiliului.

D-l N. N. Caragea citește din articolele scrise de către Arhimandritul Iuliu Scriban în ziarul «Epoca» privitoare la înzestrarea mănăstirilor cu păduri. D-l Președinte aduce mulțumiri D-lui N. N. Caragea în numele Consiliului, mulțumiri și elogi, pentru urmărirea și coordonarea articolelor referitoare la această chestiune.

D-l M. P. Florescu arată că în această chestiune D-sa a scris în «Țara Noastră».

Consiliul hotărăște :

a) Să se prezinte Domnului Prim Ministru și Domnului Ministru al Cultelor, memoriul redactat de Societate în această chestiune.

b) Să se tipărească memoriul în broșură, care se va distribui parlamentarilor și oamenilor politici cu răspundere.

c) Răspunsul Societății la articolele Arhimandritului Iuliu Scriban din «Epoca» este memoriul care se va trimite presei.

Ședința se ridică la orele 24,30'.

Președinte, (ss) M. DRACEA.

Secretar General, (ss) Traian Heroiu.

I N F O R M A Ț I U N I

În numerile viitoare ale Revistei Pădurilor, se va debata la rubrica „Problemele zilei” următoarele subiecte:

1) Semințele forestiere 2) Comisiunile de amenajament și de ridicări în plan, 3) Mijloacele de transport în exploatarea forestiere 4) Investițiunile în exploatarea forestiere, 5) Delictele silvice, 6) Raportul susținut, 7) Rentabilitatea exploatarea forestiere.

În numărul de pe Mai, se va discuta deci, despre semințele forestiere. Colegii noștri, cari au avut a se îngji de originea și recoltarea semințelor, de păstrarea (censervarea) și utilizarea lor, de comercializarea (eventual) a cantităților mai mari strânse sau de cumpărarea din străinătate a semințelor speciilor exotice, vor avea prilejul să ne expună concluziile activității d-lor în acest domeniu, punând astfel la îndemâna tuturor, pentru binele comun, învățămintele necesare profesiunii.

Trimeteți-ne articole scurte (6—7000 litere = 3—4 pagini) scrise cîteț, de preferință dactilografiate, pe o singură față a hîrtiei.

AVIS

Administrația Fondului Bisericesc Ortodox Român din Bucovina are vacante 10 posturi de ingineri silvici din care :

1 subinspector silvic

4 ingineri șefi silvici

5 ingineri silvici.

Angajările, în condițiuni ca la Stat, se fac cu începere de la 1 Aprilie 1937.

Doritorii se vor adresa Administrației Fondului la Cernăuți, str. Iancu Flondor.

ERRATA

Cetitorii sunt rugați a îndrepta următoarele erori de tipar strecurate în Nr. 2, al Revistei :

La pag. 175, rîndul 11 de jos în sus, se va cети: *les forêts on un aspect...*

La pag. 176, rîndul 6 de sus în jos, se va cети: *Pyrus... și... Sousétage.*

La pag. 176, rîndul 10, de jos în sus, se va cети: *l'espèce Amigdalus nana L.*

P U B L I C A Ț I U N I

DECIZIUNI MINISTERIALE

MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DOMENIILOR

Direcția Regimului silvic

DECIZIUNE

Nol. Ministru secretar de Stat în Departamentul Agriculturii și Domeniilor.
Asupra raportului Domnului Director al Regimului Silvic.

Având în vedere art. 2 din codul silvic;

Având în vedere art. 2 din legea modificatoare la codul silvic, publicată în Monitorul Oficial Nr. 131/920.

DECIDEM :

Art. 1. -- Se aprobă de noi:

a) Amenajamentul pădurii „Vatra Moldovița”, jud. Cămpulung, proprietatea comunei Vatra Moldovița, în suprafață totală de 879 ha, 600 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 100 ani.
No. 1376/937.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii „Bacești - Balcani”, jud. Bacău, proprietatea Ecaterina Cerchez, în suprafață totală de 148 ha, 5200 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 40 ani.

b1) Amenajamentul pădurii „Runcu”, jud. Olt, proprietatea Primăriei Slatina, în suprafață totală de 80 ha, 1000 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 35 ani.

c) Amenajamentul pădurii „Incești”, jud. Bihor, proprietatea comunel Incești, în suprafață de 66 ha, 1400 mp. Regim și tratament crâng cu 100 rezerve la ha. Revoluția normală 30 ani.

d) Revizuirea amenajamentului pădurii „Luncoi Streanga”, jud. Dorohol, proprietatea Epitropiei Sf. Spiridon Iași, în suprafață de 58 ha, 3700 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 3 ani. Revizuirea după 3 ani.

e) Regulamentul pentru exploatare al pădurii „Piscul Tonghioiu Iu I”, jud. Muscel, proprietatea Suzana R. Negulici, în suprafață de 45 ha, 9470 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

No. 16194/937.

n) Revizuirea amenajamentului pădurii „Secaș”, Jud. Arad, proprietatea Soc. An. Română Patria, în suprafață de 655 ha. Regim și tratament codru cu tăieri rase. Revoluția normală 90 ani.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii „Dumbrava”, Jud. Bacău, proprietatea Moșt. Ernest Brăescu și Cpt. N. Crupenschi, în suprafață de 171 ha. 1400 mp. Regimul crâng. Revoluția normală 25 ani.

c) Regulamentul pentru exploatare pădurii „Voroveni”, Jud. Mureș, proprietatea Nic. Popescu, în suprafață de 87 ha, 5300 mp. Regim și tratament simplu. Revoluția normală 16 ani.

d) Regulamentul pentru exploatare al pădurii „Izgoră”, județul Covurlui, proprietatea General Al. Bădulescu, în suprafață totală de 43 ha, 6500 mp. Regimul: 2 serii de crâng. Revoluția normală 20 și 6 ani.

No. 16195/937.

a) Revizuirea regulamentulului pentru exploatare al pădurii „Siliștea Lipovon”, Jud. Neamț, proprietatea C. Gh. Nano, în suprafață de 561 ha, 5200 mp.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii „Bătrâna”, Jud. Mureș, proprietatea Ion Kemeni, în suprafață totală de 279 ha, 6.000 mp. Regim și tratament codru cu tăieri rase. Revoluția normală 90 ani.

c) Regulamentul pentru exploatare al pădurii „Voroveni”, Jud. Mureș, proprietatea Dumitru Popescu, în suprafață de 97 ha, 5500 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 16 ani.

d) Regulamentul pentru exploatare al pădurii „Zăvoaiele Cioflănuș”, Jud. Olt, proprietatea Gogu Vișoreanu, în suprafață totală de 47 ha, 6000 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 10 ani.

No. 16196/937.

a) Amenajamentul pădurii F11105 și F11106 - Deal, județul Botoșani, proprietatea Statului, în suprafață totală de 234 ha, 3000 mp. Regimul cu tăieri succesive. Revoluția normală 95 ani.

b) Amenajamentul pădurii D11105 și D11106 - Deal, județul Botoșani, proprietatea Statului, în suprafață de 1234 ha, 9000 mp. Regimul cu tăieri succesive. Revoluția normală 120 ani.

c) Amenajamentul pădurii P11105 și P11106 - Deal, județul Botoșani, proprietatea Statului, în suprafață de 1234 ha, 9500 mp. Regimul codru cu tăieri succesive. Revoluția normală 120 ani.

d) Amenajamentul pădurii C11105 și C11106 - Bătrâna, județul Dolj, proprietatea Statului, în suprafață de 821 ha, 2600 mp. Regimul crâng compus. Revoluția normală 30 ani și 90 ani pentru obiectul rezervă.

e) Amenajamentul pădurii T11105 și T11106 - Deal, județul Dolj, proprietatea Statului, în suprafață totală de 583 ha, 2000 mp. Regimul codru cu tăieri succesive. Revoluția normală 51 ani.

f) Amenajamentul pădurii O11105 și O11106 - Bogdănița, județul Vaslui, proprietatea Statului, în suprafață totală de 517 ha, 2400 mp. Regimul crâng cu 150 rezerve în ha. Revoluția normală 40 ani.

g) Amenajamentul pădurii B11105 și B11106 - Deal, județul Dorohoi, proprietatea Statului, în suprafață de 308 ha, 5300 mp. Regimul crâng simplu. Revoluția normală 40 ani.

h) Amenajamentul pădurii I11105 și I11106 - Deal, județul Iași, proprietatea Statului, în suprafață de 189 ha, 4200 mp. Regimul crâng simplu. Revoluția normală 30 ani.

i) Amenajamentul pădurii B11105 și B11106 - Deal, județul Iași, proprietatea Statului, în suprafață de 139 ha, 8800 mp. Regimul crâng simplu. Revoluția normală 30 ani.

j) Amenajamentul pădurii Dumitrestii, județul Iași, proprietatea Statului, în suprafață de 88 ha, 9600 mp. Regimul crâng simplu. Revoluția normală 30 ani.

No. 4266/937.

a) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Plopana Ieșos, județul Tutova, proprietatea Sevastia Voinescu, în suprafață de 131 ha, 9600 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 35 ani.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Dealul Gabriilești-Ior, județul Mureș, proprietatea Theodor Sbărcu, în suprafață de 66 ha, 2900 mp. Regim și tratament codru cu tăieri succesive. Revoluția normală 60 ani.

No. 34695/937.

a) Amenajamentul pădurii Pădurea Lușăgii, județul Nisaud, proprietatea comunei Boziaș, în suprafață de 122 ha, 3700 mp. Regimul Crâng simplu. Revoluția normală 30 ani.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Chiricanu, județul Vlașca, proprietatea Elena Căp. Lupu etc., în suprafață de 119 ha, 7400 mp. Regimul Crâng simplu. Revoluția normală 14 ani.

No. 34696/937.

a) Amenajamentul pădurii Lăncou, județul Trei Scame, proprietatea Ionașcu Ștefan, în suprafață de 242 ha. Regimul: O serie de codru cu tăieri rase și revoluția normală 60 ani și altă serie de crâng simplu cu revoluția normală 30 ani.

b) Amenajamentul pădurii Ozd, județul Târnava Mică, proprietatea comunei Ozd, în suprafață de 43 ha, 4600 mp. Regim și tratament crâng simplu cu 40 rezerve la ha. Revoluția normală 20 ani.

c) Amenajamentul pădurii Rarău, județul Sălaj, proprietatea Composesoratului Jurtelecul Rododului, în suprafață de 40 ha, 3400 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 30 ani.

d) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Zăvoitul Gorganii, județul Mureș, proprietatea Așezămintelor Brâncovenesti București, în suprafață de 10 ha, 946 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 3 ani.

No. 36581/937.

a) Amenajamentul pădurii Poieni, județul Severin, proprietatea Ministerului de Industrie și Comerț, în suprafață totală de 4945 ha. Regim și tratament 2 serii de codru cu tăieri rase. evoluția normală 80 ani, în ambele serii.

No. 36582/937.

a) Amenajamentul pădurii Leliceu, etc., județul Ciuc, proprietatea posesoratului Leliceu, în suprafață de 249 ha, 7600 mp. Regimul codru cu tăiere rasă. Revoluția normală 100 ani.

No. 36583/937.

a) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Aliniș și Jourișto, județul Mureș, proprietatea crezilor văd. Vigilio Giacomuzzi, în suprafață de 120 ha, 3500 mp. Regim și tratament codru cu tăieri rase. Revoluția normală 90 ani.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Biușa, județul Sălaj, proprietatea Gh. Kaiser, în suprafață de 70 ha, 6300 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 40 ani.

c) Amenajamentul pădurii Clouș-Păduricea, județul Someș, proprietatea Schilling Ioan și soții, în suprafață de 55 ha, 6000 mp. Regimul crâng simplu. Revoluția normală 30 ani.

d) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Lunca și Padina, județul Vlasca, proprietatea Georgeta Elenteriade și Michaela Georggescu, în suprafață de 19 ha, 7214 mp. pădure. Regimul crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

No. 36584/937.

a) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Ghirca-Neflin, județul Ilfov, proprietatea D. D. Bragadiru, în suprafață de 102 ha, 5000 mp. Regimul crâng simplu. Revoluția normală 15 ani la seria I și 3 ani la seria II.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Golani-Răcoasa, județul Roman, proprietatea I. și C. Snelț, în suprafață totală de 60 ha, 4514 mp. Regimul crâng simplu. Revoluția normală 25 ani.

c) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Drăguțoaia, județul Mehedinți, proprietatea Adina Stirbey, în suprafață de 26 ha, 5100 mp. Regimul crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

No. 36583/937.

a) Amenajamentul pădurii Petroșani, județul Prahova, proprietatea Alexandrina Lt. Col. Boste, în suprafață de 295 ha, 5300 mp. Regimul crâng simplu. Revoluția normală 15 ani.

b) Amenajamentul pădurii Dergeș, județul Timiș-Torontol, proprietatea Composesornt Urbarinl Dergeș, în suprafață de 57 ha, 5500 mp. Regimul crâng compus. Revoluția normală 20 ani și 60 ani pentru elementul rezervă.

c) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Tiglă-Pleasă, județul Alba, proprietatea Parasciova Racosi, în suprafață de 16 ha, 9200 mp. Regimul crâng simplu. Revoluția normală 15 ani, la seria I și 8 ani la seria II.

d) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Zvinisce, județul Cernați, proprietatea Statului, în suprafață de 13 ha. Regimul crâng simplu. Revoluția normală 30 ani.

No. 40784/937.

a) Amenajamentul pădurii Paungă și Cobin-Florica, județul Dolj, proprietatea Domeniului Coroanei, în suprafață de 1647 ha, 8700 mp. Regimul Serile I și III Crâng compus cu 150 arb. la ha. Revoluția normală 36 ani, pentru elem. Crâng și 106-144 ani pentru elem. rezervă și seria II-a Crâng simplu cu revoluția normală 36 ani.

b) Amenajamentul pădurilor Goroniște și Chislak, județul Bihor, proprietatea comunei Batar, în suprafață de 242 ha, 7600 mp. Regimul Crâng compus. Revoluția normală 40 ani pentru elem. crâng și 80 ani pentru elementul rezervă.

c) Amenajamentul pădurii Soțreni, județul Mureș, proprietatea Indit.

Zita, Andrei și Szvana Folebi-Ilieș, în suprafață de 42 ha, 3056 mp. Regimul Crâng. Revoluția normală 20 ani.

d) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Limba Lată, județul Teleorman, proprietatea Silvia Bămbrescu, în suprafață de 28 ha, 6100 mp. Regimul Crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

e) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Bastina, județul Roman, proprietatea Cpt. Gh. M. Cîntă, în suprafață totală de 11 ha, 7907 mp. Regimul Crâng simplu. Revoluția normală 30 ani.

No. 49325/937.

a) Revizuirea amenajamentului pădurii Vatra Schitului Brebu etc., județul Trahova, proprietatea Ft. Spitalelor Civile, în suprafață de 886 ha, 2000 mp. Regimul codru cu tăieri rase. Revoluția normală 50 ani.

b) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Marin, județul Suceava, proprietatea Moșt. Gustav Marin, în suprafață de 422 ha, 5290 mp. Regimul Seria I codru cu tăieri succesive, revoluția normală 80 ani Seria II-a crâng cu Revoluția normală 30 ani.

c) Amenajamentul pădurii Borbeliște, județul Cluj, proprietatea Com. Sănerai, în suprafață de 38 ha, 7290 mp. Regimul crâng simplu. Revoluția normală 30 ani.

d) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Dealul Varghis, județul Odorhei, proprietatea Matho Francisc, în suprafață de 27 ha, 2400 mp. Regimul crâng simplu. Revoluția normală 30 ani.

e) Amenajamentul pădurii Sub Coasta, județul Târnava Mare, proprietatea Biserica Căteceșă din Pogata Clitrua, în suprafață de 16 ha, 9189 mp. Regimul crâng simplu. Revoluția normală 30 ani.

No. 54157/937.

a) Amenajamentul pădurii Vărăști-Dascălu, județul Hfov, proprietatea Eforiei Spitalelor Civile, în suprafață de 238 ha, 1500 mp. Regimul crâng simplu. Revoluția normală 30 ani.

b) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Miceasca-Cornățeasca, județul Mușcel, proprietatea Toma Gh. Popescu, în suprafață totală de 247 ha, 3200 mp. Regim crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

c) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Păduroaica, județul Hfov, proprietatea Ing. Cristu Nițulescu, în suprafață de 52 ha, 3800 mp. Regimul crâng simplu. Revoluția normală 14 ani.

d) Amenajamentul pădurii Sfârnaș, județul Bihor, proprietatea com. posesoratului Sfirnas, în suprafață de 20 ha, 8300 mp. Regimul crâng simplu. Revoluția normală 30 ani.

e) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Latura Pârâului, județul Odorhei, proprietatea Francisc Ilkei Balog și soția, în suprafață de 18 ha, 1500 mp. Regimul crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

f) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Fencă, județul Odorhei, proprietatea Dr. Demeter Atila, în suprafață de 16 ha, 3307 mp. Revoluția crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

No. 54306/937.

a) Amenajamentul pădurii Poiana Coșnei, județul Câmpulung, proprietatea individuală a Comunei Coșna, în suprafață totală de 1608 ha, 8185 mp. Regimul codru cu tăieri rase. Revoluția normală 100 ani.

b) Revizuirea pentru exploatarea pădurii *Surduc-Solona*, etc., județul Sălaj, proprietatea Ican Iozsika, în suprafață de 919 ha. Regimul codru cu tăieri rase și 100 seminceri la ha.

c) Amenajamentul pădurii *Solea*, etc., județul Suceava, proprietatea Coru Solca, în suprafață totală de 93 ha, 6200 mp. Regimul codru cu tăieri rase. Revoluția normală 80 ani.

d) Regulamentul pentru exploatarea pădurii *Dosul Abieului*, județul Hunedoara, proprietatea Preot Gheorghe Turceanu, în suprafață de 85 ha, 8700 mp. Regimul codru cu tăieri rase. Revoluția normală 80 ani.

e) Amenajamentul pădurii *Pădurea Mare*, etc., județul Mureș, proprietatea Composeșo, utului Gălățeni, în suprafață de 53 ha, 6500 mp. Regimul 2 serii de crâng simplu. Revoluția normală 30 ani, în seria I-a.

No. 58677/937.

a) Amenajamentul pădurilor *Plănieanu*, județul Gorj, proprietatea Ministerului pentru Educație Națională Casa Școlilor, în suprafață de 339 ha, 3300 mp. Regimul crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

b) Amenajamentul pădurii *Toate Pădurile*, județul Târnava Mică, proprietatea Bela Ede năse, Jaray Adela, în suprafață de 57 ha, 5400 mp. Regimul crâng. Revoluția normală 20 ani.

c) Regulamentul pentru exploatarea pădurii *Lunea Budestii de Jos*, județul Ilfov, proprietatea D-nei Ana General Florescu, în suprafață de 12 ha, 1700 mp. Regimul crâng simplu. Revoluția normală 3 ani, pentru anin și salcie și 9 ani salcâm.

No. 58678/937.

a) Amenajamentul pădurii *Vatra Școliiului Cornet*, etc., județele Argeș și Vâlcea, proprietatea Eforiei Spl. Civile, în suprafață de 2013 ha, 4700 mp. Regimul Codru cu tăieri succesive. Revoluția normală 100 ani.

b) Amenajamentul pădurii *Băltăți*, județul Vaslui, proprietatea Elena Pastia, în suprafață de 102 ha. Regimul Crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

c) Regulamentul pentru exploatarea pădurii *Îrânașca*, județul Putna, proprietatea Aurelia Mărgăriteșcu, în suprafață de 21 ha, 7900 mp. Regimul Crâng. Revoluția normală 20 ani.

d) Regulamentul pentru exploatarea pădurii *Zăvoiașul Alunii*, județul Prahova, proprietatea Sofia și V. Tomescu, în suprafață de 19 ha, 8000 mp. Regimul Crâng. Revoluția normală 10 ani.

e) Regulamentul pentru exploatarea pădurii *Coasta Caldă*, județul Trei Scăune, proprietatea Ezbekes Emma, în suprafață de 12 ha, 6000 mp. Regimul Codru cu tăieri succesive executându-se numai operațiuni culturale. Revoluția normală 90 ani la serie I și Crâng cu Revoluția normală 30 ani, la seria II-a.

No. 58679/937.

a) Amenajamentul pădurii *Capul Codrului*, județul C. Lung, proprietatea Obștei Capul Codrului, în suprafață de 246 ha, 6200 mp. Regimul Codru cu tăieri succesive executându-se numai operațiuni culturale. Revoluția normală 90 ani.

b) Amenajamentul pădurii *Bereu*, județul Târnava Mică, proprietatea Ion Coțofan și alți 355, în suprafață de 92 ha, 4800 mp. Regimul Crâng. Revoluția normală 20 ani.

c) Amenajamentul pădurii *Gropi*, județul Târnava Mică, proprietatea

Ariton Suciu și alți 20, în suprafața de 34 ha. 4900 mp. Regimul Crâng. Revoluția normală 20 ani.

d) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Sabarlanca, județul Dâmbovița, proprietatea Const. Predescu, în suprafața de 16 ha. 3960 mp. Regimul Crâng simplu. Revoluția normală 14 ani.
No. 58680/937.

a) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Oucaga, județul Botoșani, proprietatea Pincus Zeeler, în suprafața de 328 ha. 0495 mp. Regimul Crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

b) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Negreni, județul Someș, proprietatea Dr. Arpad Kubbaeber, în suprafața de 198 ha. 0290 mp. Regimul Crâng. Revoluția normală 35 ani.

c) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Boldu-Crețulesca, județul Bfov, proprietatea N. Luca, în suprafața de 95 ha. Regimul Crâng simplu. Revoluția normală 14 ani.

d) Amenajamentul pădurii Craevia, județul Târnava Mică, proprietatea Gh. Ciudrea și alți 150, în suprafața de 48 ha. 4500 mp. Regim. Crâng. Revoluția normală 20 ani.

To. 60970/937.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor și regulamentelor mai sus menționate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispozițiunile legilor pentru protecția monumentelor naturii, pădurilor necesare apărării naționale, pădurilor de protecție; revizuirea se va face și mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente etc. se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situația comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafața pădurii, în numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau ori ce alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere tehnic silvic, fie asupra proprietății.

Art. 4. — Toate celelalte dispozițiuni prevăzute în studiile respective și articolul adițional anexat flecărula sunt executorii.

Art. 5 și ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Ministrul Agriculturii și Domeniilor, (ss) T. Moșulu.

REVISTA PĂDURILOR

Comitetul de redacție:

Redactor-șef: Stinghe V.

Membri:

Drăcea M.
Ioan P.

Rădulescu M.
Sburlan D.

SOCIETATEA «PROGRESUL SILVIC»

Persoană morală prin Decretul Regal 1630 din 28 Aprilie 1904

Consiliul de Administrație pe 1936:

Președinte: Drăcea M.

Vice-Președinți: { Alimănișteanu C.
Stinghe N. V.

Casier: M. Rădulescu

Secretar general: Tr. Ionescu-Heroiu

Secretari: { Ilie C. Demetrescu
D. A. Sburlan

Membri:

Bunescu M. C.

Ionescu A.

Buloi Al.

Lazăr H.

Caragea N. N.

Lufescu Gh.

Demetrescu C. Ilie

Minescu Gh.

Florescu M. P.

Năstăsescu Gh.

Georgescu P. C.

Nedelcovici Ath.

Grozescu D.

Rădulescu Marin

Sburlan A. D.

Cenzori: Ionescu Gh., Chercea Gh., Palladi E.

Cenzori supleanți: Teodorescu Șt., Constantinescu Gh. și
Georgescu Șt.

Prețul abonamentului:

Pe un an pentru instituții	500	Lei
„ „ „ particulari	300	„
„ „ „ pentru membrii Societății	200	„
„ „ „ pentru conducători și brigadierii	75	„
Numărul	25	„

Manuscrisele nepublicate se înapoiază.

APRILIE 1937

ANUL XLIX

Nr. 4

REVISTA PĂDURILOR

ORGANUL SOCIETĂȚII
"PROGRESUL SILVIC"

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:

SUMARUL :

Studii :

Lithocolletis populifoliella Tr.

Un fluture vătămător frunzelor de plop Dr. Gr. Eliescu

Referate — Comentarii :

Contabilitatea la ccoale Ing. M. Pandrea

Școli și servicii Dr. Em. G. Negulescu

Industrializarea lemnului de sag în subii Ing. A. Tocusev

Critica drept mijloc pentru promovarea științei forestiere românești Dr. Ihe C. Demetrescu

Problemele zilei :

Incendiile în păduri

Problema prevederii incendiilor Dr. Gr. Eliescu

Măsuri necesare pentru prevenirea și stingerea incendiilor . . Ing. V. Magdaș

Asigurări forestiere contra incendiilor prin societăți de asigurare Ing. I. C. Dragomir

Incendiile în păduri sub variatele aspecte ale problemei . . . Ing. C. Cristea

Insemnări :

Taxodium distichum Gr. Marinescu

Salcâmul românesc Gr. M.

Un atac de Liparis dispar Gr. M.

Cronici :

In slujba ideii forestiere At. Har.

Contribuțiuni bibliografice C. Cr.

Mercuriale :

Exportul internațional în 1937 V. Filip

Recenzii — Revista revistelor — Soc «Progresul Silvic» — Cercul de studii forestiere — Informațiuni — Necrolog — Publicațiuni : decizii ministeriale

SOMMAIRE :

Etudes :

Lithocolletis populifoliella Tr.

Un papillon préjudiciable
aux feuilles des peupliers Dr. Gr. EliescuLa comptabilité des canton-
nements forestiers . . . M. Pandrea

Enseignement et service . . Em. Negulescu

Industrialisation du bois de
hêtre A. TocusevLa critique comme moyen de
progrès de la science for-
estièr roumaine . . . I. C. Demetrescu

Problèmes à l'ordre du jour :

Les incendies en forêts

Notices — Chronique — Mercuriales — Les
livres — Revue des revues — Soc. «Progresul
Silvic» — Cercle d'études forestières — In-
formations — Nécrologie — Publications :
décisions ministérielles.

INHALT :

Abhandlungen :

Lithocolletis populifoliella Tr.

Ein für das Pappellblattwerk
schädliche schmetterlingsart Dr. Gr. EliescuBuchführung an den staat-
lichen Forstrevieren . . . M. Pandrea

Forstunterricht und Forstdienst Em. Negulescu

Industrialisierung des Buchen-
holzes A. TocusevDie Kritik als mittel zur For-
derung der rumänischen
Forstwissenschaft . . I. C. Demetrescu

Tagesfragen :

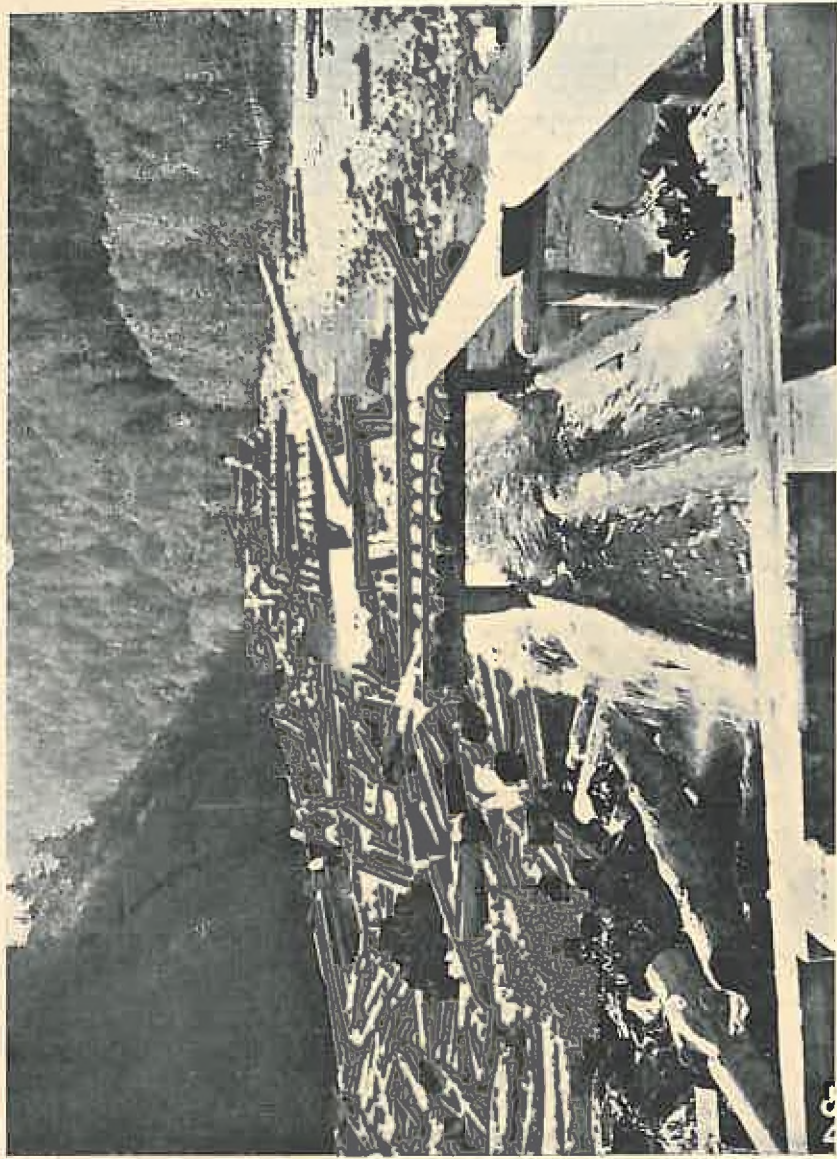
Waldbrände

Notizen — Chronik — Rezensionen — Die
Zeitschriften — Verein «Progresul Silvic» —
Forstlicher Studienkreis — Nachrichten —
Nachruf — Amtlichen Veröffentlichungen.

Cămin A. Lorașamb

*Butuci transportați prin plutați liber (Cumpăna, Argeș).
Fistage à baches perdus,
Waldtrift.*

Canal de sortarea butucilor pliniji liber (Cumpăna, Argeş).
Installation pour la classification des francs flottés.
Sortierungsanlage für geflossene Stämme.

S T U D I I

Din lucrările Institutului de cercetări
și experimentație forestieră

LITHOCOLLETIS POPULIFOLIELLA TR.
UN FLUTURE VĂTĂMĂTOR FRUNZELOR DE PLOP

de Dr. GR. ELIESCU
Ing. insp. silvic

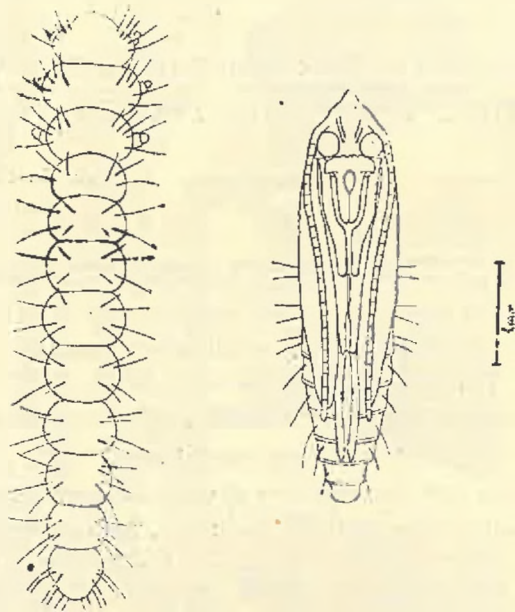
În vara anilor 1934 și 1935 frunzele plopilor piramidali, negri și de Canada au suferit un foarte puternic atac al larvelor fluturelui *Lithocolletis populifoliella* Tr., un microlepidopter din familia Gracilariidaelor. Deoarece în tratatele de entomologie forestieră nu se găsește descrierea atacului și insectei, voi da în această notă observațiile ce le-am făcut cu ocazia acestui atac.

Atacul a fost foarte intens și ușor de observat mai ales acolo unde plopul au fost în cantitate mai mare. În București, unde plopul e foarte răspândit ca arbore ornamental, calamitatea a fost atât de puternică încât aproape toate frunzele plopilor erau vătămate. Dar atacul a fost observat și în jurul Bucureștilor, la Brănești (Ilfov), tot atât de puternic.

Atacul e cauzat de omida acestui fluturaș. Omida e mică de circa 5.5 mm., albă, afară de capul ei triunghiular care e de o culoare brună. Are pe fiecare parte a capului câte 4 oceli, din care cei anteriori foarte apropiați. Corpul are 12 segmente. Primele trei, toracale, au câte o pereche de picioare. Pe segmentele 6, 7 și 8 se găsesc peri ordonat așezați, câte 10 pe inelele toracale, câte 8 pe inelele abdominale, afară de ultimul pe care se găsesc mai mulți peri.

Larva atacă frunza în paremchimul ei, între cele două epiderme ale frunzei. E deci o omidă minieră. Ea pătrunde acolo chiar din momentul când iese din oul depus de fluture pe frunză. Dacă se

cercetează atacurile la începutul lor, se găsește totdeauna chorionul oului lipit ca un solz, pe suprafața frunzei. Prin intrarea în parenchim, larva face o galerie mică, mai mult sau mai puțin sinuoasă, după care face galeria propriu zisă. Aceasta e la început circulară, apoi în forma unei elipse mai mult sau mai puțin alungită, din cauza piedicei pe care nervurile o pun la lărgirea galeriei. Din cauza măririi galeriei propriu zise, galeria primară nu mai e evidentă.

În galerie se găsesc excremente sferice, negre, de diferite mărimi, după stadiul în care se găsește larva. De obicei în fiecare stadiu, excrementele sunt dispuse pe marginile galeriei.

O altă caracteristică a galeriilor e că sunt mai aproape de o epidermă decât de cealaltă și anume de aceea pe partea unde a intrat larva; adică pe partea ventrală a frunzei. Din această cauză galeria apare ca o bășică pe această parte, galeria fiind făcută în parenchimul lacunar al frunzei. Se recunosc ușor galeriile dacă se privește frunza în zare. Atunci se văd și larvele mișcându-se în interiorul galeriei.

În stadiul ultim, când larva e mare, este atacat și parenchimul palisadic al frunzei, așa că uneori galeria se întinde între cele două epiderme.

Fig. 1 și 2. — *Lithocolletis populifoliella* Tr. cu aripile întinse și strânse.

Fig. 3. — Frunză de plop atacată. Se văd trei galerii; una cu o pupă ieșită înafară.

Fig. 4. — Început de galerie.

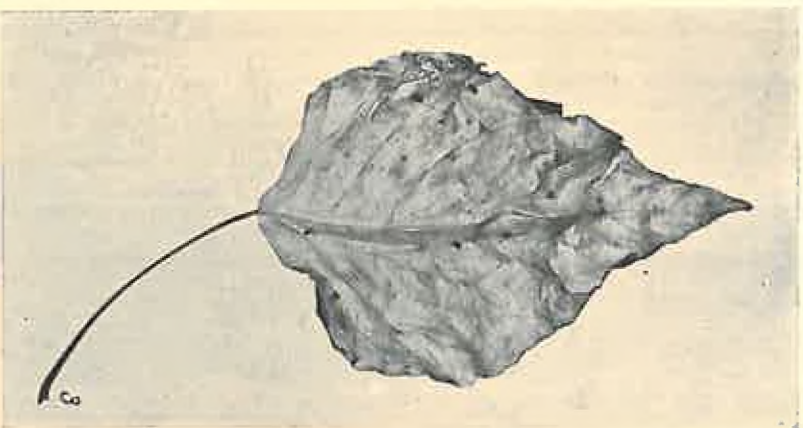
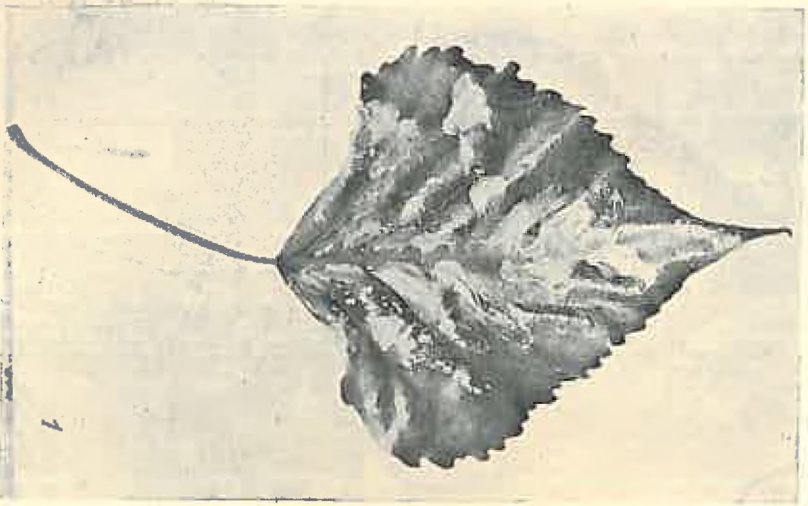

Fig. 1 și 2. — Frunză de plop alacală; fața superioară și inferioară a frunzei.

Fig. 3. — Frunză alacală. Se văd T pupae ieșite.

Tot atunci se observă și o încrețire a epidermei în lungul galeriei, încrețire produsă prin țeserea epidermei cu fire de mătase în interiorul galeriei. În felul acesta se formează galeria tipică a acestor microlepidoptere : ptychonomul.

Din cercetarea frunzelor se observă ușor că majoritatea galeriilor și deci depunerea ouălor are loc pe partea ventrală a frunzelor. Dar atunci când atacul e foarte puternic depunerea ouălor are loc pe amândouă fețele frunzelor și de aceea se găsesc asemenea ptychonoame pe ambele fețe ale frunzei. Tot acum trebuie să observ că pe o frunză, când atacul e slab, sunt de regulă 1, 2, 3 atacuri. Când atacul e puternic pot fi chiar 30 și chiar mai multe larve. În acest caz galeriile se unesc între ele, epidermele frunzelor rămânând nedeslipite doar în dreptul nervurilor mari.

Observarea atacului este greu de făcut dacă el e slab, deoarece galeriile sunt pe fața inferioară. Apoi ele sunt verzi tot timpul cât omida e încă în interiorul galeriei. Numai când omida s'a transformat în fluture, epiderma galerii devine brună, împreună cu țesuturile din jurul galeriei, care deasemeni se imbrunează. În total frunza se pătează și se scorojește. Atunci atacul e evident.

Efectul atacului. Din cele de mai sus rezultă că atacul are ca urmare uscarea părții din frunza atacată. Efectul va fi cu atât mai puternic cu cât pot fi fluturi mai mulți. Atunci e posibil să se usuce întreaga frunză. Urmarea în acest caz este căderea prematură a frunzei. Această cădere este însă mai activă spre toamnă. Se explică aceasta prin atacul celei de a doua generații de omizi.

În anul 1934 această generație a fost enorm de numeroasă, lucru evidențiat prin atacarea tuturor frunzelor arborilor. Generația a doua de larve poate cauza căderea frunzelor atacate de prima generație.

Dar adevărata vătămare constă din întreruperea hrănirii arborilor, din cauza reducerii în cazul unui puternic atac cu mai mult de jumătate din suprafața de asimilațiune clorofiliană. Cred că uscarea ramurilor plopilor observată foarte frecvent, se datorește cel puțin în parte acestor atacuri repetate an după an.

Atacul se observă mai cu putere în partea de jos și mijloc a coronamentului. Totuși, cum am spus mai sus, în 1934 l-am observat până în vârful arborilor. Căderea frunzelor spre toamnă are de asemeni loc mai mult jos în coronament, însă când atacul e intens el se luminează treptat până sus.

În legătură cu speciile de plop atacate, nu am văzut nici o deosebire, așa că cele spuse aci au fost observate și pe plopul de Canada și pe cel negru și pe cel piramidal. Se poate spune doar că frunza celui de Canada fiind mai mare poate rezista mai bine atacului, pe când cea de piramidal se usucă mai repede. De aceea fenomenul de luminare a coronamentului e mai evident la plopul piramidal.

Desvoltarea larvei se face tot timpul în galerie până la împupare. În acest timp năpârlește, după observațiile mele, de 3—4 ori. Înainte de împupare larva țese un cocon în galerie mult mai mare decât ea. Apoi, se transformă într'o pupă brună închis, cu un cap ascuțit cu un cioc puțin curb spre partea ventrală, și câte 6 peri pe fiecare inel abdominal. Pentru ieșirea din cocon și din galerie pupa face puternice mișcări, împingând cu ciocul ascuțit al capului epiderma frunzei. Aceasta, într'un moment dat, crapă iar pupa iese afară până la jumătate din lungimea corpului. După aceasta are loc ieșirea fluturelui prin crăparea pupei.

Sborul fluturelui. Fluturile este bogat acoperit cu solzi mari și lași, cari sunt albi cenușii sau albi cu vârf brun. În general culoarea aripilor anterioare e albă dar pătată din loc în loc cu câte o pată brună. Aripile posterioare sunt înguste și acoperite cu solzi argintii. Atât aripile anterioare cât și cele posterioare au franjuri lungi de culoare brună deschisă. Pe cap un moț bogat din fire albe și brune. Antene vârgate alb cu brun. Mărimea, cu aripile deschise, de circa 6,5 mm. Fluturile are un sbor ca de molie. Ziua stă ascuns printre crăpăturile scoarței, cu aripile închise. În 1935 l-am observat la baza coronamentului plopilor stând cu sutele pe scoarța arborelui. În laborator i-am putut ține cam două săptămâni, în care timp le-am dat ca hrană apă cu zahăr, pe care o luau cu mare aviditate.

În acest timp am putut observa și împerecherea care se face prin apropierea bărbătușului în sens opus femelei. Așa că împerechiate, sexele sunt opuse. Deși în înfățișarea generală nu e deosebire, sexele se pot deosebi prin abdomenul mai dezvoltat al femelei, decât al bărbătușului.

Generații. Fluturile are două generații pe an. Iernază ca fluture. Depune ouăle pe frunze după formarea completă a ace-

stora. Al doilea sbor are loc în Iunie. În 1935 am găsit la 14 Iunie, larve mici, pe lângă pupe.

În 1934, anul de cea mai puternică supraînmulțire, am observat și o a treia depunere de ouă, nu însă generalizată. Desvoltarea bineînțeles că nu a putut avea loc din cauza timpului înaintat. De aceea cred că în clima noastră nu poate avea loc decât cel mult două generații.

Combaterea. Din cele de mai sus se poate vedea că o combatere a acestui fluturaș este extrem de grea, dacă nu chiar imposibilă. Prin faptul că larva stă tot timpul în frunză combaterea nu s'ar putea face decât prin stropirea cu o soluție a cărei otravă să treacă prin epiderma frunzei. Încercările ce le-am făcut cu soluții de nicotină, în concentrație oricât de tare (chiar cu extras), n'au dat nici un rezultat.

Prin faptul că frunzele atacate cad mai repede s'ar putea strânge și arde aceste frunze și deci s'ar putea distruge omizile. Dar după cele arătate, nu toate frunzele atacate cad. În majoritatea cazurilor, cel puțin în prima generație fluturii ies din pupe când încă frunzele sunt în arbore. Adunarea nu s'ar putea aplica cu succes decât cel mult toamna, când căderea e mai bogată.

Literatură

Escherich, Dr. K.: Die Forstinsekten Mitteleuropas Bd. III, 1931.

Hering, Dr. M.: Die Oekologie der blattminierenden Insektenlarven 1926.

Spuler, Dr. A.: Die Schmetterlinge Europas. Bd. II, 1910.

Lithocolletis populifoliella Tr., eine für das Buchenblattwerk schädliche Schmetterlingsart.

Lithocolletis populifoliella Tr.

Pendant les années 1934—1935 ont été observés sur les peupliers de fortes attaques dus à une microlépidoptère, *Lithocolletis populifoliella* Tr.; dans les environs de Bucarest, l'insecte a été trouvée sur le peuplier noir, celui de Canada et sur le peuplier pyramidal.

L'article donne la description de ces attaques et en même temps expose les caractères de différents états de développement du papillon.

En plus, l'article contient quelques détails sur les observations faites en ce qui concerne la biologie de *Lithocolletis populifoliella* Tr.

REFERATE — COMENTARII

CONTABILITATEA LA OCOALE

de Ing. Inspector M. PANDREA

S'a scris în revista „Viața Forestieră” un șir de articole — referitoare la contabilitatea la ocoale — printre care unele foarte interesante. Cu gândul că voi contribui cât de puțin la lămurirea acestei chestiuni, devenită spinoasă pentru noi, încerc a scrie aceste rânduri.

Vorbind despre contabilitate, am norocul că nu sunt străin de ea și că în anii de școală am fost nevoit să mă ocup cu această știință, deși nu titlul interesează, căci mai toți camarazii mei de la ocoale și-au însușit suficiente cunoștințe contabile, iar unul dintre înaintașii noștri a fost și este, pară-mi-se, mentorul multor contabili.

Contabilitatea este astăzi la modă, probabil ca o consecință a numeroaselor abuzuri de care s'a auzit de la războiu încoace. Nu voi discuta dacă contabilitatea aduce sau nu leacul în contra acestor abuzuri. Fără a nega importanța contabilității, cred însă că mulți au sărit peste cal în această chestiune și că sufăr de contabilomanie, deoarece aceștia văd peste tot numai contabilitate și cred că totul există numai prin ea.

Pe zi ce trece se dă tot mai mult importanță acestui organ din administrația noastră, ca de altfel și în alte administrațiuni, așa în cât am impresia că se va ajunge la o hipertrofie a contabilității și la o denaturare a rolului ei, când știut este că rolul contabilității se rezumă la acela de a înscrie și înregistra cifre indiscutabile, ceea ce, de altfel, este destul de mult. Mă gândesc, scriind aceste rânduri, la o frază spusă cu mult spirit de un stimat camarad al nostru: „Se dă impresia unei schimbări de roluri și anume se dă importanță nu aceluia care săvârșește o bravură, ci aceluia care o povestește”.

Considerațiunile de mai sus mă fac să tratez chestiunea ceva mai pe larg abuzând de ospitalitatea Revistei, căreia îi voiu răpi un număr destul de însemnat de pagini.

Nu cred de prisos a începe prin a lămuri, mai întâiu, ce se înțelege prin contabilitate.

Cuvântul contabilitate este francez la origină și derivă de la „compter”, a socoti, iar prin contabilitate se înțelege ținerea unor socoteli referitoare la averea unei persoane chiar în cazul când aceste socoteli se reduc la cea mai simplă formă.

Și cine nu simte nevoia unor astfel de socoteli? În cea mai mică gospodărie sunt necesare socotelile referitoare la venituri și cheltuali. Ciobanul sau cărașul neștiutor de carte recurge la răboj, pentru a-și ține socotelile. Răbojul este contabilitatea lor.

În mod obișnuit însă, când zicem contabilitate, înțelegem o socoteală orânduită a mișcării bunurilor dintr'o gospodărie sau întreprindere cu gestiune mai importantă.

Unii cercetători, în această materie, socotesc contabilitatea ca o știință, alții ca o artă și anume arta de a ține socoteli în ordine.

În ce măsură este una sau alta nu am a mă preocupa. Ceea ce ași vrea să reiasă din aceste rânduri este ideea că, această știință sau artă de la forma cea mai simplă până la cea mai complexă, este numai mijlocul prin care putem înfățișa, într'o formă evidentă, activitatea unei întreprinderi. Dar pentru ca să se țină aceste socoteli trebuie să existe motivul socotelii. Nici odată nu va lua ființă o contabilitate, dacă nu există mai întâiu o întreprindere ale cărei socoteli trebuiesc ținute. Pe când întreprinderea poate exista fără o contabilitate, contabilitatea nu poate exista fără întreprinderea respectivă. Ciobanul trebuie să aibă mai întâiu turma de oi și apoi se gândește la răboj, iar proprietarul de pădure caută mai întâiu administratorul specialist în creșterea și exploatarea pădurilor și numai dacă-i permit veniturile reflectează și la funcționarul sau funcționarii necesari unei contabilități. La fel se întâmplă cu orice întreprindere.

De aceea socotesc că contabilitatea nu poate să fie de sine stătătoare; ea există numai ca auxiliară a întreprinderii la care se referă.

Acest lucru trebuie reținut, căci adesea se trec asupra contabilității sau se cere de către ea roluri pe cari nu le poate deține. În această privință, D-l André Balsace, absolvent al Școlii Politech-

nice din Paris, într-o lucrare a sa „Principes généraux du bilan et de la comptabilité” definește foarte clar locul pe care trebuie să-l ocupe contabilitatea și contabilii într-o administrație.

Citez câteva fragmente: „Il est de fait que depuis quelques années il y a tendance à augmenter le rôle des comptables dans les affaires. Des hommes distingués ont estimé qu'il y avait intérêt à confier l'étude des prix de revient, celle également épineuse des amortissements et des bilans, à des spécialistes de la comptabilité. On va même jusqu'à conseiller l'organisation de l'administration industrielle par des „Organisateurs Comptables”.

Nous croyons qu'il y a là une erreur de principe extrêmement grave, qui peut être lourde de conséquences.

Que doit-on demander à la comptabilité ?

A notre avis, uniquement d'enregistrer fidèlement ce qui se passe (et ce n'est pas toujours très facile).

Le comptable ne doit pas apprécier: il inscrit.

Ce qui entre dans ces livres, de son fait, ne doit pouvoir être discuté par personne...”.

.....Il en est de même des amortissements: bien des motifs techniques, commerciaux ou financiers décident de leur fixation, et ce n'est pas l'affaire du comptable, qui doit se borner à enregistrer les chiffres qui lui sont donnés...”.

Iar Fayol în doctrina sa, socotește că funcțiunea de contabilitate este organul vizual în orice întreprindere, pentru că prin contabilitate vedem în orice moment situația întreprinderii. Această funcțiune nu trebuie confundată cu funcțiunea financiară, care are rolul procurării și utilizării capitalului în cele mai bune condițiuni și în vederea celui mai bun profit.

Dacă acesta este rolul contabilității, să vedem care este raportul dintre funcțiunea contabilității și conducerea administrației.

De cele mai multe ori, și mai ales în cazurile când proprietarul este însuși administrator, contabilitatea se ține de către administrator. În orice caz, contabilul nu lucrează în afară de ordinea administratorului, astfel că un administrator conștient trebuie să cunoască cât mai de aproape și contabilitatea pe care o are în gospodăria sa.

Inginerul silvic, și mă refer aci la șeful de ocol, care este administratorul domeniului cuprins în raza ocolului său, nu trebuie să rămână străin de chestiunile contabile așa cum nu poate rămâne străin de chestiunile de topografie, amenajări, botanică, geologie, etc. Șeful de ocol nu poate să se rezume numai la știința silviculturii. El trebuie să posede cunoștințele necesare unui administrator de păduri căci în alt caz ar urma ca pentru fiecare natură de lucrări să cheme un specialist: inginer, amenajist, botanist, etc. Evident, că la un ocol și mai ales la unul greu nu toate aceste lucrări se vor executa de șeful ocolului: el se poate sluji de ajutoarele sale pentru ridicări în plan, pentru amenajeri, etc. dar aceasta nu înseamnă că el nu trebuie să cunoască ceea ce lucrează subalternul său. Același lucru este și cu contabilitatea la ocoale. Șeful de ocol trebuie să cunoască și să cerceteze ceea ce se lucrează în registrele de contabilitate de către subalternul său, cu atât mai mult, cu cât datele estimate și statistice ce-i sunt necesare, trebuiesc extrase deseori din aceste registre.

Cine nu cunoaște ceea ce lucrează subalternul său nu poate fi un administrator desăvârșit. Fayol spune că: „a fi un bun administrator înseamnă a prevedea, a organiza, a comanda, a coordona, a controla și deaceia un administrator trebuie să posede o capacitate deosebită și cunoștințe suficiente pentru conducere și control”.

Șeful de ocol a fost și este un administrator, desigur fiecare cu capacitatea lui și de aceea el nu a fost și nu poate să fie străin de felul cum se contabilizează produsele și veniturile ocolului.

Pentru noi, contabilitatea nu există numai de la anul 1930, de când Casa Pădurilor a devenit autonomă. Se mai vorbește și astăzi prin cancelariile ocoalelor de registrele de regi, sau de registrele 72. 78. etc. Și erau bune aceste registre pentru acele vremuri când operațiunile erau mai simple și când toate încasările se făceau prin percepțiile fiscale ale Statului.

Nu trebuie să uităm că contabilitatea, mai mult de cât oricare altă știință necesară șefului de ocol, are nevoie de adaptare și e cu atât mai natural să fie așa, cu cât am stabilit că ea este auxiliara oricărei gospodării. Contabilitatea noastră trebuie să nu se rezume numai la ținerea unui lung șir de socoteli; este necesar să fie astfel întocmită în cât să răspundă și la nevoile specialității noastre, menținând o strânsă legătură cu amenajamentul și registrul cazier al

pădurilor, procurându-ne în același timp cifrele statistice de cari avem nevoie. Toate acestea trebuie să treacă pe sub ochii șefului de ocol, pentru a le coordona și a le controla. De aceea s'a căutat întotdeauna să se dea contabilității de la ocoale o formă cât mai simplă, aceasta însă fiind în funcție de datele ce-i sunt necesare șefului de ocol sau de datele pe cari le cere contabilitatea centrală.

Se vorbește în ultima vreme tot mai insistent de schimbarea din nou a contabilității noastre, preconizându-se introducerea contabilității în partidă dublă la ocoale și odată cu aceasta mărirea rolului său. Schimbările de scripte sunt întotdeauna neplăcute pentru cei ce sunt ținuți a le aplica. Totuși, aceste schimbări trebuiesc admise atunci când motive serioase le reclamă și anume: când administrația își schimbă directiva și structura economică, cum a fost în anul 1930, când s'a trecut la regia pură sau când rezultatele date de o sistemă oarecare de contabilitate nu au fost mulțumitoare.

La baza schimbării ce se intenționează însă, nu vedem nici una din aceste cauze. Din contra, abia s'au obișnuit ocoalele cu actualele scripte și cine le ține bine își dă seama că ele sunt suficiente pentru a răspunde cerințelor de specialitate silvică cum și pentru a trimite contabilității centrale toate datele de care are nevoie.

Voiu încerca în cele ce urmează să arăt în ce măsură ar fi necesară această schimbare.

Dar mai întâiu gălesc necesar să lămuiesc în câteva cuvinte ce deosebire este între contabilitatea simplă și aceea dublă, deoarece cred că nu toți cititorii sunt suficient de documentați în această chestiune.

Contabilitatea simplă se rezumă la înscrierea intrărilor și ieșirilor de valori, având ca bază registrul de casă și registrul de materiale.

Contabilitatea în partidă dublă este metoda de contabilitate prin care operațiunile se înscriu pe conturi, astfel ca atunci când se debitează contul primitor se creditează și contul predător. Un exemplu: se cheltuesc 5000 lei pentru exploatare. În contabilitatea simplă această operațiune se înscrie în registrul jurnal așa cum se aude: „cassa să dea 5000 lei pentru cheltueli”.

În contabilitatea în partidă dublă, care este împărțită pe conturi și anume: cassa, cheltuelile generale, mărfuri, etc., operațiunea

se înscrie în registrul Jurnal astfel: „cheltueli generale la cassă”. Aceasta înseamnă că, pe când contul cassa se descarcă (creditează) cu suma de 5000 lei, contul cheltueli generale, care primește, se încarcă (debitează) cu aceeași sumă; în felul acesta creditul contului „casa” este egal cu debitul contului „cheltueli”, ceea ce se vede clar în registrul Cartea Mare.

Primul avantaj pe care-l aduce contabilitatea în partidă dublă, este că prin această dublă trecere se dă un procent mai mare de siguranță contabilului, că nu a greșit, aceasta în afară de cazul când, bineînțeles, nu s'a făcut aceeași eroare atât în debit cât și în credit sau când actul după care s'a înscris operațiunea a fost greșit întocmit. În aceste cazuri contabilitatea nu mai este de nici un ajutor iar eroarea nu mai poate să fie identificată de cât prin revizuirea documentelor contabile, verificându-se fiecare operațiune în parte.

Contabilitatea în partidă dublă prezintă pentru contabili același avantaj, pe care-l prezintă problemele, admise în aritmetică pentru verificarea celor patru operațiuni. De aceea auzim adeseori din gura contabilului: „La mine nu mai poate să fie eroare, de oarece mi-a eșit balanța de verificare”. Aceasta înseamnă că contabilul însumându-și toate conturile din Cartea Mare ajunge la o egalitate perfectă între debit și credit.

În al doilea rând, contabilitatea în partidă dublă dă posibilitatea să se creeze cât mai multe conturi — clase de valori privite din anumit punct de vedere — prin ajutorul cărora se poate analiza cât mai amănunțit mișcarea valorilor și materialelor dintr'o administrație oarecare. Contabilitatea în partidă dublă prezintă însă în același timp și desavantajii, căci operațiunile sunt cu mult mai numeroase și așa putea spune mai complicate, deoarece pentru a menține dubla trecere, se recurge la un surplus de operațiuni și chiar la un surplus de conturi. Aceste operațiuni nu pot fi efectuate de cât de un bun cunoscător de contabilitate, căci în alt caz se poate ajunge ușor la falsificarea adevărului.

Contabilitatea în partidă dublă clasică impune prezența registrelor: Strața, Jurnal, Maestru și Auxiliare, acestea toate referindu-se la contabilitatea în bani, căci pentru materiale urmează să ținem registre deosebite și adaptate după necesitățile noastre, așa că contabilitatea în partidă dublă impune un surplus de registre. Contabilitatea în partidă dublă este mai pretențioasă căci nu se poate

ține de cât de practicieni versați; ceilalți o duc de răpă de nu mai înțeleg nimic nici cei mai grozavi experți. Aceste desavantaje desigur nu pot nega importanța contabilității în partidă dublă, dar învederează, că ea nu poate fi plasată ori unde, după cum vom vedea mai departe. Toată lumea recunoaște importanța unui Minister, dar aceasta nu însemnează că trebuie să se introducă în fiecare comună câte un Minister.

Orice lucrare prezintă avantajii și desavantajii iar soldul activ sau pasiv al acestora ne hotărăesc pentru executarea sau neexecutarea ei. N'ar fi ridicol individul, care având numai 1000 lei în pungă s'ar hotări să-și țină socoteala prin contabilitatea în partidă dublă în care scâp ar cheltui câteva sute de lei pentru procurarea registrelor Strată, Jurnal și Cartea Mare ?

Aceasta nu însemnează însă că cetățeanul nostru nu trebuie să-și mai țină socoteala averii sale de 1000 lei. Și-o poate ține foarte bine, fără ca să anuleze nici chiar avantajele contabilității în partidă dublă, avantaje, despre care am vorbit mai sus.

Se deduce dar, că, cu cât o administrație este mai săracă și redusă ca volum de operațiuni cu atât contabilitatea trebuie redusă și ea la cea mai simplă formă, pentru a menține un echilibru între avantaje și desavantaje. Chestiunea se pune și mai simplu pentru cazul când, cetățeanul la care mă refeream mai sus, nu este independent ci este un salariat, care are delegație de a cheltui suma de 1000 lei după anumite indicații. În acest caz socoteala este ținută de proprietarul sumei iar el trebuie să prezinte decât documente că suma s'a plătit celor în drept, putând ține în același timp o socoteală foarte simplă care îi este verificată de patronul său.

La fel sunt și ocoalele noastre silvice. Ele nu sunt dotate cu un buget propriu care să le facă independente, ci lucrează numai pe baza oprobărilor ce primesc din partea Direcțiunilor care țin un lung șir de socoteli pentru fiecare unitate în parte.

Bazat pe aceste motive conchid că la ocol este necesară o contabilitate adaptată intereselor noastre, care să înlăture complet desavantajele contabilității în partidă dublă dar care să nu ne lipsească de avantajele ei și aceasta nu poate să fie decât contabilitatea simplă.

Dușmanii contabilității actuale, care se practică la ocoale, și susținătorii contabilității în partidă dublă, au găsit și găsesc un șir de motive pentru susținerea tezei lor.

Astfel se spune :

1. — Că este o mare lipsă, faptul că nu se poate întocmi un bilanț pe ocol la finele anului, deoarece neavând acest bilanț nu se poate vedea rentabilitatea administrației respective.

2. — Că bilanțul general al Casei Pădurilor se închide cu mare întârziere din cauza lipsei unui bilanț întocmit la ocol.

3. — Că s'au găsit la ocoale unele nereguli datorită lipsei contabilității în partidă dublă și poate a unui contabil, de mână forte, care să oprească pe șeful de ocol de a face unele operațiuni neregulate.

4. Că trebuie să se introducă contabilitatea în partidă dublă la ocol, ea fiind singura contabilitate științifică.

5. — Și că, în fine, contabilitatea în partidă dublă la ocol ar fi impusă de Legea Contabilității Publice.

Imi propun să răspund la fiecare din punctele de mai sus:

1. — Este lipsită de temei afirmatiunea că nu se poate întocmi un bilanț pe ocol.

În unul din anii trecuți, știu, că, contabilitatea Direcțiunii a întocmit astfel de bilanțuri pentru fiecare ocol în parte. Mi-am pus însă și-mi pun și astăzi întrebarea: la ce-au folosit aceste bilanțuri, pentru care s'a muncit luni de zile și ce temei se poate pune pe ele, când se cunoaște cu câtă aproximație s'au repartizat cheltuelile Casei Pădurilor și ale Direcțiilor asupra ocoalelor? Degrevate de aceste cheltueli, ce nu le aparțin, ocoalele pot prezenta oricând o situație din care să se poată vedea inventarul și beneficiul realizat.

În ce privește rentabilitatea pe care o urmărim, mă adresez celor din afară de meseria noastră, cari trebuie să afle, că întreaga noastră activitate se bazează pe calculul rentabilității, calcul pe care suntem ținuți să-l facem anterior contabilizării și anume la întocmirea actului de punere în valoare al parchetului, ce vine în rând de exploatare și chiar dela întocmirea amenajamentului, care ia ființă cu mult înaintea oricărui început de contabilizare. Cu datele înscrise în scriptele de gestiune ne verificăm doar prevederile noastre, verificare pe care o putem face din partizele, pe cari le avem deschise pentru fiecare unitate de exploatare. Noi nu trăim aceste

fapte numai dela anul 1930, de când s'a înființat contabilitatea în partidă dublă la Direcții. De când există exploatari în regie s'au deschis aceste partizi așa cum le deschidem și azi pentru fiecare parchet pus în exploatare. Din aceste partizi se vede rentabilitatea pe parchet, ceea ce nu se poate vedea din eventualul bilanț, care s'ar întocmi pe ocol. Bilanțul reprezintă rentabilitatea pe ocol, rentabilitate, care pentru estimator nu însemnează nimic. După cum se vede, noi nu ne oprim la rentabilitatea pe ocol, ci mergem la rentabilitatea fiecărei păduri în parte, ceea ce se poate vedea în actele de punere în valoare și apoi se poate verifica în partizile deschise în registrul Jurnal-Partizi.

Se fac azi bilanțuri pe Direcții. Intreabă cineva de ele? Ni-meni. Toată lumea se interesează de bilanțul Casei Pădurilor.

Iată dar că bilanțul întocmit pe ocol nu-și are nici un rost practic.

2. — Afirmațiunii ce se face, că din cauza lipsei unei contabilități duble la ocol se întârzie bilanțul general, răspund că este o eroare, o mare eroare. Bilanțul ce se încheie azi la Direcțiunea București nu a întârziat nici odată din cauza ocoalelor, ci numai din cauză că centrala a ordonat târziu diverse sume sau a comunicat cu întârziere diferitele modalități de contabilizare.

Dacă azi, când administrația centrală are de făcut 12 comunicări la cele 12 Direcțiuni Regionale, încheierea bilanțului se întârzie cu 4—5 luni, mă întreb, cât timp ar necesita ca și Direcțiunile la rândul lor să facă astfel de comunicări ocoalelor, iar acestea pe baza acestor comunicări să facă înregistrările respective și apoi bilanțul pe ocol.

Astăzi, ocoalele cu contabilitatea lor simplă, pot închide toate registrele și situațiile în mai puțin de 15 zile.

3. — Am ascultat cu multă atențiune acuzațiunea adusă contabilității actuale prin evidențierea unor nereguli găsite la diverse inspecții și am văzut că aproape toate acestea se referă la aceea că unele unități au plătit adeseori lucrări urgente din venituri, aceasta bineînțeles în mod provizoriu, fapt care totuși este oprit de Legea Contabilității Publice. Cine cercetează cauzele acestor, așa zise, nereguli va găsi că ele sunt: pe de o parte existența a diverse ordine urgente de executare de lucrări, iar pe de altă parte lipsa de fonduri aproape permanentă în care se sbat ocoalele și Direcțiunile. Lucră-

rile de regie în general ca și lucrările de ordin tehnic, cum sunt plantațiunile, au un caracter urgent și cei mai mulți conducători, din lipsă de fonduri la timp, au fost puși în alternativa ca ori să respecte L. C. P. și să înceteze lucrările, producând reale pagube pentru administrație, ori să meargă înainte călcând temporar L. C. P. și normele de contabilizare, dar aducând un real folos instituției.

N'am auzit încă de conducătorul, în cazul în speță Directorul Regional, care să dea ordin să înceteze lucrările și să creeze cu bună știință pagube Administrației. Recunosc că aceasta este o ne-regulă, dar cred oare ortodocșii contabilității în partidă dublă că prin ea se va vindeca această rană? Este o iluzie! Această rană va rămâne deschisă până când se va soluționa chestiunea avansurilor suficiente sau a unui fond de rulment, egal cu cel puțin 1/3 din bugetul anual.

Cine susține altfel, ori este tendențios ori neștiutor, căci ne-regulile despre care am auzit nu se petreceau la ocoale ci la Direcțiune, unde avem deja contabilitate în partidă dublă.

De către alții se mai afirmă că actuala contabilitate ar fi insuficientă deoarece s'a găsit că un ocol oarecare a eliberat materiale fără bon de vânzare. Cred că această acuzațiune poate ieși din discuțiunea noastră, de oarece pe de o parte contabilitatea în partidă dublă nu va putea corecta acest defect, care frizează buna credință; iar pe de altă parte, nimic mai simplu, decât ca să se observe ca nici un fel de material să nu iasă din pădure fără bon de vânzare, singurul document contabil pentru astfel de operațiuni. Au unii o judecată prea simplistă în chestiune de reforme, căci dacă găsesc, la un moment dat o lipsă provocată de nerespectarea instrucțiunilor în vigoare, soluționează această lipsă prin creierea unui nou registru. Aceasta îmi aduce aminte de o anecdotă: un uituc își însemna diverse date de care avea nevoie în agendă dar uita să mai cerceteze agenda. Atunci un amic glumeț i-a dat sfatul următor: „mai cumpărăți o agendă ca să însemni că trebuie să cercetezi prima agendă”.

4. Din altă parte se mai aude, că trebuie să se introducă contabilitate științifică.

Acesta este cel mai copilăresc argument. El nu se poate susține de cât de acela care n'are suficientă practică în administrație.

După raționamentul acesta, ar urma să facem la ocol labora-

torii pentru soluri, botanică, entomologie, stațiune de meteorologie, etc., pentru a fi în cadrul cât mai științific.

În administrație nu se caută metoda cea mai științifică, ci cea mai practică. Nu facem aici știință pentru știință.

După cum analizele de sol se fac la ocol în mod practic și cine vrea să știe mai mult, trimite probele la centru, tot așa și cu contabilitatea; la ocol se fac situații, iar la centru se trec cifrele din aceste situații prin tot laboratorul contabilității în partidă dublă.

5. Să vedem acum, întrucât Legea Contabilității Publice ne obligă să ținem contabilitatea în partidă dublă la ocoale.

Cei mai mulți susținători ai contabilității în partidă dublă la ocoale se servesc de art. 11 din L. C. P.

Pentru a se evita orice discuțiuni în jurul conținutului acestui articol din lege, îl citez :

«Orice serviciu public, care angajează, lichidează, ordonanzează, mănuește bani sau materiale publice, trebuie să aibă un organ de contabilitate (Direcție, Serviciu, Blorou sau impiegat contabil).

Activitatea acestor organe este concentrată și controlată în serviciul central de contabilitate al Ministerului sau a Administrației respective, sau prin contabilitatea centrală a administrațiilor publice cu caracter comercial, etc.

Restul articolului se referă numai la serviciile centrale.

După cum se vede, nici o vorbă de contabilitatea în partidă dublă.

Acel impiegat, despre care vorbește legea, noi îl avem și l-am avut întotdeauna.

Cine cercetează însă această lege și anume Titlul III, art. 168 și următoarele, sub care se tratează organizarea contabilității Statului, deduce că legiuitorul și-a dat seama că nu va fi posibil și nici necesar să se introducă peste tot contabilitatea în partidă dublă și de aceea precizează unde să se țină o asemenea contabilitate. În tot acest titlu, singurele articole în care se pomenește denumirea de contabilitate în partidă dublă, sunt articolele No.: 168, 183 și 192, iar mai departe în Titlul IV vorbește ceva despre contabilitatea în partidă dublă art. 223.

Pentru documentare citez părțile cari interesează din aceste articole.

Art. 168 : „Serviciile centrale de pe lângă fiecare Minister sunt datoare să țină o contabilitate centralizatoare... Contabilitatea va fi ținută în aceleași forme la toate *Ministerele*, aplicându-se metoda contabilității în partidă dublă».

Art. 183 : «Registrele și felul de înregistrare al operațiunilor efectuate de către oficiile de casierie publică și de către serviciile de contabilitate ale *ad-șilor financiare* și de pe lângă *Casieria Centrală a Tezaurului Public* se vor determina de Direcțiunea Contabilității Generale a Statului.

Metoda de înregistrare a serviciilor de contabilitate de pe lângă *ad-șile financiare*, precum și de pe lângă *Casieria Centrală* va fi bazată pe principiile contabilității în partidă dublă».

Art. 192 : «*Scriptele Contabilității Generale a Statului și a Mișcării Fondurilor* vor fi ținute după metoda contabilității în partidă dublă».

Iată dar că legiuitorul precizează unde trebuie să se țină contabilitatea în partidă dublă și anume la: serviciile centrale, ministere și Contabilitatea Generală a Statului.

În Titlul IV, unde se vorbește de Ad-șile Publice autonome sub art. 223 se arată modul de contabilizare pentru aceste instituțiuni, indicând deasemeni la centrale contabilitatea în partidă dublă. Citez întreg art. 223 :

«Ministerul de Finanțe prin Direcția Contabilității Generale a Statului și în înțelegere cu Ministerul de Interne va întocmi instrucțiuni și formulare pentru alcătuirea bugetului, forma registrelor și modul de înregistrare care la : *asociațiile județene generale, județe, municipii și conșune urbane* se va face după principiul contabilității în partidă dublă».

După cum se vede, chiar la instituțiile autonome, în adevăratul înțeles al cuvântului, legiuitorul s'a oprit la comunele urbane lăsând să se înțeleagă, că comunele rurale nu sunt obligate să întrebuinteze această contabilitate cu toate că comuna rurală este autonomă și cu buget propriu. Din contră, atunci când legiuitorul vorbește despre mănuiitorii de bani sau materiale publice, în care categoric ar intra și ocoalele noastre, cere *un singur registru de casă și unul de materiale* (art. 178), în cari materialele se înscriu la intrări și ieșiri pe speță de materiale, pe cantități și valori, cu transformări, predări, etc. (art. 186), iar lunar să se înainteze serviciilor de contabilitate centrală de care depind, situații, rezumând pe speță de materiale toate operațiunile de încărcări și descărcări ce au avut loc în luna precedentă (art. 188), ceea ce ocoalele noastre fac prin actualul raport de gestiune. Vorbind tot despre această categorie de gestionari, vedem că prin art. 190 acești mănuiitori de materiale

nu sunt obligați a face la finele anului bilanț, ci un cont anual de gestiune, care se va înainta prin serviciile centrale Inaltei Curți de Conturi.

Iată dar că chiar pe baza Legei Contabilității Publice, Casa Pădurilor nu este obligată să țină contabilitatea în partidă dublă de cât la centrală și că în nici un caz legiuitorul nu a înțeles să se împingă această contabilitate până la ocol, depozit sau parchet.

De altfel, nici una din instituțiile Statului nu a făcut greșala de a duce contabilitatea în partidă dublă, până la cele din urmă unități din exterior. Ministerul de Finanțe, însuși, nu are contabilitatea în partidă dublă la percepții și nici chiar la ad-țările financiare cu toate că legea o indică pentru acestea din urmă. Din o scrisoare a unui specialist contabil din serviciul exterior al Ministerului de Finanțe iau cunoștință că la 1 Ianuarie 1931 a fost introdusă contabilitatea în partidă dublă la Percepții și Administrații Financiare, dar în același an la 31 Martie Ministerul a fost nevoit s'o părăsească și să treacă din nou la contabilitatea în partidă simplă, deoarece, în acest timp de 3 luni, ajunsese să nu mai cunoască nimic din situațiile trimise de Percepții și Administrațiile Financiare. De notat că, contabilitatea Administrațiilor Financiare se rezumă numai la contabilitate în bani pe când Administrația noastră trebuie să contabilizeze și materialele cu transformările și industrializările lor etc. cum și cu scăderile și plusurile inevitabile. De atunci Ministerul de Finanțe a căutat să simplifice din ce în ce mai mult normele de contabilitate ale unităților în subordine. Am în fața mea broșura cu instrucțiunile de urmat în contabilitatea percepțiilor și administrațiilor financiare din care se vede că Ministerul de Finanțe și-a simplificat din nou normele de contabilitate dela 1 Aprilie 1936. Expunerea de motive a acestor instrucțiuni, în care se arată rezultatele de până acum, ar fi foarte utilă pentru cei ce vor să introducă la ocașle contabilitatea în partidă dublă, chiar dacă ar voi să facă acest lucru cu titlul de experiență.

Citez pentru aceștia câteva pasagi : «...Rezultatele nu au fost cele așteptate, ci din contră aplicarea sistemului a dat naștere la o serie întregă de operațiuni atât de complicate, în cât pe de o parte constituiau o piedică în încheerea rapidă a socotelilor; iar pe de altă parte absorbeau întreg personalul, pentru o muncă excesiv de grea și de lungă durată...». Iar mai departe : «...Sistemul nostru ce va fi aplicat dela 1 Aprilie 1936 este foarte simplu... Va da posibilitatea să fie înțeles și pus în practică de oricare dintre funcționari...».

Iată ce urmărește cea mai mare instituție publică financiară a țării : *simplificare și rapiditate*.

Mai amintesc că nici Societățile Forestiere particulare nu țin contabilitate în partidă dublă de cât la centrale. La exploatarea și fabricile pe unde am trecut am găsit numai registre de intrare și ieșire, după care se trimit la centru zilnic sau săptămânal, situații de mișcarea materialelor pentru a fi contabilizate.

Iată dar, o sumă de argumentări, cari toate pledează pentru simplificare și rapiditate și cari răspund cu destul temeiu criticilor ce se fac contabilității simple.

Dar să vedem acum ce urmări ar avea pentru administrația noastră schimbarea actualei contabilități dela ocol și introducerea contabilității în partidă dublă. Dela început afirm că avantajele contabilității în partidă dublă rămân neînsemnate pe lângă multiplele neajunsuri pe cari le va întâmpina ocolul și administrația noastră, căci :

a) Se vor înmulți registrele de gestiune la fiecare ocol cu cel puțin 3 : Strața, Jurnal și Maestru.

b) Va trebui ca anual să se închee un bilanț la fiecare ocol și aceasta nu este puțin, dacă se ține seama cu câtă greutate se întocmesc aceste bilanțuri la direcțiuni, unde avem mai mulți contabili cu școli superioare și academie, și unde, cu toate acestea, Casa Pădurilor este nevoită să trimită la finele anului contabili din centru pentru a ajuta la întocmirea acestor bilanțuri, cari, de multe ori, numai noi știm cum sunt întocmite.

Iși poate oricine închipui calvarul ce ar naște pentru direcțiuni, atunci când vor fi obligate ca să întocmească bilanțul la 20-30 unități unde nu s'ar afla decât câte unul sau doi contabili;

c) Între Direcțiune și Ocol vor naște noi valuri de corespondență și un hățiș de neînțelegeri pe seama diverselor înregistrări și a nepotrivirilor bilanțelor de verificare, așa cum este astăzi între Casa Pădurilor și Direcțiuni, când contabilitatea Caps deși primește dela direcțiunile regionale copie după Strața zilnică, totuși aceasta rămâne fără efect;

d) Direcțiunea va scăpa de sub control unele operațiuni ale ocolului, așa cum scapă azi direcțiunile regionale de sub controlul Casei Pădurilor, deoarece Casa Pădurilor nu se poate asigura Jacă

contabilitatea Direcției este în regulă, decât prin inspecții făcute la fața locului de către inspectorul contabil; pe când astăzi Direcțiunea prin raportul de gestiune are evidența oricărei operațiuni a ocolului, pe care-l poate controla la fiecare pas chiar din biourul Direcțiunii;

e) Pentru ținerea contabilității în partidă dublă Casa Pădurilor va trebui să numească la fiecare ocol câte un contabil bine plătit.

Având în vedere că contabilitatea în partidă dublă se referă numai la contabilitatea în bani, urmează că pentru materiale trebuiesc ținute mai departe registre de materiale, așa că la cele mai multe ocoale vom avea 2 funcționari contabili și poate chiar 3.

Înainte de anul 1930 se țineau la Direcțiune câte unul până la 3 funcționari însărcinați cu contabilitatea Direcțiunii; astăzi sunt câte 10, în afară de funcționarii biourului financiar însărcinați cu verificarea cheltuelilor și veniturilor cum și cu ordonanțarea sumelor.

Bugetul deci, va trebui să suporte un nou spor de cheltueli care se ridică la circa 12 milioane lei, deși cuvântul economie are o mare importanță la Casa Pădurilor; bugetul său relativ sărac abia poate să acopere cele cca 300 milioane cu care se înscrie anual ca rentă a pădurilor. Nu sunt puține ocoalele, cari sunt deficitare sau aproape deficitare. De aci și cauza principală pentru care ramura inginerească cea mai prost plătită este cea silvică. Dar credinciosul nostru personal ajutător pe ce leafă mizerabilă muncește și păzește averile de milioane ce-i sunt încredințate? N'am aranjat situația acestui personal și nici a personalului contabil existent la direcțiunile regionale, care din cauza proastei salarizări se schimbă de la zi la zi, și voim să introducem în aceleași condițiuni de mizerie și bineînțeles fără o selecționare, un nou număr de funcționari?

f) Dar pentru controlul lucrărilor contabile dela ocoale va fi necesar să se înființeze pe lângă fiecare Direcțiune Regională câte unul, doi sau trei controlori contabili, deoarece scriptele de contabilitate în partidă dublă nu vor mai putea fi verificate de către Șeful de Ocol sau de către Inspectorul de control. Pe lângă greutatea bugetară un nou Inspector la ocol ar face astăzi o impresie urită, căci se cunoaște că s'a cam exagerat cu controlul și nu sunt rare zilele în care se întâlnesc la același ocol câte 2 și chiar 3 inspectori. Trec azi în inspecție la ocol: inspectorul de control al ocolului odată pe lună și chiar de două ori, inspectorul financiar, inspectorul

general al Direcțiunii, inspectorul regenerărilor, iar acum conform ultimului regulament și inspectorul contabil din Casa Pădurilor. Aceștia toți în afară de șefii de serviciu sau alte organe cari primesc delegațiuni speciale și în afară de Directorul sau Subdirectorul Regionalei respective.

Nu trebuie să se uite că șeful de ocol are nevoie și de liniște pentru a lucra, dar mai ales nu trebuie să se uite că toate aceste deplasări costă bani și Dumnezeu știe dacă aportul, ce aduce fiecare, este în raport direct cu suma pe care o cheltuiește.

g) Șeful de ocol, administratorul domeniului său, nu va mai putea cerceta și nici inspecta registrele de gestiune, deosebit de faptul că încetul cu încetul autoritatea sa va fi știrbită putând da naștere unor neînțelegeri și poate chiar la pretențiuni neîntemeiate.

Cu drept cuvânt un domn consilier, puneă întrebarea următoare de mult bun simț: „dacă se numește câte un contabil la ocol, care nu va fi inspectat de șeful de ocol, șeful de ocol va mai putea da ordine contabilului?”

Cunosc un caz petrecut acum câțiva ani când un contabil și încă netitrat ne-a răspuns cu un ton neobișnuit nouă, celor din Corpul Silvic, că el nu poate fi inspectat de Inspectorul general silvic, care venise la acea Direcțiune și că el cere să i se trimită un inspector contabil.

Iată unde vom ajunge dacă nu vom lăsa administrația ocolului pe seama unui singur conducător. Vom crea un zid despărțitor de sus până jos între contabilitate și restul administrației, așa că în loc de o conlucrare vom avea un veșnic antagonism între cele 2 elemente independente dela ocol: șeful de ocol și șeful de contabilitate. Să se gândească la aceste considerațiuni cei ce stăruiesc la introducerea contabilității în partidă dublă la ocoale. Chiar dacă vor să introducă această contabilitate numai cu titlul de experiență, să se gândească că această experiență ar fi prea crudă pentru noi și că în orice caz de pe urma acestei experiențe vom rămâne cu o racilă, care nu se va putea vindeca ușor.

La toate cele de mai sus adăog relatarea unui fapt autentic petrecut nu de mult în Direcția București :

Prin anul 1932 au luat ființă în Direcția București 4 depozite de lemne și anume : Giurgiu, Călărași, Brăila și Galați. Conform ordinelor și normelor publicate în broșura de contabilitate tipărită

de Caps și anume în Cap. V, aceste depozite, urmând a lucra pe bază de rentabilitate proprie, au fost înzestrate cu contabilitate în partidă dublă. Ulterior s'a revenit asupra independenței lor, trecându-se în gestiunea Direcțiunii ca orice ocol.

Am menținut însă separat pentru depozite contabilitatea în partidă dublă cu scopul s'o adoptăm și pentru ocoale, dacă va da rezultate bune. Fram deci adeptul contabilității în partidă dublă. Cât timp depozitele au fost independente, numai contabilii au știut ce-au făcut în scriptele de gestiune, pentru că șeful de ocol sau de depozit nu putea să verifice operațiunile înregistrate.

Dela trecerea depozitelor în gestiunea Direcțiunilor așteptam să primim din partea contabilității lor, situații mult mai complete și mai clare de cât dela ocoale, unde nu avem astfel de contabilitate, aceasta cu atât mai mult cu cât contabilitatea unui depozit este incomparabil mai ușoară de cât a unui ocol. Nu numai că această contabilitate nu a corespuns așteptărilor — chiar acolo unde am avut și avem și azi un contabil foarte bun — dar după însuși cererea șefului contabilității din Direcție, ajunseseam la concluzie că trebuesc înlocuite; mai mult încă, la unul din aceste depozite, titularul ocolului care conducea și depozitul, a ajuns în fața justiției. Ridicându-se de către Parchet registrele de contabilitate ținute de contabil, aceste registre au fost date în verificarea unui expert — profesor la o școală superioară de comerț — care cercetându-le a ajuns la concluzia că după înregistrările făcute, conducerea depozitului, în speță șeful ocolului, este vinovat de fraudă. Remarc că între timp trecuse la acel depozit în inspecție și un contabil al Direcțiunii, care nu făcuse însă nici un fel de constatare în acest sens.

A grevat această acuzație asupra șefului de ocol timp de aproape un an, în care timp Casa Pădurilor a cheltuit mulți bani cu deplasarea inspectorilor din centru, ceruți de Justiție. Deslegarea chestiunii mergea foarte greu după registrele contabilității și în cele din urmă contabilii au trebuit să lasă la o parte aceste registre și să se conducă după o contabilitate simplă; iar în ultima etapă, ca culme, tot șeful ocolului cu ajutorul acestei contabilități simple, hulită de unii, i-a putut lămuri și pe experți și pe magistrați că nu există nici o neregulă și că cel mult există o înregistrare defectuoasă în contabilitatea în partidă dublă, pe care el nu o putea verifica.

Lată cum unul din camarazii noștri, om de acțiune și corect,

a scăpat ca prin urechea acului de infamia ce putea să-i păteze pentru totdeauna onoarea, din cauza unor contabili nepricepuți sau de rea credință, a căror activitate nu mai putea fi inspectată de titularul ocolului, titular care totuși a rămas răspunzător de ceea ce s'a înscris în această contabilitate.

Dela această întâmplare am desființat contabilitatea în partidă dublă la toate depozitele și nu o afirm numai eu dar însuși contabilii Direcțiunii mi-au documentat în nenumărate ori, că nu au nici o pierdere prin această desființare, și că din contra dela data schimbării le vin și dela aceste depozite situații clare, expuse prin raportul de gestiune existent la ocoale. Șefii de ocoale respectivi, cari conduc și aceste depozite, deasemeni mi-au confirmat că pe când din vechile registre de contabilitate nu înțelegeau nimic, acum înțeleg și controlează orice operațiune făcută de contabili. În același timp personalul s'a redus, căci numai este nevoie să ținem un contabil special pentru depozit, deoarece toate operațiunile depozitului se fac în registrele ocolului de către brigadierul contabil al ocolului.

Acestea sunt fapte verificate, cari m'au decis să nu mai mă gândesc la contabilitatea în partidă dublă la ocoale. Chiar la Direcții, contabilitatea în partidă dublă se impunea dacă se păstra întocmai spiritul legiuirilor și normelor din anul 1930, când se hotărîse descentralizarea Casei Pădurilor, dându-se aproape o totală independență Direcțiilor, cari urmau să aibă un buget propriu, un comitet de Direcție etc. Astăzi însă, când Casa Pădurilor, încetul cu încetul, a ajuns la o centralizare sufocantă nu numai din punct de vedere financiar, ci chiar și din punct de vedere tehnic, cred că contabilitatea în partidă dublă nu se mai poate impune cu aceeași necesitate la Direcțiuni și că s'ar putea înlocui această contabilitate în partidă dublă cu una simplă având în același timp și registre de materiale după care s'ar putea întocmi lunar un raport de gestiune centralizator pe Direcție, care să fie înaintat la Caps pentru a se face contabilizarea în sistemul contabilității în partidă dublă. Acest raport de gestiune ar fi mult mai util pentru Casa Pădurilor servind atât Direcției Comerciale, care ar putea să cerceteze în orice moment disponibilitățile de materiale, cât și contabilității, care ar putea să renunțe la actualele copii după strașă și balanțe de verificare.

În concluziune, contabilitatea în partidă dublă sau simplă este funcțiune de dezvoltarea economică și independența unității admi-

nistrative, la care se referă, păstrând un loc bine proporționat față de veniturile întreprinderii; iar rolul său nu este de cât acela de a înscrie cifrele cari i se procură, lăsând administratorului rolul de conducere și control.

Din experiențele făcute de alte administrațiuni publice sau particulare cum și din cele făcute la noi, în mod sporadic, se deduce că contabilitatea în partidă dublă nu trebuie introdusă la ocol și că, din contra, acolo se impune o contabilitate simplă și adaptată necesităților silvice, contabilitate care să dea o deosebită importanță gestionării materialelor și legăturii dintre acestea și bani, această contabilitate fiind în absolută concordanță cu prevederile Legii Contabilității Publice.

Buchführung an den staatlichen Forstrevieren.

La comptabilité des cantonnements forestiers.

En liaison avec la réorganisation de l'Administration des forêts de l'état sur des bases commerciales, on a discuté largement dans la presse de spécialité s'il n'y était pas le cas d'introduire la comptabilité en double partie dans la gestion des cantonnements forestiers, afin que leur activité soit plus évidente.

Dans cette ordre d'idées, l'auteur compare les avantages et les désavantages de cette comptabilité en double partie. Il arrive à la conclusion que celle-ci réclame un personnel spécialement instruit et estime que pour les besoins des cantonnements forestiers suffit la comptabilité simple.

Par contre, celle en double partie est nécessaire pour les services centraux qui disposent d'un personnel suffisant et qualifié. Du reste, ces dernières unités administratives sont obligées par la loi de tenir leur comptabilité en double partie.

ȘCOALA ȘI SERVICIU

de Ing. Dr. EMIL G. NEGULESCU

Cine a asbtat în timpul din urmă la un examen de admitere în Școlile de conductori sau de brigadieri, a avut un sentiment de nestăpânită duioșie și o temătoare strângere de inimă.

Vin spre școală tineri porniți din toate ungherile țării, împinși de nevoi sau de-un neastâmpăr ce dibuește la întâmplare, și numai rar de tot atrași de dragostea meseriei și a pădurii.

Exponenți aproape totdeauna ai populației dela țară, vin poate cu toată hotărârea să îmbrace verdele pădurii ca rost și crez de viață.

E atât belșug de tinerțe și energie ce vrea să smulgă cu orice preț imputernicirea valabilă în lupta tot mai strânsă pentru existență, încât rămâi profund impresionat.

Dar e și atâta nesiguranță în acest torent de năzuinți, că nu te poți răbda și vrei să-ți ieși în cale și să-l înfrunți până la îmblânzire, spre a nu lăsa în voia soartei patrimoniul plin de îmbelșugare al pădurii, în care și tu cu trecerea vremii ai început să crezi cu adevărat..

Din această sumedenie de candidați, adesea 150 pentru 30 locuri, — stranie împestrigare de costume, pregătire, deprinderi și aptitudini — se rețin cei mai buni la probele ce li se dau, făcând totodată impresia a fi și cei mai corespunzători pentru cerințele școlii, ca un rezumat al nevoilor viitoare ale serviciului.

Concursul se ține conform prevederilor legii, care fixează pentru școlile de conductori absolvenți a 4 clase de liceu, iar pentru brigadieri cel puțin învățământul primar.

În cazul tot mai rar al celor din urmă, oamenii aceștia răsodești cu 4 cl. primare, pe lângă o inteligență adesea sclăpitoare, aduc

în școală frăția cu nevoia, aplecarea și stăruința în greu, cumpătarea în bine, recunoștința în ajutoare, însușiri de mare preț și care nu trebuie neglijate, căci nu-și găsesc totdeauna echivalentul în puțina carte ce-au frunzărit-o în plus cei cu câteva clase secundare.

Dar dela acest minim, cu fiecare promoție s'a mers tot mai departe, ajungându-se astăzi ca în școlile de brigadierii să avem candidați și apoi elevi cu 8 clase de liceu.

E locul poate să spunem, pentru a spulbera o temere nu lipsită de temei, că și acești presupuși naufragiași ai soartei fac în școală dovada deplină a omeniei și a legăturii strânse cu care se prind de treburile și greutățile meseriei noastre pădurărești. Bănuesc și ei această îndoielă a noastră și de aceea mulți nici nu dau în vileag ultimul certificat sau diplomă, decât după intrarea în școală, pentru a nu fi înlăturați din oficiu, ca imbuibați de prea multă carte.

Însă nu totdeauna cartea are numai un rol nefast, diformând și înrăutățind pe om.

Așa că în afară de cele câteva date de stare civilă ce le putem găsi în acte și de exteriorul ce nu spune totdeauna prea mult, și unul și altul aduce cu sine imponderabilul și poate hotărîtorul atâtor necunoscute, ce scapă aprecierii de o clipă chiar și celui mai abil examinator.

Fapt pozitiv este însă că în felul acesta și prin ei nivelul școlilor s'a ridicat uimitor.

Astfel s'a ajuns că astăzi în serviciu lucrările conductorului le poate face brigadierul cu ușurință și deplin succes, iar conductorii la rându-le pot suplini în unele ocazii pe ingineri.

În acest haos de apucături și mentalități, contrast de ascuțime și nepricepere, școala își începe opera de purificare și întregire, intervenind cu toată tăria și de multe ori radical în educarea nouilor vârstare, ce vin să se altoiască pe trunchiul de acum destul de cioturos al năzuințelor și realizărilor noastre.

Neurmărind să deprindă și să asigure numai asimilarea unui număr oarecare de cunoștințe, cu care el să pășească în viață, având de aface cu oameni în vârstă, partea cea mai grea a școlii este câteodată să-i desbare de ce se arată a fi nepotrivit carierei pentru care se pregătesc. Și în plus, ea caută să sădească în sufletul fiecăruia dragostea de pădure, singura prin care prinde consistență și trăinicie conștiința profesională, din care vor mai pierde poate cu timpul,

dar fără de care toate celelalte noțiuni nu vor putea însemna prea mult, dacă nu va mai păstra în el un sens chiar negrăit al pădurii dincolo de ceea ce o socotește meschin negustorul de lemne. Legământul acesta se face cu greu și pe încetul, din momentul în care au pășit pragul școlii și au primit în pioasă reculegere simbolicul „botez al pădurii”.

Multe din probele teoretice, pe baza celor preluate în clasă sau învățate pe teren — cu care greșim de sigur atunci când exagerăm — se par inutile, dar deprinderea de-a munci și conștiințiozitatea, lor le-o datorăm de foarte multe ori.

Pregătirea practică, pentru care trebuie să pretindem întâietatea în programa școlilor noastre, nu poate nici ea decât câștiga de pe urma cuvântului scris sau vorbit, atunci când acesta s'a desprins sau a avut în vedere numai nevoile reale ale meseriei. Cu tot regretul, trebuie să spunem însă că aceste lucrări practice au fost grav stânjenite prin deposedarea școlilor de pădurile cu care fuseseră înzestrate încă dela înființare, pentru aplicațiunile silvo-cinegetice. S'a căutat și s'a găsit în parte corectivul, apelându-se la șefii de ocoale din jur, pentru a avea acces în pădurile cele mai apropiate.

Oricum ar fi, școala exercită stăruitor asupra noilor veniți a sluji pădurii o influență dintre cele mai hotăritoare, ce se vrea și binefăcătoare, mergând cu transformările de multe ori până la nerecunoaștere. Lăsând la o parte faptul că școala în genere scutește serviciul de greutatea educării individuale, ea-i asigură în același timp și deodată elemente ce au fost verificate sub atâtea aspecte. Nu vor lipsi de sigur nici surprizele care desmint într'un fel sau altul așteptările, dar în marea majoritate a cazurilor, școala poate da certificate și face asupra lor recomandări cu destulă siguranță, atunci când i se cere de cei interesați.

Dar acum se pune dela sine întrebarea: școlile rămânând, cum e și natural să fie, singura cale pe unde se poate ajunge în cadrele corpului, așa cum au fost și mai cu seamă așa cum sunt astăzi, corespund nevoilor reale ale serviciului? Cei îmblânziți în vrerile școlii și care se învrednicesc școlărește de o diplomă, corespund ei cerințelor lui sau nu?

Aici, răspunsul definitiv îl așteptăm dela alții.

Amintim totuși unele lucruri ce trebuiesc avute în vedere, atunci când se va da răspuns la această îndreptățită întrebare.

Dela război încoace, serviciul nostru a încercat de toate și a reușit foarte mult.

De azi pe mâine se schimbă însă metoda de lucru, organizarea serviciului și căile lui.

De cealaltă parte, învățământul, — am putea spune de toate gradele — se trudea să prindă și cuprindă toată această nestatornicie, năzuind să fie cât mai adecvat nouilor cerințe. Și pentru o cât mai temeinică și corespunzătoare pregătire a viitoarelor cadre, a solicitat tot mai insistent ajutorul inginerilor din diferitele ramuri de activitate, spre a-și spune cuvântul autorizat și plin de conținut practic.

Toate frământările din corp și-au avut astfel ecoul în viața școlii.

Însă, cum era și de așteptat, o sincronizare perfectă nu s'a putut asigura decât numai în cazuri foarte rare. Aici și serviciul își are partea lui de vină.

Școala fiind numai o consecință directă a lui, se impunea în primul rând o disciplinare și mai ales o normalizare a acestuia.

Oricum, după doi ani de școală inferioară sau patru medii, buni sau răi, odată scăpați după băncile ei, acești noi absolvenți pot ei să fie lăsați mai departe să trăiască la voia întâmplării sub imboldul tentațiilor și al nestăpânirii de sine ?

Oare serviciul, odată ce i-a primit în lumea lui, nu mai are să dea nici-o socoteală de ei, școala fiind singura ce poartă răspunderea până la pensionarea lor ? Ne vine în minte anecdota celui care a legat de zece ori sacul până la moară, că nu-l legase bine nevastă-sa la plecarea de acasă.

Crescuți în religia cinstei și a muncii și căliți la temperatura înaltă a exemplului viu, socotim că tot astfel și de acum înainte trebuie să nu numai păstrați, ci și desăvârșiți. Și aici rolul educător al șefului — de ocol sau de serviciu — în care a excelat corpul nostru în trecut, rămâne actual și nu trebuie să înceteze niciodată în viitor, oricâte alte obligații i-ar incumba și cu priceperea oricător merite ar avea.

Căci e bine să nu se uite, că dacă elevii sunt numai reflexul de scurtă durată al școlii, personalul subaltern este și rămâne mereu însăși imaginea serviciului în genere și a șefilor în special. Școala i-a avut prea puțin în mijlocul ei și în acest scurt timp numai le-a descifrat tainele meseriei și vrerile serviciului. Altfel, însu-

ficiențele sau nepotrivirile inițiale, pe care școala nu le-a putut observa sau face să dispară cu desăvârșire, dar cu care sunt luați pentru mai departe în primire, se vor accentua în timpul și poate tocmai din cauza neatenției din serviciu, până acolo unde ieșind din inofensivitate încep primejduirea lui. Inerentele lacune, cu care vin uneori într'un serviciu prea specializat, pot fi foarte ușor întregite după aceea. Căci de o specializare în școală nu se poate vorbi deocamdată.

Oricare ar fi raporturile între școală și serviciu, o constatare trebuie totuși făcută : în ultimul timp, cu toată starea de provizorat, a experiențelor de tot felul și păcatele la care se face aluzie curentă, corpul silvic și-a realizat un prestigiu de invidiat, și aceasta prin dovezile, am putea spune fără exagerare, grandioase ce le-a dat, în luptă nu numai cu cele mai mari greutăți ale naturii ci și cu răutatea sau lăcomia omenească.

La nivelul tot mai ridicat și în această operă de pozitivă afirmare profesională, care e până la un punct singura mulțumire din care trăim, personalul subaltern a jucat un rol de seamă. Și o părțică oricât de mică din acest merit se resfrânge și asupra învățământului silvic mediu și inferior, oricât de restrâns ar fi fost în comparație cu nevoile mereu crescânde cărora trebuia să le facă față, ajungând cu mijloace minime să puie la dispoziție acești agenți de execuție, din vremelnicul elev suspectat ca memorizator.

În viața ocoalelor — aceste unități eficace de acțiune — inginerul aduce imboldul nou și sigur al progresului, având inițiativa, conducerea și responsabilitatea întregii activități. Personalul subaltern s'a situat și adaptat după nevoie, conductorul reprezentând, prin stabilitatea mai îndelungată, tradiția care poartă în sine deslegarea locală și fără greș a oricărei lucrări de ordin curent, iar brigadierul, priceperea și puterea masivă ce stăruie și traduce în faptă tot ce i se arată ca absolut necesar.

În această schematică ierarhizare ce s'a făcut aproape automat, de-o încurajare a personalului subaltern prea puțin a fost vorba până în ultimul timp. La greul serviciului, leafa de mizerie i-a venit direct a demoralizare. Așa că până acum de curând, toate revendicările lui se rezumau în una singură : dreptul la o pâine, printr'o echitabilă salarizare. Și nesatisfăcându-i-se nici pe de parte legal acest deziderat, a trecut la alte formulări, ce n'au atras totdeauna

unanima aprobare. Ca o alinare și-au adus mereu aminte că în familia noastră pădurărească, aceeași vitregie bugetară apasă greu chiar și cele mai înalte grade. E o revendicare de corp și s'ar comite o mare greșală, dacă guvernării s'ar opri în soluționarea acestei grave probleme vitale, înainte de-a lua și personalul subaltern în justă considerare și cât mai grabnică îndreptățire. Căci dacă elitele corpului nostru au determinat progresul forestier în genere — de corp, mentalitate și faptă — acesta nu s'a putut realiza și mai ales susține decât pe umărul ocestor tăcuți mobilizați ai păcii.

Așa că bună parte din opera ce ne onorează astăzi — dar pentru care corpul silvic românesc n'a primit încă recunoașterea deplină a oficialității — poartă și amprentele dostoiniciei personalului subaltern, care s'a făcut astfel vrednic părtaş.

Aceasta e vorba de laudă la care socotim că are dreptul armata anonimilor agenți în subordine, și pe care ne place să credem că o va binemerita tot mai mult în viitor.

Nu putem termina aceste câteva rânduri, fără a accentua că vorba de bine ce n'am înțeles s'o preocupăm la adresa personalului silvic subaltern, dorim să fie ca o recunoaștere și satisfacție pentru cei ce-o merită, vrând în același timp să fluture ca o aspră mustrare și un stăruitor îndemn pentru acei ce nu s'au învrednicit de ea până astăzi. Căci nu trebuie să se uite, că pregătirea și priceperea nu dau numai dreptul ci impun și datoria la muncă, în postul unde fiecare e sortit să-și slujească țara și neamul.

Forstunterricht und Forstdienst.

Enseignement et service.

L'auteur, directeur d'une école de brigadiers forestiers, soumet à une analyse les rapports qui existent entre l'école et le service et constate que dans le dernier temps le personnel subalterne, préparé par ces écoles, est à la hauteur de sa mission et constitue un corps dont on ne saurait assez apprécier les services apportés aux administrations forestières.

INDUSTRIALIZAREA LEMNULUI DE FAG IN SUBII

de Ing. șef silvic A. TOCUȘEV

Cuvântul *subie*, deși folosit de mulți, a rămas și astăzi încă nedefinit. Înainte deci, de a intra în studiul acestui sortiment de material, voiu explica termenul.

Prin subii se înțelege bucăți sau dulapi de anumite dimensiuni (a se vedea mai jos) ce rezultă din spargerea buștenilor de fag în sensul razelor medulare, iar după aceea cioplite, pentru a li se da netezirea și dimensiunile cerute de întrebuințare.

Conform uzanțelor comerciale străine (Triest), acest sortiment de material consumat în mari cantități, în special de țările mediterane, este cunoscut în trei clase și anume: cl. I, II și scartul.

Subiile din clasa I, trebuie să fie din lemn absolut sănătos, cioplite în unghi drept (fără nici o toleranță) și în dimensiunile de mai jos. Se tolerează noduri mici dar sănătoase (diam. $1\frac{1}{2}$ —2 cm.) dar care nu străbat în partea cealaltă. De asemenea, se mai tolerează crăpături mici, precum și curburi cu totul mici și aceasta numai excepțional. Subiile din clasa II, sunt bucățile cioplite cu mai puțină precizie, toleranța la această clasă fiind și la dimensiuni de 4—5 mm. în minus. Subiile scart sunt acelea care conțin părți din inimă, putregai, atacuri de insecte, pete, noduri, muchii prea rotunjite, curbură dublă sau dacă este, numai una însă săgeata să nu treacă de 3% din lungime.

Subiilor cele mai căutate pe piețele străine, au următoarele dimensiuni:

Lungimea subiiilor în		Ecarisajul secțiunii transversale		Observațiuni
picioare	metri	degete	mm.	
6	2,05	3×3	87×87	La vânzare prețul se stabilește pe bucată. În comerț când se acceptă condițiunea „monte” se înțelege clasa I și II-a.
6	2,05	4×4	116×116	
9	3,10	3×3	87×87	
9	3,10	4×4	116×116	
10	3,40	3×3	87×87	
10	3,40	4×4	116×116	
12	4,15	3×3	87×87	
12	4,15	4×4	116×116	
13	4,50	3×3	87×87	
15	5,20	3×3	87×87	
15	5,20	4×4	116×116	
15	5,20	5×6	145×173	

În Sudul Banatului, în raza ocolului silvic Berzasca (județul Caraș) datorită marilor suprafețe ce se exploatează (păduri expropriate pentru teren de cultură și izlazuri) și calității bune a fagului din anumite porțiuni de pădure situate în teren accidentat, fără mijloace bune pentru transport (în bușteni nu se putea transporta, deci urma a se transforma în lemn de foc revenind la un preț de vânzare pe m. c. loco pădure pe picior de 30—40 lei) s'a recurs, pentru o mai bună valorificare, la confecționarea sau la industrializarea fagului direct în pădure, reușindu-se astfel să se obțină 90 lei pe m. c. loco pădure pe picior de fag.

Astfel în anul 1932 s'a vândut din pădurile „Ravna”, Ocolul Berzasca, cantitatea de 1900 m. c. fag (loco pădure, pe picior) din care material, un antreprenor din Galafi, a scos 470 m. c. subii, cu un randement de 40%.

Dimensiunile subiiilor confecționate în raza ocolului silvic Berzasca sunt :

Lungimea subiiilor în m.	Ecarisajul secțiunii transversale a subiiilor					Observații
	m/m	m/m	m/m	m/m	m/m	
2	80—80	90—90	100—100	120—120	140—140	
3	80—80	90—90	100—100	120—120	140—140	
4	80—80	90—90	100—100	120—120	140—140	
5	—	—	100—100	120—120	140—140	

Avantajul statului (respectiv Caps.), prin confecționarea în parte a materialului de fag în subii, este mare, din două puncte de vedere :

1) Obținerea unui preț de 90 lei m. c. loco pădure pe picior pentru fag, într'o pădure greu accesibilă unde materialul nu s'ar fi putut transporta în bușteni, ci numai ca lemn de foc.

2) Valorificarea materialului, în termenul prevăzut de hotărârile de expropriere conform L. R. Agrară, deoarece terenul păduros „Ravna” unde s'au confecționat subii era expropiat ca teren de cultură pe seama comunei Bigăr, județul Caraș. Neexploatarea sau nevalorizarea în termenul dat, ar fi avut drept consecință pentru Caps, pierderea materialului după suprafața expropiată (cazul Gârbovăț).

În concluzie : este de preferat ca, în pădurile de fag cu material apt pentru cherestea și unde transportul materialului nu se poate face din cauze bine determinate în stare de bușten, să se adopte confecționarea de subii, mai înainte de a se începe cu exploatarea lemnului de foc.

Industrialisierung des Buchenholzes in «Subii».

L'industrialisation du bois de hêtre.

Lorsque les forêts de hêtre sont peu accessibles et le transport des grumes jusqu'aux fabriques est bien difficile, on recourt parfois à une modalité d'industrialisation sur place, en préparant des *subies*, matériel recherché dans les constructions navales. Cet industrialisation du hêtre reclame un bois sain et de bonne qualité.

Comme détails, l'auteur nous donne les usances commerciales en matière et montre le profit que les propriétaires pourraient avoir, si au lieu d'employer le matériel comme bois de chauffage, ils consentent à façonner des *subies*.

CRITICA, DREPT MIJLOC PENTRU PROMOVAREA ȘTIINȚEI FORESTIERE ROMANEȘTI

— Cu prilejul unei polemici —

de ILIE C. DEMETRESCU

I. GENERALITAȚI ASUPRA CRITICEI ȘTIINȚIFICE IN LITERATURA NOASTRA DE SPECIALITATE.

Sine ira et studio.

Tacit.

În lumea românească, noțiunea de critică are de cele mai adeseori un sens pejorativ. A critica, ar fi cam tot una cu a bârfi. Incontestabil că această concepție își găsește, în oarecare măsură, explicație și justificare în moravurile noastre. Lucrul este însă cu totul greșit și noi avem datoria de a face, cel puțin de acum înainte, ca lumea să-și schimbe părerea în această privință.

A face critica unei lucrări științifice, înseamnă a-i pune în lumină caracteristicile, a lua o atitudine față de dânsa, în scopul de a-i fixa natura și valoarea.

Sub acest ultim raport, se poate distinge o valoare oarecum absolută și una relativă. Frimul caz ar fi atunci când ne referim la însemnătatea și utilitatea unei lucrări în general. Despre valoarea relativă, ar fi vorba numai atunci când ne propunem să stabilim un raport de comparație cu lucrările similare precedente.

Aici interesează, în primul rând, meritul autorului sau ce pas înainte reprezintă lucrarea respectivă, față de stadiul cunoștințelor în materie, la apariția sa. Se poate foarte bine, ca o lucrare să aibă o mare valoare absolută și o mică valoare relativă. În generalitatea cazurilor, o lucrare nouă, și în special ultima ediție a unei lucrări, are o mai mare valoare absolută.

Pentru a ilustra această distincție, pe care critica științifică este datoare să o facă, ne permitem să dăm un exemplu din literatura germană de specialitate. Lucrarea lui Dengler: „Waldbau auf oekologischer Grundlage“, din 1930, reprezintă astăzi, după părerea noastră, cea mai bună carte de silvicultură în nemțește. Ea are așa dar, o mare valoare absolută. Dacă vrem însă să luăm în considerare ceea ce înseamnă acea carte față de nivelul lucrărilor similare, în momentul apariției sale, n'am putea-o pune, de pildă, pe același plan cu lucrarea lui Gayer: „Waldbau“ din 1880. La vremea sa, aceasta din urmă a reprezentat o culme, neatinsă încă de nici o altă lucrare.

Intr'un articol, publicat anul trecut în revista „Viața Forestieră“¹⁾, colegul nostru mai tânăr, D-l Inginer silvic G. Toma, expune într'o foarte frumoasă formă, un punct de vedere aproape unanim acceptat în cercul membrilor Institutului nostru forestier, asupra problemei criticii în literatura noastră de specialitate. Ne îngăduim s'o spunem, că am fost printre primii cari am pledat, într'o consfătuire a membrilor Institutului, asupra necesității inexorabile de a se lăsa să intre în funcțiune cuțitul binefăcător al criticii. Eram indignați, atât eu cât și alți camarazi, de ușurința condamnilă cu care se scriu la noi unele articole și cărți de specialitate. Ne refeream îndeosebi, asupra pericolului ce amenință tânăra și promițătoarea noastră producțiune literară, cu discreditarea în ochii cetitorilor. O persoană cu mari merite și mare responsabilitate în materie de stimularea și conducerea scrisului nostru, ne-a făcut atenți asupra predispoziției multor critici de a cădea în exces. Acest lucru ar conduce la o paralizare a entuziasmului începătorilor, mai puțin experimentați în arta scrisului. „Critică, da, dar nu căinoasă“. Deși cei ce susțineau punctul de vedere de mai sus, ne gândeam, ca și D-l Inginer Toma, numai la o critică obiectivă, am încercat totuși o temperare serioasă a zelului nostru.

În legătură cu aceste lucruri, ne revine în amintire povestea lui Esop cu mâncările de limbă. Acest Esop fiind pus să prepare mâncări pentru două oșpere, odată din cele mai dulci și apoi din cele mai amare lucruri din lume, a pregătit, și într'un caz și într'altul, numai mâncări cu limbă. Cerându-i-se socoteală, ar fi răspuns

1) «Literatura noastră de specialitate», 1936, pag. 449.

prima dată : „Nimic nu poate fi mai dulce pe lume decât limba. Cu ea rostim cuvinte într'aripate pentru cinstirea zeilor și-a eroilor. Pacea între oameni e ținută prin cuvântul cel bun“. Iar în al doilea caz : „Este într'adevăr ceva mai amar decât limba ? Cu ea insultăm și învrăjbim pe oameni“.

Cam acelaș lucru se poate spune despre critica științifică. Ea poate să îndeplinească o admirabilă funcțiune de promovare a mișcării științifice, după cum poate constitui și o serioasă piedică în calea progresului. Depinde de cine o exercită și, mai ales, de mobilul care însufleștește pe critic.

După cum se exprima, acum o sută de ani, un profesor și scriitor german, Dr. Wiedemann, în prefața unei publicațiuni periodice a sa ¹⁾, „Critica — pusă în slujba adevărului și a științei, iar nu a unor interese sau pasiuni meschine — prezintă avantajii de două feluri. Ea contribuie, pe deoparte, la ameliorarea producțiunii scriitoricești în totalul său, și pe de alta, înlesnește celor ce prin ocupațiunea lor nu pot să se dedice în mod exclusiv științei, o orientare asupra progresului acesteia. „Evident, scriitorul care știe că se poate aștepta la o critică competentă, își va da osteneala în mod deosebit, de a fi cât mai bine documentat și de a da o formă cât mai îngrijită expunerii sale. Apoi, fără ca să micșoreze întru nimic meritul lucrării respective, criticul poate, cu acest prilej, să aducă contribuțiuni noi la chestiunea tratată. În acest caz, critica poate deveni o lucrare în sine, uneori chiar mai valoroasă decât cea vizată. Literatura noastră beletristică ne oferă, sub acest raport, un frumos exemplu. Marele nostru Odobescu, rugat fiind de prietenul său Cornescu să-i scrie o prefață la Manualul său vânătoresc, ajunge — fiindcă nu era vânător — să compună acea perlă a literaturii noastre, care este „Pseudokynegeticos“. Bibliografia germană prețuiește, dealtfel, la justa lor valoare, aceste critici, catalogându-le cu grije, ca anexe ale lucrărilor respective ²⁾).

În mod indirect critica contribuie la un fel de clasificare a diverselor științifice. Prin aceasta, ea ușurează sarcina cetitorului obișnuit, indicându-i ce merită a fi citit, în primul rând.

1) Literarische Berichte für Forstmänner, Vol. I, Tübingen, 1832, Vorrede.

2) Vezi publicația bibliografică «Forstliche Rundschau der Zeitschrift für Weltforstwirtschaft».

Deci, a fi critic înseamnă a fi judecător. După cum acesta este un slujitor al justiției, criticul oficiază ca preot în templul științei. El trebuie să aibă prezentă înaintea ochilor, în mod permanent, marea responsabilitate ce incumbă dreptului judecător. Verdictul său trebuie să cadă în chip obiectiv, *sine ira et studio*. Cine se abate dela acest postulat, cine se lasă influențat de „interese sau pasiuni meschine”, este departe de a servi științei. Cunoștințele și talentul scriitoricesc devin, în acest caz, vitejia mercenarului, frumusețea și grația curtezanei.

În afară de acest fundamental lucru, care este slujirea opere științifice, este al doilea element esențial, ce trebuie să aibă o orientare definită și, mai mult sau mai puțin, constantă, în chipul cum privește obiectele criticii sale. Punctul de vedere din care se fixează natura și voloarea unei opere științifice, este al doilea element esențial, ce trebuie să caracterizeze pe criticul adevărat. Dacă această orientare nu-i este proprie, el trebuie, cel puțin, să se alăture unei anumite școli.

În mod formal, critica se poate prezenta ca :

1. recenzie;
2. prefață sau cuvânt de prezentare în corpul lucrării însăși;
3. ca accesoriu sau pretext al unei noi lucrări în materie.

Dintre acestea, recenzia reprezintă cea mai tipică formă a criticii. Prefața sau cuvântul de prezentare, pentru rațiuni ușor de înțeles, nu poate fi decât favorabilă lucrării criticate. Cea de a treia formă, se poate îndepărta mai mult sau mai puțin de obiectivul însăși al criticii putând deveni o lucrare de *sine stătătoare*.

Literatura noastră de specialitate cunoaște într'adevăr o critică; o critică însă, cu multe lipsuri. În generalitatea cazurilor, publicațiunile indigene sunt trecute cu vederea. Ne lipsește curajul și lipsește și mediul prielnic pentru a ne putea spune opinia obiectivă. Autorul român, oricare ar fi el, nu înțelege să se spună decât lucruri bune, cât mai bune, despre lucrarea sa. Altfel, este în stare să te urmărească cu dușmănia sa o viață întreagă. Pentru aceste motive, mulți dintre noi ne vedem siliți de a ne preocupa mai mult de producțiunile străine. În fond, și din considerațiunea că acestea sunt la un nivel științific mai ridicat, deci mai utile pentru cetitori.

Mare parte din puținele critici ale publicațiilor indigene, cad apoi, în exagerări: sau sunt excesiv de elogioase și părtinitoare, sau frapant de pornite să găsească nod în papură. Și una și alta dintre aceste atitudini — dar cu deosebire cea din urmă — nu servesc științei.

Tuturor ne lipsește apoi criteriul obiectiv, orientarea proprie, definită și statornică în materie de activitate critică. Aceasta presupune o solidă stăpânire a specialității, bazată pe o serioasă pregătire teoretică și practică, cu rădăcini bine înfipte în disciplinele teoretice de ordin mai superior.

Oricum, începutul de critică științifică din specialitatea noastră, trebuie adâncit și perfecționat, dacă voim în mod cinstit să progresăm științificește. Fentru realizarea acelei „critici în spirit constructiv”¹⁾, pe care o recomanda D-1 Profesor Stinghe, trebuiesc a fi îndeplinite câteva condițiuni preliminare, de ordin capital și anume :

1. obișnuința de a gândi drept, neinfluențat de interese sau pasiuni;
2. curajul de a ne exprima gândurile obiectiv;
3. curajul de a primi să ni se spună adevărul.

Credem că numai în acest fel vom putea vorbi în numele unei critici obiective și vom putea ridica pretențiuni de reală contribuție la clădirea unei științe forestiere românești.

Die Kritik als mittel zur Förderung der rumänischen Forstwissenschaft.

La critique comme moyen de progrès de la science forestière roumaine.

L'article contient un certain nombre de considérations sur le caractère et la fonction de la critique scientifique en général et sur sa situation dans la littérature roumaine de spécialité forestière.

1) Revista pădurilor 1934, pag. 48.

PROBLEMELE ZILEI

INCENDIILE IN PĂDURI

PROBLEMA PREVEDERII INCENDIILOR

de Dr. Gr. Eliescu

Problemele relative la focuri pot fi privite din două puncte de vedere. Unul este acela al comentării diferitelor condiții în care au avut loc la noi în țară. Aceste comentarii vor fi făcute, probabil, de colegii noștri, șefi de ocoale, cari au avut de luptat cu asemenea calamități. Al doilea punct de vedere e de a grupa problemele într'un sistem, pentru a vedea ce progrese s'au realizat în această materie și în ce stadiu se află astăzi preocupările relative la o știință a incendiilor din pădure.

În cele de mai jos voi urmări acest mod de a vedea.

Cel care cercetează capitolul focurilor într'un tratat de protecția pădurilor, și ceace spunem pentru capitolul incendiilor putem spune pentru orice capitol din protecție, capătă părerea că materia acestui tratat e insuficientă. Deși abundentă, ea nu poate satisface pe practician, mai ales atunci când e vorba de combatere. Astăzi se cunosc suficient de bine *cauzele vătămărilor* (factorii atmosferici din studiul meteorologiei, ciupercile și plantele vătămătoare din studiul botanicei, animalele din zoologie).

Se cunosc și *vătămările în sine* suferite de plante în urma atacurilor (din studiul patologiei vegetale). Dar *condițiile în care nasc diferite vătămări* (degerările, doborârile de arbori, focurile, etc.) adică *fenomenele de protecție propriu zise* se cunosc foarte puțin. Și tocmai cunoșterea acestor fenomene este mai necesară pentru combatere.

În ultimul timp însă, se remarcă tendința de studiu și al acestui domeniu de cercetare. Lucru e explicabil prin faptul că protecția

pădurii e o știință tânără, care va lua avânt pe măsură ce materialul pe care trebuie să-l apere, va deveni mai prețios.

În materie de incendii cercetările actuale tind să găsească date indicatoare în vederea *prevederii* focurilor. Prevederea este absolut necesară pentru o combatere rațională a incendiilor. Aceasta necesită lucrători, aparatură și bani. Pentru ca toate acestea să fie la timp, ele trebuiesc prevăzute cu o probabilitate cât mai mare, care va fi atinsă atunci când prevederea se va baza pe o cunoaștere adâncă a relațiilor cauzale dintre focuri și factorii ce le determină. Astfel cercetarea prevederii se confundă cu însuși studiul cauzelor focurilor.

Asemenea cercetări au fost începute încă din 1922 în Statele Unite ale Americii unde problema focurilor e una din principalele probleme forestiere.

În cele ce urmează voi arăta preocupările actuale în legătură cu prevederea focurilor pentru a putea trage concluziile relative la direcția pe care trebuie să o ia cercetările relative la incendii în țara noastră.

Cercetările americane au toate un scop practic, de-a putea afla în fiecare moment, într'o anumită regiune, dacă este pericol de incendii și cât de mare este acel pericol.

Cercetările lui *Gisborne* și ale lui *Matthews*, au fost îndreptate la stabilirea gradului de pericol pornind dela inflamabilitate. După acești cercetători inflamabilitatea este determinată de umiditate. A fost ales în special acest factor pentru că pe deoparte e unul din factorii importanți în determinarea focurilor, iar pe de altă parte este singurul care are mari posibilități de a varia într'un timp scurt.

Gisborne și *Matthews* utilizează bucăți de lemne de diferite esențe. Aceste bucăți sunt alese ca mărime, formă și esență diferit la cei doi cercetători. Dar utilizarea lor este foarte asemănătoare. Piese de lemn sunt expuse la intemperii, în stațiunile de observația focurilor din regiunea ce trebuie apărută, tot timpul cât durează perioada focurilor. În fiecare zi se măsoară umiditatea relativă a bucăților de lemn expuse. Metoda *Gisborne* face măsurarea cu un hygrometru, cealaltă prin cântărire.

Prin măsurarea acestei umidități și prin comparația ei cu aceea din tabelele făcute în anii trecuți se poate deduce pericolul incendiilor.

O altă metodă aplicată de *Shank* se bazează tot pe indicațiile date de umiditate. Teoria care stă la baza acestei metode, este aceea că pericolul de incendiu nu stă în directă legătură cu umiditatea care variază dela zi la zi, ci cu umiditatea (sau lipsa de umiditate) ce se acumulează într'un număr carecure de zile. Această acumulare este socotită în comparație cu o umiditate de bază pe care autorul o scoate din observațiile focurilor pe o mai mare perioadă de ani. Diferențele cumulative, în exces sau în deficit față de bază, sunt împărțite de cercetător în patru grupe corespunzătoare la patru intensități de pericole. În practică, pentru calcularea zilnică a diferențelor cumulative, e nevoie numai de două termometre (întrucât se ține seamă și de temperatură, iar determinarea se face în cel mult 10 minute. Prin căutarea în tabelă se află gradul pericolului.

Metoda *Loveridge* pleacă dela teoria că deficiturile în precipitațiile anuale se cumulează și că aceste cumulări fiind în raport invers cu suprafețele focurilor pot arăta tendința de creștere sau scădere a pericolului de foc. Indexul făcut de *Loveridge* arată legătura între deficiturile cumulate ale precipitațiilor și suprafețele arse în procente din suprafața totală a focurilor pe o perioadă de 30 ani.

Metoda aceasta pune mai mare preț, în determinarea pericolului de incendiu, pe influența vremii într'o perioadă mai mare de timp, decât de condițiile de pe o perioadă scurtă de timp, cum utilizează celelalte metode.

Din expunerea de mai sus, se vede că cercetările arătate se întemeiază pe presupunerea că incendiile depind mai ales de un factor (umiditatea sau percipitațiile, care, determinat, va putea indica gradul pericolului.

Se constată însă că determinarea pericolului este condiționată de mai mulți factori, cari se pot împărți în două grupe. Un grup de *factori constanți* (proveniți din stațiune și din felul de comportare la foc a materialului) cari pot fi clasafi astfel:

a) În legătură cu materialul ce arde: iuțeala de răspândire, rezistența la combatere, cantitatea de material.

b) Hărțile necesare.

c) Accesibilitatea întrucât aceasta influențează mobilizarea forțelor necesare stingerii.

Apoi un grup de *factori variabili* cari sunt influențați de timp și de gradul de pregătire. Ei sunt:

- a) Inflamabilitatea materialului.
 - b) Probabilitatea întâmplării să ia foc.
 - c) Vântul.
 - d) Vizibilitatea întrucât aceasta influențează descoperirea focurilor.
 - e) Umiditatea.
 - f) Influența anotimpului (perioade de foc lungi sau scurte).
 - g) Posibilități de darea focului prezise sau existente.
- (Crocker).

Prima grupă cuprinde factori relativ constanți într-o anumită regiune și deci diferă din loc în loc. Factorii variabili sau temporari diferă în aceeași regiune din timp în timp. Progresul în acești ultimi ani a constat în a recunoaște că fiecare din acești factori trebuie să fie măsurăți nu numai ghiciți ca până acum (Gisborne).

Aceste constatări au dus la ideea de a se face tabele sau mici aparate mecanice care să integreze efectele fiecărui factor în parte, măsurat după o anumită metodă.

Gisborne a găsit că pentru Northern Rocky Mountain Region U. S. A. probabilitatea incendiului e în legătură cu cinci factori: data sau anotimpul, umiditatea lemnului, vântul, gradul de vizibilitate a fumurilor mici și posibilitățile de incendiare. Aceste cinci cauze, combinate între ele în diferite valori fiecare, ar da foarte multe grade de pericole de incendii. Pentru practică ele sunt grupate de Gisborne în șapte clase sau grade de pericole, care ar fi suficiente pentru regiunea amintită mai sus. Pentru fiecare clasă Gisborne dă o descriere probabilă a efectelor focului și deci o dată asupra intensității lui, precum și organizația necesară a combaterii.

Aceste clase se capătă grație unui nomograph, asemănător celor ce se utilizează în fotografie pentru determinarea timpului de poză, după ce fiecare factor ce intră în determinare a fost măsurat.

Stephenson găsește pentru regiunea Missisippilor U. S. A. ca factori importanți în determinarea focurilor pe următorii: timpul zilei în zi, timpul trecut dela ivirea focului până la descoperirea lui, umiditatea, iuțeala vântului și tipul materialului ars. Din analiza a sute de focuri, Stephenson găsește legătura între suprafața arsă și durata focului, legătură necesară la estimarea timpului trecut dela izbucnire. Apoi legătura între suprafață și felul materialului ce poate lua foc. Acest material e grupat de el în trei categorii: tipul ierbos

ce reprezintă, tipul extrem de inflamabilitate, tipul fără ierburi al regiunilor mlăștinoase și cu arbori care e cel mai rezistent la foc și un tip mediu. Analizează apoi legăturile între suprafețele arse și umiditate, iuțeala vântului, timpul zilei (ora) și perimetrul focului.

Cu datele aflate, Stephenson a construit un nomograph intru câțva asemănător celui descris de Gisborne. Cu acesta se poate obține direct cantitatea de oameni necesară într'un eventual incendiu, după ce s'a estimat cei cinci factori arătați mai sus și ceruți de nomograph.

O încercare de a găsi gradul pericolului de incendii, bazată pe măsurarea temperaturii, a orelor trecute dela ultima precipitație și a umidității reactive a făcut-o *Stickel* pentru regiunile înalte populate cu *Abies balsamea* și *Picea rubra* din regiunea Elk Lake, New-York. *Stickel* a construit un abac care cu ajutorul observațiilor făcute zilnic la anumită oră, se poate urmări gradul de pericol de incendiu, care poate varia la *Stickel* dela 1 la 6.

O interesantă aplicație a statisticii focurilor o face Gray urmărind variația temperaturii medii și în acelaș timp variația cheltuelilor făcute cu combaterea și variația pagubelor cauzate de incendii.

Gray constată că incendiile atârnă de mulți factori și e greu de găsit, valoarea influenței fiecăruia în incendiu. Astfel găsește că datele incendiilor nu corespund cu datele nici unui fenomen meteorologic în parte. Numai pe perioade lungi se observă o paralelizare între incendii și diferitele elemente ale climei, de exemplu umiditatea. Gray găsește însă o foarte bună paralelizare între temperatură și cheltueli. Cercetările lui, făcute pe datele a 27 ani, dau curbe reprezentând acumularea temperaturilor, cheltuelile de stingere și pagubele, curbe ce se suprapun în cea mai mare parte a lor. Constatarea este importantă din punct de vedere economic. Prin aplicația acestei metode se poate afla tendința de creștere sau descreștere a temperaturii și deci se pot prevedea nevoile de sumele necesare combaterilor.

După cum se vede din expunerea de mai sus, prevederea focurilor e bazată pe *analiza incendiilor din trecut*. Această constare este cheia direcției pe care trebuie s'o ia la noi problema incendiilor. Este un corolar faptul că niciodată nu vom putea ataca această problemă dacă nu vom avea o statistică a incendiilor, corespunzătoare

acestor cercetări. Fără a intra în amănunte, cred că o asemenea statistică trebuie să fie cu strictețe obligatorie (așa cum ar trebui de altfel să fie toate statisticele relative la fenomenele de protecție). Să fie apoi uniformă în toate datele ce le cuprinde pentru ca rezultatele să fie comparabile și pentru ca în toate regiunile să fie aplicabile diferitele metode de prevedere și să cuprindă datele absolut necesare asupra factorilor determinanți în cauzarea și descoperirea incendiilor: umiditatea, tăria vântului, suprafața în momentul descoperirii focului, etc.

Această organizare a luării datelor statistice e prima etapă a studiilor asupra focurilor. De abia după ce această etapă începe să procure date se poate trece la etapa organizării combaterii.

Literatură.

- Crocker, C. S.* : What rated fire danger means in region 1. Fire Control Notes Jan. 1937.
- Giesborne, H.* : The principles of measuring forest fire danger. Journal of forestry 1936, No. 8.
- „ Some general principles of rating fire danger. Fire Control Notes Jan. 1937.
- Gray, L.* : Air temperature in relation to fire cost and damage. J. of f. 1936, No. 8.
- Loveridge, E.* : A country-wide forest fire weather hazard index. J. of f. 1935, No. 4.
- Matthews, D.* : Experience with hazard indicator sticks. J. of f. 1935, No. 4.
- Shank, H.* : A measure of forest fire hazard in central Idaho. J. of f. 1935, No. 4.
- Stephenson, G.* : An application of fire statistics to fire control. J. of f. 1936, No. 11.
- Stickel, P.* : Weather and forest fire hazard with special reference to the upper altitudinal spruce-balsam fir region of Northern New-York. J. of f. 1934, No. 1.

MASURI NECESARE PENTRU PREVENIREA ȘI STINGEREA INCENDIILOR.

de Ing. V. Magdaș

Nu aflăm într'o epocă, în care după multe cheltuieli și trudă încordată din partea întregului nostru Corp silvic s'a ajuns la situația de a se fi replantat și refăcut masivele păduroase devastate de incendii. Mare parte din aceste masive au fost ochite și prefăcute de multe ori în cenușe în scopul obținerii de exproprieri pe seama islă-

zurilor comunale, în scopul întinderii cutărei pășuni din vecinătatea pădurii, a lățirii vreunui gol de munte etc.

E fapt cunoscut, că incendiul poate izbucni ușor ori unde în pădure, din neglijență, pe timp de secetă. Pădurile pot fi incendiate însă și de către păstori. Este necesar prin urmare ca pădurile să fie bine păzite. În locurile mai expuse, pe lângă pădurarul cantonului să se dea în fiecare an pe timpul pășunatului câte un paznic, care să supravegheze și să apere plantațiunile în contra pășunatului și în contra incendiului, ce s'ar produce primăvara pe timpul ieșirii turmelor la pășune și toamna pe timpul „coborîtului oilor” dela munte, când păstorii fac focuri pe plaiuri și le lasă nestinse. La fel lasă focul nestins și *turiștii*, adică „nemții”, cari cătu-i vara mișună în toate părțile, prin munți după o „gură de aer”.

În privința apărării în contra incendiilor în general, nu sunt de ajuns numai paznicii anume puși, ci trebuie să se ia măsuri preventive din timp. Între acestea se numără *liniile somiere*, când acestea sunt în permanență curățate și cad perpendicular pe direcțiunea vânturilor dominante, cari ajută propagarea incendiului.

În cazuri concrete, populațiunea scoasă de autorități la stingerea incendiului se așează pe aceste linii, își improvizează mături din nuielă sau târși și bat flacăra pe loc până se stinge.

Aceasta în cazul *focului alergător* și nu a celui de *coroană*. În cazul acestui din urmă, linia somieră trebuie să largă de cel puțin 30—50 m. pentru ca să nu poată sări flacăra dela o coroană la alta. Pentru cazul focului de *coroană*, liniile somiere trebuie să lărgite din timp, operațiune ce durează cu lunile și nu se poate face în timpul stingerii incendiului.

Unde nu sunt linii somiere și există puncte probabile de propagarea incendiului, urmează să se facă din timp deschideri largi de 50 m. Ocolul Rusca-Monțană a executat o asemenea linie pe coama unui munte în lungime de 2,5 km. în 1934 pentru izolarea masivelor de molid pur ale Statului de către o pădure posesorală, în care s'au declarat dese incendii.

Un alt mijloc și cel mai sigur în contra propagării focului de *coroană* este constituirea de *arborete amestecate*, cari prin frunzișul verde al esențelor foioase împiedică înaintarea flăcărilor dela un coronament la altul.

Tot în seria măsurilor preventive intră: întreținerea căilor de

comunicație, potecilor, punților și podețelor, ca în caz de incendiu, comunicația mai ales noaptea să se poată face cu ușurință. S'ar putea întreține cel puțin un *fir telefonic* pe axa longitudinală a unei brigăzi pentru anunțarea incendiului la vreme. O situație sub toată critica astăzi este, că majoritatea ocoalelor silvice nu au telefon și în cazuri date, se va resimți această greșală prin producerea pagubelor de milioane de pe urma incendiilor nelocalizate la timp, pentru o simplistă cruțare de 4000—5000 lei anual cu telefonul unui ocol.

Pentru nevoile locale, mai cu seamă la munte, mijloacele preventive de înlăturarea incendiului le credem suficiente pe cele enumerate mai sus, la cari se mai adaugă imperioasa *necesitate de a se dobori absolut toți ciungii uscați*, rămași în picioare în parchetele exploatate, de oarece — am avut ocazia să constat în 1934 (10—13 Maiu) cu ocaziunea unui incendiu pe Valea Craiului, din ocolul Armeniș — în timpul vânturilor violente, acești ciungi au rolul de purtători de flacără pe distanțe apreciabile. Astfel, după ce am localizat focul cu vre-o 300 de muncitori plus o companie de soldați dealungul unui pârâu, ne-am pomenit că pe coastă în spatele nostru la 150 m. au luat foc spre vârf câțiva ciungi uscați și așa nu a putut fi localizat incendiul decât de-alungul altui pârâu, după ce au fost doborâți ciungii din calea scânteilor cu firize aduse dela societatea exploatatoare.

Cu această ocaziune am mai constatat că pentru asemenea evenimente nu există nici un fel de organizare:

Izbucnește incendiul, se trimite companii de soldați, toți cu arme... jandarmeria ridică de prin comune sute de oameni, o mixtură de populație de toate etățile și ambele sexe, unii desculți, cei mai mulți cu mâna goală și foarte puțini cu sape, securi, hârlețe sau greble.. Personalul silvic, brigadierul, cu 6—7 pădurari după el, se mișcă și el printre cei sosiți la spectacol în sus și în jos în fața incendiului, fără să știe, ce să înceapă.

Autoritățile administrative sunt și ele în plină activitate pe la telefoane, iar pădurile ard... Am întrebat, ce rost are armata cu puști fără unelte, mi s'a spus că va încadra populația să nu fugă... populația debarcată la capătul liniei forestiere dela un timp se plânge că îi este foame. D-l major i-a scos la repezeală ca la foc.. Ce are a face. Noaptea pe la orele 11 trebuie să se încoloneze toată lumea și să urce pe vale în sus 9 km. până la locul incendiului.. lipsă de

punți... podețe, întuneric, jale pentru cei desculți, murmur, înjurături... iar incendiul sfârșe și progresează repede sub împingerea vântului...

Întâiu de toate șeful secolului să scoată cel puțin odată pe an întreg personalul silvic, sau pe brigăzi la o porțiune de pădure care i se pare că va putea fi incendiată și apoi cunoscând direcțiunea vântului dominant să le explice detaliat, pe care pârâu să se ia poziție, care ar fi linia probabilă de oprire, repartizând fiecărui pădurar și brigadier câte un sector bine determinat din această linie, din care să răspundă în cazul dat, unde să știe să conducă oamenii, ce-i vor sosi, cum să-i împartă pe echipe, de unelte și mijloace de stins. La alegerea acestei linii se cere o oarecare prudență mai ales la munte unde dacă s'a ales linia de apărare pe vre-un pârâu afundat între stânci sau când cordonul de lucrători are în spate o coastă abruptă, riscă să scoată oamenii de acolo pe targă, asfixiați, pânjoliți gata. Se întâmplă, (s'a întâmplat un caz) acolo unde sunt stânci de calcar, că acestea înfierbântându-se își măresc volumul, se dislocă și se rostogolesc peste vreun muncitor. Asupra acestui fapt încă urmează a se atrage atențiunea personalului. Prin urmare alegerea liniei de oprire se face în funcțiune de iuțea de propagare a incendiului spre a se câștiga timpul suficient necesar lucrărilor de localizare, în funcțiune de posibilitatea de înșiruire a muncitorilor. De aceea sunt cazuri unde se jertfesc importante porțiuni de pădure lăsându-se pradă flăcărilor numai pentru a se putea alege o singură linie de oprire sigură, pe care să se poată lua toate măsurile de localizare pentru ca atunci când ajung acolo flăcările trebuie să fie gata și lucrările și toată lumea să fie în măsură să acționeze prompt cu toată siguranța de reușită.

Așa de pildă dealungul pârâului: cu maluri înierbate, sau dealungul unui drum sau pe muchea unui deal (mai preferabil este pârâu unde se găsește situat favorabil, având și apa la îndemână) se vor înșirui cei cu sapele și lopețile pentru curățirea unui brâu de apărare. O parte din muncitori vor confecționa măști improvizate din crenguțe cu frunze legate cu gujbe pentru baterea pe loc a flăcărilor. La focul alergător prin păduri mari cu pătură moartă, la facerea brăurilor de izolare, pe lângă sape și lopeți se vor întrebuința și greblele. Pentru stingerea buturugilor cari propagă incendiul pe sub pământ prin rădăcini, se vor aduce găleți cu apă iar unde nu este

apă, găurile aprinse pe margini se vor infunda cu pământ. Se vor întrebuița joagăre (firize de doi) pentru tăierea ciungilor, țapine pentru rostogolirea ciungilor la vale, securi pentru curățirea crenșurilor și căzăturilor peste drumuri. Din oamenii cari au găleți, se va forma un releu — (lucru foarte important pe coastele munților) — la distanțe cât mai apropiate (10—20 m.) pentru purtarea apei din pârâu pe coastă la stingerea buturugilor. Trebuie accentuat că incendiul localizat, nu este stins. El trebuie să fie bine supravegheat încă timp de 2—3 zile și uneori și mai mult prin posturi, cari rămân acolo și cărora li se lasă și mijloacele necesare.

Din uneltele amintite, cel puțin câteva bucăți ar trebui să constituie un fel de stoc intagibil aflător în permanență la cantonul de pădurar ca: ferestreae de doi, bine ascuțite, 10 țapine, 10 securi, 10 găleți de pânză sau tinichea și un număr de sape și lopeți.

S'ar putea interveni la unitățile militare din zonele forestiere, ca unitățile trimise la stingerea incendiilor, să vină cu unelte terasiere mari și numai în mod excepțional cu câteva arme. Să aducă și găleți¹⁾, iar dacă nu au, Statul să-i înzestreze cu asemenea unelte. Și unitățile militare să ajute din oficiu, fără să mai ceară plata zilelor de lucru, de oarece rația zilnică de întreținere o au prevăzută în buget și este oarecum descalificant faptul, să vie să ceri Statului — care îndură pagube de milioane uneori și va avea de făcut cheltueli însemnate cu refacerea arboretului incendiat — o contribuție pentru o asistență, la care ar trebui să fii obligat moralmente să colaborezi din oficiu. Mai curând ar fi echitabil să se plătească ziua de lucru muncitorilor, cari nu-și au asigurat rația de hrană zilnică și își mai pierd și lucrul de acasă.

Primăriile să fie avertizate pentru asemenea ocaziuni să scoată oamenii cu unelte: găleți, sape, lopeți, târnăcoape și securi, dar între acestea să se găsească din toate uneltele amintite.

Să nu mai lasă desculți și să-și aducă populația hrană, la munte cel puțin pentru 2 zile, exclusiv călătoriile de dus și întors. Pe urmă să se schimbe cu locuitori din alte sate.

Măsurile schițate mai sus trebuiesc luate din vreme și adaptate

1) Am văzut soldați din Gorj de-o impresionantă hărnicie. Pe o coastă cu urcuș greu, cărau apă cu bidioanele ca să stingă niște buturugi. Dacă aceștia ar fi avut unelte și găleți!..

sau modificate după cerințele de aplicare tactică locală din fiecare ocol — aceasta cât mai curând posibil, de oarece acuși iese musca din ciot, colțul ierții din pământ și turmele la pășune, când păstorul nu poate fi fără foc... iar incendiile, — foarte probabil — vor scoate iarăși limbi de pară ici-colo în cuprinsul pădurilor și atunci orice țipăt de alarmă în gazete: „Ard pădurile țării”, „Pădurile țării în flăcări”, etc.. nu constituie altceva decât câte un junghiu în inima silviculturului, pagube pentru Stat și răni în corpul pădurilor, cari nu se închid decât după decenii.

ASIGURARI FORESTIERE CONTRA INCENDIILOR PRIN SOCIETĂȚI DE ASIGURARI

Ing. Ion Dragomir

Inspector la Banca Centrală Cooperativă.

Mărirea sau cel puțin conservarea pădurilor noastre precum și a oricărei averi forestiere (fabrici, depozite de bușteni, cherestea, etc.), nu e prea ușoră, dacă ținem cont că ele sunt expuse a se pierde datorită numeroaselor cauze, printre care cele mai importante sunt: risipa, furtul, agenții atmosferici, războaiele, focul și nepriceperea în general.

Contra tuturor se pot lua măsuri de protecție, dar cu toate acestea, calamități tot se produc cândva.

Nici furtul, nici agenții atmosferici (furtuni, inundații etc.) și nici chiar alte nenorociri nu distrug pădurile și produsele lor mai mult decât focul.

Incendii forestiere în România au fost numeroase și continuă să fie.

Vorbind de pădurile în picioare, Statul, ca cel mai mare proprietar, a avut de suferit mari daune, în special în pădurile de rășinoase și plantații, dar chiar și pădurile de foioase se aprind cu o iușeală deconcertantă, pe care e atât de greu să le mai stingi, odată ce s'a pomenit și întins flagelul.

Nu mai vorbim de fabricile și depozitele de cherestea, cari odată incendiate se distrug în întregime, rar și cu foarte mare greutate putându-se salva ceva.

Ce se poate face contra acestei nenorociri?

Mai întâiu putem s'o evităm, micșorând puțința izbucnirii in-

cendiilor, prin mijloacele tehnice și administrative cunoscute. Dacă totuși întâmplarea nenorocită s'a ivit, putem evita efectul distrugător salvând o parte din averea forestieră primejduită (pădure, fabrică, depozite de cherestea și bușteni, lemne de foc etc.), prin aplicarea diferitelor sisteme și mijloacele de care dispune proprietarul sau arendașul.

Un mijloc eficace pentru a se acoperi în mare parte riscurile (daunele), datorite incendiilor, este „asigurarea”¹⁾, cunoscută în toată lumea, deci și la noi în țară.

„Asigurarea” are de scop împărțirea unei pagube viitoare, individuale, nesigure, asupra unui număr mare de oameni asigurați, prin contribuția tuturor celor expuși primejdiei, și cari contribuie cu sume dinainte fixate, numite *prime*, primele acumulate servind la acoperirea daunelor²⁾.

Omul își asigură contra incendiului, în special riscurile cele mai mari.

Lemnul, sub toate formele și fabricile de cherestea împreună cu anexele lor, prin faptul că prezintă o mare inflamabilitate, fiind expuse pe o scară întinsă calamității incendiului, au fost printre primele averi cari s'au asigurat la diferite societăți de asigurare contra incendiului.

Dar pentru a putea discuta această problemă să dăm unele noțiuni referitoare la asigurări :

Asigurarea este mijlocul prin care proprietarul unei averi lovite de un sinistru, va fi despăgubit de paguba suferită cu acest prilej. Prin acest mijloc, asigurații sunt puși la adăpost de o primejdie la care sunt, fără încetare, expuși.

Scopul asigurărilor este garantarea contra pagubelor produse de sinistre (incendii, inundații, etc.).

Mijloacele asigurării sunt : Adunarea unui fond comun, proporțional cu riscul fiecăruia și împărțirea pagubei suferită de unii, asupra tuturor.

Primele fixate în tarife, numite și prime clasificate, sunt aproape aceleași la toate societățile de asigurare și se socotesc în

1) Prin «asigurare» înțelegem contractarea cu scop de asigurare între proprietarul sau arendașul bunurilor și o societate de asigurare.

2) N. Ghiulea. Asigurări agricole, București 1932.

procente la mia de lei asigurată. Ele variază, în materie de asigurări forestiere, de la 1% la 70%. De ex. pentru o pădure de rășinoase în picioare se calculează o primă anuală de 7%, astfel că pădurea având o valoare de 3.000.000 lei se va plăti o primă de 21.000 lei.

Pentru concurență, societățile necartelate fac rabaturi cari variază de la 5% la 30%, ba chiar și mai mult.

Primele se plătesc după anumite norme și dispozițiuni. De ex.: la începutul anului, la încheierea contractului de asigurare sau la datele fixate în contract.

În cazul când asigurarea se face pe mai mulți ani (poliennială), de ex. pe 10 ani, ultimul an sau ultimii doi ani de asigurare, sunt scutiți de plata primelor.

Actul încheiat ca contract de asigurare între părți se numește poliță de asigurare, care cuprinde condițiunile generale și speciale de asigurare, obiectul asigurării, prima încasată, data de când și până când s'a contractat asigurarea etc.

Despăgubirea este suma ce se dă asiguratului lovit de sinistru pentru compensarea pagubei pe care a suferit-o în patrimoniul său asigurat.

După garantarea de risc pe care o urmărește în general, asigurările pot fi clasificate în două mari grupe :

I. Asigurările private.

1. Comerciale — societățile de asigurare cu prime fixe (capitaliste sau cooperatiste), sau mutuale;
2. Sociale — asociațiile mutuale.

II. Asigurările publice.

- 1' Administrate de Stat : a) cu scop fiscal și b) cu scop de politică socială ;
2. Controlate și subvenționate de Stat cu scop de politică socială.

Fiecare din aceste grupe poate organiza asigurări de persoane, asigurări de bunuri și asigurări de raporturi, deci și asigurări forestiere contra daunelor de incendiu.

Toate asigurările sunt întemeiate pe creditul care se dă asiguratorilor.

Urme despre ideea de asigurare găsim încă din antichitate, dar nu în înțelesul ce-i dăm azi. Atunci era vorba numai de trecerea unui

risc, adică a expunerii, la o pagubă posibilă dela o persoană asupra alteia, în schimbul unei remunerații.

Cele mai vechi asigurări s'au făcut de către Fenicieni, Egipțeni și Greci, față de riscurile maritime.

În secolul X și XI, în Germania, s'au organizat „Gildele”, care nu erau altceva decât niște societăți înființate de țărani, pentru a se ajuta reciproc, în cazul nenorocirilor rezultate din riscuri agricole.

Primele începuturi de asigurări în contra incendiilor le găsim, prin veacul al XVI-lea, la Paris și Londra, sub formă de mici asociațiuni locale și de ajutor reciproc. Azi societățile cele mai puternice de asigurări, din lume, se găsesc tot la Londra și Paris, având capitaluri și rezerve formidabile, cu sucursale și legături mondiale, mai ales în ceea ce privește reasigurările.

Cele mai importante asigurări forestiere, în ultimii ani, s'au făcut în Norvegia, Suedia și Finlanda, după care urmează Germania, Franța și Statele Unite.

Astfel în Finlanda unde pădurile ocupă 63% din suprafața solului, adică 20.205.000 ha., din care Statul are peste 5.000.000 ha., păduri, s'a înființat secția de asigurare forestieră a mutualei „Sampo”, împrumutând modul de organizare din Germania, subvenționată și controlată de Stat, și care asigură :

a) Arbori mici de cel mult 5 m. înălțime și 0,125 m. în diametru la 1,30;

b) Arbori în vârstă de exploatare și

c) Arbori doborâți și curmați, aflați la locul exploatării;

d) Bușteni depozitați în tasoane și depozite;

e) Lemne de foc stivuite la cioată și depozite;

f) Chereștea depozitată oriunde.

Asemenea asigură și păduri tinere sub 10 ani, pentru cheltuielile necesare replantării arboretelor distruse de incendiu.

Până la 31/XII 1935, soc. „Sampo”, avea peste 2.500 contracte de asigurări forestiere contra incendiilor.

Asigurările contra incendiilor fabricelor de chereștea, instalațiilor forestiere și lemnului de toate speciile și sub toate formele, au luat naștere în România, odată cu dezvoltarea industriei lemnului, adică de prin anii 1880—1885.

Ele s'au dezvoltat treptat, astfel că azi nu se poate concepe industrie forestieră neasigurată.

E drept că aceste asigurări au fost înțelese și s'au dezvoltat în raport cu starea de pregătire, de cultură, a industriașilor exploatare de păduri sau a proprietarilor de masive forestiere, ori această stare a mers și ea progresând până acuma, când aceste averi, în general, sunt administrate de conducători pregătiți, pe lângă pregătirea profesională având și studii economice, financiare, etc.

Azi aproape toți proprietarii fabricilor de cherestea și exploatare de păduri, în special societățile capitaliste și cooperative, au înțeles importanța asigurărilor contra incendiilor, asigurându-și averile, considerând prima de asigurare mai mult decât un neiertat impozit și plătind-o cu cea mai mare precădere, de cele mai multe ori înainte de termenele fixate în polițele de asigurare. Așa se și explică faptul că Statul n'a venit cu vre-o lege prin care să oblige pe acești industriași sau exploatare de păduri să-și asigure averile contra incendiilor, așa cum a venit cu legea pentru asigurările muncitorești sau în ultimul timp cu legea asigurărilor agricole, deși ruinarea mai multora din aceste industrii sau bunuri nu e numai pagubă individuală, ci este o pagubă integrală, națională, resimțindu-se economia țării. Statul având interesul ca energiile individuale să nu devie inerte, fie prin descurajare, fie prin lipsa de mijloace de acțiune.

La început, la noi, asigurările forestiere contra incendiilor, s'au făcut fie direct la societățile de asigurări din străinătate, de preferință în Austria și în Germania, sau la anumite agenții sau sucursale ale acestor societăți, înființate în România, mai ales organizate în vederea asigurărilor pe viață și cu ramuri de asigurări contra incendiilor.

Azi în România fac asigurări forestiere contra incendiilor aproape toate cele peste 20 societăți capitaliste existente în țară, din care una cooperativă¹⁾, toate având la bază statute încadrate de legea pentru constituire și funcționarea întreprinderilor private de asigurare și reglementarea contractului de asigurare, cu ultima modificare din Aprilie 1932.

Când riscurile sunt excepțional de mari, societățile de asigurare sau „concernele”, reasigură în străinătate, la societățile puternice de asigurare, riscul contractat, pentru ca eventuala daună să

1) Soc. Coop. «Vulturul» pentru asigurări generale, cu sediul în București.

poată fi acoperită cu ușurință, fără a se apela într-o proporție prea mare la fondurile și rezervele proprii.

În general, asigurările forestiere contra incendiilor s'au făcut și se fac datorită în primul rând obligațiilor puse de către creditori față de asigurați.

Astfel, ca să dăm un exemplu, până în anul 1930, cooperativele forestiere, debitoare fostei Centrale a Cooperativelor, au fost obligate de aceasta să-și asigure, prin ea, contra incendiilor, întreaga lor avere, care garantează creditul acordat (fabrici, imobile, păduri în picioare, bușteni, lemne de foc, cherestea, etc.), la societatea „Agricola-Fonciara”, care la rândul său emitea polițe cu riscuri repartizate și pentru celelalte societăți asociate (cartelate), după proporția convenită de acest concern. Această obligație reeșia de pe urma faptului că aceste cooperative garantau creditele acordate cu ipotecă pe imobile (fabrici și alte instalații) și gajuri pe materiale lemnoase fasonate în bușteni, cherestea, lemne de foc sau chiar păduri în picioare.

În anul 1930 organizându-se prima societate cooperativă de asigurări generale „Vulturul”, având ca rază de activitate întreaga țară, Banca Centrală Cooperativă continuă să asigure la această societate, averile cooperativele forestiere, debitoare ei.

Tot la această societate cooperativă de asigurări și-a asigurat și C. A. P. S.-ul un activ forestier în valoare de lei 85.240.000, compus din bușteni și cherestea, gajate Băncii Centrale Cooperative pentru Creditul de 55.000.000 lei, ce i s'a acordat prin reescompt la B. N. R., la 26 Iulie 1933, conf. Legii cooperatiei și Legii Warrantelor.

Societatea Coop. „Vulturul” pentru asigurări generale, funcționând pe baza legii pentru organizarea cooperatiei, oferă membrilor și asiguraților săi, condițiuni avantajoase, în ceea ce privește prima de asigurare și scutiri de taxe și impozite, iar în caz de incendii, lichidări onorabile, ceea ce îi face pe mulți s'o prefere înaintea altor societăți capitaliste de asigurări.

Orice societate de asigurare, face prealabile cercetări asupra riscului propus de a fi asigurat și numai după aceea se decide asupra acceptării sau neacceptării asigurării.

Evident că cel mai serios client al acestor societăți ar fi Statul sau persoanele morale și juridice, proprietare de averi forestiere,

precum Eforia Spitalelor Civile, Domeniile Coroanei, Fondul Religionar, etc.

Până în anul 1930, Casa Pădurilor și-a asigurat fabricile și clădirile la diverse societăți de asigurare, plătind anual prime ce variau între 1.500.000—2.000.000 lei.

Desigur contra incendiilor pentru pădurile în picioare sau materialelor fasonate în regie, până la acea dată operațiile de regie fiind reduse, nu s'a ocupat.

Odată cu înființarea C. A. P. S.-ului, s'a părăsit vechiul sistem de asigurări, aplicându-se un regulament de autoasigurare, care are de scop alocarea anuală a fondurilor necesare acoperirii daunelor de incendiu la fabrici, clădiri și depozite de materiale lemnoase fasonate, soarta asigurărilor pădurilor în picioare fiind aceeași din trecut.

Dacă s'ar face o statistică exactă a daunelor pe care anual le suportă Statul, asupra averii administrată de C. A. P. S., în mod cert s'ar constata că fondul de asigurare e cu mult prea mic pentru a acoperi valoarea daunelor provocate de incendii forestiere și că în orice caz primele ce s'ar plăti anual pentru asigurarea riscurilor mai importante, n'ar întrece — cum zic unii — valoarea daunelor provocate în același interval de timp.

Problema asigurărilor forestiere contra incendiilor trebuie studiată mai profund și la noi, ca în alte țări, atât timp cât până azi ne lipsește deplina cunoaștere științifică a focului, mai ales în pădure, fapt pentru care mijloacele pentru revenirea și combaterea lui nu sunt întotdeauna sigure.

Până atunci, ca măsuri preventive, nu trebuiesc neglijate asigurările contra incendiilor forestiere prin societăți de asigurări.

INCENDIILE ÎN PĂDURI SUB VARIATELE ASPECTE ALE PROBLEMEI

de Ing. Cezar Cristea

„Omul prudent își face vara sanie și iarna car“; dicton ce poate justifica suficient faptul că la „problemele zilei“, — încă din primăvară, deci aparent prematur, — se atacă flagelul incendiilor în păduri, anticipăm, spre a nu aștepta răul să fie fapt consumat, ci pentru a cunoaște: simptomele, cauzele, efectele și remediile boalei.

Am mai scris ceva și vara trecută în „Curentul”, prin Iulie, despre : „Incendiile catastrofale în păduri! De asemeni, d-l Prof. D. Drâmbă în ziarul „Universul”, tot prin Iulie a scris două articole consecutive : „Aviația și apărarea pădurilor de incendiu”, — d-sa rezumând cele două funcții esențiale : semnalizarea și stingerea directă a focului, — pe care le putem aștepta și cere avionului modern, în continuu progres și pus tot mai mult la îndemâna omului, în slujba civilizației.

Rezultatele din Landele franceze, obținute de aviație și semnalate de aéro-club, pentru regiunea cu păduri de pini, lesne inflamabile, sunt concludente, — cu o rezervă însă : deocamdată sunt prea costisitoare dat fiind costul orei de zbor, și al produselor chimice ignifuge etc. : — așa de ex. se calcula : 15 avioane ar fi necesare pentru un incendiu pe front de 1500 m. ; un avion tip bombardament cu sarcină utilă 2000 litri apă, poate uda o bandă lată de 100 m. și 80 m. lungime; dar pentru a nu-i jena flăcările și a nu expune motorul și operatorii, trebuie să se mențină la peste 200 m. înălțime și așa să fie pulverizată și înaintea focului. Obstacol constă tocmai această greutate a lansării exacte a apei pe linia de foc și costul ridicat al : gazelor asfixiante, bombe și produse ignifuge.

În concluzie : avionul este excelent mijloc de observație și rapidă semnalizare; însă la stingerea directă nu prea e posibil tehniceste deocamdată, Oricum, Franța a pus problema; iar Sindicatul Central al proprietarilor forestieri, prin d-l Raba, președintele Uniunii forestiere, se interesează susținut de ea.

Dar tot în Franța, ceea ce noi am semnalat dealtfel în revistele noastre cu câțiva ani în urmă, s'a pus și problema : *Asigurării mutuale forestiere*, având asociații sindicale și consiliu forestier, cu comisiuni locale, sau pe districte, cu deplină libertate de acțiune, fondând sistemul de asigurare și protecție pe însuși concursul spontan și voluntar al proprietarilor interesați, firește cu ajutorul Statului și autorităților.

Intre flagelele ce distrug pădurile : insecte xylofage, torenți și avalanșe, inundații, — pășunatul merge mână în mână cu incendiile, cari în majoritatea cazurilor nu sunt decât o consecință a lor, a neglijenței păstorilor. La fel și în cazul neglijenței vânătorilor, excursioniștilor și petrecăreților, preținși iubitori ai naturii

și vieței în aer liber, cari uită jarul nestins în vetrele din cabane sau poeni, făcute ca vai de ele. Și astfel focul se propagă vertiginos alimentat de vânt, și pătura moartă a frunzelor sau rășina. — atât în pădurile de rășinoase, cât și cele de foioase. Mai intervine aici și plăcerea sadică, — de esență „neroniană“, a celor care dau foc și din curiozitate, sub instinctul și geniul răului, sau... din setea neogoită a țăranului de a mai distruge pădurea și face loc pentru pășunatul vitelor, cultură, etc., profitând de dărnicia naturii, care o reface la loc, dar foarte greu pe suprafețele arse de incendii.

Societățile norvegiene de asigurare mutuală contra incendiilor de păduri au înmulțit stațiile de supraveghere și semnalizare a incendiilor, având centrale telefonice și posturi de semnalizare chiar pe locuri depărtate și puțin accesibile, dar cunoscute ca proprii și expuse acestui flagel. La fel și în *Finlanda*.

Delegatul Norvegiei a semnalat faptul într'un congres de agricultură internațional, prezentând date statistice în grafice și fotografii extrem de interesante și convingătoare despre randamentul și utilitatea acestor asigurări mutuale forstiere.

Congresele noastre și moțiunea chiar din anul trecut au preconizat: un *credit forestier* ce va îngloba și chestia asigurării contra incendiilor: dacă nu, — se putea îngloba în *creditul agricol* — noua lege a departamentului nostru.

Cauzele incendiilor? La cele amintite, se mai pot adăuga: scânteile unei locomotive în apropierea căilor ferate; o simplă țigare aruncată din neglijență de trecător, și ceea ce poate părea paradoxal, — dar semnalat chiar la „Curiosități științifice“ — s'au semnalat cazuri când focul a luat naștere dintr'un simplu ciob de oglindă sau de sticlă, transformat în lupă, și deci focar convergent al razelor solare!

Eu am avut norocul sau neșansa de a sta ore și chiar zile întregi la localizarea și stingerea unui astfel de foc groaznic, pe când eram șef de ocol, conducând personal operațiunile. Sunt *fapte trăite aievea* și abia acum date în vileag; — oricum, răul nu a devenit catastrofal și grație eforturilor supra omenești ale locuitorilor satelor vecine, venind dela câțiva kilometri, cu biete unelte primitive, cele casnice și devotamentului personalului subaltern, — partida a fost câștigată. Focul era la mari altitudini, în ținutul Făgărașului. Dar tot pe acolo, mi s'a părut ciudat cum unii pretinși „inteligenții“, sportivi și vânători, — se cam îndeletniceau, — cu voe

și fără voe sau din greșală, cu arderea cabanelor, a caselor de adăpost situate dincolo de limita vegetației, distrugând valori și comori de frumusețe, moștenite dela așezărilor străine din trecut.

Trebue deci *insuși* poporul educat în acest sens; nu sunt suficiente nici avizele sau placartele „contra incendiilor”. Să inițiem sistematic o propagandă în acest sens, până va intra în firea și moravurile nației mai mult drag de arbore și respect de bunurile colectivității, ale mai multor generații.

Congresul Internațional dela Roma, prin 1926 (ca urmare a anchetei Institutului Internațional Agricol dela Roma), a editat un volum impresionant circa 500 pagini literatură, în speță. L-a semnalat faptul colegul nostru d-l At. Haralamb. Intre răspunsuri, firește, — *România... lipsă!*...

Congresul în lucrările sale analiza: cauze și efecte-pagube, mijloace: preventive și de combatere.

Iar *concluziile* erau că focul în păduri nu e un fenomen particular țărilor cu climat cald și uscat; e indiferent de specii și regimurile aplicate; gravitatea incendiilor este totuși funcție de: calitate, vârstă și speciile arboretului, de mediul sau stațiunea și lipsa apei, a mijloacelor de combatere și de transport.

Pagubele materiale nu rezultă numai din arderea arborilor în picioare (a căror vegetație e compromisă), a pueților și regenerării, a arborilor doborâți sau materialului fasonat și chiar stivuit adesea în parchete. Incendiile fac *solurile inapte de regenerare normală și naturală*, iar dacă se repetă produc modificări profunde structurale și de durată în condițiile *ecologice* locale, periclitând refacerea naturală cu esențe prețioase. Lipsește cunoașterea științifică a fenomenului și sistemele de semnalizare rapidă, acele de combatere efectivă și *asigurările*. Conclavurile — forurile — internaționale au propus: conferințe de experți tehnici și plan uniform de studiu în toate țările.

La noi problema e deschisă, și din păcate nu arareori ne e dat să înregistrăm fenomenul incendiilor, pustiind păduri din cele mai frumoase, la care contribuie, *repetăm accentuat*, lipsa de organizare în speță. Dar *mai ales lipsa de suflet forestier al națiunii*... Spre acest țel avem de lucrat noi *silvicultorii* și sincerii prieteni ai pădurilor.

Waldbrände

Les incendies en forêts.

En Roumanie le problème des incendies en forêts est presque aussi aigu que dans les pays à climat méditerranéen, car elle a des étés brûlants où les fortes chaleurs amènent une évaporation presque complète des précipitations des mois de Juin et Juillet. D'autre part, il faut, ajouter que la Roumanie est un pays agricole dont les habitants s'occupent aussi de l'élevage. Le pâturage des moutons dans les alpages s'exerce sur une grande échelle et les forêts n'en échappent pas. Or les bergers — comme partout d'ailleurs — sont ceux qui provoquent le plus souvent les incendies.

C'est le motif pour lequel la rédaction de la revue a mis en discussion ce problème qui vient à l'ordre du jour, car la saison d'inalpage est arrivée. A ce propos, elle a reçu quatre articles, dont voilà les idées dominantes.

L'auteur du premier article montre les méthodes dont on dispose aujourd'hui pour la prévention des incendies en forêts. Il constate que chaque pays, pour élaborer des méthodes efficaces, doit s'appuyer toujours sur les conclusions qui se dégagent des statistiques sur les incendies enregistrés dans le pays respectif. Aussi il conclut que pour la prévention des pareils fléaux dans nos forêts s'impose qu'on fasse d'abord des études statistiques sur les causes qui les provoquent.

Le deuxième article s'attache surtout aux moyens à prendre pour la localisation et l'extinction des incendies déjà déclanchés.

Le troisième s'occupe de l'assurance des forêts, des installations et des matériaux, aussi que de la pratique des sociétés d'assurance.

Enfin le dernier discute la négligence comme la cause la plus fréquente des incendies.

TAXODIUM DISTICHUM

de Ing. GR. GR. MARINESCU

Taxodium distichum, este una dintre esențele exotice asupra cărora s'au îndreptat privirile noastre în ultimii ani, datorită creșterilor anuale mari și calității lemnului.

În țară, nu avem arborete de vârste înaintate, dar avem un număr suficient de arbori crescuți izolați, sau în pâlcuri, prin parcuri și grădini, de unde se pot trage unele concluzii.

În grădina publică a orașului *Caracal*, se găsește un grup de 7 exemplare, pe marginea lacului, plantați în anul 1905—1908, având astăzi înălțimi cuprinse între 12—15 metri, cu diametrul terier de 25—45 cm. cu trunchiuri drepte, fructificând anual, cu un procent mic de germinație. Părțile exterioare luminate ale grupului sunt încărcate cu crăci lacome, iar cele interioare s'au elagat natural. Ca subarboret, vegetează în bune condițiuni *Sambucus nigra*, *Craetagus* și ulmul.

Taxodium distichum, crescut în pepinierile din Ocolul *Caracal* începând cu anul 1933, n'a vegetat în bune condițiuni, îngălbenindu-i-se frunzele, deși nu i-a lipsit acoperișul și umezala. A suportat însă, bine, gerurile din timpul iernilor. Creșterile anuale înregistrate în primii ani au fost mici, ajungând, la vârsta de 4 ani, la o înălțime totală de 60 cm. Incercările făcute pe mici suprafețe în anii 1933—35 le găsim bine venite, urmând să servească ca stațiuni de experimentare. Credem însă că nu este indicată semănarea în pepinieră, a unor cantități mari de semințe, problema împăduririlor cu *Taxodium distichum*, neputându-se pune în Ocolul silvic *Caracal*.

Credința că *taxodium distichum* ar fi indicat la înobilirea zăvoaielor și estroavelor din acest ocol este greșită întrucât :

1) Solurile inundabile sunt contraindicate Taxodiului, această specie ne suportând să rămână mult timp cu rădăcinile orizontale în apă. Inundarea de o mai lungă durată a rădăcinii orizontale (cu funcțiune respiratorie) aduce uscarea arborelui prin asfixiere.

2) Solurile neinundabile nu sunt de asemenea indicate, esența cerând multă umezeală.

Taxodium distichum trebuie să se cultive pe marginea lacurilor sau pe soluri umede cu nivelul apei constant.

Ostroavele și zăvoaiile inundabile ale Dunării (rețușe) lăsate salciei și plupului de Canada, cel puțin pentru moment, iar pe solurile neinundabile trebuie să se intensifice cultura stejarului cu speciile sale de amestec.

SALCĂMUL ROMÂNESC.

de Ing. GR. GR. MARINESCU

Nu este vorba de salcâmul care ar fi crescut spontan la noi, ci de salcâmul crescut izolat prin curțile sâtenilor din județul Romanai, cari l-au botezat astfel, spre a-l diferenția de salcâmul de nisipuri.

La prima vedere, această clasificare cu numiri deosebite, nu pare a-și avea rostul, însă după puține cercetări se va vedea marea deosebire între aceste două categorii de lemn, datorită solului pe care a crescut. Astfel, salcâmul denumit „românesc” este căutat în defavoarea salcâmului de pădure (nisipuri) pentru construcții, dat fiind că experiența a dovedit că salcâmul crescut izolat pe cernoziomuri, este cu mult mai trainic (având și o structură mai densă la aceeași vârstă) decât salcâmul crescut pe nisipuri. Analizând salcâmul dela pădurea *Ianca din Deal*, crescut pe nisipuri sburătoare, comparativ cu salcâmul crescut în comuna Comanca prin grădini (pe cernoziomuri), am găsit că salcâmul dela Comanca, deși are cu mult mai mult alburn la vârsta de 9 ani decât salcâmul crescut la Ianca la vârsta de 15 ani, totuși densitatea lemnului dela Comanca este mai mare, decât densitatea lemnului dela Ianca.

Dăm mai jos sub formă de tablou datele obținute :

Piesa examinată	1) Diam. total 2) fără coajă cm.	Diam. dura- men cm.	Diam. alburn cm.	Vârsta ani	Greu- tatea piesei gr.	Volum	Densie- tatea
Salcâm din pădurea lanca	1) 15,7	14,1	1,6	15	840	1050	0,800
Idem	2) 9,2	7,8	1,4	15	240	300	0,800
Salcâm crescut izolat Comanca	1) 11,8	9,5	2,3	9	800	905	0,884
Idem	2) 8	6	2	9	220	250	0,880

Piesele examinate au fost uscate la aer, fără coaje și sunt provenite de la arbori crescuți în ambele cazuri din lăstar.

Din cele de mai sus reese constatarea că părerile sunt în-pățite asupra calității lemnului de construcție de salcâm, trebuind să se recunoască calități excepționale numai pentru salcâmul provenit de pe cernoziomuri, singurul care va juca un rol important în construcții în contact cu pământul.

UN ATAC DE LIPARIS DISPAR

de Ing. GR. GR. MARINESCU

Liparis dispar a adus în toate timpurile mari stricăciuni, în special arboretelor de tipul cer-gârniță, sau pubescens, culminând în anii favorabili dezvoltării omidei, când iau forma unor adevărate calamități. Sunt cunoscute cazurile, când prin numărul lor mare, au periclilit chiar și circulația pe căile ferate (linia București-Giurgiu).

Un asemenea atac puternic s'a manifestat în vara anului 1933, în pădurile populate cu cer-gârniță și în cele cu Q. pubescens, din ocolul silvic Caracal, rămânând arboretelor complet defoliate. După acest atac, era de așteptat ca omida să piară prin inaniție, ne mai având cu ce se hrăni. Totuși, depozitele de ouă depuse pe scoarța trunchilor au fost extrem de numeroase toamna.

Pentru combatere s'a început o acțiune foarte activă, în pădurile Frăsinet, Urzica, Braniste, Călugăreasca, Vișoara și Dealul Bobului pe o suprafață de circa 1600 ha. folosindu-se toate mijloacele posibile pentru adunarea ouălelor. Astfel, s'au adunat cu bani

plătindu-se 25 lei pentru un kgr. precum și sub formă de prestație, de către cei învoiți la pășune, sau alte folosințe.

Ouăle de *Liparis* dispar, deși de mărimea icrelor de crap și ușoare prin acoperișul pufos, totuși s'au strâns din toamna 1933 până în primăvara 1934 o cantitate total de 2030 kgr., din care 1680 kgr. cu bani și 350 kgr. prin prestație. Ouăle s'au înaintat la început la CAPS. pentru distrugere, dar mai târziu, când s'a observat că transportul lor reprezintă o cheltuială apreciabilă, dat fiind marea cantitate, s'a dispus distrugerea lor la ocol, în prezența inspectorului de control. Distrugerea s'a făcut prin aruncarea în gropi și acoperirea cu lapte de var, dat fiind că prin ardere se distrug foarte greu în lipsă de mașini sau cuptoare speciale.

Deși s'a adunat cantitatea de mai sus, examinând o pădure de unde se strânsese ouăle, am constatat că cu ocazia adunatului, când sunt răcăite de pe scoarța arborilor cu câte un bețișor sau briceag (strânse cu mâna provoacă iritații) nu sunt adunate absolute toate, mai rămânând un număr redus la cuib.

Acest fapt m'a determinat să cred că omizele vor reapare în număr cel puțin redus în vara următoare. M'am înșelat, căci atacul omizilor n'a mai avut loc în vara 1934 și nici în 1935 și 1936.

Probabil, ouăle rămase în cuiburi în număr redus, lipite pe coaja arborilor și în crăpături, au fost adunate de păsări, sau distruse de gerurile din timpul iernei, în lipsa pufului protector.

A fost prima lucrare de combatere în acest ocol, iar rezultatele au întrecut așteptările, dând satisfacții tuturor celor ce au activat și cari în trecut se resemnau privind la desfrunzirea arborilor la început de vară.

C R O N I C A

IN SLUJBA IDEII FORESTIERE.

Manifestările în favoarea pădurii au căpătat în vremurile din urmă o amploare neobișnuită. Sunt ele reflexul iureșului, și el. din ce în ce mai mare ce se dă în păduri? Poate, da.

Rândurile de mai jos sunt destinate în cea mai mare parte ultimilor manifestări de acest fel.

Ateneul Român.

În afară de seria celor trei lecții privind viața pădurii, ținute de d-l prof. M. Drăcea la Universitatea liberă a Ateneului Român, despre care am făcut mențiune într-o cronică precedentă, D-sa a mai ținut o conferință încadrată în ciclul anual organizat de aceeași instituție, tratând despre : Domeniul păduros al României. Conferința a avut loc în seara zilei de 14 Februarie a. c. fiind ascultată de un foarte numeros public. În cele de mai jos, ne permătem să împărtășim cititorilor un rezumat al ei.

Conferențiarul a început prin a face o prezentare a domeniului nostru forestier și al problemelor pe care le ridică, accentuând asupra complexității caracterului lor : biologic, tehnic, economic, social. Înainte de a intra în tratarea subiectului, D-sa a căutat să definească acel organism viu, de o minunată și extrem de delicată structură, operă îndelungată a naturii, care este pădurea. În ultima analiză, pădurea reprezintă o stare de echilibru, care dă omului putința să se desvolte. Intervenind și stricând acest echilibru, omul lucrează singur împotriva siguranței sale. Despădurirea merge mână 'n mână cu decadența popoarelor. În acest sens evocă tabloul hidos al pământului din țările mediteraneene, nescăpând să accentueze că și noi nu suntem departe de a ajunge să realizăm, la noi acasă, acest tablou cu adevărat apocaliptic.

Despădurirea este sărăcie, nesiguranță, discredit moral și material. Despădurirea este expresia cea mai clară a lipsei de prevedere a ființei omenești. Ceea ce deosebește un popor civilizată de altul necivilizat este tocmai măsura în care omul poate reacționa în contra acestei infirmități organice a sa. Popoarele se judecă între ele după respectul pe care-l au față de propriul lor pământ și ca atare față de pavăza cea mai sigură a acestuia : pădurea. Nu-și apără pământul și pădurea decât poporul care se simte solidar cu propriul său viitor și care vrea să trăiască.

Trecând la aspectele caracteristice ale pădurii și economiei silvice românești explică: ambianța naturală, bogăția florei, zonalitatea și omul.

Natura a fost darnică cu noi, oferindu-ne un cadru foarte diversificat, foarte complex și prielnic pădurii (relief, soi și climă). Rezultatul: o pădure vișoasă, diversă.

Bogăția florei? Rășinoase prețioase și tot așa de prețioase foioase, cari, bine tratate, numai în pământul nostru virgin, de o rară fertilitate, se pot dezvolta cu vișoarea lor în sensul recunoscut. Vegetație din centru, din Nord, din Sud și din Est, la noi se întâlnește. Absența unor specii din Centrul Europei, cum este pinul silvestru, se datorește fertilității solului.

Relieful țării permite stabilirea pe un spațiu restrâns a unei zonalități care foarte greu și rar se mai întâlnește.

Diversitatea și bogăția florei noastre forestiere dă gândiri și științei noastre silvice un caracter foarte complex. Silvicultura noastră nu cunoaște monotonia țărilor nordice. De aceea silvicultorul român trebuie să aibă o pregătire foarte largă, un orizont foarte întins pentru a înțelege toată complexitatea problemelor de silvicultură românească.

Însfârșit, conferențiarul se ocupă de factorul om care cu trecutul, nevoile, obiceiurile și năzuințele lui joacă un deosebit de mare rol în existența și starea pădurilor. Din punct de vedere al forțelor distrugătoare, omul este mai puternic decât toate celelalte forțe ale naturii luate la un loc. Din această cauză și centrul de gravitate al științelor silvice trebuie să se deplaseze asupra raporturilor lui cu pădurea. Arată apoi cum au evoluat lucrurile în această privință, aiurea și la noi. Când lumea nu era prea numeroasă, pădurea era mai tare ca omul. Azi lucrurile s'au inversat.

Poporul românesc s'a născut și dezvoltat în mijlocul pădurii. Totuși o înțelegere adâncă despre rosturile ei nu a putut căpăta. În alte țări, principii, cu spiritul lor conservator, au luat asupra-le pădurea. De aceea acolo s'a putut crea o tradiție forestieră, lumea putând ține piept capitalismului, care a apărut mai târziu, într-un regim de completă libertate. La noi a fost cu totul altfel. Împrejurările istorice au făcut să gravităm multă vreme spre Sud-Estul Europei, unde popoarele care trăiau acolo nu aveau un suflet forestier. Sufletul lor era, din contră, protivnic, fiind numit de conferențiar — suflet mediteranean, balcanic, asiatic. Incurte și neprevădute, sunt dominantele acestui suflet aforestier. Cu un astfel de suflet am pășit noi ca țară nouă, în vremurile de libertate și de prefăcări profunde ale Europei moderne. Dacă aveam un domeniu forestier aproape intact, aceasta se datoră împrejurărilor neprielnice de scoaterea lemnului dela munte, lipsei unei industrii și unei vieți înfloritoare.

Dar nevoile de bani ale țării moderne, lărgirea pieței de consum a lemnului și mărirea prețului acestuia, nouile căi de comunicație au pus pădurea quasi-virgină a României în fața capitalismului modern. Călcarea a fost violentă și pădurea a fost grav atacată cu toată rezistența tânărului și aproape izolatului corp silvic. S'au verificat astfel urmările rele ale lipsei unei temeinice conștiințe forestiere a întregului popor.

Reforma agrară și democrația au continuat apoi cu puteri înzecite lovitu-

rile de ciocan ale capitalismului. Restul pădurilor — foarte puține și proaste. — marile lucrări de împădurire, se ruinează și mai mult prin pășunat abuziv și incendii, cu călcarea legilor și fără sancțiuni.

Și așa. România Mare, când să se consolideze, începe o uriașă măcelărire a domeniului său forestier. Însfârșit, poporul putea vorbi pe limba lui. Însă toată pasărea pe limba ei pierde.

Toate acestea într-o vreme când în toate țările lumii — în țări chiar unde până ieri erau considerate ca lipsite total de înțelegere pentru pădure — se schițează o foarte puternică renaștere forestieră, ceea ce reliefează și mai mult gravele noastre păcate.

Dacă lucrurile evoluează cum sunt angajate, mergem repede spre minarea patrimoniului nostru forestier, spre surparea pământului, spre minarea țării, spre discreditul ei moral și spre pierderea ei timpurie. Este demult venită vremea unei reacțiuni. Violente și de mari proporții spre a stăvili răul spre a lăsa să se desvolte o silvicultură rațională.

Corpul silvic și puținii cari cred în pădure nu mai pot face ceea ce trebuie făcut, fără o largă înțelegere și susținere în opinia publică. Indreptarea este de ordin aproape exclusiv sufletească și ca atare de domeniul educației. Istoria a dovedit clar că o economie forestieră trainică nu se poate desvolta decât printr'un cult al pădurii. Toate religiile, toate marile mișcări sociale, nu au născut într-o clipă: ele sunt opera unei îndelungi efervescențe de gândire. Este de mult venit timpul desfășurării unei mari mișcări, care să trezească poporul și mai cu seamă pe conducătorii acestuia, asupra rostului și firii pădurii. O întoarcere a poporului român la adevăratele sale rosturi, nu se poate concepe fără pădure, care este izvorul bunei stări, izvorul sănătății, izvorul energiei și întăritorul sufletelor noastre.

Radio.

Am avut prilejul să ascultăm la radio într'un interval relativ scurt trei conferințe referindu-se direct la păduri, sau făcând numai aluzie la ele.

D-l prof. M. Drăcea, în cadrul orei națiunii, a cuvântat despre: *Grija de pădurile țării*. În introducere, domnia-sa arată că pe cât sunt de utile pădurile, pe atât lumea își bate joc de ele. A arătat apoi faptele care au dus, până în zilele de azi, la diminuarea domeniului nostru forestier, cerând o grabnică intervenție pentru a se pune capăt acestei risipe în avutul public. În acest sens preconizează trei căi:

- a) O dreaptă aplicare a legilor forestiere;
- b) Înfăptuiri în domeniul păduros: împăduriri de terenuri inculte, refaceri de masive degradate, interzicerea pășunatului, expicături raționale și folosirea cu economie a lemnului;
- c) Creierea unei conștiințe forestiere.

Socotește că cea de a treia cale care este cea mai mare și mai urgentă problemă de rezolvat. Fără o conștiință forestieră, toate strădanțiile noastre sunt și vor fi zadărnice. În sufletul nației este începutul și sfârșitul economiei forestiere. Să creem un suflu nou, favorabil pădurii. Mijloacele? Plimbări la

pădure. scrisul prin ziare și reviste, cinematograf, conferințe și educația în școli, începând cu elevul de clasele primare.

În încheiere, conferențiarul cere pentru pădurile țării noastre, protecția regală. În trecutul silviculturii de peste tot — spune conferențiarul — strălucește orbitor, un adevăr simplu și mare: puterea regilor este începutul și țaria silviculturii.

Ei cel dintâi, înțelegând că au să îngrijească nu numai de viața scurtă a unei generații, ci de tot viitorul poporului lor, ei, primii, trecând peste nevoia de o clipă, instaurează principiile fundamentale ale silviculturii: principiul veșniciei și al perfecțiunii tehnice. Pădurile trebuie să fie vecinice, ca și nevoile omenești, vecinice ca și dinastiile, indisolubil legate de neam și de pământ. Pădurea trebuie să fie frumoasă, măreață, impunătoare ca și Monarhul, a cărui vigoare și putere o simbolizează.

D-l prof. I. Simionescu a vorbit (23. III. a. c.) despre *surpările de teren*, arătând procesul alunecării și rostul arborilor în prevenirea și chiar stăvilirea acestor alunecări.

Al treilea conferențiar a fost d-l Tr. Ionescu-Heroiu, care a cuvântat ascultătorilor de la radio (6. IV. a. c.) despre *pădurea românească în preocupările echipelor regale*.

D-sa a făcut mai întâiu un tablou al aspectului dealurilor și munților desgoțiți de podcaba lor naturală — pădurea, și despre lipsa de sensibilitate a poporului față de aceste paragini, care se arată ochiului la tot pasul.

În continuare, D-sa spune că Fundația regală Principele Carol a cuprins și pădurea în cadrul de preocupări ale echipelor regale, lemnul având în gospodăria sătească întrebuințări determinante.

În finalul cuvântării sale, d-l Herciu a vorbit despre acțiunea — modestă la început, dar cu tendințe de extindere — a inginerilor silvici în echipele regale și a accentuat asupra nădejdii ce se pune, pentru viitor, în activitatea Căminelor Culturale.

Din reviste și ziare.

Redăm numai ceea ce a putut să ne cadă în mână, și din acestea nu toate. Desigur că în domeniul de care ne preocupăm — acela al pădurii — se va fi scris mult mai mult și poate tot așa de demn de relevat. Cu regretul de a nu le fi putut avea la timp, trecem asupra-le.

Revista funcționarilor publici, în numărul prim din acest an, publică un articol al d-lui Tr. Heroiu, al cărui rost este să trezească în sufletele celor ce-l vor citi, interes pentru cauza pădurilor.

Revista Satul, în numerile pe Februarie și Martie, publică patru articole semnate de: d-na Haxel, d-nii Marin Rădulescu, Anton Rădulescu și I. Cota. În primul se vorbește de stearul lui Ștefan cel Mare dela Vizantea în Vrancea. Cel de al doilea relevă cererea unor oameni din Mehedinți de a li se da pueți pentru punerea în valoare a unui teren alunecat. În cel de al treilea se caută

a se arăta ce este pădurea. În ultimul se dau sfaturi de felul cum trebuie să se facă o sărărie pentru vânatul mare.

Nu de puține ori am relevat aici sprijinul pe care-l dă *ziarul Curentul*, pădurii românești, fie prin articolele și cuvântările foarte documentate ale directorului și redactorilor acestui cotidian, cât și prin coloanele pe care le pune, adesea, la dispoziția sprijinitoilor din afară ai pădurii. Noi silvicultorii nu putem decât să le fim recunoscători pentru acest sprijin prețios, în cauza pădurilor. De data aceasta vom remarca numai 2—3 din articolele apărute în ultimul timp în acest ziar.

Mai întâi facem o deosebită mențiune pentru articolul d-lui *Pamfil Șeicaru*, directorul ziarului, care acum în pragul primăverii, infierează obiceiul barbar și înapoiat al pășunatului în păduri. Nu ne putem stăpâni de nu da o parte din acest articol deși el ar merita să fie redat în total.

«A prins primăvara să svâcnească în muguri și pe alocurea pădurile au vași tonuri de un verde crud. La Casa Pădurilor se petrece o luptă neștiută, o îndârjită rezistență împotriva unei ofensive a unor termite pe care a uitat să le studieze Meterlinck într'un capitol special din *La vie des termites*».

Termita este politicianul român, care nemulțumit de seria de rele ce s'a abătut asupra pădurilor țării sale, se încapățânează an de an să completeze pustirea printr'o pactoste tot așa de mare, care este pășunatul în păduri.

«Ca și când ar avea o vrăsmășie împotriva codrilor, ca și când umbra proteguitoare a pădurilor le-ar apăra ca o aluzie personală, oamenii politici mai simt și plăcerea de a distruge și posibilitățile viitoare de refacere. De o săptămână la Casa Pădurilor conducătorii sunt înebuniți de tot felul de intervenții, cu același obiectiv: invoarea la pășunat în pădurile statului... Silvicultorii rezistă, ostensesc repetând aceleasi voțiuni în ceea ce privește regenerarea pădurilor prin vlăstarele pe cari le distrug vitele invoate la pășune: invoacă statisticii, pomenesc pedepsirea Greciei prin distrugerea pădurilor, aduc date noi din Statele-Unite, amenințate an de an de inundații tot mai catastrofale ca urmare a pădurilor devastate».

Ne oprim aici, având certitudinea că și acest articol va fi o propăvăduire în pustiu și că vitele vor intra în păduri, ca și în anii precedenți... «în mod excepțional». Căci, ce zor au politicienii noștri, dacă o avere — ori cât de imensă ar fi — se distruge. Destul că pot să-și mențină creditul. Și, Doamne, câtă nevoie au de el, acum în preajmă de alegeri comunale, județene și cîneștie dacă nu și generale. «Electoralul — precizează d-l Șeicaru în articolul amintit — este forma imediatului cu o idioată nesocotire a viitorului; electoralul cultivă lipsa de efortare, este ispita permanentă a nevolniciei; electoralul are o surdă aversitate față de ceea ce am putea numi corectivul intereselor permanente ale colectivității naționale, ce înglobează, înmănuchiază într'o unitate vie, trecutul, prezentul și viitorul».

Mai remarcăm articolul d-lui *N. Roșu*, publicat în numărul din 21. III. al aceluiș jurnal, articol intitulat: «*Barbaria despăduririlor*», în care se face un

interesant comentariu pe marginea articolelor colegului V. Filip publicate în Curentul. «Dacă revenim asupra articolelor publicate de inginerul Filip — scrie d-l Roșu — o facem pentru a atrage atenția acelor mai sus decât el că pericolul despaduririi, departe de a fi un fenomen limitat, atrage după dânsul atâtea complicații în agricultură, în soliditatea terenurilor, în apărarea națională».

Tot în Curentul, dela 7 Aprilie, colegul Alex. Georgescu, șeful ocolului Babeni-Vâlcea, face o sinceră și caldă pledoarie în favoarea pădurilor.

Pe aceeași pagină însă a ziarului, cititorul putea afla și informația că dela Ministerul Agriculturii a mai emanat o circulară în primăvara anului acesta — privitoare la pășunatul în păduri : Această de a doua circulară a fost determinată de inundațiile recente ale Dunării.

Să mai facem vreun comentariu ?? Este zadarnic!

Schimbări de destinație.

În precedenta noastră cronică arătam că de multe ori sacrificiul cerut pădurilor în favoarea economiei creșterii vitelor a fost zadarnic, căci s'a căutat să se schimbe destinația terenurilor date. Un exemplu în acest sens ni-l oferă ziarul Buna-Vestire din 3 Martie care ne arată că locuitorii din comuna I. G. Duca în județul Buzău au adresat o plângere către M. S. Regele împotriva actualei conduceri a treburilor comunei care ar fi împărțit izlazul comunal unui număr de locuitori ai satului.

De la C. A. P. I. R.

Nu de mult, Confederația asociațiilor de profesioniști intelectuali din România și-a ținut adunarea sa generală anuală, cu care ocazie s'a arătat activitatea ei de până acum și s'au dezbătut problemele ce și propune a rezolva pe viitor. Din darea de seamă a acestei Confederații se poate vedea că s'a desfășurat o acțiune demnă de toată lauda pentru susținerea și promovarea tuturor intereselor intelectualilor, folosindu-se toate căile cu putință.

Problema socială și etnică a profesioniștilor intelectuali, a preocupat în mod constant Confederația. În această ordine de preocupări se pregătește un Congres. Anul 1936 a fost un an de pregătire.

Strângerea și dezvoltarea solidarității între toate profesiunile intelectuale, în vederea protecției muncii intelectuale, este un alt punct din programul Confederației. În acest scop se preconizează crearea de filiale în toate județele. Deocamdată s'a început acțiunea de organizare în 3 județe.

O a treia problemă, care a prilejuit o stăruitoare activitate, a fost situația profesioniștilor intelectuali salariați de Stat, în legătură cu bugetul anului expirat — 1936/37.

Statutul funcționarilor publici, la rândul-i, a fost pe primul plan, căutând să se obțină importante modificări în structura lui, mai ales în părțile care

priviau corpurile tehnice, mult lovite de măsurile prevăzute de proiectul noului Statut.

Pentru încheiere, adăogăm că această Confederație a căutat să fie prezentă și peste granițele țării noastre, luând parte la Congresul Confederației internaționale a muncitorilor intelectuali, care a avut loc în anul trecut, în Noembrie, la Geneva.

At. H.

CONTRIBUȚIUNI BIBLIOGRAFICE

Presa forestieră pe luna Februarie 1937.

- Ziarul «*Curentul*» din 1 Febr.: Ing. silv. V. G. Filip: Lemnul românesc supra-licitat pe piețele importatoare (din lipsa de stocuri, prețurile în continuă creștere).
- «*Argus*» din 1 Febr.: — Am oprit exportul de lemn pe piața grecească.
- Epoca* din 2 Febr.: *Silviu (C. Cr.)*: Inzestrarea mănăstirilor cu vetre de pădure.
- Universul* din 2 Febr.: — Adunarea generală a AGIR-ului.
- Epoca* din 3 Febr.: *Achim. Scriban*: Judecată din pădure (IV).
- Curentul* din 4 Febr.: Reorganizarea Min. Agr. și Domeni, necesitatea unei încadrări.
- Curentul* din 4 Febr.: Surparea unor mari întinderi de pământ în jud. Gorj.
- Porunca Vreții* din 5 Febr.: ss. *Mygra*: Fădurile Tutovei exploatare de jidani.
- Neamul Românesc* din 5 Febr.: Prof. N. Iorqa: Pentru casa, dumbrava și codrul lui Eminescu.
- Universul* din Febr.: Manifestația religioasă dela Iași: declarațiile d-lui Ministru V. Iancu pentru inzestrarea mănăstirilor.
- Universul* din 5 Febr.: Comunicarea Senatorului N. Patraulea privind neregulile din Dir. silvică Pitești.
- Prezentul* din 5 Febr.: Export de mazăre și cherestea — pentru import de tractoare.
- Epoca* din 5 Febr.: *Achim. Scriban*: Temeiuri din pădure (V).
- Țara Noastră* din 6 Febr.: M. P. Florescu: Problema pădurilor mănăstirești.
- Epoca* din 6 Febr.: C. Cristea: Soc. «Progresul Silvic» în fața nouilor rășluri pentru vetrele mănăstirești, (Teza silvică și un răspuns datorat)
- Curentul* din 6 Febr.: Pol. Tutoveanu: Urmările despăduririlor, observații și propuneri.
- Curentul* din 6 Febr.: Theo. Maiorescu: În lumea vânătorilor: unde nu există ocrotire: între capre, lupi și copol: se impune radicala organizare a vânătoarei.
- România Agricolă* din 6 Febr.: Cezar Cristea: Inginerii văzuți de Mussolini și Shaw.

- România Agricolă* din 6 Febr.: Impădurirea terenurilor degradate.
România Agricolă din 6 Febr.: Ing. silv. V. Harnagea: Competența de judecată în materie silvică.
- Curentul* din 7 Febr.: Pol. Gh. Tutoveanu: Un program național de împăduriri (Proiectul de lege M. Agr. și Dom.).
- Universul* din 7 Febr.: Pășunatul vitelor în pădurile Statului.
Epoca din 7 Febr.: Ing. Iorgulescu: Regenerarea livezilor prin reafectarea lor prin replantare.
- Prezentul* din 7 Febr.: Export de cherestea în America, Africa de Est și coloniile engleze.
- Curentul* din 7 Febr.: Panfil Șeicatu: Undeva... prin Ciuc...
Dimineața din 8 Febr.: F. Brunca Fox: Prăbușirile dela Rădinești (Gorj).
Dimineața din 8 Febr.: C. Cr.: Evoluția metodelor de amenajament, cu aplicație la noi (Inaugurarea ciclului prin conferința d-lui Prof. V. Stinghe, la Cercul de studii forestiere).
- Dimineața* din 8 Febr.: Urmările scăderii exportului de cherestea prin Galați.
Curentul din 8 Febr.: Isaia Tolan: Nu 'ncap de bieții Moși!
Curentul din 8 Febr.: Legea de organizarea agriculturii în discuția Senatului.
Dreptatea din 9 Febr.: Fraudele și preacasta administrare a pădurilor statului în Argeș și Muscel.
- Universul* din 10 Febr.: Inzestrarea cu păduri a unor mănăstiri.
Universul din 10 Febr.: Impăduririle și prăbușirile de terenuri.
Curentul din 10 Febr.: Ing. V. G. Filip: Politica internațională a lemnului (U. R. S. S. reduce exportul forestier, pe când noi depășim posibilitățile normale ale pădurilor de rășinoase).
- Prezentul* din 10 Febr.: T. Cristurcanu: Când natura se răzbună; (inundațiile și prăbușirile, în America și la noi, sunt consecința despăduririlor).
- Epoca* din 10 Febr.: Achim, Scriban: Răspunsul din pădure (VI).
Curentul din 11 Febr.: Inaugurarea ciclului de conferințe: Evoluția amenajamentului de Prof. V. Stinghe.
- Epoca* din 9 Febr.: Idem Evoluția amenajamentului, aspectul actual.
Viitorul din 11 Febr.: V. Tudor: Asanarea regiunilor inundabile.
Epoca din 11 Febr.: Dr. Al. Maiorescu: Întrebări fără răspuns (nenorocirea din Gorj — ce spune prof. Popescu Voitești).
- Frontul* din 12 Febr.: Gangsterul Littmann păgubește statul cu 6 milioane.
Frontul din 12 Febr.: Alte potlogării la Caps (15 milioane pe depozitele fantomă!).
- Tara Noastră* din 12 Febr.: Ing. M. P. Floreșcu: Comerțul și industria forestieră în Neamț acaparate de jidani.
- Universul* din 12 Febr.: Pășunatul vitelor în pădurile statului.
Porunca Vremii din 13 Febr.: H. T. Ionescu: În jurul mișcării personalului silvic și aditiv dela Fondul bisericesc.
Curentul din 13 Febr.: Theo Maiorescu: În lumea vânătorilor (facile și propuneri).

- Curentul* din 13 Febr.: Schimbări în personalul conducerii fondului bisericesc din Bucovina.
- Adevărul* din 13 Febr.: (ss) *Nems*: Anul vătătoresc.
- Curentul* din 14 Febr.: Ing. V. G. Filip: Cronica lemnului, Dirijarea exportului forestier — o necesitate socială și națională.
- Curentul* din 14 Febr.: Dr. N. Roșu: Mai întâi răspunderile, pentru distrugerea pădurilor Motilor.
- Curentul* din 14 Febr.: Exploatarea pășunilor comunale.
- Curentul* din 15 Febr.: Dragoș Vrânceanu: Consiliul superior al muzeelor (organizarea lor, lacune).
- Curentul* din 15 Febr.: Aprovizionarea cu lemne de foc a personalului C. F. R.
- Reacțiunea tehnică* din 16 Febr.: C. Cr. Recenzarea lucrării d-lui M. P. Spineni «Procesul M-rilor închinată»
- Reacțiunea tehnică* din 16 Febr.: C. Cristea: Date și cifre vrednice de reținut din economia noastră forestieră.
- Porunca Vremii* din 16 Febr.: Tr. I. Herolu: O mândrie a inginerilor silvici Gh. Clime.
- Țara Noastră* din 16 Febr.: M. P. Florescu: Problema pădurilor mănăstirești.
- Universul* din 17 Febr.: Eman Hași Moscu: Inzestrarea mănăstirilor.
- Cronica Vremii* din 17 Febr.: C. Cristea: Rășluzirea pădurilor Statului. Un arhimandrit apărătorul ei.
- Porunca Vremii* din 17 Febr.: Când Administrația Caps-ului doarme: spionii unguri funcționari ai statului român.
- Frontul* din 18 Febr.: Pădurile din Bucovina și Basarabia devastate de samsari.
- Frontul* din 18 Febr.: Abuzul cu amenzi școlare și silvice la Parlament.
- Curentul* din 19 Febr.: Pol- Gh. Tutovanu: Necesitatea împăduririlor din regiunea câmpiei și antestepei române.
- Curentul* din 19 Febr.: Proiectul de lege pentru Inzestrarea M-rilor depus și examinat de Senat.
- Curentul* din 19 Febr.: C. C.: Recenzie «Viața forestieră» și «Cuvânt forestier».
- Țara noastră* din 20 Febr.: C. Cristea: (Economia agricolă și forestieră). Două conferințe silvice ale d-lor d-ri ing. C. Georgescu și Grig. Eliescu.
- Epoca* din 20 Febr.: Evoluția fitopatologiei și evoluția ideilor entomologice. (Conferințele Cercului de studii forestiere).
- Prezentul* din 20 Febr.: George Tudorică: Scufundarea de pământ de la Rădinești; despăduriri barbare, cu tot regimul silvic și legile țării.
- România Agricolă* din 20 Febr.: C. Cr.: Mândrii ale silvicultorilor — manifestări în domeniul artelor.
- România Agricolă* din 20 Febr.: C. C.: Inzestrarea Mănăstirilor cu păduri.
- România Agricolă* din 20 Febr.: Fondul bisericesc al Bucovinei a fost salvat.
- Credința* din 20 Febr.: I. Jordan: Inzestrare de mănăstiri.
- Ogorul* din 21 Febr.: C. Cristea: Impropritierea mănăstirilor cu terenuri împădurite.

- Epoca* din 23 Febr.: *C. Cr.*: «*Viața Pădurii*» (ciclul prelegerilor și conferința dela Ateneu ale d-lui Prof. *M. Drăcea*).
- Adevărul* din 24 Febr.: (ss) *Nems*: Cronica vânătoarească: datoria vânătorului în Februarie; braconierii; câinii; în terenurile muntoase.
- Tara Noastră* din 25 Febr.: *M. F. Florescu*: Alte afaceri grase în codră jud. Neamț.
- Argus* din 25 Febr.: Greutăți la exportul nostru de lemnărie în Ungaria.
- Buna Vestire* din 26 Febr.: Pădurile și inundațiile.
- Argus* din 27 Febr.: Ing. agr. *A. Tălășescu*: (Cronica agricolă): Ingrijirea pomilor, livezile; proba încolțirii în pepiniere; urmările despăduririlor.
- Ordinea* din 27 Febr.: Caps-ul trebuie să rezolve problema aprovizionării cu material lemnos necesar industriei forestiere.
- Prezentul* din 27 Febr.: *G. Tudorică*: Iar legiuiri agricole?!
- Prezentul* din 28 Febr.: Rezultatul conferinței internaționale dela Londra a exportatorilor de lemne; prețurile produsele forestiere în continuă creștere.
- Ideia Națională* din 28 Febr.: *C. Cristea*: Să nu ne jucăm cu focul... în «vetrele M-rilor».

Martie 1937.

- Buna Vestire* din 2 Martie: Deschiderea celui de al XII-lea congres agricol.
- Curentul și Universul* din 2—5 Martie: Desbaterile congresului: probleme și moțiunea congres. agricol.
- Porunca Vremii* din 5 Martie: *V. Dov.*: Păduririle stramoșești lăsate pe mâna evreilor.
- Dreptatea* din 6 Martie: Cum a fost administrat fondul bisericesc al Bucovinei: interpelarea deputatului *G. Alvirescu*.
- Ekelsior* din 6 Martie: Lichidarea exportului de produse forestiere.
- Epoca* din 7 Martie: *C. Cr.*: Cadastrul forestier (Conferința Ing. Gh. Agapie).
- Curentul* din 7 Martie: Mișcare în personalul silvic superior.
- Curentul* din 9 Martie: *Theo Maiorescu*: În lumea vânătorilor; sesese sitarii, aspecte ale braconajului.
- Culisele* din 12 Martie: Soc. anon. «*Seria*», sau jaful din pădurile Statului.
- Buna Vestire* din 13 Martie: Exportul nostru forestier cu Anglia.
- Universul* din 13 Martie: Pădurile Făgărașului exploatare de streini.
- Buna Vestire* din 13 Martie: *N. Bogdan*: Agonia codrului românesc.
- Tara Noastră* din 13 Martie: (*C. Cr.*): Cadastrul forestier al României (confer. la cerc. studii forestiere de Ing. Agapie).
- Gazeta* (No. festiv) din 14 Martie: Raiul princiar dela Broșteni, sat model, fabrica de cherestea, expoziția permanentă a produselor domeniului, în Capitală.
- Epoca* din 14 Martie: *Arhim. Scriban*: Slujitorii pădurilor împotriva mănăstirilor.
- Universul* din 14 Martie: *C. George Munteanu*: Inzestrarea Mănăstirilor. (Cuvinte pentru M-rea Clocociov-Siatina).

- Gazeta* din 14 Martie: *C. Gr.*: Activitatea depozitelor Caps pe anul 1930—1936.
- Excelsior* din 16 Martie: In preajma noii campanii de export.
- Prezentul* din 18 Martie: *T. M.*: Declinul debuseului grecesc pentru lemnul din România; concurența Rusiei, Austriei și Jugoslaviei; consecința clearing-ului defectuos.
- Țara Noastră* din 19 Martie: *M. P. Florescu*: Corupția iudeo-politicianistă se întinde: Cazul cooperativelor din Neamț-Galu.
- Prezentul* din 20 Martie: Lichidarea datoriilor administrației grănicerești; compensarea și datoriile către Caps.
- Curentul* din 20 Martie: Modificarea unor articole din legea corpului silvic.
- Curentul* din 20 Martie: *Dr. N. Roșu*: Barbaria despăduririlor.
- Curentul* din 21 Martie: *Theo. Maiorescu*: O bogăție în decadentă: Vânătoarea; consecințele reformei agrare; dispar slăbăteciunile codrilor.
- Nationalul Nou* din 21 Martie: *A. G.*: Lichidarea Soc. «Lomaș» e o datorie.
- Buna Vestire* din 23 Martie: *Dragoș Protopopescu*: Panamaua lemnului, (Soc. «Lomaș» în Parlament).
- Prezentul* din 24 Martie: (ss) *T. Cristureanu*: Iar Fondul Religionar.
- România Agricolă* din 25 Martie: *C. Cristea*: Fădurile, golurile alpine și noua lege de organizare și îndrumarea agriculturii. Cărți și reviste silvice.
- Dreptatea* din 26 Martie: *Dr. Dragmeșter*: În atențiunea țării; mari «afaceri», panamaua dela Vișeu de sus.
- Curentul* din 25 Martie: Deschiderea congresului ing. și tehnicienilor cadastral.
- Curentul* din 26 Martie: *Th. Maiorescu*: În lumea vânătorilor: povestea «centrelor de cultură pentru vânat», ravagiile inundațiilor: permisele de vânat și pescuit; pășunatul.
- Țara Noastră* din 27 Martie: *P. Izanu*: Pericolul guiverizării pădurilor României (Conferința Ing. cons. M. P. Florescu la Soc. Politehnică).
- Excelsior* din 27 Martie: Cronica lemnului, situația export de produse forestiere.
- Buna Vestire* din 27 Martie: *Sergiu Florescu*: Jale mare în Maramureș: 54 munți în mâinile jidovilor: cum se exploatează pădurile; care e datoria Statului și organelor respective.
- Curentul și Universul* din 28 Martie: Inchiderea congresului ing. tehnicieni cadastral; moțiunea (pășunatul și punctul de vedere silvic).
- Țara Noastră* din 28 Martie: *M. P. Florescu*: Încă o pagubă de 1.525.000 lei la pād. Statului din Bilbor (Ciuc).
- Prezentul* din 30 Martie: *T. Tudor*: O avere imensă, fondul religionar; pierderi de 300 milioane lei pînă contracte oneroase și onorarii scandaloase.
- Curierul silvic* pe Martie: *M. P. Florescu*: Delicte prin pășunatul în păduri.
- C. Cristea*: Fondul religionar din Bucovina.
- Curentul* din 24 Martie: *Panfil Șeicaru*: Invoiri la pășunatul... electoral.

C. Cristea

M E R C U R I A L E

EXPORTUL FORESTIER INTERNAȚIONAL ÎN 1937

Acțiunea CIB ului și a ETEC-ului

Recenta criză economică mondială a deslănțuit o depresiune foarte mare asupra piețelor internaționale ale lemnului. Țările exportatoare, pe care criza le-au găsit cu cantități de materiale în depozitele fabricelor lor, au crezut că, dacă vor arunca cantități mari de lemnărie pe piețele importatoare și la prețuri mai reduse, își vor putea menține cantitățile exportate atinse în perioada prosperității postbelice (1922—1929). În lupta pentru plasarea mărfurilor disponibile, țările exportatoare au abandonat câmpurile lor de desfacere și au pătruns pe piețele debuseuri deținute de alte țări exportatoare. (Cazul U. R. S. S.-ului și Poloniei, care deși alimentează țările industriale din Apus, au ajuns cu mărfurile până în Egipt și Grecia). Experiența a dovedit că atunci când consumatorul nu are putere de cumpărare, estenirea prețurilor nu aduce întotdeauna o majorare a cantităților cumpărate: concurența fără limită aduce nesiguranța tranzacțiilor și contribuie mai mult la specula și rezistența din partea cumpărătorilor. Țările exportatoare de lemnărie s'au convins că o oprire a căderii prețurilor și o stabilizare a piețelor nu se poate face decât prin acorduri internaționale ce n'au întârziat să fie făcute și traduse în fapt.

CIB-ul (Comité international du bois) înființat în anul 1932, care este un organism jumătate oficial și jumătate particular, a reușit să stabilească relații regulate cu toți factorii competenți în țările exportatoare cât și în țările importatoare și să prepare puțin câte puțin, terenul pentru rezultatele concrete și tangibile din anii următori.

În țările exportatoare de lemnărie, au luat ființă organizații de export cu scopul de a realiza :

- standardizarea calitativă,
- unificarea condițiilor și a contractelor de vânzare.
- prețuri minimale.

Atâturi de acordurile regionale, CIB-ul s'a interesat mai mult pentru prepararea acordului general prin care să se limiteze exportățiunile lemnului de rășinoase tăiat și geluit, care reprezintă 90—92% din totalul exportului european de cherestea — rășinoase și foioase.

Și astfel, la 15 Noembrie 1935, s'a încheiat la Copenhaga acordul cunoscut sub numele de E. T. E. C. (European Timber Exporter Convention) prin care se limitează într-o formă obligatorie exportările lemnului de rășinoase — tăiat și gelut — la cantitatea de 3.850.000 Std. 3 anual; s'au fixat și cotele cantităților de cherestea de rășinoase exportate în anii 1931—1935. Rezultatele acestui acord sunt dintre cele mai laudabile. În conferința dela 1 Octombrie 1936, ținută la Stocholm, țările semnatare ale acordului ETEC, constatând că înțelegerea dela Copenhaga este respectată integral, și că exportul fiecărei țări se face cu respectarea cotei repartizate, au menținut și pentru anul 1937 aceleași cote, deși cererile țărilor importatoare s'au mărit.

Dăm mai jos cantitățile de cherestea și scânduri de rășinoase, fără părți de lăzi și traverse, exportate de țările europene în anii 1934, 1935 și 1936, exprimate în standarde cubici :

	Cota ETEC	1934	1935	1936
Suedia	820.000	874.865	713.865	815.657
Finlanda	1.005.000	1.046.237	985.320	1.036.034
U. R. S. S.	950.000	1.019.406	1.088.168	1.003.449
Polonia	313.000	331.350	266.123	341.725
Cehoslovacia	96.000	97.959	68.037	63.345
Austria	275.000	246.894	265.782	220.343
Iugoslavia	168.009	171.019	155.977	90.916
România	262.500	270.200	267.932	260.290
Norvegia	—	29.253	32.323	27.445
Estonia	—	72.507	41.937	34.846
Letonia	—	149.088	115.713	116.937
Lituania	—	27.638	43.253	39.300
		4.336.329	4.035.435	4.050.283

Din cifrele de mai sus rezultă că au fost respectate atât contingentul global fixat de ETEC pentru 1936, cât și contingentele fiecărei țări participante la convenția dela Copenhaga.

Datorită acestui rezultat unic în anele comerțului internațional, țările exportatoare de lemnărie din Europa, depun toate eforturile pentru ca nici în anul 1937 să nu depășească cotele ce le-a fost fixate de ETEC, desi pot plasa cantități mult mai mari de lemnărie, datorită cererilor dublate ale piețelor importatoare. Controlul exportului de rășinoase este făcut de către sindicatele forestiere, ce funcționează în țările de mai sus, iar exportul forestier se face în baza permiselor de export (Polonia, Cehoslovacia, etc.).

Limitarea exportului nostru forestier

Din situația internațională a lemnului, rezultă că cererile țărilor importatoare sunt mărite cu 10—30% în raport cu nevoile lor din anii 1934 și 1935 însă nu pot fi acoperite, pentru considerentul că țările exportatoare și-au limitat

exportul cantitativ la cotele fixate prin ETEC. Cifrele statistice ale CIB-ului, ne arată că și în anul 1937. — în general — exportul forestier european se menține la nivelul cantităților exportate în anul 1936.

După publicațiile acestei instituții, exportul european în luna Ianuarie: 1935—1937, a fost următorul (în m³).

	1935	1936	1937
Lemne de foc	27.682	22.094	42.164
Lemnărie de rășinoase	1.079.075	1.201.587	1.126.582
„ „ foioase	76.139	76.621	89.474
	1.182.896	1.300.293	1.258.220

În luna Ianuarie 1937, s'a exportat mai puțin decât în anul 1936. În acest interval, exportul forestier al României a fost următorul (în metri cubi):

	1935	1936	1937
Lemne de foc	7.452	8.029	23.563
Lemnărie de rășinoase	49.911	52.899	98.898
„ „ foioase	8.899	6.797	11.986
	54.292	67.725	134.447

Exportul românesc de lemărie a fost dublat în luna Ianuarie 1937 față de cantitățile exportate în anul 1936. Această situație, se menține și în lunile Februarie și Martie a. c. dacă luăm în considerație activitatea portului Constanța, și transporturile cu vagoanele făcute prin Grigore Ghica Vodă și punctele de frontieră dela granița de Vest. S'ar părea că, așa cum s'a început exportul nostru forestier, să ajungem la sfârșitul acestui an cu un export dublat, față de anii anteriori, dar și cu secătuirea și mai mare a rezervelor pădurilor noastre. După statistica de vânzare a UGIR-ului, dela 1 Ianuarie și până astăzi, în afară de contractele încheiate înainte de 1 Ianuarie a. c., executate în parte, rezultă că s'au vândut în total 713.000 m³, cherestea de rășinoase, din care 50% pentru Anglia. Dacă ținem seama de faptul că putem exporta în acest an numai 1.200.000 m³, cherestea de rășinoase, cota repartizată de ETEC, rezultă că am angajat în 2 jumătate luni cca. 60% din cantitatea de rășinoase ce o putem exporta în 12 luni.

Dacă la cantitatea de 713.000 m³, rășinoase angajate până astăzi, adăugăm cca. 275.000 m³, rămași de livrat din contractele încheiate în anul 1936, ajungem la concluzia că: Angajamentele totale pentru exportul de rășinoase, reprezintă cca. 85% din cantitatea totală de cherestea de rășinoase ce o putem exporta în anul curent. Cererile din afară sunt mari, suținute — cu toate că prețurile lemnului nostru continuă să crească.

Exportul nostru de cherestea de rășinoase trebuie limitat cu orice sacrificii la cantitatea de cca. 1.200.000 m³, deși și această cantitate este mai mare

decât cea reală, bazată pe capacitatea normală de producție a pădurilor: soas-
tre de rășinoase.

Asociația Industriilor Forestiere din România, prin circulara din 28 Mar-
tle 1937, sezizând situația arătată de noi mai sus, invită pe exportatori de a
nu mai face angajamente în Anglia, până la o revizuire a contractelor vizate
până în prezent, pentru a se stabili o normă și o limită în vânzările către
această țară.

Exportatorii de lemnărie sunt avertizați că nu se va putea exporta în
cursul acestui an decât cantitatea limitată de cherestea de rășinoase prin acordul
ETEC, și care trebuie respectat.

Și pentru a nu se depăși cota de 1.200.000 m³, cherestea de rășinoase,
trebuie sacrificate multe interese.

Evenimentele ce se vor succeda, vor aduce rezolvarea problemei diri-
jării totale a exportului nostru de lemnărie, pe care am dezvoltat-o în croni-
cele acestei reviste.

Situația pieței internaționale a lemnului

În toamna și iarna anului 1936/37, conjunctura lemnului a câștigat tot mai
mult în intensitate și pe toate piețele, cu excepția Austriei, care întârpină
oarecari greutăți pentru a-și plasa stocurile de materiale. Cererile de lemnărie,
legate de perspectivele unei bune consumațiuni, în contrast cu anul anterior,
sunt susținute nu numai în Anglia, însă pe toate piețele și chiar în țările ex-
portatoare. Se pare justificată această conjunctură, mai ales prin acțiunea FECC-
ului, (European Timber Exporters Convention) de a se limita cantitățile ex-
portabile de lemn în raport cu producția normală a pădurilor fiecărei țări. Pre-
turile continuă să crească și sunt susținute.

Cele mai multe cereri de lemnărie vin din Anglia, care se găsește în
tr'o conjunctură crescândă tot mai mare, întărită prin nevoile înarmărilor și
prin așteptarea unui consum mai mare cât și prin psihoza cumpărăturilor dato-
rită temerit că marfa nu va fi suficientă și că prețurile se vor urca și mai
mult. Cereri foarte animate sunt în Germania, Belgia, Statele-Unite, Africa de
Sud și Egipt, care au un consum intern foarte animat, determinat de conjunc-
tura gospodăriilor interne. În Egipt, prin scumpirea bumbacului puterea de
cumpărare a țaranului s'a mărit și se va manifesta în curând printr'o mărire a
consumului de lemnărie.

Cererii interne foarte animate sunt înregistrate în țările nordice.

Suedia trece printr'o conjunctură economică destul de bună. Viața eco-
nomică a Finlandei este în plină dezvoltare, caracterizată prin expansiunea in-
dustrială, creșterea capacității de concurență a industriilor naționale — datorită
modernizărilor ce s'au făcut —, creșterea activității pe piețele de credit, —,
ce au provocat dezvoltarea tot mai mare a industriei lemnului. În U. R. S. S.,
cererile interne pentru refacerea construcțiilor este tot mai mare, și prin această

se reduce capacitatea de export. Polonia și Cehoslovacia, prin îmbunătățirea situației lor agricole au de acoperit nevoile consumului lor intern cât și nevoile industriilor care sunt în plină dezvoltare.

Canada, a cărei situație agricolă se îmbunătățește, scontează posibilitatea de a plasa lemnul — materia primă pentru construcții — în U. S. A. și Japonia.

Olanda, Ungaria, Franța, Italia, Palestina, cunoscând o conjunctură agricolă și comercială bună, necesită lemnărie în cantități destul de apreciable fără prețurile pe aceste piețe au tendința de a se majora.

Se observă că numai Austria și Norvegia au stat mai mult în expectativă, în ce privește îmbunătățirea piețelor lor, și că în ultimile luni cererile piețelor lor interne sunt tot mai mari.

Țările exportatoare de lemnărie se abțin de a plasa restul disponibilului de lemn exportabil, datorită tendinței de urcare a prețurilor. U. R. S. S., care are siguranța limitării cotelor exportabile stabilite de ETEC, duce o politică de a se reține dela vânzări pe toate piețele, Finlanda, care a făcut vânzări masive în iarnă, are depozitele desortate și așteaptă o nouă urcare a prețurilor. Polonia și Cehoslovacia, bazate pe experiența anului anterior, duc o politică reținută, nu aruncă disponibilul exportabil decât în cantități mici și la prețuri crescânde. În România, piața lemnului este foarte activă datorită cererilor numeroase din afară cât și situației favorabile din țară, provocată de conjunctura agriculturii și a industriei ce se găsesc în plină dezvoltare.

Recolta abundență din anul precedent, valorificată la prețuri superioare chiar prețurilor atinse înainte de criză, a influențat într-o măsură mare puterea de cumpărare a țaranului român, astfel încât se prevede ca piața internă a lemnului să fie în sezonul actual de primăvară mai mult decât activă. Sunt anunțate noul construcții (uzine, fabrici, blocașuri etc.) de stat și particulare, ce vor absorbi cantități masive de lemnărie.

Cererile din străinătate au sporit considerabil, și dată fiind lipsa de lemn de rășinoase pentru nevoile urgente, exportatorii din România se abțin dela vânzări mari, și cu termene lungi, și eventualele mici vânzări nu le fac decât la prețuri superioare celor minimale fixate de Asociația Industriilor Forestiere.

Exportul via terra, spre Ungaria, Germania și Anglia, continuă să fie foarte susținut și mai mare decât în anul precedent.

Deasemeni este foarte activ exportul în bazinul Mediteranean, cu deosebire în Siria, Palestina și Egipt.

Schimbul cu Grecia este ca și inexistent, datorită întârzierii lichidării disponibilului de cea. 150 milioane lei blocați la Banca Națională a Greciei. Această întârziere este datorită faptului că în prezent Grecia își acoperă nevoile prin importul lemnului austriac și iugoslav, care sunt ceva mai eficiente decât lemnul românesc, însă cu mult inferioare din punct de vedere calitativ.

Cercurile noastre comerciale sunt optimiste în ceea ce privește exportul în Grecia, fiindcă Grecii nu se pot dispensa de lemnul nostru.

Exportul de lemn în Italia nu a fost reluat, deși convenția este semnată. Piața Italiană cere din România, marfă de calitate bună și oferă prețuri mari.

însă B. N. R. nu garantează plata lirezilor ce-ar intra în țară decât în măsura disponibilităților. Ceeace creează o stare de nesiguranță și ca atare exportatorii români se abțin de la orice plasament în Italia.

Bulgaria poate absorbi cantități mari de lemnărie. În special cioplitură, șipcărie și scânduri pentru lăzi — de ouă, fructe, tutun, etc. —, însă nu se poate face export din lipsa unei convenții de schimb.

Activitatea industriei forestiere.

Resurecția economică din anul 1936 și cererile neobișnuit de mari din afară, au provocat o nouă dezvoltare a industriei lemnului. Fabricile închise în timpul crizei și-au reluat activitatea cu observația că nu mai pot tăia aceleași cantități de lemn ca înainte de criză din cauza reducerii considerabile a pădurilor de rășinoase. Datorită epuizării posibilităților normale ale pădurilor de rășinoase și stejar, industria forestieră internațională își îndreaptă privirile asupra rezervelor de fag, ce vor constitui mâine materia primă cu care se vor alimenta atâtea fabrici de placaj, etc.

Soc. Lomaș a construit deja o fabrică de cherestea cu 4 gateri în regiunea Baia-Mare și are în proiect fabricile de la Sovata (Mureș) și R. Sărat, în care s'au debiteze fag și stejar. La P. Neamț Domeniul Coroanei a proiectat construirea unei fabrici de placaj.

Alte fabrici mici pe Valea Troțușului și Mureșului, etc., sunt pe punctul de a fi puse în funcțiune, în scopul de a se debita exclusiv lemnul de fag.

Industria fagului are toate șansele să se desvolte, date fiind prețurile reduse fixate pentru sortimentul de fag, cât și debușeurile asigurate ale acestui articol, în special pe piața Orientului.

Prețurile sunt într-o continuă urcare

Compartimentul lemnului rotund.

În Bucovina, unde se are numai posibilitățile normale ale pădurilor, lemnul de rășinoase cunoaște astăzi o supralicitare continuă ajungând până la 600 Lei/m³, predat pe rampa fabricelor.

Pe Valea Bistriței prețul lemnului de rășinoase calculat în picioare, s'a urcat de la 80—100 Lei/m³, cât era în iarna 1935/36 la cca. 250—350 Lei/m³.

Lemnul rotund de rășinoase pentru fabrică se vinde predat ab schelă P. Neamț, cu prețul de 525—550 Lei/m³.

La Galați, se vinde lemnul de rășinoase predat în plute cu 600—700 Lei/m³, variind cu grosimea și calitatea lemnului.

Lemnul de Bilbor a atins prețul de 320—350 Lei/m³, în picioare.

Cca. 25.000 m³, lemn rotund de rășinoase din regiunea Bilborului au fost vânduți la licitația ținută de CAPS la 25 Februarie a. c. cu prețul de 621 Lei/m³, lemn brut debitat și predat încărcat în vagon stația Toplița.

O vânzare identică s'a făcut între particulari, obținându-se 620 Lei/m³, lemn brut debitat în fabrica Bicazul din Bacău și predat ab vagon linia de

garaș Bacău, cu obligația cumpărătorului de a avansa sumele de bani necesare exploatarei și industrializării lemnului de rășinoase.

Stejarul pentru lucru, dela 40 cm. diametru la mijloc, este căutat în special de Soc. Lecaș care a angajat comenzi mai mari de stejar pentru Anglia, direct sau prin Soc. Natschitz din Jugoslavia.

În regiunea Ploești-Băicoi, se obține pe stejarul cl. I-a, cca. 1200—1300 Lei/m³. loco pădure.

La granița de Vest spre Cehoslovacia, în regiunea Satu-Mare, se debitează cantități mari de stejar, ce sunt exportate în Cehoslovacia, Austria și Germania.

Din cauză că stejarul cl. I este în cantități insuficiente, se debitează în fabricile Lomașului mult lemn subțire de stejar (20—25 cm. diametru la mijloc) din care se fac frize de parchete de 25 mm. grosime.

Compartimentul cherestei de rășinoase.

A. Cotațiile pe piețele internaționale.

Contrar regulilor din anii anteriori, când prețurile înregistrau scăderi spre toamnă, în anul 1936 s'a înregistrat o urcare cu totul particulară a prețurilor, care s'au continuat în fiecare lună câștigând în intensitate și suprafață. La începutul anului 1937, prețurile au continuat să crească astfel încât astăzi sunt cu 50—80% mai mari decât prețurile cotate la sfârșitul anului 1935/36.

După cum am arătat în cronică din luna Februarie a. c., Anglia este astăzi adevăratul regulator al pieței lemnului din Europa.

Pentru a vedea evoluția prețului lemnului de rășinoase pe piața engleză, dăm mai jos aceste prețuri cotate în anii 1934—1937 calculate în Lire sterline per standarzii cubici, și după proveniență (fara exportatoare) folosind buletinul informativ (Informationsdinst) al CIB-ului (No. 10 din 27 Februarie 1937).

	1934	1935	1935	1936	1936	1937	1937
	I—III	I—III	VIII	VIII	XI	II	III
Producția rusească (sortare de Leningrad cl. I-a) . . .	11.17.7	9. 2.4	9.17.6	11.17.6	13.10.0	15.10.0	17. 0.0
Producția Suedeză	11.10.0	10.12.6	9. 5.0	13.12.6	14.12.6	16. 0.0	16.10.0
„ Finlandeză	10.10.0	9.12.6	9. 0.0	13.10.0	14.10.0	15. 0.0	—
Marfă pentru geluit: Norvegiană, Suedeză, Poloneză . . .	12.00.0	11. 0.0	9.10.0	12.15.0	13.15.0	15.10.0	—
Capsul Polonez	—	—	—	11. 2.6	12.15.0	14.15.0	—
2,5×7" u/s	—	—	—	9.12.6	11.15.0	13.15.0	—
2,5×7" Va	—	—	—	—	—	—	—
Marfă de Danzig	—	—	—	—	—	—	—
7" u/s	—	—	8.10.0	9.10.0	12.10.0	13.15.0	—
7" Va	—	—	7.10.8	8.10.0	11.15.0	12.15.0	—
Marfă de Canada	—	—	8.10.9	11.10.0	12.10.0	13.10.0	—
„ Românească	—	—	—	—	—	—	14. 0.0

Din compararea cifrelor de mai sus rezultă că nivelul cel mai scăzut al prețurilor a fost atins la sfârșitul lunii August 1935 după care a urmat urcarea neîntreruptă ce n'a atins încă nivelul cel mai ridicat.

Prețurile lemnului de rășinoase pe piețele din Franța, Belgia, Olanda și Germania sunt aproape la fel ca prețurile de mai sus date pentru piața engleză, mai ales că prezintă și aceleași varietăți.

B. Prețurile lemnului românesc.

Lemnul românesc ocupă astăzi una din cele mai bune poziții pe piața internațională iar producția fabricelor noastre de cherestea este acoperită până în August a. c.

În lunile Ianuarie și Februarie a. c. s'a angajat o cantitate de lemnărie ce reprezintă o treime din exportul nostru total din anul trecut.

Datorită cererilor externe mult superioare producției fabricelor noastre de cherestea, și sub influența conjuncturei favorabile din toate ramurile activității economice din România, prețurile lemnului de rășinoase continuă să crească.

Prețurile pentru cheresteaua de rășinoase destinată pentru Orient fixate de Asociația Industriilor Forestiere la 5 Ianuarie a. c. au fost revăzute la 9 Martie a. c. și majorate cu 5 sh./m³, (170 Lei³).

Aceste prețuri calculate FOB Galați sunt următoarele :

Cal. tip Alexandria în specificație (70% late și 30% înguste și morali)	M. ³ 1550 Lei
idem tip Siria	„ 1475 „
înguste 10—17 cm.	„ 1425 „
morali	„ 1450 „

Prețurile sunt ferme și cu tendințe de majorare (100—150 Lei/m³). Încheerile din ultima săptămână, pentru Siria, Egipt și Palestina, au fost făcute la prețurile de mai sus. Totuși fabricanții, cer astăzi prețuri și mai mari, iar importatorii care cunosc foarte bine tendința generală, a pieții lemnului, sunt nevoiți să accepte aceste majorări.

Prețurile lemnului românesc pentru Ungaria au fost majorate deasemeni în mod treptat.

Dând mai jos variația prețurilor cherestelei de rășinoase pe piața ungară — paritate Buda-Pesta — în pengoe.

Marfă lată 19—30 cm.

	14.IX.1936	24.IX	17.XI	1.XII	1.II.1937
F. C.	57	59	62	63	68
T. B.	50	52	56	60	63
D.	50	52	54	56	60
rigle	55	57	58	63	64

Prețurile minimale pentru Ungaria fixate de UGR sunt depășite cu 2—3 pengoe/m³.

Sortarea cherestei de rășinoasă.

Sortarea calitativă a cherestei de rășinoase din România esae o lucrare cu caracter conjunctural.

În general, piața lemnului cunoaște sortarea slabă și sortarea bună, după cum este certă sau oferită cheresteaua de rășinoase.

Rusia, Polonia, Finlanda, Suedia și țările baltice, unde exportul lemnului este exclusiv în mâinile exportatorilor băstinași, au deja standardizate clasele pentru sortarea cherestei de rășinoase. Aceste clase suferă mici variații de 10—12% în sus sau în jos după conjunctura pieței internaționale.

În România însă unde exportul de lemn este deținut în parte de importatori, nu s'a putut realiza standardizarea cherestei de rășinoase, decât după o activitate continuă de peste 3 ani desfășurată de Asociația Industriei Forestiere prin comisiile sale de control.

După urma acestui control au câștigat fabricanții de lemnărie care în majoritate vând produsele lor franco vagon stația de încărcare.

Unii importatori prin agenții lor și intermediarii (în special pentru Grecia) au cumpărat dela fabricanți mărfuri sortate la limita de sus pentru a le exporta în unele cazuri într'o clasă superioară.

Acțiunea întreprinsă de comisiile UGIR-ului a dus la standardizarea sortimentelor de rășinoase pentru bazinul Mediteranean.

Chiar astăzi, când fabricile mai «greșesc» și întăresc sortarea, sunt avizate imediat de Ugir pentru a revizui sortarea.

Exemplu: s'a încărcat săptămâna trecută o partidă de brad pentru Siria, pe s/s Oituz. Marfa a fost livrată de o mare întreprindere românească. La controlul calitativ s'a găsit scândri de cl. III a deși astăzi nu se mai livrează pentru Siria decât cl. V-a și cl. VI-a.

Întreprinderea în cauză a și fost avizată pentru a lua măsurile respective dictate de împrejurări.

Sortarea cherestei de rășinoase din urma înțelegerii din Februarie a. c. intervenită între marile societăți forestiere, este următoarea:

În general sortarea este slăbită cu 25% față de sortarea din 1935.

În Anglia se livrează:

select, tombantul original inclusiv cl. IV,

u/s cl. IV de export, în proporție 60—70% u/s și cl. IV engleză se înțelege cl. V românească.

Millburn cuprinde u/s și cl. IV amestecate.

Calitatea Alexandria pentru Egipt este formată din cl. IV și V-a.

Calitatea Siria pentru Palestina și Siria cuprinde cl. V-a și VI-a,

Calitatea Alexandria pentru Ciprus este o clasă IV pentru export sortată spre limita de sus.

Dacă sortarea este standardizată, se evită discuțiile inutile la încărcarea partidelor în vapoare, iar cumpărătorii nu vor mai manifesta exigențe calitative nejustificate.

Exportul european al lemnului în 1936

După datele statistice ale CIB-ului (Comité International du bois), exportul forestier european în anul 1936, în comparație cu anul 1935 a fost următorul (în metri cubi):

	1936	%	1935	%
Lemne de foc	416.487	1	603.042	2
„ rotund pt. gatere	3.042.505	8,5	3.295.686	9
„ de mine	4.236.617	12	4.228.804	11
„ ptr. hârtie	5.977.234	16,5	6.715.346	18
stâlpi de telegraf	675.444	2	909.514	2
traverse	665.465	2	643.795	2
cioplitură	671.849	2	615.454	2
doage	78.779	—	67.423	—
cherestea	18.524.984	50,5	18.392.572	49
scânduri geluite	1.310.580	3,5	1.147.412	3
părți de lăzi	786.506	2	741.778	2
Total	36.059.470	100	37.420.824	100
indice de exportare	96,4		100	

Exportul european de lemnărie în 1936, a înregistrat deci o scădere de 3,6% față de cantitatea exportată în anul 1935.

Această diminuare am arătat mai sus, a fost determinată de faptul că, consumul intern al țărilor exportatoare a fost mai mare în anul expirat, influențând asupra stocurilor de lemnărie rezervate exportului internațional, care s'a redus considerabil.

Poziția României în exportul european al lemnului.

La exportul european al lemnului au luat parte țări exportatoare din Europa.

Pentru a fixa poziția României în comerțul european de lemnărie, dăm mai jos cantitățile de lemn exportate în anul 1935—1936 de fiecare țară în parte: (în metri cubi).

	1936	%	1935	%	clasificat
Norvegia	267.917	0.7	256.603	0.7	12
Suedia	4.434.276	12.3	4.425.348	10.8	3
Finlanda	8.620.121	23.9	8.308.914	22.2	2
Estonia	340.528	1,-	380.196	1.1	11
Letonia	1.224.417	3.3	1.145.667	3.0	8
U. R. S. S.	10.572.364	29.3	11.872.901	31.7	1
Lituania	347.628	1.0	275.647	0.7	10
Polonia	2.911.548	8.1	3.045.095	8.2	4
Cehoslovacia	2.322.562	6.4	2.595.126	7.0	5
Austria	2.260.014	6.3	2.445.305	6.5	6
Jugoslavia	861.470	2.4	1.433.443	3.8	9
România	1.893.625	5.3	1.603.756	4.3	7
Total	36.059.470	100	57.420.824	100	

Din tabloul de mai sus rezultă următoarele :

1. Exportul forestier al României reprezintă 5.3% din exportul total al lemnului european. România deține și în anul 1936 locul al 7-lea între 12 state europene exportatoare de lemnărie.

2. Și-au redus considerabil exportul forestier : U. R. S. S. (cu 18%), Jugoslavia (cu 40%), Austria, Polonia, Estonia și Cehoslovacia.

3. Și-au mărit exportul forestier : România, Lituania, Norvegia, Suedia și Finlanda.

Caracteristicile exportului forestier.

Dacă comparăm exportul forestier al României din punct de vedere al esențelor, cu exportul european, vom vedea că poziția României din acest punct de vedere este foarte bună.

Dăm în tabloul următor cantitățile de lemnărie pe natură de esențe, exportate în anii 1936 și 1935 de România și de toate țările exportatoare de lemnărie din Europa : (în metri cubi).

În baza acestui tablou stabilim următoarea corelație între exportul forestier european și cel românesc :

Felul materialelor	E u r o p a		R o m â n i a					
	1936	%	1935	%	1936	%	1935	%
Lemne de foc	416	1	603	2	201	11	199	12
Lemnărie de rășinoase	31414	95	35°28	95	1472	78	1269	79
" de foioase	1229	4	1190	3	220	1	135	9
Total . . .	36039	100	37421	00	1893	100	1603	100

1. În general România deține 5.4% din totalul exportului forestier european.

2. Baza exportului european o formează lemnăria de rășinoase.

3. Lemnăria de foioase (stejar, fag, tei, etc.) reprezintă exportul său total de lemnărie.

5. Din compartimentul lemnului de foioase, România participă cu 18% la exportul european.

6. Exportul de foioase al României este în creștere în fiecare an.

Din comparația făcută mai sus, rezultă în mod categoric că România deține un rol de mare importanță în exportul european al lemnului de foioase.

Datorită cererilor mari în compartimentul foioaselor poziția României se consolidează tot mai mult pe piața internațională a lemnului.

Comparând exportul forestier al României, cu exportul european din punct de vedere al naturii esențelor, ajungem la concluzii destul de importante pentru politica de mâine a exploatații raționale a pădurilor noastre.

Neccsitatea exploatării raționale a tuturor pădurilor din România.

Exploatarea pădurilor noastre din ultimele 3 decenii s'a soldat cu :

- epuizarea rezervelor de stejar,
- decimarea pădurilor de rășinoase prin tăerea în fiecare an a 2—3 posibilități anuale.
- ocolirea pădurilor de fag care se pretează totuși la o industrializare remuneratorie.

Imperativele ce definesc politica lemnului nostru pentru 1937, trebuie să aibă la bază situația reală și precară a pădurilor noastre.

Aceste imperative sunt următoarele :

1. Să fie cruțate ultimele rezerve ale pădurilor de stejar, a căror frumusețe mai dăinuște doar în descrierile cronicarilor.

2. Exploatarea pădurilor de rășinoase să se facă numai cu respectarea raportului susținut, adică să nu se taie anual decât posibilitatea reală a acestor păduri.

3. Fagul să constituie centrul exploatărilor noastre forestiere.

4. Să se desvolte industria lemnului contra-placaj de fag, tei, plop, mesteacăn etc. și care să fie introdus cât mai mult în masa consumatorilor din România, și să fie exportat în țările din Orient, unde este foarte căutat.

Prin dezvoltarea industriei lemnului de fag, se vor reduce exploatățile excesive ale pădurilor de rășinoase.

Toate aceste imperative se transformă în realități numai în cazul când se va organiza dirijarea totală a exportului nostru forestier .

Vasile C. Filip

R E C E N Z I I

Prof. Dr. Ing. F. Kollmann.

Technologie des Holzes.

Technologia lemnului,
XVIII + 765 pag. 8°, 604 fg. 1 Tab.

Ed. Julius Springer, Berlin, 1936.

Prețul: broșat 65 Rm., legat 69 Rm.

Studiul lemnului a luat în ultimele două decenii o extraordinară de mare dezvoltare, căreia, în mare măsură, i se poate datora locul pe care și l-a recucerit lemnul printre cele mai valoroase materii prime. Diferitele puncte de vedere din care a fost studiat lemnul, au dus la o specializare foarte înaintată și numărul publicațiilor a ajuns atât de mare încât cu greu mai poate cineva să se orienteze în acest studiu și să-l stăpânească. Din ce în ce s'a simțit mai mult nevoia unei sinteze a acestui material nou, a unei sistematizări și prezentări într-o formă mai accesibilă pentru ca specializarea prea îndepărtată să nu ducă la pierderea imaginii de ansamblu a studiului.

Această lipsă a unei cuprinzătoare tehnologii a lemnului, care să prezinte mai ales rezultatele cercetărilor din ultimii ani, atât de profund științifice, o împlinește cartea profesorului F. Kollmann.

Materia este împărțită în următoarele mari capitole :

I. Constituția lemnului.

II. Fizica lemnului.

III. Elasticitatea și rezistența lemnului.

IV. Chimia lemnului.

V. Conservarea și uscarea lemnului.

VI. Prelucrarea lemnului.

VII. Curbarea și împreunarea lemnurilor.

VIII. Îmbunătățirea lemnului.

IX. Utilizarea deșeurilor.

În primul capitol, după ce se face descrierea elementelor lemnului ce se pot distinge printr'un examen macroscopic (razele medulare, inelele anuale, duramentul, alburnul, culoarea, luciul, etc) și microscopic (vasele, traheidele, punctuațiile areolate, parenchymul și fibrele), autorul trece la noul și interesantul studiu al microstructurii lemnului. Posibilitatea ce o dau razele Röntgen de a cunoaște mai în amănunt constituția materiei din care este format lemnul, a dat la iveală noi baze de explicație pentru multe curiozități ale însușirilor lemnului, descoperind cu aceasta noi domenii în care trebuie intervenit, pentru a putea cât mai mult stăpâni acest material.

Tot în acest capitol sunt trecute în revistă defectele lemnului, insistându-se în special asupra descrierii și importanței lor.

Însușirile fizice ale lemnului fără de cunoașterea cărora este imposibilă o studiere mai completă și o mai rațională întrebuințare sunt amplu prezentate în capitolul II,

Greutatea specifică a lemnului și a substanței lemnoase, metodele și aparatele de măsură, legătura dintre greutatea specifică și umiditate, lățimea inelului anual, cantitatea lemnului târziu, variația greutății specifice după regiuni condițiunile de vegetație și situația probei chiar în același arbore, sunt enunțuri de probleme mult desbătute aci și extrem de interesante.

Deasemenea toate problemele ce rezultă din relațiunea dintre apă și lemn, probleme care, nerezolvate, au făcut ca mult timp lemnul să fie ocolit ca materie primă în lucrări mai fine, sunt astăzi complet studiate. În cartea lui Kolmann ele sunt tratate sub următoarele titluri: relațiuni statice între lemn și apă (echilibrul higrometric), determinarea echilibrului higrometric și a momentului saturației fibrei, stările lemnului peste momentul saturației fibrei, fenomenul de hysteresis între echilibrul higrometric stabilit prin absorție și desorbție, metode și aparate pentru măsurarea umidității, legile umflării și constragerii lemnului, influența greutății specifice, a structurii și umidității asupra «jocului» lemnului, viteza și energia umflării lemnului, umflarea în diferite medii lichide, aparate de măsură pentru umflare, mișcarea apei în lemn, uscarea ca problemă de difuziune, procedee mai precise de calcularea uscării artificiale, teoria impregnării lemnului.

Importante pentru constructorii în lemn sunt subcapitolele privitoare la proprietățile calorice, electrice și acustice ale lemnului, de unde se pot înțelege însușirile care fac din lemn unul din cele mai bune materiale de izolare și deci modul cum trebuie utilizat lemnul în construcții de case, turnuri de antene, etc. Rezistența la frecare a lemnului față de lemn sau alte materiale, uscat sau uns cu di-

ferite substanțe, încheie acest mare capitol al proprietăților fizice.

Capitolul III este destinat problemelor de elasticitate și rezistența lemnului. Aceste probleme s'au bucurat de o deosebită atenție încă din primele zile ale cercetării lemnului în foarte multe țări. Rezultatul a fost o bogată literatură, însă foarte greu de urmărit și comparat, din cauza diversității metodelor de lucru, a unităților de măsură, a mărimilor probelor, etc. Autorul a învins aceste greutăți prezentându-ne o sinteză foarte clară a acestui material. Proprietățile elastice, rezistențele la compresiune, flambaj, întindere, încovoare, torsiune, forfecare, izbire, spintecare, precum și oboseala, duritatea și uzura lemnului, sunt amănunțit studiate în legătură cu factorii cari le-ar putea influența, ca: greutatea specifică, direcția fibrelor, mersul inelelor anuale, etc.

De o deosebită valoare sunt subcapitolele privitoare la rezistențele admisibile și metodele oficiale de încercarea lemnului în diferite țări.

Noțiunile de chimia lemnului, ce se dau în capitolul IV, nu constituiesc decât strictul necesar pentru înțelegerea valorii lemnului ca materie primă, în industria chimică.

Astfel, constituenții lemnului și proprietățile lor chimice (celuloza, higiiena, ceara, rășinile, materiile azotoase, tanante și colorante) ca și metodele, aparatele de extragere și importanța lor din punct de vedere industrial, nu sunt decât pe scurt redată.

Studiul coroziunii lemnului din cauza acizilor, bazelor, soluțiilor de săruri, etc. este foarte interesant pentru că ne pune în evidență superioritatea lemnului față de alte materiale în mediile unde se găsesc aceste substanțe (fabrici, vase cu substanțe chimice, etc.).

Descompunerea lemnului este studiată de autor în legătură cu cele trei cauze care ar putea-o produce: căldura, bacteriile, ciupercile și animalele vătămătoare (insectele în special). Un subcapitol special îl ocupă problema influenței timpului tăierii arborilor asupra însușirilor lemnului.

Capitolul V este consacrat celor două dificile probleme din tehnologia lemnului: prezervarea și uscarea. Deși aceste chestiuni au fost în atenția omului din timpuri foarte vechi și deși s'a ajuns la realizări de o indiscutabilă valoare, ele continuă totuși să preocupe într-o foarte largă măsură pe cercetători și practicieni. Pregătirea lemnului, toate sistemele de prezervare și substanțele întrebuințate până azi, sunt descrise amănunțit în acest capitol.

Procesul uscării este urmărit dela lemnul verde până la depozitarea lemnului uscat. Uscarea naturală și toate sistemele de uscare artificială cu regulile și calculele lor sunt pe larg redată.

Aburirea lemnului formează un subcapitol special.

Capitolul VI tratează despre prelucrarea lemnului, insistând mai mult asupra procesului mecanic al lucrului diferitelor mașini (gatec, fierăstrae cu panglică, circulare, mașini de rindeluit, de găurit, frezat, strungit, șlefuit, etc.).

În cap. VII și VIII se găsesc amănunțit expuse toate procedeele de prelucrare pentru multiplele întrebuințări ale lemnului. Curbarea, reunirea lemnelor prin: înclere, cue, șuruburi și pene; fabricarea plăcajelor și furnirelor, cu însușirile lor; fabricarea lemnului presat, bakelizat, înclit și presat; tehnica șlefuirii, vopsirii, lăcuirii, lustruirii, etc., sunt câteva titluri ale subcapitolelor atât de admirabil tratate în această carte.

Ultimul capitol cuprinde mijloacele de utilizare a lemnului de mici dimensiuni și a deșeurilor, prin: ardere, carbonizare, gazeificare, distilare, extracții, etc.

Trei tablouri anexe încheie cartea. Primul tablou conține, în cifre, proprietățile celor mai importante specii lemnoase.

Lipsurile din acest tablou pot arăta, într-o măsură, cât câmp încă necunoscut este în studiul lemnului.

Al doilea tablou prezintă valorile presiunii elastice a vaporilor și umiditatea relativă corespunzătoare, deasupra sărurilor, soluțiilor de săruri și amestecurilor de acid sulfuric și apă la temp. de 20° C, iar cel de al treilea servește la calcularea valorii durtății după Brinell.

Numai dintr'o simplă înșiruire a titlurilor capitolelor și subcapitolelor se poate vedea cât de amplă expunere s'a dat tehnologiei lemnului în această carte, și cât de variate probleme pot fi atacate, înarmat fiind cu rezultatul acestor cercetări.

Mulțimea figurilor, a curbelor, exemplurilor numerice în strânsă legătură cu întrebările pe care le pune practica dau posibilitatea de a înțelege cu ușurință textul. Trei indexuri alfabetice, pentru autori, specii lemnoase și denumiri, înlesnesc consultarea acestui extraordinar de bogat material.

Cine vrea să cunoască vreo chestiune de tehnologia lemnului poate găsi în această carte un rezumat clar al celor ce s'au realizat până în 1936, iar mulțimea indicațiilor de literatură îi poate servi pentru a merge mai departe în amănunte.

Rezultat al unei munci extraordinare de adunare a acestui material, (scris în atâtea limbi și răspândit în atâtea publicații de specialitate) de selecționare, sistematizare și de logică și clară prezentare, cartea aceasta aduce unul din cele mai mari servicii aceloră pe cari, într'o

formă oarecare, îi interesează lemnul. Autorului i se cuvine toată admirația și mulțumirile acestora,

N. Ghelmezii

Albert Hesse, Prof., Dr.

Statistik. Bd. IV. des Grundrisses der politischen Oekonomie. VII, 214 pag. 8°. Jena: G. Fischer, 1934.

Dacă ar fi vorba să judecăm lucrurile după starea lor de fapt am fi îndreptățiți să tragem concluzia că românul nu are înțelegerea trebuitoare pentru precizia statistică. Intuiția — de cele mai multe ori identică cu o impresie foarte superficială — a fost adesea sursa de inspirație în conducerea treburilor publice în Țara noastră. Așa se și explică faptul că prea adesea se dau, în scurt timp, asupra aceleiași probleme soluțiuni ridicol de opuse.

Pentru a rămâne în cercul nostru de preocupări, amintim cât de multe lipsuri au statisticele noastre forestiere de până acum și cât de departe suntem de cunoașterea stărilor reale din economia noastră forestieră, prin mijlocirea metodelor statistice. Nu ne-am legănat noi până bine de curând în iluzia «imenselor noastre bogății forestiere»? Și ce greșeli mari, adevărate atentate la viitorul economic al națiunii, s'au comis sub paravanul acestei credințe, lansate de cine știe ce poet, turist ocazional din tren sau șarlatan politic... Ia primele încercări de exprimare a stărilor economiei noastre forestiere sub forma cifrelor, situația ne-a apărut peste fire de îngrijorătoare. Și suntem încă foarte departe de cunoașterea reală a lucrurilor.

Intr'un caet precedent al Revistei noastre, am arătat la ce grad de perfecțiune a ajuns, sub acest raport față de noi,

o mică, săracă și foarte tânără țărișoară de pe malurile golfului Riga¹⁾.

Viața economică și socială modernă se complică vertiginos. Rolul conducătorilor ca și al factorilor activi din această viață, devine din ce în ce mai dificil și plin de responsabilitate. Cunoașterea cât mai deplină și tot deodată sub o cât mai simplă formă a stărilor și tendințelor respective, constituie punctul de plecare, absolut necesar al unei bune acțiuni. Pădurea și economia forestieră urmează, se înțelege cursul general al lucrurilor.

Nădăduind că vom face un mic serviciu camarazilor de profesiune — și a nume la câți mai mulți dintr'înșii — le atragem luarea aminte prin cele de față, asupra unei foarte bune lucrări de statistică.

Autorul său este o personalitate de primul rang în lumea științifică și publicistică germană. De aproape 20 de ani el este conducătorul publicațiunii «Grundriss zum Studium der politischen Oekonomie», inaugurată acum 40 de ani de Conrad. Această publicațiune se divide în patru părți: 1. Economie politică generală; 2. Politică economică; 3. Finanțe și 4. Statistică. Ultima se subîmparte la rândul său în 3 volume distincte. Deși unitar gândite, ca împărțire a materiei, ca volume ele apar independent. Prima, de pildă, se găsește la ediția a 12-a, pe când cele trei părți ale statisticii se află la a 5-a, a 3-a și la a 4-a ediție.

Cartea de față, integrând cele trei subpărți amintite mai sus, inaugurează o nouă publicație. «Grundriss der politischen Oekonomie», concepută într'o for-

1) Amijas Spiestuve: «Statistique forestière de la Lettonie et activité du Département des forêts du 1. IV, 1934 au 31. III. 1935. Recenzie în «Revista Pădurilor» 1936, pag. 1125.

mă mai restrânsă decât în publicația Conrad.

După cum o mărturisește autorul însuși, «Cartea aceasta nu este scrisă pentru statisticieni ci pentru cei ce fac uz de statistică». Considerațiunile de ordin practic au fost avute în vedere în primul rând. S'a stabilit o scară a preferințelor după însemnătatea practică a diferitelor chestiuni și după posibilitatea lor de aplicare. Astfel s'au lăsat la o parte subtilitățile de ordin matematic, în schimbul cercetărilor metodice, bazate pe logică și noțiuni, a vieții reale, așa cum se prezintă ea pentru statisticianul practic.

În afara introducerii (Natura și împărțirea statisticii; Literatura generală), materia este dispusă în 2 părți. I. Statistica generală și II. Statistica aplicată. Prima este subîmpărțită în 5 capitole: 1. Observarea stărilor și fenomenelor de masă; 2. Reprezentarea rezultatelor; 3. Valorificarea lor; 4. Evoluția statisticii; 5. Organizarea statisticii practice. Cea de a doua, în 2 capitole mai mari: 1. Statistica demografică și 2. Statistica economică și socială. În total, cartea conține 34 de articole, fiecare cu indicarea literaturii sale speciale se înțelege, aproape numai nemțească.

Pentru noi silvicultorii, are deosebită importanță partea I, de statistică generală (62 pag.). Fiecare silvicultor ce conlucrează la întocmirea unei statistici de specialitate ar trebui să fie lămurit asupra acestor elemente de bază și de valabilitate generală pentru orice gen de statistică. Rămân în afară de discuție cei ce organizează și conduc întocmirea unei statistici. Cultura acestora în specialitatea respectivă trebuie să depășească cu mult nivelul reprezentat de această carte.

Din statistica aplicată ne interesează în totalul său, capitolul al doilea (77

pag.) și în mod deosebit, articolele referitoare la statistica muncii, agricolă, a stabilimentelor industriale și a transporturilor.

Deși partea aplicată privește în deaproape condițiunile germane și deși elementele specific forestiere sunt foarte reduse — desigur, în proporția lor justă de rest — și silvicultorul își va lărgi extraordinar de mult perspectiva cunoștințelor sale, precizându-le totdeauna pentru nevoile sale, prin citirea acestei admirabile cărți.

Stilul său se distinge printr'o claritate și o grijă de simplificare a lucrurilor rar întâlnită. Buna sa înțelegere presupune totuși, o oarecare cultură economică și mai ales o stăpânire deplină a limbii și terminologiei germane.

Ilie C. Demetrescu

P. P. Daia și Alex. P. Daia.

Producerea păstrăvilor.

Biblioteca agricolă a ziarului «Universul» pune la dispoziția celor interesați o broșură de circa 50 pagini privind cunoștințele necesare în legătură cu producerea păstrăvilor.

Autorii sunt profesori la școala de pescărie, piscicultură și marină dela Giurgiu și cunoscuți ca specialiști în domeniul pisciculturii.

Lucrarea se referă numai la două din speciile de Salmande:

1) *Trutta fario* — păstrăvul nostru, și 2) *Trutta iridea* — păstrăvul american cunoscut și sub numele de păstrăvul curcubeu.

Este destinată atât acelorora cari vor să-și producă peștișorii necesari repopulării apelor secătuite de pește de brăconieri sau prin pescuit abuziv, cât și ce-

lor ce vor să-i crească apoi în bazine anume construite.

După o descriere sumară a acestor doi pești, autorii se ocupă de instalarea clocitoarei, de cutiile de clocit, de apa și însușirile ei. În privința așezării cutiilor noi nu putem accepta sistemul așezării lor în trepte, pentru motive de igienă. Iată pentru ce. Dacă una din cutii, printr'o cauză oarecare, s'ar infecta, însemnează că apa, trecând și în alte cutii, va duce infecția și acolo, infectându-le. Deaceea, modalitatea care înlătură acest inconvenient este aceea care prevede ca fiecare cutie să primească apa direct, printr'un robinet dela o țevă care ar trece dealungul clocitoarei.

Autorii arată cum trebuiesc aleși reproducătorii, cum se cunosc, cum îi păs-

trăm și cum facem reproducția. Apoi se indică îngrijirile de dat ouălor și pueților până în momentul când aceștia trebuiesc trecuți în bazinele de creștere sau vărsați în pâraiele de repopulat. .

În final se dau câteva indicațiuni de felul cum trebuiesc transportați peștișorii pentru a fi vărsați în pârae și cum se face această operație.

Broșura d-lor Daia, deși de proporții modeste, cuprinde o seamă de cunoștințe, clar expuse, pentru cei ce au la suflet astfel de preocupări. O recomandăm călduros, fiind utilă mai ales pentru brigadierii și pădurarii și tot așa de accesibilă, prețul ei fiind numai de zece lei.

T. Crivăț

REVISTA REVISTELOR

L'ALPE.

Nr. 1, Ianuarie, 1937.

L. Feraroli,

Il volto agricolo dell'Italia.

Aspectul agricol al Italiei.

Este titlul unei vaste lucrări a lui Sen. Arture Marescalchi, din care primul volum a apărut recent. Ea înfățișează variatele aspecte ale ariculturii italiene pentru fiecare provincie, precum și ale culturii silvice. Numeroase fotografii, dintre care câteva reproduse și în acest articol, fac ca această lucrare să fie foarte mult apreciată.

Inu, Generoso Patrone.

Contributo alla conoscenza della produzione legnosa del cetudo di castagno.

Contribuție la cunoașterea producției lemnoase a crângului de castan.

Autorul face un studiu asupra producției cantitative și calitative a lemnului de castan din pădurea domeniială Vallombrosa, stabilind și valoarea diferitelor sortimente de lemn ce se pot obține.

Raffael Cormio.

*Dimostrazione sperimentale dell'asser-
to de til legno non sta mai fermo.*

Demonstrațiuni experimentale asupra afirmației că: «lemnul nu rămâne niciodată constant».

În acest articol sunt arătate interesante experiențe care dovedesc în ce măsură variază lemnul atât ca dimensiuni cât și ca greutate, în cursul anului, pentru diferite medii, în care a fost ținut sub observație.

Insemnări și note practice.

Viața forestieră din exterior.

Insemnări bibliografice.

Notițe și ecouri.

E. V.

BULLETIN DE LA SOCIÉTÉ CENTRALE FORESTIÈRE DE BELGIQUE.

Nr. 1, Ianuarie, 1937.

Comte Goblet d'Alviella.

Le problème des carburants en Belgique,

Problema carburanților în Belgia.

Autorul arată importanța ce o prezintă această problemă pentru Belgia, atât din

punct de vedere economic cât și pentru apărarea națională, întrucât ea astăzi aduce din afară toată cantitatea de carburanți de care are nevoie.

În vederea înlocuirii acestor carburanți importați cu carburanți naționali studiază toate posibilitățile existente, între care se găsesc cărbunii de pământ și lemnul.

A. Jacquemin.

Le traitement de l'Épicéa dans le Cantonement de Vielsalm.

Tratamentul moliftului în Cantonul Vielsalm.

În continuare autorul se ocupă de selecțiunea moliftului și elagajul lui. În Incheerș, se insistă asupra importanței amestecului cu fag în vederea obținerii celor mai bune arborete.

Frederic Orts.

Association des propriétaires forestiers de Belgique.

Asociațiunea proprietarilor forestieri din Belgia.

La întrunirea proprietarilor forestieri, ce a avut loc la 25 Noembrie 1936, s'a pus în discuție inițiativa creerii unei asociațiuni cu scopul de a apăra interesele lor comune.

S'au cercetat modul în care se poate crea o asemenea asociație, obiectivele pe care le va avea de atins, etc. Comunicarea făcută cu acest prilej și care face obiectul acestui articol, oglindeste perfect de bine starea de lucruri din Belgia privitoare la economia forestieră.

A propos d'une forme géante spontanée de Populus tremula.

Despre o formă de plop tremurător.

În urma lucrărilor profesorilor H. Nilsson-Ehle și Muntzing dela stațiunea de selecțiune din Svalöf (Suedia), s'a descoperit o nouă varietate de plop tremurător, caracterizată prin frunze mult mai mari și mai închise la culoare decât ale plopului tremurător obișnuit.

(Articolul este extras din «Hertögas», Decembrie, 1936).

La Processionnaire des pins.

Procesionea pinilor.

Studiul cuprinde: caractere și biologia insectei, pagubele provocate și răspândirea lor și mijloace de combatere (preventive și destructive).

(Reproducere după: Buletinul Nr. 20 al Comisiunii de studiu ai dușmanilor arborilor, lemnului tăiat și a lemnului puse în lucru).

Bibliografie.

Al II-lea congres național al lemnului din 13—14 Aprilie 1937.

Comitetul organizator adresează un apel către cei ce se interesează de chestiunile lemnului, de a participa la congres.

Cronica forestieră.

E. V.

FORSTWISSENSCHAFTLICHES
CENTRALBLATT.

Caietul 23, 1 Decembrie 1936.

Dr. Edgar Krausen.

Zur Geschichte des Weihart- und Henhartforesten im 15 und 16 Jahrhundert.

Relativ la istoria pădurilor Weihart și Hen-

hart în secolele 15 și 16.

Autorul ne arată pe bază de documente, că aceste păduri situate în partea superioară a Austriei, în regiunea râului Inn, erau în secolul 15 și 16 administrate după principii mult mai înaintate deși în acele timpuri defrișările barbare nu se sfârșiseră.

Antonio Nemeș.

Beitrag zur Kenntnis der Mangel- («Karenz-») Erscheinungen bei Kiefernsämlingen.

Contribuție la cunoașterea carenței la plantulele de pin.

Sub denumirea de carență, se înțelege toate manifestările ce le arată plantele când, deși se găsesc în condiții bune de vegetație, li se ia unul din elementele hrănitoare. Tipic pentru lămurirea acestei noțiuni este cloroza, care se datorește lipsei de fier.

Făcând cercetări în legătură cu colorarea violetă a acelor de pin la plantule, autorul găsește că, aceasta se datorește subalimentației plantulelor cu acid fosforic.

Caietul 24 15 Decembrie 1936.

Hermann Richter.

Über Pappelsaaten.

Asupra seminței de plop.

Urmărind cultivarea plopului din sămânță, făcând încercări, autorul ajunge la concluziile următoare.

Grădina în care urmează să se crească puștii, trebuie să fie cât mai aproape de locuința personalului silvic, pentru a fi mai bine îngrijită.

Pentru buna dezvoltare a plantulelor este nevoie de îngrășământ de azot.

Sămânța să nu se acopere cu pământ.

Să se combată dușmanii în primele luni dela germinare.

Dr. Fr. Ernst.

Zweck und Wirkung der Hilfspflanzen in den nordostbayerischen Kiefern Krüppelbeständen.

Scopul și acțiunea speciilor ajutătoare în arboretele pipernicite de pin din nord-estul Bavariei.

Autorul cercetează acțiunea pe care o pot avea plantele ajutătoare ca: aninul alb, lupinul și genista. În acest articol, autorul face câteva considerațiuni asupra plantelor ajutătoare.

Urmează ca în alt articol să dea rezultatul obținut cu aceste plante, în arboretele de pin pipernicit din Bavaria.

Dr. Karl Eckstein.

*Aus dem Leben des grossen braunen Rüsselkäfers, *Hyllobius abietis* L.*

Din viața lui *Hillobius abietis* L.

În urma cercetărilor, autorul stabilește următoarele:

Insecta mănâncă la pin și molift, cambiumul și ceea ce se mai găsește între el și euldermă. Epiderma, suberul și solzii scoarței nu le mănâncă niciodată. La lujerii de 2 și 3 ani se poate vedea roșătura tipică a insectei. Acele bătrâne nu sunt, decât la nevoie, mâncate. Excrementele sunt din bucăți neregulate în formă de cârnați și cilindrici.

Ant. V. Răd.

JOURNAL OF FORESTRY.

Nr. 2, Februarie 1937.

Este dedicat în întregime lucrărilor congresului silvicultorilor americani, ținut la 14—16 Decembrie 1936. Cuprinde 138 pg. (a 2880 litere). Numeroasele referate prezentate și amploarea discuțiilor nu permit o rezumare a chestiunilor discutate, întrucât ar fi să se facă abuz de paginile Rev. Pădurilor. De aceea vom enumera numai subiectele debătute, pentru a înfățișa cititorilor noștri natura preocupărilor colegilor americani.

H. H. Chapman.

O comparație între problemele silviculturii americane și britanice. (4½ pg.).

Raportul comitetului pentru achiziționarea terenurilor forestiere. (2½ pg.).

David T. Mason.

Actualități despre proprietatea forestieră particulară (3 pg.).

T. S. Goodyear.

Achiziția terenurilor forestiere și procedura (4 pg.).

E. A. Sherman.

Obiectivele politicii achiziționării de păduri naționale (4 pg.).

C. J. Puck.

Definiția raportului susținut (1 pg.).

Emanuel Fritz.

Problemele raportului susținut în West (2 pg.).

A. E. Wackerman.

Silvicultura raportului susținut (1 pg.).

T. D. Woodbury.

Definiția raportului susținut (2 pg.).

W. F. Ramsdeil.

O definiție practică a raportului susținut (2 pg.).

C. L. Billings.

Să integram proprietățile și particulare și de stat pentru raportul susținut (3 pg.).

Earl W. Tinker.

Să integram proprietățile particulare și de stat pentru raportul susținut (3 pg.).

Axel J. F. Brandstrom.

Rolul exploatării pe alese în promovarea raportului susținut cu specială referință pentru *Pinus ponderosa*.

Raportul comitetului pentru programul de învățământ (2½ pg.).

Raportul comitetului pentru protecția pădurii (4½ pg.).

H. J. Andrews.

Ce crește în pădurile de pe Coasta Pacificului în legătură cu rezervele și cererile naționale (6 pg.).

R. B. Wolf.

Ce va cere viitoarea industrie de celuloză de la pădurile de pe coasta Pacificului cu specială referință la concurența canadiană și din sud (2½ pg.).

George F. Cornwall.

Scopul silviculturii noastre trebuie să fie cantitatea sau calitatea? (3 pg.).

Raportul comitetului asupra eroziunii solului (4 pg.).

W. C. Lowdermilk.

Pădurile și conservarea solului (6 pg.).

John B. Preston.

Silvicultura în conservarea solului: noua oportunitate a silvicultorilor (5 pg.).

John D. Coffman.

Cât de mult și care anume ținuturi cu păduri trebuie destinate agrementului și esteticeii? (4½ pg.).

S. B. Show.

Să integram agrementul și estetica în amenajamentul forestier cu scopuri multiple (4 pg.).

Al doilea raport al comitetului pentru politica vânătorului (4 pg.).

T. B.

JOURNAL FORESTIER SUISSE.

Nr. 3/937.

Sam. Aubert.

Le Noirmont.

Considerațiuni asupra stării de despădurire a muntelui purtând acest nume, situat în Jura elvețiană.

H. Badoux.

Les conditions forestieres du Canada.

Condițiunile forestiere ale Canadei.

Canada posedă rezerve forestiere enorme, cari o fac să fie o țară exportatoare prin excelență. Ea are o suprafață de păduri de 250 milioane ha., reprezentând 26% din suprafața totală a țării. Pe cap de locuitor revine la 27,7 ha. Din total, 60% sunt încă inaccesibile. Aproape întreaga suprafață este proprietatea statului (93,4%).

Flora forestieră cuprinde circa 160 specii foioase și 31 conifere; 24 din conifere dau lemn de lucru și 32 foioase dau lemn dur foarte căutat. Primul loc este ocupat de *Picea canadensis* Mill., vin apoi după ea: *douglasii*, *Picea rubra* Dietr., Pinul de Weymouth, *Abies balsamea* Mill., molidul de Sitka, *Thya occidentalis* L., *Pinus resinosa* Ait. Foioasele joacă rol secundar: *Betula lutea* Michx., teiul de America, arțarul de zahăr, fagul cu foi mari, ulmul alb, stejarul roșu.

Unul din cele mai mari pericole ale pădurilor canadiene este focul. În 1919 au fost incendiate 3 milioane ha. pădure. Din această cauză lucrările contra incendiilor ocupă mult pe forestieri.

H. By.

Contribution à l'étude de l'influence du traitement sur la forme des arbres (10 pagini).

Contribuțiunile la studiul influenței tratamentului asupra formei arborilor.

At. Har.

REVUE DES EAUX ET FORÊTS.

No. 1. Ianuarie 1937.

L. Pardé.

Voyage de la société des Amis et Anciens élèves de l'École forestière en Belgique en 1936.

Voiajul societății «Amicii și foștii elevi ai școlii de silvicultură în Belgia în 1936».

Descrierea excursiei de studii făcută de societate în Belgia în luna Mai 1936.

Leon Schaeffer.

Le mouvement forestier à l'étranger. La forêt permanente ou Dauerwald.

Miscarea forestieră în străinătate. Pădurea permanentă sau Dauerwald.

Principiile tratamentului «Dauerwald» și aplicarea lui în 1934 în pădurea Bärenthoren.

H. Plateau.

Reconnaissances dans la vallée de L'oued Iessaout.

Recunoașteri în valea L'oued Iessaout.

Studiu asupra pădurilor ce se găsesc în valea Iessaout din munții Atlas marocani.

A. Qudin.

Congrès de l'union internationale des instituts de recherches forestières.

Congresul uniunii internaționale a institutelor de cercetări forestiere.

Descrierea lucrărilor ținute la congresul uniunii institutelor de cercetări ce a avut loc dela 25 August—9 Septembrie 1936 la Sopron-Ungaria.

No. 2. Februarie 1937.

L. Pardé.

Les conversions de taillis composés en futaie.

Conversiunea crângului compus în codru.

În Franța e un curent pentru conversiunea pădurilor de crâng compus în codru. Autorul arată avantajele acestei conversiuni și o studiază în cazul când pădurea e formată din foioase și când are un procent însemnat de rășinoase.

H. Perrin.

Impressions forestières d'Allemagne.

Impresii forestiere din Germania.

Impresiile culese de autor cu ocazia congresului societății forestiere germane (Deutscher Forstverein) ținut la Stettin, la care a fost invitat.

Plateau.

Reconnaissances dans la vallée de l'oued Iessaout.

Recunoașteri în valea Iessaout.

Urmare și sfârșit asupra descrierii vegetației din valea Iessaout din munții Atlas din Maroc.

A. Oudin.

Congres internațional de silviculture. Congresul internațional de silvicultură.

Scurtă privire asupra congresului de silvicultură ce a avut loc la Budapesta la 10—14 Septembrie 1936.

Paul Buffault.

Les forêts de l'Europe pendant le Moyen Age.

Pădurile Europei în Evul mediu.

Starea de împădurire a Europei în Evul mediu după unele manuscrise.

Gr. V.

ZEITSCHRIFT FÜR WELTFORSTWIRTSCHAFT.

Band IV, Heft 3/4 (Dec. 1936/Jan. 1937).

Prima pagină intitulată: *Waldbilder*

aus aller Welt (Tablouri de păduri din întreaga lume) este ornată cu fotografia unui arboret virgin din Carpații noștri (Negoiu).

Ernst Wiehe.

Der deutsche überseeische Holzhandel.

Importul de lemn de peste ape al Germaniei.

Acest gen de import, prin opoziție cu cel continental, constă din lemne tari. Se face istoricul acestui import, al cărui început merge înapoi până către sfârșitul secolului al 16-lea. Dintre ținuturile furnizoare contează Africa și America.

Internationaler Forst-und Holzwirtschaftsbericht.

Referat asupra economiei forestiere și a lemnului din toată lumea.

În 100 pagini tipărite cu literă mică, ni se dau foarte multe și prețioase date din diferitele țări și ținuturi ale lumii. În ce privește țara noastră se reproduce un referat al D-lui Sabău, prezentat la Congresul Internațional de silvicultură dela Budapesta. Este ornât de redacție cu diferite vederi din pădurile noastre.

Ilie C. Dem.

I N F O R M A Ț I U N I

A 51-a ADUNARE GENERALĂ ANUALĂ

În vederea adunării generale din anul acesta Societatea Progresul Silvic a trimis tuturor membrilor săi următoarea convocare :

Stimate și iubite coleg,

În conformitate cu art. 18 din Statutele Societății noastre, avem onoare să aduce la cunoștință că *Adunarea Generală* din anul acesta s'a fixat să se țină în ziua de *16 Mai 1937*, la Sediul Societății, *Bulevardul Take Ionescu 31*, orele 11 dimineața.

Intrucât e posibil ca la această dată să nu se întrunească numărul de membrii prevăzut de Statute, adunarea generală se va ține irevocabil în ziua de *30 Mai 1937*, ora 11 dim., în același loc, cu orice număr de membrii, fără o nouă convocare.

Programul este următorul :

ZIUA I-a, 30 MAI 1937

1. Cuvântarea Domnului Președinte al Societății.
2. Cuvântările invitaților.
3. Darea de seamă a consiliului de Ad-ție și raportul cenzorilor pe 1936.
4. Aprobarea bilanțului și contului de Venituri și Cheltuieli încheiat la 31 Decembrie 1936 și descărcarea Cons. de Ad-ție de gestiunea pe 1936.
5. Aprobarea Bugetului pe 1937.
6. Alegerea a 5 membri, conf. art. 24 din Statute, în locul D-ilor: *M. P. Florescu, Andrei Ionescu, Horia Lazăr, G. Năstăsescu și A. G. Nedelcovici.*
7. Alegerea pentru 1937 a 3 cenzori și 3 cenzori supleanți.
8. Discutarea și aprobarea proiectului de modificare a Statutelor Societății.

ZIUA II-a, 31 MAI 1937

1. Continuarea discuțiilor asupra proiectului de modificare a Statutelor Societății.

ZIUA III-a, 1 IUNIE 1937

Discuțiuni asupra referatelor următoare:

1. *Pășunatul și pădurile;*
2. *Necesitatea consolidării proprietății forestiere.*

ZIUA IV-a, 2 IUNIE 1937

Excursiune în pădurile ocolului silvic Căscioarele.

*

Pentruca debaterile și discuțiunile adunării generale să poată avea loc în cât mai utile condițiuni, Consiliul a hotărât următoarele norme:

1. *Referatele se vor prezenta la secretariatul Societății până cel mai târziu la 10 Mai, după această dată ne mai putându-se lua în considerare;*
2. *Ele vor fi bătute la mașină, în două exemplare și vor cuprinde cel mult 5 pagini de coală normalizată (297 × 210 m.m.);*
3. *Rapoartele generale vor fi astfel dezvoltate, încât să ocupe cel mult 20 de minute de citit;*
4. *Atât referatele cât și rapoartele generale se vor tipări și distribui membrilor prezenți la adunarea generală, înainte de deschiderea ședințelor;*
5. *Publicarea lor în volum, dimpreună cu lucrările adunării generale, se va face în ordinea primirii la secretariatul Societății;*
6. *În ședință se vor citi numai rapoartele generale;*
7. *Pentru discuțiuni se vor face înscrieri la începutul fiecărei ședințe pe probleme. Nimeni nu poate vorbi mai mult de 10 minute.*

Intervențiunile incidentale nu vor putea depăși 5 minute,

Nimeni nu poate lua cuvântul decât cel mult de 2 ori în aceeași chestiune.

*

În vederea stabilirii costului excursiunii, cum și a cantității tipăriturilor. Vă rugăm să binevoiți a ne comunica adeziunea D-voastră până cel mai târziu la 15 Mai.

La excursie pot lua parte și doamnele.

*

Nu ne îndoim, stimate și iubite colegi, că veți participa la debaterile adunării generale din anul acesta, dându-ne astfel concursul D-voastră prețios la soluțiunea problemelor enunțate.

Primiți încredințarea sentimentelor noastre de perfectă camaraderie.

PREȘEDINTE, (ss) *Prof. M. D. Drăcea.*

p. Secretar General, (ss) *Ilie C. Demetrescu*

În numărul pe Iunie al revistei noastre se va discuta la „problemele zilei” chestiunile în legătură cu comisiunile de amenajament și de ridicări în plan.

În această privință s'ar putea discuta opiniunile puse în discuție în ultimul timp, dacă aceste comisii trebuie să funcționeze, ca până'n anul precedent, pe lângă Administrația Centrală, sau să fie emanațiuni ale Direcțiilor regionale, în funcție de necesitățile lor. În ce măsură aceste comisii, ori unde ar fi ele, pot fi comune — pentru amenajament și pentru ridicări în plan — cum să fie utilizate, salarizate, când trebuie să pornească pe teren, cu ce programe se pleacă la lucru, etc...

D-nii colegi sunt rugați să ne trimită din timp, articole scurte (3—4 pagini de coală) scrise citeț, de preferință dactilografiate și pe o singură pagină a hârtiei.

Prin decizia ministerială pusă pe referatul Iefului dela Jn. 279/937. s'a aprobat d-lui Ing. Th. P. Bălănică, din cadrul Iefului, un concediu de 2 ani pentru studii de perfecționare în străinătate, începând de la 1 Aprilie a. c. D-sa se va ocupa, în Germania, cu studiul problemelor staționale.

— D-l Ing. I. Z. Lupe absolvent al Secției silvice de la Școala Politehnică din București a fost numit preparator la catedra de Botanică generală și forestieră și phytopatologie forestieră dela Secția silvică a aceleiași școli.

— D-nii ingineri V. I. Văideanu și Th. Popov din Administrația centrală a Caps-

ului au fost puși în retragere din oficiu spre a-și aranja drepturile la pensie, pe ziua de 1 Iulie a. c.

Deasemenea a fost pus în retragere din oficiu pentru a-și regula drepturile la pensie, pe data de 1 Iunie a. c., D-l Ing. Cons. silv. Dem. Anastasescu președintele Consiliului tehnic al pădurilor din Min. de Agricultură și Domenii.

— D-l Ing. Cons. silvic Dem. Grozescu a fost numit membru în comitetul de organizarea muncii obștești.

Tot D-sa a fost însărcinat și cu coordonarea activității inginerilor silvici în cadrul echipelor de lucru la sate a Fundației Regale Princepele Carol.

Cercul de studii forestiere

ING. C. CHIRIȚA, DESPRE : ACTUALITAȚI ȘI TENDINȚE ÎN
CERCETAREA PRACTICĂ A SOLULUI FORESTIER ÎN ROMANIA

24. II. 1937.

Conferențiarul începe prin a arăta că în locul unei cercetări a evoluției științei sau problemelor în legătură cu solul, este de preferat a se urmări în ședința Cercului de studii starea actuală și tendințele de evoluție într-o problemă apropiată, de practică silvică : în cercetarea solului forestier pe teren de către silvicultor, pentru lucrările de amenajament, împăduriri, monografiile forestiere. etc.

În amenajament, cercetarea solului forestier a fost la noi subestimată, de multe ori chiar neglijată, iar descrierile de sol dela Cap. «Elemente fizice» și dela descrierea parcelară au fost făcute prea deseori stereotip, fără a se ține seama de situația reală din pădure.

Cu această cercetare și descriere a solului, materialul descriptiv al amenajamentului în legătură cu stațiunea, deși voluminos de obicei, este inutilizabil de cele mai multe ori.

Se pune o alternativă : ori cercetarea solului în amenajament este inutilă — și atunci nu mai trebuie făcută de ochii lumii —, ori este necesară pentru orientarea gospodăriei silvice — și atunci o facem serios.

Conferențiarul, pornind dela constatarea că amenajamentul este astăzi lucrarea totalitară asupra fundării și mersului gospodăriei forestiere, crede că acest lucru nu se poate dispensa de cunoașterea solului — atât pentru fundarea prevederilor amenajiste, cât și pentru recomandațiunile generale de ordin silvicultural.

Dacă și din amenajament vor dispărea cercetările staționale, atunci astăzi nu mai avem niciieri imaginea factorilor de producție forestieră, starea actuală a pădurii și în viitor nu mai putem urmări în nici un mod evoluția pădurii prin aplicarea măsurilor prevăzute de amenajament sau de silvicultură propriu zisă.

O lege generală a culturii forestiere raționale este : conducerea gospodăriei astfel încât să se realizeze o utilizare optimă a forței productive a solului, cu condițiunea păstrării continue a acestei forțe și a ameliorării ei.

Dar respectarea acestei legi nu poate fi realizată fără cunoașterea solului însuși și a relațiilor de dependență dintre acestea și arboret. Necunoașterea acestor realități conduce de cele mai multe ori la prevederi sau la lipsă de prevederi, a căror consecință este eșecul parțial sau total al gospodăriei forestiere.

Conferențiarul dă o serie de exemple din țara noastră, care confirmă adevărul afirmațiilor de mai sus.

Aceiași insuficiență estimare a cercetării solului forestier se constată în proiectele de împăduriri și în diferite monografii de păduri.

Această insuficiență a cercetării solului forestier în practica noastră silvică se explică însă în întregime, prin tinerețea științei solului, prin organizarea trecută a învățământului prin starea de început a silviculturii noastre naționale și prin insuficiența mijloacelor de documentare dela îndemâna silvicultorilor noștri.

Totuși, în silvicultura noastră se constată o fermă tendință de orientare spre cunoașterea de aproape a solului forestier și utilizarea indicațiilor lui în practica silvică.

Aceste tendințe se manifestă în amenajament, lucrări de silvicultură și — cu deosebire — în multe din nouile lucrări de subinspector.

Pentru a grăbi și consolida cercetarea practică a solului forestier, trebuie puse la îndemna silvicultorilor mijloacele necesare cercetării și cunoașterii, care astăzi în mare parte lipsesc.

Conferențiarul arată că încă de acum 4 ani, a luat pentru laboratorul de soluri forestiere angajamentul de a contribui la realizarea acestor mijloace.

După scurgerea acestui timp, acest laborator se prezintă astăzi cu următoarele contribuții :

1. O lucrare de doctrină a Științei Solului, în manuscris.
2. O lucrare de cercetare practică a solului forestier, în manuscris.
3. O trusă muzeu-portativ, cu probe tipice din diferite tipuri și specii de soluri, forme de humus, structură, culoare, etc., cu ajutorul căreia se poate ajunge la recunoașterea justă a caracterului solului.
4. O trusă pentru măsurat aciditatea solului.
5. O sondă simplă pentru apreciat capacitatea solului.

Ca încheiere se prezintă o «fișă de cercetare stațională», recomandată a fi utilizată ca ghid în cercetările staționale forestiere.

La discuții au luat cuvântul D-l *Em. Protopopescu-Pache*, care a subliniat importanța lucrărilor laboratorului de soluri pentru practica silvică, și D-l *Prof. M. Drăcea*, care a arătat eforturile depuse, pe plan internațional, în acest domeniu, exprimându-și dorința de a se ajunge la criterii și procedee cât mai simple și uniforme de cercetare.

Societatea «Progresul Silvic»

PROCES-VERBAL No. 3

Sedința de Luni 15 Februarie 1937.

Membrii prezenți D-nii : C. M. Buⁿescu, Al. Butoi M. D. Drăcea. I. C. Demetrescu, M. P. Florescu, C. P. Georgescu, Dem. Grozescu, Tr. I. Heroiu, Andrei Ionescu, Gh. V. Lutescu, Gh. Minescu, Ath. Gh. Nedelcovici, V. N. Pribotanu, Marin Rădulescu, D. A. Sburlan, V. N. Stinghe.

Sedința se deschide la orele 21.30' sub președinția D-lui M. D. Drăcea, președinte cu următoarea

Ordine de zi :

1. Contractul de închiriere cu C. A. P. S.
2. Congresul Agricol.
3. Modificarea Statutelor Societății noastre.
4. Adunarea Generală a Societății noastre pe anul 1937.
5. Cererea revistei «Viața Forestieră».
6. Cereri de înscriere.
7. Cereri de ajutoare.
8. Diverse — Administrative.
9. Comunicări.

Înainte de a se intra în ordinea de zi :

D-l M. P. Florescu: propune un moment de reculegere, drept cinstire a memoriei celor doi legionari români, căzuți în Spania (Moța și Marin).

D-l C. P. Georgescu: referindu-se la conferința ținută la Ateneul Român, de D-l Profesor M. Drăcea, în seara precedentă, îl felicită că, D-sa ca persoană calificată, în fine, s'a hotărât să aducă la cunoștința opiniei publice, dela această mare tribună, o mică parte din doctrinele silviculturii ce trebuiesc cunoscute de toți cetățenii și aplicate în politica de Stat.

Dorește ca D-l Drăcea nu numai să continue dar să fie urmat și de alți colegi dintre cei mai calificați, căci numai așa se va putea pregăti acea conștiință silvică de care simțim atâta nevoie în lupta ce ducem.

D-l M. P. Florescu: propune tipărirea acelei conferințe pe cheltuiala Societății, ceea ce Consiliul aprobă.

D-l M. D. Drăcea: arată că este preocupat în toate acțiunile D-sale de apărarea intereselor economiei noastre forestiere.

Intrându-se în ordinea de zi, se citește procesul verbal al ședinții din 8 Februarie 1937 și se aprobă.

D-l D. Grozescu: dă relațiuni asupra principiilor proiectului de lege pentru cedarea de păduri mănăstirilor ortodoxe,

Iau parte la discuțiuni D-nii: Drăcea, C. P. Georgescu, M. P. Florescu, V. N. Stinghe, N. N. Caragea, Butoi și Demetrescu.

D-l M. D. Drăcea: este delegat, după discuțiunile, să ia contact cu Administrația C. A. P. S. în privința reînnoirii contractului de închiriere a Casei noastre.

Referitor la participarea noastră la Congresul Agricol din acest an, *Consiliul* delegă pe D-nii M. Drăcea și I. C. Demetrescu să prezinte comunicări asupra problemelor: «Pășunatul în păduri» și «Consolidarea proprietății agricole».

D-l D. Grozescu: dă o serie de explicațiuni asupra evoluției problemii legii de organizarea agriculturii.

Iau parte la discuțiuni D-nii: C. P. Georgescu, M. Drăcea, A. Nedelcovici, V. Priboianu, Tr. Heroiu, D. Sburlan și I. Demetrescu.

Se dă mandat aceleiași comisiuni (D. Grozescu, G. Năstăsescu, A. Ionescu) să se ocupe de apărarea intereselor pădurilor și corpului silvic în această chestiune. *Consiliul* reprezintă punctul de vedere că administrarea izlazurilor de la munte (goluri) și dealuri se cuvine a fi încredințată inginerilor silvici. În chestiunea plantațiilor noi din regiuni de câmpie, este de părere ca prevederile legilor silvice să se mărginească la perdelele de protecție, constituite sub conducerea autorităților și cu concursul Statului. Pentru desăvârșirea misiunii încredințate comisiunii de mai sus, se face apel și la concursul D-lor: I. Comanicu, C. M. Bunescu și Tr. Heroiu.

Se aprobă cedarea gratuită a sălii Societății pentru ținerea Adunării Generale a Societății Agronomilor în seara zilei de 1 Martie 1937.

Pentru discutarea proiectului de Statut al Societății, ca și pentru alegerea unui Casier se hotărăște ținerea unei ședințe extraordinare Joi 18 Februarie 1937.

Ședința se ridică la orele 24.

Președinte. (ss) *M. Drăcea.*

Secretar General. (ss) *Tr. Heroiu*

PROCES-VERBAL Nr. 4

Sedința extraordinară de Joi 18 Februarie 1937.

Membrii prezenți D-nii: *M. D. Drăcea, M. P. Florescu, Tr. I. Heroiu, Ath. G. Nedelcovici, V. N. Priboianu, Marin Rădulescu.*

La Ordinea de zi fiind:

1. Proiectul de modificare al Statutelor.
2. Alegerea unui Casier.

Neintrunindu-se numărul statutar de membri, sesiunea nu s'a putut ține.
Președinte. (ss) *M. Drăcea*.

Secretar General. (ss) *Traian Heroiu*.

PROCES-VERBAL Nr. 5.

Sesiunea de Luni 22 Februarie 1937.

Membri prezenti D-ului : *C. M. Bunescu, I. C. Demetrescu, C. C. Emanoil, M. P. Florescu, C. P. Georgescu, Traian Heroiu, Andrei Ionescu, Ath. G. Nedelcovici, M. Rădulescu, D. A. Șurlan, V. N. Stinghe, Eugen Vâlceanu*.

Sesiunea se deschide la orele 21.30 sub președinția D-lui *V. N. Stinghe*, Vice-președinte, cu următoarea:

Ordine de zi :

1. Modificarea Statutelor Societății noastre.
2. Alegerea unui Casier.
3. Congresul Agricol.
4. Adunarea Generală a Societății pe anul 1937.
5. Cereri de înscrieri de membri.
6. Cereri de ajutoare — subvenții.
7. Diverse — Administrative.
8. Comunicări.
8. În cadrul *Comunicărilor :*

Luându-se în discuție referatul D-lui Andrei Ionescu la diferendul Societății cu D-l Inginer Gh. Corani, *Consiliul* aprobă :

- a) Să se achite suma de 10.000 lei, onorariul convenit D-lui avocat Gr. Babenco ;
- b) să se introducă apel în termen util;
- c) să se angajeze, în principiu, un alt avocat pentru susținerea intereselor Societății.

D-l *Emanoil Costache* aduce la cunoștința Consiliului rezultatul demersurilor făcute de D-l Consilier Grozescu, cu privire la modificarea legii de organizare a Corpului Silvic.

D-l *C. P. Georgescu* cere să se dea imputernicire D-lui Grozescu de a se ocupa și de acum înainte de chestiune, pe baza punctelor stabilite anterior.

În legătură cu aceasta se semnalează Consiliului depunerea unei întâmpinări din partea unui grup de membri ai Societății spre a face demersurile necesare pentru modificări mai radicale ale legii.

Domnii : *M. P. Florescu, C. P. Georgescu, C. M. Bunescu*, iau atitudine împotriva încercărilor de a se renunța la atributul «silvic» al titlului nostru, cât și împotriva desființării examenului de subinspector silvic.

D-l *C. P. Georgescu* dă relațiuni asupra principiilor de bază și a împrejurărilor în care a luat ființă actuala lege de organizare a Corpului Silvic. Pe

aceea vreme, principiile respective erau dezideratul tuturor categoriilor de ingineri. Noi am fost singurii cari am reușit să le transpunem sub forma de lege. Normal ar fi ca să se ceară nu renunțarea la adjectivul de «silvic», ci diferențierea precisă și a celorlalte categorii de ingineri.

D-l Andrei Ionăscu, ca semnatar al întâmplării în chestiune, pledează pentru renunțarea la atributul «silvic» de pe lângă titlul nostru în interesul unei desăvârșite unificări a inginerilor de diferite categorii în cadrul legii pentru organizarea și funcționarea Corpului Technic Român.

D-l Ath. G. Nedelcovici arată că nu este oportun a se lua în dezbateră chestiunea unei radicale modificări a legii de organizare a Corpului Silvic, din mai multe motive. Deocamdată, vom fi mulțumiți dacă putem introduce punctele stabilite în ședințele anterioare.

Consiliul luând în considerare împrejurările date, hotărăște :

a) Să se dea împuternicire D-lui Grozescu ca să continue demersurile în sensul dezideratelor fixate:

b) Constituirea unei comisii din d-nii: C. M. Bunescu, Ath. Nedelcovici, M. Rădulescu și I. C. Demetrescu, spre a studia întâmpinarea de mai sus și a rețeri.

D-l Emanoil Costache, în numele D-lui Consilier Grozescu, aduce la cunoștința Consiliului că, Ministerul a acceptat modificarea proiectului de Cod Agrar, în sensul dezideratelor noastre.

Consiliul aprobă să se aducă mulțumiri D-lui Ministru V. Sassu. În acest scop, sunt rugați D-nii: Drăcea, Grozescu, Simionescu, Horia Lazăr, Bunescu a primi să formeze o delegație pentru una din zilele următoare. Dacă împrejurările vor fi favorabile se va automa și chestiunea cedării celor 17.000 ha către mânăstiri.

Intrându-se în ordinea de zi :

Se amână discuțiunile asupra modificării Statutelor Societății, raportorul comisiei respective fiind lipsă.

În privința funcțiunii de Casier al Societății, D-l C. Emanoil, mulțumește pentru cinstea ce i s'a făcut prin alegerea sa. Arată, însă, că nu se află în situațiunea de a putea îndeplini acea funcțiune în mod mulțumitor, din lipsă de timp.

Consiliul ia act și procedează la o nouă alegere prin vot secret. Domnul *Marin Rădulescu* întrunind unanimitatea voturilor este proclamat casier.

D-se primește acest mandat.

În privința participării reprezentanților noștri la Congresul Agricol, membrii Consiliului (D-nii: C. P. Georgescu, Ath. Nedelcovici, etc.) stăruiesc ca să se ia toate garanțiile spre o cât mai îngrijită reprezentare, atât în ceea ce atinge comunicările, cât și asistența.

Adunarea Generală din acest an a Societății se va ține în zilele de 30 și 31 Mai și 1 Iunie. O comisiune formată din Secretarul General și cei doi Secretari va întocmi un proiect de organizare a Adunării, pe care îl vor supune Consiliului. În principiu, Adunare va fi urmată de o excursie de 1—2 zile.

Se aprobă cererea Societății Vânătorilor de a li se ceda sala de festivități a Societății, în mod gratuit, pentru ținerea Adunării Generale dela 22 Martie a. c.

Se aprobă, deasemenea, cererea Soc. «România Jună» contra plății de 6.000 lei pentru seara de 14 Februarie a. c.

Se aprobă primirea ca membri activi ai Societății, Domnii Ing. silvici: Ludovic Marcali, Const. Arghiriade, Iacob Nicoiescu, Dimitrie Sp. Ștefănescu, Carol Jasz, Petre N. Vlădoiu, Teodor Georgescu, Nic. Cârstocea, Dumitru Munteanu, Jean P. Antonescu.

Se aprobă, deasemenea, primirea ca membru activ a D-lui Ioan I. Dumitrescu, Director CAFS, în condițiunile art. 7 al. 2 din Statute.

Sedința se ridică la orele 23.30.

Președinte. (ss) *M. Drăcea*.

Secretar General, (ss) *Tr. Heroiu*.

PROCES-VERBAL Nr. 6

Sedința de Luni 1 Martie 1937.

Membri prezenți D-nii: *C. M. Bunescu, Al. Eutoi, N. N. Caragea, C. C. Emanoil, M. P. Florescu, C. P. Georgescu, Tr. Heroiu, Andrei Ionescu, H. Lazăr, Ath. Nedelcovici, V. N. Priboianu, M. Rădulescu, V. N. Stinghe, Eugen Vălcănu.*

Sedința se deschide la orele 21.30' sub președinția D-lui Prof. *M. D. Drăcea*, președinte, cu următoarea

Ordine de zi:

1. Bugetul Societății pe 1937.
2. Proiectul de modificarea Statutelor Societății.
3. Diverse — Administrative.
4. Comunicări.

Se amână citirea procesului verbal al ședinții trecute, D-l Secretar *I. C. Demetrescu* fiind ocupat cu referatul D-sale la Congresul Agricol.

Se intervertește ordinea de zi.

4. La «Comunicări».

D-l Președinte M. Drăcea: rezumă cuvântarea D-sale ținută din partea Societății la ședința festivă din 28 Februarie a. c. de deschidere a Congresului Agricol.

D-l Ath. G. Nedelcovici elogiază atitudinea D-lui Președinte la ședința festivă de deschidere a Congresului Agricol și propune publicarea în extenso a cuvântării în Revista Pădurilor cum și în alte publicațiuni.

D-l Tr. Heroiu rezumă comunicarea D-lui *I. C. Demetrescu*, ținută la Secția III-a a aceluiaș Congres, în dimineața zilei de 1 Martie, cu titlul: «Consolidarea proprietății agricole în legătură cu proprietatea forestieră».

D-l M. Drăcea citește proiectul de moțiune, referitor la comunicarea D-sale «Pășunatul în păduri», ce va ține la Congresul Agricol în ziua de 2 Martie a. c.

La acest proiect iau cuvântul:

D-l C. P. Georgescu, care este de părere că, pericolul pășunatului în păduri se va putea ameliora printr'o quasi-reglementare și o mărire progresivă a taxelor.

D-l M. P. Florescu, este de părere a se introduce în moțiune ideia limitării numărului de vite față de capacitatea actuală sau viitoare de producție a terenurilor respective exclusiv pășunatului.

D-l Horia Lazăr, crede că pășunatul în păduri care de obicei se cere în timpul inundațiilor, se mai poate combate și ameliora prin practica pășunatului grânelor, așa cum se obicinuește în America.

După alte discuțiuni la care iau parte D-nii N. N. Caragea, A. G. Nedelcovici, C. Emanoil, V. N. Priboianu, A. Ionescu, Marin Rădulescu, *Cnsiliul* aprobă proiectul de moțiune expus de D-l M. Drăcea.

1. — Trecându-se la examinarea bugetului Societății Progresul Silvic pe anul 1937, se discută articol cu articol, la venituri și cheltueli.

Se aduc modificări următoarelor articole:

La *Venituri*: 8, 13, 15, 16, 20.

La *Cheltueli*: 3, 4, 11, 14, 26, 33; 38.

Cu aceste modificări, bugetul se votează.

Cu ocazia discuțiunii subvenției înscrise pentru «*Viața Forestieră*», D-l Traian Heroiu face declarații din partea grupului de ingineri ce conduc noua publicație «*Cuvânt Forestier*» că nu vor solicita dela «Progresul Silvic» nici un fel de subvenție, cum nici măcar un adăpost în Casa Societății.

Sedința se ridică la ora 24.

Președinte, (ss) M. Drăcea.

Secretar General, (ss) Tr. Heroiu.

PROCES-VERBAL Nr. 7

Sedința de Luni 8 Martie 1937.

Membri prezenți D-nii: N. N. Caragea, M. D. Drăcea, I. C. Demetrescu, C. C. Emanoil, Tr. I. Heroiu, Ath. G. Nedelcovici, Gh. Năstăsescu, V. N. Priboianu, Marin Rădulescu, V. N. Stinghe.

Sedința se deschide la orele 21.30' sub președinția D-lui Prof. M. D. Drăcea, președinte, cu următoarea

Ordine de zi:

1. Participarea la Congresul Agricol.
2. Bugetul pe anul 1937.

3. Proiectul de modificarea Statutelor,
4. Adunarea Generală pe 1937.
5. Diverse — Administrative.
6. Comunicări.

D-l Președinte M. Drăcea face o dare de seamă asupra Congresului Agricol ținut la 28 Februarie, 1 și 2 Martie a. c. atât în sens general, cât și în ceiace privește participarea noastră, D-sa citește cuvântarea ce a ținut la deschiderea Congresului și spune punctele principale ale raportului ținut în cadrul secțiunii I-a: «Pășunatul în pădure».

D-l Ilie Demetrescu expune, deasemenea, un rezumat al raportului său general, ținut în cadrul secțiunii III-a: «Consolidarea proprietății agricole din punctul de vedere forestier».

Discutarea rezultatelor Congresului din punct de vedere silvic se va face într-o ședință specială a Consiliului.

D-l Președinte M. Drăcea face o dare de seamă asupra participării D-sale la Adunarea Generală Extraordinară a Asociației Generale a Medicilor Veterinari din România ce a avut loc la 7 Martie a. c.

După aceste comunicări, se trece la examinarea în continuare a bugetului pe 1937.

Consiliul constată cu acest prilej că mulți dintre membri sunt în restanță cu plata taxelor statutare, din care cauză nu se pot realiza prevederile bugetare anuale: anulându-se din an în an restanțe importante suferă bunul mers al Societății. Într-o ședință viitoare se vor examina mijloacele de corectare a acestor stări.

Proiectul de buget, alcătuit astfel:

- a) ordinar cu 3,580,000 lei venituri și cheltueli.
- b) extraordinar cu 598,000 lei venituri și cheltueli.
- c) fonduri speciale cu 237,595 lei venituri și cheltueli.

Total lei 4.415.595 lei la venituri și cheltueli.

se aprobă a fi prezentat Adunării Generale conform prevederilor statutare.

Diverse.

a) Se aprobă restituirea accontului achitat de Societatea «România Jună» pentru închirierea sălii, în sumă de lei 3,000.

b) Se aprobă închirierea sălii de festivități:

1. D-ului Ing. D. A. Sburlaș, pentru celebrarea căsătoriei sale pe preț de regie: 1.500 lei.

2. Asociației Cercetașilor Cohorta I Galben, pentru un ceai dansant cu prețul tarifar.

3. Asociației Elevilor Școlii de Textile pentru un ceai dansant cu prețul tarifar.

4. C. A. P. I. R.-ului pentru Congresul Etnic-Social ce se va ține la 18 Aprilie a. c. pe preț de regie: 1.500 lei

Consiliul aprobă să se publice în Revista Pădurilor un rezumat asupra activității C. A. P. I. R.-ului pe 1936.

Consiliul ia act de moțiunea trimisă de Societatea Politehnică în chestiunea concentrării învățământului tehnic superior.

Consiliul ia act de ordinea de zi a Congresului anual al Confederației Intelectuale din Paris, trimisă prin C. A. P. I. R.

Consiliul ia act de alcătuirea Comitetului pe 1937 al Societății Elevilor Ingineri silvici de la Școala Politehnică «Regele Carol II».

Se ia în discuțiune intervenția Societății «A. V. I. S.» privitor la unele delictе de vânat comise de unii membri ai Corpului Silvic și după propunerea D-lui V. N. Pribolanu se hotărăște să se ceară lămuriri la cei vizați, după care *Consiliul* va aviza.

Privitor la intervenția D-lui Dr. Const. Georgescu, pentru ca Societatea să ia atitudine împotriva trimerii de conducători silvici la Școala de Ape și Păduri dela Nancy unde capătă titlul de inginer silvic în dauna Școlii noastre Politehnice. *Consiliul* hotărăște să se intervină la Ministerul Agriculturii și Domeniilor și la Școala Politehnică printr'un memoriu.

Consiliul aprchă înscrierea în Societate pe ziua de 1 Ianuarie 1937 a D-lor Ingineri: *Hellmut Czoppelt, Andrei I. Bedros și Boris Al. Borovschî.*

Asupra cererii de ajutor a D-lui Inginer Cezar Cristea pentru a tipări o lucrare privitor la înzestrarea cu păduri a mănăstirilor, *Consiliul* apreciază serviciile aduse cauzei forestiere de D-l Cezar Cristea în această chestiune și îl aduce mulțumiri. Cât privește ajutorul solicitat, *Consiliul* va hotări după ce va apare lucrarea.

La propunerea D-lui Inginer Cezar Cristea de a se ruga CAPS-ului să doneze bibliotecii noastre albumele: «Colecția Presei Forestiere» cu tăieturi din presă, *Consiliul* hotărăște să se intervină în acest sens la CAPS.

La propunerea D-lui Ing. C. Cristea privitoare la crearea a diverse rubrici noi în «Revista Pădurilor», *Consiliul* trimite aceste propuneri la Comitetul de Redacție al Revistei, care va hotări.

Ședința se ridică la orele 24.

Președinte, (ss) *M. Drăcea.*

Secretar General, (ss) *Tr. Heroiu.*

PROCES-VERBAL Nr. 8

Sedința de Luni 15 Martie 1937.

Sunt prezenți D-nii : *C. M. Bunescu, M. D. Drăcea, C. C. Emanoil, M. P. Florescu, C. P. Georgescu, D. Grozescu, Tr. I. Heroiu, Andrei Ionescu, Horia Lazăr, Gh. Năstăsescu, V. N. Pribolanu.*

Ședința se deschide la orele 21.30' sub președinția D-lui Prof. *M. D. Drăcea*, președinte, cu următoarea

Ordine de zi :

1. Raportul cenzorilor pentru verificarea gestiunii pe anul 1937.

2. Premiul G. Crăciunescu.
3. Proiectul pentru modificarea Statutelor Societății.
4. Comunicări.

Comunicări.

D-l D. Grozescu: expune situația, până în momentul de față, a legii bugetare, prin care s'au câștigat însemnate avantajii pentru inginerii silvici. Este cazul să se accentueze marea înțelegere ce a arătat CAPS în această chestiune față de inginerii silvici de la celelalte instituții silvice.

D-l M. D. Drăcea: Din ce în ce se face dovada unei strânse colaborări. Subliniază greutatea cu care s'au obținut acele realizări și exprimă mulțumiri D-lor D. Grozescu, V. N. Stinghe și C. Alimănișteanu cari au susținut cu mult devotament cauzele corpului și silviculturii.

D-l C. C. Emaroii: propune ca pe lângă mulțumiri, celor cari au luptat, să se facă un expozeu amplu pentru ca să rămână scris pentru posteritate.

D-l Horia Lazăr: relevă concursul în această chestiune al D-lor Miniștri Tib. Moșoiu și M. Cancicov, precum și al D-lui C. Stoianovici.

D-l C. P. Georgescu: E bine că istoria să fie scrisă. Corpul nostru a trecut printr'o criză mare. Este un semn îmbucurător că ultimele evenimente dovedesc o redresare. Un prim aspect este solidaritatea, grație căreia s'au câștigat realizările semnalate.

Felicită pe cei cari au activat.

D-l M. D. Drăcea: propune un istoric pentru viitor, arătându-se toate intervențiile și rezultatele obținute

D-l Horia Lazăr: Arată că la Uniunea Camerelor de Agricultură s'a obținut ca să fie înscrise în bugetul lor sume destul de însemnate pentru lucrări de împăduriri, iar în 5 județe să facă plantațiuni și lucrări de consolidare. *Străduințele acestea, însă, nu sunt sprijinite de colegii din exterior, cari nu participă la lucrările Camerelor de Agricultură.*

D-l Gh. Năstăsescu: Semnalează confuzia între art. din legea de organizare a Ministerului Agriculturii și Domeniilor și legea de organizare a Corpului Silvic, pe baza căruia a venit un proces verbal de anchetă, făcut de către un agronom împotriva unui inginer silvic. Imixtiunea nu se poate evita decât pe bază de lege, în care sens s'a și intervenit la Domnul Ministru Moșoiu.

D-l C. P. Georgescu: arată necesitatea ca la Adunarea Generală a Uniunii Vânătorilor ce va avea loc la 22 Martie a. c. să fie prezenți cât mai mulți ingineri silvici membri ai Uniunii pentru a ne păstra locurile câștigate.

D-l M. D. Drăcea: anuță Consiliului încetarea din viață a regretatului coleg D. Mihăileanu, membru al Societății. Se păstrează un minut de reculegere. *Se trece la ordinea de zi.*

Se amână discuția raportului cenzorilor pentru verificarea gestiunii pe 1936.

Se ia în discuție proiectul de modificarea Statutelor Societății.

D-l D. Grozescu: dă citire art. 1, 2, 3, 4 și 5.

Se modifică art. 4 alin. i și m, adăogându-se «în limita posibilităților bugetare».

Alin. o se modifică astfel: «să urmărească aplicarea dispozițiilor și legilor în vigoare, cum și a principiilor economiei forestierei, menite a apăra și promova interesele silviculturii».

Alin. p. se șterge cuvântul: «timpului» la urmă.

Alin. s se șterge complet.

Art. 5 alin. a. rândul 2, se adaoă după muzee, etc.

Alin. c. rândul 3 se adaoă după expoziții: etc.

Alin. d. rândul 5 în loc de intereselor: celor.

Alin. e. rândul 1 în loc de cărților: broșurilor.

Alin. f. rândul 1, se șterge cuvântul «lunar» după organul.

Alin. f. rândul 2, după cuvântul «nevoe» se adogă: și.

Alin. f. rândul 3, după cuvântul «studii» s adaoă sau.

Alin. g. rândul 3, se va adaoă la fine: care va funcționa pe baza unui regulament.

Ședința se ridică la orele 24, urmându-se discuția asupra Statutelor pentru ședința viitoare.

Președinte, (ss) *M. Drăcea*.

Secretar General, (ss) *Tr. Heroiu*.

PROCES-VERBAL Nr. 9

Ședința de Luni 22 Martie 1937.

Sunt prezenți D-nii: *C. M. Bunescu, N. N. Caragea, N. D. Drăcea, I. C. Demetrescu, C. C. Emanoil, M. P. Floressu, Dem. Grozescu, Gh. Năstăsescu, M. Rădulescu, D. A. Sburan, V. N. Stinghe.*

Ședința se deschide la orele 21.30' sub președinția D-lui Prof. *M. D. Drăcea*, președinte, cu următoarea

Ordine de zi:

1. Premiul Crăciunescu.
2. Raportul cenzorilor pentru verificarea gestiunii pe 1936.
3. Proiectul pentru modificarea Statutelor Societății.
4. Comunicări.
5. Diverse.

Se citește procesul verbal al ședinții precedente și se aprobă.

4. — *Comunicări.*

D-l C. M. Bunescu: comunică membrilor că bugetul a trecut așa cum a fost întocmit.

D-l M. Drăcea: Mercuri 24 Martie cor. ține conferință *D-l Radu Florescu*, consilier de legație. Roagă să vină câți mai mulți ingineri silvici, ca să onorăm astfel pe conferențiar.

1. — *D-l Ilie C. Demetrescu:* citește regulamentul premiului G. Crăciunescu. S'a prezentat o singură lucrare cu motto: «Prezența pădurii pe un teren (oarecare) împiedică formarea torenților».

În această chestiune, *D-l Drăcea*, propune o comisie, formată din *D-nii V. N. Stinghe, Gh. Năstăsescu și D. Grozescu*, comisie care își va alege un referent. Referatul se va depune Consiliului după care se va decide. Lucrarea se predă Domnului *V. N. Stinghe*.

Se trece apoi la expunerea rezultatelor demersurilor făcute de membrii Societății în chestiunea legii învățământului tehnic superior și al altor legi la ordinea zilei.

Asupra raportului cenzorilor pentru verificarea gestiunii pe 1936, Consiliul hotărăște să se invite pentru ședința viitoare *D-nii cenzori* spre a da înmăsuririle.

D-l D. Grozescu: propune Consiliului a se ocupa și de chestia bursei Moșandrei, conform voinței testatorului.

Se iau în discuție Statutele Societății «Progresul Silvic».

Se citesc art. 5—8 și se aprobă cu modificări.

D-l M. D. Drăcea: informează Consiliul că va avea loc peste câteva zile Congresul Asociației Inginerilor Cadastrali și Hotarnici și roagă să participe câți mai mulți membri. *D-sa* va vorbi în numele Societății. Unii membrii anunță că vor face comunicări.

Se iau apoi în discuție o serie de cereri de ajutoare :

Se respinge cererea de ajutor de studii a *D-lui Ing. Gheorghe Pană*.

Se respinge cererea de ajutor-subvenționare a *Asoc. «Admir»*.

Se respinge cererea de ajutor de studii a *D-lui Tanciu*.

Se aprobă lei 3.000 revistei «Ocolul Silvic» în abonamente cari se vor fixa de Societate.

Se aprobă lei 5.000 *D-lui Ing. Anton Rădulescu* pentru tipărirea tezei sale de doctorat.

Se aprobă un ajutor de boală de lei 3.000 *D-lui Traian Stan*.

Idem de 4.000 lei *D-lui Gh. Dumitrescu*.

Se aprobă 25.000 lei din subvenția pe 1937 Soc. AVIS.

Privitor la cererea *D-lui Ing. Cezar Cristea* de a i se acorda un ajutor pentru tipărirea lucrării «Pădure și Amvon», se delegează *D-l N. N. Caragea* să refere, după care Consiliul va hotărî.

Serbarea sădării arborelui va avea loc în acest an pe valea Prahovei. Se aprobă suma de lei 6.000. *D-l C. C. Emanoil și D-l Marin Rădulescu* sunt delegați să ia contact cu administrațiile silvice pentru organizarea lucrărilor.

Ședința se ridică la orele 24.

Președinte, (ss) *M. Drăcea*.

Secretar General, (ss) *Tr. Heroiu*.

PROCES-VERBAL Nr. 10

Ședința de Luni 29 Martie 1937.

Membrii prezenți D-nii: *N. N. Caragea, M. D. Drăcea, I. C. Demetrescu, C. C. Emanoil, Andrei Ionescu, M. Rădulescu.*

La ordinea de zi fiind următoarele chestiuni :

1. Raportul cenzorilor pentru verificarea gestiunii Societății pe anul 1936.
2. Proiectul pentru modificarea Statutelor Societății.
3. Diverse — Administrative.
4. Comunicări.

Neîntrunindu-se numărul statutar de membri, ședința nu s'a putut ține.

PROCES-VERBAL Nr. 11

Ședința de Luni 5 Aprilie 1937.

Membrii prezenți D-nii: *C. M. Bunescu, N. N. Caragea, M. Drăcea, C. C. Emanoil, M. P. Florescu, C. P. Georgeacu, Andrei Ionescu, H. Lazăr, At. Nedelcovici, G. Năstăsescu, V. N. Stinghe.*

Ședința se deschide la orele 21,30' sub președinția D-lui Prof. *M. D. Drăcea*, președinte, cu următoarea

Ordine de zi :

1. Raportul cenzorilor pentru verificarea gestiunii Societății pe anul 1936.
3. Proiectul pentru modificarea Statutelor Societății.
4. Diverse — Administrative.
2. Bursa Moșandrei.
5. Comunicări.

1. Lipsind Domnii cenzori cari au fost invitați la ședință se amână discuțiunea raportului de verificarea gestiunii.

2. Se continuă citirea și discutarea proiectului pentru modificarea Statutelor.

3. Asupra divergenței între Comitetul pentru administrarea fondului Moșandrei și Consiliul Societății, se numește o comisiune compusă din D-nii: Nedelcovici și Bunescu, cari împreună cu D-nii Drăcea, Stinghe și Moșandrei, să reexamineze chestiunea și să refereze Consiliului.

4. *Diverse.*

a) Se va interveni la C. A. P. S. pentru achitarea costului celor 225 abonamente la Revista Pădurilor pe 1937 și pentru diferența de 20.800 lei, rămase neachitate din 1936.

b) Se aprobă concluziunile referatului D-lui Consilier C. M. Bunescu, privitor la Casa de la Bistra.

c) Se aprobă să se cumpere pentru răspândire 400 numere a 10 lei din Revista «Satul» numărul de Aprilie 1937, dedicat serbării sădirii arborilor.

d) Se aprobă un ajutor de 2.000 lei D-nei Eleonora Trifănescu, văduvă de silvicultor.

e) Se aprobă D-lui Inginer Teodor P. Bălănică suma de 7.000 lei (șapte mii) ajutor pentru studii în străinătate.

f) Se aprobă cererea D-lui Prof. D. S. Drămbă de a ține o conferință sub auspiciile Societății noastre în cursul lunii Aprilie a. c. intitulată: «Influența pădurilor asupra climatului».

Sedința se ridică la orele 24.

Președinte, (ss) M. DRACEA.

Secretar General, (ss) Tr. Heroiu.

N E C R O L O G

†

IOAN MOȚOC

Inginer șef silvic

În ziua de 28 Martie a. c., după o lungă și grea suferință a încetat din viață Inginerul șef silvic Ioan Moțoc.

S'a stins o viață închinată binelui obștesc și căutării adevărului etern.

Defunctul s'a născut în anul 1879 în comuna Târnova jud. Soroca, provenind dintr'o veche familie moldovenească, o ramură care se stabilise de curând în Basarabia.

Studiile de specialitate și le-a făcut în Școala Superioară din Petersburg, pe care a absolvit-o în anul 1907. Încă de pe atunci, stăpânit de revolta contra nedreptăților sociale și politice, și-a ales calea vieței de amic al ce-

lor umiliți. De aceea, chiar dela începutul carierei sale a avut de suportat consecințele conflictului cu realitățile politice de pe atunci.

În serviciul silvic al statului rus a putut intra, la început, numai în calitate de diurnist și a fost trimis să activeze în cele mai depărtate colțuri ale imperiului. În decursul celor 7 ani până la marele război, a lucrat mai întâi în Nordul Rusiei, unde a studiat comerțul lemnului iar mai târziu a fost încadrat într'o comisie de amenajare și trimis în regiunea Verhneudinsc (Transbaicalia) undă, între altele, a studiat creșterea laricelui. Între timp a mai cutreerat țările scandinave și chiar regiunea arctică până la insula N. Zemlea. Cu un an înaintea declanșării războiului, a fost transferat în Sudul Rusiei, unde a studiat chestiunile în legătură cu exportul lemnului.

A folosit acest prilej ca să treacă granița spre a vizita Constanța, Galați și alte localități din țară. În timpul războiului, fiind mobilizat cu gradul de

sublocotenent, și luând parte la lupte, a fost rănit și decorat pentru vitejie. Revoluția și demobilizarea l-au redat în sfârșit libertatea să se stabilească în Basarabia.

În anul 1919 a intrat în serviciul Directoratului de Agricultură din Basarabia și, după ce a stat câteva luni în serviciul central, a fost numit șef al ocolului Chițcani, iar după opt luni, adică pe data de 1 Sept. 1919, a trecut în aceeași calitate la ocolul silvic Clișcăuți (Hotin pe atunci). Aci a trebuit să desfășoare o largă activitate pentru a repara distrugerile cauzate de război, anarhie și ocupația austriacă. Tot atât de acută era și chestiunea românizării serviciului. Iată-l instalat, la un loc cu cancelaria, în fosta baie dela reședința Ocolului — singura clădire care a rezistat bombardamentului. Dar nici greutatea serviciului și nici cele ale traiului nu l-au putut împiedeca să-și pună toate puterile și tot sufletul de naționalist înfocat în slujba Statului.

A găsit însă timp ca să răspundă și chemării vechiului ideal, contribuind pe toate căile la refacerea celor peste 4000 de gospodării țărănești, distruse în raza ocolului pe timpul războiului. Dealtfel întotdeauna acorda precădere cererilor pornite dela sătenii nevoiași.

După nouă ani de muncă rodnică la Ocolul Clișcăuți a fost trecut la Serviciul de Control, mai întâi (1 August 1928—1 Noembrie 1929) la Direcția M. Ciucului, iar apoi — în nordul Basarabiei (la Direcțiile Cernăuți și Chișinău).

În această funcțiune a rămas aproape până la moarte, deși starea sănătății îi impunea un serviciu mai liniștit căci în anul 1930 a contractat o pleurizie, care i-a redeșteptat vechiul proces de tuberculoză. Ar fi putut, desigur, să obțină o altă însărcinare, mai puțin legată de riscurile deplasărilor.

Însfârșit ar fi putut să avanseze în serviciu, trecând examenul de sub-inspector, căci cu inteligența lui și cu excelențele cunoștințe profesionale nu putea avea nici o îndoială de reușită. Dar, întotdeauna a respins cu hotărâre sugestiile și propunerile de acest fel pe motivul, că nu poate trăi decât în mijlocul codrilor și numai în contact direct cu sătenii, iar cât privește gradele și situația în serviciu — nu-l interesează.

Absorbit de idealurile sale și poate, împiedecat de vagabondajul forțat din tinerețe, nu și-a întemeiat un cămin propriu, dar aceasta nu-l face să se închidă în interiorul său. Se însărcinează cu educația nepoților, ajută tineretul studios, împarte ultimul ban cu oricine i-a cerut un ajutor.

Duce o viață sobră, lipsită de orice desfătare și chiar de cel mai elementar confort și totuși, după o muncă de atâția ani, moare om cu totul sărac.

Sever cu sine pretențios față de cei egali și cei mari, este îngăduitor față de cei mici.

Întotdeauna prezent la datorie, corect în serviciu și în viața sa particulară, bun la suflet și prietenos cu toată lumea, dar de multe ori neînțeles de cei din jur — poate din cauza manifestărilor determinate de crizele suferinței sale — așa a fost defunctul coleg I. Moțoc.

A murit inconjurat de acei căror le-a închinat viața, în satul său natal, unde a și fost înmormântat în ziua de 30 Martie în fața numeroasei asistențe.

Colegii din Direcțiile Cernăuți și Chișinău au venit să-i deie ultimul salut la locul de odihnă.

Să-i fie țărâna ușoară !

Ing. M. Ostianu.

†

SLAVESCU VICTOR

Răpus din senin de un acces de diabet, a trecut în lumea celor drepti cel mai tânăr dintre inginerii silvici ai Statului, Victor Slăvescu.

Născut în anul 1912, luna Maiu, ca fiu al părintelui Slăvescu din com. Mohu (jud. Sibiu) a avut din cea mai fragedă copilărie un exemplu de viață plină de abnegație și luptă spirituală în tatăl său, care a întreținut cu greu, prin puterea sacrificiului și a credinței 4 copii la școli înalte.

Victor Slăvescu a urmat și absolvit cu mare succes liceul Gh. Lazăr din Sibiu dându-și bacalaureatul în 1929. După terminarea liceului se înscrie la Școala Politehnică din București. Fie idealistă

este atras de silvicultură și îl vedem urmând secția silvică.

Pentru colegii cari l-au cunoscut, prietenia lui a fost o revelație a celor mai alese însușiri sufletești, modestia cea mai generoasă și discretă se îmbina frumos cu corectitudinea și cu cavalerismul cel mai desinteresat și vitejesc : a fost cu adevărat cel mai frumos caracter din seria sa.

Fie tăcută și aproape timidă, n'a alergat niciodată după ușoare succese șgomotoase, ci își aduna comori de frumusețe sufletească și spirituală fără afectare, și a fost întotdeauna iubit și admirat de colegii lui, pentru cari a fost, prin distincția persoanei sale, și prin frumusețea sa sufletească, un vestitor al unei alte lumi românești.

Într'adevăr el a fost dintre puținii cari au simțit din plin misionarismul frumuseții noastre profesioni și armonia dintre această misiune și lupta pentru cel mai ales naționalism românesc.

Abia de trei luni în serviciul statului la Inspectoratul silvic Sighișoara el muncește cu drag pentru pădure și țară și moartea l-a găsit la datorie rostindu-și o conferință despre rolul pădurii în România de mâine în fața camara-

zilor întru luptă naționalistă din Sighișoara, câștigându-și printre colegii lui tineri și entuziaști un nimb de simbol și frumusețe antică...

Superiorii lui și întreg personalul Inspectoratului silvic din Sighișoara au simțit imediat că se află în fața unui caracter ales și rar și l-au înconjurat cu o dragoste de care el se simți fericit. Lucru ce-l arăta des prietenilor lui.

L-au petrecut pe ultimul lui drum, rudele și cunoșcuții, tot satul lui natal în care tatăl său a dus o viață de apostol, toți inginerii dela Inspectoratul Sighișoara, precum și dela ocoalele Sighișoara, Valea Sadului, Sibiu, Avrig și Târgu Secuiesc.

Au vorbit la înmormântare : P. S. S. Păr. Scorobeț din partea rudelor, D-l Ing. Insp. g-ral V. Broșteanu din partea Insp. silv. Sighișoara, Ing. N. M. Smărăndescu din partea colegilor și camarazilor legionari, Prof. Bodogae din partea legionarilor din Sighișoara.

Camarazii pentru cari el a fost cea mai înaltă pildă și cel mai scump prieten își jau rămas bun îndurerați dela el : «Odihnește liniștit întru Domnul, căci noi nu vom uita îndrumarea vieții și morții tale !»

Ing. M. Prodanciuc.

PUBLICAȚIUNI

DECIZIUNI MINISTERIALE

MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DOMENIILOR

Direcția Regimului silvic

DECIZIUNE

Noi, Ministru secretar de Stat în Departamentul Agriculturii și Domeniilor,
Asupra raportului Domnului Director al Regimului Silvic,

Având în vedere art. 2 din codul silvic;

Având în vedere art. 3 din legea modificatoare la codul silvic, publicată
în Monitorul Oficial Nr. 131/920,

DECIDEM:

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Regulamentul pentru exploatare al pădurii *Dragomirești*, județul
Muscel, proprietatea *Zoe G. Begheanu*, în suprafață de 2126 Ha. Regimul Crâng
simplu. Revoluția normală 20 ani.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii *Bodea și Valea Crân-
gului*, județul Buzău, proprietatea *Ion Simionescu-Anastasia*, în suprafață de
114 ha. 7160 mp. Regimul Crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

c) Regulamentul pentru exploatare al pădurii *Budeasca*, județul
Argeș, proprietatea *Marie Nathalie Budisteanu*, în suprafață totală de 79 ha.
6125 mp. Regimul crâng simplu. Revoluția normală 18 ani.

No. 67138/937.

a) Amenajamentul pădurii „*Pădurea Composesoratului
Urbăria I*”, județul Sălaj, proprietatea Composesoratului din *Buița*, în supra-
față de 164 ha. 5200 mp. Regimul codru cu tăieri succesive. Revoluția normală
80 ani.

b) Amenajamentul pădurii „*Gâlpai*”, județul Sălaj, proprietatea
Ana Bohățiel, în suprafață păduroasă de 100 ha. 9300 mp. Regimul codru cu tăieri
rase la seria I-a revoluția normală 80 ani și codru grădinarit cu exploatabilitate
fizică la seria II-a.

c) Regulamentul pentru exploatare al pădurii „*Purcăreșta Sti-
cări*”, județul Muscel, proprietatea *Maria Dr. Teodorescu*, în suprafață de
76 ha. 0830 mp. Regimul crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

d) Regulamentul pentru exploatare al pădurii „B a s t i n a”, județul Roman, proprietatea Lt. G. M. Mateescu, în suprafață de 10 ha, 0205 mp. Regimul crâng simplu. Revoluția normală 30 ani.

No. 67139/937.

a) Amenajamentul pădurii „V a l e a B o u l u i”, județul Cămpulung, proprietatea comunei Valea Boului, în suprafață totală de 1145 ha, 0300 mp. Regimul codru cu tăieri rase. Revoluția normală 80 ani.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii „Zăvoiuul Scăieni”, județul Prahova, proprietatea Eforiei Spitalului Civil, în suprafață de 93 ha, 8100 mp. Regimul crâng simplu. Revoluția normală 8 ani. Revizuirea după 8 ani.

c) Amenajamentul pădurii „Pădurea Bisericeii Gr. Cat. Băița”, județul Sălaj, proprietatea Bisericeii Gr. Cat. Băița, în suprafață de 39 ha, 9400 mp. Regimul crâng simplu. Revoluția normală 30 ani.

No. 67140/937.

a) Regulamentul de exploatare al pădurii Lăcăuțu, județul Trei-scăne, proprietatea Dn. G. Ludovic și Gh. Balca, în suprafață de 313 hectare, 9100 mp. Regim și tratament codru cu tăieri rase. Revoluția normală 90 ani.

b) Regulamentul pentru operațiuni culturale al pădurii Bahnu Rivna, județul Storojineț, proprietatea moștenitorilor Calman Fischer, în suprafață de 210 hectare, 9312 mp. Executarea operațiunilor culturale prin extragerea esențelor moi în condițiunile fixate.

No. 74836/937.

a) Regulamentul de exploatare al pădurii Mânăileasa de Jos, județul Gorj, proprietatea Obștei moștenitorilor Borecști, în suprafață totală de 1716 ha, 3000 mp, din care se exploatează 25 ha, 5000 mp, rest netăiat. Regim și

b) Revizuirea amenajamentului pentru exploatare al pădurii Răchitiș, tratament cu tăieri rase, exploatarea într'un an.

Revizuirea amenajamentului pentru exploatarea pădurii Răchitiș, județul Ciuc, proprietatea orașului Miercurea Ciuc, în suprafață de 1208 ha, 4700 mp. Regim și tratament codru cu tăieri rase. Revoluția normală 100 ani începând din anul 1937/38.

c) Revizuirea regulamentului de exploatare al pădurii Secu, Iod și Rusu, județul Mureș, proprietatea familiei Elteio, în suprafață de 745 ha, 7400 mp. Regimul și tratament codru cu tăieri rase. Revoluția normală 90 ani.

d) Regulamentul de exploatare al pădurii Coasta Văii Tuiciei, Valea Caracal-Pojorâta și Zăvoiuul Dărmănești, județul Muscel, proprietatea Maria N. Nicolescu, în suprafață de 51 ha, 6000 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 20 ani pentru exploatarea pădurii existente și împăduriri obligatorii în trupul „Coasta Văii Tuiciei” pădure de protecție.

No. 74837/937.

a) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Bălăușești, jud. Roman, propr. Manea N. Iirim, în suprafață totală de 121 ha, 1671 mp. Regimul două serii de crâng simplu cu revoluția normală respectiv de 30 și 3 ani.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Bălăușești, județul Roman, proprietatea Rubin N. Iirim, în suprafață de 107 ha, 2312 mp. Regimul gimul două serii de crâng simplu cu revoluția normală de respectiv 30 ani și 3 ani.

c) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Bălăușești, județul Roman, proprietatea Ozins N. Iirim, în suprafață totală de 109 ha, 9501 mp. Regimul două serii de crâng simplu cu revoluția normală de respectiv 30 ani și 3 ani.

d) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Bălăușești, județul Roman, propr. Herman N. Iirim, în suprafață de 92 ha, 5113 mp. Regimul două serii de crâng simplu cu revoluția normală de respectiv 30 ani și 3 ani.

e) Amenajamentul pădurii Niroaia, jud. Mureș, proprietatea Schoenstein Luiza n. Lang, în suprafață de 15 ha, 8200 mp. Regimul crâng. Revoluția normală 30 ani.

No. 84064/937.

a) Revizuirea amenajamentului pădurilor din ocolul silvic Cugir, județul Hunedoara, proprietatea Statului, în suprafață totală de 19218 ha, 5000 mp, grupate în Secția A cuprinzând 3 serii de codru cu țări rase, dintre cari 2 serii cu revoluția 100 ani, iar a 3-a cu revoluția normală 120 ani; Secția B cu o serie de codru cu țări succesive la 10 ani interval și revoluția normală 120 ani; Secția C cu 3 serii pădure de protecție tratate în codru grădinit și exploatabilitatea fizică.

b) Amenajamentul pădurilor din ocolul silvic N. G. Popovici, Serille I—IV, jud. Mureș, proprietatea Statului în suprafață totală de 4601 ha, 7500 mp, tratate în 3 serii de codru cu 3 țări succesive la 10 ani interval și revoluția normală 120 ani începând din 1935/36 precum și o serie de crâng cu câte 200 rezerve la ha, și revoluția normală 30 ani, considerată începută din anul 1923/34.

c) Amenajamentul pădurii Movileni Deal, Seria IV-a, județul Tecuci, proprietatea Statului, în suprafață de 754 ha. Regim și tratament crâng simplu, Revoluția 30 ani.

d) Amenajamentul pădurii Hecl-Ruja și Căprioara, Seria IV-a, jud. Botoșani, proprietatea Statului, în suprafață de 450 ha, 9500 mp. Regim și tratament codru cu 3 țări succesive la 8 ani interval. Revoluția normală 96 ani. Revizuirea în anul 1942.

e) Amenajamentul pădurii Zagavla, Seria X, județul Iași, proprietatea Statului, în suprafață de 253 ha. Regim și tratament crâng compus cu 120—180 rezerve la ha. Revoluția normală 30 ani pentru elementul crâng și 90 ani pentru rezerve.

No. 86945/937.

a) Amenajamentul pădurii Portari-Grumăzești, județul Vaslui, proprietatea moștenitorilor Nistor Cincu, în suprafață de 255 ha, 7500 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 25 ani.

b) Amenajamentul pădurii Bărssești, jud. Alecu, proprietatea Casei Școalelor, în suprafață de 137 ha, 2400 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 15 ani.

c) Regulamentul de exploatare a pădurii Dumbrava, jud. Gorj, pro-

prietatea Mihail Coleulescu. în suprafață de 11 ha, 6349 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 25 ani.

No. 89257/937.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor și regulamentelor mai sus menționate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispozițiunile legilor: pentru protecția monumentelor naturii, pădurilor necesare apărării naționale, pădurilor de protecție; revizuirea se va face și mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente etc. se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situația comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constătându-se însă în urma că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafața pădurii, la numele proprietarului, etc. au fost date erorată sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau ori ce alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere tehnic silvic, fie asupra proprietății.

Art. 4. — Toate celelalte dispozițiuni prevăzute în studiile respective și articolul adițional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 și ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Ministrul Agriculturii și Domeniilor, (ss) T. Moșolu.

REVISTA PADURILOR

Comitetul de redacție:

Redactor-șef: Stinghe V.

Memברי:

Drăcea M.
Ioan P.

Rădulescu M.
Sburlan D.

SOCIETATEA «PROGRESUL SILVIC»

Persoană morală prin Decretul Regal 1630 din 28 Aprilie 1904

Consiliul de Administrație pe 1937:

Președinte: Drăcea M.

Vice-Președinți: { Alimănișteanu C.
Stinghe N. V.

Casier: M. Rădulescu

Secretar general: Tr. Ionescu-Heroiu

Secretari: { Ilie C. Demetrescu
D. A. Sburlan

Memברי:

Bunescu M. C.
Butoi Al.
Caragea N. N.
Emanoil C.
Florescu M. P.
Georgescu P. C.
Grozescu D.

Ionescu A.
Lazăr H.
Luțescu Gh.
Minescu Gh.
Năstăsescu Gh.
Nedelcovici Ath.
Priboianu V.
Vâlceanu Eug.

Cenzori: Ionescu Gh., Chercea Gh., Palade E.

Cenzori supleanți: Teodorescu Șt., Constantinescu Gh. și
Georgescu St.

Prețul abonamentului:

Pe un an pentru instituții	500	Lei
„ „ „ particulari	300	„
„ „ „ pentru membrii Societății	200	„
„ „ „ pentru conductori și brigadieri	75	„
Numărul	25	„

Manuscrisele nepublicate se inapolază.

M A I 1937

ANUL XLIX

Nr. 5

REVISTA PĂDURILOR

ORGANUL SOCIETĂȚII
"PROGRESUL SILVIC"

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:

SUMARUL :

Studii :	
Opustul Bohui de pe domeniile societății Reșița	Ing. Andrei Mălăeșcu
<i>Referate — Comentarii :</i>	
Necesitatea unor îngrijite găspodării la ocoalele silvice	V. V. Vasiliu
Serviciul de control	Șt. Bărbulescu
Impădurirea terenurilor incolte în Polonia	At. Har.
Problemele zilei :	
Semințele forestiere	
Laspeyresia strobilella L.	
Un fluture vătămător conurilor de molid	Dr. Gr. Eliescu
Vătămări cauzate de insecte semințelor forestiere	M. Ene
Necesitatea reorganizării și ameliorării condițiilor de recoltarea semințelor forestiere	N. Brețcanu
Instalația pentru dezarierea seminței de brad din ocolul silvic Strâmbu	S. Silian
Semințe forestiere și însămânțări	Ing. V. Magdaș
Recoltarea semințelor de molid	Ion Dimitrescu
Semințele forestiere	M. Rădulescu
Recoltarea semințelor forestiere în Dobrogea	Alex. Chirișescu
Contribuțiuni asupra recoltării semințelor forestiere la granița de Vest a Țării	I. Diacnescu
Insemnări :	
Acțiunile forestiere	II. Manole
Cronici :	
Aminții dela prof. Huffel	D. Drâmbă
Odară cu primăvara	At. Har.
Congresul Cadastral	G. Agap.
Conferințe (M. P. Florescu, M. Drăcea, D. Drâmbă)	
Mercuriale :	
Piața internațională a lemnului	V. Filip
Recenzii — Informațiuni — Cercul de studii forestiere — Necrolog — Soc. «Progresul Silvic»	

SOMMAIRE :

Etudes :	
La Barrage de Bohui sur les demaines de la Société Reșița	And. Mălăeșcu
La nécessité d'une meilleure dotation des maisons forestières	V. V. Vasiliu
Le service de contrôle dans l'Administration forestière	Șt. Bărbulescu
Le reboisement des terres incoltes en Pologne	At. Har.
Problèmes à l'ordre du jour :	
Les semences forestières	
Notices — Chronique — Mercuriales — Les livres — Informations — Cercle d'études forestières — Necrologie — Soc. «Progresul Silvic»	

INHALT :

Abhandlungen :	
Klause Bohui auf den Domänen Reșița Banal)	Andrei Mălăeșcu
Notwendigkeit einer geordneten Einrichtung der Forstämter	V. V. Vasiliu
Kontrolldienst in der forstlichen Verwaltung	Șt. Bărbulescu
Aufforstung der Oedländeren in Polen	At. Har.
Tagesfragen :	
Forstsaatgut	
Notizen — Chronik — Nachrichten — Forstlicher Studienkreis — Nachruf — Verein «Progresul Silvic».	

Cliseu I. C. E. F

*Piața de experiență No. 1 stabilită de Icef în pădurea Pusnicul
din ocolul silvic Brănești*

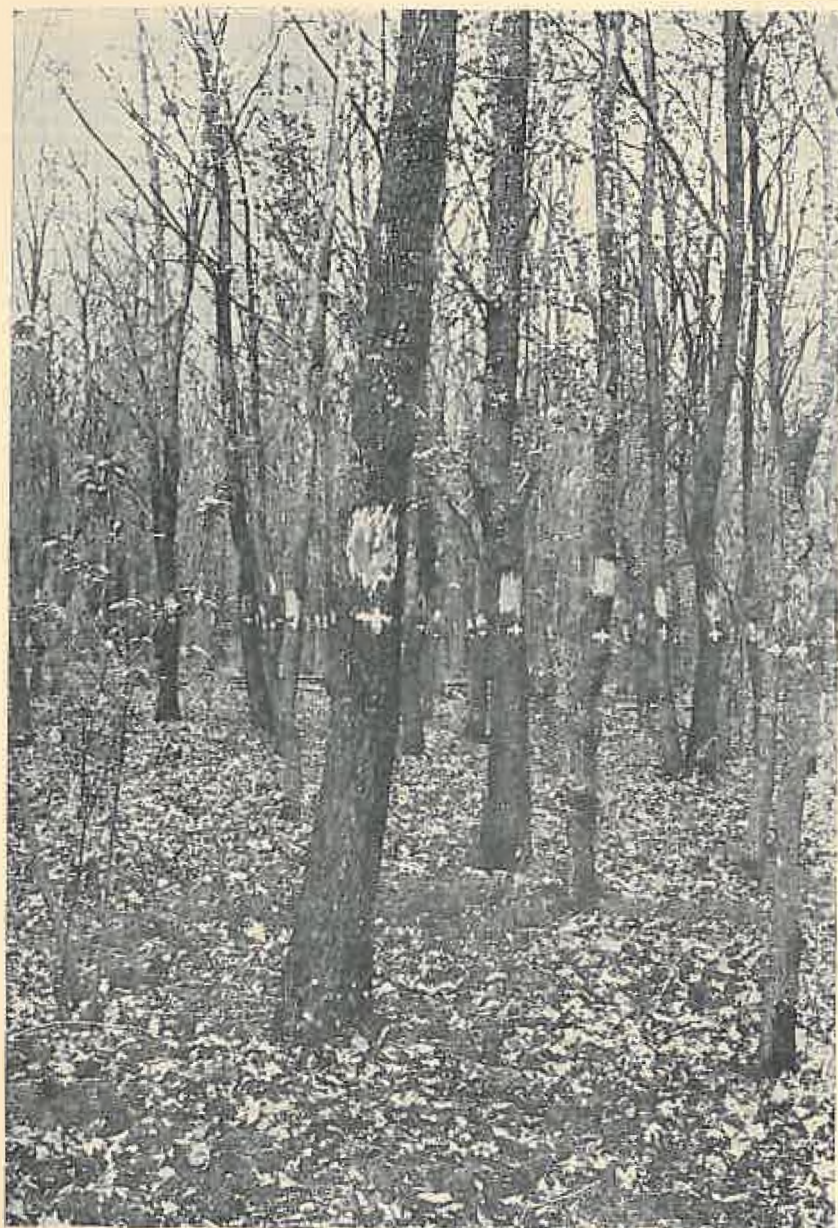
Stejari pedunculat de 24 ani, după prima răritură (1937).

*La place d'expérience Nr. 1 établie par l'Institut de recherches forestières
de Roumanie dans la forêt Pusnicul cantonnement forestier de Brănești.*

Chêne pédonculé de 24 ans après la première éclaircie.

*Versuchsfläche Nr. 1 eingerichtet von der rumänischen forstlichen Versuchsanstalt
in Walde Pusnicul, Forstamt Brănești.*

Erste Durchforstung in einem 24 jährigen Stieleichenbestand.

Cliseu I. C. E. F.

*Piața de experiență Nr. 14 stabilită de Icof în pădurea Iuda-Mare,
din ocolul silvic Nucet.*

¶ Stejar pedunculat de 31 ani, după prima răritură (1937).

*La place d'expérience No. 14 établie par l'Institut de recherches forestières de
Roumanie dans le forêt Iuda-Mare cantonnement forestier de Nucet.*

Chêne pédoncule de 31 ans, après la première éclaircie (1937).

*Versuchsfläche Nr. 14 eingerichtet von der rumänischen forstlichen Versuchsanstalt
im Walde Iuda Mare, Forstamt Nucet.*

Erste Durchforstung in einem 31 jährigen Stieleichenbestand.

S T U D I I

OPUSTUL BOHUI DE PE DOMENIILE SOCIETAȚII
„REȘIȚA“

— Invățăminte din greșelile altora —

de Ing. ANDREI MALAESCU

1. Scopul barajului.

Uzinele din Anina sunt situate într-o vale prezentând un bazin mic de recepție și săracă în izvoare de apă. Lipsa apei pentru alimentarea cazanelor, pentru răcirea mașinilor, pentru nevoile sanitare ale uzinelor și pentru alimentarea cu apă potabilă a populației din Anina, s'a făcut tot mai simțită treptat cu dezvoltarea uzinelor, încă cu decenii în urmă.

Încă din anul 1885 s'a construit o galerie subterană de 1274 m. lungime, căptușită cu zidărie, având secțiunea ovală de 2 m. înălțime de 1,2 m. lățime, care face legătura între valea Aninei și valea Bohuiului, cu scopul de a putea conduce apa pârâului Bohui la uzinele din valea Aninei. Cum, însă, prin această galerie subterană nu se putea trece decât debitul normal disponibil în albia pârâului Bohui, apele mari datorite topirii zăpezilor și ploilor abundente scurgându-se fără a putea fi de vreun folos uzinelor, iar debitul pârâului Bohui în timpul etiajului (iarna din cauza înghețului și vara din cauza secetei) nefiind suficient pentru asigurarea debitului de apă normal necesitat de uzine, în lipsa altor izvoare bogate prin apropiere, s'a ajuns la concluzia că singura soluție radicală, care să rezolve problema alimentării cu apă a uzinelor și minelor Anina, este construirea unui baraj cu o capacitate de înmagazinare de 500.000 m³. Înmagazinând apele datorite

topirii zăpezilor și pe cele datorite precipitațiilor atmosferice, el se va putea umple de mai multe ori pe an, asigurând în permanență un debit absolut constant de apă pe seama uzinelor și minelor Anina.

2. Situația barajului.

Barajul s'a construit pe cursul superior al pârâului Bohui într'o strâmtoare (cheie) naturală a văii. Bazinul de recepție al văii în amonte de baraj are o suprafață de 785 ha. (1365 jug. cad.), fiind acoperit în întregime de pădure, fără așezăminte omenești și fără terenuri de pășune.

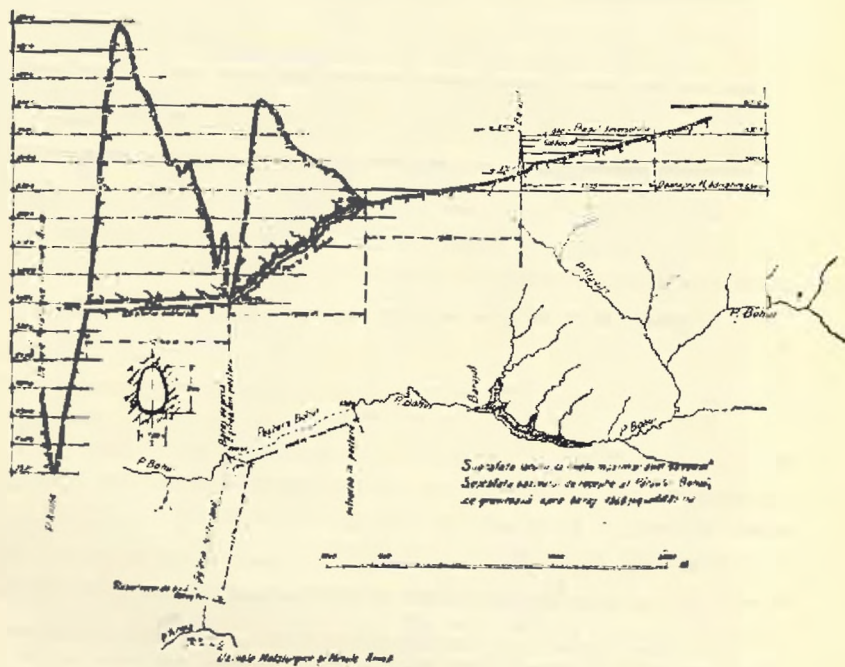

Fig 1

Precipitațiunile atmosferice anuale sunt de 1000 mm. în această regiune, din cari 50% se scurg la suprafață; astfel cantitatea totală anuală de apă ce ajunge a se scurge la suprafață se ridică la 3.924.650 m³, iar capacitatea bazinului de retențiune al barajului fiind de 500.000 m³, acesta se poate goli și reumplea de 8 ori pe an.

Subsolul, pe care s'a așezat digul de pământ (Staudamm) în chestiune, este compus din rocă calcaroasă.

Apa luată din baraj se scurge la suprafață în albia naturală a pârâului Bohui pe o lungime de 200 m. apoi dispare sub prundișul văii. La cca 1200 m. în aval de baraj. valea însăși dispare în interiorul unei peșteri (Peștera „Bohui”), formată în corpul unei stânci de 37 m. înălțime. care obturează complet valea. Lungimea peșterii este de 1206 m.

Atât „Lacul Bohui”, cât și „Peștera Bohui” formează o atracție pitorească deosebită pentru turismul local.

La ieșirea ei din peștera Bohui, apa este abătută printr'un baraj de priză de 1.5 m. înălțime construit din beton. în galeria susamintită, care leagă Valea Bohuiului cu Valea Aninei, având o lungime de 1274 m. (Vezi fig. Nr. 1).

La ieșirea din galerie, apa se varsă într'un rezervor zidit la cota 587.79 m. deasupra Adriaticei. De aci se pompează în rezervoriul înalt situat la 650 m. altitudine absolută, deasupra „Puțului Regele Ferdinand”. Din acest rezervoriu înalt, apa se distribuie în virtutea căderii sale libere, la toate uzinele, exploatările și la toate locuințele din Anina, iar surplusul se pune la dispoziția comunei Steierdorf. în mod gratuit.

3. Date relative la modul de construire al digului.

După cum s'a amintit în cele ce preced, digul s'a așezat pe rocă de calcar. Această stâncă s'a curățat mai întâiu de orice vegetație, i s'a îndepărtat stratul de humus de deasupra, ba chiar și părțile ei superficiale, desagregate de intemperii, au fost îndepărtate cu ajutorul explosivilor, până când s'a ajuns la stânca sănătoasă, compactă. Peste aceasta s'a turnat, prin stropire, un strat de lapte de var, după ce în prealabil s'a spălat stânca cu apă.

Crăpăturile roci de fundație s'au umplut cu argilă bătută și apoi s'a trecut la construcția digului din argilă pură, luată din apropierea digului, din însuși bazinul lui de retențiune. Argila s'a vărsat în straturi de câte 20 cm. cari s'au cilindrât, apoi cu un cilindru de 2 tone, tras de cai având suprafața netedă. Acolo unde nu s'a putut ajunge cu cilindrul, s'a bătut pământul cu maie de mână.

Digul ce s'a construit înainte de a se fi prăbușit, avea la bază o lățime de 52 m., la coronament 4 m. și o lungime de 62 m. (Vezi fig. 2 și secțiunea lui transversală din fig. 3). Înălțimea maximă a digului deasupra celui mai adânc punct al văii era de 15.4 m. Taluzul din spre apă al digului s'a construit cu o înclinare de 1 : 2, iar cel din aval cu o înclinare de 1 : 1. Primul taluz s'a captusit cu un pereu de piatră brută de 30 cm. grosime, așezată într'un strat de

argilă de 70 cm. grosime. Cel de al 2-lea taluz (din aval) s'a căptușit cu cărămizi de pământ înierbat (peluză).

În corpul digului s'au așezat două conducte de fontă pe trezime de beton și independente una de alta, ambele fiind prevăzute și cu ventile de închidere. Una dintre ele are diametrul intern de 200 mm, care s'a așezat pe fundul văii; cealaltă are un diametru intern de 500 mm., și s'a așezat cu 3 m. mai sus decât fundul văii. Prima conductă a servit la conducerea apei pârâului Bohui

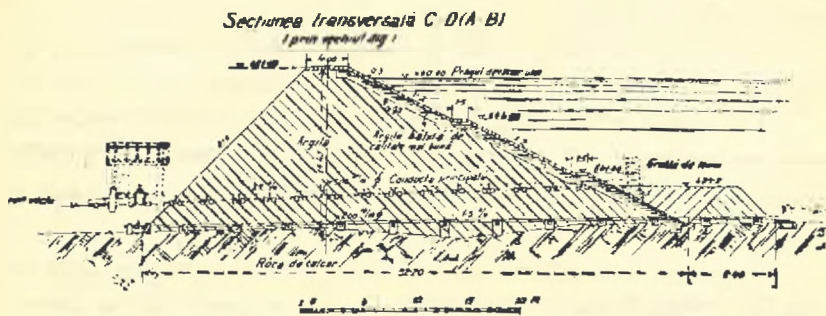

Fig. 2

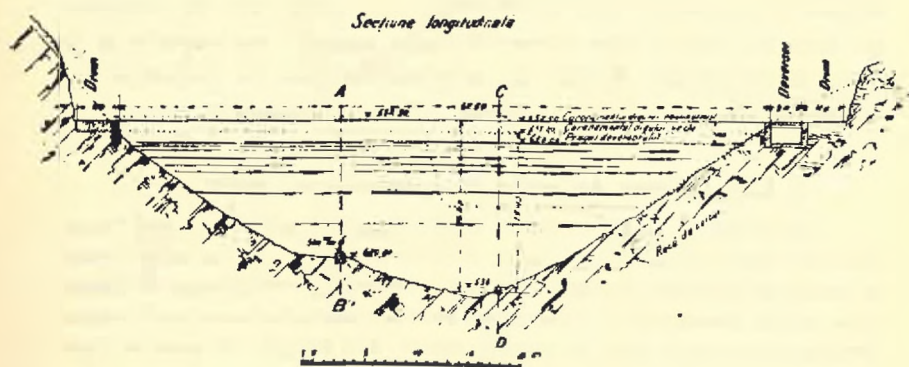

Fig. 3

În timpul lucrărilor de execuție a digului, iar a doua conductă la început a servit împreună cu prima, la conducerea apelor mai mari ale Bohuiului, iar mai târziu pentru oprirea lemnelor plutite crăcilor și altor corpuri mai mari de a

Ambele conducte sunt prevăzute la gura lor din spre apă cu greble de lemn pentru oprirea lemnelor murate, crăcilor și altor corpuri mai mari de a pătrunde în conducte.

Ventilul conductei principale cu diametrul de 500 mm. s'a așezat într-o clădire (casa ventilului) construită la pictorul din aval al digului. În același timp, însă, această conductă s'a prevăzut și la gura din spre apă a ei cu un ventil oblic, care se manevrează direct de pe malul lacului.

Pentru conducerea apelor superflue și a celor extraordinare în cazul când barajul e plin, s'a construit la îmbinarea barajului cu versantul drept al văii, un deversor de 3 m lățime. Având pragul cu 1 m. sub nivelul coronamentului digului. Acest deversor se continuă cu un canal săpat în stâncă cu aceeași lățime de 3 m. și cu lungimea pereților laterali de 8 respectiv 15 m. Fundul acestui canal s'a căptușit cu un strat de piatră spartă așezată în mortar de ciment.

Coronamentul barajului în lățime de 4 m. s'a macadamizat, servind și ca drum de legătură între cei doi versanți ai văii obturate.

Pe marginea din spre apă a coronamentului s'a construit un zid de apărare din piatră brută cu mortar de var, pentru a împiedica apa valurilor de a ajunge în contact cu coronamentul digului.

Lucrările de construire a digului s'au început în luna Septembrie 1907, până la finele anului atingând înălțimea de 8.5 m. Apoi, din cauza gerurilor ivite au fost nevoiți a întrerupe lucrările, continuându-le abia în primăvara anului 1908. În toamna aceuiaș an lucrările au fost terminate, Iarna 1908/1909, însă, fiind uscată și săracă în ape, bazinul de retențiune al barajului a rămas neumplut; abia primăvara în luna Martie a început să se umple, odată cu începerea topirii zăpezilor. La 26 Martie nivelul apei din baraj era cu 3.5 m. sub muchia deversorului, iar la 6 Aprilie abia mai lipseau 8 cm. de la nivelul apei până la muchia deversorului. La 19 Martie zidul de apărare contra valurilor, construit pe marginea din spre apă a coronamentului digului s'a aplecat într'o parte din cauza tasării, iar la 20 Martie s'a prăbușit pe o lungime de 3 m. La 8 Aprilie s'a observat o tasare a coronamentului digului. La 9 Aprilie dimineața, la ora 9, aripă dreaptă a digului s'a rupt (s'a prăbușit) pe o lungime de 32 m. la partea superioară și pe o lungime de 20 m. la o adâncime de 6.7 m. Prin deschiderea rupturii s'a prăvălit la vale o cantitate de 400.000 m³ apă, fără nici un pericol, din cauză, că deschiderea relativ mic a peșterii Bohui n'a lăsat să treacă apa prin ea, decât foarte încet.

Motivele precise ale rupturii digului n'au putut fi stabilite. Să încercăm a le deduce din examinarea condițiunilor generale ce trebuie avut în vedere cu ocazia construirii unui dig de pământ.

a) Bogdàny Odön în tratatul său: „A vizierö” (Energia hidraulică) vol. II. 1914. ne spune. că digurile (barajele) de pământ nu se construiesc. decât pe o fundație de pământ bine legat, adică impermeabil și niciodată pe stâncă, deoarece între stânca de fundație și pământul de umplutură este foarte greu de realizat o etanșeitate perfectă. Ori digul Bohui s'a construit pe rocă calcaroasă.

b) Coronamentul digurilor de pământ. la cari remuarea (umflarea) apei, în dosul lor, întrece 3 m. înălțime, va fi de cel puțin 5 m.

La fel se pronunță și prof. Heiser în „Taschenbuch für Bau Ingenieure“ editat de M. Foerster în 1928, vol. II, pag. 648, spunând că, coronamentul digurilor de pământ se va construi, din motive practice cu o lățime egală cu partea carosabilă a unui drum, adecă minimum de 4—5 m. Din acest punct de vedere, coronamentul barajului Bohui a fost suficient dimensionat. De altfel asupra acestei dimensionări vom mai reveni.

c) În ce privește taluzele celor două fețe (din spre apă și aval) ale digurilor de pământ, Bogdănyf recomandă pentru ambele o înclinare de 1:1.5 adecă 2:3 (2 de înălțime pentru 3 de bază).

Prof. Heiser (opul citat mai sus) recomandă pentru talazul din spre apă 1:2 (ca limită inferioară 1:1.5, ca limită superioară 1:4), iar pentru taluzul din aval recomandă 1:2 până la 1:2.5 (limita inf. 1:1.5, limita superioară 1:3).

Dr. Ing. N. Kelen: „Talsperren“, colecția Sammlung Göschen 1931, recomandă o înclinare de 1:2.5 pentru taluzul din spre apă și 1:2 pentru cel din aval.

Față de aceste date, digul de pământ „Bohui“ s'a construit cu o înclinare de 1:2 în spre apă și 1:1 în spre aval, ceea ce a condus la realizarea unui baraj insuficient dimensionat, după cum vom dovedi și prin calculele ce urmează.

Deși atât Bogdănyf, cât și Prof. Heiser (vezi opurile citate), sunt de părere, că e inutil să se calculeze secțiunea digurilor de pământ din cauză, că, cunoștințele noastre re'ative la coeziunea și densitatea diferitelor feluri de pământuri sunt foarte sumare, respective coeziunea și densitatea acestora variază în limite atât de largi, încât nu pot fi cuprinse într'o regulă generală cu ocazia calculului dimensiunilor secțiunii digului, totuși atât Dr. Ing. N. Kelen (opul citat), cât și Prof. Ing. Dr. Leo Hauska (Berechnung forsttechnischer Bauwerke, Heft 1. Talsperren), recomandă determinarea secțiunii transversale a digurilor de pământ și prin calcul, cu condiția, ca pentru aceste calcule să se ia probe de pământ atât din terenul de fundație, pe care urmează a se așeza digul, cât și din pământul din care urmează a

se ia în considerare în acest calcul și greutatea pământului ce zace deasupra lamelei considerate.

Dacă numim cu γ' greutatea specifică a apei = 1000 kg/m³ atunci presiunea hidrostatică, ce revine asupra lamelei considerate, grosimea lamelei în sensul adâncimii, adică în sensul longitudinal al barajului fiind prepusă de 1 m., va fi (Vezi fig. 4):

$$\Delta P = \gamma' \cdot \Delta l \cdot (x+x') \quad (1)$$

(Conform unui principiu al hidrostaticii, presiunea hidrostatică exercitată de un lichid asupra unei suprafețe plane, este egală cu produsul dintre greutatea specifică a lichidului și suprafața considerată înmulțită cu adâncimea verticală a centrului de greutate al suprafeței respective, socotită dela oglinda lichidului.

Nu este locul a intra în detalii asupra acestui principiu, în cadrele acestui articol).

Descompunem acum, presiunea hidrostatică ΔP în două componente, una orizontală ΔH , care provoacă alunecarea și alta verticală ΔV , care rezistă unei eventuale presiuni de jos în sus a apei. Ultima componentă, din motive de siguranță în plus, se neglijează din calcul.

$$\begin{aligned} \Delta H &= \Delta P \sin \alpha, \quad \Delta l = \frac{\Delta x}{\sin \alpha} \\ \Delta H &= \gamma' \cdot \frac{\Delta x}{\sin \alpha} (x+x') \sin \alpha = \gamma' \Delta x (x+x') \quad (2) \end{aligned}$$

Contra puterii exterioare ΔH , care provoacă alunecarea, lucrează rezistența la frecare ΔR . Aceasta din urmă — notând cu ζ coeficientul de frecare, cu γ greutatea specifică a materialului de umplutură și cu Q greutatea lamelei, va fi :

$$\begin{aligned} \Delta R &= \zeta \Delta Q, \text{ însă} \\ \Delta Q &= \gamma \cdot \Delta x \cdot l, \text{ astfel că} \\ \Delta R &= \zeta \gamma \cdot \Delta x \cdot l \quad (3) \end{aligned}$$

Pentru echilibru va trebui să avem $\Delta H = \Delta R$.

Pe lângă un coeficient de siguranță n obținem pentru dimensiunea y , următoarea relație :

$$n \Delta H = \Delta R \quad (4)$$

$$y = \frac{n \gamma'}{\zeta \cdot \gamma} (x + x') \quad (I)$$

Pentru a găsi dimensiunile necesare ale digului va trebui să calculăm pe y din relațiunea (1.) pentru $x = 0$ și $x' = h$. În felul acesta obținem lățimea minimă a coronamentului:

$$C = \frac{n \gamma'}{\zeta \gamma} \cdot x.$$

și lățimea minimă a bazei digului

$$B = \frac{n \gamma'}{\zeta \gamma} (x + h).$$

După prof. Janco Alex.: Erdei szállító berendezések II. rész. vizi szállító berendezések 1920 (Instalațiuni pentru transporturile forestiere), coeficientul de siguranță n , variază, în împrejurări nefavorabile, între 2 și 3.

În cazul nostru, pe lângă $n = 3$ și $x = 1$ obținem :

$$C = \frac{3 \times 1000}{0.364 \times 2000} \cdot 1 = \frac{3000}{720} = 4.1 \text{ m.}$$

pentru coronament și

$$B = \frac{3 \times 1000}{0.364 \times 2000} \times (1 + 15.4) = 67.24 \text{ m.}$$

pentru lățimea bazei.

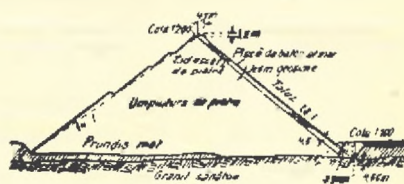
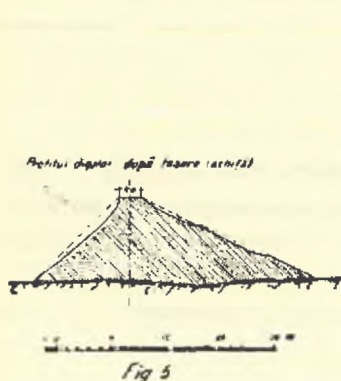
Pe lângă aceste dimensiuni și pe lângă înălțimea de 15.4 m. pentru taluzul din spre apă al digului ar corespunde o înclinare de 1 : 2.5, iar pentru cel din aval 1 : 1.5, sau 1 : 2 pentru ambele.

Față de aceste date, dimensiunile primului dig de la Bohui au fost: de 4 m. lățimea coronamentului, 52 m. lățimea bazei, iar înclinarea taluzelor de 1 : 2 pentru cel din spre apă și 1 : 1 pentru cel din aval. Deci toate insuficiente afară de coronament.

La acest neajuns se mai adăogă și faptul că lucrarea executându-se în 2 etape, partea construită în 1907 s'a tasat până în

primăvara anului 1908, când s'au continuat lucrările. În urma acestei tasări, taluzului din aval al părții de dig construită în 1908 a trebuit să i se dea spre coronament un taluz mai accentuat decât cel proiectat de 1 : 1, pentru a putea asigura lățimea coronamentului de 4 m., în vederea carosabilității lui. Acest fapt a influențat nefavorabil asupra stabilității taluzului (Fig. 5).

d) În ce privește materialul de umplutură al digurilor, Bogdăny (op. cit.) ne spune că cel mai bun este cel format dintr'un amestec de $\frac{1}{3}$ parte argilă și $\frac{2}{3}$ parte nisip, căruia e bine să i-se mai adauge și 15—30 litri praf sau lapte de var stins.

Acest amestec lucrează ca un beton de argilă, căci argila umple golurile nisipului iar varul cimentează și mai bine acest amestec.

Argila pură nu e bună ca material de umplutură pentru diguri, din cauză că aceasta ajungând în contact cu apa se exfoliază și devine alunecătoare.

Acesta a fost cazul Lacului Bohui care s'a construit din argilă aproape pură (cu un conținut de cel mult 5% nisip).

e) Cilindrarea materialului de umplutură trebuie să se facă cu cilindri având suprafața rugoasă sau cu caneluri, pentru ca suprafețele straturilor de pământ să nu fie netede, ci sgronțuroase.

pentru ca astfel legătura dintre ele să fie mai intimă, să se înfrățească mai bine.

Ori la Lacul Bohui s'a întrebuițat un cilindru cu suprafața netedă, astfel că înfrățirea dintre straturile de pământ n'a fost ideală.

f) O condiție esențială pentru stabilitatea digurilor de pământ este asigurarea etanșeității lor.

Această etanșeitate se realizează, fie prin construirea unui perete etanș la suprafața taluzului din spre apă de obicei din plăci de beton armat, legate între ele la rosturile de dilatație prin plăci de aramă și unse la suprafață cu substanțe bituminoase, fie printr'un sămbure central etanș, construit dintr'un strat de argilă bă-

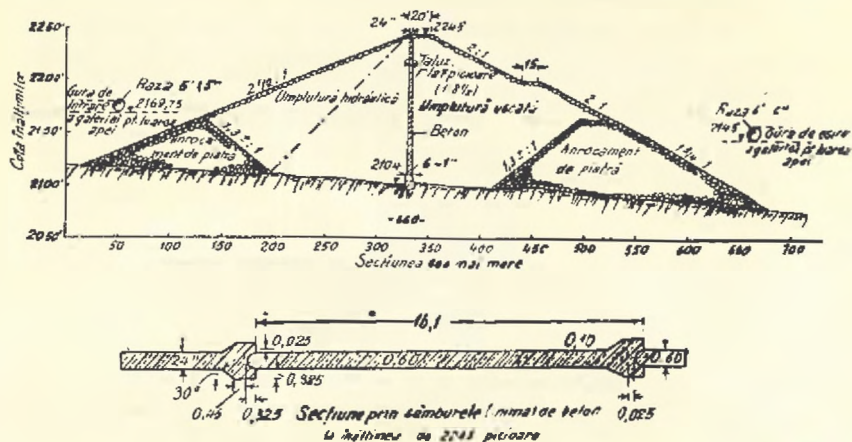

Fig. 7 (Sămbure etanș din beton, după N. Kelen-Talsperren).

tută, având la coronament o grosime de 1.5 m., iar la bază $\frac{1}{3}$ — $\frac{1}{4}$ parte din înălțimea digului sau că acest strat de argilă bătută se înlocuește tot cu un perete de beton sau cu unul din fier, după sistemul Larsen (Vezi fig. 6, 7 și 8).

La Lacul Bohui am văzut că, căptușeala taluzului din spre apă al digului a fost cât se poate de sumară și plină de lipsuri (percu de piatră brută așezat într'un strat de argilă).

g) La motivele înșirate mai sus, cari au conlucrat la producerea rupturii digului se mai adaugă și faptul, că lucrarea executându-se în 2 etape, când au început gerurile în toamna anului 1907, stratul superior al umpluturii, a cărei executare sa întrerupt,

a putut îngheța, iar din cauza înghețului s'a putut laxa și fărâmiți și ajungând, în această stare, în contact cu apa, a putut deveni alunecător.

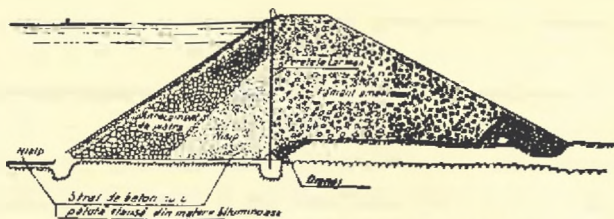

Fig 8 (Realizarea etanșității digurilor de pământ cu table de fier, după sistemul Larsen).

4. Reconstruirea digului.

Lucrările de reconstruire a digului s'au reînceput la finele lunii Aprilie 1909 și până la finele anului le-au și terminat, astfel că în primăvara anului 1910 n'au mai avut de executat decât unele mici lucrări de completare și îndeosebi căptușirea taluzului din spre apă al digului cu o zidărie scarificată așezată în mortar de ciment.

Fig 9

După sfatul Serviciului apelor din Timișoara, au suprainălțat digul cu 1 m. deasupra vechiului coronament, pentru ca pragul deversorului să fie nu cu 1 m. ca mai înainte, ci cu 2 m. sub nivelul coronamentului. Aceasta ca siguranță în plus în contra valurilor. Tot Serviciul Apelor a propus lărgirea bazei digului cu 8.75 m. și reducerea înclinării taluzului din aval dela 1 : 1 la 2 : 3. Cu toate acestea Societatea n'a lăsat baza digului, decât cu 6.2 m., adică dela 52.2 la 58.4 m. și n'a redus înclinarea taluzului aval dela 1 : 1 la 2 : 3, ci numai la 1 : 1.4 (Vezi fig. 9).

Ca material de umplutură n'au mai folosit argila pură, ci un amestec de 70% nisip și 30% argilă. Pământul de umplutură s'a așezat și de data aceasta tot în straturi de câte 20 cm. grosime și s'a cilindrat tot cu cilindrul cu

suprafața, netedă. Pentru asigurarea unei mai bune înfrățiri a straturilor între ele, au scormonit cu gresla suprafața stratului de pământ inferior după cilindrare și înainte de așezarea noului strat de pământ peste el pentru a-i măări rugozitatea.

În decursul lucrărilor, umplându-se mai mult sau mai puțin bazinul de retențiune al barajului, au observat, că pe fața din aval a digului neatins de ruptură au apărut, sub nivelul rupturii, în aripa stângă 4 isvoare, iar în dreapta un izvor. Prin săpături în corpul digului au urmărit aceste isvoare până la stânca de fundație, le-au captat și apoi le-au condus prin canale construite din mortar de ciment până în albia din aval a văii. De observat că aceste isvoare dau în tot cursul anului un debit aproape constant, debit care nu crește, decât în urma ploilor de lungă durată.

Fig. 10. Rupta, văzută din amonte.

Pe fața din spre apă a digului au așezat un strat de pământ impermeabil, compus din 2 părți nisip, 1 parte argilă și 30 litri praf de var la fiecare m^3 de pământ, bătut bine în grosime de 1.1 m, peste care s'a așezat apoi un strat de 60 cm. grosime zidărie din piatră brută scarificată, în mortar de ciment.

Pe marginea din spre apă a coronamentului digului, au construit un zid din piatră brută cu mortar de ciment de 62.5 m. lungime, 3 m. înălțime și cu o grosime medie de 1.00 m. La 1.8 m. deasupra nivelului apei din lac, s'a construit în acest zid un brâu ieșind cu 40 cm, în afară de fața zidului, brâu care servește la sfărâmarea valurilor.

Taluzul din aval l'au construit cu un taluz de 1 : 1.4 și l'au căptușit cu cărămizi din pământ înierbat (peluze).

Coronamentul l'au căptușit cu piatră brută, mare, peste care au întins pietriș. Pentru scurgerea apelor de ploaie de pe coronament au lăsat în zidul din spre apă 11 barbacane.

După terminarea lucrărilor în primăvara anului 1910, au umplut lacul. Atunci s'a observat pe fața din aval a digului o infiltrație destul de abundentă, cam la nivelul rugturii vechiului dig, iar în aripa dreaptă a apărut un izvor destul de puternic. Atunci s'a evacuat apa din lac până la nivelul infiltrațiunii și construind în corpul digului o galerie de 1,5 m. înălțime au urmărit aceste izvoare până la stâncă, captându-le și conducându-le și pe acestea printr'un canal din mortar de ciment până în afara digului. După aceea au umplut galeria

Fig. 11. Ruptura digului, văzută din aval.

la loc cu pământ bine bătut. Aceste izvoare se datoresc apei pătrunsă prin crăpăturile rocei de calcar pe care s'a construit digul, care apare la suprafață acolo unde își poate croi drum.

Credem, că aceste isvcare au fost cauza principală a prăbușirii primului dig.

Pentru construirea digului original au folosit 11.200 m³ pământ, 19 m³ zidărie și 1500 m² zidărie de căptușire din piatră. Cheltuielile au fost de 73.400 coroane.

Pentru reconstruirea digului, după ruptură, au folosit 2900 m³ pământ, iar pentru îngroșarea profilului digului 2800 m³; deasemenea au mai folosit 300 m³ zidărie nouă și 1000 m² căptușeală de piatră. Reconstruirea a costat 46.800 coroane. În total digul a costat 120.200 coroane.

Revine unui m² apă immagazinată circa 0,24 cor. cheltueli de investiție.

5. Infiltrațiuni recente, cari au provocat scurgeri importante prin corpul digului.

În primăvara anului 1935 s'au ivit scurgeri mai importante de apă prin corpul digului, cari au provocat o alunecare a taluzului aval al digului pe o suprafață de 30 m².

Aceste scurgeri au început cam la un nivel de 6-7 m. sub coronamentul digului. Dela acest nivel până la fund întreaga suprafață a digului din aval era umedă și crescută cu vegetație caracteristică terenurilor umede, ceea ce denotă că umezeala era mai veche.

Dealtfel, trebuie să adaug că după ce s'au terminat lucrările de reconstruire în 1910 și după ce s'a umplut lacul, s'a observat pe fața din aval a digului, din nou la nivelul rupturii, o ușoară transpirație, ca să nu zicem o neînsemnată scurgere de apă.

Pentru a face să dispară acest fenomen neliniștitor, s'a săpat la mijlocul digului, la 1 m. depărtare de'a zidul de pe marginea din spre apă a coronamentului, un șanț de 1 m. lățime, 30 m. lungime și 6-8 m. adâncime, în partea dreaptă a digului, care apoi s'a umplut cu argilă bine bătută și care formează într'o măsură oarecare un sămbure etanș pentru jumătatea dreaptă a digului.

Pe lângă toată această măsură de siguranță, însă, vegetația acvatică de pe taluzul aval, ne dovedește că această ușoară transpirație s'a menținut până în zilele noastre.

Cunoscând istoricul acestui lac artificial, atunci când am cercetat la fața locului, împreună cu D-l Dir. V. C. Mihăilescu, cauzele acestor scurgeri importante și măsurile de siguranță de luat, am exprimat următoarele păreri :

„Aceste scurgeri pot avea mai multe cauze.

a) În primul rând putem presupune că conductele de captare a vechilor izvoare au putut să crape sau să se găurească în decursul vremii și apa a putut izbucni prin aceste crăpături în corpul digului.

b) Căptușala taluzului din spre apă poate să se fi deteriorat prin eventuale crăpări a'e mortarului de ciment în care s'a așezat stratul de 60 cm. grosime de zidărie de piatră scarificată.

c) Se poate ca apa să-și fi găsit loc de infiltrație la contactul dintre stânca de fundație și pământul de umplutură.

d) Se poate să se fi ivit izvoare noi în versanții văii.

Pentru a examina mai deaproape aceste cauze probabile, ca

primă măsură, am dispus golirea lacului până la nivelul unde au apărut aceste scurgeri și observarea faptului, dacă prin scăderea înălțimii de presiune a coloanei de apă din lac, nu scade cumva și debitul izvoarelor.

Debitul izvoarelor vechi captate, însă, a rămas constant și după scăderea nivelului apei din lac, în schimb scurgerile de pe suprafața alunecată au încetat. Acest fapt ne-a îndemnat să examinăm cu mai multă atenție căptușirea taluzului din spre apă. Aci am constatat, că mortarul de ciment dintre spațiile goale ale pie-

Fig. 12. Suprafața digului din spre apă, betonată în 1935.

telor din zidărie era complet distrus, astfel că apa avea contact direct cu pământul de umplură, iar pe muchia dintre fundul și peretele din spre vale al deversorului am găsit o gaură mare, pe unde a pătruns cantitatea cea mai mare de apă a infiltrațiunilor din corpul digului. Deasemenea și zidăria de căptușire a deversorului era complet dărâpanată.

Am opinat, atunci, pentru curățirea zidăriei de toate resturile de mortar vechi, spălarea ei cu perii de sârmă, umplerea interstițiilor goale dintre pietre cu mortar nou de ciment Portland 1 : 3 și învelirea întregii suprafețe a zidăriei de căptușire cu un strat

de beton armat de 3—5 cm. grosime, realizat din mortar de ciment 1 : 1 (910 kg. ciment la 1 m³ de mortar) având ca armătură o plasă din sârmă împletită de 2.5 mm. grosime ancorată în zidărie prin cârlige din fier rotund de 7 mm. grosime, așezate din 50 în 50 cm.

Mortarul s'a aplicat cu lingura de zidar, aruncându-se cu putere asupra zidăriei pentru a realiza un quasi „Spritzbeton” (Vezi Kelen : „Die Staumauern”, 1926).

La fel s'a procedat și cu zidăria deversorului.

Această placă de beton armat, nu s'a putut însă construi de cât până la zona scurgerilor apărute, adică 7 m. sub coronament, deoarece exploatarea uzinelor și minelor din Anina nu ne-au permis golirea completă a lacului pentru a nu le expune la încetarea lucrului din lipsă de apă și pentru a nu lăsa populația comunelor Anina și Steierdorf fără nici o rezervă de apă potabilă, vara și toamna anului 1935 fiind foarte secetoasă. Din această cauză ne-am așteptat ca după umplerea lacului din nou până la nivelul deversorului, să se mențină și pe mai departe cel puțin transpirația veche a digului pe porțiunea cuprinsă între nivelul rupturii și fundul văii. Această presupunere a noastră s'a verificat în toamna anului 1936, când după o perioadă de ploi abundente s'a putut umple lacul până aproape de pragul deversorului și când transpirația ușoară datorită infiltrațiunilor a reapărut pe suprafața alunecată a taluzului aval. Ca măsură de siguranță în contra alunecării mai departe a taluzului aval din cauza acestei ușoare transpirații, până când vom putea goli în întregime lacul spre a-î căpтуși taluzul din spre apă până la fundul văii cu placa de beton aplicată pe partea lui superioară, am opinat pentru îndulcirea pantei taluzului aval dela 34° (1 : 1.4) la cel puțin 27° (1 : 2), pentru ca pământul de umplură chiar și complet îmbibat cu apă (din cauza transpirației) să-și poată menține starea de echilibru. Și deoarece prin această îndulcire a pantei taluzului aval urma să se sporească lățimea bazei digului cu cca 11 m., când s'ar fi ajuns la dimensiunea bazei rezultată din calculul făcut mai înainte, pentru a nu acoperi cu pământ căsuțele celor două ventile ale conductelor din corpul digului, cari servesc la luarea apei din lac. respectiv la golirea lui, în loc să se sporească lățimea bazei cu 11 m. s'a construit un zid de sprijin de 3.4 m., înălțime la piciorul vechi al digului și numai prin

umplutura din spatele acestui zid de sprijin, s'a realizat indulcirea pantei taluzului aval dela 34° la 27° .

Aceste lucrări ne-au costat 460.000 lei, urmând să se mai cheltuiască încă cca 200—300.000 lei cu căptușirea restului din taluzul din spre apă, până la fundul lacului.

Chiar dacă se va termina și căptușirea etanșă a taluzului din spre apă, emoțiile nesiguranței acestui dig vor continua să existe din cauza posibilității de deteriorare a conductelor isvoarelor captate din corpul digului, și din cauza posibilității de apariție a noui isvoare prin roca de calcar, pe care s'a așezat digul.

6. Concluziuni.

Din dorința de a realiza o lucrare efină, s'a procedat contra naturii și contra principiilor elementare ale tehnicii construcțiilor hidraulice, așezându-se un dig de pământ pe o fundație stâncoasă și încă pe o rocă de calcar, care prin natura ei geologică este suspectă ca teren de fundație chiar și pentru barajele zidite sau betonate. În această privință, iată ce ne spune Kelen în cartea sa, „Talsperren“ 1931 la pag. 127, în această privință:

„Digurile de pământ nu sunt echivalente cu barajele zidite. Pe când la barajele zidite nesiguranța se reduce numai la terenul de fundație (în ipoteza unei bune execuții a zidăriei), la digurile de pământ se mai adaugă și nesiguranța însăși a corpului digului”. (Vezi Lacul Bohui). Apoi, în continuare zice: „Din aceste motive, numai atunci se vor construi barajele, ca diguri de pământ — făcând abstracție de cele cu o înălțime mică — când barajele zidite nu pot fi realizate din vreun motiv deosebit. În cele mai multe cazuri acest motiv este datorit împrejurărilor geologice, cari ne pot sili să ne mulțumim cu un dig de pământ în loc de un baraj zidit. În acest caz fie că stânca de fundație se găsește la o adâncime până la care, din motive economice, nu se poate ajunge, fie că însușirile ei tehnice sunt insuficiente pentru a putea construi pe ea un baraj zidit“, etc.

Dacă în locul digului de pământ al Lacului Bohui s'ar fi construit un baraj zidit cu aceeași înălțime de 16.4 m. și cu un coronament tot de 4 m., lățime pentru a putea fi carosabil, atunci lățimea bazei ar fi fost de 73% din înălțime, adică $16.4 \times 0.73 = 11.97$ sau rotund 12 m., în punctul cel mai adânc al văii. (Vezi

Kelen „Talsperren” pag. 33: „Profilul practic de baraj va avea o lățime relativă de 73% din care 3% reprezintă fructul feții din spre apă a barajului; la determinarea acestei lățime s'a ținut seama atât de acțiunea coronamentului cât și de $\frac{1}{3}$ parte din presiunea

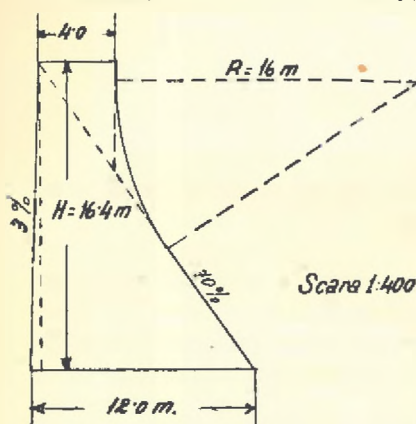

Fig. 13.

apei de jos în sus prin terenul de fundație”). Profilul barajului cu aceste dimensiuni ar fi fost cel din fig. 13.

Pe lângă acest profil corpul barajului zidit al Lacului Bohui ar fi avut un voium de 3628 m³ zidărie.

În același timp când s'a construit digul de pământ al Lacului Bohui s'a construit și monumentala baraj dela Văliug (1907-1909) la care 16.000 m³ zidărie au costat 610.951 coroane revenind asu-

pra unui m³ de zidărie 38 coroane, iar asupra unui m³ de apă înmagazinată $\frac{610.951 \text{ cor.}}{1.200.000 \text{ m}^3} = 0.5$ coroane.

Cu acelaș preț unitar pe m³ de zidărie, barajul dela Lacul Bohui ar fi costat $3628 \times 38 = 137.864$ coroane, revenind la un m³ apă înmagazinată: $\frac{137.864 \text{ cor.}}{500.000 \text{ m}^3} = 0.28$ cor., deci aproape cu

jumătate mai efin ca la Văliug și numai cu 16% mai scump decât în cazul digului de pământ. Iar dacă luăm în considerare și suma cheltuită în anii 1935—1936 de 460.000 lei, precum și suma de cca 300.000 lei, ce va mai trebui să investim pentru a asigura stabilitatea digului și dacă socotim 40 lei actuali = 1 cor., înseamnă că digul a costat $120.200 \text{ cor.} + \frac{760.000}{40} = 120.000 + 19.000 =$

139.200 coroane, deci mai scump cu 1336 cor., decât ar fi costat un baraj zidit, care în schimb ar fi scutit Societatea U. D. R. de emoțiile nesiguranței digului de pământ, prin care a trecut și va mai trece încă.

Am scris istoricul acestui dig de pământ (baraj) fiindcă l-am crezut cât se poate de instructiv pentru toată lumea tehnică care ajunge în contact cu construcțiunile hidraulice, nu numai din specialitatea silvică ci și din toate celelalte ramuri ale ingineriei.

BIBLIOGRAFIE :

1. Documentele din arhiva U. D. R.
2. *Bogdándy Ödön*: «A viziero» II. kötet 1914 (Energia hidraulică vol. II. 1914).
3. *Dr. Ing. N. Kelen*: «Die Staumauern» 1926.
4. *Idem*: «Talsperren» 1931.
5. *Prof. Jankó Sándor*: «Erdei szállító berendezések II. rész: Vizi szállító berendezések» 1920. (Instalațiuni pentru transporturile forestiere partea II-a. «Instalațiuni pentru transporturile pe apă»).
6. *Prof. Ing. Dr. Leo Hauska*: «Berechnung forsttechnischer Bauwerke. Heft 1. «Talsperren» 1926.
7. *M. Foerster*: «Taschenbuch für Bauingenieure» vol. II. Ed. 1928.

Le grand barrage de Bohui sur les domaines de la Société Reșița (Banat)

Klause Bohui auf den Domänen Reșița (Banat)

Dans la localité Anina (Banat) se trouve une des nombreuses usines appartenant à la Société métallurgique de Reșița. L'alimentation en eau des usines et de la population locale était en déficit, car les sources manquaient et le débit de la rivière sur laquelle se trouve la dite localité est très petit. Aussi il a fallu que la Société amène l'eau d'une autre rivière plus riche, en utilisant une conduite en maçonnerie, construite en 1885. Mais la quantité d'eau était encore insuffisante surtout dans les époques de sécheresse. C'est pour cela qu'on a dû penser à la construction d'un barrage capable de retenir un volume de 500.000 m³. d'eau. En 1907—1908 ce barrage a été construit, dans une gorge de la rivière Bohui, dont les dimensions sont les suivantes: 62 m. de longueur, 15,4 m. d'hauteur, 52 m. à la base et 4 m. à la couronne. Par raison d'économie, on a utilisé comme matériel de construction l'argile pure, les deux talus étant revêtus d'un perré en maçonnerie. Le tout a demandé 11.200 m³ argile et 1500 m³ de perré. Mais le barrage n'a pas résisté: rempli d'eau il a été démolé sur une longueur de 32 m. On a fallu le réparer (en 1909 et 1935) en lui apportant certains modifications.

L'auteur de cet article s'attache à montrer les imperfections de conception et d'exécution de cet ouvrage.

Le travail a nécessité (y compris les réparations) une dépense de 139200 couronnes. S'il avait été construit en maçonnerie, il aurait en demandé seulement 137864.

REFERATE — COMENTARII

NECESITATEA UNOR ÎNGRIJITE GOSPODĂRII LA OCOALELE SILVICE.

de Ing. VASILE V. VASILIU
din Serviciul de control al Direcției
silvice Iași.

Reședințele ocoalelor silvice sunt, în majoritatea lor, situate la țară, unde constituiesc gospodării întinse. În mod obișnuit ele sunt cunoscute de lumea rurală sub denumirea „la curte”, destinată să înlocuiască în mintea țăranului vechea denumire a conacelor boerești. De multe ori însă această „curte” este mult mai prejos de gospodăria unui țăran de frunte, căci nu rare ori, la ocoalele silvice, vezi garduri dărăpănate, curți neîngrijite, murdării peste tot locul, case ruinate, bălării inundând curtea, în care pasc în voe vitele mari sau rămă porcii. În mai mic, aceeași situație se găsește și la cantoanele de locuință ale brigadierilor și pădurarilor. E timpul să se organizeze o acțiune generală spre a face să dispară aceste imagini, cari ne scad în ochii populației rurale, pentru care o îngrijită gospodărie a reședințelor de ocol și a locuințelor funcționarilor silvici trebuie să fie un permanent exemplu.

Intrucât de vreo doi ani administrația, deși cu mare sgârce-nie, a început totuș să dea sumele necesare reparației construcțiilor și împrejurimilor, încerc să mă ocup în cele de mai jos de întreținerea curții și a grădinii. O ruină chiar, ținută în curățenie și înconjurată de flori și verdeață, bine îngrijită, apare în lumină mult mai plăcută. Și cât de puțin se cere pentru a înflori o reședință de ocol! Florile ce împodobesc ferestrele caselor țărănești — mușcatele și garoafele, amândouă foarte puțin pretențioase și rezistente la secetă — nu și-ar putea ele găsi locul și în-

grijirea la un ocol silvic? Câteva vase cu mușcate, atârinate la cerdac în jurul casei, pe parmalăcul cerdacului sau sub ferestre, aranjate în câteva lădițe, vor schimba imediat înfățișarea casei, imprimându-i o notă veselă și atrăgătoare. Câteva ronduri bine aranjate, având în mijloc în lipsa unor plante mai ornamentale - - numai 3—4 fire de *Canna indica*, încadrate de 2—3 rânduri de sălcii și de o bordură de begonii simple sau de lobelii, sunt combinații foarte puțin costisitoare, cari n'au nevoie de îngrijire prea mare, oferind în schimb ochilor o neprețuită satisfacție. Câteva brazde lungi acoperite cu iarbă, având pe margini o bordură de petunii colorate, salvii cu flori de foc, mixandre și verbene parfumate sau gura leului multicolore și durabile până târziu toamna, iar în mijloc, pe un rând sau două, trandafiri înalți alternând cu trandafiri pitici (foarte lesne de procurat prin altoirea măcieșului) vor comp'ecta în mod fericit grădina casei. Pe lângă ziduri și sub ferestre, în special în locurile dosnice și umbrite, se poate pune rețina nopții care îmbălsămează aerul cu parfumul ei minunat. Intre pietrele de pavaj din jurul casei, portulaca înveselește ochiul cu un covor de flori vii multicolore. În glastre atârinate se pot pune călțunași agățători cu flori dela galben deschis până la roșu cărămiziu. Cu flori de pădure — toporași (*Viola odorata*), crucea voinicului (*Anemone angulosa*), viorele (*Scilla bifolia*), lăcrămioare (*Convallaria majalis*), se poate face, pe lângă drumuri, admirabile borduri, cari încep a înflori îndată ce zăpada se topește. Borduri de mare efect se pot face și cu ochiul bouului pitic sau și mai bine cu limba mării (*Iberis umbellata*). Ferigile, la fel, sunt foarte decorative și puțin pretențioase. Dintre arbuști, liliacul de pădure sau tulichinul (*Daphne mezereum*) cu florile lui puternic parfumate ce apar înainte de a da frunza, spireele, hurmuzul (*Symphoricarpus racemosus*) și cătina de râu (*Tamarix*) sunt la îndemâna oricui și pot face figură onorabilă în orice grădină. Drumurile acoperite cu prundiș mărunț sau lăsate goale trebuie să fie mereu curățite de erburii și burueni. În restul grădinei, iarba cosită regulat va contribui la aspectul civilizat al grădinei.

În Franța în fiecare an se decerne, cu cea mai mare publicitate, un premiu celei mai frumoase înflorite stațiuni de cale ferată. Toate stațiunile iau parte la acest concurs. De câțiva ani și la noi stațiunile de C. F. R. au început, datorită serelor de pe lângă sec-

țiunile de întreținere, să aibă o înfățișare mai îngrijită. Pentru serviciul nostru nu e nevoie de sere și instalațiuni speciale, răsădurile de flori pentru atât cât trebuie în mod obișnuit la un ocol nefiind prea costisitoare. Se cere însă puțină tragere de inimă și un pic de gust pentru frumos. La orașe însă și în special acolo unde parcurile ocoalelor sunt prea mari și întreținerea lor întrece puterile șefului de ocol este necesar ajutorul Administrației, care ar urma să prevadă un capitol special în buget pentru asemenea cheltuieli.

În privința terenurilor de cultură de pe lângă reședințe, aceeași observațiune: suprafețe destul de întinse sunt semănate în fiecare an, de obicei cu porumb. fără nici o grijă de îmbunătățire, secătându-se puterea solului negunoit. Orice dorință de îmbunătățire este înăbușită de acelaș gând. ce pune stăpânire pe șeful de ocol: „de ce să fac îmbunătățiri, dacă poate au să mă mute ?!” Mentalitate foarte greșită și adânc dăunătoare serviciului. Oricât ai sta la un ocol, este o datorie de conștiință să faci cât mai multe îmbunătățiri și înfrumusețări, cu gândul că în același timp toți colegii fac la fel.

Casa pădurilor are la ocolul Tighina o vastă pepinieră de pomi roditori. Înainte de a se mai face orice vânzare, e o datorie pentru serviciu de a se împărți pomi roditori, după cerere, ocoalelor silvice cari, pe terenurile de lângă reședințe și cantoane, să înființeze pe locurile disponibile livezi ce vor fi date în grija și folosința locatarilor, cu obligația bunei lor îngrijiri. Aceste livezi vor trebui în fiecare an curățite, stropite, văruite și îngrășate, venitul lor acoperind cu prisosință cheltuelile pe cari personalul va trebui să le facă pentru buna lor întreținere.

În curtea păsărilor și în cea a vitelor trebuie deasemenea să domnească cea mai desăvârșită bună rânduială.

Era într-o vreme vorba de premii cari urmau să se acorde celei mai bine întreținute gospodării forestiere. Aceste concursuri cu premii se pot organiza pe direcțiuni pentru cantoanele de pădurari, de brigadierii și pentru reședințele de ocoale. Ele ar avea darul de a stimula personalul ce trebuie ajutat pe toate căile legale să se ridice deasupra nivelului vieții sătești, pentru care să constituie un bun exemplu, viu și permanent.

La nécessité d'une meilleure dotation des maisons forestières

Notwendigkeit einer geordneten Einrichtung der Forstämter

SERVICIUL DE COTROL

de Ing. ȘT. BARBULESCU

Despre organizarea întreprinderilor s'a scris suficient, dar practica adaptează, numai după împrejurări, foloasele experiențelor din trecut.

În ad-ția publică găsim aspectul caracteristic al transmisiunii prin delegație, pe cale erarhică, a atributelor de conducere până la cel mai mic grad, considerând că orice funcționar deține o cătate din suveranitatea națională. De aci pornește confundarea noțiunilor și amestecul de atribuțiuni, mai ales între organele de control și cele de execuție.

În organizația întreprinderilor de stat găsim următoarele componente :

patronul. Statul reprezentat prin șeful Statului și guvern;
organe de conducere, reprezentate prin ministrul departamentului și directorul general;

organe de control, inspectorii și controlorii;

organe de execuție, toți funcționarii și angajații întreprinderii;

organe corespondente, toți acei cari vin în contact de interese.

Pe când patronul și organele corespondente își cer numai satisfacerea intereselor, organele de conducere, control și execuție, destinate a realiza scopul pentru care a fost înființată întreprinderea, de cele mai multe ori, colaborează confundându-și rolurile, cu bună credință, în favoarea întreprinderii, însă în deficitul relațiilor personale, cu consecința imediată, lipsa de plăcere și bucurie în exercitarea serviciului, deci implicit scăderea randamentului.

În afară de aspectul erarhic al gradelor, între serviciul de

control și execuție. neclaritatea atribuțiilor mai apare și din cauza celor 2 feluri de control: controlul direct și erarhic executat de organele superioare de execuție cu competența de a dispune din inițiativă proprie, și controlul special lipsit de această competență.

După doctrină, agentul de control este funcționarul obligat a cunoaște programul și intențiile conducătorilor, competent a controla executarea, a verifica rezultatele și a da îndrumări, servind de ochi și urechi autorizate pentru legătura permanentă dintre conducere și execuție. În practica activă, serviciul de control este organizat numai în interesul egoist cerut de conducere, cu neglijarea relațiilor centripete și în disprețul factorului esențial omenesc: realizarea efectivă personală. Astfel Regulamentul Caps din 1935 stabilește următoarele categorii de atribuțiuni pentru inspectorul regional de control:

- verifică în birou;
- controlează activitatea pe teren;
- dă îndrumări, fără a lua dispozițiuni din inițiativă proprie;
- execută delegații;
- în cazuri excepționale, intervine direct și atunci numai sub rezerva ratificării organelor de conducere.

Se pot concretiza aceste atribuțiuni în faptul că inspectorul de control constată fapte materiale prin procese-verbale și trage concluziuni prin referate, avizele sale fiind consultative.

Rolul sau contribuția inspectorului de control se rezumă la aplicarea unor norme de serviciu, în verificarea unor lucrări șablon. Aportul științific este adesea imposibil din cauza unor sisteme rigide, bine înțeles foarte bine venite pentru mecanizarea serviciului, dar prea puțin valoroase pentru tânăra noastră știință forestieră. Este evident însă că agentul de control este organul cel mai îndreptățit a verifica aplicarea diverselor metode și sisteme, a cerceta situații, a aduna date statistice prin relațiunile permanente ce ar trebui să aibă cu I. C. E. F. ar putea să colaboreze la coordonarea și compararea rezultatelor cu cele din literatură și toaletarea lor după situațiile locale. Nu găsim însă nicăeri obligația inspectorului de control de a întruni periodic rezultatele activității de control într'un referat de studiu, în care pe lângă documentarea din practică, să comunice și concluzii asupra rezultatelor obținute.

cu observații asupra metodelor de aplicat în viitor. Oricât de banal ar fi acest referat, numai faptul că acel funcționar este obligat să dea o socoteală de activitate, îl va îndemna să urmărească rezultatul intervențiilor sale și să-și coordoneze activitatea, metodele de aplicat, etc. Se poate obiecta că prea multe propuneri obosesc organele de conducere și le sustrage dela activitatea principală. Acesta este un fel comod de a vedea, dar constituie frâna în calea stimulentului, a progresului.

În unele din referatele publicate în R. P. No. 11/936 găsim definirea acestor lipsuri, precum și propuneri cari trec peste rolul serviciului de control, confirmând tendințele din concepția actualelor organe de control, de a transforma pe inspectorul de control în șef de circumscripție ad-tivă. În practică, atribuindu-și acest rol de șef de circumscripție ad-tivă, adică de organ superior de execuție, abandonează rolul de agent de control care va trebui executat de alt funcționar de control special, fără de care nu este îndeplinită litera legii. Mai mult încă, prin abuz, intervine direct în stabilirea dispozițiilor de serviciu, execută unele lucrări și dă chiar ordin direct personalului subaltern al ocolului. În acest mod, dispare unitatea de comandă și aduce o gravă atingere autorității strict necesară șefului de ocol. Nu trebuie neglijat faptul că imixtiunea unui agent superior atrage în mod automat suspendarea celui inferior cel puțin pentru acele atribuțiuni, situație destul de importantă pentru demnitatea profesională.

Evident, agentul de control, pe baza experiențelor și cunoștințelor profesionale, este foarte indicat a da îndrumări, a fi educatorul personalului în subordine erarhică, „aceasta fiind obligație de serviciu și mai ales colegială”; însă dela sfat și până la ordin este distanță mare, mai ales pentru felul cum este exprimat și încrederea pe care și-a putut-o câștiga. Este chestiune de tact, de psihologie, de abilitate profesională.

În practică putem analiza situația și sub alte aspecte: aplicarea chiar a atribuțiunilor din regulament, necesită o serie de prevederi și o largă înțelegere a situațiilor.

Constatărilă practice la fața locului, coordonate între ele și între toți agenții de control, cel puțin din aceiaș regională și coroborate cu principiile teoriei și eticei, servesc la obținerea normelor

reale și unitare și împedecă enormitățile. Sub acest raport, agenții de control devin cei mai luminați auxiliari ai conducerii, cu informație și sfat, cari să pună frână tendințelor de exagerare birocratică și să dea posibilitatea de conlucrare normală.

La ocol, cu agenți de execuție pricepuți, colaborează pentru obținerea celor mai bune rezultate. cu cei nepricepuți trage concluzii cari vor forma contra indicații pentru alți începători.

Nu trebuie să uităm că nu e suficient a da ordin, ci de multe ori e necesar a arăta cum să se procedeze și mai ales ce să nu se comită. Rutinarul consideră că învățămintele căpătate de el în practică, trebuie să fie cunoscute de toți. în mod spontan. Lipsit de forța vie a disciplinelor intelectuale nu concretizează faptele. nu ajunge la sistematizarea lor, trăește în haosul exemplor. Din multiplele fețe ale unei probleme, admite una singură, pe care o știe sau o bănuie, și combate vehement sau rămâne nedumerit pentru rest. Acești rutinari sunt organe excelente de execuție în sistemul de divisiune a muncii, în munca automată, fanatici apărători ai unui mit, piese într'un mecanism.

*

Agentul de control este deci funcționarul angajat pentru executarea verificărilor, controlului și îndrumărilor; pe bază de bună înțelegere poate stabili norme unitare, raționale și folositoare instituției. toate însă în conformitate cu normele stabilite de conducere; pe bază de acte scrise constată buna și reaua executare ori stare, iar prin referat sau raport propune soluțiuni practice. Avizul său rămâne consultativ în activitatea administrativă, iar verificarea lucrărilor tehnice presupune conformitatea avizului și atrage responsabilitatea morală și materială. În plus, este organul luminaț, sprinten la minte, educat în spiritul celor mai variate discipline, care, printre atribuțiile de serviciu — ca operațiuni elementare — adună material documentar, îl integrează și apoi toaletând grupările sau categoriile, trage concluzii. Legătura între aceste rezultate și cele precedente din practică și teorie, oferă și calitatea științifică a operei sale.

Le service de contrôle dans l'administration forestière

Kontrolldienst in der forstlichen Verwaltung

IMPĂDURIREA TERENURILOR INCULTE ÎN POLONIA.

de A. T. HAR.

Pe vremurile noastre când circulația ideilor, oamenilor și bunurilor este așa de înlesnită nu mai poate apărea drept o surpriză faptul de a afla că la baza multor acțiuni se găsesc dispozițiuni cari se aplică, în același timp, în țări uneori depărtate cu mii de kilometri unele de altele. Deaceia nu ne poate mira faptul că la baza acțiunii de împădurirea terenurilor improductive se găsesc azi, la noi, în Franța, în Polonia și poate în multe alte țări, dispozițiuni asemănătoare. Pentru o cât mai completă documentare a noastră în această privință, chiar atunci când s'ar părea că dispozițiunile se aseamănă, găsesc că nu este lipsit de interes de a arăta cum se petrec lucrurile în Polonia, documentare pe care o datorăm d-lui J. Kloska¹⁾.

Este vorba aici de toate categoriile de terenuri necultivabile, cari se găsesc uneori în așa grad de deteriorare încât și împădurirea devine dificilă, fără prealabile ameliorări.

Față de multitudinea categoriilor de teren cari pot fi înglobate în termenul de „incult” câteva însă se detașează drept caracteristice Poloniei. Astfel, o primă constatare care se face este procentul mic cu care intervin terenurile ravinate; abia 5% din totalul terenurilor inculte. În schimb terenurile de natură silicioasă, prezentându-se uneori sub formă de dune, alcătuiesc 82% din total. În sfârșit o altă categorie — cele mlăștinoase — vin să se adauge celor nisipoase, formând împreună nota caracteristică a terenurilor inculte din Polonia. Terenurile umide ocupă o imensă suprafață; însă, din totalul lor, silvicultura nu reclamă decât un mic procent,

1) J. Kloska: Le boisement des terres incultes en Pologne. L'Est européen agricole. Nr. 20/37, Paris. Librairie Jouve. 15 rue Racine.

înlăturând acele teritorii care ar necesita, pentru a putea fi puse în valoare într'un fel oarecare, ameliorări „serioase și adesea complicate” și cari s'ar preta mai bine altor culturi. Deaceia mlaștinile nu intră decât cu 12% în totalul improproductivelor de împădurit.

Această particularitate poloneză se datorește specificului reliefului acestei țări. Se știe că, în perioada glaciară, teritoriul Poloniei a fost acoperit de ghețari cari, în retragerea lor, au lăsat pe loc imense plăci de nomol glaciară, presărate cu nenumărate și întinse lacuri și mlaștini. În această privință, evocarea regiunii de dealungul frontierei rusești, unde lipsa de permeabilitate și de pantă a terenului au dat naștere vastelor mlaștini ale Pinskului, sunt edificatoare. Anual, topirea zăpezilor provoacă aici inundații de durată, iar canalurile de asanare n'au isbutit să facă să dispară decât 1/3 din suprafața acestor mlaștini.

Din cauza interpretării variate care se poate da termenului „incult”, pentru moment, s'au clasat ca atare circa 377.000 ha. La acestea s'ar mai putea adăoga o suprafață, care să completeze 1 milion ha, dar care ar necesita oarecari ameliorări prealabile împăduririi.

Polonia socotește punerea în valoare prin împădurire a acestor terenuri drept o necesitate economică, căci deși are un domeniu păduros de 8 milioane ha., raportat la suprafața și populația sa (388.634 km² și 33.400.000 locuitori), pădurea nu este suficientă.

În materie de împădurirea incultelor, polonezii au oarecare tradiție, primele lucrări datând din anul 1820. Problema s'a pus însă în toată amploarea după reînvierea Poloniei, statul ajungând să puie în valoare în 5 ani (1921—1925) circa 2700 ha. El însă este proprietarul care deține cea mai mică suprafață de improproductive. Cea mai mare întindere o dețin micii proprietari (37%) și comunitățile (28%). Marii proprietari, ca și Statul, dețin abia un procent de 8%. Aceste procente se raportează la totalul de 377.000 ha, clasificate ca improproductive de împădurit.

Natura proprietății a indicat conducătorilor destinelor țării mijloacele de folosit pentru a se ajunge la împădurirea unei cât mai mari întinderi. S'a adoptat astfel calea acordării de subvenții — în bani și materiale —, concurs tehnic și scutiri de impozite.

În acest scop printr-o „ordonanță” dată în 1926 și modificată în 1930, s'au stabilit următoarele norme :

1) Subvențiile se acordă numai pentru împădurirea terenurilor inculte;

2) Ordinea de preferință este :

a) dunele, terenurile cu tendința de a deveni nestabile și terenurile ravinate;

b) terenurile în pantă expuse ravinării, a'uncării, surpării, căderilor de pietre și avalanșelor de zăpadă;

c) terenurile inculte de pe malul râurilor navigabile, canalelor, lacurilor și izvoarelor.

Se pune deci centrul de greutate pe terenurile cari după îndurire iau caracterul de păduri de protecție. În această privință dispozițiunile ordonanței de mai sus sunt strâns legate de cele ale legii pentru amenajarea pădurilor și pentru pădurile de protecție. (Jurnalul Legilor Nr. 36/928, Nr. 91/927 și Nr. 111/932). Acestea beneficiază de scutire de impozite, în schimbul unor restricțiuni speciale privind modul de folosință.

3) Subvențiile se acordă numai pentru terenurile proprietatea unităților autonome, asociațiilor comunale și pentru terenurile proprietatea comună sau individuală a micilor proprietari. Se exceptează marea proprietate, socotind-o mai înlesnită din punct de vedere material și deci cașabilă să facă lucrările pe cont propriu. De altfel din cifrele date mai sus se vede că marea proprietate deține un mic procent din totalul terenurilor inculte.

4) Subvențiile se acordă cu obligația celor ce le solicită de a acoperi cel puțin $\frac{1}{4}$ din cheltuelile efectuate, nepunându-se la socoteala mâna de lucru care eventual ar putea fi dată gratuit de către proprietarii interesați. Cu toate acestea, se acordă subvenții și în cazul când contribuția proprietarilor este sub 25% și chiar atunci când este inexistentă; aceasta pentru cazul când lucrările sunt la început sau când se constată că proprietarul este complet lipsit de mijloace.

S'a constatat că, în mediu contribuțiile proprietarilor depășesc 25% , urcând în anumite cazuri până la 40%. Din 82 zloți cheltuiți la ha, 50 sunt din subvenții. Ceva mai mult, 12% din suprafața împădurită nu a beneficiat de fel de subvenții.

5) Subvențiile se acordă cu obligația ca lucrările de împădurire să fie supuse controlului organelor de stat, cari au în sarcină pădurile de protecție.

Aici este de făcut remarcă specială că în cele mai multe cazuri organele de stat au executat chiar lucrările, nu numai controlul.

Câteodată, în acțiunea lor, aceste organe au avut concursul unora din Camerele de agricultură dotate cu personal specialist.

6) Statul dă Voevodatelor latitudinea să acorde prime micilor proprietari cari vor să lucreze pe cont propriu. Mărimea primei este funcție de suprafață împădurită, de felul cum s'a executat lucrarea și de reușita ei. Ea nu poate depăși 50% din cheltue'ile efectuate.

În afară de cele de mai sus, Statul mai încurajează împăduririle și pe alte căi. Astfel se acordă scutiri de impozite terenurilor împădurite. Această scutire se acordă indiferent de natura proprietarului; deci de ea poate beneficia și marea proprietate. Scutirile de impozite se dau pe baza dispozițiilor din decretul prezidențial din 4. XI. 1936, reativ la modificarea prescripțiilor privind impozitul fonciar către Stat, publicat în jurnalul legilor Nr. 85.

Se mai acordă pueți și sămânță pe preț așa de redus încât nici nu acoperă costul lor. În felul acesta se distribuie milioane de pueți anual.

Se oferă apoi ajutorul tehnic al organelor de Stat, cărora se mai adaugă și acela al Camerilor de agricultură, instructorii Administrațiilor autonome teritoriale și organizații'le agricole zise benevole.

Direcțiunea lucrărilor o au organele de protecția pădurilor.

Pe de altă parte, Statul face o intensă propagandă în favoarea împăduririlor prin broșuri și reviste, pe cari le editează direct sau le subvenționează. În această direcție este sprijinit și de acțiunea Asociațiilor forestiere și în special de Comitetul „zilei pădurii” care, ca și la noi, anual, organizează mari serbări în favoarea împăduririlor.

Toată această acțiune, expusă mai sus, a dat rezultate neașteptate. Timp de zece ani (1925—1935) s'au împădurit 43.000 ha. Acțiunea este în curs, cu același avânt, deși în ultimul timp subvențiile s'au micșorat.

Din citirea celor de mai sus se poate vedea cum mijloacele folosite pentru stimularea împăduririlor terenurilor inculte din Polonia nu diferă cu prea mult de cele din alte țări. Acordări de semințe și pueți gratuit sau pe preț redus, scutiri de impozite, asistență tehnică sunt dispozițiuni comune multor țări. Se găsesc și în legile noastre. În ce privește subvențiile, dacă vom cerceta legislația franceză din 1920, le vom găsi și acolo.

Nevoia de a activa continuu și susținut în această direcție, pentru a se ajunge la lichidarea terenurilor inculte a făcut să se vie cu o lege specială, care s'a și votat la 14 Iulie 1936 (jurnalul legilor Nr. 56). În general ea păstrează dispozițiunile ordonanței din 1926.

Legea cuprinde în dispozițiunile ei terenurile inculte cari nu sunt ale Statului și a căror împădurire este urgentă, menținerea lor în starea de neîmpădurire putând avea urmări periculoase. Este vorba deci de acele terenuri cari au un caracter de protecție.

Legea are însă și dispozițiuni cari permit să se împădurească orice fel de teren, atunci când este cerută de nevoile de apărare națională.

Un alt principiu, care stă la baza legii și care se găsește atât în legiuirea franceză cât și în cea românească, este acela că lucrările sunt socotite de interes public; deci cheltuiala nu trebuie să fie suportată numai de proprietarii terenurilor. În consecință, legea stabilește ca cheltuiala lucrărilor să fie repartizată și asupra „administrațiilor autonome teritoriale și bine fundate”.

Din această cauză prin legea amintită s'a căutat ca rolul statului să fie cât mai șters, păstrându-și, prin Ministerul de Agricultură și reformă agrară, numai acțiunea de direcție.

Organizarea, executarea și controlul lucrărilor sunt trecute asupra Voevodatelor, cărora li se dă drept colaboratori Administrațiile autonome teritoriale și Camerile de agricultură.

Administrațiile autonome au rolul principal. Prin organele lor speciale, ele întocmesc planurile de lucru, în limitele disponibilităților financiare, iar după aprobarea sau modificarea lor de

către Voevodate, le execută, furnizând pe cont propriu materialele necesare lucrărilor și în special semințe și puieți.

Proprietarii terenurilor se obligă să dea mâna de lucru. Dacă proprietatea este a comunelor sau comunităților, atunci obligația cade asupra membrilor lor. Aceasta în virtutea dispozițiilor legii de prestarea muncii de interes obștesc din 26. III. 1935 (jurnalul legilor Nr. 27), lege care consideră ca lucrări de utilitate publică și lucrările de împădurire.

Colaborarea Camerilor de agricultură este acordată atât pentru stabilirea planului de lucru, cât și pentru controlul lucrărilor.

Cum s'a arătat, Voevodatele sunt autoritățile superioare care au în sarcină supravegherea organizării și executării lucrărilor. Ele aprobă planurile. Pentru aceasta, ele au la dispoziție inspectorii și comisarii de protecția pădurilor cari fac controlul executării crărilor. Acest control poate fi dat și în seama Camerilor de agricultură.

Legea acordă pentru aceste terenuri scutiri de impozite pe timp de 50 ani, începând din momentul terminării lucrărilor. Terenurile devin forestiere și sunt declarate de protecție. În plus, cheltuielile debursate de proprietari se scad din veniturile supuse impunerii în momentul calculării impozitului pe venituri.

Se înțelege că legea cuprinde și sancțiuni pentru încălcările restricțiilor impuse odată cu declararea terenurilor ca păduri de protecție.

Acestea sunt principalele dispozițiuni ale legii poloneze pentru împădurirea terenurilor inculte clasate în acest scop.

Le reboisement des terres incultes en Pologne

Aufforstung der Udländereien in Polen

PROBLEMELE ZILEI

SEMINȚELE FORESTIERE.

LASPEYRESIA STROBILELLA L. UN FLUTURE VĂTĂMATOR CONURILOR DE MOLID

de Dr. Gr. Eliescu

Problema recoltării semințelor de molid pentru nevoile țării noastre este rezolvată grație eforturilor făcute de serviciile silvice de stat. Dar odată cu aceasta începe să se pună problemele protecției acestui material. Deaceia trebuie să ne îndreptăm privirile în spre o cât mai perfectă cunoaștere a cauzelor și condițiilor în care cantitatea de sămânță poate să scadă.

Prima problemă este aceea a insectelor care atacă conurile și semințele de molid și care printr atacul lor aduc două prejudicii: lipsa de sămânță și ridicarea prețului ei.

Dintre atacurile pe care le-am observat la conurile de molid în țara noastră, atacul microlepidopterului *Laspeyresia strobilella* L. a fost cel mai frecvent din toate. Atacul cel mai puternic ne-a fost semnalat la Ocolul silvic Valea Răului de d-nii Ing. silvici I. Dumitrescu și I. Ișoae. A fost observat în toamna anului 1934 cu prilejul începerei lucrărilor de recoltarea semințelor de molid. Intensitatea atacului a fost mare în trupurile de pădure Valea Babei, Măcărlău și Gligani, așa că au fost prejudiciate majoritatea semințelor de molid. Recoltarea a fost din această cauză întreruptă și semințele necesare au fost aduse dela alte ocoale.

Iată de ce cred că e bine să dau aci caracterele insectei și ale felului ei de viață și să precizez care sunt problemele în legătură cu această insectă, sau, mai exact, în ce direcție trebuiesc îndreptate cercetările.

Atacul este cauzat de omida acestui fluturaș (vezi planșele). Ea este albă, gălbue, cu cap castaniu deschis. Omizile se găsesc

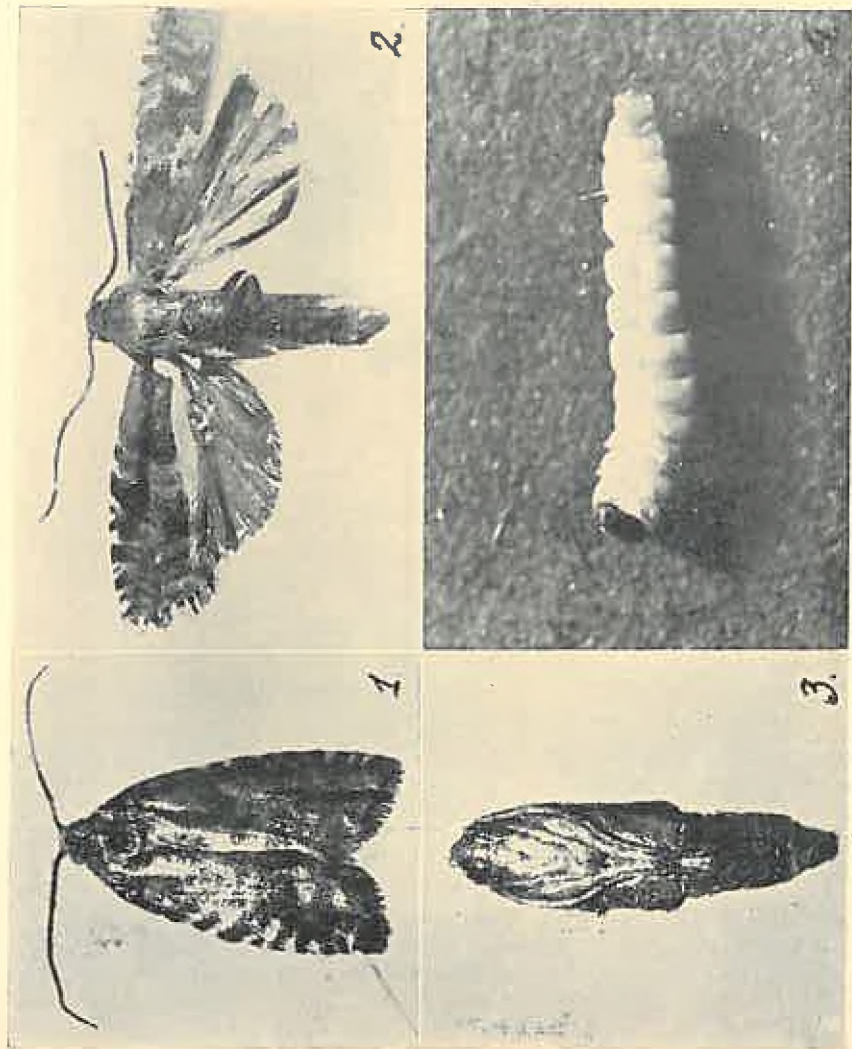

Fig. 1-4. — *Laspeyresia strobilella* L. — 1. — fluture, larvă, pupă.

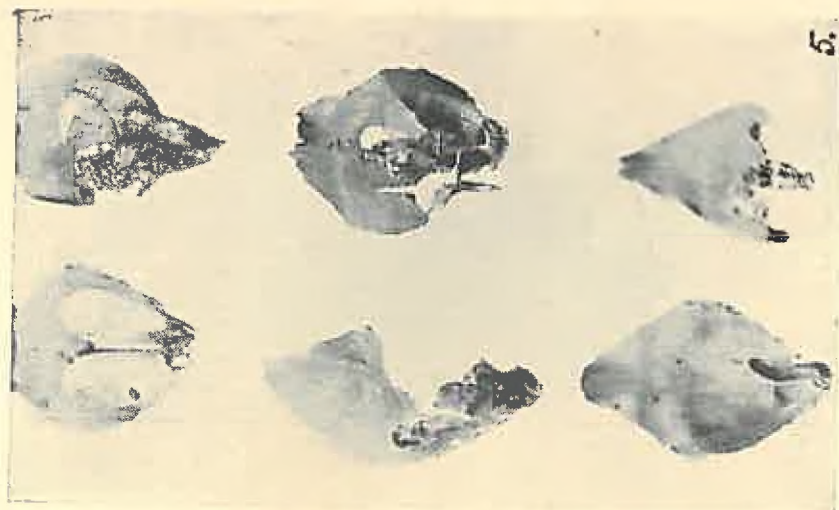
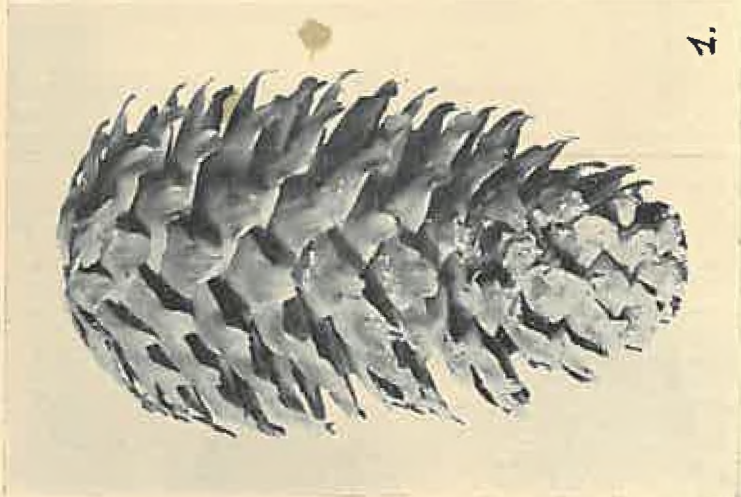
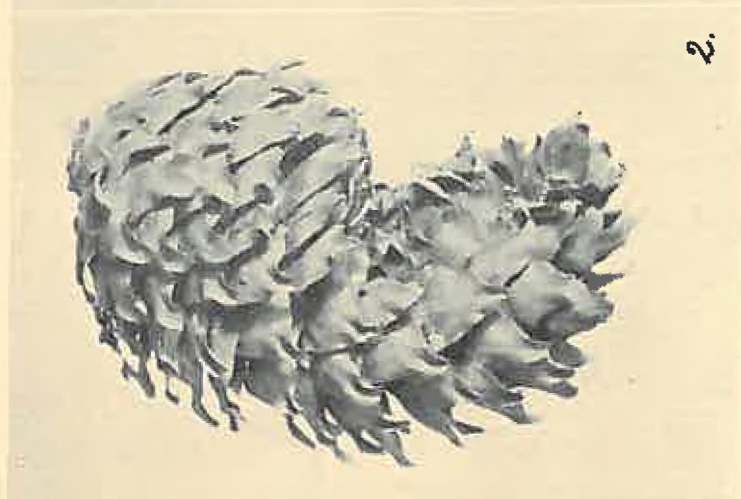

Fig. 5. — Solzi și semnje din conuri atacate.

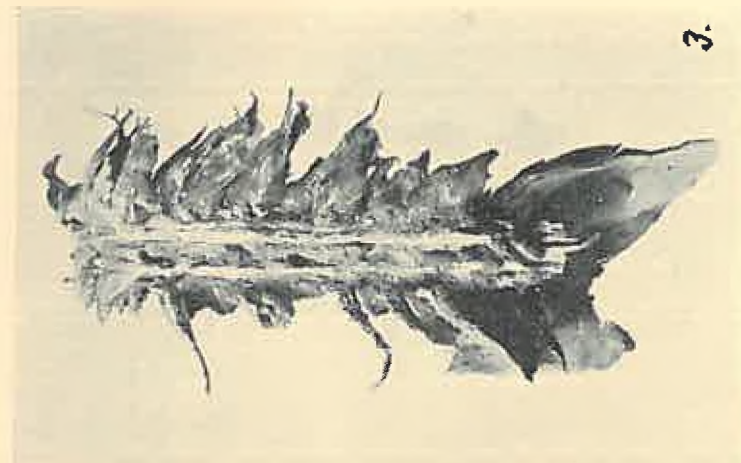
1.

Fig. 1. - Con cu vârful înrășinat.

2.

Fig 2. - Con desvolnat strâmb din cauza atacului.

3.

Fig. 3. - Con atacat de *Laspeyresia sibirica* L. Se văd galeriile în axa conului.

ușor când despicăm conurile de molid atacate, unde de obicei se găsesc până la 10--12, sau chiar mai multe. Ele fac galerii în măduva axei conului. Când sunt aproape crescute (cca 8 mm.) ics din axa conului și atacă baza solzilor. Deaceia, solzii prezintă galerii scurte pe suprafața lor sau sunt găuriți. Deasemeni semințele sunt mușcate sau găurite sau împiedicate în desvoltarea lor. In galeriile pe care le fac se găsesc excremente brune.

Din cauza atacului, conurile se desvoltă uneori strâmbe și de obicei prezintă scurgeri de rășină. Există însă conuri cu înfățișare normală și tofuș atacate în interior. Conurile atacate pot uneori cădea, alteori rămân în coronament ca și cele ne atacate. Semințele din conurile atacate cad mai greu din cauză că aceste conuri nu se deschid bine.

Rezultatul atacului este reducerea cantitativă a seminței atât prin faptul că semințele sunt mușcate și deci nu pot încolți, cât și prin faptul că semințele sunt împiedicate de a se forma. Sunt conuri ce nu dau nici o sămânță bună. Acest fapt, bineînțeles, e în legătură în primul rând cu cantitatea de larve din con. In felul acesta se explică de ce producțiunea totală în sămânță scade uneori sub 50%.

Atacul omidei durează dela ieșirea ei din ou (circa 1 Mai) până toamna. Iarna larvele stau în conuri și se impupeză spre primăvară (Aprilie).

Fluturele iese dintre solzii conului, pe la sfârșitul lui Aprilie. El este de o culoare brună-măslinie închisă. Pe aripile anterioare are două dungi transversale spre vârful aripei. Aripile posterioare sunt brune-cenușii. Este de 6 mm. lungime și 12 mm. lățime cu aripile întinse.

Fluturele depune ouăle pe conurile verzi. Observația pe care ne-a comunicat-o d-l ing. Ițoae, că atacul a fost mai intens în pădurile cu multă uscătură și cu arbori deperisanți se explică poate prin faptul că fluturelui îi place locurile însorite și deci arboretele rărite.

Din cele expuse mai sus se vede că insecta stă tot timpul în con și deci distrugerea ei se poate face odată cu recoltarea conurilor. Trebuie însă avut grijă ca odată conurile recoltate, sămânța să fie cât mai de grabă scoasă din conuri întrucât s'a observat că

atacul larvelor continuă în conurile ținute la adăpost, în magazii, și deci această ținere favorizează și mai mult stricarea seminței.

Deasemeni se va avea grijă că odată ce semințele au fost scoase, conurile să fie arse, pentru a se distruge omizile din ele. Larvele din conurile cari au fost ținute la adăpost se dezvoltă mai repede. Astfel în laboratorul nostru, fluturii au ieșit la sfârșitul lui Martie. Deaceia arderea conurilor trebuie făcută cât mai de grabă.

Dacă problema combaterii nu se prezintă prea grea, pentru practică, întrucât nu necesită o cheltuială aparte, ea făcându-se odată cu recoltarea, problema aparițiilor acestei insecte e mai dificilă. Totuș, fiindcă pentru o instalație de recoltare de sămânță e necesar să se știe când apare această insectă în cantitate mare în regiunea respectivă, este de cea mai mare însemnătate să se studieze cauzele care duc la supraînmulțirea ei în unii ani. Este deci important să se stabilească datele epidemiologice ale acestei insecte. Studiul acesta nu se poate face decât în colaborare cu stațiunile de recoltare și va avea ca direcție normele arătate mai jos.

Deoarece factorii climatici sunt cei ce determină în primul rând aparițiile cantitative ale insectelor, prima grijă se va îndrepta în cunoașterea cât mai bună a acestor factori. De aci cred nevoia de fixare a suprafețelor de recoltare în regiuni ce pot fi cât mai ușor controlate din punct de vedere climatic. Aceste date ar fi necesar chiar și pentru caracterizarea provenienței seminței. Se va avea în vedere, în special, temperatura și umiditatea. Măsurătorile acestor factori trebuiesc făcute, mai ales sau măcar, în perioada de sbor a fluturului (Aprilie-Mai).

Se va urmări procentual cantitatea de insecte pentru un număr oarecare de conuri, în fiecare an de sămânță, în toate locurile de recoltaj din regiune.

Se va observa apariția fluturilor din conurile ținute în regiune special pentru observare.

Se va urmări fructificația molizilor din regiune.

Din examinarea acestor factori se va putea trage caracteristicile regiunii pentru supraînmulțirea acestei insecte și deci se va ști cu timpul când este posibilă o supraînmulțire a ei și deci o scădere a producției de sămânță de molid.

VĂTĂMĂRI CAUZATE DE INSECTE SEMINTELOR FORESTIERE

de Ing. M. Enc

Problema semințelor forestiere, pe care a luat-o în discuție revista noastră, în acest număr, îmi amintește prelegeri dela cursul de specialitate, unde ni se vorbea de o sumă de caracteristici ce se cer semințelor și o sumă de reguli ce trebuiesc păstrate în mănuierea lor, pentru a ajunge la rezultatul: „puieti robuști“. Stațiunea, recoltarea, calitatea, starea de curățenie și sănătate, păstrarea și folosirea semințelor au format, separat sau împreună, probleme delicate. Aceste probleme au preocupat de mult timp pe silvicultorii noștri, așa cum am putut vedea și din discuțiunile ce-au urmat conferinței d-lui Ing. I. Dimitrescu (Sighișoara) la Cercul de Studii, din anul acesta, și din multe privințe, așa cum reiese din articolele de față. Din expunerile acestea vom putea lua cunoștință, cei ce activăm în alte domenii ale specialității noastre, de idei și observațiuni noi, rezultate, în mare parte, din experiența colegilor care se ocupă cu „gospodărirea“ semințelor.

În cele ce urmează îmi voi permite să spun câteva cuvinte despre starea de sănătate în legătură cu recoltarea și păstrarea semințelor câtorva specii mai mult folosite în plantațiuni. Fără intenția de a fi luate ca sfaturi, aceste observațiuni, referitoare la insecte, vor contribui poate cu ceva la rezolvarea problemelor.

Înțelegem prin sămânță sănătoasă, sămânța care nu prezintă vătămări, adică sămânța întreagă, coaptă, nealterată, aptă de a genera o plantulă. Factorii care pot micșora sau distruge sănătatea seminței pot fi: fizici (căldura, frigul, umezeala excesivă, etc.) și biologici (ciuperci, insecte, rozătoare).

Vătămările pe care le aduc insectele semințelor, nu sunt totdeauna și în toate regiunile socotite drept calamități. Cu toate acestea sunt cazuri când înmulțirea prea mare a unor insecte, datorită împrejurărilor favorabile, reduce aproape la jumătate cantitatea de sămânță ce ar putea fi recoltată. După situația semințelor, atacurile insectelor pot fi de trei feluri și anume: în arbori, în depozite, în semănături (pepiniere).

In arbori. În conurile de rășinoase și în special în cele de molid, se dezvoltă larvele moliiilor *Dioryctria* (*Phycis*) *abietella* S. V., *Laspeyresia* (*Grapholitha*) *strobilicella* L. și alte specii ale

acestor genuri, în timpul coacerii conurilor, mâncând semințele. O pădure de rășinoase (molid) cu conurile atacate se poate observa ușor și anume, prin August, când conurile sunt formate și încă verzi, ele prezintă picături de rășină care apar de sub solzi și forma strâmbă pe care o capătă în creștere. Majoritatea conurilor atacate cad mai devreme ca cele neatacate. La recoltarea seminței, aceste conuri vor da numai brachtee. S'a întâmplat ca aflându-mă într'o instituție care primise sămânță de molid, dela un ocol, pentru necesități proprii, să găsesc 60% sămânță seacă, sămânță sigur atacată de insectele mai sus pomenite.

Se recomandă de aceea adunarea și arderea tuturilor conurilor care cad de timpuriu, deoarece sunt specii de molii ce părăsesc conurile sub forma de larvă pentru a se împupa în pământ. Ideal ar fi ca, după observațiuni prin pădure (August), conurile atacate să fie culese din arbori înainte de coacere și mai cu seamă din arborii destinați recoltării seminței. Avem astfel mai multă siguranță că distrugem larvele odată cu conurile. Este foarte bună măsura de a încălzi sobele din uscătorii cu resturile de conuri și conurile desfăcute, pentru că odată cu ele se ard și larvele sau crisalidele speciilor care nu părăsesc conurile pentru împupare. Lucrând astfel, se reduce înmulțirea insectelor pentru anii viitori și se asigură un procent mai mare de sănătate al seminței. Putem menționa că în lupta contra acestor fluturi suntem ajutați de dușmanii lor naturali, viespi parazite, tachine, care le parazitează larvele. În ce măsură aceste viespi reduc numărul insectelor vătămătoare nu putem ști dar cert este că ele nu lipsesc niciodată.

La stejari, în special la pedunculat și la cer, o problemă încă în studiu, este atacul ghindei. Larve de gândaci cu cioc lung — specii de *Balaninus* (*glandium* și *elephas*), larve de fluturi — specii de *Carpocapsa* (*splendana* și *amplana*) în desvoltarea lor, odată cu desvoltarea ghindei, rod cotiledoanele. Deasemenea sunt specii de *Cynips* care transformă ghinda în „colțari” sau cotiledoanele în celule (cuiburile larvelor) lignificate. În cazul primelor insecte (gândaci și fluturi) majoritatea ghindelor atacate cad mai de timpuriu din arbori, larvele le găuresc, ies și se ascund în pământ pentru transformare. Aceste ghinde în nici un caz nu sunt bune de semănat. Altele, deși atacate, rămân în arbori și se adună la recoltare depozitându-se la un loc cu cele sănătoase. Dacă ghin-

dele se depozitează în gropi libere în pădure, cum greșit se face, larvele vor intra în pământ și astfel generațiile insectei sunt asigurate.

Impotriva acestor insecte se recomandă strângerea ghindei de când începe să cadă (în primele zile se pot introduce porcii) și distrugerea ei. Ghinda de sămânță se va depozita, după recoltare, în lăzi cu fundul bine încheiat. Larvele ce vor ieși din ghindă vor muri neputând pătrunde în pământ sau vor fi omorâte când se va folosi ghinda. Numai dacă împrejurările obligă depozitarea în gropi în pădure, atunci se va curăța fundul gropii se va bătorii bine pământul și se va pune pietriș. La folosirea ghindei ar trebui să se facă o triere pentru a distruge toate ghindele găurite sau diform dezvoltate deoarece acestea din urmă, cu multă probabilitate, conțin cuiburi de Cynipidae, în special la cer. Cercetările au arătat că și din ghinda găurită se pot obține puieți, dacă gemula și cotiledoanele nu au fost complet distruse și dacă se seamănă toamna, dar puieții aceștia sunt firavi. Vătămările ghindei pot ajunge, în unele cazuri, la proporția de 40—50%. În privința colțarilor se recomandă strângerea, încă de când încep să cadă, și distrugerea lor prin ardere.

In depozit. În general ocoalele silvice care recoltează sămânță, depozitează cantitatea necesară trebuințelor proprii. În al doilea rând, probabil, condițiile de păstrare sunt favorabile deoarece până în prezent nu s'au semnalat atacuri. Un dușman al depozitelor este șoricelul în contra căruia se duce o adevărată luptă când se constată ravagiile prezenței lui. Piața ne dă preparate diferite foarte eficiente pentru șoarecii mici și mai puțin eficiente pentru șobolani. Se cunosc și mijloace mai noi, lichide și gazeificări, care însă sunt scumpe, cer aparatură și încă experimentări.

In sămânță (pepiniere). Dacă în sfârșit se asigură seminței toate calitățile, până a avea puieții „viguroși” sămânța trebuie să încolțească. În această etapă, în primele zile de germinație, sunt prezenți alți dușmani. În general la foioase și rășinoase, semințele încolțite sunt vătămate de larve și gândaci din familiile Carabidae (Harpalus), Ophonus) și Eladeridae („viermi sârmă”, Agriotes, Elater). E necesar să se facă observațiuni, din când în

când în diferite puncte, în pepinieră, la semințele care nu au încolțit, pentru a se vedea dacă colțul e ros.

Contra acestora, practica a dat o sumă de mijloace de distrugere, printre care și următoarele: se împrăștie, la suprafața pământului, praf de var nestins, din abundență, sau după mobilizarea solului se adună și se omoară gândacii și larvele. În această perioadă ei se găsesc în stratul de 10—15 cm. Dacă se constată prezența unei calamități, atunci se poate face o desinfecție a solului cu sulfură de carbon prin injectare. Această măsură este mult necesară mai târziu, la 1—2 ani, când *Gryllotalpa* și larvele de *Melolontha* rod rădăcinile puieților.

Cele expuse mai sus sunt lucruri rezultate din observațiuni și consultațiuni mai frecvente date ocoalelor silvice.

Pentru îmbunătățirea calității semințelor forestiere, în general la toate speciile, rugăm colegii care activează în recoltarea semințelor, să semnaleze Institutului nostru de cercetări forestiere, orice atacuri observate, pentruca atât cât ne permit cercetările până în prezent să putem înlătura vătămările prin combaterea cauzei lor.

NECESITATEA REORGANIZĂRII ȘI AMELIORĂRII CONDIȚIILOR DE RECOLTAREA, SELECȚIONAREA, CONSERVAREA ȘI MANIPULAREA SEMINȚELOR FORESTIERE.

de Ing. N. I. Brețcznu

Surprinderea celor din afară, la auzul cuvintelor, că recoltarea și manipularea semințelor forestiere, de tot felul, formează una din preocupările de seamă ale serviciului nostru silvic și că această activitate se execută în stil mare și se află astăzi aproape exclusiv în mâinile silvicilor noștri este generală și se explică prin aceea că este de dată recentă și pentru motivul că nu am făcut nimic să se știe aceasta. Plantațiile dinaintea războiului (de molid, pin, larice) dela Fântânele-Bacău sunt făcute cu sămânță adusă din Austria. Exemple de felul acesta avem numeroase chiar și după războiu.

Deși despre o activitate propriu-zisă în materie de recoltarea semințelor forestiere nu se poate vorbi la noi în țară decât de circa 40 ani (uscătoria din Tarcău, cea mai veche, este înființată în anul 1902 și producea 100 kgr. sămânță anual, astăzi produce

3.000 kgr.) și cu toate că efectiv această activitate nu s'a reluat în mare decât acum circa 12 ani, totuși astăzi, spre lauda noastră, suntem aproape emancipați, răspunzând prin aceasta considerentului de ordin biologic: sămânța să fie recoltată din regiunea în care va trebui să se crească pueții și unui considerent de ordin social și economic prin aceia că și această muncă rămâne românească, nemai fiind tributarii străinătății.

Ocolul silvic Regina Elisabeta (Tarcău) jud. Neamț.

De la stânga spre dreapta: morișca, vânturătoarea, magazia pentru păstrarea conurilor și uscătoria de semințe înființată în anul 1902.

În față plantație de pinus strobus în vârstă de 35 ani.

Pentru împlinirea dorinței de urgență emancipare, condusă și stimulată activ de centru, între agenții noștri de toate gradele s'a dat o entuziastă luptă de întrecere pentru obținerea recordului, care constă în culegerea celei mai mari cantități de sămânță. Dovadă că recoltarea este peste tot posibilă s'a făcut chiar celor mai neîncrezători. Astăzi toate nevoile de sămânță ale Statului, instituțiilor, particularilor, mereu crescânde, au fost acoperite și chiar întrecute, iar vechii noștri furnizori, ce dețineau pe nedrept un loc

ritoare la cele mai potrivite metode de recoltare, conservate, pregătire, etc. a semințelor forestiere, care influențează direct asupra calităților seminței. Aceste puncte câștigate trebuiesc neapărat făcute cunoscute tuturor, pentru complectarea și unificarea lor. În această ordine de idei, propun ca principalele centre de recoltare de semințe, uscătorii etc. din țară să fie cercetate, în sezonul de activitate, de ingineri silvici, dintre care nu trebuie să lipsească șefii de cultura pădurilor.

INSTALAȚIA PENTRU DESARIPAREA SEMINȚEI DE BRAD DIN OCOLUL SILVIC STRĂMBU (CAPS).

de Ing. S. A. Silian

Pădurile ocolului Strâmbu, formate din 95% fag și 5% brad, sunt situate pe prelungirea vestică a muntelui „Țibleș” din județul Someș. Aceste păduri sunt așezate la o altitudine de 600—1300 m., fiind cuprinse între 47°33'—47°41' latitudine nordică și 41°34'—41°47' longitudine estică.

Caracteristicile climaterice ale acestei regiuni sunt următoarele: tetraterma anuală mijlocie 16,2°C (mijlocul zonei fagului), temperatura anuală mijlocie 7,6°C, precipitațiuni anuale mijlocii 995 m.m. (observ. anilor 1928—1936), vânturi slabe și lipsa aproape completă a gerurilor târzii.

Bradul crescut în această stațiune se găsește în optimul său de vegetație având o fructificare aproape anuală, iar lemnul, toate însușirile tehnologice cerute acestei esențe.

Ideia lansată de D-l profesor Dr. Marin Drăcea prin ordinul C. P. No. 45731 din 17. XI. 1925 cu privire la intensificarea cultivei bradului, osteneala neprecupețită a d-lui consilier Ion Coșei, pe atunci director al regionalei Cluj, toate acestea într-o vreme când conștiința forestieră începuse să se cristalizeze, m'au condus în anul 1931 la construirea instalației pentru desariparea și selecționarea seminței de brad. Acestei instalații, care se află în comuna Băiuț din raza ocolului Strâmbu, i s'a adăugat în anul 1934 o uscătorie de conuri, mărindu-i-se capacitatea de producție, dela 5 tone la 10—15 tone de sămânță, din care se aprovizionează astăzi aproape toate ocoalele silvice din țară (până atunci sămânța se procura dela U. D. R. și din Austria pe prețuri exorbitante).

Procentul de germinație scăzut al seminței de brad care variază în jurul lui 50, 65 și 75% după cum fructificația este slabă, bună, sau excepțional de bună, faptul că sămânța se păstrează a-nevoe până'n primăvara viitoare, coacerea târzie a seminței, căderea timpurie a zăpezii în zona bradului, manipularea seminței, care necesită cel puțin patru săptămâni dela culegerea conurilor până la expediție și distanța mare de transport până la centrele de întrebuințare, sunt tot atâția factori, cari pot compromite regenerarea cu brad.

Pentru înlăturarea inconvenientelor, pentru a ne apropia de principiul regenerării arboretelor cu sămânță produsă în apropierea centrelor de întrebuințare, deci, pentru înmulțirea instalațiilor de această natură și spre a deveni cu timpul exportatori de sămânță, voi descrie mai jos operațiunile de recoltare și desaripare a seminței de brad, cu ajutorul instalației din ocolul Strâmbu.

Recoltarea seminței de brad, începe în a doua jumătate a lunii Septembrie. Pentru a ști dacă sămânța este coaptă sau nu, se ia un con din porțiunile de sus ale arborelui, se rupe în două și dacă miezul seminței este complect tare, iar tegumentul de culoare cafenie închisă, denotă că sămânța este coaptă; dacă miezul este moale, vâscos și tegumentul de culoare deschisă alburie, ne arată că sămânța nu este coaptă. Culegerea conurilor (fig. 1), se execută de flăcăi organizați în echipe de 3 culegători și un conducător de vârstă mai înaintată. Culegătorii se urcă fiecare pe câte un brad, adună conurile cu mâna într'o traistă agățată pe umăr, pe care la umplere, o lasă jos pentru golire, cu ajutorul unei sfori. Culegerea conurilor, se face doar în zile frumoase, fiind interzisă pe timp de ploae, pentru motivul că aceste conuri se pot încinde în depozit, cât și pentru a se evita accidente de muncă, prin alunecarea și căderea culegătorilor din arbori. Un muncitor culege într'o zi de lucru, în anul cu fructificare bună, 1—2 Hl. conuri.

Conurile strânse în grămezi, se transportă în saci la uscătorie, de culegători sau de cărăuși plătiți aparte. Recepția conurilor, se face cu o „dobă“ de formă regulată, cu dimensiunile 0,40/0,40/0,625 m. adică de un Hl. La recepție se refuză conurile necoapte, cât și cele cu defecte organice. Depozitarea și uscarea conurilor, se face în uscătorie, prin așezarea lor pe etajere, în straturi de 15—25 cm.

grosime. Conurile strânse în uscătorie, se întorc zilnic cu lopata, până la compiecta lor uscare și deschidere.

Descrierea instalației pentru desariparea seminței de brad. Recoltarea seminței de brad în cantități mai mari și în condițiuni mai rapide, a necesitat construirea mașinei pentru desaripatul seminței, montarea unui ciur stabil și instalarea unei mașini de selecționare, completându-se apoi prin construirea unei uscătorii, precum și a unui cuptor. Pentru o mai rațională expunere, voi începe cu descrierea celor din urmă.

Fig. 1. Recoltarea Conurilor.

Uscătoria este instalată în aripa dreaptă a firezului de apă din comuna Băiuș, la nivelul halei gaterului și este formată dintr'o sală mare prevăzută cu etajere, pe cari se așează conurile pentru uscare. Camera de uscare, este separată de subsol, printr'o podea cu scândurile dispuse la distanțe potrivite (fig. 2), pentru ca circulația aerului cald, produs în camera de încălzire, să nu întâmpine piedici la intrarea în uscătorie. Ventilația se face prin deschiderea unei ferestre, atunci când este nevoie. Capacitatea de primire a uscătoriei, este de 1000 Hl. conuri. Timpul de uscare, este de 8—10 zile. Cuptorul de încălzire, așezat în subsolul uscătoriei, este format dintr'un grătar și mai multe plăci metalice suprapuse, printre cari circulă aerul cald în trecerea lui spre coș, cu scopul de a obține un

randament mai bun de încălzire. Circulația aerului în camera de încălzire și uscătorie, se face automat, prin crearea straturilor de densități diferite.

Mașina de desaripat, așezată în hala gaterului, este acționată dela axul principal de transmisiune, prin roți dințate și curele așezate în subsolul firezului. Forța motrice, care pune în mișcare mașina de desaripat este de 2 H. P.

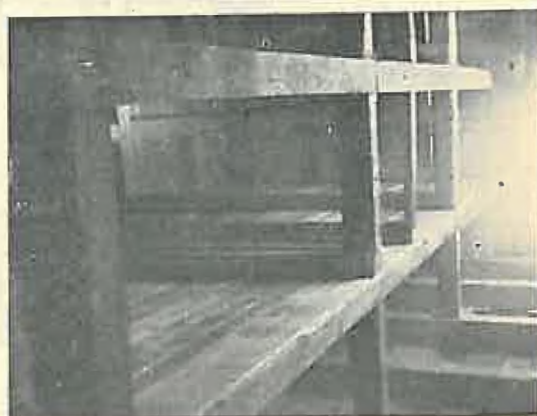

Fig. 2. — Camera de uscare.

Mașina de desaripat (fig. 3 lit. A), este formată dintr'un coș de lemn cu fund mobil, prevăzut într'o parte laterală cu o camă. Cama fundului mobil trece prin sghiabul unuia dintre cei doi cilindri de lemn cu mișcare circulară inversă. Cilindrii sunt prevăzuți cu colțuri cilindrice de fier de 10 m.m. diametru și 40 m.m. lungime, care sunt așezate la 70 m. m. distanță unul de altul. Colțurile celor doi cilindri sunt astfel montate ca să se petreacă între ele. Diametrul cilindrilor este de 280 m.m. Scândura cu colțuri (lit. b)) așezată sub cilindri și fixată pe rama de susținere a lagărelor cilindrilor, are colții de aceleași dimensiuni și distanțe, dar așezați astfel ca să se petreacă cu colțurile cilindrilor. Ciururile înclinate

(lit. a) au ochiuri de 15/15 m.m. deschidere. Turația mașinei este de 70—80 ture pe minut.

Ciurul stabil, este o cutie de 1/2,5 m. cu fundul de sârmă, având ochiurile de 5/5 m.m. și margini de lemn de 25 cm. înălțime.

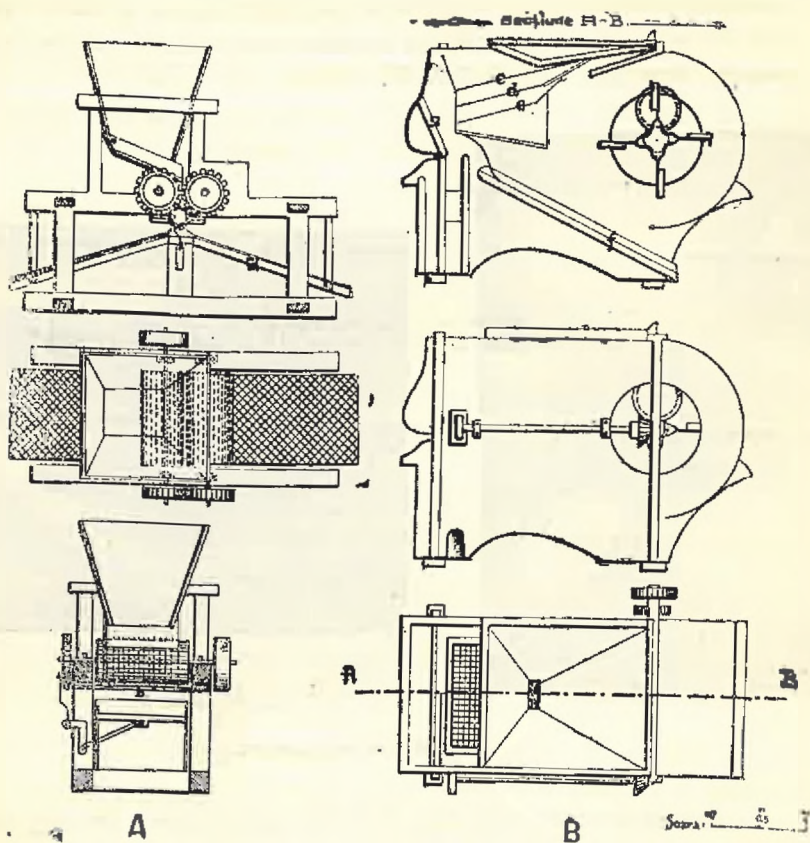

Fig. 3. Mașinile de dezalpat și de selecționat.

Mașina de selecționare (fig. 3 lit. B) este un treer procurat din comerț prevăzut cu trei site de sârmă, cu dimensiunile ochiurilor de 12/12, 8/8 și 5/5 m.m. (lit. c, d). Deasemenea are un cadran mobil cu ochiurile de dimensiunile 15/15 m.m. deschidere (lit. f).

Forța motrice, care pune în mișcare această mașină, este de 2 H. P. Turația mașinei de selecționare este de 80—90 ture pe minut.

Modul de funcționare al mașinilor unelte. Conurile, complet uscate, se introduc în coșul cu fund mobil al mașinei de desaripat. Trecerea camei prin jghiab, provoacă ridicarea alternativă a fundu'ui, iar prin aceasta căderea automată a conurilor între cilindrii. Înălțimea camei laterale, este dela început astfel potrivită, ca să se ajungă la capacitatea maximă de desaripare. Conurile se desolzesc, prin frecarea lor între cilindrii cu mișcări inverse. Desariparea propriuzisă se produce prin frecarea seminței cu aripi desolzite, între cilindrii cu colțuri și scândura cu colțuri, așezată pe rama de susținere a lașărelor cilindrilor. Prin aceasta, sãmânța desaripată împreună cu solzii și aripile separate, cad pe ciurul înclinat. Prin mișcarea laterală a ciurului, produsă de o bielă și o roată dințată montată la una din roțile cilindrilor, se separă solzii la capătul celor două ciururi înclinate, iar sãmânța desaripată împreună cu aripile sdrobite, trec prin ochiurile ciurului. Sãmânța desaripată împreună cu aripile sdrobite, se freacă apoi cu ajutorul măturelor de nuiele de fundul ciurului stabil, căzând sub ciurul stabil și introdusă în coșul mașinei de selecționare, care separă sãmânța de aripi și toate impuritățile, formând o clasă de sãmânță bună și o clasă de sãmânță mediocră. Debitul mașinei de selecționare, se reglează cu ajutorul unei închideri fixată pe partea exterioară a coșului, iar scândura mobilă reglează ventilația (lit. g).

Capacitatea de prelucrare a instalației în 8 ore de lucru este de 28 Hl. conuri, sau circa 140 kg. sãmânță; iar mașina de selecționat, deservește complet toată producția mașinei de desaripat.

Sãmânța selecționată, se întinde pe etajerele din uscătorie în straturi de 10 cm. grosime, întorcându-se în fiecare zi cu lopata de lemn, pentru a se ajuta uscarea. După uscarea seminței, timp de 4—6 zile, se stabilește procentul de sãmânță aptă prin secționare și se procedează la împachetat pentru a satisface comenzile primite.

Echipa de muncitori întrebuințați la instalația de desaripat, este condusă de un brigadier silvic și se compune din: un muncitor la întorsul conurilor în uscătorie și transportul conurilor uscate la mașina de desaripat, un muncitor la conducerea mașinei de desaripat, o femeie la transportul seminței dela mașina de desaripat la ciurul fix și dela aceasta la mașina de selecționat, două femei la

ciurul fix, un muncitor la mașina de selecționat și doi copii la curățirea halei mașinilor și încălzitul cuptorului.

Cantitățile de sămânță recoltate dela 1930 până azi sunt : 1156 kg. în anul cu fructificare bună 1930, 3300 kg. în anul cu fructificare foarte bună 1931, 300 kg. în anul cu fructificare slabă 1932, 25 kg. în anul cu fructificare foarte slabă 1933, 3700 kg. în anul cu fructificare bună 1934 și 8850 kg. în anul 1936 când fructificarea a fost excepțional de bună.

Cheltuelile de producțiune ale unui kg. sămânță au variat dela 44,43 lei în anul 1930 când s'a lucrat fără ămașini, la 18,07 lei în anul 1931 când s'a lucrat cu mașini, 14,90 lei în anul 1934 când s'a adăugat uscătoria și 12,59 lei în anul 1935 când fructificarea a fost excepțional de bună¹⁾.

Analiza prețului de cost pentru o nouă recoltă importantă este următoarea:

	Lei/kg. sămânță
1) culegerea conurilor	7,00
2) recepția și manipularea conurilor în uscătorie .	0,40
3) desariparea și selecționarea seminței	2,50
4) uscarea seminței și ambalarea	0,20
5) variațiuni de prețuri și prime de lucru	0,40
Total lei	10,50

Diverse date asupra seminței de brad.

Greutatea mijlocie a unui Hl. conuri, este de 22 kg.

Cantitatea de sămânță obținută dintr'un Hl. conuri, este în anul cu producțiune slabă 4,3 kg., iar în anul cu fructificare foarte bună 6,1 kg.

Un kg. sămânță desaripată gata pentru întrebuințare, conține conține 19000.—26000 bucăți de semințe sau în mijlociu 23000 de bucăți.

Un Hl. sămânță uscată are o greutate de 28 kg.

1) Costul de producțiune este aproximativ din motivul că nu s'au primit la timp, informațiunile necesare.

SEMİNȚE FORESTIERE ȘI INSAMANȚARI

de Ing. V. Magdaș

Pe măsură ce se lărgește zona exploatărilor în regie, este necesar să intensificăm din ce în ce mai mult și să organizăm cât mai bine aparatul și mijloacele de regenerarea pădurilor. În acest scop este momentul să amintim ceva despre semințele forestiere, în special să ne gândim la cele două feluri de semințe, de cari avem mai multă nevoie: sămânța de brad și ghinda stejarilor.

Sămânța bradului — este știut — se recoltează greu, se păstrează și mai greu, iar după ce a răsărit în straturi, dacă nu o protejăm indeajuns, — dat fiind temperamentul delicat al acestei specii — pierdem și cheltuielile investite. În ce privește introducerea bradului sub masiv, nu trebuie să rămânem la starea de un modest diletantism în care ne aflăm astăzi. Ca să putem proceda cu deplin curaj la cultura bradului pe cale artificială, în măsura dorită, urmează să ținem cont și să aplicăm măsurile ce urmează:

În ocolul în care se recoltează sămânța, trebuie să se creieze pepiniere și pentru nevoile de puieți ale altor ocoale. Imediat ce s'a făcut dezariparea, să se și înseminteze în straturi. Rigolele semănate să se acopere cu mușchi, însă mușchiul să fie curat, scuturat, fără nici o pătură de pământ, pentru ca primăvara când încolțește sămânța, colțișorii să nu fie împedecați de pământul, ce eventual s'ar afla în mușchiu, deoarece peste iarnă sub greutatea zăpezii, mușchiul se tasează și dacă ar mai conține și pământ, formează împreună o pătură, care nu lasă colțul să răsară în voie.

Cam pe la jumătatea lunii Martie, când răsar colțișorii gălbui, cu căciulițe de hoaspe în cap, ridicăm mușchiul de pe ei și-l așezăm între rânduri. Pe deoparte va ține căldură, iar pe de alta va împiedeca iarba să crească. În plus la timpul său, vom obține o plivire ușoară.

Dar puieții nu-i putem lăsa descoperiți, fiindcă de abia de acum înainte se ivesc gerurile târzii, care la munte, se pot repeta uneori până prin Maiu-Iunie. De aceia procedăm concomitent cu ridicarea mușchilor de pe rânduri, la facerea acoperișului protector. Pe timpul acesta crengile de foioase n'au frunze. De aceia înfigem niște crăcane ca suporturi pe marginile straturi'or și peste ele așezăm câteva prăjini, acoperindu-le cu crengi de brad. Acest acoperiș

nu trebuie însă să fie prea des. Trebuie să se permită accesul luminii la puieti, căci fără lumină nu este viață. Și încă o condițiune: acoperișul să fie la cel puțin un metru înălțime deasupra puietilor, pentru aerisire.

După ce puietii s'au întărit, mai cu seamă în anul al doilea, ajunge să înfigem pe marginea straturilor, puțin curbate pe deasupra lor, crengi de foioase înfrunzite.

În felul acesta, putem crește cât de mulți puieti de brad, cu condițiunea să-i întreținem prin pliviri repetate, pe vreme răcoasă după ploaie. Plivirea trebuie făcută la timp căci buruienile le fură hrana din pământ, puietii devenind palizi, nevoiași, nu se pot desvolta cum trebuie.

S'ar părea că mușchiul așezat pe straturi, după însemănțare, ar oferi șoarecilor locuri comode pentru incubare. În contra șoarecilor ne apărăm însă așezând ulcele îngropate pe cărări, ici colo, așa fel ca gura lor să ajungă la nivel cu suprafața terenului și în ele mai aruncăm și câte o jumară de slănină.

Coropișnița (*Grillotalpa vulgaris*) va cădea și ea în vreo ulcică, iar de nu, o pândim când cântă seara prelung cârâitor și cu două trei lovituri de sapă, curmăm cântecul, suprimând cântărețul. Prin aceasta vom pierde câteva zeczi de puieti, dar vom ocroti în schimb câteva zeci de mii și chiar mai mulți.

Apărarea în contra cârțițelor, cari ridică mușuroaie în straturi, se face prin împlântarea pe marginea straturilor a câtorva crenguțe verzi de „*Prunus padus*”. Consilierul silvic Bedo, într'un manual pentru pădurari, afirmă că s'a făcut această experiență de către unii grădinari cu deplină reușită. Coaja de *Prunus padus* conține un acid veninos (o cianură, cu efecte ucigătoare imediate). Cârțițele, simțind pericolul, se feresc și fug. Pentru un strat sunt de ajuns 8—10 bețișoare.

Insemănțarea seminței de brad, atât în straturi, cât și sub masiv, în cuiburi, toamna imediat după recoltare, trebuie să constituie o regulă fără excepție, întrucât nu poate fi păstrată peste iarnă, căci își pierde facultatea germinativă. Dar însemănțarea sub masiv cu brad de cele mai multe ori nu se face cum trebuie și unde trebuie. Această operațiune reclamă anumite cunoștințe practice, ca bunăoară: să cunoaștem direcțiunea vântului, iar cuiburile să se facă lângă tulpini, de partea unde cuiburi'e nu pot fi

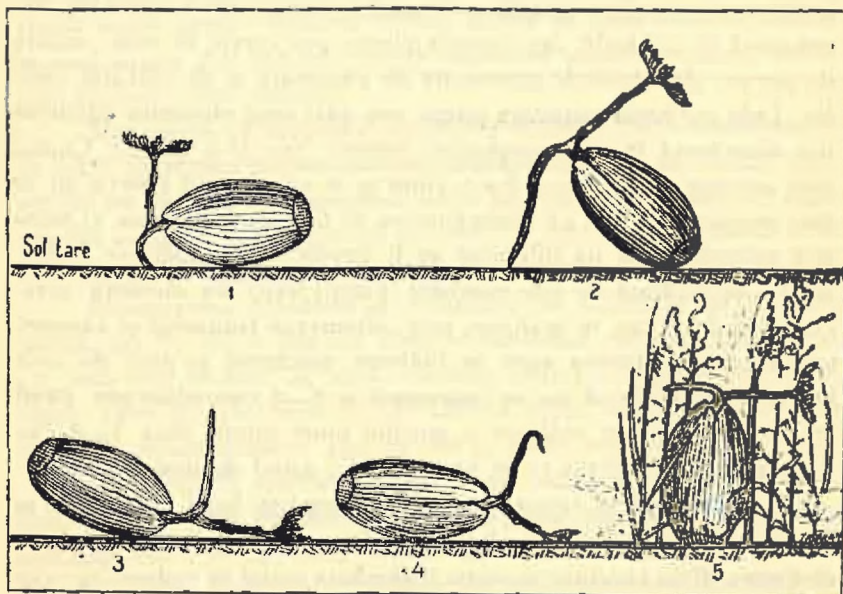
acoperite de valurile de frunze, aduse de vânt. Cuiburile să nu se facă micișe, ci cuiburi mari bombate cu diametrul de cel puțin 50—60 cm. Dacă le facem mici, prin săparea pământului, prin scoaterea rădăcinilor, cuibul devine concav, scobit, în el se adună apa cu frunzele aduse de vânt, formând o pătură, care nu poate fi străbătută de colțul seminței. Tulpinele arborilor oferă scutul necesar mai ales când însămânțarea se face pe teren înclinat. În acest caz cuiburile se fac la vale de buturgă și dacă e posibil între rădăcinile buturugii. Astfel țărâna, ce se scurge de pe coasă, bulgării de pământ, pietrele și frunzele, înconjurând tulpinele, înconjoară și cuiburile, iar tinerele plante pot crește în voie, scutite de geruri, de zdrelirile provocate de căprioare și de călcatul viteilor. Dela o vârstă oarecare puiții vor găsi apoi elemente nutritive din abundență în urma putrezirii tulpinii, cari le-a ocrotit. Cuibul este necesar să fie bombat chiar și în cazul când cineva nu ar ține seama de regula că însămânțarea să fie făcută toamna, ci printr'o necesitate de ne înlăturat ar fi nevoit să însemineze primăvara. Dacă cuibul nu este bombat, puiții ieșiți din sămânță, crescuți abia 3—4 cm. în înălțime, prin depunerea frunzelor și zăpezei, urmate de strângerea apei, se înăbușe, mucelesc și pier. Se cere iarăși ca sămânța să nu fie îngropată la 5—6 cm. adâncime, când creșterea anuală în înălțime a micului puiet atinge abia 3—4 cm. Este ușor de prevăzut ce se va alege din astfel de însămânțare

În parchetele tăiate ras nu se seamănă brad. Cel mult se plantează puiți viguroși din această specie, acolo unde indică stațiunea. Prin excepție se poate însămânța molid în cuiburi, iar nici de cum sămânță de brad, despre care se știe că este esență de umbră, reclamând ocrotire contra gerurilor, vânturilor și arșiței solare.

*

Asemenea semănătorului din parabolă, care aruncând sămânța, una a căzut în drum, de unde au cules-o pasărele, alta pe piatră din care cauză s'a uscat, alta între mărăcini, de unde nu a mai eșit și abia unele în pământ bun, rodind însutit, la fel stejarii împrăștie ghinda lor, ajungând numai parte pe pământ bun. Dar și în acest caz se cere ca pământul să fie pregătit, curățat, mobilizat, pentru a primi sămânța.

În schiță alăturată se arată ghinda stejarului, căzută pe pământ tare. La' Nr. 1 în virtutea eternului «circuit al vieții», relevat atât de plastic de Eminescu «reproducere și măncare — măncare și reproducere», embrionul nutrin-du-se din hrana de rezervă, conținută în miezul ghindei, crește, deschide coaja, și se divide: în colțul, care atras de geotropism, tinde să intre în pământ, și în tulpină, care atrasă de heliotropism crește în sus, în aer. Aci observăm pen-tru ce ghinda nu numai pe solul din pădure, dar mai cu seamă când o semă-năm în straturi trebuie să ajungă în poziție culcată și nici decum în creștet sau pe bază. În figura Nr. 2, solul fiind tare, velem că rădăcina nu poate străbate în pământ, în schimb, nutrin-du-se din rezervă și crescând, ridică ghinda, în

sus, până când aceasta se răsucește pe o parte, ori se dă peste cap (fig. 3 și 4). În ambele cazuri această ghindă este pierdută căci se usucă și rădăcina și tulpina. De altfel nici nu s'ar putea concepe o răsturnare a ordinii, schim-bându-se rohl între tulpină și rădăcină, după ce au ajuns în poziție inversată, chiar dacă pământul ar fi afânat și primitiv. La fel este pierdută și ghinda care ajunge între ierburii și mărăcini (fig. 5) fără nici o posibilitate de a lua con-tact cu pământul în poziție normală, culcată pe lature. Din aceste figuri se vede clar, că prepararea solului: curățirea, mobilizarea în vede-rea primirii ghindei este o necesitate indiscutabilă, atunci când refacerea arbo-retelor de stejar, gorun, gârniță, etc. așteptăm să se producă pe cale naturală.

În scopul mobilizării solului și acoperirii ghindei cu o pătură de pământ, spre a favoriza și protegii germinația, la noi, în gene-

ral, se aplică o singură modalitate: introducerea porcilor la ghindărit. Ori acest ghindărit, de regulă nu se mărginește numai la culegerea ghindei ce cade la început, (seacă și verminoasă), ci odată porcii introduși, sunt lăsați și uitați în pădure, până ce mănâncă și ghinda bună. Vorba unui pădurar „până or fătat scroafele în pădure“... Ca urmare, după tăierea definitivă, rezultă parchete regenerare ca „peria“ în carpen.

Pregătirea solului forestier, în vederea primirii ghindei pe cale naturală, va trebui să fie luată pe viitor în considerare în programul anual de lucrări, căutând să ne dispensăm de ghindăritul porcilor. Dacă totuși nu ne putem dispensa complet de această practică, atunci trebuie să avem grijă să fie scoși la timp, până nu începe să consume ghinda cea bună.

Când avem o fructificație bogată de ghindă, să depunem toată stăruința să culegem cât de multă, și să o selecționăm bine. Să avem pepinierele pregătite gata, să semănăm cât mai multă în straturi, spre a crește puieți buni de plantat din aceeași recoltă de ghindă de 2 ani, de 3 ani, spre a putea face față la reîmpădurirea a cel puțin două posibilități normale anuale, tăiate, iar cu restul de ghindă culeasă să putem semăna în cuiburi cel puțin o suprafață egală cu alte 2—3 posibilități anuale, în rând de tăiere, — știut fiindcă stejarii fructifică la intervale mari. Să profităm apoi și de fructificațiile parțiale, tot pentru pepiniere, spre a avea în permanență disponibilități suficiente în puieți buni de plantat, necesari la complectări.

Selecționarea ghindei să formeze o preocupare principala și personală a șefilor de ocoale, însemnând cu inele colorate copacii producători de ghindă (sănătoși, viguroși și neatacați de nici un fel de maladie). Numai din aceștia să se culeagă ghinda, după ce s'a înlăturat ghinda din prima cădere (seacă și vierminoasă). Restul de ghindă bună se mai lasă sub copac o săptămână două și apoi se adună.

Insămânțarea să se facă imediat toamna, atât în pepiniere cât și în cuiburi, în rariști, în cuiburi bombate în golurile parchetelor rămase după tăierea definitivă, unde ne temem de copleșirea ierbii rugilor sau altor burueni. Acolo unde nu avem să ne temem de înierbare, sau de copleșirea puieților, este de preferat să se semene ghinda „după colțul sapei“ spre a nu fi zărite cui-

burile din depărtare de mistreți. Plantând și semănând, să nu trecem pe lângă nici-o buturugă sau tulpină fără să instalăm un fir din viitorul arboret. Natura însăși arată că acolo a fost, acolo trebuie să fie și acolo este locul cel mai potrivit pentru viitorul arbore. Să avem o deosebită grijă ca ghinda să ajungă culcată pe lature, după cum am arătat în figura Nr. 1 și s'o acoperim cu un strat de pământ egal cu de două ori grosimea ei. În cazul ghindei bune, dacă punem 3 ghinde la un cuib, le așezăm în triunghi; dacă punem 4, le punem la patrat, iar dacă punem 5, așezăm 4 ghinde în patrat, iar a cincea în mijlocul patratului lăsând întotdeauna între ele un mic interval spre a nu se jena colții când germinează.

Dacă dorim să obținem rezultate frumoase, trebuie să procedăm cu atențiune la o cât mai bună selecționare a ghindei.

1. Să nu se culegă ghinda pe rouă, ci numai după ce aceasta s'a ridicat, căci altfel ghinda se încinge și mucezește;

2. Ghinda căreia îi clatină miezul când o scuturăm, o putem arunca;

3. Să o tratăm cu soluție de minimum în contra șoarecilor;

4. Când prin imposibil suntem obligați să o păstrăm peste iarnă, sunt mai multe metode de păstrare, despre care nu înțelegem a ne ocupa aci.

O mare pacoste constituie larvele cărăbușilor, cari rod rădăcinile puieților. Pentru a preveni acest flagel, primăvara, când cărăbușii se găsesc, în număr nemărginit de mare, atârnați de frunze, scuturăm crengile, îi adunăm de pe jos și-i aruncăm în foc.

Culegerea semințelor forestiere formează pentru noi un domeniu vast. Dacă sunt importante centrele de exploatare și oficiile de comercializare, pentru menținerea echilibrului între producție și consum, între creație și distrugere, poate ar fi și mai importante anumite centre de culegerea, selecționarea și distribuirea semințelor forestiere, dotate cu utilaj de separație și conservare, cu personal bine instruit și format în această ramură. Atâta timp cât șeful de ecol va rămâne prizonierul biroului și al atâtor preocupări multilaterale, toate importante și urgente în permanență, până când nu se va înființa o intendență forestieră pentru ca șeful ocolului să se poată găsi mai mult timp în inima lucrărilor de teren, spre a putea îndruma și supraveghea personal ramura culturală a pădurilor, sun-

tem nevoiți să ne mulțumim cu câte un brigadier ori unul sau doi pădurari de ocol, cu dragoste de pădure și de lucrări culturale. Pe aceștia ar fi bine să-i putem concentra în vreun ocol, la câte o lucrare mai importantă, de pildă la însămânțări sub masiv, la degajări. Acolo șeful de cultura pădurilor dela direcțiune le-ar ține câteva cursuri și demonstrațiuni de probe practice. S'ar profita mult, aceste concentrări costând mult mai puțin decât multe și mari greșeli de cultură, care în orice caz costă enorm. În sprijinul acestei propuneri să ne aducem aminte de un lucru: Napoleon a reputat cele mai strălucite victorii cu ajutorul caporalilor, oameni pătrunși de flacăra iubirii de patrie, de dragoste inegalabilă și devotament nețărmurit în împlinirea datoriei. Dar... de sigur că au și fost răsplătiți împărătește pentru faptele lor... În ce ne privește credem că vom reuși să creiem și noi — la fiecare ocol — asemenea entuziaști pădurari, cu vocațiune pentru cultura pădurilor... Să nu întârzie însă răsplata pentru munca lor; cel puțin cea morală... Căci sunt și astăzi unii din aceștia, cari deși trecuți de 10 ani în serviciu, sunt tot numai cu titlu provizoriu. Dacă dorim să facem operă desăvârșită și completă, avem nevoie și de mijloace corespunzătoare și complete. Chiar și atunci când este vorba de lucrări parțiale în cultura pădurilor ca: adunarea, selecționarea, conservarea și o rațională întrebuințare a semințelor forestiere.

RECOLTAREA SEMINTELOR DE MOLID

de Ing. I. Dimitrescu

Pentru a ne da seama de importanța recoltării semințelor de molid este suficient a ne imagina o hartă reală, ce ar cuprinde suprafețele ocupate de pădurile de molid, curate și în amestec, alături de un tablou al claselor de vârstă, în care se fie înglobate și parchetele neregenerate încă, sau regenerate cu esențe de mică valoare. E de prisos să mai amintesc valoarea actuală a lemnului de molid, rolul ce trebuie să joace molidul în economia forestieră a României de astăzi și de mâine, precum și necalculabila pagubă adusă acestor păduri cu ocazia aplicării reformei agrare și celorlalte legi în legătură cu ea, prin transformarea în pășuni și pășuni-împădurite, mai ales prin defrișare. Cine cunoaște mai amănunțit partea comercială, sau mai bine zis piața lemnului de cherestea,

desigur că s'a convins de calitatea tehnologică a lemnului de molid românesc. Cea mai elementară politică forestieră națională dictează deci menținerea unei anumite producțiuni lemnoase de molid, continuă, de aceeași calitate ca și până acum, calculată la masivele exploatabile de astăzi. Se impune, așa dar, ca o condițiune a marelui comandament de conștiință silvică, să refacem vechii codri de molid, să regenerăm restanțele la împăduriri și să ne apropiem de normalizarea claselor de vârste. Această regenerare, în cazul molidului, cu o chibzuită tehnică la exploatare și o bună conducere a arboretelor în anii cu fructificații abundente sau parțiale, este asigurată în cele mai multe cazuri pe cale naturală. În munții noștrii, unde molidul se găsește în optimul lui de vegetație, regenerarea pe cale naturală se produce foarte ușor, bine înțeles, dacă prescripțiunile din amenajamente se respectă, iar acolo unde pădurile nu sunt amenajate se ia în considerare cuvântul inginerului silvic. Cum însă rânduiala în pădurile de molid a fost călcată în picioare de exploatare abuzive, în timpul războiului și după el, prin acordări de parchete extraordinare, tăieri nepermise, incendii etc... evident că regenerarea pe cale naturală nu s'a mai produs. Intervenția omului a devenit necesară, ca prin însămânțări directe sau p'antațiuni să ajute regenerarea molidului.

Din acest moment problema recoltării semințelor de molid a devenit acută. Statul, proprietarii pădurilor administrate de Stat și celor particulare cer cantități mari de semințe.

Subsemnatul sunt convins că în doi-trei ani vom fi furnizorii străinătății cu semințe de molid, bazat pe faptul că semințele ce le avem sunt cele mai bune, mai ieftine și apte pentru standardizare. Recoltarea semințelor de molid nu a fost organizată metodic și în măsură să satisfacă măcar cererile destul de reduse pentru pepiniere. Rar se găsea vreun ocol care să-și recolteze sămânța necesară. În majoritatea cazurilor semințele se importau din străinătate mai ales din Austria. Importul semințelor se făcea fără ca înainte să fi fost un studiu științific, care să vadă că semințele corespund zonelor molidului dela noi, solului și chiar climatei. Acest import, se făcea ca o ironie adresată arboretelor de molid încărcate cu conuri pline de cea mai bună calitate.

Încetul cu încetul a început să se recolteze și la noi (din 1924) înființându-se câteva uscătorii (Tarcău, Gheorgheni) ajun-

gând în 1934 la 6000 kg. semințe de molid curate și cu 85% procent de germinare. Această emancipare față de străinătate era un început lăudabil, însă necomplet. Lipseau la aceste recoltări organizarea pe baze științifice, generalizarea, ele fiind conduse mai mult după bunul simț, lipsite de înregistrări necesare științei atât cantitativ și calitativ, cât și cost, raportate la unitate.

Inspectoratul de Regim Silvic din Sighișoara, pătruns de importanța acestei probleme, a trecut la un dinamism, al științei aplicate pe teren, mai pronunțat și nu s'a mulțumit numai cu vechiul principiul a lui d'Arvey „O m n e v i v u m e x o v o”, ci și-a propus a studia serios semințele ce le seamănă, ca să știe ce fel de arbori va obține și cum se vor desvolta. În acest scop culegerea de date și consemnate în registre speciale vor folosi mai târziu la controlarea și confruntarea cu rezultatele obținute, fiind perfect justificate, dacă ne gândim că în materie silvică epocile de studiu sunt de lungă durată.

Începând cu 1935 recoltarea semințelor de molid s'a făcut de Inspectoratul Sighișoara, după un program studiat, încât astăzi putem să-l împărțim astfel :

- A. Recoltarea și depozitarea conurilor.
- B. Uscarea conurilor și dezariparea semințelor.
- C. Inmagazinarea, păstrarea, probele și cercetările semințelor curate.

Aceste capitole vor forma o serie de trei articole începând astăzi cu cel dintâi.

A. Recoltarea și depozitarea conurilor.

Pădurile de molid cuprinse în unghiul interior al Carpaților orientali și meridionali, cu catenele în jurul podișului Transilvaniei se găsesc suprapuse în trei zone :

- a) Zona inferioară, 600—1000 m. altitudine.
- b) Zona mijlocie, 800—1200 m. altitudine.
- c) Zona superioară, 1200—1500 m. altitudine.

Pentru determinarea centrelor de recoltare cu cea mai mare și mai bună cantitate de semințe de molid, s'a întocmit o h a r t ă ¹⁾

1) Aastă hartă, a fost expusă cu ocazia conferinței ținută de subsemnatul în 7 Aprilie 1937, la Cercul de studii forestiere.

a tuturor masivelor unde molidul formează arborete curate sau în amestec (cu 70% molid) și apte a fructifica. Această hartă s'a întocmit după starea actuală a pădurilor de molid. Cu regret trebuie să constatăm însă, că în loc de o zonă bogată și continuă, ce ar trebui să pornească din valea Bistricioarei și să cuprindă Carpații dela răsărit de Olt, și munții Făgărașului (versantul către Transilvania), complectată cu munții Călimani, Gurghiu, Harghita, Barotului și Puciosul, ea este întreruptă atât de mult, încât ne prezintă un număr restrâns de masive cu aspectul unor insule dintr'un ocean.

După cercetări minuțioase s'a ajuns la concluzia că nu toate aceste masive pot forma centre de recoltare, fie din lipsă de fructificare, calitatea inferioară a conurilor, condiții staționale neprielnice sau producția prea mică de conuri. Munții Vrancei, Buzăului și Făgărașului nu permit formarea de centre de recoltare.

După importanța centrelor de recoltare, le-am putea înscrie în ordine: Gheorgheni, Ciuc, Valea Uzului, Harghita, Toplița și Odorheiu. Această clasificare este în funcție de calitate, cantitate, ușurința recoltării și depozitării, desimea fructificațiilor, etc... și numai pentru zona mijlocie a molidului. Până în prezent recoltările s'au făcut numai în zona mijlocie, întrucât și regenerările urmau să se facă tot în această zonă. S'a mai constatat că semințele din arborii din zona inferioară și superioară a molidului sunt mai mici, cu un procent de germinare de 62—70%, cu o durată mică de germinare (3 ani, pe când cele din zona mijlocie la 4 ani au 45—54% procent de germinare). Conurile recoltate din zonele inferioară și superioară sunt mai mici, cu mai puține semințe la hectolitru (0.76 kg.) fructifică slab, puțin și neregulat. În anii cu fructificație abundentă, Inspectoratul Sighișoara, după organizarea actuală și înzestrarea ce o are, poate recolta până la 6—7 vagoane semințe din zona mijlocie. Periodicitatea fructificațiilor abundente este în mijlociu de 6—7 ani.

1) În fiecare centru de recoltare se stabilește anual, în funcție de fructificație, locurile unde se vor instala uscătoriile. Dela sine se înțelege că instalarea lor se face în apropiere sau chiar în mijlocul unei regiuni cu fructificație abundentă sau mijlocie.. Pentru o singură uscătorie (permanentă sau volantă) este absolut necesar ca de pe o rază de cel mult 5—8 km. (funcție de fructi-

ficație). să se poată recolta în mod normal²⁾ cel puțin 1600 Hl. conuri. Instalarea uscătorilor trebuie făcută cu mare chibzuință, deoarece costul recoltării și transportul conurilor de uscătorie intră cu 50—60% în prețul semințelor de molid. Înainte de instalare se vor face cercetări amănunțite asupra conurilor din regiune, spre a ne convinge de dezvoltarea lor, calitatea și locul unde se găsesc

Fig. 1.

mai mult pe arbore (vârf sau crăcile laterale). De asemenea se va evita pe cât posibil, recoltarea conurilor de pe crăcile laterale, ele găsindu-se de obicei pe arborii izolați din pășunile-impădurite sau fânețe. Conurile de pe crăcile laterale dau o producție de semințe cu circa 20% mai mică, decât conurile de la vârf. Dealtfel aceasta se explică ușor dacă ne gândim la modul de hrănirea arborelui. Vom căuta deci a recolta în primul rând, conurile de la vârf ce se

2) În mod normal o echipă de 2 oameni poate recolta 6 ha. pe zi.

găsesc pe arborii din marginea masivelor, a poenilor sau cei din pădurile tratate în grădinărit, care ne prezintă cel mai ideal arboret pentru recoltare. Toate recoltările trebuie conduse de un agent silvic ce va sorta conurile în depozit după arborete, expoziții, soluri, altitudine (zone) epoca de recoltare etc..

2) Epoca de recoltare este de mare importanță, fiind funcție de clima locală și influențând direct asupra producției la hectolitru. După datele din cărți de multe ne putem păcăli așteptând luna Octombrie pentru recoltare. Coacerea conurilor este condiționată de un complex de circumstanțe din care unele influențează direct. Verile și toamnele secetoase sau umede. (umezeala specifică Carpaților orientali) toamnele mai friguroase, cantitatea de conuri ce poartă arborii, expoziția, vârsta și consistența arboretelor, altitudinea, etc.. Toate contribuie asupra grăbirii și întârzierii epoci de recoltare.

În 1935 recoltarea trebuia începută la 1—5 Septembrie datorită fructificației reduse, climei uscate din vară și toamnă și mai ales, că conurile se găseau numai pe arborii izolați din pășuni și fânețe cu expoziția sudică a unor văi mici și altitudinea de 800—900 m. În schimb recoltarea conurilor 1936 a început, variind după regiune cu 20 Septembrie, 6—12 Octombrie, și chiar 1 Noembrie. Începerea recoltării impune cercetări minuțioase pe teren mai ales în anii secetoși (1935) putându-se compara faza de coacere cu cea a grâului „în pârgh”. E greu de definit aceasta în scris dar ușor de simțit pentru un om de teren. În 1935 când unii șefi de ocoale au hotărât începerea recoltării, jumătate din semințe căzuse jos, iar în 1936 în Valea Uzului conurile s'au recoltat toată iarna și la 10 Martie 1937, pe versantele nordice, s'au putut recolta peste 600 hl. conuri. Conurile recoltate înainte de timp dau semințe dubioase, cer multă grijă în depozit, durează dublu timp în uscătorie, micșorează randamentul și măresc prețul de cost. Conurile scuturate în parte, deasemenea produc pagube iar datele obținute sunt false pentru cercetările științifice.

Atacurile conurilor încă ne pot aduce surprize păgubitoare, cum a fost atacul de *Laspeyresia Strobilella*, în 1935, în centru de recoltare Toplița, din cauza căruia nu s'a putut obține decât 0,48—0,51 kg. la hl.

Modul de cercetare a conurilor pe teren, este simplu. Se ia

din diferite regiuni și de pe anumite părți ale arborelui conuri, pe care le tăiem longitudinal, urmărind axa lui și analizând așezarea semințelor, numărul lor, calitatea, gradul de dezvoltare, etc. (Fig. No. 1). În general conurile normale variază între 12—15 cm. lungime. În unele regiuni și mai ales cele din vârful arborilor pot ajunge și 20 cm. lungime (Fig. No. 2).

3) Recoltarea propriu zisă a conurilor de molid este cunoscută locuitorilor din acele regiuni. Constituiți în echipe de 2—6

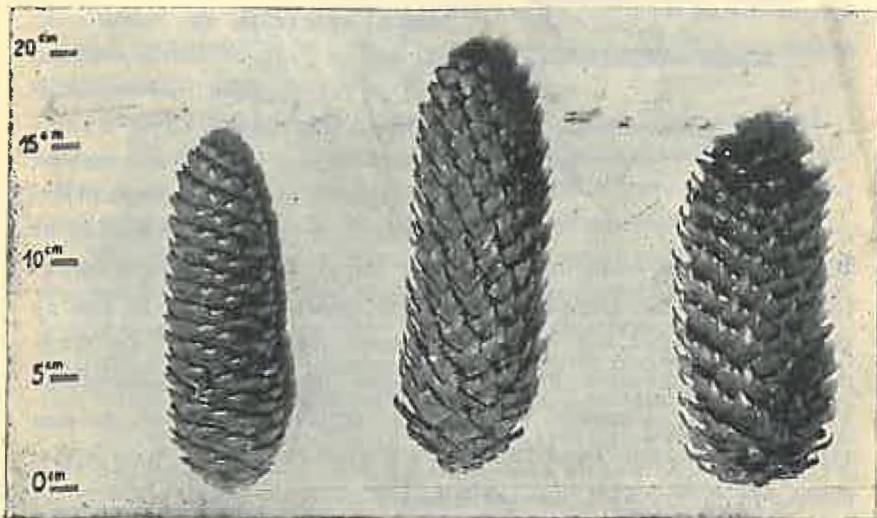

Fig. 2. Primele 2 conuri: imediat după recoltare; al 3-lea: după scutarea seminței în uscătorie.

oameni, din care jumătate sunt băieți sprinteni la urcatul în arbori, pot recolta câte 3 Hl. de cm. Conuri're se recoltează cu mâna sau cu instrumente tăioase :

a) Locuitorii folosesc un fel de cuțit construit de ei dintr'un vârf de coasă, fixat sub un unghi de 80° — 90° pe o prăjină subțire și uscată de molid, cu care taie grupele de conuri dela vârful ramurilor, fie urcat în arbore sau pe o scară (fig. 3 a). În Odorheiu cuțitul este dințat (fig. 3 b).

b) La sugestia cocolului Ciucsănmartin și Corund. Inspectoratul va folosi pe viitor un cuțit de forma alăturată, mai practic, prin faptul că atât prin împingere cât și tragere se pot tăia grupele de conuri dela vârful ramurilor (fig. 3 c). Acest cuțit cu tășuri duble se fixează la vârful unei prăjini.

c) În unele locuri se recoltează conurile cu mâna din arborii doborâți cu ocazia exploatării parchetelor.

În anii cu fructificație slabă când recoltatul se face anevoie și brațele de muncă sunt scumpe, se produc pagube arborilor, tăindu-le vârfurile cu conuri, lăsând un aspect neplăcut și pregătind tăierea acestor arbori cu toate că exploatarea nu este permisă. De aceea se recomandă cuțitele de mai sus spre a nu se întrebuița toponul.

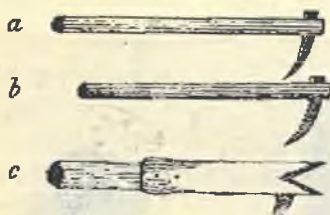

Fig. 3.

Conurile căzute pe jos se adună, se curăță de ramuri, se strâng în grămezi lângă drumuri sau peteci și apoi cu bonuri indicatoare dela agentul silvic se transportă în saci pe cai sau căruțe, la depozit, unde se sortează. Recoltarea se plătește totdeauna pe

Hl. iar primirea conurilor se face în lăzi de 1—2 Hl. cu o supraînălțime de 5 cm. Depozitarea cea mai practică se face în șuri cu pereții din leături sau coșare, indiferent de capacitate. Se recomandă și depozitarea în pod deasupra uscătoriei, pregătindu-se astfel conurile. Conurile verzi și cele recoltate pe ploaie se pun separat. În depozit, după trei luni, s'a găsit în mijlociu 4—9% mai mulți hectolitri decât s'au primit. Din probele făcute la cele 16 uscătorii în 1936, un Hl. conuri a cântărit 30—32 kg. (după cel puțin 10 zile dela recoltare). Într'un con dezvoltat normal se găsesc circa 300 semințe. Semințele dela vârful și baza conului sunt mai mici, mai rele, ele dând procentul de semințe seci. Această probă s'a făcut la 40 conuri luate din diferite locuri.

4) Cheltuelile cu recoltarea reprezintă elementul ce influențează cu 50—60% asupra costului, iar transportul cu 4—5%. De aceea se recomandă ca uscătoriile să fie aproape de locurile de recoltare și pe cât posibil conurile să se primească loco depozit.

În 1936 recoltarea a costat 18—22 lei, iar transportul 2—5 lei la Ha. În anii cu fructificații reduse costul recoltării se ridică până la 100%.

SEMINTELE FORESTIERE

de Ing. M. Radulescu

După un principiu, bine cunoscut, în economia forestieră, regenerarea pădurilor trebuie făcută pe cale naturală, ca să obținem arborete sănătoase, trainice și amestecate, din sămânța arborilor ce cresc de mii de ani într'o anumită regiune.

În asemenea situație e ușor de înțeles, că problema recoltării semințelor forestiere, n'ar avea nicio importanță pentru silvicultor.

Împrejurările cer însă, ca pădurile să dea produse lemnoase continuu și pe cât posibil în cantități egale dela an la an, pentru satisfacerea nevoilor societății. De aci concluzia, că și regenerarea pădurilor să fie continuă și nestingherită.

Arborii nu fructifică însă în fiecare an și peste tot locul în același fel. Și atunci pentru asigurarea permanenței tăerilor e necesar să se intervină ori de câte ori se simte nevoia pentru ajutarea regenerărilor naturale prin semănături sau plantații.

Masivele trebuie ameliorate apoi neconținut prin sporirea procentului de specii prețioase, indicate de stațiune și prin introducerea speciilor de amestec în vederea ridicării puterii de producțiune a solului și asigurarea procesului de curățire a trunchiurilor de ramuri din cea mai fragedă vârstă a arboretelor (hățiș).

În mod normal deci, silvicultorul e obligat să recolteze continuu și în cantitate suficientă semințe din toate speciile, ce cresc natural în pădurile sale.

În cazul economiei noastre forestiere, cu întinse suprafețe tăiate ras și neregenerate la munte, cu terenuri degradate, ce trebuie împădurite, cu arborete rărite și împoenite prin tăeri desordonate, pășunat și incendii, ce trebuie refăcute și cu exploatarea prin tăeri rase, ce trebuie regenerate artificial, problema recoltării semințelor forestiere, constituie și va constitui încă pentru mult timp de acum înainte, una dintre preocupările cele mai de seamă ale serviciului nostru silvic.

Începând cu anul 1924, e drept că s'a lucrat foarte mult în această privință. De unde în trecut semințele se cumpărau în cea mai mare parte din străinătate, dela această dată ele s'au cules în țară în cantități din ce în ce mai mari și în condițiuni tehnice

din ce în ce mai bune. Odată cu aceasta s'au obicinuit și locuitorii din vecinătatea pădurilor cu lucrările de recoltare, iar sumele, ce se cheltuiesc în acest scop, rămân în țară.

Pentru soluționarea definitivă a acestei probleme fundamentale din economia noastră forestieră, e necesar să se stăruiească ca să împlinim cât mai grabnic următoarele cerințe, impuse de știința silvică :

1. Fiecare ocol silvic să-și culeagă singur semințele, de care va avea nevoie. Pe această cale se rezolvă în mod fericit problema provenienței seminței (să se culeagă semințele din regiunea în care se seamănă sau se plantează), se economisesc cheltuielile de transport, se evită împărțirea răspunderilor în caz de nereușita lucrărilor de regenerare și cea ce e mai important, avem întotdeauna la îndemână semințe proaspete, și cu procent mare de germinație.

2. Să se culeagă semințe și în anii cu fructificație parțială, ca să asigurăm mersul regenerărilor și implicit al tăerilor. În special e de recomandat acest lucru la stejar, care fructifică la intervale lungi și ai cărui pueți nu suportă decât foarte scurt timp acoperișul (1—2 ani) și pier.

3. Semințele speciilor, la care durata germinației e scurtă, sau se păstrează greu peste iarnă (brad, stejar), ori răsar abia în al doilea an după ce au fost semănate primăvara (frasin, tei, acerinee, carpen) să se semene din toamnă imediat după cules. Prin aceasta scăpăm de grija lucrărilor de păstrare pe timp de iarnă și ne asigurăm și un procent mare de reușită a semănăturilor.

În ce privește speciile ce cresc în țara noastră, grija cea mai mare trebuie pusă la recoltarea ghindei¹⁾ — ca să refacem cât mai curând pădurile de stejar, întrucât fiind așezate în regiuni accesibile și având lemn prețios, aceste păduri au fost așa de mult brăcuite, încât stejarul în multe din ele a fost împușinat până la dispariție.

Stejarului va trebui să i se dea apoi multe din locurile, ce i-au fost răpite în trecut prin defrișare în lunca râurilor și pe

1) În toamna anului 1934 s'a recoltat peste 50.000 hl. ghindă din pădurile noastre de stejar.

coastele degradate, bine înțeles după ce terenurile vor fi fost în prealabil ameliorate.

Se pune apoi tot mai stăruitor problema introducerii stejarului pedunculat în zona inundabilă a Dunării, unde găsește condițiuni excelente de vegetație.

În al doilea rând, ocoalele să-și recolteze în cantitate din ce în ce mai mare sămânța de brad, pentru sămănături sub masiv în zona superioară a pădurilor de fag și zona inferioară a pădurilor de molift. Lucrarea e impusă de mărirea rentabilității pădurilor de fag și sporirea rezistenței masivelor de molift în contra vânturilor.

Așteptând să se trimeată sămânță numai din „altă parte”, amânăm procesul înobilării pădurilor noastre cu brad. Într'adevăr sămânța trimisă din altă parte sosește de multe ori târziu, când pământul e înghețat și nu se mai poate semăna decât primăvara, ce vine, când procentul de germinație este redus la mai puțin de jumătate față de toamnă.

Moliftul să fie cules pe cât posibil din regiunea în care se seamănă și de fiecare ocol în parte.

Având în vedere greutățile mari din trecut (tăeri în crâng simplu la vârste înaintate, pășunat și incendii) pădurile noastre de câmpie și deal au arboretele rărite și lipsite de speciile de amestec. În consecință se impune ca în minimum de timp să le mărim consistența și să le adăugăm speciile indicate de stațiune. Cu alte cuvinte trebuesc culese semințe din speciile de amestec, spre a fi semănate sub masiv.

În pădurile de rășinoase dela altitudini mari să se introducă cu orice preț în amestec lăricele iar spre golul de munte zămburul (Pinus cembra). De aceia trebuie să ne organizăm temeinic ca să culegem semințe suficiente și din aceste două specii nobile de munți înalți, ce cresc spontan în Carpații noștri.

Ca programul de recoltarea semințelor forestiere să fie cât mai bine executat, e necesar ca personalul silvic inferior să fie instruit, iar pădurarilor și brigadierilor, cari se vor fi distins în aceste lucrări, să li se dea premii de muncă, întrucât din experiențele de până acum în țara noastră, dau rezultate excelente.

RECOLTAREA SEMINTELOR FORESTIERE IN DOBROGEA

de Ing. Alex. Chirişescu

Dobrogea comportă, din punct de vedere forestier, o sumă de probleme, a căror soluţionare trebuie urmărită intens şi continuu.

Aceasta cu atât mai mult că, poate spre deosebire de alte ţinuturi ale ţării, conservarea şi ameliorarea pădurilor Dobrogei constituie un factor cu mai adâncă influenţă asupra vieţii omeneşti.

În adevăr, este uşor de constatat că, în Dobrogea, satele depărtate de păduri sunt cele, mai înapoiate din punct de vedere economic şi social, iar civilizaţia rurală, cea mai înfloritoare, o găsim în regiunile mai bogate în acest dar al naturii.

Pe de altă parte s'a observat nu numai că secetele sunt aproape permanente în regiunile neîmpădurite, sau despădurite, dar chiar că, prin despăduririle masive, din decursul timpurilor, s'a ajuns să se scoboare nivelul apelor freatice, aşa că nu rare sunt localităţile în cari apa trebuie scoasă dela 60—80 m. adâncime.

Se vorbeşte chiar de sate dispărute, locuitorii trebuind să le părăsească din lipsa apei.

Pădurile bine conservate şi ameliorate, constituiesc pentru Dobrogea nu numai semnul civilizaţiei româneşti, dar chiar elementul natural, care face posibilă dăinuirea vieţii omeneşti, în acest ţinut.

Aşa fiind, e foarte îndreptăţită grija, pe care aduc-o silvică şi conducătorii înţelepţi o îndreaptă către aceste păduri.

Ca rezultat al condiţiunilor staţionale, destul de aspre, în cari cresc pădurile din Dobrogea, precum şi ca urmare a unor stări istorice, sociale şi active, destul de vitrege, prin cari au trecut aceste păduri, starea lor actuală nu este ideală, din punct de vedere al economiei silvice, aşa că sunt necesare lucrări de ridicarea valorii solului, prin împăduriri, precum şi lucrări de ridicarea valorii arboretelor, prin: ajutorarea regenerării naturale sub formă de complectări, inobilarea compoziţiei masivelor, sporirea consistenţei şi creşterii acelor arborete.

Astfel, în ce priveşte lucrările zise de împăduriri, sunt de efectuat:

— Împăduriri de poeni şi goluri pe 8000 ha.

— Impăduriri de terenuri degradate (coaste cu sol superficial, terenuri mult inundabile, în regiunea Dunării, nisipuri marine în Delta și mlaștini) în suprafață de 7600 ha.

— Arborete degradate prin pășunat, ce trebuiesc refăcute, pe suprafața de 4400 ha.

— Complectarea regenerării naturale, pe suprafața de 300 ha.

— Lucrări de inobilarea compoziției masivelor de tei și carpin, pe suprafața de 4400 ha.

Aceste lucrări se efortuează în cadrul unui program decenal și a programelor anuale.

Majoritatea acestor lucrări se execută prin plantațiuni, cu excepția lucrărilor de inobilarea cu stejar, a masivelor, cari se execută prin semănături cu ghindă, în cuiburi, sub masiv.

Oricare ar fi însă metoda de lucru, nu s'a putut păși la realizare înainte de a se organiza chestiunea recoltării semințelor, în lipsa cărora, orice efort și orice mijloace financiare s'ar pune la dispoziție, nu pot da nici un efect.

În acest scop, s'a fixat, pentru fiecare ocol silvic, natura și cantitatea lucrărilor de efectuat, în total și anual, iar în raport cu acest program, s'au determinat numărul de pueți, ce trebuie să producă anual.

Apoi s'a fixat suprafața ce trebuie semănată anual în pepiniere pentru a produce acei pueți, proporția relativă a speciilor și cantitățile de semințe necesare anual, din fiecare specie.

S'a avut în vedere a se urmări, principial, ca, în lucrările de împădurirea golurilor și poenilor, să se tindă la folosirea speciilor autochtone: stejar, frasin, acerinee, pentru motivul că se obține arborete definitive.

Pentru cazurile, destul de dese, când unele din aceste specii nu s'au putut recolta în cantitate suficientă, din lipsa fructificației, s'a admis a se folosi salcâmul, pe cât posibil și de preferință în amestec cu alte specii, dar nu în soluri contra indicate.

Astfel, în anii când fructifică și stejarul, împreună cu celelalte specii, este necesar a se recolta: 2000 hl. ghindă, 4000 kg. acerinee, 4000 kg. frasin, 1200 kg. ulm, 2700 kg. salcâm, 700 kg. glădiță, 500 kg. tei, 3000 kg. nuc, 2000 kg. diverse alte foioase și 1500 kg. arbuști.

Din nefericire, anii de ghindă abundentă sunt destul de rari

(la 6—8 ani, ultimul a fost în 1934) și nici chiar frasinul nu fructifică abundant în toți anii, așa că, pentru acoperirea deficitului care ar fi rezultat în suprafețele de semănat anual în pepiniere, a trebuit să recurgem și la alte specii, în primul rând salcâmul.

Pe viitor, pentru acoperirea deficitului în specii de amestec (acerineele) va trebui să recurgem în mai mare măsură la tei, mai ales pentru amestecul cu salcâm; această specie prețioasă și cu creștere rapidă, are dezavantajul că nu umbrește solul.

În prezent, și în raport cu fructificația existentă, Direcția Silvică Constanța își recoltează singură semințele necesare, reușind chiar a trimite și altor Direcțiuni.

Fiindcă, nu fiecare ocol își poate recolta singur semințele de care are nevoie, au fost totdeauna necesare importante mișcări de semințe, în special dela ocoalele din Nordul Dobrogi (Niculițel, Cerna, Măcin, Tulcea, Babadag) mai bogate în semințe, către cele din Sud.

Această operațiune, a recoltării și distribuirii semințelor (e vorba de cele cari se coc toamna), pentru a da bune rezultate, adică pentru a asigura primirea semințelor într'un moment care să permită și semănarea lor din toamnă, sau cel puțin stratificarea în nisip umed cel mai târziu până la finele lui Noembrie, (căci mai târziu n'ar sta suficient timp la stratificare) a fost nevoie să fie organizată într'un mod special.

Anume, să nu se mai dea ordine generale de recoltare și de comunicarea cantităților disponibile sau în deficit, pentru ca abia apoi să se facă repartizarea.

Această procedare nu dă bune rezultate, pentru motivul că, oricât s'ar insista, complicația serviciului la ocoale și preocupările multiple ale șefului de ocol, adăogate la timpul relativ scurt, între recoltare și semănare, nu permit obținerea la timp, a datelor necesare, pe baza cărora să se facă repartizarea.

Este deci nevoie ca Șeful Culturii Pădurilor, în luna Septembrie, pe baza informațiilor personale asupra fructificației și pe baza cunoștințelor sale asupra capacității de recoltare a fiecărei unități, să dea dintru început, ordine precise, fiecărei unități, în cari să precizeze pentru fiecare specie, sau grup de specii: cantitatea ce va recolta, cantitatea pe care o va semăna în pepinierele sale și suprafața, cantitatea pe care o va expedia și cui a-

nume, cantitatea pe care o va primi și dela cine anume și cantitatea pe care o va păstra în depozit, până la noui dispozițiuni.

Am constatat că această procedare dă cele mai bune rezultate, cari se pot considera bune chiar și în cazul când numai jumătate din prevederile inițiale ar fi realizate.

În asemenea cazuri, după cum am arătat, se pot lua ulterior măsuri de complectarea deficitului în specii autochtone, prin recoltări de semințe de salcâm sau prin repartizarea eventualelor cantități de specii autochtone aflate în depozite.

Aci e locul să relevăm că, în special pentru semințele de frasin, este bine să se facă rezerve și pentru anul următor, care poate da un deficit.

Astfel, în această Direcțiune, aproape totalitatea necesităților în semințe de frasin, din toamna 1936, când fructificația a fost redusă, am acoperit-o din rezervele anume strânse, în anul 1935.

În această chestiune trebuie relevat meritul d-lor șefi ai ocoalelor Cerna (Ing. Victor Munteanu) și Niculițel (Ing. G. Petcu), cari au recoltat cele mai mari cantități de semințe de specii prețioase și cu cele mai mici prețuri.

În ce privește semințele cari se coc și se recoltează în timpul verii (*Prunus Mahaleb*, *Cerasus avium*, *Morus*, etc.) este suficient a se da, la timpul oportun (în Mai), numai dispozițiuni precise de recoltare, și de comunicarea cantităților recoltate (până la 1 Septembrie), fiind posibilă distribuirea lor ulterioară, în condițiuni cari să asigure primirea până la 15 Octombrie.

În fine, ultimul moment al distribuirii semințelor, între ocoale, este începutul lunii Martie, ceia ce aduce obligativitatea, pentru șeful fiecărui ocol, să comunice Direcțiunii, până la 15 Februarie, deficitul sau surplusul de semințe, în raport cu programul propriu.

În ce privește tehnica recoltării, se obține un mare randament prin urcarea în arbori, până la oarecare înălțime, de unde se taie mici crenguțe cu semințe, prin ajutorul foarfecilor de pomi (fixate în vârful unei prăjini, și manipulate cu o sfoară) sau cu ajutorul unor cosoare speciale (cuțite încovoiate, bine ascuțite, fixate în vârful unei prăjini). Se pot astfel recolta semințele de frasin, jugastru, arțar, paltin, glădiță, salcâm, etc.

Se strâng de pe jos, după căderea lor, pe locul mai dinainte curățat, semințele de ghindă, tei, nuc, castan, etc.

În fine, foarte ușor se culeg semințele din arborii doborâți în parchetele ce se taie.

Ori cum s'ar culege, se iau măsuri ca, înainte de predare, sămânța să fie curățată de coade, crenguțe, etc. prin batere în saci, scuturare, dare la ciur, sau oricare alte mijloace.

Deasemenea, se îndepărtează corpii străini: bulgări, pietriș, pământ, sămânță atacată, sămânța seacă.

În ce privește organizarea muncii, este nevoie a se însărcina, la fiecare ocol, cei mai de nădejde brigadieri și pădurari (de altfel tot personalul trebuie educat în acest sens) cari să formeze echipe, să le conducă la locurile unde din timp au identificat existența celei mai abundente fructificații, să controleze și să ia în primire sămânța.

Șeful ocolului, deasemenea, intervine pentru a stimula și a forța executarea dispozițiilor, iar aceste dispozițiuni, spre a deveni obligatorii, este absolut necesar să fie bazate pe cunoașterea situației reale, în ce privește gradul fructificației, locurile și posibilitățile de recoltare, căci nu totdeauna personalul subaltern furnizează informațiuni exacte.

Este cu deosebire recomandabil a se recurge la orice sistem activ, care să asigure recoltarea la timp și în mare cantitate și eftenirea lucrării.

De exemplu, se pot ceda, în schimb, (și după normele serviciului) produse ale pădurilor cu deosebire cerute de populație, a căror valoare, bine înțeles, șeful ocolului o va achita, pentru bună regulă, din fondurile bugetare.

S'a reușit a se aduna multe semințe cu școlarii, conduși de pădurari și de d-nii învățători, iar școala a primit, în schimb, lemne pentru încălzit sau bani pentru materialul didactic, ori pentru ajutorarea copiilor săraci.

În asemenea cazuri este necesar a se da, o parte din plată și direct copiilor, ca o răsplată convenită pentru munca lor.

În fine, în cazul anilor „de ghindă”, este necesar să se facă o adevărată mobilizare, a tuturor mijloacelor de realizare: personal, organizarea muncii, a mișcării semințelor între ocoale, mijloace financiare la timp, controlul și forțarea la maximum a recol-

tării, urmând a se face imediat, atât semănături la locul definitiv, în terenuri goale și sub masiv, cât și semănături de ghindă în pepiniere, pentru a avea pueți cel puțin câțiva ani următori, când fructificația va fi mai redusă.

CONTRIBUȚIUNI ASUPRA RECOLTĂRII SEMINTELOR FORESTIERE LA GRANIȚA DE VEST A ȚĂRII

de Ing. subinspector Ioan N. Diconescu
Șeful Culturii Pădurilor
Direcțiunea Arad.

Revista Pădurilor, pe Maiu a. c., va da publicității științe cu privire la semințele forestiere. Subiectul în sine cuprinde într'un tot lucrările de recoltarea, conservarea, verificarea și mai departe comercializarea semințelor, capitole cu material destul de vast ce nu se poate reda decât în treacăt în 2—3 pagini ale revistei.

A recolta sămânță de bună calitate înseamnă a ne imagina viitorul arboret cu calitățile tehnice corespunzătoare așteptărilor noastre. Și ca să desăvârșim aceasta trebuie să cunoaștem bine pădurea.

Cum sămânța întrunește calitățile și defectele predecesorilor se impune ca să alegem exemplarele cele mai sănătoase, drepte ca lumânarea, cu trunchi spălat de crăci, cu creșteri viguroase, cu un cuvânt așa zișii semnificativi ideali. Identificarea lor pe teren e de dorit a se face de către șeful de ocol sau subalterni — cunoscători — prin încercuirea cu un brâu colorat alb sau roșu. Insușirea aceasta și-o păstrează acești arbori până la exploatare, dacă se face la o revoluție mai mică, sau numai până la o anumită vârstă, când calitatea semințelor încetează de a mai corespunde cerințelor.

Procedeu cu încercuirea arborilor s'a practicat la *Quercus pedunculata* varietas *tardiflora*, spre deosebire de cel precoce și-l găsim recomandabil și expeditiv și pentru alte esențe.

Merită să fie încercuiți arborii, care la vârste egale, de aceeași esență, ating diametre aproape duble — din aceștia să se culeagă semințe fiind de o rasă mai bună. În trecut s'au făcut mari greșeli pentrucă s'a adus ghindă de *Quercus pedunculata* din alte

părți fără a se identifica și s'a introdus în regiuni cuvenite cerului și gârniței.

Toate arboretele create în condițiuni de climă și sol diferite tipului de pădure corespunzător speciei respective, tănjesc. (Ocolul Lipova, Dorgoș, Valea Mare, cu arborete de *Quercus pedunculata*).

Constatăm cu durere abia după 20—30 ani ce efect a avut o lipsă de studiu a seminței, că nu s'a dat atenție asupra identificării seminței și s'a pricinuit prin aceasta o pagubă enormă pentru avuția țării.

Greșală de neertat care pe viitor trebuie să fie evitată.

S'au creat totuși și lucruri bune. În anii lipsiți de fructificație și față de suprafața mare de împădurit s'a adus din Slavonia pentru ocoalele de câmp din lunca Mureșului, Iuliu Moldovan și Pecica, ghindă de *Quercus pedunculata* varietas *tardiflora*. Arboretele de stejar pedunculat târziu, azi de 20—30 ani, sunt foarte frumoase cu creșteri mai mari ca ale celui precoce cu trunchiuri drepte și legate fiindcă intră în vegetație cu 2—3 săptămâni mai târziu, decât cel precoce, căci e ferit de gerurile târzii.

Se cere ocoalelor cu stejar târziu să recolteze ghinda acestora — ca pe aur — să n'o amestece cu cel precoce.

Stejarul târziu fiind cunoscut numai în partea de Vest a țării merită să fie cultivat și în restul țării, pe lunci, în soluri de aluviuni vechi și noi. Cu expediția acestui soi de ghindă ocoalele să emită și un certificat de origină al seminței și rezultatul instalării arboretului să fie confirmat cu timpul.

Înaintașii noștri au fost conduși de principiul recoltării numai a semințelor de esențe principale și crearea arboretelor pure. Dovada o fac arboretele pure de 20—40 ani de stejar și frasin, dela Ocoalele Buziaș, Casa Verde, Iuliu Moldovan, Pecica, Dorgoș, Lipova și Valea Mare, care nu sunt sănătoase și n'au viitor.

Începând din anul 1933 noi orizonturi s'au deschis și pentru recoltarea semințelor. Teza arboretelor pure a încetat de a mai ființa și a intrat în preocupările silviculturilor recoltarea semințelor din toți arborii de esențe principale și secundare, precum și de

arbuști și subarbuști, ce în mod natural intră în compoziția arboretelor.

Aportul Direcției Arad dela 1933 și până în prezent se cifrează la recoltarea a :

8000 kg. molid, 620 hl. gorun, 4230 hl. pedunculat, 1280 hl. gărniță, 250 kg. acerinee, 10.000 kg. frasin, 3500 kg. salcâm, 140 kg. carpin, 350 kg. alun și 15.000 kg. diverse esențe secundare arbuști și subarbuști.

Recoltarea s'a făcut în raport cu gradul de fructificație, cu nevoile locale și cererile din afară ale Direcției.

Nouile vederi pentru crearea arboretelor amestecate — e o notă nouă — și acestea au impus recoltarea semințelor de tot soiul.

Părea cu totul miraculos, chiar unora dintre silvicultori, recoltarea cerului și crearea pepinierelor de cer. După cum s'ar crede cu totul banal să recoltezi jir de fag și să-l semeni direct în pădure. Deasemenea să ai pepiniere de hectare, în care să semeni și să recoltezi pueți de acerinee, alun, sânger, lemn căinesc, salbă moale, etc.

Recoltarea și însămânțarea acestora intră azi în rândul lucrărilor curente și sunt bine înrădăcinate în preocupările ocoalelor silvice.

Pentru viitor se cere să evităm greșelile trecutului. Problema recoltării semințelor trebuie studiată pe toate fețele cu mult interes. Să căutăm a prinde anii de fructificație aprovizionându-ne cu material necesar semănăturilor directe și în pepiniere, pentru producerea pueților până la alt an de fructificație.

Pentru partea de Vest a țării periodicitatea de fructificație a principalelor esențe are loc :

Pentru gorun la 5—6 ani, în trecut a fructificat în 1926, 1931, 1936. Cea din 1936 a fost compromisă de un ger târziu.

Pentru pedunculat a fost în câte doi ani succesivi, repetându-se la câte 3 ani. A fructificat în 1926, 1927 — 1930, 1931 — 1934, 1935. Anul 1937 e scadent fructificației.

Gărnița ușurează gradul de fructificație și periodicitatea gorunului.

Cerul fructifică mai des și abundent aproape anual.

Frasinul a fructificat anual cu excepția lui 1933, cel mai rău an dela 1924 și până în prezent.

În 1933 s'a recoltat numai salcâm și glădiță.

Molidul a fructificat abundent în 1936 asigurând un stoc suficient pe 4—5 ani.

Sămânța livrată altei unități să fie însoțită cu date asupra originii, calității, vechimei.

Direcția Arad a livrat mult frasin Direcțiilor din Basarabia și Dobrogea. E de urmărit dacă sămânța de frasin american și cea de excelsior au fost instalate la locul lor.

Paralel cu recoltarea semințelor de mai sus și a celor secundare, arbuști și subarbuști, trebuie să ne preocupe și recoltarea semințelor exotice. Din fericire parcul Bazoș, de lângă Timișoara, proprietatea Cassei pădurilor statului, are peste 200 de specii, din care s'ar putea satisface multe cereri din țară și ne-ar scăpa de birul plătit peste graniță. E necesar însă ca recoltarea exoticelor aci să fie bine studiată și bine organizată.

*

Ocoalele ar trebui să fie prevăzute cu germinatoare, neadmițându-se semănarea fără a cunoaște procentul germinației.

Deasemenea să se dea publicității în cărți, broșuri, reviste, material cu privire la recoltarea, păstrarea, pregătirea seminței, punerea ei la forțat.

Strângerea materialului la un loc din articole izolate ale colegilor cu experiență, dă prilej de consultare ușoară și imediată celor mai puțin inițiați.

Forslsaaŋgul.

Les semences forestières.

Le problème des semences forestières est pour l'économie forestière roumaine un des plus importants, car le domaine boisé du pays présente chaque année, d'une part, une certaine surface à régénérer à la suite des exploitations à blanc-étoc, et d'autre part, une étendue appréciable de peuplements dégradés, à refaire.

Pour en faire face et tenant compte du principe biologique, les Administrations forestières d'Etat ont engagé une grande et soutenue action de cueillette de semences sur tout le territoire du pays.

Les réponses reçues à l'enquête ouverte par notre revue, concernant ce sujet, nous montrent l'ampleur de l'action entreprise, spécialement dans la région occupée par les essences résineuses.

Les deux premiers articles se rapportent aux mesures à prendre contre les insectes forestiers, qui peuvent réduire de beaucoup la quantité des semences des arbres. Ainsi, le premier article nous attire l'attention sur le mycrolepidoptère *Laspeyresia strobllella* L. qui détruit les cônes d'épicéa. Le deuxième nous indique les mesures à prendre contre certains insectes et animaux qui attaquent les semences encore non cueillies, celles en dépôt ou celles déjà semées en pépinière.

La cueillette, manipulation, séchage, sélection, conservation, emballage et transport des semences constituent les sujets des autres sept articles. Mrs. Brejcan, Silian et Dimitresco s'occupent surtout de l'épicéa, en nous donnant beaucoup de renseignements extrêmement utiles. Mrs. Rădulesco et Magdaş s'attachent au problème des glands de chêne et de la semence du sapin blanc.

Mrs. Chirijesco et Diaconesco nous renseignent sur l'organisation de la cueillette l'un en Dobrogea et l'autre à la frontière d'Ouest. Le dernier nous attire l'attention sur les glands du chêne pédonculé var. *tardiflora*, une espèce qui présente une belle croissance, des fûts droits et bien élagués.

I N S E M N Ă R I

ACTUALITĂȚI ECONOMICE-FORESTIERE.

de HORIA MANOLE

Pe timpul crizei generale, de biblice proporții, dintre 1930-34, arătam, în câteva expuneri, că este păcat de pădurile care se exploatează, năruindu-se lemnul, fără nici un fel de profit și că e mult mai bine (arătam atunci) să se restrângă exploatarea până la refuz. Au fost unele întreprinderi care au înțeles sensul arătatelor și au închis fabricile, economisind — totodată — posibilitățile, pentru timpuri mai bune.

Aceste timpuri — se pare — au început să mijiască, însă destul de timid.

Este adevărat, că atât țările importatoare de lemn, cât și consumul intern și-au sporit cererile, în raport cu nevoile actuale ale consumului respectiv.

Implicit s'a produs un reviriment și în domeniul prețurilor, care s'a urcat — față de acelea din Februarie 1936 — cu 40%, în mijlociu.

Dacă vomm repera, însă, prețurile actuale ale lemnului, la prețul altor produse (precum grâu, petrol, aur) vom vedea că suntem, încă, departe de a realiza, pe materia lemn, valoarea corelativă (cu a altor produse).

Prețul aurului s'a dublat (în târgul liber) față de valoarea pe care o reprezenta în urmă cu trei ani. Prețul grăului, dela 25.000 lei vagonul a trecut de 50.000 lei, actualmente. Țițeiul, dela 4.800 lei vagonul a ajuns la 10.5000 lei. Deci mai mult ca dublu. Media prețului, pentru lemnele de foc reprezintă circa 3.500 lei vagonul de 10 tone, ab stația de încărcare, față de

2.300 lei. în timpul anilor de criză. Așa dar, o creștere de 50%, nu de 100%, ca la celelalte produse amintite. Cheresteaua de brad molift, a ajuns la o medie de 1150 lei m. c. ab stația de încărcare, față de 650 cât era pe timpul anilor de criză. Deci, sporirea prețului nu este nici de 50%. După atâția ani de încercări nebănuite, pe terenul economiei forestiere, este just, ca valorile bănești pentru lemn să acuze creșteri cu mult mai mari, decât acelea înregistrate. Adevărata valoare actuală a unui vagon de 10 tone, lemn de foc fag, ab stația de încărcare trebuie să fie în jurul a 4.200 lei (după distanța de transport, până la centrele de consum).

Prețul de azi al cherestelii de brad-molift, după calități și dimensiuni, trebuie să fie cuprins între 1200—1800 lei m. c. ab stația de expediere. Când se va ajunge la aceste realizări, abia atunci se va putea susține, că prețul lemnului este în raport cu al celorlalte, produse (aur, petrol, grâu). Am aliniat aurul, petrolul, grâul și lemnul pe o singură categorie de produse indispensabile, atât în timp de pace, cât și în timp de război. Acestea constituie o grupă de bunuri ce pot fi schimbate, în comerțul exterior, cu alte bunuri, pe care nu le posedăm, dar de care avem strictă trebuință. În alte țări, capitolul de bunuri naționale — constituind obiecte de schimb — este constituit din alte elemente (în Germania, de ex.: fierul, chimicalele, cărbunele, etc.).

Să nădăjduim, deci, că odată cu sosirea primăverii, vom înregistra și pentru lemn, acest oropsit produs al solului românesc, valoarea reală, pe care o merită.

C R O N I C A

AMINTIRI DELA PROFESORUL HUFFEL

În preziua deschiderii primei adunări generale din al doilea semicentener al Societății noastre, ca Români, nu putem trece cu vederea că trăim în vremuri în care furtuni mari se pot abate asupra Trunchiului nostru național și când, poate niciodată ca acum, ochii noștri n'au fost mai ațintiți spre marea noastră prietenă și aliata Franța, sub egida căreia s'a format toată elita intelectuală a țării noastre și majoritatea spiritelor cari au condus destinele României.

De aceea, socotesc că ar putea interesa pe cititorii Revistei Pădurilor, dacă voi expune, cât mai pe scurt posibil, impresiile unui om de știință francez, mare prieten al silvicultorilor români și unul din cei mai vechi membri ai Societății noastre.

În anul 1931, lucram la stațiunea de cercetări forestiere din Nancy. Făcusem cunoștința marelui profesor francez Huffel cel care fusese chemat oficial în România în anul 1888, ca consilier tehnic silvic și care tot timpul cât a stat la noi, se onora ca să se intituleze „au Service du Gouvernement roumain”. Tot în 1888 Huffel fusese proclamat membru de onoare al Societății „Progresul Silvic”.

A doua zi, după ce i-am făcut cunoștința, am găsit pe biroul meu de lucru, numărul din Iulie 1927 al Revistei franceze „Revue de Eaux et Forêts” cu o amabilă dedicație și o foaie îndoită în dreptul unui articol, semnat de el și intitulat: „Mișcarea forestieră în străinătate. România”.

Iată cum începe Huffel primul capitol intitulat: *La grande Roumanie*:

„În cursul anului 1888 (deci 2 ani după înființarea Societății noastre), mă găseam în serviciul Guvernului Român. Străbă-

team frumoasele păduri de brad și fag, după versantul sudic al Carpaților, la izvorul Dâmboviței, care udă Bucureștiul, și despre care proverbul român ne asigură că apa ei este așa de dulce, că cel care va fi gustat odată nu se va mai duce... Pot să spun că proverbul s'a verificat în ceea ce mă privește: amintirea și dragostea mea au rămas credincioase acestei frumoase țări, în care am trăit mai mult de un an din tinerețea mea.

Ajunsesem pe creasta munților, unde la 2.500 m. de altitudine, călcasem prin zăpada de Iulie și de unde contemplam în vale, pământul Transilvaniei, locuit de oameni din acelaș neam românesc, pe atunci sub dominația ungară. Pe urmă, am coborât pînă la orașelul unde-și avea reședința șeful Ocolului silvic local. Acesta făcuse colegului francez onoarea de a-l invita acasă la el. Șeful de ocol avea un copil drăgălaș, de șase sau șapte ani, căruia eu îi desmierdam perii buclăți.

Părintele lui, ca un bun român, credincios amintirilor legiunilor lui Traian, care au colonizat acel pământ, dăduse copilului numele de Aurel.

Vorbeam cu toții de Transilvania, de frații români de sub jugul nemților și fugeam cu gândul la Alsacia mea îndepărtată...

Micuțul Aurel, care ședea pe genunchii mei, văzându-mă gânditor îmi zice: Când voi fi mare mă voi duce cu un steag român la Brașov, (orașul vecni din Transilvania) și voi isgoni de acolo pe Unguri! (J'en chasserai les Hongrois!).

Micuțul Aurel a fost un bun profet. Astăzi Transilvania face parte din România Mare, ca și Bucovina alt ținut românesc, pe care-l stăpâneau Austriacii și Basarabia pe care o stăpâneau Rușii...."

În capitolele următoare, Huffel vorbește despre cifra la care s'a ridicat întinderea pădurilor noastre după războiu, face o analiză a statisticei noastre forestiere publicată de tânărul și meritosul nostru coleg dl. Ilie Dumitrescu, vorbește cu o precizie uimitoare de fazele prin care a trecut organizarea învățământului nostru silvic, și își termină studiul cu niște caracterizări impresionante prinse din fizionomia și istoricul Progresului Silvic, în care spune el că se consideră ca „un des membres les plus anciens de la Société qui me fit l'honneur de me recevoir à titre étranger en 1888”.

Dacă nu abuzez prea mult de răbdarea cititorilor îi rog să-mi

permiță să reproduc și câteva crâmpes din pasagiile în care Huffel sintetiza pe fiecare din foști noștri Președinți. Le reproduc în franțuzetșe ca să nu alterez cu nimic sinceritatea lor:

Vorbind despre *C a l i n d e r u* spune :

„Kalindero était un juriste, docteur en droit de notre Sorbonne. Administrateur du Domaine de la Couronne, membre de l'Académie roumaine, conseiller à la Cour suprême de Justice, etc.

La Société ne se développa que lentement sous sa direction...

Kalindero ne cessait de répéter que le „Progresul Silvic” est une société savante qui ne doit s'occuper que de l'intérêt de la science appliquée aux forêts, et non pas de celui des officiers forestiers.

Vorbind despre *A. I. C o n s t a n t i n e s c u*, spune :

Son successeur, A. Constantinesco („homme de bien”), préside la Société de 1913 à 1926. C'était un juriste, il avait fait ses études en France où il obtient le grade de docteur.

Constantinesco était resté un ami de la France. Lorsque se posa la grave question de l'attitude à prendre par la Roumanie dans la grande guerre, il prit énergiquement parti pour l'intervention à côté de la France et de ses Alliés.

Vorbind despre *M. T â n ă s e s c u* spune :

L'hôtel du „Progresul Silvic” fut inauguré officiellement le 20 juin dernier, en même temps que s'y tenait le 37-e Congrès des „ingénieurs forestiers” roumains. Ce fut, comme on peut penser, une grande et belle fête, à laquelle assistèrent le roi, le patriarche de Roumanie, le ministre de l'Agriculture et plus de 200 officiers forestiers. On tint de nombreux discours, parmi lesquels je distingue celui de notre camarade et ami Michel Tanasesco qui s'était occupé avec beaucoup de zèle et de dévouement de la construction si heureusement achevée. J'extraits de ce discours éloquent de Tanasesco quelques renseignements intéressants *).

În fine, vorbind despre *Revista P ă d u r i l o r*, spune că : L'organe de la Société est l'excellente *Revista P ă d u r i l o r*” qui, bien qu'agée de trente-huit ans seulement, est bien con-

*) Codrul frate cu Românul
De secure se tot pleacă
Și izvoarele-i seacă».

nue dans le monde forestier et tient un rang distingué parmi les périodiques spéciaux.

Iată pe ce fond, de comunitate de sentimente și de sinceră prietenie, se proiectează, în timp, gestul D-lui Ministru al Agriculturii și Domeniilor, când în anul Semicentenarului Societății, a dat decizie ca Consiliul Technic al pădurilor să-și dea avizul spre a se da numele ilustrului forestier francez, unuia din ocoalele noastre silvice, ocol care să reprezinte un model de știință silvică aplicată, dela care să se inspire generațiile viitoare.

de Ing. Consilier silvic D. DRAMBĂ

ODATA CU PRIMAVARA

Serbarea arborelui.

Ideia americanului J. Morton Sterling și-a croit încet încet drum sigur și în țara noastră. Pornită întâiu prin circularele lui Haret (scie unedva d-l Drăcea) și prin manifestări timide și dezorientate acum trei decenii și mai bine, această serbare, reluată și extinsă treptat prin munca metodică, tăcută și dărză — mai bine de un deceniu, a corpului silvic, — sărbătoarea arborelui se face azi — pe întrecute — de toate autoritățile, răspândindu-se «ca un frumos cântec popular».

Și anul acesta ea s'a săvârșit în toate unghiurile țării. Un bilanț general și precis al ei, îmi este imposibil să fac, pe lângă faptul că nu ar cădea în sarcina mea. Vom remarca doar trei manifestări de acest fel.

Mai întâiu acțiunea din ce în ce mai susținută a străjerilor de pretutindenii, având în frunte pe Măria Sa Mihai, Marele Voevod de Alba-Iulia, care, ca și anul precedent, a plantat cu străjerii din București, o porțiune în pădurea Puscicul. Cât pentru cei din restul țării, dintr'un articol publicat în ziarul «Curentul» cu data de 2 Mai a. c., aflăm că s'au făcut o seamă de lucrări de ispravă.

În al doilea rând, amintim serbarea devenită tradițională a Societății elevilor dela secția silvică a Școlii Politehnice din București, ale cărei străduințe au fost diminuate anul acesta de un timp cu totul defavorabil.

În al treilea rând se cade să remarcăm acțiunea de pozitivă realizare întreprinsă de un grup de camarazi silvicultori, cărora i s'au adăugat delegații de elevi dela Școlle: Politehnica, Casa-Verde, Gurghiu și Brănești, pentru stăvilirea degradării terenurilor din Vrancea. Aflăm că s'au făcut în acest scop frumoase lucrări de pepinieră, împăduriri și consolidări.

Dar serbarea arborelui a mai prilejuit și o acțiune de propagandă prin scris. În diferite reviste și mai toate ziarele s'a scris articole în favoarea arborelui. Pentru exemplificare luăm ziarul «Curentul» unde s'au publicat articole semnate de D-nii M. Drăcea (17. IV), C. M. Bunesco și Dem. Grozescu (11. IV), V. Filip (9. IV), Cezar Cristea, At. Haralamb (24. IV). În plus trebuie să mai adăugăm articolele D-lor Pamfil Șeicaru (11. IV), Dragoș Vranceanu (14. IV),

precum și ample reportajii ale D-lui Al. G. Tutoveanu, care a putut să se convingă, în Vrâncea, de gravitatea situației (13 și 15 IV). Revista «Satul» își face un frumos obiceiul de a consacra arborilor întreg numărul din Aprihe. În anul acesta au sernat articole D-nii: Prof. N. Iorga, M. Negură, Al. Aigiu, prof. I. Simionescu, prof. M. Drăcea, I. C. Ionescu-Pășcani, Preotul C. Dron, Tr. Heroiu, M. Rădulescu, Arhmandritul Iuliu Scriban, Gr. Vasilescu, At. Haralamb, D. M. Teodorescu, V. Lovinescu, Tib. Cernescu, G. Vulcan și alți câțiva.

Inundații și pășunat.

Luna Apriile a acestui an a adus, celor ce începuse să dispereze văzând cum sămănăturile din toamnă pălesc, iar cele de primăvară nu se pot face, — ploaia binefăcătoare. Intr'un târziu, fără a fi însă iremediabil de târziu, băerile cerului s'au desfăcut și ploile au început să cadă din belșug. Ba, mai mult decât atât, așa că lumea se luase de gânduri dacă mai continuau.

Odată cu ele s'au dat și semnalele inundațiilor. Anul acesta am avut însă un fapt mai puțin obișnuit ca alte dăți: toate celelalte râuri ale țării nu au provocat atâta îngrijorare cât Dunărea. Din tot lungul ei ne-au venit vești alarmante. Intreaga regiune inundabilă este o masă de apă, acoperind terenuri de cultură și de pășune.

S'a vorbit mult despre calamitățile inundațiilor. Am impresia însă că mai nici-odată nu s'a insistat asupra unei laturi a urmărilor inundațiilor: pășunatul în păduri. Turmele de vite care în mod obișnuit pășunau în această regiune inundabilă a Dunării, cunoscută și sub numele de Baltă, au fost nevoite să evacueze. Din acel moment începe tragedia lor. Încotro să se îndrepte?! Și ca întotdeauna salvarea lor a fost găsită: pădurile. Dar se înțelege că nu putea fi vorba decât de pădurile Statului, căci numai la Stat găsești chilipirul să învoești vita cu 5 lei pe lună, în timp ce pe toate celelalte proprietăți particulare și chiar comunale, se percepe o taxă urcând uneori până la 40 lei de vită mică. Se înțelege că omul ține morțiș să intre acolo unde prețul este de nimic. Și din moment ce aceasta-i cu puțință, prin stăruințe politice, de ce s'ar duce el în altă parte?

Și așa vedem cum aceste păduri dela limita din spre stepă, cari și așa au de luptat mult cu elementele climatului, trebuie să mai suporte, nu numai pășunatul provocat de epoca uscării ierbii de pe islazuri, și pe acela din perioada inundațiilor.

Dar în definitiv, ne întrebăm și noi, cum a făcut-o și colegul Podeanu (Curentul din 22-4-937), de ce trebuie să suporte întreaga gloabă numai pădurile statului. De ce să nu suporte toată proprietatea din regiune? În acest sens colegul nostru propune să se defalcheze, în asemenea cazuri porțiuni din toate islazurile comunale și să se afecteze vitelor evacuate din Baltă. Este o măsură echitabilă. Iată dar o propunere bine venită, care rezolvă problema și care ar fi bine să fie mereu spusă, ca să fie auzită și de cei cari sunt în măsură să hotărască.

Și pentru că suntem la acest capitol al pășunilor pentru vite, avem prilejul să remarcăm un pasaj dintr'un articol publicat de d-l dr. Spănu în Buletinul Asociației generale a medicilor veterinari (Nr. 1—2, 1937 pag. 20—21). Ocupându-se de importanța creșterii vitelor, aiurea și la noi, D-sa constată că ar trebui să i se dea o mai mare atenție, stăruind asupra necesității ca aceste vite să fie bine hrănite. Se grăbește însă să adauge: «*Departe de noi gândul de a cere aceasta în dauna pădurilor, propagând ideea de a se crea imazuri din păduri defrișate. Și așa s'a făcut prea mult abuz cu desființarea pădurilor și consecințele au început să se arate*». Din contră, d-l Spănu cere să se mărească suprafața fânețelor artificiale și să se amelioreze cele naturale. Arătând că România este țara «*realismului exagerat, cere să se mai dea culturii nutrețurilor cel puțin 10% din suprafața cultivată azi cu cereale. România este țara care are cel mai mic procent de nutreturi din toată Europa, comparat cu întinderea cultivată, abia 6% față de: 17% Ungaria, 39% Germania, 34% Cehoslovacia, 30% Franța, 38% Italia, 50% Danemarca*».

Noi ne bucurăm oricâteori asemeni constatări sunt făcute din alte lagăre, și mai ales din acelea care au în grijă problema creșterii vitelor, căci odată și odată, ce! ce trebuie să audă, vor auzi.

Ce trebuie să știe și marele public.

Lăsând la o parte diferite articole și reportajii din ziare privind anumite «*afaceri*» mai mult sau mai puțin «*curate*», cari s'ar pune la cale, dar despre care noi avem o mare aversiune de a le semna în acest colț de revistă, ne propunem să relevăm de data aceasta acțiunea de formarea opiniei publice pe care o întreprinde colegul V. Filip, prin ziarul «*Curentul*» prin articole foarte documentate privind exportul nostru forestier, în legătură cu exploatările și posibilitățile noastre.

Dar și de astă dată, ca și atunci când am avut a ne ocupa de acțiunile întreprinse de alții în alte laturi ale vastului nostru domeniu de activitate, trebuie să constatăm că dl. Filip a rămas singur pe parapet. A rămas singur să tragă un drum, când s'ar fi cerut ca acțiunii sale să se adauge și alții. Numai așa putem nădăjdui să creem o atmosferă pentru ziua de mâine, când se va realiza viitorul vânzărilor comune și dirijarea totală a exportului nostru forestier.

Și acum să redăm cât mai pe scurt cuprinsul articolelor publicate de d-sa în «*Curentul*» și nementionate încă de noi în cronicile anterioare (1 II, 8 II, 14 II, 26 II, 3 III, 19 și 20 III).

Lemnul românesc, cunoaște astăzi o conjunctură atât de excelentă, mai bună decât în perioada prosperității postbelice, datorită reducerii cantităților de lemn exportabil, insuficient acoperirii nevoilor mari și crescânde a țărilor importatoare.

Din lipsă de stocuri în marfă formată de fabrici în timp ce cererile externe sunt duble posibilităților noastre de export, prețurile continuă să crească, cu tendințe de a se dubla față de prețurile cotate la sfârșitul anului 1937.

Bazat pe datele statistice întocmite de CIB (comité international du bois) cronicarul forestier al ziarului «*Curentul*» arată că U. R. S. S.-ul reduce exportul

produselor forestiere în timp ce România depășește cu 200—400% posibilitățile normale ale pădurilor de rășinoase.

Din analiza succintă a deuseurilor lemnului românesc, rezultă că bazinul mediteranean rămâne avizat și mai departe la lemnul nostru de rășinoase și foioase, și că concurența rusească (așa numitul dumping rusesc) nu există decât ca armă utilizată de importatorii, manipulanții și intermediarii din Galați, cari, constituiți într-o asociație a exportatorilor de lemnărie (?) din România, duc politica preșurilor à la baisse.

Astăzi, exportul nostru forestier este făcut fără nici o preocupare de posibilitățile reale ale pădurilor noastre, și în detrimentul statului român, deținătorii acestui export, în majoritatea importatori, intermediarii și internaționalii finanței dela Milano, Geneva, Budapesta și Viena, având să-și satisfacă nevoile lor personale.

Dacă țările nordice și din centrul Europei, constituite în acordul ETEC, au putut reduce exportul de rășinoase al Europei la o cantitate potrivită disponibilului normal de export, România a urmat curba conjuncturii lemnului, majorând exportul său forestier cu 15% în anul 1936 față de anul 1935, în timp ce exportul european total a încercat o reducere de 3,6%.

Continuarea exportului nostru forestier în raport cu cererile externe, va duce la lichidarea în scurt timp a pădurilor noastre de rășinoase și secătuierea rezervelor de stejar.

Politica noastră forestieră, trebuie să ducă la dirijarea totală a exportului de lemnărie și normalizarea sa în raport cu capacitatea de producție a pădurilor noastre, mijloacele de acțiune fiind sindicatul forestier și reducerea tarifelor.

În altă ordine de idei, atacă problema exportului nostru forestier ce se face prin portul Constanța, în cantități din ce în ce mai mari, în detrimentul porturilor dunărene. Portul Constanța, pe unde se scurg peste 30% din produsele lemnoase ce se exportă prin Galați și Constanța, nu este totuși amenajat pentru exportul forestier, și este nevoie ca bazinul de lemnărie început acum 12 ani să fie terminat, contrar, manipulația lemnului prin acest port stânjeneste încărcările celorlalte mărfuri.

În afară de «Curentul», d-sa a mai publicat în «Argus» la 22 III. un articol care a fost comentat de ziarul «Buna Vestire» din 24 Martie a. c., sub titlul «Exportăm țara», în care se arată că ceea ce se petrece în domeniul pădurilor, unde exploatăm, de 2—3 ori mai mult decât îngăduie o exploatare rațională, se întâmplă și cu celelalte bogății (petrolul, etc.) ca și când deviza națională ar fi: exploatarea până la secătuire.

De remarcat diagramele și graficele cari însoțesc articolele d-lui Filip, pentru a căror întocmire, desigur, că a pus multă trudă. În schimb îi dau satisfacția că prin ele constatările sale sunt și mai mult scoase în evidență, conducându-ne cu ușurință spre concluziile ce incumbă.

Înfățișat nu este rău, cu acest prilej, să constatăm încăodată cât de puțin se face simțită o statistică forestieră bine pusă la punct din care să se poată vedea adevărata stare a domeniului nostru forestier și posibilitățile noastre de exploatare, căci, desigur, nimeni nu mai poate pune preț pe statistica din 1922/23.

care pe lângă faptul că au defectele ei inițiale, nu se mai potrivește de loc cu stările de azi.

Piscicole.

Cam de prin 1932, Institutul Național Zootehnic organizează, odată cu sosirea fiecărei primăveri, un curs de piscicultură. În cele câteva zile cât durează acest curs, cunoștințele teoretice, strict neceare, sunt dublate de aplicațiuni practice; organizatorii având grijă să aleagă în acest scop un centru unde aceste aplicațiuni să fie cu putință. În general cursul se referă mai mult la Salmonidae.

Institutul își asigură, de fiecare dată, și concursul altor specialiști în materie (Căpș, Ministerul de Domenii) procedeu care nu ne face decât să-l aplaudăm. Dea'tfel și cursiștii, în bună măsură, fac parte din corpurile silvicultorilor, veterinarilor și agronomilor, cărora se adaugă și simplii gospodari dornici să se inițieze în secretele pisciculturii.

Cursuri de perfecționare piscicolă, ca cele de mai sus, nu sunt o noutate. Ele se obișnuiesc pînă și în țările unde cunoștințele piscicole sunt mult mai difuzate decât la noi. Astfel, în Franța, deși silvicultorii, în a căror administrație se găsește pescuitul în apele flotabile și necanalizate, au stațiunile lor de piscicultură, iau totuși parte, în seri anuale, la cursurile organizate de Institutele de piscicultură și biologie aplicată dela Paris și Grenoble. Acestea dă multora putința să-și facă o ajustare a cunoștințelor, punându-se la punct cu cele din urmă progrese ale științei. Aceleași Institute organizează cursuri și pentru personalul subaltern, fiind, bine înțeles, reduse la nivelul înțelegerii și misiunii acestor subalterni în angrenajul administrației.

Subliniem inițiativa Institutului Zootehnic făcând, în același timp, constatarea plăcută că aceste cursuri sunt urmărite cu interes din ce în ce mai mult, de silvicultorii.

Pentru încheiere, adăogăm că anul acesta cursurile au avut loc la Oradina-Mare, stabilimentele piscicole ale Episcopiei Unite din oraș prilejuind cursiștilor să vadă aplicate cunoștințele date. Alături de organizatori, d-l Ing. Linșea din Casa Pădurilor a contribuit să facă aceste cursuri cât mai complete și utile. Nădăjduim că și pe viitor Administrațiile silvice nu-și vor precupeți interesul, înlesnind, la cât mai mulți dintre noi, să urmărească aceste cursuri pe lângă sacrificiile pe care înțelege să le facă în vederea înființării și progresării instalațiunilor piscicole proprii, ca cea de la Cumpăna, pe care o dorim să devină locul de întâlnire al Silvicultorilor pentru cunoștințele piscicole. Totul, desigur, pentru mai bine.

*

Dar pînă una alta, efemerii administratori ai treburilor piscicole din apele de munte au găsit de cuviință să ceară modificarea articolelor 9 și 33 din legea votată în 1935, pentru motivul că niște «nefericite amendamente» ale unui parlamentar, «au răsturnat armonia legii, făcând-o inaplicabilă». Același parlament a desfăcut deci, după 2 ani, ceea ce abia apucase să facă. Cineva din altă lume ar avea desigur amare reflecții de făcut în legătură cu felul de legislație de la noi. Dar să lăsăm considerațiile deo parte și să vedem în ce constă aceste modificări.

Art. 9 unde se arăta ca paza, protecția și poliția pescuitului în apele de munte se exercită «de către Ministerul de Agricultură și Domenii prin Direcția Regimului Silvic, Casa Pădurilor Statului și Serviciul vânătoarei și pescuitului în apele de munte, prin organele prevăzute la art. 66 și 94 din legea vânătoarei» se modifică în sensul că paza, protecția și poliția pescuitului se va face numai de Serviciul Vânătoarei, prin organele prevăzute...

La alineatul 2 al aceluiași articol s'a suprimat pasajul unde se arăta că procesele de contravenție la legea pescuitului se trimit în justiție prin ocoalele silvice respective.

La articolul 33 care privește executarea legii, se vine cu precizarea că aceasta cade în sarcina Serviciului vânătoarei și al pescuitului în apele de munte, iar nu «prin organele prevăzute la art. 9» din lege, care preciza că este vorba de Direcția regimului silvic, Casa Pădurilor Statului și Serviciul vânătoarei.

Se mărește apoi numărul membrilor cari constituiesc Consiliul superior al pescuitului dela 5 la 9.

După cum vedem modificarea legii a avut de scop înlăturarea corpului silvic și obținerea mâinei libere, din partea Serviciului vânătoarei.

S'a socotit că astfel legea va fi aplicabilă. Noi suntem convinși că mare lucru nu se va putea face, atâta vreme cât se merge pe drumuri cari nu sunt cele normale.

At. Har.

AL DOILEA CONGRES CADASTRAL

Cuvântarea ținută de d. profesor *M. Drăcea*, președintele Societății «Progresul Silvic», în ședința de deschidere a lucrărilor congresului, la 25. III. 1937.

Scopul urmărit de congresul cadastral a fost să reactualizeze ideea înfăptuirii cadastrului funciar.

Primul congres, ținut în anul 1930 a agitat pentru întâia oară această idee. S'a cerut atunci înființarea unei legi de introducerea regimului de carte funduară și de cadastru în Vechiul Regat și Basarabia. Legea dorită a fost realizată în anul 1933 și este cunoscută azi sub denumirea de legea «Voicu Nițescu», autorul ei.

Pusă în aplicare în acelaș an, fără a i se asigura fondurile, lucrările de cadastrale începute în județul Ilfov și în Cadrilater, pe baza acestei legi, au rămas neterminate până azi. S'a văzut deci, că nu este de ajuns să existe în același timp și o conștiință cadastrală, nu atât în marele public, cât mai ales în partidele de guvernământ, căci opera de cadastru este grea și se realizează în timp, întinzându-se peste mai multe guvernări.

Inginerii și tehnicienii cadastrali au reușit, prin acest al II-lea congres, să atragă atențiunea și oarecum să angajeze diversele partide de guvernământ, prin acela că au avut în mijlocul lor 8 fost miniștri din diferite guverne.

Congresul a fost deschis sub Președinția D-ului Prof. universitar și fost ministru *V. Vălcovici*. În cuvântarea de deschidere, D-sa constată că întârzierea

înfăptuirii cadastrului se explică prin faptul că «omul politic este copleșit de nevoile faptelor mărunte, impuse de așezarea echilibrului electoral și încet-încet lasă din pretențiunile cu care vine, plin de iluzii, la începutul guvernării» și că pentru a se înfăptui «trebuesc eforturi, sugestii, argumentări serioase» pe care congresul urmează a le face în liniște și cu seninătatea omului de știință.

D-l Ștefănescu-Gună, subdirectorul cadastrului, trecând în revistă foloasele oferite de regimul cadastral, expune stadiul lucrărilor cadastrale începute în 1933 și demonstrează că nu se poate spera un început serios, dacă nu se aplică art. 70 al legii de organizare cadastrală privitor la favoarea fondurilor de realizare.

D-l Cicero Gorceiu, secretar general al Ministerului Agriculturii, a rostit o cuvântare impresionantă ca formă și fond, demonstrând că «opera de cadastrare a țării nu este un lux, ci o datorie elementară pe care fiecare gospodar este obligat s'o facă la el acasă» și că reforma agrară, ca și conversiunea datoriilor agricole care este «echivalentă cu a doua împroprietărire» nu vor da rezultatele scontate, decât prin acțiunea binefăcătoare a creditului, iar aceasta nu găsește elementul de siguranță, esențial în administrarea lui, decât în cadastru, care definește proprietatea sub toate aspectele ei.

D-l Vasilescu-Karpen, Rectorul Școlii Politehnice din București, și fost ministru, ca reprezentant al Școlii Politehnice, care «a format și va forma și de acum înainte majoritatea inginerilor cadastrali», urează congresului succes desăvârșit.

D-l M. Manoilescu, președintele A. G. I. R.-ului, și fost ministru, face o admirabilă caracterizare a științei cadastrului, spunând că «în această nobilă preocupare a cadastrului își dau întâlnire cele mai nobile dintre științe: geometria cu dreptul, deci spiritul liniei și spiritul juridic, dorința de a face ordine pe pământ și de a face ordine în spiritul oamenilor... și conchide în chip logic: «de aceea este foarte interesant de constatat, că acele State, cari reprezintă în mod superior ideea de ordine, sunt singurele care și-au isprăvit repede de tot opera lor cadastrală».

Referindu-se la programul congresului, *D-l profesor Manoilescu* observă că inginerii cadastrali nu urmăresc să rezolve problema de salariu și de situație, ci numai probleme «care neliniștesc, și care rămânând nedeslegate ajung să descurajeze cele mai nobile eforturi și fac să se piardă încrederea în viitor».

D-l profesor Gr. Trancu-Iași, fost ministru, privește opera de cadastru numai sub raportul creditului, observând că s'au făcut diferite feluri de credite: industrial, comercial, meșteșugăresc, etc., dar «singurul lucru, care nu există este creditul însuși», care nu se poate desvolta acolo unde nu există siguranța desăvârșită asupra proprietății.

D-l profesor Marin Drăcea, a rostit următoarea cuvântare :

Atâtea corpuri constituite și atâtea personalități ale vieții noastre au înțeles să onoreze și să ia o atitudine față de această puternică manifestare a Dvs.

Nouă ne revine frumoasa îndatorire, ca — răspunzând amabilei dvs. invitațiuni — să vă aducem salutul Societății «Progresul Silvic», care intrunește

în sine pe cei aproape 1000 ingineri silvici împrăștiți în tot cuprinsul țării. Faptul că adunarea dvs. va pune, credem noi, curând într'o altă lumină și anume în lumina pe care o merită, întreaga mișcare cadastrală, ne îndreptățește, pe lângă cuvintele de bun venit pe care vi le spunem din tot sufletul, să subliniem cu această ocaziune și câteva realități, care nu pot fi trecute cu vederea. În momentul în care, cu munca fără preget a dvs., problema cadastrului se apropie de soluționarea sa.

Vom rămâne înlăuntrul specialității noastre și vom aminti numai fapte menite a ne preciza atitudinea în mișcarea cadastrală și raporturile noastre cu această mișcare.

În primul rând, țin să subliniez faptul că, în fiecare inginer silvic s'a găsit și se va găsi întotdeauna și un inginer cadastral. Aceasta o dovedește factura economiei forestiere și a învățământului silvic de peste tot. Nu este de prisos să reamintesc că inginerii silvici au ocupat întotdeauna un loc de frunte în lucrările de geodezie, de topografie, de hotărnicie și de cadastru. Chiar în trecutul corpului dvs. strălucesc figuri al căror nume este pe buzele dvs. al tuturor nume cari vă onorează și pe dvs. și cari ne onorează și pe noi ingineri silvici. În ce mă privește nu mă pot împiedica de a aminti că primii mei pași în cariera de care am rămas legat până astăzi, mi-au fost călăuziți de d-l ing. silvic Ștefănescu-Gună, care prezidează această impunătoare adunare a dvs.

În ce privește raporturile economiei forestiere cu ideea cadastrală, trebuie să subliniem faptul că peste $6\frac{1}{2}$ milioane hectare de păduri sau terenuri absolut forestiere, adică peste un sfert din suprafața țării, necesită, spre a fi cadastrate, nu numai tehnica ridicării în plan, dar mai cu seamă tehnica estimăției, care, cum deja poate ați încercat unii din dvs. sau cum veți încerca cu siguranță, se isbește de greutăți mult mai mari decât se crede în primul moment și care nu pot fi biruite decât printr'o temeinică pregătire din domeniul economiei forestiere.

În soluționarea unei probleme a comasării, a realizării pădurilor pentru apărarea națională și a perdelelor de protecție în ținuturile fără păduri, tehnica cadastrală va trebui să conlucreze armonios cu tehnica forestieră.

Acestea sunt realitățile ce isvorăsc din natura lucrărilor, realități care hotărăsc raporturile dintre dvs. și Societatea «Progresul Silvic», care se vede astfel și îndreptățită și obligată să poarte un deosebit interes mișcării cadastrale în întregul ei, dar mai cu seamă atunci când vine în atingere cu economia forestieră.

În aceste hotărâtoare momente, îmi permit a-mi exprima față de dvs., nu un sfat pe care nu-mi pot îngădui a vi-l da, ci o dorință vie a noastră, care face mai mult decât un sfat. Noi, ca cetățeni și ca ingineri silvici, apreciem într'un grad destul de înalt, importanța mișcării și a corpului dvs. Dorim să realizați cât mai urgent năzuințele dvs. spre a corespunde și frumoasei speranțe a d-lui Președinte a Agir-ului care vă așteaptă curând cu veste: «Cadastrul țării s'a terminat». Pentru aceasta, dvs. desigur veți crede că este nevoie de fonduri, de tehnică, de înțelegere publică, de legiuiri. Noi, dintr'o îndelungă expe-

riență proprie, credem că aceea ce dvs. trebuie să realizați imediat și în primul rând, este un corp cadastral tare și unitar. Acesta este dezideratul pe care Societatea «Progresul Silvic», vi-l exprimă în cel de al 51 an al existenței sale, în acest cămin propriu, de mai multe ori istoric, unde ne găsim astăzi, și unde au încolțit și și-au dobândit temelile lor atâtea idei mari și generoase, din domeniul tehnicii ingineresti și al tehnicii îngrijirii și culturii pământului, de care sunteți legați prin specialitatea dvs.

Convinși că dvs. veți realiza nesfârșit și desăvârșit această primă condiție — *sine qua non* — a cadastrului, convinși că nici un moment nu veți trece cu vederea realității ce stau la temelia legăturilor dintre ideea forestieră și Societatea «Progresul Silvic» de o parte, și mișcarea cadastrală și corpul dvs. de tehnicieni cadastrali, de alta, Societatea «Progresul Silvic» vă aduce salutul său și urările sale pentru temeinice și grabnice înfăptuiri.

D-l prof. Ernest Grințescu, directorul Cadastrului, face o privire asupra trecutului și alta asupra viitorului operii de cadastru. În trecut, constată că lucrările de reformă agrară, pentru care s'a cheltuit până acum circa 1.200.000.000 lei, este aproape terminată și că ele constituiesc un material pentru cadastru. Mai constată că în anul 1933 s'a pus bazele operii de cadastru prin înființarea legii de organizarea cadastrului și introducerea cărților funduare în Vechiul Regat și Basarabia, lege pe baza căreia s'a făcut măsurători cadastrale în jud. Ilfov, în Cadrilater și Sudul Basarabiei. În ce privește programul de viitor, D-sa vede necesitatea de a se stăruie să se aplice art. 70 al legii menționate, privind la procurarea fondurilor, fără de care lucrările cadastrale deja sistate, vor înceta cu desăvârșire, iar legea va cădea în desuetudine. În fine, mai stăruie asupra necesităților de a se intensifica lucrările de geodezie, cari premerg pe cele de cadastru.

D-l Iuliu Mumuianu, senator, constată că neaplicarea art. 70, mai sus menționat, care prevede taxe minimale de 0,5% din venitul net impozabil al proprietăților funciare rurale și urbane, denotă că guvernele noastre — recte oamenii politici — nu cunosc, în intimitatea ei, opera de cadastru și foloasele ce se așteaptă dela ea. Această indiferență s'a repercurtat și asupra corpului tehnic cadastral, rămas neorganizat până azi și tratat oarecum vitreg prin aceea că, deși munca lor este în deobște cunoscută ca foarte grea, au rămas neplătii până azi, pentru lucrări executate și folosite de Stat de ani de zile.

D-l avocat Văgăunescu-Bacău, arată că opera de cadastru, consolidând proprietatea și legând prin aceasta pe om de pământ, constituie și o puternică armătură a intereselor apărării naționale.

D-l Profesor V. Vălcovici, președintele congresului cadastral, încheind ședința de deschidere a congresului, observă că inginerii cadastrali invitând la acest congres pe aproape toți exponenții vieții noastre publice, pentru a-l convinge de utilitatea și de urgența cadastrului, au avut acum plăcuta ocazie de a constata că procesul de convingere pare a se fi strămutat dela aceștia către cei dintrăi, ceea ce constituie o situație foarte favorabilă pentru obiectele vizate de congresiști.

A urmat apoi aplicarea programului comunicărilor, program, pe care-l transcriem în întregime, fiindcă numărul și diversitatea acestor comunicări dă o idee clară că toate problemele de ordin tehnic, financiar, juridic, economic și administrativ privoare la opera foarte complexă a cadastrului, au fost tratate și soluționate.

Ședința de după amiază

25 Martie 1937, orele 16

1. Cadastru care ne trebuie, de d-l Ing. *D. I. Ciurileanu*.
2. Mijloace de finanțare pentru realizarea Cadastrului, de d-l Ing. *Gh. Agapie*.
3. Comasarea proprietăților funciare, de d-l Prof. Univ. *Bulgacu*.
4. Cartea funduară și legătura ei cu Cadastru, de d-l Dr. *Elie Bușnea*.
5. Evaluarea terenurilor forestiere în cadrul Legii Cadastrului funciar, de d-l Prof. *V. Stinghe*, Ing. Consilier silvic.
6. Cadastrul în Franța, de d-l Prof. *D. Drâmbă*.
7. Cadastrul Elvețian și Cadastrul Municipiului București, de d-l Ing. *I. I. Cristea*, Șeful Cadastr. Mun. Buc.
8. Comasarea în Germania, de Ing. *Dan Constantinescu*.

Ședința de seară

25 Martie 1937, orele 18

Adunarea Generală extraordinară a Asociației Generale a Inginerilor și Tehnicienilor Cadastrali din România.

- a) Modificarea și votarea Statutelor.
- b) Alegerea comitetelor celor două secțiuni.

Z i u a I I - a.

Ședința de dimineață

26 Martie 1937, orele 10.

1. Cum trebuie înțeleasă ideea de Cadastru Forestier, de d-l Ing. *Mih. Fiera*, Insp. G-ral silvic.
2. Măsurătorile miniare în cadrul Legii Cad. Funciar și al Legii Minelor, de d-l Ing. *Al Ivănceanu*.
3. Refacerea și complectarea Cadastrului în Bucovina, de d-l Serb. *Chirilov*, Insp. G-ral Cadastral.
4. Geodezia Țării, de d-l *Alex. Munteanu*, Consilier Cadastral.
5. Geodezia Țării, de d-l Ing. *Cezar Orășianu*, Prof.
6. Harta Țării și Cadastrul Funciar, de d-l General *Gh. Drăgănescu*.
7. Legea Cadastrului Funciar, de d-l *Gh. Petrovici*, Insp. G-ral Cadastral.
8. Cadastrul orașelor, de d-l Ing. silvic *P. Teodorescu*.
9. Incadrarea lucrărilor, de Reformă agrară în Legea Cadastrului Funciar, de d-l Oct. *Alex. Martinian*, Insp. Cadastral.
10. Problema Cadrilaterului, de d-l *Ilie Ioachimescu*, Insp. G-ral Cadastral.

Sedința de după amiază

26 Martie 1937, orele 15.

1. Incadrarea Cadastrului din Ardeal în viitorul Cadastru general al Țării, de d-l I. *Petrușian*, Insp. G-ral Cadastral.
2. Metode de lucru și sisteme, de d-l *Egon Nasta*.
3. Spicuirii din Legea pentru eșire din indiviziune și comasarea terenurilor din Sudul Basarabiei, de d-l Ing. *Gh. Ștefănescu-Guna*, Consilier Cadastral.
4. Organizarea profesională, de d-l *D. Burviană*, Insp. G-ral Cadastral.
5. Aplicarea Codului de organizarea și încurajarea agriculturii și a legii de Credit Agricol, în funcție de executarea lucrărilor de Cadastru Funciar, de d-l Ing. *Gr. Corneanu*, Insp. G-ral Cadastral.
6. Terminarea și complectarea Reformei Agrare trebuie integrată în marea și urgentele probleme de Consolidarea Țării, de d-l *Ștefan Chirilov*, Insp. G-ral Cadastral.
7. Organizarea Corpului Cadastral, de d-l *Virgil Popovici*, Insp. Cadastral.
8. Stadiul lucrărilor de Reformă Agrară, de d-l Ing. *I. C. Bondes*, Sub-insp. Cadastral.
9. Raporturile juridice dintre inginerii, antreprenorii și ajutorii lor de d-l Colonel *C. Botez*.
10. Necontinuitatea în executarea lucrărilor cadastrale, de d-l *Gh. Stoicescu*.
11. Executarea Cadastrului în etape, de d-l *C. M. Agapie*.
12. Probleme Cadastrale, de d-l *Adam Cucu*, Insp. Cadastral.
13. Propuneri asupra noilor metode de calcul (centrarea vizelor și Problema hărții), de d-l Ing. *Leonida Gorodeșchi*.
14. Instrumente moderne în lucrări de măsurătoare, de d-l *Ion Ivanov*.
15. Segregări și comasări, de d-l Ing. *I. Maxim*.
16. Cartografia dela noi față de Germania, Austria, Cehoslovacia și Ungaria (cu proiecțiuni), de d-l *Paraschiv Ștefănescu*, Insp. G-ral Cadastral.
17. Cadastru Urban, de d-l *N. Vlăsceanu*.
18. Finanțarea Cadastrului, de d-l Ing. *Ioan Săndulescu*.

Importanța comunicărilor ar necesita o rezumare a fiecăruia. Fiind însă prea multe (36), ne mărginim a releva soluțiunile preconizate pentru problemele referitoare la toate aspectele operei de cadastru.

Astfel :

Privitor la partea tehnică, s'a căzut de acord ca măsurătorile cadastrale să fie făcute cu toată rigoarea la proprietățile funciare urbane, cari sunt de mare valoare și pe care urmează a se aplica sistematizarea prevăzută și obligată prin legea administrativă; la proprietățile funciare rurale, măsurătorile cadastrale să aibă precizia strictă necesară pentru determinarea suprafețelor în limitele cerute de nevoile de credit, fisc, tranzacții și comasare.

În ambele cazuri, ridicările trebuiesc executate în canevaz geodezic. În acest cadru, planurile proprietăților rurale sunt sortite perfecționării, fie cu pri-

Iejul comasării terenurilor agricole, fie prin mijloace similare cadastrului, «Torrens».

Privitor la partea financiară, s'a preconizat o perioadă de realizare de 10 ani, interval în care ar urma să se înființeze cărțile funduare și cadastrul în Vechiul Regat și Basarabia, iar în Ardeal și Bucovina a se pune de acord cărțile funduare existente cu planurile referitoare, a căror evidență n'a mai fost ținută în timpul și după sfârșitul războiului de întregire,

Pentru realizarea acestui proiect, s'a preconizat o adițională de 2% asupra venitului net impozabil al proprietăților funciare rurale și urbane, creindu-se din acestea un fond separat de bugetul Statului, spre a se asigura astfel mijloace bănești susținute și deci continuitate în lucrări.

Privitor la partea juridică, rămâne a se aplica pur și simplu legea «Voicu Nițescu», adică a se înființa cărți funduare pe bază de măsurători cadastrale.

Privitor la partea economică, s'a examinat, în lumina doctrinei cadastrale, ideea originală în materie, a înființării cadastrelor forestiere, miniere și agricole și s'a demonstrat că aceste subdiviziuni nu pot avea, ca element caracteristic, decât un substrat economic, structura tehnică și juridică a lor, fiind însă unitară, pe comună sau pe teritoriul cadastral, indiferent de ramura de cultură a parcelelor.

În ce privește partea administrativă, s'a evidențiat necesitatea unei legi de organizare a Corpului tehnic cadastral, în care să se încadreze tehnicienii de diferite grade și proveniențe și să stabilească condițiunile de recrutare a noii elemente, întrucât opera de cadastrare cere multiplicarea numărului actual de tehnicieni cadastrali,

Au făcut comunicări 20 tehnicieni cadastrali (adică fără altă specialitate) 10 ingineri silvici, 3 ingineri de diferite alte specialități (construcții și mine), 2 juriști și un inginer agronom.

La sfârșit, s'a votat o moțiune, pe care o redăm în întregime, deoarece prin ea se completează expunerea noastră. Este o moțiune, care merită toată atențiunea prin importanța dezideratelor și soluțiunilor prezentate.

Inginerii și tehnicienii cadastrali români, grupați în «Asociația generală federativă a inginerilor și tehnicienilor din România», zeloși de a contribui cât mai mult la opera de gospodărire a țării, orânduită cu atâta sârguință de conducătorii ei, din înalta poruncă a M. S. Regelui, -- s'au întrunit, printr'o unanimă și însuflețită reuniune, în cel de al «doilea congres cadastral» în ziua de 25--26 Martie 1937, sub președinția distinșelor personalități: reprezentanți ai guvernului, ai Academiei Române, foști miniștri din diverse partide de guvernământ, a Rectorului Politehniceii din București, a Președintelui A. G. I. R., a Președintelui Societății Inginerilor Silvici, a Președintelui Societății Inginerilor Agronomi, a patru generali foști conducători ai Institutului Geografic al Armatei, precum și a distinșilor reprezentanți ai Presei în frunte cu d-l Stelian Popescu, fost ministru.

Luând în deaproape studiere problema cadastrului general al țării în toate aspectele lui, prin cele 36 de rapoarte prezentate, au făcut următoarele constatări și propuneri:

1. Țara noastră, care se afirmă din zi în zi mai mult ca o țară civilizată și civilizatoare, nu poate să-și îndeplinească misiunea ei istorică atâta vreme cât proprietatea funciară rămâne neconsolidată din punct de vedere juridic și într'o stare haotică sub raportul întinderii și al cunoașterii valorii ei, fiind lipsită de un regim cadastral și de o Carte Funduară. Consecințele acestor lipsuri sunt: impuneri nedrepte și arbitrare, evasiune fiscală, lipsa de credit, mai ales pentru mica proprietate țărănească, o permanentă stare de impricinare între vecini pentru hotare încălcate, o depresiune economică, ca o consecință firească a unei producțiuni inferioare calitativ și cantitativ, confuziuni în drepturile miniere ale Statului, indisciplina urbanistică, care complică pe viitor problema sistematizării planurilor de orașe și sate, nesiguranța în tranzacțiuni funciare, etc.

2. Regimul cadastral din Ardeal și Bucovina este astăzi aproape inexistent: legătura dintre Cartea Funduară și planurile proprietăților respective a dispărut odată cu desființarea serviciilor de evidență cadastrală, care aveau rolul de a menține acordul între aceste două instituțiuni

3. Comasarea terenurilor agricole — atât de imperios reclamată de fărâmiștea la care a ajuns proprietatea țărănească — nu se poate executa în nicio parte a țării; în Ardeal și Bucovina din cauza abandonării regimului cadastral, iar în celelalte părți ale Țării din lipsă completă a unui cadastru.

In consecință, Congresul preconizează următoarele desiderate :

1. Să se facă apel la Onoratul Guvern de a lua măsuri pentru realizarea cadastrului, început pe baza legii din 1933 și sistat prin neaplicarea art. 70 din acea lege, care prevede fondurile necesare realizării acestei opere, precum și înființarea Cărților Funduare.

2. Asociația inginerilor și tehnicienilor cadastrali se angajează a prezenta Onoratului Guvern studii documentate asupra posibilităților financiare, tehnice și de personal, astfel ca generalizarea Cadastrului și Cărților Funduare să devină o realitate într'un termen mult mai scurt decât în orice altă țară și în condițiuni de precizie, rapiditate și economie, verificate prin progresele tehnicii noastre naționale, cari au stârnit interesul la Congresele Internaționale.

3. Patrimoniul funciar al diferitelor instituțiuni de Stat, județ sau comună, să fie inventariat în mod precis prin lucrări de măsurătoare executate de acele instituțiuni, cu personalul lor calificat și cu respectarea strictă a legii cadastrului funciar din 1930, pentru ca materialul tehnic rezultat, să fie folosit fără alte cheltuieli, la întocmirea cadastrului general al Țării. Această necesitate este mai simțită astăzi la orașe și în regiunile miniere, unde situația proprietăților din punct de vedere juridic și tehnic reclamă o urgență clarificarea.

4. Infăptuirea cadastrului funciar fiind o operă de mari proporții și de lungă durată, fiind interesate direct sau indirect departamentele: *Domenii, Comunicății, Apărarea națională, Interne, Finanțe, Justiție și Industrie*, se impune im-

perios ca Instituția Cadastrului să funcționeze autonom, administrându-și ea singură fondurile.

5. În vederea realizării acestei opere naționale, se impune organizarea Corpului Cadastral, printr'o lege care să încadreze personalul actual — ingineri și tehnicieni cadastrali — precum și elementele noi ale Școalelor Politehnice, chemate să sporească numărul celor dintâi.

6. O delegație dintre specialiști cadastrali să solicite o audiență la M. S. Regele, pentru a-I expune situațiunea actuală a cadastrului și a obține dela Suveranul Țării, protegierea pe viitor a acestei Instituțiuni naționale.

G. Ag.

CONFERINȚA D-LUI PROF. M. DRĂCEA DESPRE PROBLEMA PERDELELOR DE ADĂPOST ÎN ȚINUTURILE SECETOASE ALE ȚĂRII.

La 22 Aprilie, d-l Prof. Marin Drăcea a desvoltat, la sediul Soc. naționale de agricultură, conferința d-sale, având ca temă: Problema perdelelor de adăpost în ținuturile secetoase ale țării.

Conferențiarul își începe expunerea cu un scurt istoric al împăduririlor în stepă.

Această problemă a fost inițiată în Rusia încă de acum mai bine de un secol, de așa zisele comune militare de coloniști germani stabiliți în stepele din sudul acestei țări.

La început, ele s'au făcut împrejurul conacelor și al satelor, cu scopul de a le adăposti împotriva vânturilor reci și a furtunilor negre. Mai târziu, prin acelaș gen de lucrări, făcute în stepa deschisă pe suprafețe mai mari, s'a urmărit modificarea cliimei și deci înlăturarea nesiguranței recoltelor.

Aceste încercări au fost la început costisitoare și au cunoscut multe eșecuri. Toate împăduririle făcute de către ocolul Velico-Anadol în stepa din județul Mariupol și de ocolul Berdeansc în stepa din jurul râului Molocinaia, după îndemnul Ministrului de Domenii Kiselef, când au ajuns la vârsta de 30-40 de ani — la 1880 -- s'au uscat în masă.

Pădurile s'au uscat, dar prezența lor, atâta timp cât au trăit, s'a dovedit a fi de folos pentru siguranța recoltelor.

Din acest eșec s'a putut vedea în primul rând, că în stepă, împăduririle în bloc nu se pot face peste tot, iar în al doilea rând s'au tras concluzii cu privire la tehnica acestor împăduriri.

Seceta grozavă care a băntuit stepele rusești în 1921, dă un nou imbold acestor lucrări.

S'au studiat cauzele nesiguranței recoltelor, s'au inventariat rezultatele împăduririlor din trecut și cauzele eșecurilor, pe baza datelor obținute, s'au creat stațiuni de experimentație științifică, la care, după o întrerupere de 10-15 ani în timpul războiului și în perioada turbure care i-a urmat, se lucrează și azi cu multă asiduitate.

Lucrări de asemenea natură s'au făcut și în Canada, în Statele Unite ale Americii și în Ungaria.

În America, europenii cari s'au așezat la început pe coastele de răsărit ale Oceanului, au înaintat mai târziu spre West, și dând peste prerile pe care le-au găsit proprii pentru agricultură, au defrișat suprafețe întinse de păduri pentru ca să sporească suprafeța cultivabilă în dauna agriculturii europene.

Defrișarea pădurilor s'a răzbunat și aci. Asprimea climatului, provocată de aceste despăduriri și secetele din urmă, au creat și aci un curent puternic de împădurire. Ca și în Rusia, împăduririle în stepă au început din inițiativa particulară și cu caracter restrâns de adăpost în jurul locuințelor. În anii din urmă, problema a fost îmbrățișată cu căldură de oficialitate, care a proiectat împăduriri sub formă de benzi de suprafețe considerabile.

Pe o scară mult mai mică, s'au făcut astfel de lucrări și în Ungaria.

În țara noastră, împăduririle în stepă s'au făcut independent de lucrările din țările amintite mai sus. S'a lucrat la fixarea nisipurilor șurătoare din Oltenia, lucrări care pot alcătui pildă pentru toate țările europene și s'au făcut și împăduriri izolate în stepa propriu zis.

Sprrijnit pe datele pe care le dă literatura și experiența din țara noastră, conferențiarul dovedește că nu se poate preciza încă dacă benzile de pădure reușesc să modifice clima generală a regiunilor în care se fac; ele pot însă să modifice radical particularitățile climatei locale, în așa măsură, încât ele pot schimba chiar natura și compunerea solului dintre ele.

Rezultatul acestor schimbări este un plus însemnat de producție în spațiile dintre benzi față de aceea din stepa deschisă. Diferențele cele mai mari se realizează în anii secetoși, când variază între 100—300%. În anii mijlocii, diferențele sunt mai mici, iar în anii ploioși, ele sunt neînsemnate și pentru unele culturi chiar slab negative. Insumând aceste diferențe pe perioade mai lungi — care cuprind anii secetoși, mijlocii și buni — în stepa dintre benzi se realizează un plus de 16—25% față de stepa deschisă.

Sprrijnit pe aceleași cercetări, conferențiarul subliniază că benzile de pădure nu izbutesc și nu se pot înfăptui oriunde; că reușita acestor împăduriri este legată de o anumită tehnică și că eficacitatea lor atârână de întinderea pe care o ocupă, de orientarea lor, de speciile ce le alcătuiesc și de felul cum au fost aranjate, de desimea și înălțimea lor.

În concluzie, conferențiarul subliniază că țara noastră având și ea ținuturi de stepă în care secetele se repetă destul de des, problema perdelelor de adăpost se pune și la noi cu destulă acuitate; că rezolvarea acestei probleme va aduce foloase reale pentru sătenii cultivatori de pământ, pentru proprietarii mijlocii și mari, într'un cuvânt pentru întreaga noastră economie națională; că soluționarea ei în chip mulțumitor este însă o problemă de tehnică destul de dificilă, care cere o documentare serioasă și care, pentru unele ținuturi, are nevoie încă de laborioase cercetări și că atât cercetările cât și perdelele ce se vor face, trebuie să țină seamă de toate învățăturile câștigate de țările care au lucrat mai mult în această direcție și mai ales de acelea care s'au făcut și la noi abia de câteva decenii.

M. P.

SERBAREA SĂDIRII ARBORELUI LA SEBEȘ.

Primăria orașului Sebeș, jud. Alba, cu concursul ocoalelor silvice CAPS, Gotul, Bistra și cel de regim (Sebeș) a organizat serbarea sădirii pomilor, în ziua de 7 Aprilie a. c. A fost o zi de primăvară însoțită și plină de viață, ce vibra și în inimile tinere ale școlarilor, care au asistat într'un număr de peste 500, elevi și eleve din școalele primare, confesionale și gimnaziale, conduși de profesorii și învățătorii lor, la această înălțătoare solemnitate. Ea s'a desfășurat în parcul orașului, numit «Sub Arini». Serviciul religios, oficiat de preotul V. Popa, în lauda Preamărescului Părinte al tuturor, a înălțat sufletele tinerilor școlari, resfrăți pe covorul de iarbă înverzită.

După terminarea serviciului religios, d-l P. Opincariu, învățător, a ținut o cuvântare, arătând importanța arborelui și indemnând elevii să planteze cât mai mult.

A vorbit apoi d-l Ing. Stancu Sârbu, șeful ocolului silvic Gotul, care a arătat importanța și foloasele pădurilor în economia națională, după care s'a trecut la plantare — cu elevii mai mari — a 70 puieți de platin și 40 de tei, pe o suprafață de cca 1 Ha, sub supravegherea personalului silvic dela ocoalele Statului Bistra, Gotul și ocolul de regim Sebeș.

A mai luat parte la această serbare, pe lângă un public numeros, notabilitățile orașului — civili și militari — între cari se cuvine să facem o remarcă specială pentru inginerii silvici din Direcția Sebeș.

Astfel de serbări s'au mai organizat, tot de primăria orașului Sebeș, cu concursul ocoalelor, în zilele de 10. IV. 1937, cu străjerii, care au plantat salcâm pe malurile râului Sebeș, iar în ziua de 12. IV. 1937, cu premilitarii, care au plantat 16.000 puieți de salcâm la locul numit «Râpșle galbene».

Să sperăm că și acestor simbolice manifestări, de pretutindenă, închinată pădurei, le va reveni, în parte, meritul consolidării, regenerării și conservării pădurilor țării noastre.

Nicu Câmpean.

PERICOLUL PULVERIZĂRII PĂDURILOR ROMÂNIEI

În ziua de 4 Martie 1937, D-l Inginer consilier silvic M. P. Florescu, în sala de festivități a Societății Politehnice din București, a expus grava problemă a pulverizării pădurilor României, în special dela război încoace.

În introducere, d-sa arată grija ce au avut-o sub acest aspect înaintașii noștri dinainte de război, când prin legea Casei Pădurilor din 1910 s'a prevăzut a se cumpăra, de către Stat, pădurile rămase disponibile de la Casa Rurală, cât și dela diverși proprietari particulari.

În anul 1916, înainte de a intra în război, suprafața pădurilor României era de 2.497.632 Ha. Prin realipirea provinciilor surori la vechiul Regat suprafața pădurilor s'a urcat la 7.307.688 Ha. La 1922 suprafața pădurilor a scăzut la 7.248.985 Ha. Azi în 1937, în urma ravagiilor făcute cu expropriările pentru

islazuri și schimburile de islazuri, suprafața pădurilor, s'a redus la circa 6 milioane Ha.

E cert că dela război încoace s'au expropriat pentru islazuri și defrișat circa 1.250.000 Ha. — 1.400.000 Ha, deci s'a pierdut circa 18% sau 1/6 din suprafața pădurilor țării, opera de expropriere fiind în continuu, căci dacă s'a oprit teoretic, în realitate continuă cu furie în special în județele: Bacău, Neamț, Vaslui.

Cel dintâi act de pulverizare a pădurilor de după război se datorește acelei rezoluții a Adunării naționale a tuturor Românilor din Transilvania, Banat, Crișana și Maramureș, adunați, prin reprezentanții lor, la 18 Noiembrie 1918 (1 Decembrie) la Alba Iulia.

Atunci s'a declarat dreptul Statului, pentru cauza de utilitate publică, pentru a spori și compleca *islazurile și pădurile comunale*. Astfel că în câțiva ani s'a schimbat radical aspectul pădurilor din Ardeal, pulverizându-se marile latifundii forestiere și aducându-se grave perturbări în amenajamentele pădurilor din această excesivă pulverizare. Dacă de unii se încearcă o scuză că s'a făcut din interes național expropriindu-se marile latifundii forestiere, care erau în mâinile Ungurilor și s'a impropriat cu păduri, comunele din toată Transilvania, tot pe atât e de adevărat că pulverizându-se marile latifundii forestiere în sute de noi grupuri de păduri, cu noi amenajamente și cu revoluții scurte, problema continuității exploatărilor bazate pe revoluții lungi în vederea producerii lemnului de lucru și de etajă înaintate a fost grav compromisă.

În vechiul regat s'a încercat prin art. 132 din Constituția din 1923, a se crea păduri comunale. Dacă s'ar fi aplicat, s'ar fi pulverizat compleci marile complexe forestiere ale Statului, Așezămintelor de binefacere și ale particularilor. Până azi nu s'a trecut la desăvârșirea acestui articol din Constituție. Corpul silvic i-a opus o îndârjită rezistență.

Tot prin surprindere, prin legea din 1925, s'a rupt din patrimoniul statului peste 10.000 Ha, și s'a impropriat Mitropoliile cu câte 500 Ha. și Episcopiiile cu câte 300 Ha. pădure. Azi majoritatea acestor păduri, pe lângă că sunt exploatare de ovrei, sunt într'un hal dezastruos și din punct de vedere tehnic (cazul pădurei Lunca Stănești-Vâlcea).

Recent în 1937, pentru anume interese politice, s'a mai rășluit încă 17.000 Ha. din pădurile Statului spre a se înzeștra acum *monastirile*, fără a se indica numele pădurilor — căci probabil societățile străine vor indica prin oamenii politici, care mai sunt pădurile de stejar, cu care trebuie înzestrate monastirile. Soc. «Progresul silvic» și-a făcut și acum datoria, ripostând în mod public. Fără efect, căci în parlamentul țării nu s'a găsit un glas, care să oprească acest dezastru ce s'a pus la cale de cei interesați. Așa că o nouă pulverizare ne amenință, din care va pierde țara și va câștiga desigur tot străinul.

Nu se poate trece cu vederea, o altă amputare a pădurilor făcută în 1935, când s'a impropriat Monastirea Neamțului cu 11.000 Ha. pădure, care vor fi exploatare probabil de sașariți: Schärf și Zentzler isgoniți din pădurile fondului Bisericesc ale Bucovinei.

Aceste defalcări în masă, au denivelat posibilitățile anuale ale pădurilor

Statutul, aducând perturbări amenajamentelor ce erau întocmite pe baze de revoluții lungi tocmai pentru a favoriza creșterea în timp și în spațiu a lemnului de lucru, atât de necesar nevoilor țării.

Dacă se mai ține seama și de exploatările sălbatice ale societăților forestiere strejne, cu concursul oamenilor politici — cozi de topor, se înțelege ce ne așteaptă ziua de mâine.

În fața acestor pulverizări de păduri, care conduc la exploatări individuale cu revoluții scurte și perioade de așteptări lungi, legiulorul din 1930, cu prilejul legii Casei Autonome a pădurilor Statului, prin art. 4, a prevăzut comasarea pădurilor în vederea întocmirii amenajamentelor pe complexe forestiere ce converg în același basin, indiferent de proprietar. Nu știu câte amenajamente s'or fi întocmit în România în acest sens. Efortia spitalelor civile a început a-și întocmi amenajamente în acest sens, comasând în același amenajament mai multe păduri fie din același județ, fie din același bazin forestier, însă numai din proprietățile sale, ne mai întocmind amenajamente pe păduri separate.

Un pericol tot în această ordine de idei, îl constituie azi din nefericire și cooperativele forestiere, cărora li s'a vândut lemn în bloc, zeci de mii de m³ anual, fără a se ține seamă de posibilitățile pădurei și amenajamentului cum a fost cazul cu cooperativa «Albina» dela Tarcău, iar recent se încearcă de politicieni a se distruge chiar și exploatările în regie ale pădurile Statului de pe valea Bratiei și râul Doamnei (Muscel), pentru a se da unei cooperative ad-hoc, formată din politicieni în vederea asigurării existenței în opoziție. În acest caz, desigur, nu se va mai ține seama de amenajamente care au fost concepute pe baza de revoluții lungi, căci interesele electorale din Muscel vor prima intereselor tehnice ale pădurilor. Statul, ca întotdeauna, va fi în pierdere.

Dar ceea ce este și mai grav, e că acum de câțiva ani și pădurile moștenite din Moldova și Bucovina au început a se diviza în mii și mii de făști. Așa că după ce au fost exploatare în chip barbar de societățile străine, acum prin eșirea din indiviziune, vom avea fărimituri de păduri de suprafețe reduse, care vor fi exploatare individual.

Nu trebuie pierdut apoi din vedere că, de la război încoace, mulți proprietari de păduri, români de origine și-au vândut pădurile cu sol cu tot la ovrul. Acești ovrul, la rândul lor, după ce au exploatat lemnul din aceste păduri vând terenul rămas gol, sătenilor din localitate în loturi mici. Iată deci alt pericol de pulverizarea pădurilor (cazul special al pădurei Negolești-Neamț).

În fine s'a observat dela o vreme încoace că multe din latifundiile forestiere de altă dată, prin moștenire s'au împărțit în atâtea porțiuni câți moștenitori au fost, lucru ce s'a semnalat și de Ministerul de Finanțe cu prilejul percepții taxei de succesiune, căci prin actele de partaj nu s'a atribuit moștenitorilor păduri întregi ca unități destinate ci din același trup de pădure s'a creat atâtea făști câți moștenitori au rămas. Aceste pulverizări de păduri constituie un indiciu de micșorarea suprafețelor pădurii pe natura de proprietari, cărora li s'a aplicat până acum numai revoluții lungi deci puteau realiza anual cantități de lemn de lucru apreciable, căci se produceau arbori de dimensiuni mari. Acum însă exploatăndu-se individual, aceste mici trupuri de păduri rezultate din pulveri-

zările ce se practică pe scară *întinsă* din nefericire la noi în România, vom asista cu brațele încrucișate la un nou fenomen: pădurile exploatate până acum în *codru*, vor fi exploatate în *crâng*, de fiecare nou proprietar. Va fi un dezastru din punct de vedere forestier fără a mai insista asupra celuilalt pericol al torenților și al mișcării terenului (ca cel recent din Gorj).

Toată opera de plantațiuni recente ce s'a întreprins în țară, nu va putea fi de folos, dacă nu se va opri concomitent și pulverizarea pădurilor de care sunt vinovați numai politicienii noștri, a căror deviză este: *după noi potopul*.

În concluziune conferențiarul cere:

1) Crearea Ministerului apelor și pădurilor, minister care să fie condus de un inginer.

2) Scoaterea pădurilor de sub influența politicianilor.

După conferință d-l Inginer C. Bușilă, președintele Societății Politehnica, după ce a felicitat pe conferențiar, arată că încă dela Iași, când s'a pus bazele A. G. I. R. s'a preconizat înființarea Ministerului apelor și pădurilor. D-sa promite tot concursul în realizarea acestui deziderat atât de folositor cauzei forestiere românești.

EXPLORĂRI AEROSTATICE ÎN LEGĂTURA CU INFLUENȚA PĂDURILOR ASUPRA CLIMATULUI

*Conferință ținută de d-l Prof. Dr. D. Drămbă, în ziua de 20 Aprilie 1937
la Societatea «Progresul Silvic».*

Influența pădurilor asupra climatului — temperatură, vânturi și ploii — este o chestiune în deajuns de cunoscută și controversată, găsindu-se destule glasuri autorizate, cari să susțină sau să nege această influență a pădurilor.

D-l Prof. Drămbă, un receptiv prin excelență al mișcării forestiere de peste granițe, a ținut întotdeauna cu destulă ardoare, să ne pună la curent cu ceea ce sânguința d-sale și împrejurările proprice i-au îngăduit să vadă, să asculte sau să citească mai interesant în legătură cu viața silvică.

D-sa a luat parte în toamna trecută la «Congresul Uniunii Internaționale a Institutelor de Cercetări Forestiere» dela Budapesta și a fost în deosebi atras de discuțiunile ce au purtat asupra memoriului depus de delegațiunea italiană, referitor la experiențele făcute prin explorări aerostatice, spre a se dovedi influența pădurilor asupra climatului.

Sub această formă, chestiunea era destul nouă pentru cea mai mare parte dintre noi și d-l Prof. Drămbă a căutat — pe cât a fost cu putință — să facă o expunere rezumativă a experiențelor întreprinse și rezultatelor obținute de stațiunea de experiență din Florența, de sub conducerea profesorului Pavari, în colaborare cu profesorul de meteorologie F. Eredia, cu Serv. Aviației și Serv. hidrografic italian.

Paralele cu cercetările terestre făcute timp de 4 ani (1932—1935), în stațiuni alese, în mijlocul pădurii, în marginea ei și în teren descoperit, s'au făcut și explorări aerostatice, de-asupra aceluiași puncte, la altitudini dela 500-

1000 m., cu baloane captive, de cari s'au suspendat meteorografe, aparate de înregistrare automată a presiunii, temperaturii și umidității aerului, cum și cu baloane-pilot, pentru determinarea direcției și forței vânturilor.

Nu este locul aci să intrăm în detalii asupra acestor experiențe, ilustrate de conferențiar cu interesante proiecțiuni.

Aceste experiențe, sistematic întreprinse de oameni de necontestată valoare științifică, au demonstrat odată mai mult influența pădurii asupra temperaturii aerului, asupra vânturilor, umidității relative atmosferice și evaporațiilor, ploilor, etc.

Această interesantă expunere a prilejuit însă d-lui Prof. Drămbă evocarea atmosferei de susținut și ostentativ revizionism, în care s'au scurs cele câteva zile ale congresului dela Budapesta, o atmosferă penibilă, sufocantă pentru delegații români ce se aflau acolo, dar destul de impresionabilă pentru celelalte delegațiuni străine. D-l Profesor Drămbă, trecând avântat de pe planul științific al conferinței, pe planul național, arată cât de periculoasă este acțiunea revizionistă maghiară, care impresionează și convinge în mare măsură prin perseverența și sugestivitatea mijloacelor folosite: O statuie, reprezentând o femeie desbrăcată (Ungaria jefuită), ținând o mână ridicată într'un gest de durere, și alta cu pumnul strâns pentru răzbunare; sau mai multe statui, reprezentând fiecare un Român, un Sârb, un Ceh, schinguind o femeie: Ardealul, Croația, etc., etc.

Conferențiarul reliefează, ca o consecință, rostul Ligei noastre antirevizioniste, care cu atâta competență și însufleșire caută să demonstreze străinătății nețemeinicia tezei maghiare și dreptatea cauzei noastre.

Conferința s'a încheiat într'o înaltă atmosferă de vibrantă grijă și dragoste de țară.

N. N. Car.

M E R C U R I A L E

PIAȚA INTERNAȚIONALĂ A LEMNULUI

Exportul european al lemnului, cifrat la cca 40 milioane m³. diferite sortimente, este împărțit între grupul țărilor baltice, U. R. S. S., și țările nordice, care dețin la un loc 75% și CIEB-ul (Polonia, România, Jugoslavia și Austria) care are restul de cca 25%.

Din cantitățile de mai sus cca. 40% este plasată pe piața engleză și restul în țările industriale din apusul Europei și bazinul Mediteranean.

Bursa internațională a lemnului este așezată așa dar, pe linia ce desparte Marea Nordului de Marea Baltică, având de o parte piața engleză, care mai absoarbe lemnul canadian (British Columbia pine) și lemnul tare din Statele Unite.

Astăzi, piața lemnului este determinată de către tranzacțiile ce se fac la bursa lemnului din Londra, având la bază nevoile țărilor importatoare și în parte jocurile de ordin speculativ. Cotațiile lemnului alb și roșu dela Londra, au influențat direct prețurile lemnului alb din țările din Europa centrală, plasat în majoritate în bazinul mediteranean.

The Timber Trades Journal and Saw Mill Advertiser, jurnalul comerțului de lemnărie, ce apare la Londra, ne aduce săptămânal cele mai prețioase informațiuni asupra operațiilor bursei din Londra. Redăm mai jos situația internațională a lemnului în cursul lunii Aprilie a. c. după *The Timber Trades Journal* No. 3136 și 3164 din 10 și 17 Aprilie a. c.

Comerțul de lemnărie din Baltică și Atlantic.

În general, prețurile se mențin ferme, cu tendința de a se urca și mai mult. Scăderile trecătoare ale prețurilor, înregistrate în ultimele 2 săptămâni provin din faptul că importatorii englezi au angajat din timp cantități mari de lemnărie la prețuri inferioare, și astăzi pot vinde mici partide la prețuri ce le aduc câștiguri bune, totuși sub prețurile curente ale pieței.

Este regretabil că astfel de operații, cu totul comerciale, sunt speculate de cei interesați ca să provoace nesiguranța tranzacțiilor și să influențeze scăderea prețurilor.

Din cauza stocurilor mari de lemnărie ce se găsesc pe piețele din Londra,

Hull, Bristol, Preston, Liverpool, Manchester, etc., prețurile sunt influențate favorabil chiar le către importatorii, astfel încât se exclude posibilitatea ca până la toamnă prețurile de astăzi să sufere scăderi.

S'au încheiat câteva partide de cherestea chiar pentru iarna 1937/38, ceea ce ilustrează optimismul importatorilor englezi pentru tot anul 1937.

Stocurile rusești sunt în parte soldate, din care cauză Finlanda și Suedia, ajutate de cererea mare a continentului, avansează prețurile, atingând în Aprilie a. c. până la 20 sh/sds peste prețurile cotate în Februarie a. c.

Incheerile făcute în luna Aprilie sunt puțin numeroase și privesc partide mici.

Din cauza dificultăților cu devizele ivite în Germania, mulți exportatori din Baltica au reziliat contractele încheiate cu această țară și, au vândut cantitățile respective în Olanda și Belgia.

Belgia și Olanda, care au o conjunctură generală excelentă, cumpără cantități mari de lemnărie suedeză, pentru care plătesc prețuri foarte frumoase.

Franța se pregătește să cumpere deasemeni cantități mari de lemnărie din Finlanda și Suedia.

Navlurile maritime sunt într'o continuă creștere, așa că exportatorii sunt obligați să ceară prețuri din ce în ce mai mari. Navlurile în Baltica s'au urcat cu 2 sh/sds. față de 1936, și se vor mai urca.

Majorările prețului lemnului roșu din Nordul Europei, au antrenat și prețurile lemnului din America (pinul douglas din Canada și lemnul tare din Statele Unite).

Lemnul alb din Europa Centrală.

Vânzarea rapidă a disponibilului de export din U. R. S. S., Scandinavia și Finlanda, a provocat interese mari pe piața engleză pentru lemnul din România, Austria, Cehoslovacia și Polonia.

Livrările excesiv de mari din anul 1936, au determinat cereri și mai mari în anul curent, din cauză că lemnul Europei Centrale, este mai eficient decât cel din Nord, în plus, cumpărătorii englezi au fost surprinși de calitatea bună a lemnului alb din Carpați.

Datorită conjuncturii economice generale, lemnul alb din România și Polonia de Sud a spulberat prejudecățile consumatorului englez, care considera lemnul de nord — molidul roșu — ca fiind cel mai bun.

Exportatorii din România și Polonia, au urcat treptat prețurile cherestelei de rășinoase, ce n'au atins însă punctul de stabilizare.

Ultimele prețuri pentru lemnul alb din România și Polonia (marfa de Danzig) sunt următoarele:

Scânduri pentru lăzi . . .	Lstg. 15.00/sds cif Londra
calit. Select	" 15.10.0 " " "
" Milrun	" 15.0.0 " " "
:: U/S pentru dușumele .	" 18.5.0 " " "
Grinzii lungimi speciale 2/4 .	" 15.5.0 " " "

In rezumat : Prețurile lemnului alb și roșu sunt ferme, cu tendințe de a se majora, și perspectivele pentru tot anul 1937 par a fi destul de bune. Cotațiile dela Londra determină și prețurile lemnului românesc, care a încetat încă din anul trecut să mai depindă numai de speculațiunile importatorilor din Mediterana.

Urcarea prețurilor la lemnăria de rășinoase și stejar este firească, și în concordanță cu urcările încercate de prețurile tuturor materilor prime.

COTELE ETEC-ULUI

Acordul Etec-ului, impus printr'o necesitate socială, pe lângă că a salvat pădurile fiecărei țări exportatoare, limitând exportul la un maxim ce convine fiecărei țări, a adus și redresarea prețurilor.

Limitarea exportului de cherestea de rășinoase la cotele ETEC ului, constitue grija de căpetenie pentru forurile cu răspundere din fiecare țară exportatoare, mai ales că rezultatele sunt mai mult decât favorabile.

Desigur, că țările ce vor încerca să depășească cotele ETEC-ului în cursul acestui an, rămân răspunzătoare pentru consecințele funeste ce ar putea să se producă ulterior.

The Timber Trades Journal este informat că Lituania, primită în acordul Etec-ului cu ocazia conferinței lemnului dela Stockholm, la 1 Octombrie 1936, a depășit deja cota de 127.000 sds. cubici cherestea de rășinoase ce i s'a repartizat. Camera de Comerț a Lituaniei, însărcinată cu viza contractelor pentru cherestea de rășinoase, nu a ținut o evidență a vânzărilor și încearcă să vireze plusul peste cota Etec-ului la alte categorii de mărfuri, sub motivul că scurtăturile și șipcile n'ar intra în această cotă.

Un succes al Etec-ului, îl constituie faptul că exportatorii canadieni au mărit afacerile și au ridicat prețurile după cotațiile impuse de producătorii europeni. Se subliniază cum membrii Etec-ului s'au organizat și și-au reglementat exportul, provocându-se urcare prețurilor, după urma cărora au profitat exportatorii și importatorii. Pentru a se asigura o stabilitate completă a expotului mondial, ar fi necesar să se extindă sistemul cotelor și la continentul american.

LEMNUL ROMĂNESC CONTINUA SĂ FIE SUPRALICITAT PE PIEȚELE IMPORTATOARE.

Cererile masive de lemnărie pentru Anglia, venite în perioada când exportul nostru de rășinoase este limitat la o cantitate zisă «cota ETEC-ului», au provocat interese timpurii din partea importatorilor din Orient pentru lemnul nostru de rășinoase.

Importatorii din Siria, Palestina și Egipt, au acceptat toate majorările de prețuri cerute de fabricanții din România, și sunt dispuși să plătească prețuri mai mari, numai să-și poată acoperi nevoile până în August-Septembrie a. c.

La începutul lunii Aprilie a. c. s'au vândut 50.000 m³, cherestea de brad pentru fabricile de lăzi din Ismir (Smirna) Turcia la prețul de 56—60 sh/m³. (1804—2040 Lei/m³) fob Galați sau Constanța. În specificația mărții de lăzi intră: 40% loride (12 mm, 14 cm, 2.40—2.80—3.20—3.60 și 4 m.), 40% dulapi

de 28 cm. lățime dela 2 m. în sus și 20% scânduri late de 18 și 24 mm. toate în calitatea cl. IV—V și VI-a.

S'au mai vândut în Turcia 20000 m. c. lemn rotund de rășinoase — pentru mine — de 2—2.50 m. lungime și 9—8 cm. diametru la mijloc cu 750 lei/m³ fob Galați.

Sunt cereri mari și pentru Bashora (Golful Perstic), Africa de Nord, America de Sud, Italia, Franța, etc.

Fabricile noastre sunt angajate până în luna August, având de produs și pentru consumul intern, care a devenit foarte activ și disproporționat de mare în cereri față de anul 1936.

POZIȚIA LEMNULUI NOSTRU ÎN ORIENT FAȚĂ DE CONCURENȚA JUGOSLAVĂ ȘI AUSTRIACĂ.

Exportul lemnului din România, a urmat până în anul 1937, conjunctura pieșii externe, iar prețurile au fost influențate defavorabil prin politica à la baisse dusă de cei interesați.

Pentru determinarea și alimentarea atmosferei zisă neprielnică lemnului nostru în Orient, s'au exagerat concurențele ce ni le fac alte state exportatoare de lemnărie. Din lipsă de statistici lunare și prompte, toate svonurile și informațiile false au fost luate de capital și mulți ani comerțul lemnului din România s'a menținut sub amenințarea dumpingului ruseșc.

Pentru anul curent U. R. S. S. a plasat în Egipt numai 50.000 m³ chereștea de rășinoase lemn alb, și la un preț acceptat de... România.

Această cantitate este mică și nu poate să influențeze nici cererile din Egipt și nici prețurile noastre de engros.

U. R. S. S. n'a mai plasat în anul curent nici un fel de lemnărie în Grecia.

În ultimul timp, Jugoslavia a căutat să-și introducă chereștea de rășinoase pe piața egipteană, dar fără succes, dată fiind calitatea inferioară a lemnului său.

Exportul nostru în Grecia este sistat de peste 3 luni, din cauza convenției de clearing ce avem cu această țară, ajungând să avem peste 150 milioane lei blocați la Banca Greciei, cât și din cauza majorării din partea noastră a prețurilor minimele din Noembrie 1936 cu 10 sh/m.c. (270 lei). În acest interval mărfurile jugoslave și austriace au invadat piețele din Pireu, Saionic, Drama, Volo, Peloponez, etc.

Prețurile oferite de Jugoslavia și Austria, cif. în comparație cu cele cerute de noi, (după un raport informativ din 9 Aprilie a. c.) sunt următoarele :

IV românească pentru export	—	—	68 sh
I — II — III — IV	12	58 sh	59 sh
17—3 Com.	18	54 „	58 „
	24	54 „	57 „
morali	—	54 „	63 sh
madrieri		55	63 sh

Am comparat calitatea zisă tombant inclusiv cl. IV oferită de Jugoslavia cu cl. V-a din România, din cauză că lemnul jugoslav și austriac este în majoritate brad și plin cu noduri căzătoare. Diferența între prețurile jugoslave și cele românești este normală, corespunzând diferenței de calitate.

În urma acordului dela 25 Martie a. c. încheiat cu Italia, Jugoslavia nu mai are intrese să «arunce» cheresteaua — lemn alb — în Grecia, găsim conveniență mai mare în Italia.

În aceeași situație se găsește Austria care a reînnoit convenția cu Franța.

Grecia, care consumă anual cca. 300.000 m³ cherestea de rășinoase, a acoperit din Jugoslavia și Austria cca. jumătate din această cantitate, și astăzi caută să-și completeze cca. 150.000 m³ din România.

Prin măsurile energice luate la timp de UGIR și B. N. R. am putut influența prețurile lemnului nostru de rășinoase în profitul nostru, așa că Grecia va plăti prețurile cerute de noi (68 sh/m³ cl. IV lată cif. Pireu).

În ce privește cheresteaua de fag, ale cărei prețuri au fost majorate cu 5—8% față de anul 1936, ne avem asigurată și mai departe întâietatea pe piețele din Grecia, Siria, Palestina și Egipt.

PREȚURILE CONTINUA SĂ CREASCĂ

În conjunctura actuală, prețurile sunt ferme și cu tendințe de majorare.

Dăm mai jos prețurile curente pentru principalele sorturi de lemnărie, calculate fob Galați sau Constanța, conform prețurilor minimale UGIR, parte depășite cu 2—3 sh/m³.

Cherestea de rășinoase :

Grecia : Tombate	m ³ /71 sh	a	27 lei	cca.	Lei	1900.—
cl. IV-a 19—30 cm.	> 62	>	>	>	>	1650.—
cl. V-a 19—30 cm.	> 56	>	>	>	>	1500.—
moral 24/40—98/98	> 56	>	>	>	>	1500.—
înguste cl. IV—V	> 56	>	>	>	>	1500.—
Egipt: calitate tip Alexandria (cl. V-a)						
în specificație	> 44	>	37	>	>	1620.—
Siria : calitate tip Siria (V/VI) în						
specificație	> 45,6	>	33,5	>	>	1525.—
Palestina : marfă lată de 4 m.						
sau morali	> 46	>	>	>	>	1540.—

Cherestea de fag :

Grecia : calitate sortiment grec 2 m. în sus	> 82,6	>	27	>	>	2200.—
calitate sortiment grec 1—1,90 în sus	> 63,6	>	>	>	>	1710.—
îngustătură de 7—13 cm. 2 m. în sus	> 45,6	>	>	>	>	1220.—
idem de 1—1,90	> 43,6	>	>	>	>	1170.—
subil (cioplitură 8/8—15/15)	> 82,6	>	>	>	>	2220.—
somlere (38/90 mm. 0,70—2,0 m.)	> 53,0	>	>	>	>	1430.—

Palestina: calitate tombantă (I—III) dela				
2 m. în sus	> 61.6 >	33.5 >	>	2060.—
idem dela 1—1.90 m.	> 48.6 >	>	>	1620.—
Egipt: calitate sortiment Alexandria dela				
2 m. în sus	> 59 >	37 >	>	2180.—
idem dela 1—1.90 m.	> 46 >	>	>	1700.—
cl. III numai la marfa lungă	> 49 >	>	>	1810.—

Cherestea de stejar :

Grecia : sur doșe cl. I dela 2 m. în sus	189.6 >	27 >	>	5110.—
idem dela 1—1.90 m.	152 >	>	>	4100.—
cl. II dela 2 m. în sus	152 >	>	>	4100.—
idem dela 1—1.90 m.	123.6 >	>	>	3680.—
quartier (ogîndă) cl. I dela 2 m.				
în sus	208.6 >	>	>	5630.—
idem dela 1—1.90 m.	161.6 >	>	>	4360.—
tombante sau mercantilă 1-1.90 m.	114.6 >	>	>	3090.—
idem 2 m. în sus	142.6 >	>	>	3850.—
Palestina netivită cl. I—II	114 >	33.5 >	>	3810.—
Siria : netivită dela 2 m. în sus	104 >	>	>	3480.—
Egipt : netivită cl. I și II	95 >	37 >	>	3510.—
netivită mercantilă	91 >	>	>	3365.—
fașonat dela 2 m. în sus cl. I și II	128 >	>	>	4730.—
idem 1—1.90 m.	86 >	>	>	3180.—
frizuri scurte cl. I și II 0.30-0.90	100 >	>	>	3700.—
idem lungi dela 1 m. în sus	109 >	>	>	4030.—
cioplitură de stejar 15/15—31/31				
cm.	81—151 >	>	>	2995—5590.—

Doage de stejar:

Grecia : dela 35—84 cm. (cl. I și II)	136 >	27 >	>	3670.—
dela 85 cm. în sus	166 >	>	>	4482.—
Franța : dela 35—84 cm. (cl. I și II)	101 >	33.5 >	>	3530.—
dela 85 cm. în sus	136 >	>	>	4550.—

Lemne rotunde cl. I—II-a

Palestina : anin, plop, tei, mesteacăn	41 >	>	>	1370.—
Egipt: anin, plop, tei, mesteacăn	40 >	37 >	>	1480.—
fag	36 >	>	>	1330.—

Prețurile de mai sus, în special la cherestea de rășinoase, sunt pe punctul de a fi majorate din nou. În acest scop Asociația Industriei Forestiere ar urma să fixeze noi prețuri minimale la baza de 48 sh/m³ calitatea tip Alexandria pentru Egipt, în specificație.

Este tendința de a atinge prețurile ce au fost în anul 1925—1928, când marfa noastră era căutată, fără însă a se putea realiza.

Pentru a vedea cum au variat prețurile cherestelei noastre de rășinoase în raport cu conjunctura pieței externe, dă mai jos evoluția prețurilor pentru marfa tip Alexandria în specificație normală, calculate FOB Galați; în intervalul 1920—1937:

1920	1923	1925	1926	1929	1930	1931	1932	1933	1934	1935	1936	1937
sh. 32	44	50	54	48	44	40	35	31	34	29	32—38	41

Prețurile cele mai joase au fost atinse în anul 1935, când s'au exportat cantități mari de cherestea de rășinoase sub prețurile minimale UGIR, prin acțiune desfășurată de cei interesați.

Incepând din 1936, prețurile au fost majorate treptat, treptat, și se pare că vor fi majorate și mai mult.

EXPORTUL FORESTIER AL ROMÂNIEI ÎN IANUARIE ȘI FEBRUARIE A. C.

Conform datelor statistice întocmite de U. G. I. R., exportul de lemnărie al României, în lunile Ianuarie și Februarie a. c. a depășit cu mult cantitățile atinse în anul 1936, după cum rezultă din cifrele de mai jos (tone):

Felul materialului	Ianuarie		Februarie	
	1937	1936	1937	1936
lemn de foc	15.316	5.219	13.115	4.405
lemn rotund pentru galere	984	1.681	3.151	2.937
lemn de mine	633	900	348	710
" pentru celuloză	590	1.910	359	2.413
traverse	2.524	566	490	1.759
cioplilură	3.387	1.837	2.213	3.638
doage	40	279	650	201
cherestea	46.615	24.872	39.909	28.591
pârji de lăzi	1.767	—	4.967	6
	73.961	37.264	65.202	44.600
indice de export 1936—100	198	100	146	100

În luna Ianuarie a. c. exportul nostru forestier a fost aproape dublu față de 1936, iar în Februarie majorat cu 46%.

A fost activ exportul lemnului de foc, ceea ce constituie un punct înbușcător pentru politica exportului nostru forestier. Se speră că în cursul acestui an să se mărească exportul lemnului de foc prin majorarea cantității de 20.000 vagoane la 30.000 vagoane, ca urmare a tratativelor duse la Budapesta în cursul lunii Aprilie a. c.

Perspectivile exportului nostru forestier sunt foarte bune pentru tot anul 1937; este necesar să se realizeze reglementarea exploatarea lemnului de rășinoase, în raport cu capacitatea de producție a pădurilor noastre; fără de care vom trece din nou prin criza din 1930—1935.

Avem toate motivele să ne temem de o apropiată degrengoladă a prețurilor, ce se va produce din momentul când Anglia va înceta să mai cumpere lemnul nostru, dacă nu se procedează la limitarea exportului nostru de rășină etc..

Vasile C. Filip.

R E C E N Z I I

Etude physique et mécanique comparative de deux types de bois de chêne rouvre de Roumanie.

par D. Drămbă

A apărut în broșură cu titlul de mai sus raportul prezentat de D-nul Prof. Dr. Drămbă la Congresul Uniunii Internaționale de Cercetări Forestiere, ce-a avut loc în toamna trecută la Budapesta.

Cum în revistele noastre nu s'au publicat rapoartele delegaților români la congresul menționat, — deși ar fi fost destul de interesant să știm, cum au reprezentat delegații noștri silvicultura română la Budapesta —, și cum broșura de care ne ocupăm a putut să treacă neobservată sau în orice caz necunoscută de toți colegii noștri silvici, ne facem plăcuta datorie să rezumăm cuprinsul ei, cu deosebire interesant.

D-nul Prof. Drămbă și-a aplicat experiențele și cunoștințele sale tehnice speciale asupra a două tipuri de stejar sesiliflor (gorun), căutate în comerțul exterior și anume: *stejarul de Ronșoară* (jud. Mureș) și *stejarul de Baia Mare* (Borlești, jud. Satu Mare).

Stejarul de Ronșoara, vegetând pe colinele înșorite ale Vișeuului (400-900 m.) ținut c'un climat puțin variabil — ierni nu prea aspre și călduri nu prea mari —, și pe un teren argilos, relativ sărac, are o creștere înceată, care se traduce prin-

tr'o serie de creșteri foarte mici, de grosimi aproape uniforme,, concentrice, dând un lemn cu o structură omogenă, foarte căutat în tâmplărie sub numele de «lemn gras», calitate recunoscută a «stejarului de Ungaria».

Stejarul de Baia Mare n'atinge dimensiunile stejarului de Ronșoara, crește la o altitudine mai mică pe Valea Someșului (200-500 m.), pe soluri argilo-nisipoase. Intrunește ansamblul cel mai complex al calităților lemnului de gorun și anume al gorunului de clasa I, după uzajele bursei din Viena.

D-l Drămbă a întreprins un studiu fizic și mecanic comparativ asupra acestor două tipuri de stejar, după metoda preconizată de D-l Monnin și potrivit condițiilor din caetele de sarcini franceze. Epruvetele respective a fost spuse la încercări, în laboratoarele Stațiunii de cercetări și experimentații forestiere din Nancy. Cu rezultatele obținute în laborator asupra diferitelor sollicitări mecanice, D-l Drămbă a făcut calculele valorilor absolute ale rezistențelor unitare, calculele coeficienților de corecțiune, relativ la umiditate și deducția constantelor, a făcut adică acele calcule ale valorilor relativ ale rezistențelor sau «*coeficienții de calitate*», prevăzute de metoda Monnin. Pornind dela constatarea, că cel mai bun lemn va fi acela care — la condiții egale — va fi mai ușor, D-l Mo-

mnin raportează toate rezistențele la greutatea specifică sau de uzitate și — în unele cazuri — chiar la patrutul densității, ajungând la *constante*, sau cifre cu variațiuni cunoscute, cărora li se poate fixa un *minimum* admisibil, cifre denumite «*cote de calitate*», de cari am pomenit mai sus.

Pe baza calculelor făcute, D-nul Prof. Drâmbă ajunge la concluzia, că stejarul de Ronșoara este superior celui de Baia Mare, aproape la toate valorile cifrate ale

caracteristicilor de acelaș ordin, fizice și mecanice. Calitățile sale estetice, fizice și tehnologice : culoarea galben-alburie, coeficientul mic de retractabilitate (strângere), vegetația înceată, structura sa grăunțoasă (lemn gras), dimensiunile excepționale, îl fac comparabil cu stejarul de Spessart (Germania), fiind cu deosebire apreciat în industria și comerțul internațional.

N. N. Car.

I N F O R M A Ț I U N I

În numărul pe Iulie—August al revistei noastre se va discuta la „problemele zilei” despre Monumentele naturii.

Se știe că de câțiva ani s'a pus și la noi problema conservării acelor locuri, obiecte sau vietăți, expuse de a fi iremediabil pierdute, prin intervenția distrugătoare atât de variată a omului. Există în această privință Comisia Monumentelor Naturii.

Cum pădurile constituie adesea cele mai de seamă monumente ale naturii, silvicultorii sunt chemați să-și spună cuvântul lor autorizat în această privință, semnalând în același timp și ceace ar trebuie să prezinte interes de a fi declarat ca atare. Dar, aceste monumente, odată declarate, trebuie să ne preocupe în mod egal și buna lor administrare; deaceia sugestiile în această privință sunt bine venite.

Premiul

*Școlii superioare de Silvicultură
Tharandt, Secție la Politehnica
din Dresda.*

În dorința de a aduce o contribuție în rezolvarea problemelor ce și ie-a pus Germania, prin planul economic de patru ani, Școala superioară de Silvicultură Tharandt institue un premiu în valoare de 300 Rm. pentru cea mai bună lucrare silvică care va trata o chestiune încadrată în tema: Economia forestieră și planul economic de patru ani.

Premiul este indivizibil.

Lucrările prezentate vor fi cercetate de o comisiune compusă de profesorii: Dr. Jeutsch, Dr. Herske și de decanul secției. Acordarea premiului se face de Colegiul secției după indicarea raportului comisiunii.

Lucrarea poate fi folosită și ca teză de doctorat dacă se prelucrează mai departe.

Concurenții nu pot fi decât studenții, inginerii silvici și doctorii școlii superioare de silvicultură Tharandt.

Lucrarea se va prezenta în 5 exemplare scrise la mașină, cu un motto.

Termenul de prezentare al lucrărilor este până la 1 Mai 1938.

*Decanul Secției,
(ss) Dr. Hegersdorff*

— În ședința sa din 12 Aprilie a. c., Consiliul de administrație al Uniunii Generale a vânătorilor din România a hotărât să se acorde Revista Vânătorilor, personalului silvic mediu și inferior, precum și jandarmilor rurali și paznicilor privați de vânătoare, cu prețul de abonament de 100 lei anual.

Pentru învățători s'a fixat prețul de 150 lei.

— Potrivit unei vechi dispoziții a Consiliului de Administrație al Soc. Progresul silvic, inginerii silvici pensionari, primesc Revista Pădurilor în mod gratuit.

Deasemenea ei sunt scutiți de plata cotizației.

— D-1 Ing. Insp. g-ral silvic David Petrescu din Casa Pădurilor Statului a fost pus în retragere din oficiu pentru a-și aranja drepturile la pensie, pe data de 1 Iulie a. c.

— D-1 prof. M. Drăcea, directorul Institutului de Cercetări și experimentații forestiere din România a fost delegat din partea Ministerului de Agricultură și Do-

menii să ia parte la ședința de constituire a **Comitetului Internațional de Silvicultură**, care se va ține la Budapesta în zilele de 24-26 Mai a. c. În această privință, se știe că, în anul precedent, cu prilejul Congresului Internațional de Silvicultură dela Budapesta, s'a votat o rezoluțiune în sensul de a se înființa acest comitet în Cadrul Institutului Internațional de Agricultură care are sediul la Roma.

— **Erată :** Cititorii sunt rugați a îndrepta următoarea eroare de tipărire strecurată în numărul precedent al revistei: La pag. 433, rândul 11 de sus se înlocuește cu următorul pasaj: „necondiționată a adevărului, criticul mai trebuie să...”

Cercul de studii forestiere

V.

G. AGARIE: STADIUL ACTUAL AL PROBLEMEI CADASTRULUI FORESTIER

În ziua de 3 Martie a. .c. ora 18, D-l Ing. subinspector silvic Gh. Agarie a ținut în sala de ședințe a Societății «Progresul Silvic», conferința sa cu titlul de mai sus.

Subiectul tratat, fiind în legătură cu aplicarea legilor de organizarea cadastrului și de organizarea Ministerului de Domenii și prezentând o importanță deosebită nu numai pentru cadastrul propriu zis, dar și pentru economia forestieră, dăm în cele ce urmează un rezumat al ideilor și concluziunilor stabilite de conferențiar.

D-se constată că nu există cadastru forestier în niciuna din țările înzestrate cu regim cadastral pentru proprietățile funciare. Afirmațiunea aceasta apare oarecum surprinzătoare, fiindcă ne obișnuisem a socoti că un asemenea cadastru există deja la Administrația Casei Pădurilor Statului. Din expunerea doctrinară a conferențiarului rezultă că denumirea adoptată de C.A.P.S. este improprie, căci în realitate, activitatea desfășurată sub această denumire s'a mărginit numai la măsurători, făcute și aceea în condițiuni tehnice și juridice altele de cât cele prevăzute în legea de organizarea cadastrului. Surprinzător, în fine, fiindcă prin legea de organizarea Ministerului de Domenii s'a creat la Direcția Cadastrului un serviciu special de Cadastru forestier.

Căutând să dea o definiție noțiunii noi a Cadastrului forestier, conferențiarul deduce că aceasta nu poate fi decât cadastru funciar limitat la păduri. Pusă astfel chestiunea, s'a simțit necesitatea de a arăta ce este un cadastru funciar și întrucât, limitându-l la păduri, problema esențială a cadastrului este mai fericit rezolvată prin cadastru funciar forestier de cât în cadrul actual al cadastrului funciar nediferențiat.

D-se constată că regimul cadastral al proprietății funciare are patru aspecte: unul tehnic topografic, prezentând forma geometrică și srafaja proprietății; unul juridic, prezentând drepturile de proprietate; unul economic, prezentând valoarea și venitul mediu al proprietății și unul fiscal, cuprinzând elemente, cari interesează impunerile la fisc.

Din punct de vedere administrativ, regimul cadastral prezintă două organe

distincte: *Cadastrul*, care crează și administrează documentele tehnice-topografice, economice și fiscale și *Cartea funduară*, care stabilește drepturile de proprietate și ține evidența lor.

Altă chestiune, care a trebuit să fie relevată de conferențiar, pentru a lămuri ideea de cadastru forestier, este caracterul specific al planului cadastral. Acest document se prezintă sub o organizațiune unitară cuprinzând întreg teritoriul unei comune. La baza planului cadastral este parcela, ca element constitutiv, cum ar fi atomul în compoziția materiei moarte sau celula în compoziția materiei vii și este caracterizată prin apartenență juridică precizată și prin uniformitate de ramură de cultură (loc arabil, vie, pomii roditori, pădure, fâneață, pășune; apă, improductiv, etc.

Parcellele planului cadastral sunt inventariate printr'o numeratoare specială, guvernată de reguli simple și stricte, cari pot fi exprimate prin următoarea formulă: continuitate numerică și teritorială. Adică: nu se sare niciun număr; nu se întrebuițează un număr de cât o sigură dată; nu se sare nicio parcelă, respectându-se strict continuitatea teritorială.

Aplicate, fără abateri, aceste dispozițiuni introduc în documentul tehnic, foarte complex al reprezentării topografice a parcelelor, o ordine perfectă, care permite a se găsi cu ușurință orice parcelă voim.

Această structură a planului cadastral invederează că nu se poate concepe un cadastru forestier, agricol, minier etc. de cât renunțând la regulile cari garantează ordinea în complexul planului cadastral, parcele agricole, forestiere, miniere etc. fiind întrețesute, deci fără continuitate teritorială, dacă le despărțim. În fine, parcele schimbând ramurile de cultură ar urma să se opereze incontinuu treceri dela un cadastru la altul, operațiuni, cari necesită schimbarea planului parcelelor și cari îngreunează administrarea.

Conferențiarul opiniază că, limitând noțiunea cadastrului forestier la aspectul economic al proprietății, ideea devine viabilă și corespunde unei necesități primordiale nu numai pentru cadastru, dar și pentru economia forestieră.

În adevăr, evaluarea economică a parcelelor forestiere este operațiune de strictă specialitate, care nu poate fi încredințată de cât inginerilor silvici. Apoi, concentrarea într'un singur loc și sub o organizație și conducere unitară a datelor economice privitoare la parcela forestieră, respectiv a valorilor economice a pădurilor tuturor proprietarilor forestieri nu este altceva de cât o statistică forestieră. Ba încă cea mai bună și complexă statistică forestieră, ce se poate concepe. În felul acesta, se reliefează dezideratul, atacat în atâtea rânduri și rămas nerealizat din cauza concepției fragmentare a lucrului, a realizării unei statistici, care să servească inginerului silvic drept orientare sigură asupra problemelor de economie forestieră, iar omului politic drept izvor de legiferare asupra reglementării producțiunii forestiere.

Această concepție a cadastrului forestier deschide aceleași orizonturi și altor feluri de cadastre: agricol, minier, etc., toate având însă la bază unul și acelaș document tehnic, organizat după regulile nealterate, care-l guvernează azi.

Este evident, că asemenea cadastre, diferențiată numai pe bază de evaluare economică, realizând preciziuni mari asupra valorii și veniturilor proprietăților

funciare, înseamnă progrese indiscutabile, atât în ce privește deslegarea problemelor pur cadastrale (credit, fisc), cât și mai ales în ce privește problemele economice și financiare, legate de proprietate, probleme, cari au drept obiectiv a îndruma producțiunea către o continuă sporire a cantității și calității bunurilor produse.

Red.

VI.

V. DINU : POLITICA FORESTIERĂ

Evoluția și stadiul actual al doctrinei — Problemele românești.

În ziua de 10 Martie a. c. a conferențiat d-l V. Dinu care a prezentat o interesantă incursiune în literatura acestui vast domeniu pentru a stabili elementele precursorare ale doctrinei. Paralel cu evoluția din Germania, care este patria necontestată a acestei științe, autorul urmărește evoluția din Franța, examinând toate momentele interesante pentru doctrina politicii forestiere. E delă sine înțeles că se insistă asupra originilor și etapelor succesive prin care a trecut literatura forestieră. Prima formă concretă de doctrină, o ia politica forestieră sub cameraliști (poliție forestieră). Urmează apoi epoca liberalismului economic care are ca corespondență în materie forestieră «politica forestieră clasică». În epoca imediat anterioară războiului capitalismul economic concretizează o politică forestieră modernă. În sfârșit, conferențiarul examinează aspectele și tendințele politicii forestiere sub regimul hitlerist. În sinteză, este concretizată întreaga această evoluție și se desprind direcțiile și tendințele actuale.

Cu aceeași metodă conferențiarul examinează politica forestieră franceză, pe cea românească dela începuturile ei și până astăzi — și acordă o deosebită atenție problemelor actuale ce se pun domeniului atât de vast al politicii forestiere în România.

VII.

M. RĂDULESCU: EVOLUȚIA IDEII DE REGENERAREA ȘI CULTURA PĂDURILOR.

Este cea de a 7-a conferință a Cercului nostru de studii, care a avut loc în ziua de 27 Martie a. c.

Una dintre bogățiile de seamă, pe care natura a pus-o la îndemâna omului, este pădurea. Din ea și-a procurat dela început hrană, adăpost și lemn de foc și construcții. În acel timp însă pădurea ocupa suprafețe considerabile și putea să se refacă ușor în urma pierderilor suferite.

Când populația s'a înmulțit și omul, dela faza de vânător, a trecut la cea de păstor și apoi de agricultor, pădurea a început să fie lovită din ce în ce mai

tare prin defrișeri pentru agricultură și pentru pășune. Uneori loviturile au fost așa de tari, încât pădurea a dispărut din multe părți ale globului și cu ea și civilizația de mil de ani a acelor ținuturi. Nu întotdeauna și peste tot locul omul s'a dezinteresat însă de această avuție, când a văzut că pădurea se împuținează și se depărtează de așezămintele sale. Când a văzut că terenul obținut de el cu atâta trudă prin defrișare pentru agricultură și pășune se nărue și e amenințat de vîturile apelor, a căutat să-și restrângă tăerile și să reîmpădurească porțiunile unde a tăiat. Literatura amintește de preocupările omului pentru regenerarea pădurilor încă de prin anul 600 după Christos.

Noțiuni clare de silvicultură apar însă abia la 1790, când silvicultorul german G. L. Hartig publică «Invățăminte trase din experiență și natură». În această lucrare Hartig precizează cum trebuiesc făcute tăerile de regenerare (în-sămănare, secundară și definitivă) la fag, stejar și rășinoase.

La 1817 apare silvicultura lui H. Cotta, profesor la Tharandt, alt mare silvicultor german. De la el s'au instruit și silvicultorii francezi Lorenz și Parade al căror tratat de silvicultură «Culture des bois» apare la 1837.

Pe la 1854 Karl Heyer introduce noțiune de regenerare în codru cu tăeri quasi-grădinarite. Tot atunci literatura silvică se îmbogățește cu scrieri privitoare la pepinere, culegere de semințe forestiere, semănături și plantațiuni. Era epoca când erau la modă regenerările artificiale.

La 1880 Karl Gayer profesor la München, în tratatul său de silvicultură, îndeamnă din nou lumea silvică germană să se întoarcă la regenerările naturale. Stăruiește îndeosebi pentru regenerările în buchete sau pălcuri (ochiuri) și fășii cari folosesc toți anii intermediarii de sămănță, iviți între timp și favorizează crearea de arborete amestecate.

Silvicultorii fruntași care au urmat după Gayer (Borggreve, Ney, Lorey-Reuss, H. Mayr, Bühlér, Dengler, etc.) prin scrierile lor au cătat să ameliorizeze continuu metodele privitoare la regenerarea naturală a pădurilor, încât azi regenerarea artificială se reduce la cazuri excepționale.

În Franța regenerarea pădurilor s'a făcut tot timpul pe cale naturală. Aceasta poate și din cauză că pădurile ei sunt formate mai mult din foioase, care se regenerează după tăeri rase și prin lăstari. Între silvicultorii proeminenți, cari în afară de Lorenz și Parade au lucrat la ridicarea silviculturii franceze, menționăm pe Duhamel du Monceau, marele profesor, cum îl numeau nemții pe la 1760, ale cărei lucrări au fost traduse în limba germană, apoi L. Boppe, contemporan cu K. Gayer, Broillard, Bagneris, Jolliet și Hüffel.

În celelalte țări din centrul și restul Europei, economia forestieră a fost puternic influențată de principiile adoptate de silvicultura germană și franceză.

În urma străduințelor depuse, Elveția și Danemarca au ajuns astăzi în fruntea țărilor cu silvicultură intensivă.

*

În România, din cauza trecutului sbuciumat al neamului nostru, a suprafețelor mari de păduri, a condițiilor favorabile de vegetație și a lipsei de debușeri pentru lemn, economia forestieră s'a dezvoltat mult mai târziu. Prima dată se vorbește de silvicultură abia pe la 1844 în Moldova și la 1850 în Muntenia,

iar la 1855 se trimite primul silviculor român, Serdarul Mihail Râmniceanu «să practice despre amenajamentul pădurilor și să studieze botanica în Franța». Atunci se pune problema împăduririi Bărăganului și a nisipurilor sburătoare din Sud-vestul Olteniei, iar după alipirea Dobrogei, problema împăduririi acestei provincii.

O acțiune mai vie cu privire la împădurire începe însă numai după 1881, când se întocmește primul nostru cod silvic și 1883, când se votează legea Ministerului Agriculturii și Domeniilor. Cam în același timp se organizează și învățământul nostru silvic, iar guvernele spre a se orienta asupra economiei forestiere, aduc în țară trei distinși silviculori francezi: Bouquet de la Grye la 1875, Broillard la 1885 și Hüffel la 1888. Toți trei ajung la concluzia că pădurile noastre au excelente condiții de vegetație. Reaua stare în care se găseau, se datora numai acțiunilor destructive a omului.

La 1892 a fost angajat consilierul silvic austriac I. Pitschack, pe termen de 3 ani și apoi pe încă 6 ani, să stabilească dispozițiuni privitoare la împădurirea țăerilor rașe la munte, protecția stejarului în pădurile de câmpie și deal și aplicarea regimului de codru la cele cu o suprafață mai mare de 300 ha. Consecința acestor dispozițiuni a fost că s'au înființat pepiniere la toate ocoalele și s'au dat instrucțiuni pentru întocmirea proiectelor de împădurire. Au început apoi sămănături și plantații din ce în ce mai întinse pe teren. Dacă regenerărilor artificiale ale pădurilor s'a dat mai multă atenție, regenerările naturale au avut mai mult de îndurat până și-au găsit o cale sănătoasă de urmat.

Se vede din cele spuse de cei trei silviculori francezi aduși în țară, care amintesc că pădurile se găsesc într'o stare rea din cauza omului, și de silviculorul Mihail Râmniceanu care recomandase comisiunii tehnice a lucrărilor publice, că înaintea împăduririi Bărăganului, trebuie să se ia măsuri să se păstreze și amelioreze pădurile existente. Pădurile se tăiau apoi la vârste înaintate și nu mai lăstăreau, iar la codrul cu tăieri succesive nu se ținea seama de temperamentul speciilor. Ca urmare ne-a dispărut stejarul din păduri iar dealurile s'au acoperit de răpi și ogașe. Amenajamentele de cele mai multe ori nu s'au aplicat. Sau întocmit apoi studii sumare de exploatare numai pentru câte un anumit colț de pădure, fără să se preocupe cineva și de restul ei. La aplicarea amenajamentelor s'au avut în vedere numai prevederile planurilor de exploatare, fără să se fi ținut seamă și de mersul regenerării. De acela s'a tăiat uneori unde nu era instalat nici-un fir de sămânț și s'au lăsat neexploatare arborete regenerate admirabil pe cale naturală cu specii prețioase din sămânță. S'au parcurs apoi suprafețe considerabile cu tăierea de însămânțare, fără să se aplice și tăierea definitivă. În alte părți, în pădurea de șleau s'au făcut rărituri așa de tari, încât s'au instalat carpenul, telul și jugastrul împiedicând regenerarea stejarului.

După război, începând cu anul 1924, se organizează culegerea de semințe, se înființează pepiniere și se încep sămănături și plantațiuni în stil mare în toată țara. Se începe apoi fixarea coastelor degradate prin plantațiuni și se ajunge la înființarea unei Direcții a ameliorărilor în Ministerul Agr. și Domeniilor. Se întocmesc amenajamente mai îngrijite și încep preocupări mai stăruitoare pentru regenerarea naturală a pădurilor.

Spre a ajunge la rezultatul dorit de orice silvicultor cu dragoste de țară și pădure, se impune ca ocoalele silvice să fie micșorate, să se înființeze ocoale de regim silvic acolo unde lipsesc (în special la pădurile moșnenești și răzăsseși), să se convertească pădurile Statului în codru și să se părăsească tăerile rase, acolo unde problema scoaterii lemnului din parchete nu constituie o dificultate. Să se împădurească cât mai curând tăerile rase și coastele surpătoare, să se refacă pădurile degradate și să se interzică pășunatul în pădure.

Pentru toate acestea, se impune ca personalul silvic să fie bine pregătit, bine selecționat și bine retribuit.

VII.

RADU AL. FLORESCU : ECONOMIA SILVICĂ ÎN ECONOMIA MONDIALĂ.

Încă de pe vremea când d-l Radu Florescu era însărcinat de afaceri la diferitelegații din centrul Europei și mai ales la legațiunea din Washington a avut ocaziunea să urmărească și să comunice guvernelor noastre o serie de rapoarte informative asupra programelor de împăduriri, mai ales ale guvernului din Statele-Unite. Aceste rapoarte au atras din primul loc atențiunea cercurilor interesate dela noi.

La 24 Martie crt., d-l Radu Al. Florescu, actualmente consilier de legație, invitat fiind de Soc. «Progresul Silvic», a ținut o foarte interesantă conferință asupra economiei silvice în economia mondială.

Atrăgând atențiunea asupra noilor concepțiuni în informațiunile diplomatice, cari în loc de a se limita la un cerc de evenimente și fapte politice restrânse, trebuie să îmbrățișeze, printr'un orizont cât mai larg, viața economică și socială din țara de unde se culeg informațiile, d-l Florescu arată că, în cursul observațiunilor sale de ordin extern, nu putea să-i scape rolul ce-l are economia silvică în economia actuală a națiunilor.

Observațiunile științifice, meteorologice, climaterice, cât și cele de laborator, fiind într'un continuu progres, omul este tot mai stăpân pe fenomenele naturii, deci cu o responsabilitate mărită, în acelaș măsură în care puterile lui, ajutate de știință, pot stăpâni, stăvilii și îndruma forțele naturii, punându-le în slujba lui. Aceste considerențe implică, de aci încolo, o oarecare dirijare a economiei. Din punct de vedere silvic, această dirijare se aplică în sensul ca Statul să aibe grije de a promova condițiunile de fertilitate și de sănătate pe teritoriul lui. Odată cu condițiunile climaterice, condițiile de mai sus, după ultimele experiențe în țări unde se fac observațiuni științifice serioase, sunt tocmai pendinte de topografia silvică.

Din punct de vedere forestier, d-l Radu Florescu împarte statele în trei categorii: prima, conținând țările cari n'au redus niciodată suprafețele împădurite; cea de a doua, cari au procedat ani de rândul la defrișări, iar acum constatănd pierderile și primejdiiile la care s'au expus prin această procedeează la o cât mai grabnică împădurire; în fine, a treia categorie, conținând statele care n'au încă puterea de a reacționa pentru remedierea răului.

În țările din categoria întâia, d-se citează: Germania, Austria, Cehoslovacia, cari cu toată nevoia lor de teren pentru cultură și fiind cunoscut că media lor de teritoriu împădurit este de peste 30%, n'au procedat nicidecum la defrișări, ba din contră, au căutat nu numai să mențină intacte suprafețele împădurite, dar chiar să le amelioreze cu specii forestiere de valoare propriei regiunii respective. Așa cum rezultă din rapoartele și studiile specialiștilor în aceste țări — și conferențiarul citează cazul Suediei unde d-se a găsit statistici complete pe specii și număr total de arbori — pădurile sunt repartizate cât mai rațional și mai uniform pe întreaga suprafață a țării alternând cu terenurile de cultură. În țările din centrul Europei, pădurile sunt considerate ca indispensabile pentru însăși menținerea condițiilor de fertilitate a solului, a constanței climaterice, higrometrice etc. și a regimului apelor. Rezultatul este că în aceste regiuni ale Europei, prin faptul statornicirii de climă și de umiditate, adăose la o bună gospodărie, avem recoltele cele mai abundente din lumea întreagă.

În a doua categorie de țări, cari în ultimele decenii au procedat la defrișeri sălbătice, iar azi, recunoscând greșala, procedează la reimpăduriri pe o scară mare, conferențiarul citează și se ocupă în special de Statele-Unite ale Americii de Nord. Neajunsurile despăduririlor în unele regiuni din Statele Unite s'au tradus printr'o enormă reducere a fertilității solului, a puterii vegetative și chiar a stabilității păturii de pământ — a creat un corp special și plantează păduri în fâșii uriașe lungi de sute de km, orientate astfel pentru a oferi zone de protecție împotriva vânturilor. Aceste plantațiuni au menirea de a regula regimul ploilor, a favoriza constanța regimului apelor, a mări gradul de umiditate subteran și atmosferic. Apoi, știind că pădurea în timpul iernii reține căldura pământului, are menirea de a atenua extremele temperaturii.

Dela aceste exemple, din țări unde experiențele științifice sunt la baza îndrumărilor economice, trecând la condițiile climaterice și higrometrice din câmpia Dunării, d-l Radu Florescu arată că relele condițiuni actuale sunt în cea mai bună parte rezultatul despăduririlor care s'au practicat neîncetat în ultimele decenii. Trecând repede asupra consecințelor care decurg pentru economia națională micșorarea fondului de producție forestieră, d-se arată că răul este cu atât mai înaintat cu cât sub ochii noștri s'a transformat întreaga câmpie a Dunării — altă dată atât de fertilă — într'o regiune de stepă. Lipsa pădurilor, a umidității suficiente în aer și în sol, insuficiența apelor, sau dispariția, ei în adâncimi, și în consecință lipsa de regularitate a ploilor, a ajuns să facă din câmpia Dunării regiunea agricolă cu cea mai mică productivitate agricolă din întreaga Europă, chiar independent de faptul teiei gospodării țărănești. Insuficiența culturii țărănești n'ar reprezenta decât un coeficient în deficiența generală agricolă pe urma regimului climateric vitreg din regiunile despădurite. Media scăzută a recoltelor noastre vine în parte din neconstanța climaterică care face că o recoltă, chiar bogată pe un lan, nu compensează lipsa de recoltă pe nenumărate alte lanuri. În privința aceasta, concluziunile cercetărilor din alte țări sunt concordante pentru a arăta că: lipsa de păduri distruge agricultura. Conferențiarul mai semnalează că procentul de păduri pe care îl dă statistica românească de 21% (în realitate n'ar fi decât 19%) este numai aparent, considerând că pădurea din cuprinsul țării nu este repartizată omogen pe întregul

teritoriu, ea fiind masată în regiunile muntoase, pe când regiunile destinate agriculturii sunt lipsite de păduri. Tocmai prin această lipsă, pădurea nu-și poate îndeplini rolul vegetativ. Apare tot mai evident că raportul armonic ce exista în trecut între ogor și pădure a fost rupt.

D-l Florescu mai vorbește de legătura între regiuni păduroase și condițiuni mai sănătoase pentru trai, arătând că regiunile de secetă și de contrast de temperatură, caracteristice stepelor, sunt și dăunătoare factorului vigoarei rasei. În regiunile de stepă avem procentul cel mai mare de boli cu caracter social, având în vedere că lipsa de apă, pe lângă că nu permite o întreținere igienică, are și o influență dăunătoare asupra dezvoltării individului. Defrișerile pentru izlazuri au scăzut și mai mult nivelul agricol și nici n-au putut contribui la promovarea culturii vitelor, știut fiind că vitele, cu cât regiunea este mai uscată cu atât sunt supuse unui proces de degenerare. Țările apusului au părășit de mult sistemul primitiv al trimiterii vitelor la pășune.

Incheiind, d-l Florescu, printr'o succintă dar sugestivă incursiune în istoria națională, amintește cum România era considerată pe vremuri grănarul orientului și cum mari suprafețe din câmpia Munteniei erau acoperite cu păduri, cari permiteau chiar Domnilor munteni să-și ascundă ostașii în deslșul codrului pentru a întâmpina oștile dușmane. Pădurea fiind îngrijită, apărată și apreciată de mai toate popoarele europene, mai cu seamă de acelea cu o gospodărie cât mai îngrijită, e bine ca în zbuluciumul economic de astăzi, când ne-a dispărut aproape tot stejarul, să ne gândim și la vechea zicătoare: «Codrul frate cu Românul».

IX.

I. POPESCU-ZELETIN: REPREZENTAREA ȘI INTERPRETAREA CARTOGRAFICĂ ÎN AMENAJAMENT.

La 31 Martie a. c. a avut loc cea de a 9-a conferință a cercului de studii.

Amenajamentul — privit în ansamblu — prezintă două preocupări bine distincte: una teoretică și alta practică (amenajamentul teoretic și practic). Preocuparea practică are drept obiect «întocmirea inventarului» (statistica generală) cu elemente necesare studierii factorilor fizici și economici (inclusiv circumstanțele administrative) și elaborarea «planului de amenajare». Aceste două aspecte nu pot fi aprofundate fără un material cartografic suficient.

După cum se referă la primul sau al doilea aspect, materialul cartografic poate fi:

1. de orientare și documentare.
2. de reprezentare și interpretare.

Amenajamentul urmărind organizarea punerii în valoare — organizare economică și tehnică — are preocupări de natură a orândul tălerije în timp (latură economică) și în spațiu (latură tehnică), preocupări în care materialul cartografic intră ca element de bază. Dealtfel astăzi ca și în trecut nu se poate

concepe existența unui studiu de amenajare în care să nu fie prezent cel puțin un plan topografic la scară mare (1 : 2500; 1 : 5000).

Revenind la distincțiunea făcută mai sus, materialul de orientare și documentare este acela de care se servește amenajistul în faza primă, adică la întocmirea inventarului. Hărți sau planuri care permit: o ușoară orientare în pădure, calculul suprafețelor subdiviziunilor pădurii, documentare în ceea ce privește regimul climateric și formațiunea geologică a regiunii, concurența factorilor economici locali, cu alte cuvinte: planul topografic al pădurii, harta geologică și a tipurilor de sol, harta cu factorii climaterici și o hartă a regiunii la scară mică (1 : 100.000).

Dacă din materialul cartografic înșiruit mai sus amenajistul nu culege decât elemente de ordin documentar și îl acceptă așa precum îi este pus la dispoziție, cel de al doilea — materialul de reprezentare și interpretare — este opera lui, reprezentând prelucrarea primului în raport cu exigențele planului de amenajare și este acela care însoțește proiectul de amenajament. Din el trebuie să apară întregul mecanism al exploatărilor și în el se cristalizează imperatiivele economice și tehnice.

Materialul din această subdiviziune se compune din :

1. planul de bază (planul topografic la scara 1 : 2500; 1 : 5000).
 2. > arboretelor (scara: 1 : 10.000; 1 : 20.000).
 3. > blocurilor (subseriilor — același scară).
 4. > reliefului și al tipurilor de soluri.
 5. > rețelei de drumuri și linii deschise.
- etc. (planuri în relief, fotografii aeriene....).

Evident, foarte rar se găsesc amenajamente, care să aibă toate planurile enumerate mai sus. Un fapt se poate evidenția în această ordine de idei: cu cât gospodăria forestieră este mai intensivă, cu atât numărul planurilor care însoțesc amenajamentul este mai mare. Numărul și amploarea lor mai sunt în funcțiune și de modalitatea de tratament, care nu rare ori schimbă centrul de importanță de pe un plan pe altul.

De cele mai multe ori aceste planuri se contopesc după afinități și astfel numărul lor se reduce. Obişnuit pe planul arboretelor se marchează și elemente caracteristice planului «rețele» și chiar unele din planul blocurilor, rămânând de sine stătător planul reliefului și al solurilor. În acest caz planul arboretelor devine miezul întregului material cartografic de reprezentare și interpretare.

Evident, reprezentarea grafică a atâtor elemente nu-și atinge scopul, dacă nu există un sistem de semne convenționale, un sistem de tuateletare.

Se cunosc multe sisteme de tuateletare. În Germania de ex. fiecare provincie și-l are pe al ei. Totuși — în linii mari vorbind — referindu-ne numai la reprezentarea claselor de vârste se pot distinge două:

1. Tonurile de tentă indică clasele de vârstă, iar culoarea (tentei) specia. Arborete tinere cu tonuri deschise, arborete bătrâne cu tonuri închise. Când e vorba de arborete amestecate, speciile de amestec se indică prin semne convenționale (de obicei siluete de arbori).

2. Culoarea indică clasa de vârstă (de ex.: 1—20 ani = galben; 21—40 ani = verde; 41—60 = roșu; etc.) iar specia prin semne convenționale.

Clasele de vârstă se indică fie prin indici sau exponenți atașați la numărul parcelei (procedeul Saxon), fie prin linii paralele de culoarea sepie trase pe lotul parcelei, numărul lor indicând clasa (procedeul din Hessen).

Relieful prin curba de nivel sau hașuri (sistem Lehmann) iar tipurile de soluri prin culori deosebite.

În sfârșit la tușarea planurilor se mai adaugă semnelor convenționale cunoscută în topografie o serie de semne imaginate pentru scopuri amenajiste (limite de; serii, blocuri, parcele, subparcele; amplasamentul tăierilor decenale, direcția de doborâre a arborilor, direcția de scoatere a materialului, etc.).

Conferențiarul analizează apoi montarea și păstrarea planurilor de amenajament.

În partea finală se ocupă de stadiul actual al reprezentărilor cartografice din amenajamentele românești. Constată că nu s'a progresat deloc și spre documentare prezintă o serie de planuri de amenajament înocnite la noi în țară în epoca 1840—1870.

N'am reușit să unificăm scările de redactarea planurilor topografice. În Ardeal planurile sunt încă la scara 1 : 2880 sau 1 : 5760 sau 1 : 11520. Despre o tușare sistematică în planurile noastre de amenajament nu se poate vorbi, pentru că pe acelaș canevaz sunt îngrămădite fără sistem toate elementele topografice și amenajistice. Mai mult: se amenajează păduri, care încă nu sunt ridicate în plan, pe baza hărților Statului Major la scara 1 : 100.000.

În închere, D-l I. Popescu-Zeletin recomandă o serie de măsuri menite a ridica valoarea lucrărilor noastre de amenajare a pădurilor.

Conferința a fost urmată de proiecțiunii, care au ilustrat pregnant tehnica reprezentărilor cartografice în amenajament.

La discuțiune au luat parte D-nii: Prof. D. S. Drămbă și Ing. R. Stănescu.

Red.

N E C R O L O G

† IULIU DRĂGAN

Inginer Inspector General Silvic

1862—1937

Rând, pe rând, ni se duc bătrânii colegi modești cari cu multă bucurie și satisfacție pentru zilele ce le-au ajuns, cutreeră tăcuți umbra parcurilor publice, sau admiră razele de soare ce se strecoară abundant primăvara pe bulevardele largi ale orașelor.

Clujul este unul din orașele care ocrotește un grup de colegi pensionari, dintre cari de-odată cu ivirea primăverii am pierdut pe vrednicul veteran, Iuliu Drăgan.

Colegii din ambele cadre l-au însoțit în frunte cu grupul pensionarilor pe ultimul drum ce l-a parcurs prin tăcerea profundă a cărărilor din cimitrul central, iar în fața cosciugului au ținut să-și

ia rămas bun din cadrele noastre, d-nii: ing. Consilier silvic I. Zeicu și ing. silvic G. Antonescu.

Reținem din cuvântarea d-lui ing. Insp. silvic G. Antonescu partea biografică: născut la 7 Iulie 1862 în comuna Cicir, jud. Arad, a terminat liceul real din Arad luând bacalaureatul la 1882, când se înscrie la Școala superioară de Montanistică și silvicultură din Semnț, pe care o termină la 1880, obținând la 1889 diploma de inginer silvic. De la terminarea școlii, până la eșirea la pensie a fost încontinuu în serviciul pădurilor Statului, activând, până la înfăptuirea României Mari, aproape exclusiv, în Maramureșul revenit Cehoslovaciei unde s'a distins ca șef al ocolului silvic Dombău. Delegat de către guvernul maghiar să pregătească împreună cu alți colegi materialul necesar pentru expoziția univer-

sală ce s'a deschis în 1900, la Paris, el s'a achitat cu multă însuflețire de această îndatorire, fapt, pentru care guvernul francez l'a decorat cu medalia de aur.

Dupăce, prin tratatul de pace am fost nevoiți a părăsi părțile Maramureșene de dincolo de Tisa, unde făcea serviciu, în 1920 trece ca director regional al Regiunii Silvice din Cluj, până la 1924, când după 2 ani de Inspector General de control se retrage la 1926 în cadrele pensionarilor.

Din cuvântarea rostită de d-l ing. consilier Ioan Zeicu, redăm următoarele pasagii:

Acum când, în fața primăverii, natura încă doarme, iar codrii în haină lor sobră mai păstrează cea mai impresionantă tăcere, corpul silvic înregistrează încă un doliu, prin trecerea la cele eterne a scumpului nostru coleg Iuliu Drăgan, fost director silvic și inginer inspector general pensionar.

Vestea morții sale ne-a surprins — cu toată vârsta înaintată — pentru că l'am știut, cu ținută dreaptă, cu pas — deși domol — totuși, destul de vânos pentru a menține în linie verticală trupul oțelit în activitatea neobosită pe care a știut s'o desfășoare în mod :

calculat, după cum se cuvine să fie un inginer;

demn, cum se cuvine să fie un funcționar ajuns până la cea mai înaltă treaptă a ierarhiei din cadre:

adânc înțelegător a momentelor de jertfă și însuflețire prin cari l'a purtat soarta cu împrejurările ei vitrege din'nainte de războiu, și în fine modest și tăcut, cum îi șade bine silvicultorului.

Linia dreaptă l'a caracterizat toată viața, începând din copilărie când răsărit din bogăția Banatului, cu calități distinse, dar lipsit de mijloace, a înțelese a-și consacra puterea de muncă pentru cultura și propășirea pădurilor cari l'au atras tocmai pentru ținuta verticală ce ținde spre înălțimi, dupe cum simțea el că-l împinge elanul pentru a se ridica spre fapte de înalt idealism.

Așa l'au cunoscut colegii de studii cu dragoste, ocrotind, încă din timpul când studia silvicultura, pe fratele său mai mic, la liceul local, excelând prin munca și hărnicia sa de albină neobosită.

Imprejurările vitrege nu l'au favorizat pentru a ajunge să servească în mijlocul bănășenilor săi tubiți și la pădurile din ținuturile românești, ai căror arbori se fixaseră, ca niște lumânări uriașe și sfinte ale neamului, în constința lui de om hotărât a nu cunoaște decât drumul sfintei dreptăți și a validității prin muncă pozitivă. El ajunge astfel să-și poarte nostalgia dupe ai săi, prin ținuturile Carpaților de Vest ce țin azi de Cehoslovacia, servind cu credință dusă până la fanaticism cauza pădurilor, pe cari le adoră și cărora le sacrifică orice clipă, pentru a le vedea în stare înfloritoare.

În aceste păduri, cari azi constituiesc un adevărat tezaur național și-a îngropat tot talentul său creator, înfrățindu-se cu verdele sobru al codrilor de brad și împrumutând dela ei, tăcerea, modestia, elanul de a creea pe nevăzute, pas cu pas, fără surle și leșiri gălăgioase, tot ce poate fi măreț, dar în același timp, armonios și spre folosul celor viitori.

Iată cum se explică atitudinea omului modest capabil de orice activitate creatoare, dar totuși auto-înfrânat, tăcut și sfios, cu gândul mereu de a nu

supăra pe nimenea: iată-l, cum, atunci când, dupe înfăptuirea României Mari, se cereau conducători, în special la silvicultură care avea puțini reprezentanți români, el stă sfios la o parte și așteaptă să i se îmble situația unde se va simți nevoie de priceperea lui temelnică, dar nu cere și nu pretinde înălțimi și situații de favoare. Iar, când este chemat în țară și încredințat ca director cu conducerea Regiunii Silvice din Cluj, cu toată experiența și calitățile sale, cari îi dădeau dreptul la măguliri, el înțelege să se încadreze, modest și sfios printre noi, colegii lui mai tineri, ținând totdeauna a închea o notă de înaltă armonie colegială în toate manifestările sale oficiale.

Impăcarea, iertarea și buna înțelegere au fost notele sale cari i-au caracterizat activitatea până la sfârșitul carierei. Ele au fost imprumutate dela armonia tăcută ce caracterizează viața liniștită a pădurilor, cari, pentru a-și putea tăinui viața de asociație cu toată poezia ei, se împotrivesc până și vânturile năprasnice.

Ori, normal ar fi fost, ca pe acest om, care a dat viață atâtor asociații de arbori și a contribuit cu atâta înțelegere la viața demnă din Corpul Silvic, să-l vedem și după eșirea la pensie menținându-se, măcar din când în când, în cadrele noastre. Dar, nu. El, odată retras din cadrele de activitate, s'a retrănsat sfios în sânul familiei, preferând singurătatea tăcută, întocmai ca și liniștea codrilor. Rar de tot aveam ocazia să-l vedem, în zilele cu îmbelșugate raze de soare, plimbându-se cu nepoțelii. El singur nu înțelegea a molesta pe nici un coleg cu vre'un cuvânt; iar, când îl agreiam, el ne răspundea cu fața radliind de bucurie, dar mereu cu gând de plecare pentru a nu ne răpi timpul, pe care — zicea el — suntem datori a-l jertfi pădurilor, cari la rândul lor au fost atât de mult jertfite. Cea mai bună dovadă a sfoasei sale retrănseri, ne-o dă însăși faptul că, nici pe patul ultimelor suferinți nu a înțeles a vesti pe nici un coleg, ci a ținut să reacă fără a ne măhni, la cele eterne.

Iubite coleg, veteran, noi colegii cari te-am cunoscut și am admirat în tine, pe lângă calitățile profesionale, în special pe omul cu calități și sensibilități fine, cari te îmbrăcau în haina mistică a codrului cu tăcerea și sobrietatea seculară, rezumate în cuvintele: *«liniște și pace»* acum când venim să-ți aducem ultimul cuvânt de adio, ne dăm perfect de bine seama că ai ajuns la apogeul cultului tău, întrucât, chiar dacă pe un moment se clatină cu vuet de durere dupe tine codrișorii falnici ce l-ai creiat, în bazinul Dombăului, *liniștea și pacea sfântă*, va domni ca mâine în taina firei lor și te vor înveli și pe tine cu cuvinte bine meritate și cu capul descoperit — ca și noi — acei cari vor beneficia de rodul muncii tale, unindu-se într'un glas cu gândurile noastre ploase și creștinești: *«Fie-l țărâna ușoară»*.

Red.

Societatea «Progresul Silvic»

Tablou de cărțile intrate în bibliotecă în lunile Ianuarie, Februarie și Martie 1937. In ceiace privește periodicele sunt notate în Revista Pădurilor No. 2 din Februarie 1936, la pag. 242.

1. *Aldrich-Blacke N. R.*: On the fixation of atmospheric nitrogen by bacteria (*Casuarina equisetifolia*).
2. *Peace R. T. and Holmes H. C.*: Meria lenticis. The leaf cast disease of larch.
3. *Day R. W. and Peace R. T.*: The diagnosis of frost injury on forest trees.
4. *Marshall C. R.*: The physiography and vegetation of trinidad and tobago.
5. *Mac Gregor D. W.*: Silviculture of the mixed deciduous forests of Nigeria.
6. *Maclagan Gorrie R.*: The use and Misuse of land.
7. *Centralblatt für das gesamte Forstwesen* 1886—87—88, 1892—93—94, 1898—99—1900, 1901.
8. *Forstwissenschaftliches centralblatt* 1887.
9. *Schweizerische zeitschrift für forstwesen* 1913—1914.
10. *Allgemeine forst- und jagd-zeitung* 1915—1917.
11. *Hesse Albert*: Politische Ökonomie. Statistik.
12. *Feucht Otto*: Der Wald als Lebensgemeinschaft.
13. *Catto G.*: Nouvelle méthode pratique et tables pour le calcul du mouvement des terres.
14. *Institut International d'Agriculture*: Plans d'aménagement des forêts.
15. *Schmützensen Iosif*: Der Niederwald des linksheinischen Schiefergebirges.
16. *Sombrot Werner*: L'apogée du capitalisme tome I-er.
17. *Idem, idem* tome II-e.
18. *Antonescu S. C.*: Peștii apelor interioare din România.
19. *Speranția Eugeniu*: Principii fundamentale de filosofie juridică.
20. *Jost Ludwig*: Baum und Wald.
21. *G. Raveret-Wattel*: La pisciculture industrielle.
22. *Dr. Julius von Wiesner*: Die Rohstoffe des Pflanzen reiches. Band I, II.
23. *Gerd Krussmann*: Die Laulgehölze.
24. *Le Sueur*: The car and repair of ornamental trees.
25. *Jacques Soubrier*: Savanes et Forêts.
26. *Căile Ferate Române*: D—1. Norme generale de predare și de recepție pt. materialul lemnos întrebuințat de C. F. R.

26. *Căile Ferate Române*: D—20. Calet de șarcini. Traverse de fag pentru cale normală principală.
28. Soc. *Progresul Silvic*: Profesorul N. G. Popovici, Ing. Consilier Silvic 1862—1932.
29. *George H. Hepting*: Decay following fire in Young Mississip pidelto hardwoods.
30. *Phillp C. Wackeley*: Artificial reforestation in the southern pine regione.
31. *Universitatea Mihăileană, Iași*: Anuarul Facultății de Științe Agricole Chișinău 1936/937.
32. Prof. P. Antonescu: Curs de amenajament.
33. Soc. *Progresul Silvic*: Memoriu cu privire la proiectul înzestrării cu păduri a mănăstirilor.
34. *Tree Lover's Clendar*: 'To all tree lover's and to those who would keep their country beautiful by tree planting.
35. «*Albina*» Soc. Coop. Forestieră Tarcău-I. G. Duca, jud. Neamț; Imagini din Cooperația Forestieră.
36. *Traian Heroku*: Educația silvică a satului.
37. *Kondor Vilmos*: Hazy-vagy futógombáról (Merullus Lacrymans).
38. *Karacsony Sándor*: A Maramaroszegeti. M. Kir. Allamierdökhivatal 15 Évés multijabol (1899—1913).
39. Dr. *Maly nyonsan Balas Arpad*: Magyarország fontosable vadon-termő es miveleti. Tak es cserjek.
40. *Karoly Rezso*: Rét-és legelőmiveles.
41. *Tormay Bela*: A Magyar gazda kinoseshazo.
42. *Fekete L.*: A szálakérdők berendezése.
43. *Vadas Jeno*: A Selmeczbányai M. Kir. Erdőakadémia története es ismertetője.
44. — Erdészet 1894.
45. *Fekete L.*: Erdőrendezéstan.
46. *Illes Nandor*: Az ákác paizsteti kérdése magyarországon.
47. *Paul Gemon*: Le forêt, le papier et le journal.
48. *Molnar I.*: A fotenyesztés.
49. *Repassy M.*: Edesvezy halaszat es helgazdasag.
50. *Teglas K.*: Erdővédelemtan.
51. *Fekete L.*: Erdőértékszámítástan.
52. *Daranyi I.*: Pisztrang-tenyésztés.
54. *Jablouovschí I.*: A Gyümölcsfák s. a szőlő kártevő rovarai.
- 54 — : A halászatról.
56. *Petrus Jacob es Serban Jaros*: Az erdei kfhágásokra vonatkozó intézkedéses.
57. Dr. *Horvarth G.*: A jegenyefenyő új rovarellenesége.
58. — Kirándulák zsebkönyve.
59. — Utasítások a Magyar kiralyi csendorseg.
60. — Magyarország földmívelésügye 1897—1902.
61. — Erdészeti rendeletek tára 1880—85.
62. — > > > 1886—94.
63. — > > > 1899.

64. Dr. Hollos Laszlo: Magyarország földalatti gombai (Tungli hypogaei hungariae).
65. — Az Erdő 1910—1911—1913.
66. Prof. Dr. G. Nedici: Curs de istoria vânătoarei, cartea I-a.
67. » » Idem, idem, cartea II-a.
68. Ing. Dr. D. A. Sburlan: Curs de drumuri și instalații de transport forestiere partea I-a, II-a, III-a.
69. Dr. D. S. Drămbă: Erorile maxime admise în măsurătorile cadastrale elvețiene.
70. Dr. D. S. Drămbă: Instrucțiunile direcției generale a cadastrului pentru executarea măsurării cadastrale.
71. Conf. E. Oteteleșeanu: Curs de meteorologie. Partea II-a.
72. Ing. Dr. C. C. Georgescu: Curs de botanică, I. Botanica generală, 2. Fiziologie aplicată la cultura pădurilor.
73. Ing. Dr. C. C. Georgescu: Curs de botanică, II. Botanica specială, 2. Fytopatologie forestieră.
74. Constantin D. Bușilă: Zece ani de existență (1926—1936) a I. N. R. E.
75. Mitteilungen der Deutschen Dendrologischen Gesellschaft.
76. Grunau A. P.: Curs de politică forestieră.
77. Enculescu P. Zonele de vegetație lemnoase în România.
78. — Calendarul săptămânal al Touring-Clubului din România.
79. Chaude Pierre: Traité des estimations et expertises forestières.
80. Blanchard Raoul: Geographie de l'Europe.
81. Mareșal Al. Averescu: Notițe zilnice din războiul 1916—1918.
82. W. E. Hiley and Gunliffe N.: Height Growth of trees and meteorological conditions.
83. Clarke R. G.: Soil acidity and its relation to the production of nitrate and ammoniac in wotland soils.
84. Day R. W.: The watermark disease of the cricket-bat Willow (*Sallix caerulea*).
85. Chaturvedi D. M.: Measurements of the cubical contents of forest crops.
86. Ainslie R. J.: The physiography of southern Nigeria and its effect on the forest flora of the country.
87. Hiley E. W.: The financial return from the cultivation of scots and corsican pines.
88. Chipp F. T.: The gold coast forest a study in synecology.
89. Hiley E. W.: The forest industry of Finland.
90. Bourne R.: Aerial survei in relation to the economic development of new countries.
91. Chalk L.: The formation of spring and summer wood in ash und douglas fir.
92. Chrystal N. R.: Studies of the Sirex Parasites.
93. Aldrich-Blake N. R.: The plasticity of the rost sistem of corsican pine in early life

94. *Bourne Ray*: Regional survei and its relation to stocktaking of the agricultural and forest resorces of the British Empire.
95. *Ernest A. Baker*: Cassell's new english dictionary.
96. *Fred. Rogers Fairchild*: Forest taxation in the United States.
97. *W. Feldman*: Biomathematics.
98. *Dr. Konrad Rubrer*: Die Waldbautechnik der größten Wertleistung.
99. *Wol. Pelletet*: Die Forstkanzlei.
100. » Die Nachzucht von Pappel und Baumweide in den badischen Auewaldungen.
101. *Werner Schmidt*: Unsere Kenntniss vom Forstsaatgut.
102. *L. Leger*: Les premiers aspects de la vie dans les eaux de montagne.
103. *A. Poskin*: Le ch-ne pédonculé et le chéne rouvre.
104. *Elmar Kohl*: Beobachtungen über Reisen und Fallzeit der Samen in Lehr- und Versuchs-Forstamt v. j. 1930--35.
105. *Dr. Anton Rădulescu*: Wuchs-Leistung, Nützung und Verjüngung der urwuchsigén Buchenbestände in den Karpathen.
106. *Const. Ivanovici*: Codul Silvic din 8 Aprilie 1910. Cu modificări în 21. adnotat cu note, leqí și jurisprudențe.

Biblioteca.

REVISTA PĂDURILOR

Comitetul de redacție:

Redactor-șef: Stinghe V.

Memברי:

Drăcea M.
Ioan P.

Rădulescu M.
Sburlan D.

SOCIETATEA «PROGRESUL SILVIC»

Persoană morală prin Decretul Regal 1630 din 28 Aprilie 1904

Consiliul de Administrație pe 1937 :

Președinte : Drăcea M.

Vice-Președinți : { Alimănișteanu C.
Stinghe N. V.

Casier : M. Rădulescu

Secretar general : Tr. Ionescu-Heroiu

Secretari : { Ilie C. Demetrescu
D. A. Sburlan

Memברי :

Bunescu M. C.

Ionescu A.

Butoi Al.

Lazăr H.

Caragea N. N.

Lufescu Gh.

Hmanoil C.

Minescu Gh.

Florescu M. P.

Năslănescu Gh.

Georgescu P. C.

Nedelcovici Ath.

Grozescu D.

Priboianu V.

Vâlceanu Eug.

Cenzori : Ionescu Gh., Chercea Gh., Palade E.

Cenzori supleanți : Teodorescu Șt., Constantinescu Gh. și
Georgescu Șt.

Prețul abonamentului :

Pe un an pentru insfiluții	500 Lei
„ „ „ particulari	300 „
„ „ „ pentru membrii Societății	200 „
„ „ „ pentru conducători și brigadieri	75 „
Numărul	25 „

Manuscrisele nepublicate se înapoiază.